

Přehled zpráv

Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy.....	22
1.11.2019 metro.cz ~ str. 00 ~ <i>Veronika Macková</i>	
Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy.....	23
1.11.2019 protext.cz ~ str. 00 ~ <i>Veronika Macková</i>	
Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy.....	23
1.11.2019 protext.cz ~ str. 00 ~ kom vat bur sko med	
Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy.....	24
1.11.2019 kurzy.cz ~ str. 00 ~ <i>Kurzy.cz</i>	
Systém automaticky generovaných zpráv zpracuje údaje z burzy.....	25
1.11.2019 zlato.cz ~ str. 00 ~	
Systém automaticky generovaných zpráv zpracuje údaje z burzy.....	26
1.11.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Média <i>ginterovam</i>	
MF Dnes: Mediálně negramotní žáci. Dětem chybí schopnost kritického myšlení.....	27
1.11.2019 eduin.cz ~ str. 00 ~	
Čeští vědci na výplatní pásce Číny? Nabaluje se to jako sněhová koule, říká Valášek.....	29
1.11.2019 DTV ~ str. 01 ~ 18:00 Drtínová Veselovský - Rozhovor I	
Umělá inteligence začíná generovat zprávy o dění na Pražské burze.....	33
2.11.2019 vecerni-praha.cz ~ str. 00 ~ <i>redakce</i>	
Zájem zahraničních studentů o české školy roste. Loni jich u nás v programu Erasmus studovalo 10 tisíc.....	34
2.11.2019 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Pavla Lioliasová</i>	
Mekong jako předmět sporů.....	35
3.11.2019 ČT 24 ~ str. 09 ~ 21:05 Horizont	
Firma, přes kterou tekly peníze čínské ambasády, se přejmenovala. Informace tají dále.....	38
3.11.2019 staloseted.cz ~ str. 00 ~	

Firma, přes kterou tekly peníze čínské ambasády, se přejmenovala. Informace tají dále	39
3.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Lukáš Valášek, Vojtěch Srnka</i>
Univerzity některé své 'nemoci' vytěsňují - a tak je neléčí	41
3.11.2019	nazory.aktualne.cz ~ str. 00 ~ 747 <i>Vít Janeček</i>
Firma, přes kterou tekly peníze čínské ambasády, se přejmenovala. Informace tají dále	42
3.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ <i>Lukáš Valášek, Vojtěch Srnka před 1 minutou</i>
Čínská zima na Karlovce	43
3.11.2019	respekt.cz ~ str. 00 ~ <i>Andrea Procházková, Vojtěch Srnka</i>
Čínská zima na Karlovce: Povedou skandály na univerzitě k odvolání rektora? Jeho osud bude tématem voleb do akademického senátu	45
3.11.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Andrea Procházková, Vojtěch Srnka</i>
Tento týden se také na veřejnost naplno dostaly zprávy o Miloši Balabánovi, dnes už bývalém tajemníkovi Česko-čínského centra	47
3.11.2019	ČRo Plus ~ str. 03 ~ 18:10 Názory a argumenty
Detail horké zprávy	52
4.11.2019	patria.cz ~ str. 00 ~
Systém automaticky generovaných zpráv zpracuje údaje z burzy	53
4.11.2019	mediaguru.cz ~ str. 00 ~
Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na BCPP	53
4.11.2019	pse.cz ~ str. 00 ~
Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze	54
4.11.2019	investujeme.cz ~ str. 00 ~ <i>Burza cenných papírů Praha</i>
Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy do dění na Pražské burze	56
4.11.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~
Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze	57
4.11.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~

Zprávy z burzy pošle umělá inteligence.....	58
4.11.2019	iprosperita.cz ~ str. 00 ~ IT a komunikace
Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze.....	59
4.11.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~ Zprávy Online <i>Roklen24</i>
Pro naše rodiče nebyla svoboda samozřejmostí.....	60
4.11.2019	Mladá fronta DNES ~ str. 14 ~ Příloha - 30 let svobody
Novinky a média.....	63
4.11.2019	mkcr.cz ~ str. 00 ~
Generace s názorem a chutí měnit svět.....	63
4.11.2019	Mladá fronta DNES ~ str. 09 ~ Příloha - 30 let svobody <i>MAGDALENA NOVÁ</i>
K počátkům Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově.....	66
4.11.2019	denikreferendum.cz ~ str. 00 ~ Domov <i>Olga Lomová</i>
Temné počátky Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově	68
4.11.2019	denikreferendum.cz ~ str. 00 ~
Show Jana Krause – 6. 11. 2019 dnes.....	70
4.11.2019	satcentrum.com ~ str. 00 ~ <i>Filip Budák, Odd Marketingu, Ftv Prima</i>
Jména krymských aktivistů jsem Hradu nahlásil osobně, říká Rusín, který už k Zemanovi dostal odsouzeného popa	71
4.11.2019	denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Lukáš Prchal</i>
Čínská zima na Karlovce	72
4.11.2019	Respekt ~ str. 30 ~ Agenda <i>ANDREA PROCHÁZKOVÁ, VOJTĚCH SRNKA</i>
Co přinesl listopad 1989. Vzpomínky aktérů	74
4.11.2019	Mladá fronta DNES ~ str. 18 ~ Příloha - 30 let svobody
Akademici řeší dluhy, sucho i život seniorů.....	77
4.11.2019	Mladá fronta DNES ~ str. 12 ~ Příloha - 30 let svobody <i>DOMINIKA HROMKOVÁ</i>

Spor na Fakultě sociálních věd. Sociolog Štětka si stěžuje na diskriminaci od vedení, děkanka ho žene před etickou komisí	79
5.11.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Hana Mazancová</i>	
Miloš Balabán a další 2 lidé opustí fakultu sociálních věd Univerzity Karlovy	81
5.11.2019 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 18:00 Zprávy	
Tři muži opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským tokům: Slova o tvrdém postupu.....	81
5.11.2019 staloseted.cz ~ str. 00 ~	
Žurnalistika v době umělé inteligence	82
5.11.2019 cvut.cz ~ str. 00 ~ <i>Václav Moravec</i>	
Tři pedagogové skončili na Univerzitě Karlově kvůli konferenci s Čínou. Předsedal tomu Václav Moravec	82
5.11.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>vef</i>	
Kvůli česko-čínským konferencím opouští Univerzitu Karlovu tři zaměstnanci.....	83
5.11.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>hridelj</i>	
Kvůli spornému financování česko-čínských konferencí opustí Univerzitu Karlovu tři zaměstnanci	84
5.11.2019 modernirizeni.iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK</i>	
Tři pedagogové skončili na Univerzitě Karlově. Kvůli konferenci s Čínou	86
5.11.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Kvůli spornému financování česko-čínských konferencí opustí Univerzitu Karlovu tři zaměstnanci	86
5.11.2019 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK</i>	
Tři muži opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským tokům: Slova o tvrdém postupu.....	87
5.11.2019 blesk.cz ~ str. 00 ~ • FOTO: Blesk, ČTK	
Tři muži opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským tokům: Slova o tvrdém postupu.....	88
5.11.2019 blesk.cz ~ str. 00 ~ Události <i>sab, ČTK</i>	
Čistka na univerzitě. Zaměstnanci přišli o místo kvůli česko-čínským konferencím	89
5.11.2019 eurozpravy.cz ~ str. 00 ~ <i>EuroZpravy.cz</i>	
Po aféře s česko-čínskými konferencemi opustí UK tři akademici.....	90

5.11.2019	iDNES.cz ~ str. 00 ~ <i>Autoři: ČTK, iDNES.cz</i>	
Zaměstnanci firmy, která inkasovala sponzorské peníze, končí na fakultě. Zima nevylučuje trestní oznámení.....		91
5.11.2019	seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ <i>Tomáš Trněný</i>	
Čeští vědci vytvořili generátor burzovních zpráv.....		92
5.11.2019	poradci-sobe.cz ~ str. 00 ~	
Kvůli sporným konferencím opustí Univerzitu Karlovu tři lidé. Zatajili spolufinancování čínskou ambasádou.....		93
5.11.2019	irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>ČTK</i>	
Karlova univerzita propustila akademiky, které platila za konference čínská ambasáda.....		94
5.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ <i>Lukáš Valášek před 4 minutami</i>	
UK propustila akademiky, kteří dostávali peníze od čínské ambasády.....		96
5.11.2019	respekt.cz ~ str. 00 ~ <i>Andrea Procházková</i>	
Notes: První adept na Hrad, šlechta nenáviděná i vzývaná a Kocábův obmyslný prognostřák.....		99
5.11.2019	denikn.cz ~ str. 00 ~ Nezařazené <i>Libor Stejskal</i>	
Karlova univerzita propustila akademiky, které platila za konference čínská ambasáda.....		101
5.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Lukáš Valášek</i>	
Mluvčí Lagronová se vrací k ministru Zaorálkovi.....		103
5.11.2019	mediar.cz ~ str. 00 ~ Články <i>ČTK</i>	
K počátkům Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově.....		104
5.11.2019	sinopsis.cz ~ str. 00 ~ <i>Olga Lomová</i>	
Ukrajinská pozemková reforma.....		106
5.11.2019	ČT 24 ~ str. 10 ~ 21:31 Horizont	
K počátkům Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově.....		108
5.11.2019	nazory.aktualne.cz ~ str. 00 ~ 989 <i>Olga Lomová</i>	
Show Jana Krause – Linda Bartošová, Machmud Muradov a Karel Vladyka alias Just Karen.....		110
5.11.2019	topvip.cz ~ str. 00 ~	

Samuel Svoboda

Show Jana Krause – Linda Bartošová, Machmud Muradov a Karel Vladyka	111
5.11.2019 mezizenami.cz ~ str. 00 ~	
Američtí demokraté přitvrdili vůči Izraeli. Obamovo ustupování „Bibimu“ je minulostí	112
5.11.2019 info.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>Milan Rokos</i>	
Američtí demokraté přitvrdili vůči Izraeli. Obamovo ustupování „Bibimu“ je minulostí	114
5.11.2019 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Milan Rokos</i>	
Učitel už nemá být encyklopedií, ale koučem. Čekají nás zásadní změny, říká Plaga	115
5.11.2019 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Radek Bartoníček</i>	
Učitel už nemá být encyklopedií, ale koučem. Čekají nás zásadní změny, říká Plaga	118
5.11.2019 staloseted.cz ~ str. 00 ~	
Michal Kubal	119
5.11.2019 Xantypa ~ str. 52 ~ REPORTÉR <i>VAŠEK VAŠÁK</i>	
Tři lidé opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským akcím: Slova o tvrdém postupu	123
6.11.2019 blesk.cz ~ str. 00 ~ • FOTO: Blesk, ČTK	
Horká půda na univerzitě. Konflikt mezi akademiky míří k etické komisi	124
6.11.2019 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Homepage, Krátké zprávy, Seznam.cz <i>Karolína Vavřková</i>	
Horká půda na Univerzitě Karlově. Konflikt mezi akademiky míří k etické komisi	126
6.11.2019 echo24.cz ~ str. 00 ~ <i>Karolína Vavřková, Univerzita Karlova</i>	
Od úspěchu v Miss k televiznímu mikrofonu: Takhle šel čas s krásnou Lindou Bartošovou	127
6.11.2019 extra.cz ~ str. 00 ~ Linda Bartošová <i>Michaela Vlčková</i>	
Rektor UK Zima označil chování Balabána za selhání jednotlivce. Dodržování etiky nelze vymáhat	128
6.11.2019 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Domov <i>ČTK</i>	
Odpuzuje mě to, co mnozí muži pokládají za svou přednost, říká Bartošová	128
6.11.2019 iDNES.cz ~ str. 00 ~ <i>Autor: sub Diana Šubrtová</i>	
Lhání o financování česko-čínských konferencí bylo podle rektora Zimy selhání jednotlivce	129

6.11.2019	ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>kutekl</i>	
Minář přišel do rozhlasu. Pouhý den po strhujícím videu Milionu chviliek. A dostal...		130
6.11.2019	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Minář přišel do rozhlasu. Pouhý den po strhujícím videu Milionu chviliek. A dostal...		131
6.11.2019	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>jma</i>	
Mluvní politických stran založili spolek, chtějí kultivovat svou profesi. Zástupce SPD a KSČM nepozvali		132
6.11.2019	denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Prokop Vodrážka</i>	
Krásná novinářka, která nesnáší mužskou samolibost, zápasník, jenž nechce ublížit, ale zvítězit		134
6.11.2019	celebritytime.cz ~ str. 00 ~	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		135
6.11.2019	prazskenovinky.cz ~ str. 00 ~	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		137
6.11.2019	olomouckenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		139
6.11.2019	karlovarskenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		141
6.11.2019	usteckenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		143
6.11.2019	jihoceskenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		145
6.11.2019	moravskoslezskenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		147
6.11.2019	stredoceskenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!		149
6.11.2019	jihomoravskenovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>(rp., prvnizpravy.cz,)</i>	

Zaměčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!	151
6.11.2019 novinkyvysocina.cz ~ str. 00 ~ (rp., prvnizpravy.cz,)	
Zaměčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!	153
6.11.2019 libereckenovinky.cz ~ str. 00 ~ (rp., prvnizpravy.cz,)	
Zaměčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!	155
6.11.2019 plzenskenovinky.cz ~ str. 00 ~ (rp., prvnizpravy.cz,)	
Zaměčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!	157
6.11.2019 kralovehradeckenovinky.cz ~ str. 00 ~ (rp., prvnizpravy.cz,)	
Zaměčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!	159
6.11.2019 pardubickenovinky.cz ~ str. 00 ~ (rp., prvnizpravy.cz,)	
Zaměčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!	162
6.11.2019 zlinskenovinky.cz ~ str. 00 ~ (rp., prvnizpravy.cz,)	
Dobřým špionem bych nebyl	164
6.11.2019 Esprit ~ str. 42 ~ Rozhovor <i>Olga Myslivečková</i>	
Umělá inteligence bude vytvářet zprávy z pražské burzy. Na řadě jsou sport a počasí	168
7.11.2019 svetchytre.cz ~ str. 00 ~	
Česká ekonomika zpomaluje	169
7.11.2019 ČT 24 ~ str. 16 ~ 22:00 Události, komentáře	
Jméno Karlovy univerzity zneužívala další firma. Vozí do Česka studenty z Číny	172
7.11.2019 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Lukáš Valášek</i>	
Šlo o selhání jednotlivce, tomu nelze předejít, říká o penězích z Číny rektor Univerzity Karlovy	174
7.11.2019 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Markéta Šrajbrová</i>	
Šlo o selhání jednotlivce, tomu nelze předejít, říká o penězích z Číny rektor Univerzity Karlovy	175
7.11.2019 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Markéta Šrajbrová</i>	
Šlo o selhání jednotlivce, tomu nelze předejít, říká o penězích z Číny rektor Karlovy univerzity	177
7.11.2019 Hospodářské noviny ~ str. 05 ~ Události <i>Markéta Šrajbrová</i>	

ODZNAKY DŮSTOJENSTVÍ – INSIGNIE ČESKÝCH A MORAVSKÝCH UNIVERZIT	178
7.11.2019 Art + antiques ~ str. 28 ~ Antiques <i>Tereza Vernerová Volná</i>	
Kdo se bojí list stopadu 1989?	22
7.11.2019 Reflex ~ str. 04 ~ Příloha/Studentské listy - Rozhovor	
Předseda rakouských lidovců Sebastian Kurz ukončil první kolo rozhovorů se stranami, které se dostaly do parlamentu	23
8.11.2019 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Jan Lipavský	23
8.11.2019 novinky.cz ~ str. 00 ~	
Tomáš Petříček	24
8.11.2019 novinky.cz ~ str. 00 ~	
Blog Lukáše Zádrapy: Kulturní poměry na českém úseku Nové hedvábné stezky	25
8.11.2019 sinopsis.cz ~ str. 00 ~ <i>Lukáš Zádrapa</i>	
Kondiční trenér Sparty o Kadlecovi a návratu: Snad nám příroda pomůže	26
8.11.2019 isport.cz ~ str. 00 ~ Ročník 2019/20	
Těžká situace Kadlece? Ve Spartě musí být všichni trpěliví, útočník ví, že cesta bude ještě dlouhá.....	27
8.11.2019 efotbal.cz ~ str. 00 ~	
Školství se musí dostat na úroveň vyspělých zemí, zní plán. To by ale učitelé měli už loni brát 53 tisíc.	29
8.11.2019 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Domáci, Stalo se <i>Josef Mačí</i>	
Kondiční trenér Sparty o Kadlecovi a návratu: Snad nám příroda pomůže	33
8.11.2019 isport.blesk.cz ~ str. 00 ~	
Zítřka zase pravdu, volali na nás.....	34
8.11.2019 Lidové noviny ~ str. 08 ~ Kultura <i>MARCEL KABÁT</i>	
Proruská síť kolem Hradu. Kam až sahají kontakty lidí, kteří vodí k Zemanovi separatisty.....	35
8.11.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Lukáš Prchal</i>	

Španělsko jde volit. Katalánská krize posiluje extremisty	38
8.11.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>svitakm</i>	
Zemanovi“ Rusíni mají vazby i na šířitele lži	39
8.11.2019 Deník N ~ str. 02 ~ Zpravodajství <i>LUKÁŠ PRCHAL ; MICHAEL ŠVEC</i>	
Zeman pomohl dostat čínský institut s cejchem špionáže na pražskou školu. Vede ji jeho sponzorka i ministr Havlíček	41
9.11.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Jakub Zelenka</i>	
Zbořte zdi!	42
9.11.2019 Magazín Víkend DNES ~ str. 04 ~ Téma <i>Jakub Hlaváč</i>	
Před 30 lety. Jan Halada odemykal Havlovi balkón v Melantrichu a co psalo Rudé právo.....	43
10.11.2019 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ 17. listopad, Stalo se <i>Tým Sherlock</i>	
Lucie Bílková: Proč dnes mladí slaví revoluci, kterou nezažili?.....	45
10.11.2019 marianne.cz ~ str. 00 ~ <i>Karolína Peřinová</i>	
Zamíčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!.....	47
10.11.2019 prvnizpravy.cz ~ str. 00 ~ politika	
Zveme vás na předvánoční Koktejl s Marianne	52
10.11.2019 marianne.cz ~ str. 00 ~	
ŠKOLSKÝ SYSTÉM VYRÁBÍ „ZTRACENOU“ ČÁST POPULACE	53
11.11.2019 Hospodářské noviny ~ str. 04 ~ Budoucnost vzdělávání <i>Kristina Kadlas Blümelová</i>	
Zveme vás na předvánoční Koktejl s Marianne	53
11.11.2019 marianne.cz ~ str. 00 ~	
Čínský institut s cejchem špionáže podpořil Zeman.....	54
11.11.2019 Deník N ~ str. 02 ~ Zpravodajství <i>JAKUB ZELENKA</i>	
Školský systém vyrábí třetinu společnosti, která je zcela demotivovaná, říká Hruša z Education Republic	56
11.11.2019 modernizovani.iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Kristina Kadlas Blümelová</i>	
Školský systém vyrábí "ztracenou" část populace	57

11.11.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Kristina Kadlas Blümelová</i>	
Z Jesenicka na Cambridge		58
11.11.2019	Týden ~ str. 74 ~ Život <i>Vladimír Barák</i>	
Tady je skutečně líp...		59
11.11.2019	Reportér ~ str. 104 ~ Byznys <i>Marek Šálek</i>	
Polský premiér Mateusz Morawiecki napsal rozhořčený dopis výkonnému řediteli streamovací služby Netflixu Reedovi Hastingsovi		60
12.11.2019	ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Moderní výzvy lidstva pokračují		63
12.11.2019	REGION OPAVSKO ~ str. 04 ~ Zpravodajství <i>(red)</i>	
Třicet let svobody v debatě hodnotí expremiéři Špidla, Paroubek a Nečas		63
12.11.2019	iDNES.cz ~ str. 00 ~	
Experta ČSSD na obranu platila čínská ambasáda. Stojíme za ním, zní ze strany		66
12.11.2019	staloseted.cz ~ str. 00 ~	
Experta ČSSD na obranu platila čínská ambasáda. Stojíme za ním, zní ze strany		68
12.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Lukáš Valášek, Radek Bartoníček, Denis Chripák</i>	
Michal Stehlík		70
12.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ <i>Archív všech textů autora Nejnovější texty blogerů Kodex blogerů Kodex diskutujících</i>	
Ivo Mluděk: V roce 1989 jsme zažili zázrak, který pro mne trvá dodnes, ale...		71
12.11.2019	REGION OPAVSKO ~ str. 12 ~ 30 let demokracie	
Češi musí zůstat otevření světu		72
12.11.2019	Hospodářské noviny ~ str. 06 ~ Události <i>Ondřej Houska</i>	
Experta ČSSD na obranu platila čínská ambasáda. Stojíme za ním, zní ze strany		74
12.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ <i>Lukáš Valášek, Radek Bartoníček, Denis Chripák před 1 hodinou</i>	
Odklon USA od Evropy je šancí, jak nakopnout vážnou modernizaci české armády, říká šéf Ústavu mezinárodních vztahů		77
12.11.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~	

Ondřej Houska

Odklon Američanů od Evropy je šancí, jak nakopnout vážnoucí modernizaci české armády, říká odborník.....	79
12.11.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Ondřej Houska</i>
Nemusíme s Macronovou vizí budoucnosti souhlasit, ale buďme rádi, že aspoň někdo nějakou má.....	81
12.11.2019	denikn.cz ~ str. 00 ~ Komentáře <i>Michael Romancov</i>
Paroubek, Špidla i Nečas u jednoho stolu hájili opoziční smlouvu. Neshodli se na EU.....	81
12.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Jakub Heller</i>
Rektor UK Zima ukončil činnost Česko-čínského centra, nechce dále poškozovat aktivity fakult.....	82
13.11.2019	lidovky.cz ~ str. 00 ~ Domov <i>ČTK</i>
Česko-čínské centrum Univerzity Karlovy končí.....	82
13.11.2019	ČT 1 ~ str. 26 ~ 19:00 Události
Po kritice konec. Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra.....	83
13.11.2019	echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy <i>Echo24, čtk</i>
Rektor Univerzity Karlovy Zima ukončil činnost Česko-čínského centra, kvůli negativní publicitě.....	84
13.11.2019	euro.cz ~ str. 00 ~ Události
Po skandálech s financováním končí Česko-čínské centrum na Karlově univerzitě. Rektor Zima ho rozpustil.....	86
13.11.2019	blesk.cz ~ str. 00 ~ Praha - Zprávy <i>ČTK</i>
Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum.....	86
13.11.2019	prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Praha <i>ČTK</i>
Po skandálech s financováním končí Česko-čínské centrum na Karlově univerzitě. Rektor Zima ho rozpustil.....	87
13.11.2019	blesk.cz ~ str. 00 ~ <i>Autor: ČTK</i>
Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum.....	88
13.11.2019	denik.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK</i>
Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra. Bylo spojené se sporným financováním konferencí	89

13.11.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~ ČTK	
Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra známého sporným financováním		90
13.11.2019	ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci kolarikm	
Po kritice konec. Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra.....		91
13.11.2019	echo24.cz ~ str. 00 ~ Univerzita Karlova	
Rektor Univerzity Karlovy Zima ukončil činnost Česko-čínského centra, kvůli negativní publicitě		92
13.11.2019	euro.cz ~ str. 00 ~	
Rektor UK Zima ukončil činnost Česko-čínského centra. Audit financování centra to podle něj neovlivní		93
13.11.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~ ČTK	
Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum.....		94
13.11.2019	hradcany.cz ~ str. 00 ~	
Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum.....		96
13.11.2019	michle.cz ~ str. 00 ~	
Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum.....		99
13.11.2019	nusle.cz ~ str. 00 ~	
Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum.....		101
13.11.2019	podoli.cz ~ str. 00 ~	
Tři veteráni Expremiéři hodnotili vývoj v Česku po roce 1989		103
13.11.2019	Mladá fronta DNES ~ str. 01 ~ Titulní strana	
Rektor Zima ukončil činnost Česko-čínského centra.....		104
13.11.2019	novinky.cz ~ str. 00 ~	
Česko-čínské centrum na Karlově univerzitě končí		106
13.11.2019	novinky.cz ~ str. 00 ~ Domáci jas	
3.12.: Konference (Naše) veřejnoprávní média.....		108
13.11.2019	pedagogicke.info ~ str. 00 ~	

ODS škodí odpor k marketingu	110
13.11.2019 Lidové noviny ~ str. 02 ~ Domov <i>TOMÁŠ TOMÁNEK</i>	
Výkonové lasery: Cesta ke hvězdám, těžbě rud na asteroidech i obraně planety	111
13.11.2019 astro.cz ~ str. 00 ~ <i>Marin Ferus</i>	
Vovko, už to s tím Masarykem vybal	112
13.11.2019 blog.idnes.cz ~ str. 00 ~ <i>Pavel Skramlík</i>	
Denní souhrn zpráv	114
13.11.2019 radio.cz ~ str. 00 ~ <i>Katka Brezovská</i>	
Radio Prague International - 8.9.2019	115
13.11.2019 Radio Prague International ~ str. 00 ~	
Němečtí poslanci zrušili takzvanou solidární daň	118
14.11.2019 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 17:10 Den podle...	
Oposmlouva byla nejlepší řešení	119
14.11.2019 Lidové noviny ~ str. 05 ~ Domov <i>ELIŠKA NOVÁ</i>	
Karel Tůma: Dobře snášená apokalypsa	123
14.11.2019 Tvar ~ str. 09 ~ Poezie	
Rebeka Křížanová-Bartůňková: Kdo se bojí listopadu 1989?	124
14.11.2019 reflex.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory <i>Bohumil Pečinka</i>	
Rebeka Křížanová-Bartůňková: Kdo se bojí listopadu 1989?	126
14.11.2019 reflex.cz ~ str. 00 ~ <i>Bohumil Pečinka</i>	
Mohou se opakovat protiromské pochody? Nenávist teď podle politologa nemá panický potenciál	127
15.11.2019 rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>autor: Lucie Vopálenská</i>	
Tvůrčí skupina Publicistika	128
15.11.2019 rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>Autor: Martin Srb</i>	

Praha se zasnila a stojí na rozcestí, říká politolog	128
15.11.2019 Mladá fronta DNES ~ str. 16 ~ Praha — Ivo Horváth	
Univerzita Karlova představuje unikátní výstavu fotografií „Náš Listopad 89“	129
15.11.2019 ff.cuni.cz ~ str. 00 ~	
Ekonomická šéfka Univerzity Karlovy náhle končí. Důvody tají, s čínskou kauzou to prý nesouvisí	130
15.11.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Nezařazené Adéla Skoupá	
Home Credit se ohradil proti obvinění ze spojení s čínskými úřady, vlivu na českou politiku a Karlovu univerzitu.....	131
15.11.2019 epochtimes.cz ~ str. 00 ~ Milan Kajínek	
Pavel Pouliček: pracujeme již také na příjezdu Tigera Woodse.....	132
15.11.2019 Naše Praha 5 ~ str. 08 ~ Jan Bělohuby	
Šly za premiérem Adamcem. Předat mu náladu Národní třídy, dřív než dostane lživé svodky.....	134
15.11.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko Eliška Černá	
Nad zelňačkou premiérovi předaly náladu Národní třídy	135
15.11.2019 Deník N ~ str. 26 ~ 30 let svobody ELIŠKA ČERNÁ	
Zák ulisí Jakešova gestapa	137
15.11.2019 Téma ~ str. 18 ~ Rozhovor Lubor Černohlávek	
Třicet let od listopadu 1989; polistopadová demokracie je v troskách	139
15.11.2019 bohumildolezal.cz ~ str. 00 ~	
Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse	141
16.11.2019 nasepraha10.cz ~ str. 00 ~ Ota Mrákota	
Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse	143
16.11.2019 nasepraha10.cz ~ str. 00 ~ Ota Mrákota	
Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse	145
16.11.2019 nasepraha3.cz ~ str. 00 ~ Ota Mrákota	
Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse	147
16.11.2019 nasepraha3.cz ~ str. 00 ~	

Ota Mrákota

Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse	149
16.11.2019 nasepraha.cz ~ str. 00 ~ <i>Ota Mrákota</i>	
Fedor Gál: Pouhé přesuny figurek na šachovnici dnes nejsou řešením.....	151
16.11.2019 forum24.cz ~ str. 00 ~	
Třicet let od listopadu 1989: Polistopadová demokracie je v troskách, píše Doležal	153
16.11.2019 forum24.cz ~ str. 00 ~	
Sametová revoluce po třiceti letech.....	155
17.11.2019 blisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Muriel Blaive</i>	
Studentský vůdce sametové revoluce odhaluje zákulisí Jakešova gestapa.....	157
17.11.2019 iDNES.cz ~ str. 00 ~	
Oslavy 17. listopadu vyvrcholily na Václavském náměstí, přišly desítky tisíc lidí	159
17.11.2019 novinky.cz ~ str. 00 ~ Historie - 17. listopad <i>ren, mif, jdu, jim, miv</i>	
Miloš Doležal: Delegace vole aneb Jak jsem dělal revoluci	162
18.11.2019 ČRo - vltava.cz ~ str. 00 ~ Literatura <i>Petr Turek</i>	
Miloš Doležal: Delegace vole aneb Jak jsem dělal revoluci	164
18.11.2019 rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>autor: Petr Turek</i>	
Nejvíce lidí si z burgeru vyndá zeleninu	22
18.11.2019 Euro ~ str. 34 ~ Report <i>Jan Brož, broz@mf.cz</i>	
Čekání na prezidentku	23
18.11.2019 Euro ~ str. 12 ~ Téma <i>Jan Novotný</i>	
Zítřka zase pravdu, volali na nás, vzpomíná novinářka Marta Švagrová.....	23
18.11.2019 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Kultura <i>Marcel Kabát</i>	
Odlehčené povídání s politikem do Rozhlasu patří	24
18.11.2019 Týden ~ str. 26 ~ Rozhovor <i>Vladimír Barák</i>	

Jitka Šestáková: Jsem šťastná, že jsem poznala život ve svobodě	25
19.11.2019 rychnovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Rychnovsko <i>Redakce</i>	
Student žurnalistiky na Patočkově webu: Okupační stávka je zcela v pořádku. Ať si pravičáci klidně křičí o neomarxistech	26
19.11.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>mp</i>	
Student žurnalistiky na Patočkově webu: Okupační stávka je zcela v pořádku. Ať si pravičáci klidně křičí o neomarxistech	27
19.11.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera, Pečeť Univerzity Karlovy</i>	
Topol je alibista“	29
19.11.2019 Mladá fronta DNES ~ str. 02 ~ Z domova <i>Petr Kolář Eva Pospíšilová</i>	
Místo další Letné chce Minář do krajů	33
19.11.2019 Deník N ~ str. 02 ~ Zpravodajství <i>JAN WIRNITZER, JAN TVRDOŇ</i>	
Letná byla úspěch díky promyšlené strategii i štěstí, hodnotí sociolog. Minář chystá „kreativnější“ protesty	34
19.11.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Jan Tvrdoň</i>	
Muriel Blaive tvrdí, že antikomunismus selhal a že debatovat máme i s generálem Lorencem.....	35
19.11.2019 forum24.cz ~ str. 00 ~	
Trump před novináři	38
20.11.2019 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Minářova výzva ke spolupráci stran je problematická, míní experti. Piráti stojí stranou, ostatní se bojí. 39	39
20.11.2019 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Domov <i>Michal Bernáth</i>	
V Bratislavě se uskuteční druhý ročník ocenění Lúč z tmy. Záštitu poskytla prezidentka Čaputová.....	41
20.11.2019 romea.cz ~ str. 00 ~ zahraniční <i>voj</i>	
Aktuální volební průzkum Phoenix Research.....	42
20.11.2019 Prima ~ str. 04 ~ 18:55 Velké zprávy	
Lidovci začínají hledat nového předsedu, bude muset zastavit propad strany. Zatím je ve hře devět jmen	43
20.11.2019 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Kateřina Frouzová</i>	

Lidovci začínají hledat nového předsedu. Bude muset zastavit propad strany.....	45
20.11.2019 Hospodářské noviny ~ str. 03 ~ Události <i>Kateřina Frouzová, Ondřej Leinert</i>	
Lidovci začínají hledat nového předsedu, bude muset zastavit propad strany. Zatím je ve hře osm jmen	47
20.11.2019 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Kateřina Frouzová, Ondřej Leinert</i>	
Chyby nechyby, i po 30 letech máme co slavit.....	52
20.11.2019 e15.cz ~ str. 00 ~ • FOTO: Anna Sochorová	
Chyby nechyby, i po 30 letech máme co slavit.....	53
20.11.2019 e15.cz ~ str. 00 ~ The Student Times <i>Barbora Doubravová</i>	
Česká republika je za roky 2010-2018 zemí s pátým největším nárůstem počtu nově nakažených virem HIV	53
21.11.2019 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 17:10 Den podle...	
Vnitřní politická stabilita Číny je inspirativní	54
21.11.2019 Haló noviny ~ str. 03 ~ Z domova <i>Roman BLÁŠKO</i>	
Vnitřní politická stabilita Číny je inspirativní	56
21.11.2019 halonoviny.cz ~ str. 00 ~ <i>Roman Blaško</i>	
Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví.....	57
21.11.2019 Náš region ~ str. 04 ~ Rozhovor <i>Andrea Cerqueirová</i>	
Od politiky jsem utekl k fikci	58
21.11.2019 Týdeník Echo ~ str. 18 ~ Rozhovor <i>ONDŘEJ ŠTINDL</i>	
Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví.....	59
21.11.2019 Náš region ~ str. 04 ~ Rozhovor <i>Andrea Cerqueirová</i>	
Pod tlakem deseti milionů akcionářů.....	60
21.11.2019 Ekonom ~ str. 18 ~ Téma čísla <i>JAN NĚMEC</i>	
Máme deset milionů akcionářů, říká šéf Budvaru, posledního národního podniku, Petr Dvořák.....	63
21.11.2019 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Němec</i>	
Pod tlakem deseti milionů akcionářů.....	63

21.11.2019	ekonom.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Němec</i>	
BUDEME VYSÍLAT ŽIVĚ od 19 hodin: Slavnostního předávání ocenění Lúč z tmy		66
22.11.2019	romea.cz ~ str. 00 ~ zahraniční <i>ryz</i>	
Maličký ostrovní stát Tuvalu odmítl nabídku čínských firem, že mu postaví náhradní umělé ostrovy.....		68
22.11.2019	ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Praha je podle průzkumu 13. nejlepší místo pro život - Brno se propadlo na 56. místo.....		70
22.11.2019	Prima ~ str. 14 ~ 18:55 Velké zprávy	
Stanislav Hložek: Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví		71
22.11.2019	nasregion.cz ~ str. 00 ~ <i>NasRegion.cz</i>	
OBRAZEM: Vysokoškolské časopisy sehrály významnou roli v přípravě studentské stávky		72
23.11.2019	nasregion.cz ~ str. 00 ~ <i>NasRegion.cz</i>	
Čekání na prezidentku. Pražský hrad může poprvé v historii dobýt žena.....		74
23.11.2019	euro.cz ~ str. 00 ~ Politika <i>Jan Novotný</i>	
Čekání na prezidentku. Pražský hrad může poprvé v historii dobýt žena.....		77
23.11.2019	euro.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Novotný</i>	
Antropologie bolesti podle Martina Soukupa		79
23.11.2019	finmag.cz ~ str. 00 ~ Kaleidoskop <i>Zuzana Válková</i>	
Dobré víly sametové revoluce		81
23.11.2019	Lidové noviny ~ str. 13 ~ Orientace - Téma <i>PETR ZÍDEK</i>	
Medaile a Ceny Josefa Hlávky předány		81
24.11.2019	iforum.cuni.cz ~ str. 00 ~ <i>Mgr Zuzana Vojteková</i>	
Šéf Burger Kingu Ryška: Nejvíce lidí vyndá z burgeru zeleninu		82
24.11.2019	euro.cz ~ str. 00 ~ Byznys <i>Jan Brož</i>	
Martin Soukup: Třetí světovou vyhrají antropologové		82
24.11.2019	finmag.cz ~ str. 00 ~ Kaleidoskop <i>Zuzana Válková</i>	

Jiří Valenta	83
25.11.2019 prvnizpravy.cz ~ str. 00 ~	
Vizuální smog v ulicích Plzně se možná stane snesitelnější	84
25.11.2019 qap.cz ~ str. 00 ~	
Za videem, v němž se ženy omlouvají mužům, je byznys s výživovými doplňky i s kurzy	86
25.11.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>spicakovak</i>	
Literární vyhlídky (25. listopadu až 1. prosince)	86
25.11.2019 literarky.cz ~ str. 00 ~	
Plzeň: Kultivace reklam ve veřejném prostoru tématem konference	87
26.11.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>PV</i>	
Plzeň: Kultivace reklam ve veřejném prostoru tématem konference	88
26.11.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Firma, do níž tekly čínské peníze, odmítla dohodu s UK. Auditora si vybrala sama	89
27.11.2019 staloseted.cz ~ str. 00 ~	
Firma, do níž tekly čínské peníze, odmítla dohodu s UK. Auditora si vybrala sama	90
27.11.2019 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Lukáš Valášek</i>	
Plzeň připravuje konferenci o vizuálním smogu	91
27.11.2019 ceskoaktualne.cz ~ str. 00 ~	
Oříšky ho živí	92
27.11.2019 Českobudějovický týden ~ str. 09 ~	
Zapomínáme, že jsme závislí na přírodě, která nás živí	93
27.11.2019 Veřejná správa ~ str. 20 ~ Rozhovor <i>Lucie Sýkorová</i>	
Zavoral: Odlehčené povídání s politikem do Rozhlasu patří	94
28.11.2019 tyden.cz ~ str. 00 ~ Televize a rádia <i>Vladimír Barák</i>	
Kam šly peníze od Číňanů, zatím audit UK neobjasnil. Smlouvy nemáme, řekl rektor Zima	96
29.11.2019 staloseted.cz ~ str. 00 ~	

Audit zatím neobjasnil financování česko-čínských konferencí, řekl rektor. Univerzita se obrátila na policii	99
29.11.2019	lidovky.cz ~ str. 00 ~ Domov ČTK
Univerzitní audit zatím neodhalil financování konferencí, věc šetří i policie	101
29.11.2019	prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Praha ČTK
Kam šly peníze od Číňanů, zatím audit UK neobjasnil. Smlouvy nemáme, řekl rektor Zima	103
29.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci ČTK
Univerzita se kvůli Balabánově „čínské“ aféře obrátila na policii, zda nedošlo k podvodu	104
29.11.2019	ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci kutekl
Audit UK zatím neobjasnil financování česko-čínských konferencí. Konečné výsledky budou podle rektora známy příští rok.....	106
29.11.2019	lidovky.cz ~ str. 00 ~ Michal Sváček
Loni to byla doba horka, neboli "heiße Zeit"	108
29.11.2019	ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika
Rektor Zima: Audit nenašel žádný přesun peněz mezi Univerzitou Karlovou, Balabánovou firmou a Čínou	110
29.11.2019	irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova ČTK
Policie vyšetřuje na Karlově univerzitě. Zajímá ji tajný sponzoring z Číny	111
29.11.2019	seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Kauzy, Stalo se Zdislava Pokorná
Sinologové ze Sinopsis šíří lživé články, napsala Zimovi firma Home Credit. Univerzita se od projektu distancovala	112
29.11.2019	denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko Jakub Zelenka
Nadšenci ve Velvarech obnovili plovárnu. Na jejich brigádách se zrodil starosta	114
29.11.2019	staloseted.cz ~ str. 00 ~
Nadšenci ve Velvarech obnovili plovárnu. Na jejich brigádách se zrodil starosta	115
29.11.2019	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci Zuzana Hronová
Kellnerův Home Credit v tažení proti nepohodlným českým akademikům přitvrzuje	118

30.11.2019 forum24.cz ~ str. 00 ~

Plné znění zpráv

Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy

1.11.2019 metro.cz str. 00

Veronika Macková

Praha 1. listopadu 2019 (PROTEXT) - Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

"Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy," vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. "Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport," dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. "Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit," uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. I vedení pražské burzy počítá s tím, že se výstupy algoritmizované žurnalistiky objeví na burzovních komunikačních kanálech (např. twitterovém účtu BCPP).

Projekt proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovedního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Kontakt pro média:

Veronika Macková, Středisko žurnalistiky umělé inteligence při IKSŽ **FSV UK** tel.: +420 606 291 218 e-mail: veronika.mackova@fsv.cuni.cz

URL| http://www.metro.cz/umela-inteligence-bude-generovat-zpravy-z-prazske-burzy-pep-/protex.aspx?c=A191101_142216_metro-protex_we

Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy

1.11.2019 protext.cz str. 00

Veronika Macková

Praha 1. listopadu 2019 (PROTEXT) Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

"Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy," vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. "Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport," dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. "Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktoři. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit," uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. I vedení pražské burzy počítá s tím, že se výstupy algoritmizované žurnalistiky objeví na burzovních komunikačních kanálech (např. twitterovém účtu BCPP).

Projekt proměn novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Kontakt pro média:

Veronika Macková, Středisko žurnalistiky umělé inteligence při IKSŽ **FSV UK** tel.: +420 606 291 218 e-mail: veronika.mackova@fsv.cuni.cz

URL| <http://www.protext.cz/zprava.php?id=32360>

Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy

1.11.2019 protext.cz str. 00 kom vat bur sko med

Praha 1. listopadu 2019 (PROTEXT) - Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

"Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy," vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. "Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport," dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. "Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit," uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. I vedení pražské burzy počítá s tím, že se výstupy algoritmované žurnalistiky objeví na burzovních komunikačních kanálech (např. twitterovém účtu BCPP).

Projekt proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Kontakt pro média:

Veronika Macková, Středisko žurnalistiky umělé inteligence při IKSŽ **FSV UK**

tel.: +420 606 291 218

e-mail: veronika.mackova@fsv.cuni.cz

Upozorňujeme odběratele, že materiály označené značkou PROTEXT nejsou součástí zpravodajského servisu ČTK a nelze je publikovat pod její značkou. Jde o komerční sdělení zadavatele, který je ve zprávě označen a který za ně nese plnou odpovědnost.

PROTEXT

Umělá inteligence bude generovat zprávy z Pražské burzy

1.11.2019 kurzy.cz str. 00

Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

"Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy," vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. "Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport," dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. "Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit," uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. I vedení pražské burzy počítá s tím, že se výstupy algoritmizované žurnalistiky objeví na burzovních komunikačních kanálech (např. twitterovém účtu BCPP).

Projekt proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Kontakt pro média:

Veronika Macková, Středisko žurnalistiky umělé inteligence při IKSŽ **FSV UK**

tel.: +420 606 291 218

e-mail: veronika.mackova@fsv.cuni.cz

Související témata

Praha / Pražská Burza

URL| <https://www.kurzy.cz/tema/5685143.html>

System automaticky generovaných zpráv zpracuje údaje z burzy

1.11.2019 zlato.cz str. 00

Systém automaticky generovaných zpráv bude vytvářet zprávy z dění na pražské burze. Umělá inteligence by v budoucnu mohla v češtině psát i zprávy o počasí nebo sportu. Nástroj vytvořili vědci **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) ve spolupráci s ČTK, která ho v následujících dnech začne testovat.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny,“ uvedl vedoucí výzkumného týmu z katedry žurnalistiky **FSV UK** Václav Moravec. Rozsah zprávy podle něj odpovídá standardním zpravodajským textům, které ČTK publikuje každý všední den po uzavření pražské burzy.

Podle Jakuba Sida ze ZČU bylo nejsložitější pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. Odborníci proto museli přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Provedli statistické analýzy historických dat ČTK, aby se zprávy co nejvíce přiblížily výstupům žurnalistů. „Aktuálně experimentujeme s univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodal Sido.

Systém by měl mimo jiné výrazně zrychlit publikování rutinních zpravodajských textů. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvedl technický ředitel ČTK Jan Kodera. Nástroj budou testovat také v redakci České televize.

Podle vědce Luboše Krále z ČVUT je program méně otevřený pro zásahy zvenčí a pokud udělá systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. „Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ dodal Král.

Zprávy automaticky generované na základě dat ČTK poprvé použila ve svém zpravodajském servisu v říjnu 2018 během obecních a senátních voleb. Z dat Českého statistického úřadu program vyvinutý přímo v ČTK vytvářel podle předem připravených šablon zprávy o průběžných i konečných výsledcích voleb. Rukama editorů během volebního dne prošlo přes 200 automaticky generovaných textů.

(ČTK)

URL| <https://www.zlato.cz/z-domova/system-automaticky-generovanych-zprav-zpracuje-udaje-burzy/>

Systém automaticky generovaných zpráv zpracuje údaje z burzy

1.11.2019 ct24.cz str. 00 Média
ginterovam

Systém automaticky generovaných zpráv bude vytvářet zprávy z dění na pražské burze. Umělá inteligence by mohla v češtině psát i zprávy o počasí nebo sportu. Nástroj vytvořili vědci **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) ve spolupráci s Českou tiskovou kancelář (ČTK), která ho v následujících dnech začne testovat.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny,“ uvedl vedoucí výzkumného týmu z katedry žurnalistiky **FSV UK** Václav Moravec. Rozsah zprávy podle něj odpovídá standardním zpravodajským textům, které ČTK publikuje každý všední den po uzavření pražské burzy.

Podle Jakuba Sida ze ZČU bylo nejsložitější pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. Odborníci proto museli přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Provedli statistické analýzy historických dat ČTK, aby se zprávy co nejvíce přiblížily výstupům žurnalistů. „Aktuálně experimentujeme s

univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport," dodal Sido.

System zrychlí publikování textů

System by měl mimo jiné výrazně zrychlit publikování rutinních zpravodajských textů. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit," uvedl technický ředitel ČTK Jan Kodera. Nástroj se bude testovat také v redakci České televize.

Podle vědce Luboše Krále z ČVUT je program méně otevřený pro zásahy zvenčí, a pokud udělá chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. „Je plně závislý na datech, která dostane a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," dodal Král.

Zprávy automaticky generované na základě dat ČTK poprvé použila ve svém zpravodajském servisu v říjnu 2018 během obecních a senátních voleb. Z dat Českého statistického úřadu program vyvinutý přímo v ČTK vytvářel podle předem připravených šablon zprávy o průběžných i konečných výsledcích voleb. Rukama editorů během volebního dne prošlo přes dvě stě automaticky generovaných textů.

URL| <https://ct24.cesktelevize.cz/media/2965223-system-automaticky-generovanych-zprav-zpracuje-udaje-z-burzy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[cesktelevize.cz](https://www.cesktelevize.cz)

MF Dnes: Mediálně negramotní žáci. Dětem chybí schopnost kritického myšlení

1.11.2019 [eduin.cz](https://www.eduin.cz) str. 00

Publikujeme text Radky Hrdinové, která se zabývá úrovní mediální výuky v našich školách. Naučit děti, jak rozpoznávat pravdu od lži, se školám podle ní příliš nedaří. Učitelů, kteří by to uměli, je málo. Text vyšel 22. 10. v Mladé frontě Dnes.

Kdyby měli žáci našich 9. tříd základních škol dostat známku z testu, kterým před časem školní inspekce ověřovala mediální gramotnost, za jedna by neměl ani jeden. A mezi sedmi tisíci středoškoláky – včetně studentů gymnázií – by jedničkářů bylo jen jedno jediné procento.

V průměru se výsledky deváťáků, kde 60 procent správných odpovědí znamenalo minimum, ke kterému by je škola měla dovést, „vyšplhaly“ na 43 procent. Studenti 2. ročníku středních škol včetně gymnázií to vytáhli na 50 procent...

Sama Česká školní inspekce upozorňuje, že se zaměřila jen na malý výsek toho, co by mediální výchova měla obsáhnout, totiž na orientaci ve světě médií a na schopnost kriticky číst mediální sdělení. Jenže možná právě proto jsou tyto výsledky ještě více alarmující. Protože konkrétně na tyto dovednosti totiž učitelé podle svých vlastních slov při mediální výchově kladou ve školách největší důraz.

Problém někoho jiného

Mediální výchova se na školách učí povinně, a to jako takzvané průřezové téma. Za ideální situace by se kultivování této klíčové dovednosti, jež má škola podle zadání od státu pěstovat, v nějaké podobě věnoval prakticky celý učitelský sbor a škola by jejich úsilí koordinovala. Jenže v praxi to často vypadá jinak.

„Nikde není určena odpovědnost, učitel pak předpokládá, že to bude dělat někdo jiný, a ve finále se mediální výchově pořádně nevěnuje nikdo," říká Michal Kaderka, učitel gymnázia Na Zatlance v Praze, který zároveň v tom, jak mediální výchovu učít, vzdělává své kolegy.

Neradostnému stavu nahrává i to, že se mediální výchova na rozdíl od češtiny či matematiky netestuje. Takže někde ani není považována za důležitou. Když se agentura Median v průzkumu zaměřeném na střední školy ptala ředitelů, celá polovina jich odpověděla, že mediální výchově nepřifazují význam.

Jenže výzkumy ukazují, že pro generaci vyrůstající s telefony v ruce to důležité je. Markéta Supa z **Fakulty sociálních věd** se ve Velké Británii podílela na zajímavém výzkumu. Ten porovnával šestnáctileté středoškoláky, kteří ve škole měli samostatný předmět mediální výchova, s těmi, kdo jím neprošli.

„Ti, kdo jím prošli, byli k médiím méně cyničtí. Věřili si v tom, že se v nich dokážou orientovat a vyhledávat, že se mohou lépe rozhodovat, protože jim rozumí. Ti, kdo předmět neměli, opakovali obvyklou rétoriku, že cílem médií je manipulace, nevyhledávali si zdroje informací, protože to podle nich nemá smysl, cítili se bezbranní,“ říká Supa. Problémem nicméně je, že k tomu, aby se situace u nás zlepšila, chybí vůle. A to nejen na školách. „Ve společnosti je rozšířená představa, že učitel přijde do třídy se dvěma seznamy, seznamem povolených a zakázaných webů,“ podotýká Kaderka s tím, že řada politiků tuto představu přizívuje. Podle Markéty Supa, která má zkušenosti s tím, jak se mediální gramotnost učí jinde, je to tak trochu česká specialita. „U nás byla mediální gramotnost vždy dávana do souvislosti s propagandou,“ říká socioložka. Na západ od nás podle ní souvislost mezi propagandou a výukou na školách dosud tématem nebyla.

Ve výsledku si pak u nás lidé myslí, že mediální výchova má dětem říkat, jak mají myslet. „Přitom je to právě naopak, jde o to dětem ukázat, jak si vytvořit vlastní názor. Bohužel se to tak ale často nechápe,“ říká Markéta Supa.

Jak učít mediální výchovu lépe? Začít by se podle ní mělo už od mateřské školky. „Aby později mohly o médiích mluvit, musí si děti osvojit základní slovník,“ říká Supa. Tvrdí, že krokem kupředu by bylo, kdyby se učitelé více zaměřili na kreativní části toho, čemu říkáme mediální gramotnost, a to právě u malých dětí. „Jak fungují média, to se potřebují učit děti na druhém stupni. Pro mladší děti je důležité mít povědomí o tom, kde média využíváme, pokračovat by měly vlastní tvorbou, na které se naučí zaměřit pozornost na to, kdo jejich výstupy uvidí a jak je bude vnímat,“ vysvětluje Supa. Teprve na to by mělo navázat pěstování schopnosti dívat se na média kriticky, které si většina rodičů i učitelů s mediální výchovou spojuje.

A především: Dokud škola nebude systematicky rozvíjet kritické myšlení ve všech předmětech, hodina mediální výchovy týdně to nezachrání.

Fakta

Co všechno patří k mediální gramotnosti:

Kritické čtení mediálních sdělení. Například schopnost rozlišovat typy mediálních sdělení (třeba rozdíl mezi reklamou a zprávou, faktem a fikcí), pochopit jejich podstatu i cíl, s jakým byla vytvořena.

Znalost pravidel, jimiž se řídí tvorba různých typů mediálních sdělení, například kritérií, podle nichž zpravodajské redakce postupují při výběru zpráv a jejich uspořádání.

Schopnost „přečíst“ autora, vyvodit z textu jeho názory a postoje.

Znalost toho, jak média fungují a ovlivňují každodenní život, politiku, historickou perspektivu.

Schopnost vytvořit vlastní sdělení pro různá média, od školního časopisu po sociální síť a spolupracovat při jeho tvorbě s ostatními. Zdroj: Česká školní inspekce

ANKETA: Co školy potřebují k tomu, aby dokázaly děti lépe naučit, jak se orientovat v mediálním světě?

Markéta Supa socioložka, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Sebedůvěru, že samy (zejména vedení a učitelé) jsou schopny v mediálním a digitálním světě žít, pracovat a vzdělávat se. A sebedůvěru, že nejen tuto schopnost, ale i tento pocit umějí předávat dál.

Tomáš Zatloukal ústřední školní inspektor

Rozšiřovat okruh učitelů, kteří se tomu budou věnovat ve svých předmětech, a podporovat spolupráci mezi nimi. Zaměřit se na jejich vzdělávání, a to při přípravě na vysoké škole i v té celoživotní.

Radko Sáblik ředitel školy, člen expertní skupiny ministerstva školství

Školy potřebují vůli mediální výchovu učit a také učitele, kteří jsou toho schopni. A také vůli vyškrtnout jinou látku, která už není tolik aktuální, a dát mediální výchově prostor.

Petr Nutil žurnalista, zakladatel webu manipulatori.cz

Školy by si jednak zasloužily větší podporu ze strany státu, ale především osvícené politiky, kteří považují rozvíjení klíčových schopností pro práci s informacemi za nezbytné.

URL| <https://www.eduin.cz/clanky/mf-dnes-medialne-negramotni-zaci-detem-chybi-schopnost-kritickeho-mysleni/>

Čeští vědci na výplatní pásce Číny? Nabaluje se to jako sněhová koule, říká Valášek

1.11.2019 DVTV str. 01 18:00 Drtinová Veselovský - Rozhovor I

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Čínská ambasáda podle zjištění serveru aktuálně.cz skrytě zaplatila více než 1,2 milionu korun za konference, které na Karlově univerzitě pořádal rektor Tomáš Zima. Peníze tekly přes firmu tajemníka českočínského centra Univerzity Karlovy Miloše Balabána. Navíc za čínské peníze zjevně jezdili čeští studenti do komunistické velmoci. To všechno odhalil server aktuálně.cz a konkrétně investigativní reportér Lukáš Valášek. Dá se to chápat tak, že čínské zájmy teď definují to, čím se část české akademické obce zaobírá?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Těžko říct, jestli to jde říct přímo takto ostře. Ale každopádně jde říct, že akademici, kteří na Karlově univerzitě bádají, mimo jiné ohledně bezpečnosti, a radí státu s bezpečností, tak zároveň byli placeni z čínské ambasády. Totoříct určitě lze.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Jak se vlastně v krátkosti dá vylíčit ten příběh? Protože on na první dobu vzhledem k tomu, že víme, co se objevuje ve výroční zprávách Bezpečnostní informační služby a vůbec, co jde z té bezpečnostní komunity za informace a za určitá podezření k tomu, jakou činnost vyvíjí právě Čína, tak vypadá ten příběh úplně neuvěřitelně.

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Já musím říct, že když jsem poprvé získal nějakou takovou kusovou informaci o tom, že by snad konference, které zaštiťuje pan rektor Zima na Karlově univerzitě měla platit čínská ambasáda, že by dokonce měla platit nějaké faktury, které se týkají přímo toho a že by na fakturách mělo být napsáno, že je to za konference na Karlově univerzitě, tak jsem k tomu měl hodně skeptický přístup, protože jsem říkal, to přece v téhle době není možné, že by to bylo takhle prosté. Jo, a pak se vlastně ta situace zkomplikovala jenom o to, že ty faktury nebyly vystaveny přímo Karlovo univerzitou, ale nějakou společností s ručením omezeným, ve které ale figuruje poměrně hodně prominentních akademiků Karlovy univerzity, mezi nimi právě pan Halama.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

To znamená, že to, jakým způsobem, minimálně to, čím vy jste se zaobíral, je prováděno, že někdo zvenku, v tuto chvíli čínská ambasáda, přináší nějaké peníze, ale ty netečou přímo k univerzitě. Je tam ten prostředník, a to je prostě firma, ve které ale jsou někteří akademici.

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Přesně tak.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Čistě principiálně, je na tom něco špatně?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Já si myslím, že ono to má 2 roviny. Ta první rovina je samozřejmě etická. Tady se můžeme ptát, jestli je špatně, když konferenci na Karlově univerzitě financuje čínská ambasáda. Bylo by to dobře, kdyby to byla americká ambasáda, jestli v tom je nějaký rozdíl? Myslím si, že až na základě této kauzy, tak na Karlově univerzitě se rozebíhá nějaká debata, jaká pravidla financování by měla být nastavena. Ona s tím souvisí i kauza Home Creditu, se kterou se pan rektor zima také potýkal. A tam samozřejmě je potřeba říct, že na to každý může mít nějaký jiný názor. Ale na druhou stranu je tady ještě rovina podle mě zásadnější, a to je rovina bezpečnostní, protože čínský režim je nepřátelská velmoc. To neříkám já, ale říká to třeba Bezpečnostní informační služba. A tudíž je potřeba k tomu tak přistupovat a nějakým způsobem se podle toho zařídit, a to podle mě v současné době Karlova univerzita si vlastně dlouhé roky vůbec neuvědomila.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Pokud si to neuvědomovala dlouhé roky, tak to znamená, že to, co vy jste odhalil, tak je součást nějakého delší dobu běžícího systému?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

My vlastně víme minimálně o tom, že ty konference česko-čínského centra, které organizoval pan Orbán a zaštiťoval pan rektor Zima, tak nebyly placeny poslední 2 roky čínskou ambasádou. Ale samozřejmě to s.r.o., přes které ty peníze tekly, tak funguje od roku 2015. A já musím říct, že do jeho fungování pořád ještě úplně nevidím. Do jeho fungování nevidí ani univerzita, takže je dobré zatím počítat s tím, že to je jakýsi minimální stav a že se může zjistit, že tam těch finančních toků třeba nejenom ze strany čínské ambasády, ale ze strany dalších vlivových skupin bylo více.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Jaké byly reakce představitelů samotné Univerzity Karlovy v momentě, kdy jste to na serveru aktuálně.cz publikovali?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Tam vlastně došlo k velmi promptní rezignaci pana Balabána, jak z funkce šéfa česko-čínského centra Karlovy univerzity, tak z funkce výzkumného střediska bezpečnostní politiky, což je vlastně dvojče toho s.r.o., přes které ty peníze tekly.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Ale dvojče v akademické sféře, placené z veřejných peněz.

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Středisko bezpečnostní politiky je výzkumné centrum v akademické sféře v té, řekněme, soukromé sféře středisku bezpečnostní politiky s.r.o. Takže pan Balabán pravděpodobně na nátlak pana rektora v těch funkcích prostě skončil. Ale pan rektor sám, tak vlastně od té doby nasadil rétoriku, že Karlova univerzita má mnoho tisíc zaměstnanců a on prostě nemůže ručit za všechny z nich. Já si to popravdě řečeno úplně nemyslím, protože z toho, co vím, tak lze říct, že pan Balabán byl poměrně blízkým spolupracovníkem pana rektora. Pan rektor si ho vybral jako šéfa česko-čínského centra, které osobně řídil. Pan rektor byl ten, který na akci, které pan Balabán na univerzitě pořádal docházel, zaštiťoval je, takže nelze říkat, že to byl nějaký vzdálený zaměstnanec univerzity, o němž pan rektor nemohl nic vědět, tak to není.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Vy jste říkal, že to má celé kromě nějakého etického rozměru i ten rozměr, řekněme, bezpečnostního rizika, minimálně z vašeho pohledu. Zajímalo by mě v čem to bezpečnostní riziko spočívá, protože se bavíme o akademickém pracovišti. Vlastně ty konference, které současně akademici, někdy tam přicházejí experti zvenku nebo případně politici, ale kde by mohlo nastat bezpečnostní riziko?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Ono těch bezpečnostních rizik je tam vlastně hned několik. To, co se nám podařilo popsat na Karlově univerzitě, tak jako kdyby vypadlo z výročních zpráv některých západních tajných služeb, které to samozřejmě opisují čistě obecně, tady vidíme, jak to může probíhat konkrétně. Já nechci říkat, že pan Balabán nutně musí zahraniční agent, ale prostě ty parametry, před kterými tajné služby varují, to má jo. To riziko v té první rovině, tak je to, že samozřejmě Čína nějakým způsobem pod hlavičkou Karlovy univerzity mohla ovlivňovat to, jak se o tomto komunistickém režimu v České republice mluví.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Tím, že platí nějakou konferenci?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Že platí nějakou konferenci. Konference má nějaký program, má nějaké vystupující, kteří o té Číně říkají nějaké věci. A ty konference, které pan Balabán pořádá, tak v minulosti kritizovali sinologové také z Karlovy univerzity, že jdou příliš na ruku tomu komunistickému režimu, že nejsou k němu příliš málo kritické. To je ta jedna rovina, která může být závažná. Druhá rovina je rovina, řekněme, získávání informací Číňany. Západní tajné služby dlouhodobě varují, že Čína má velký zájem o informace, které se v akademické sféře na západě vyskytují, o výsledky výzkumu a podobně. A tady vlastně došlo k tomu, že výzkumníci z Karlovy univerzity, kteří tam prováděli výzkumy, měli přístup k tomu know how univerzity, zároveň brali peníze prostřednictvím své firmy od čínského komunistického režimu. A pak je to ještě třetí rozměr a ten se týká bezpečnostního výzkumu, protože ti sami akademici, kteří brali peníze od čínské ambasády, zároveň České republice radí, jak se má zařídit v bezpečnosti. Tam dokonce došlo k absurdní situaci, kdy jeden z těch spolumajitelů toho s.r.o., tak má grant od ministerstva vnitra na zhruba 4 000 000 Kč, ve kterém zkoumá, jak ochránit české výzkumné instituce před vlivy cizích mocností. Takže tam dochází potom k takovému jako velmi absurdnímu propletení a střetům zájmů, ke kterým by podle mého názoru docházet na nejstarší a největší české univerzitě nemělo.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

O jakých penězích se vlastně bavíme? Pokud máte důkazy na to, že ambasáda nějaké peníze na konferenci na univerzitě Karlově platila minulý 2 roky, tak kolik peněz?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Bavíme se zhruba o 1,2 - 1,3 milionu korun, o nichž bezpečně víme, že je čínská ambasáda vsoukromé firmě těch akademiků proplatila, ale je to nějaké minimum, o kterém já vím.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Ještě to, co mě zajímá, je, jestli tyhle peníze, jestli tady vlastně nevidíme, řekněme, chamtivost soukromých osob po nějakém přivýdělku nebo něco podobného, anebo jestli to jsou opravdu peníze, které prostě byly vynaloženy na to, že se uspořádá konference, pozvou se tam řečníci, pravděpodobně zaplatí prostě auta a tak dále.

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

To je samozřejmě těžko soudit v současné chvíli, protože já jsem mluvil s panem Stejskalem, což je jednatel té soukromé firmy a zároveň akademik Karlovy univerzity a ten se měl dušoval, že veškeré peníze, které tato čínská ambasáda vyplatila, tak byly použity na úhradu přímých nákladů té konference. Na druhou stranu v nějaké minulosti, několik měsíců zpátky, tak jsme se na totéž ptali pana Balabána, jak je ta konference financována. A ten nám řekl, že je to z prostředků česko-čínského centra, to znamená z úplně jiného balíku peněz. A vůbec nemluvil o nějakém financování z čínské ambasády. Takže jsou vlastně 2 možnosti, ta jedna možnost je, že ti akademici o tom, že čínská ambasáda tu konferenci pomáhala zaplatit, lhali, anebo je druhá možnost, že si peníze os čínské ambasády nechávali jako, řekněme, nějaký honorář za to, že ta akce se na Karlově verzi koná a že jipro čínskou ambasádu tam zajistili.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Kdy se ještě jednou vrátím k tomu, jaká reakce byla samotné Univerzity Karlovy a vůbec jejích představitelů, akademických pracovníků, tak to, jak rychle pan Balabán rezignoval, je vlastně relativně neobvyklé a teď jenom opravte, jestli se pletu, ale byla to poměrně rychlá dost nekompromisní reakce. Představoval jste si tu reakci celé té akademické instituce takhle? Ptám se na to, jestli vlastně jedná správně?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Já si myslím, že vzhledem k závažnosti těch zjištění, tak je určitě správně, že pan Balabán z těch funkcí, ve kterých, jak říkám, mohl ovlivňovat řadu věcí na univerzitě, rezignoval okamžitě. Zároveň je ale potřeba podtrhnout, že pořád zůstává zaměstnancem Karlovy Univerzity a Karlova univerzita říká, že tam teď probíhá nějaké vyšetřování celé té věci a že až podle něj se rozhodne, jak to s panem Balabánem bude dál. Takže to je jedna věc. Druhá věc je, že samozřejmě je samozřejmě v zájmu pana rektora, aby mohl ukázat na nějakého konkrétního viníka a mohl říct, že s tímto konkrétním viníkem už nějakým způsobem naložil.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Je možné, a proto jsem se ptal na tu celou částku, která za 2 roky pravděpodobně tam přitekla od čínské ambasády, tak je možné, že prostě to bylo, protože akorát akademici v instituci, která má několikamiliardový rozpočet, prostě usoudili, že bude dobré jako některé konference prostě zaplatit z jiného zdroje, než ten, který mají prostě dedikovaný nebo alokovaný jako přímo z těch univerzitních peněz? Já se vlastně ptám na to, jestli jako v té celé věci, kterou vy popisujete, můžeme vidět jako špiónské spiknutí?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Já si úplně nechci hodnotit, jestli šlo o špiónské spiknutí nebo nešlo, na druhou stranu momentálně ta akademická sféra na Karlově univerzitě je z toho znepokojená, i protože tím pánové úplně obešli nějaká pravidla financování, protože samozřejmě to, že se se na Karlově univerzitě odehrávají konference a ty konference mají nějaké sponzory, kteří jsou příznání, to není nic nového, děje se to běžně a je to způsob, řekněme, to, na co ta Karlova univerzita nemá úplně peníze, přesto uspořádat. Na druhou stranu to, že ti sponzoři ty peníze nepošílají Karlově univerzitě, kdyby to transparentně se objevilo v účetnictví univerzity a bylo by to pod kontrolou třeba akademického senátu a fakulty vedení univerzity, ale ty peníze přitečou do nějakého s.r.o., které se jmenuje stejně jako výzkumné centrum Karlovy univerzity a v tom s.r.o. to potom nějak neprůhledně za něco utratí, nikdo neví za co, a jestli utratilo všechny ty peníze za náklady konference, nebo jestli nějaké peníze ti akademici nechali, to je vlastně jako velmi neobvyklé. A nyní se ukazuje, že je to dost pravděpodobně i proti předpisům, které ta univerzita tady pro tyto případy má nastaveny.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Jak pravděpodobné je, že na výplatní pásce čínské ambasády kromě tedy lidí nebo akademických pracovníků pod **Fakultou sociálních věd** jsou ještě jiná pracoviště Univerzity Karlovy, anebo nejenom na této univerzitě?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

To samozřejmě těžko hodnotit. Já v současné chvíli informace tohoto typu nemám. Na druhou stranu je pravda, že čínská ambasáda, respektive čínská vláda, se dlouhodobě snaží navázat určitý kontakt, řekněme, spolupráci podpořenou třeba i penězi s celou řadou českých vysokých škol. Konfuciov institut třeba funguje v tuto chvíli v Olomouci. Těžko hodnotit nakolik se jedná o akademickou spolupráci, nakolik se jedná o snahu toho komunistického režimu rozšířit svůj vliv v České republice. Ale není to rozhodně omezeno jenom na Karlovu univerzitu. Já třeba doufám, že na Karlově univerzitu už nejsou jiná pracoviště, která by měla takový problém, ale samozřejmě se můžu mýlit.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

A pak ještě poslední věc. Předpokládám, že jste kontaktovali čínskou ambasádu a požádali o vyjádření, jaké bylo?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Čínská ambasáda bohužel dlouhodobě komunikuje jenom ty věci, které okomentovat chce. To znamená, že, a to mě vlastně překvapuje, že dodnes jsem nezachytil ani na nějakých jejich oficiálních kanálech, že by se k tomu vyjadřovala. Nebo že by vydala nějaké prohlášení. Není to pravda, jo, že by se ohradila. Vlastně zatím mlčí.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Pokud mlčí, tak to si přebíráte jak?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Těžko soudit. Asi nemají, co by vyvraceli v tuto chvíli.

Martin VESELOVSKÝ, moderátor

Budete na věci dál pracovat, jako je tam prostor, co ještě další zjišťovat v té kauze?

Lukáš VALÁŠEK, redaktor, Aktuálně.cz

Já si myslím, že určitě. Já od chvíle, co jsem to začal dělat, tak se celá ta věc nabaluje jako sněhová koule. Teď si myslím, že bude hodně aktuální to, že prostě univerzita slíbila, že udělá nějaké audity celého toho dění, že donutí tu soukromou firmu, aby zveřejnila své účetnictví. To se mimochodem pořád nestalo. Takže jsem zvědavý, jestli se ta, řekněme, velmi nepřehledná situace, která v současnosti kolem čínských peněz na Karlově univerzitě panuje ztransparentní. Jestli budeme vědět, na co všechno ty peníze šly a na co nešly. A jak byly ty peníze využity, jestli si prostě ti lidé nechali, anebo opravdu zaplatili letenky nebo chlebičky na konferenci.

Umělá inteligence začíná generovat zprávy o dění na Pražské burze

2.11.2019 vecerni-praha.cz str. 00

redakce

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z

Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

“Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlineů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,” vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. “Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,” dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. “Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,” uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,” říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. I vedení pražské burzy počítá s tím, že se výstupy algoritmizované žurnalistiky objeví na burzovních komunikačních kanálech (např. twitterovém účtu BCPP).

Projekt proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenského a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

URL| <https://www.vecerni-praha.cz/umela-inteligence-zacina-generovat-zpravy-o-deni-na-prazske-burze/>

Zájem zahraničních studentů o české školy roste. Loni jich u nás v programu Erasmus studovalo 10 tisíc

2.11.2019 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova

Pavla Lioliasová

Česká republika je stále atraktivnější pro zahraniční vysokoškoláky. Přes program Erasmus k nám přijelo minulý školní rok přes 10 tisíc studentů, což je skoro o čtvrtinu víc než před pěti lety. Nejčastěji se Česko stává cílem pro studenty ze Španělska, Francie nebo Slovenska.

„Praha je krásné město. Moje sestra tady už dřív studovala a byla okouzlená. A není to od Polska zase tak daleko. A Češi jsou docela podobní Polákům. Teď jsem tady opravdu nadšená.“

Vysvětluje Valerie, proč si pro pobyt v rámci Erasmu zvolila Českou republiku. Na Univerzitě Karlově studuje na **Fakultě sociálních věd** společenské vědy. V Praze je zatím dva měsíce, do Česka přijela z polské Varšavy. Líbí se jí ve škole, nadšená je ale právě taky z města.

„Praha je magická, opravdu nádherná. Je to tady úplně jiné než ve Varšavě, trochu víc starobylé. Mám to tu moc ráda,“ dodává studentka.

Bezpečno, levno

Stejně jako Valerie přijelo do České republiky minulý školní rok v rámci programu Erasmus přes 10 tisíc studentů, potvrzuje Lucie Durcová z Domu zahraniční spolupráce, který má program na starosti.

„Zájem zahraničních studentů o program Erasmus v Česku narůstá, když to srovnáme se začátkem programu Erasmus+, což byl rok 2014-2015, tak k nám přijelo přes osm tisíc studentů,“ za vyšší zájem studentů podle Lucie Durcové může třeba atraktivní poloha ve středu Evropy.

„Také i to, že jsme bráni v rámci celého světa za jednu z nejbezpečnějších zemí. Zároveň se velmi výrazně rozšířila nabídka předmětů vyučovaných v cizích jazycích. Nejenom v angličtině ale i jiných světových jazycích. Z těch praktických věcí jsme určitě pro zahraniční studenty levnou destinací, mohou si tady dovolit strávit příjemný semestr nebo akademický rok,“ dodává Durcová.

Karlova, Masarykova

Vůbec nejvíc studentů přijíždí na pražskou Univerzitu Karlovu, loni to byly skoro dva tisíce vysokoškoláků. Hned na druhém místě je brněnská Masarykova univerzita. Že studentů Erasmusu na škole v posledních letech přibylo, potvrzuje ředitel Centra zahraničních studií Jan Pavlík.

„Zájem zcela určitě roste, pozvolna ale pravidelně. Za posledních 10 let zájem vzrostl trojnásobně, za poslední tři roky o nějakých 200-250 studentů. Snažíme se jim samozřejmě jít naproti, máme síť studentských ambasadorů, což jsou studenti, kteří u nás již studovali a po návratu na své mateřské univerzity nás propagují,“ vysvětluje Pavlík.

Studenti ale nejedí jen do dvou největších českých měst, zájem roste i o ta menší, dodává Lucie Durcová.

„Když jsme se dívali na Top 10 měst, kam zahraniční studenti jezdí, na první místě je tedy Praha, z té desítky je tam hned pět škol, na které míří. Ale hned na druhém místě je Brno, tam míří na tři nejoblíbenější vysoké školy, potom do Ostravy a Olomouce,“ uzavírá Durcová.

Naopak z Česka vyjelo přes program Erasmus do zahraničí v loňském akademickém roce přes sedm tisíc vysokoškoláků.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/erasmus-zahranicni-studenti-ceska-republika-vysoke-skoly-univerzita-karlova_1911021926_nkr

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
irozhlas.cz

Mekong jako předmět sporů

3.11.2019 ČT 24 str. 09 21:05 Horizont

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

V Tibetu jí říkají Voda kamene. V Thajsku a Laosu Matka vod. V Kambodži Velká voda. A ve Vietnamu řeka Devíti draků. Veletok Mekong je životadárnou silou pro víc než 60 milionů lidí. Na největší řeku jihovýchodní

Asie si přitom čím dál víc myslí Čína. Hráze, které na ní staví, podle místních nenávratně mění tamní ekosystém.

Linda BARTOŠOVÁ, redaktorka

Obří Mekong. Jeho deltě se přezdívá Voda živá. A pro miliony lidí je to doslovná realita. Veletok se táhne od Tibetu přes Myanmar, Laos, Thajsko, Kambodžu a Vietnam. Je zdrojem vody, potravy, úrodné půdy, závisí na něm doprava i celý cyklus života. Ten poslední roky zásadně mění Čín - stavbou řady přehrad i bagrování řečiště pro průjezd velkých lodí.

Suk, thajský rybář

Tento rok je nejhorší. Voda je tak nízko, musím lovit pořád dokola.

Linda BARTOŠOVÁ, redaktorka

Peking má s povodím matky řek nepřekvapivě hlavně obchodní plány. Chce využít obrovské síly proudu mohutného Mekongu k výrobě energie. Není sám. Stavět vodní elektrárny mají v plánu všechny země jihovýchodní Asie. Čína má ale nejvíc prostředků i ambicí a postupuje nejrychleji.

Niwat ROIKEAW, místní ochranář

Ti, kteří chtějí odstranit peřeje, to možná vidí jako odporné balvany, ale my, vesničané, to vnímáme jako klíčový ekosystém, který řeku udržuje živou.

Linda BARTOŠOVÁ, redaktorka

Místní protestují. Nesouhlasí s čínským argumentem, že ze změn budou profitovat nakonec všichni. Problematický je vliv Pekingu i kvůli sporům v jihočínském moři.

Thitinan PONGSUDHIRAK, thajský politolog

Pro Čínu je to způsob, jak dosáhnout svého - to znamená geografického a ekonomického vlivu. Čína má moc, protože je na horním toku řeky. Může stavět hráze, jak chce, a země, které jsou na dolním toku řeky, s tím nic neudělají.

Linda BARTOŠOVÁ, redaktorka

Pro tradiční asijské komunity podél Mekongu jsou geopolitické mocenské boje většinou vedlejší, jde jim o obživu a kulturu, ve které vyrostly a jinou neznají.

Samai RINNASAKOVÁ, thajská obyvatelka okolí Mekongu

Bojím se, že jiná země přijde do našeho mírumilovného města a zničí naši kulturu.

Linda BARTOŠOVÁ, redaktorka

Místní a ekologie versus byznys a geopolitické zájmy. Obří konflikt na obří vodní tepně, jejíž čínský výraz znamená bouřlivá voda. Napětí navzdory ale Mekong dál teče ve svém tempu - klidně a líně. Linda Bartošová, Česká televize.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Válku o asijský veletok probereme s politickým geografem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michaelem Romancovem. Vítej v Horizontu.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Dobrý večer.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Existuje nějaký zavedený mezinárodní způsob, jak řešit takovéto, řekněme, přeshraniční spory, jako je právě spor o Mekong?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Organizace Spojených národů už se desetiletí snaží něco takového vlastně vytvořit, ale v zásadě vždycky závisí na vůli nebo vůli těch konkrétních aktérů. V tomto případě je situace o to komplikovanější, že víme, že ti aktéři mají naprosto odlišnou váhu v tom fyzickém slova smyslu.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

V tomto sporu na jedné straně Čína, s tou vahou, jak říkáš, na straně je druhé je pět dalších států asijských. To ale není zdaleka jediný spor, jednak mezi těmito aktéry a není to jediný spor, ve kterém hraje roli Čína, co se týče právě těchto exteritoriálních záležitostí?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Samozřejmě, že ne Čína je v tomhle tom ohledu velice specifický, jak na jednu stranu stále zdůrazňuje ten svůj takzvaný mírový vzestup. Snaží se sice vystupovat odhodlaně a řekněme konkurenčně schopným způsobem, řekněme, vůči Spojeným státům nebo vůči Evropské unii, ale zároveň vidíme, že vůči svým bezprostředním a zejména těm menším a slabším sousedům se chová úplně jiným způsobem. To vidíme třeba v kontextu toho, jak dlouho a neúspěšně už se všechny státy ASEANu snaží Čínu, řekněme, přimět k tomu, aby akceptovala vyjednávání o něčem, čemu se říká /nesrozumitelné/, čili způsob jednání v prostoru Jihočínského moře.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Je to samozřejmě nějaký trend, který je vidět v posledních a v posledních letech. Co je pravděpodobným cílem tedy této, řekněme, čínské výrazně asertivnější politiky v blízkém přhraničí?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Já se domnívám, že Čína prostě ukazuje všem, že je to, čemu se v angličtině říká /nesrozumitelné/, což je objektivní..., navíc ty její mocenské kapacity stále rostou. A Čína prostě primárně ošetřuje svoje vlastní zájmy. Jakmile její vlastní zájmy kolidují se zájmem někoho jiného, tak zatím to vypadá tak, že buďto ten jiný má smůlu, anebo aby mu Čína vyhověla v tom, co je pro něj klíčové, tak on zase musí ustoupit někde jinde. To znamená, musí nějakým způsobem otevřít svůj trh, musí nabídnout Číně třeba výhodné umístění jejich vojenských zařízení, nebo vědeckých zařízení, která případně mohou plnit i nějaké vojenské úkoly.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Pokud to rozšíříme, tak spor o Mekong v tomto případě tedy stavba hrází, které regulují tok na horním toku, na horním toku velké řeky, které ovlivňují další země, není samozřejmě pouze součástí nebo pouze specialitou jihovýchodní Asie. Jaké jsou další taková, jaké jsou další takovéto problémy?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak pokud jde o ty vztahy států, které jsou na horním a dolním toku, tak typicky se můžeme podívat na postavení Turecka vůči těm státům, které "leží" pod Tureckem, to znamená Sýrie, Irák, tam se jedná o

/nesrozumitelné/, kdy Turecko ovládá ten horní tok a je výrazně silnější než oba tihle ti aktéři. Můžeme se podívat v opačném gardu, tam je to zajímavější, že na tom dolním toku je ten silnější aktér, a to je Egypt vůči svým sousedům, protože vlastně egyptská vláda v roce, tuším, 1979 to přímo řekl prezident Sádát, kdokoliv se dotkne vody v Nilu, tak si musí být jistý tím, že Egypt mu "půjde" po krku, tak tam je ten gard vlastně obrácený. Jenom z těchto těch příkladů, ono jich je samozřejmě výrazně víc, vidíme, že ty spory o vodu jsou dlouhou dobu přítomné, v zásadě se dá říct ony tady byly vždycky, existuje databáze, která je datuje až někam 6 tisíc let zpátky. Budou tady. Otázkou potom je, jakým způsobem a proč se ti aktéři budou vůči sobě budou chovat.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Budeme to samozřejmě i nadále sledovat. To byl Michael Romancov, politický geograf a také můj někdejší vysokoškolský učitel **Fakulty sociálních věd**. Díky, že jsi byl hostem Horizontu.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já děkuji za pozvání. Hezký večer přeji.

Firma, přes kterou tekly peníze čínské ambasády, se přejmenovala. Informace tají dále

3.11.2019 stalosed.cz str. 00

Ještě před pár dny mělo výzkumné Středisko bezpečnostní politiky, které funguje na Karlově univerzitě, své dvojče. Stejně se jmenovala i soukromá firma – Středisko bezpečnostní politiky s. r. o.

Patří přímo akademikům Univerzity Karlovy, kteří mají nezávisle pracovat na výzkumu bezpečnosti Česka. Deník Aktuálně.cz však zjistil, že do jejich společnosti poslala více než milion korun ambasáda Číny, před jejímž vlivem dlouhodobě varuje BIS. Peníze byly určené na pořádání konferencí o komunistickém státě zaštitěných přímo rektorem Tomášem Zimou, a dokonce i na výuku na univerzitě.

Firma ale nyní změnila název. K dohledání v obchodním rejstříku už je pod novým jménem Multilateral Consulting & Analysis s. r. o.

Důležité údaje v listinách chybí

Spolumajitelé firmy, mezi nimiž je nyní už bývalý šéf Česko-čínského centra Karlovy univerzity Miloš Balabán, akademik UK Jan Ludvík a dosavadní finanční a projektová manažerka univerzitního střediska Mirka Kortusová, se svérázně vypořádali i s povinností zveřejňovat informace o hospodaření firmy. Zákon totiž nařizuje, aby v obchodním rejstříku zveřejňovaly firmy účetní závěrky, což od vzniku společnosti v roce 2015 Balabán a spol. ignorovali.

Nyní rejstříkovému soudu poslali zcela netypicky jen tu část dokumentů, z nichž nelze vyvodit, kolik do firmy celkem přiteklo peněz či kolik si její spolumajitelé vyplatili jako zisk. Navzdory tomu, že jednatel firmy a akademik UK v jedné osobě Libor Stejskal v rozhovoru pro Aktuálně.cz tvrdil, že vše zveřejní.

„Ano, je to v souladu se zákonem a všemi předpisy. Lze to z toho vyčíst,“ tvrdil minulý týden Stejskal.

Dokumenty jsou však nekompletní a lze tak jen hádat, kolik peněz do firmy nateklo. Lze z nich vyčíst snad jen to, že loni firma platila jednoho zaměstnance, který dostal 100 tisíc. A na účtu měla na konci roku 300 tisíc, které ale nebyly její.

Akademici mezi tím přestali komunikovat a najali si PR agenturu Donath Business & Media. Ani ta ale na žádné otázky Aktuálně.cz doteď neodpověděla.

Pro koho pracujeme, nemůžeme říct

Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky pořádal Balabán pravidelně bezpečnostní konference. Zval na ně ty nejvlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry. I v těchto

případech – stejně jako čínská ambasáda – ale partneři konferencí dle dostupných dokumentů nepřispívali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o.

Celkem Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolujitelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

Klientů ale firma měla zřejmě více. Její podnikání však Stejskal bagatelizoval s tím, že peníze, které z firmy dostává, se rozhodně nedají porovnávat s jeho mzdou.

„Čas od času tam nějaká dílčí činnost probíhá. Je to pro zákazníky, když máme čas a kapacitu a někdo chce něco připravit. Ale je to nárazově. Jsme zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** a pracovní dobu samozřejmě máme vyplněnou univerzitními projekty. Toho času nezbyvá moc,“ tvrdil Aktuálně.cz Stejskal.

A odmítl odhalit, pro koho zaměstnanci Karlovy univerzity také pracovali. „To vám nemůžu říct. Jsou to komerční subjekty a já nemám žádné vědomí o tom, že by s tím souhlasily. Ale jsou to firmy různého typu, které si od nás nechávají dělat ryze odborné práce – bezpečnostní poradenství. Je to ale věc naprosto běžná. V akademickém prostředí podniká každý druhý,“ popisoval Stejskal.

Obojí uvedl ještě před tím, než ho redakce konfrontovala s tím, že firmě, za niž zodpovídá, proplatila čínská ambasáda 1,2 milionu korun za pořádání konferencí Česko-čínského centra zaštitěných rektorem Tomášem Zimou. A další sedmdesátitisícovou fakturu si akademici naučtovali i za výuku předmětu o Nové hedvábné stezce, která dle sinologů papouškovala čínskou propagandu.

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová reagovala spuštěním auditu, který má hospodaření střediska zkontrolovat. A i jednatelé soukromé firmy jí slíbili, že nechají nezávislou auditorskou firmu provést forenzní audit účetnictví své společnosti. Záležitosti se také v úterý bude rozsáhle věnovat akademický senát fakulty.

Rektor Zima se nyní snaží od Balabána odstříhnout a tvrdí, že o tom, že soukromá firma fakturuje statisíce čínské ambasádě na konference, které osobně zaštitil, nevěděl. „V případě, že kontroly UK odhalí další vážné pochybnosti ohledně fungování s. r. o. ve vztahu k Univerzitě Karlově, jsem připraven obrátit se na orgány činné v trestním řízení,“ tvrdí Zima.

Spoluautor je redaktorem Respektu.

URL| <https://www.stalosedet.cz/aktualne-cz/firma-pres-kterou-tekly-penize-cinske-ambasady-se-prejmenovala-informace-taji-dale/>

Firma, přes kterou tekly peníze čínské ambasády, se přejmenovala. Informace tají dále

3.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci

Lukáš Valášek, Vojtěch Srnka

Společnost, které čínská ambasáda proplácela faktury za akce na Karlově univerzitě, se přejmenovala. Informace tají dále. Soukromá firma Středisko bezpečnostní

Ještě před pár dny mělo výzkumné Středisko bezpečnostní politiky, které funguje na Karlově univerzitě, své dvojče. Stejně se jmenovala i soukromá firma - Středisko bezpečnostní politiky s. r. o.

Patří přímo akademikům Univerzity Karlovy, kteří mají nezávisle pracovat na výzkumu bezpečnosti Česka. Deník Aktuálně.cz však zjistil, že do jejich společnosti poslala více než milion korun ambasáda Číny, před jejímž vlivem dlouhodobě varuje BIS. Peníze byly určeny na pořádání konferencí o komunistickém státě zaštitěných přímo rektorem Tomášem Zimou, a dokonce i na výuku na univerzitě.

Firma ale nyní změnila název. K dohledání v obchodním rejstříku už je pod novým jménem Multilateral Consulting & Analysis s. r. o.

Důležité údaje v listinách chybí

Spolumajitelé firmy, mezi nimiž je nyní už bývalý šéf Česko-čínského centra Karlovy univerzity Miloš Balabán, akademik UK Jan Ludvík a dosavadní finanční a projektová manažerka univerzitního střediska Mirka Kortusová, se svérázně vypořádali i s povinností zveřejňovat informace o hospodaření firmy. Zákon totiž nařizuje, aby v obchodním rejstříku zveřejňovaly firmy účetní závěrky, což od vzniku společnosti v roce 2015 Balabán a spol. ignorovali.

Nyní rejstříkovému soudu poslali zcela netypicky jen tu část dokumentů, z nichž nelze vyvodit, kolik do firmy celkem přiteklo peněz či kolik si její spolumajitelé vyplatili jako zisk. Navzdory tomu, že jednatel firmy a akademik UK v jedné osobě Libor Stejskal v rozhovoru pro Aktuálně.cz tvrdil, že vše zveřejní.

"Ano, je to v souladu se zákonem a všemi předpisy. Lze to z toho vyčíst," tvrdil minulý týden Stejskal.

Dokumenty jsou však nekompletní a lze tak jen hádat, kolik peněz do firmy nateklo. Lze z nich vyčíst snad jen to, že loni firma platila jednoho zaměstnance, který dostal 100 tisíc. A na účtu měla na konci roku 300 tisíc, které ale nebyly její.

Akademici mezi tím přestali komunikovat a najali si PR agenturu Donath Business & Media. Ani ta ale na žádné otázky Aktuálně.cz doteď neodpověděla.

Pro koho pracujeme, nemůžeme říct

Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky pořádal Balabán pravidelně bezpečnostní konference. Zval na ně ty nejvlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry. I v těchto případech - stejně jako čínská ambasáda - ale partneři konferencí dle dostupných dokumentů nepříspěvali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o.

Celkem Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolumajitelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

Jak už navíc upozornil Respekt, další peníze za partnerství konferencí některé státní firmy neplatily nejen žádné z pořadajících organizací Univerzity Karlovy, ale ani soukromému dvojníkoví. Dvěma státním organizacím - Správě železničních a dopravních cest a firmě Čepro - desítky tisíc na své jméno naúčtovala jednatelka firmy a finanční manažerka univerzitního střediska v jedné osobě Mirka Kortusová. A použila na to hlavičkový papír univerzity.

Samotná firma měla ale zřejmě klientů řadu. Její podnikání však Stejskal bagatelizoval s tím, že peníze, které z firmy dostává, se rozhodně nedají porovnávat s jeho mzdou.

"Čas od času tam nějaká dílčí činnost probíhá. Je to pro zákazníky, když máme čas a kapacitu a někdo chce něco připravit. Ale je to nárazově. Jsme zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** a pracovní dobu samozřejmě máme vyplněnou univerzitními projekty. Toho času nezbyvá moc," tvrdil Aktuálně.cz Stejskal.

A odmítl odhalit, pro koho zaměstnanci Karlovy univerzity také pracovali. "To vám nemůžu říct. Jsou to komerční subjekty a já nemám žádné vědomí o tom, že by s tím souhlasily. Ale jsou to firmy různého typu, které si od nás nechávají dělat ryze odborné práce - bezpečnostní poradenství. Je to ale věc naprosto běžná. V akademickém prostřední podniká každý druhý," popisoval Stejskal.

Obojí uvedl ještě před tím, než ho redakce konfrontovala s tím, že firmě, za niž zodpovídá, proplatila čínská ambasáda 1,2 milionu korun za pořádání konferencí Česko-čínského centra zaštitěných rektorem Tomášem Zimou. A další sedmdesátitřicovou fakturu si akademici naúčtovali i za výuku předmětu o Nové hedvábné stezce, která dle sinologů papouškovala čínskou propagandu.

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová reagovala spuštěním auditu, který má hospodaření střediska zkontrolovat. A i jednatele soukromé firmy jí slíbili, že nechají nezávislou auditorskou firmu provést forenzní audit účetnictví své společnosti. Záležitosti se také v úterý bude rozsáhle věnovat akademický senát fakulty.

Rektor Zima se nyní snaží od Balabána odstříhnout a tvrdí, že o tom, že soukromá firma fakturuje statisíce čínské ambasádě na konferenci, které osobně zaštilil, nevěděl. "V případě, že kontroly UK odhalí další vážné pochybnosti ohledně fungování s. r. o. ve vztahu k Univerzitě Karlově, jsem připraven obrátit se na orgány činné v trestním řízení," tvrdí Zima.

Spoluautor je redaktorem Respektu.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/firma-pres-niz-tekly-penize-cinske-ambasady-se-prejmenovala/r-f29a086cfc9811e9b1410cc47ab5f122/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[aktualne.cz](https://www.aktualne.cz)

Univerzity některé své 'nemoci' vytěšňují - a tak je neléčí

3.11.2019 [nazory.aktualne.cz](https://www.aktualne.cz) str. 00 747

Vít Janeček

V květnu 2019 navštívil Prahu Jeffrey Beall, který na globální úrovni tematizoval problém predátorského publikování v oblasti vědy a neetických praktik na půdě univerzit. V té době proběhlo také jeho setkání a diskuse s významným českým sociologem Václavem Štětka. Právě on toto téma otevřel na domácí půdě a následně zažil na vlastní kůži, jak může být univerzita vůči kritické reflexi rezistentní. Videozáznam této diskuse (v původním znění - tedy v angličtině) publikuji níže v tomto blogu.

Když tato vynikající debata koncem května vznikla, přišlo mi líto její záznam sdílet relativně krátce před prázdninami, kdy mají lidé z akademické sféry, kde může rezonovat nejvíc, jiné starosti. Nečekal jsem však, že události dozrají až do takové míry, že nastolené téma nabyde rozměru "current affair".

V květnu samotnou debatu na půdě fakulty hostil spolek FFabula, jehož členové nedávno předtím otevřeli kauzu plagiátorství prorektora Kováře a Marek Jandák také oba vzácné hosty - Jeffreyho Bealla a Václava Štětka - uvedl. Václav Štětka se po čtyřletém výzkumném pobytu na univerzitě v Oxfordu rozhodl v roce 2013 přijmout nabídku od **Fakulty sociálních věd** UK - aby se svým evropským vědeckým záběrem a robustní publikační činností pomohl jejímu dalšímu vzestupu a rozvoji. Svě nasazení prokázal, ale po třech letech mu nebyla prodloužena smlouva a vrátil se zpět do Velké Británie. Mimo svých vědeckých aktivit totiž rozkryl poměrně rozsáhlou publikační praxi v tzv. predátorských časopisech, kryté z vedoucích pozic. Jedna z akterek této kauzy, Alice Němcová Tejkalová, která v predátorských časopisech opakovaně publikovala, se o něco později dokonce stala děkankou této fakulty a právě v tyto dny se ještě snaží Václava Štětka dále napadat a dehonestovat. Václav Štětka komentoval "čínské kauzy" i spolupráci Univerzity Karlovy s firmou Home Credit, což děkanku místo věcné reakce vedlo k protiútoky. Zřejmě z Parlamentních listů i dalších zdrojů vyřešovala, že některé konference či publikace, kterých se účastnil také Václav Štětka, sponzorovali Sekyra Group či sedí v Economii v Radě pro redakční nezávislost (která hlídá nezávislost obsahu media vůči vlastníkovu), což jí vedlo k aktuálnímu podání podnětu k etické komisi proti Václavu Štětka - neboť i on spolupracuje s "kontroverzními podnikateli"...

Univerzity získaly v moderní společnosti poměrně bezrozpornou pozici zdroje autority a etalonu standardů nejen v poznání, ale i v řadě dalších společenských oblastí - včetně etiky. Pozice "univerzální autority" je ale z povahy věci nesamozřejmá a každodenní praxe i v posledních měsících vyubílavající kauzy ukazují, že jde o

dynamické pole plné zápasu o povahu věci, často i vzdálené optimální představě soupeření argumentů a idejí. Právě toto jsme se také snažili ukázat i ve filmu Univerzity a svoboda, jenž mimo jiné ukazuje hořký konec tzv. Beallova seznamu, který na globální úrovni otevřel některé problematické aspekty spojení vědeckého publikování a financování vědy. Jak jsou tato témata obtížná ukazuje i to, že zatím vůbec není jasné, jestli bude film odvysílán i Českou televizí, která jej koprodukovala...

Zde sdílím záznam hodinové debaty Jeffreyho Bealla s Václavem Štětka, kde se podařilo vedle vzácného setkání i hutně promyslet řadu problémů univerzit, o kterých oba muži vědí své... Diskuse je pouze v angličtině, bez českých podtitulků.

Jeffrey Beall and Václav Štětka on predatory publishing and academic misconducts - Charles University in Prague, May 25th, 2019

URL| <http://blog.aktualne.cz/blogy/vit-janecek.php?itemid=35106>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz (*Blogy*)

Firma, přes kterou tekly peníze čínské ambasády, se přejmenovala. Informace tají dále

3.11.2019 aktualne.cz str. 00
Lukáš Valášek, Vojtěch Srnka před 1 minutou

Společnost, které čínská ambasáda proplácela faktury za akce na Karlově univerzitě, se přejmenovala. Informace tají dále.

Soukromá firma Středisko bezpečnostní politiky, přes kterou přiteklo milion korun od čínské ambasády na pořádání akcí na Karlově univerzitě, změnila název. Doteď se jmenovala stejně jako univerzitní výzkumné Středisko bezpečnostní politiky. Nyní je k dohledání jako Multilateral Consulting & Analysis. Kolik peněz přes společnost proteklo, ale v obchodním rejstříku dále tají.

reklama
Reklama

Ještě před pár dny mělo výzkumné Středisko bezpečnostní politiky, které funguje na Karlově univerzitě, své dvojče. Stejně se jmenovala i soukromá firma - Středisko bezpečnostní politiky s. r. o.

Patří přímo akademikům Univerzity Karlovy, kteří mají nezávisle pracovat na výzkumu bezpečnosti Česka. Deník Aktuálně.cz však zjistil, že do jejich společnosti poslala více než milion korun ambasáda Číny, před jejímž vlivem dlouhodobě varuje BIS. Peníze byly určené na pořádání konferencí o komunistickém státě zaštitěných přímo rektorem Tomášem Zimou, a dokonce i na výuku na univerzitě.

Firma ale nyní změnila název. K dohledání v obchodním rejstříku už je pod novým jménem Multilateral Consulting & Analysis s. r. o.

Důležité údaje v listinách chybí

Spolumajitelé firmy, mezi nimiž je nyní už bývalý šéf Česko-čínského centra Karlovy univerzity Miloš Balabán, akademik UK Jan Ludvík a dosavadní finanční a projektová manažerka univerzitního střediska Mirka Kortusová, se svérázně vypořádali i s povinností zveřejňovat informace o hospodaření firmy. Zákon totiž nařizuje, aby v obchodním rejstříku zveřejňovaly firmy účetní závěrky, což od vzniku společnosti v roce 2015 Balabán a spol. ignorovali.

reklama

Nyní rejstříkovému soudu poslali zcela netypicky jen tu část dokumentů, z nichž nelze vyvodit, kolik do firmy celkem přiteklo peněz či kolik si její spolumajitelé vyplatili jako zisk. Navzdory tomu, že jednatel firmy a akademik UK v jedné osobě Libor Stejskal v rozhovoru pro Aktuálně.cz tvrdil, že vše zveřejní.

"Ano, je to v souladu se zákonem a všemi předpisy. Lze to z toho vyčíst," tvrdil minulý týden Stejskal.

Dokumenty jsou však nekompletní a lze tak jen hádat, kolik peněz do firmy nateklo. Lze z nich vyčíst snad jen to, že loni firma platila jednoho zaměstnance, který dostal 100 tisíc. A na účtu měla na konci roku 300 tisíc, které ale nebyly její.

Akademici mezi tím přestali komunikovat a najali si PR agenturu Donath Business & Media. Ani ta ale na žádné otázky Aktuálně.cz doteď neodpověděla.

Pro koho pracujeme, nemůžeme říct

Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky pořádal Balabán pravidelně bezpečnostní konference. Zval na ně ty nejlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry. I v těchto případech - stejně jako čínská ambasáda - ale partneři konferencí dle dostupných dokumentů nepřispívali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o.

reklama

Celkem Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolujitelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

Klientů ale firma měla zřejmě více. Její podnikání však Stejskal bagatelizoval s tím, že peníze, které z firmy dostává, se rozhodně nedají porovnávat s jeho mzdou.

"Čas od času tam nějaká dílčí činnost probíhá. Je to pro zákazníky, když máme čas a kapacitu a někdo chce něco připravit. Ale je to nárazově. Jsme zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** a pracovní dobu samozřejmě máme vyplněnou univerzitními projekty. Toho času nezbyvá moc," tvrdil Aktuálně.cz Stejskal.

A odmítl odhalit, pro koho zaměstnanci Karlovy univerzity také pracovali. "To vám nemůžu říct. Jsou to komerční subjekty a já nemám žádné vědomí o tom, že by s tím souhlasily. Ale jsou to firmy různého typu, které si od nás nechávají dělat ryze odborné práce - bezpečnostní poradenství. Je to ale věc naprosto běžná. V akademickém prostředí podniká každý druhý," popisoval Stejskal.

Obojí uvedl ještě před tím, než ho redakce konfrontovala s tím, že firmě, za niž zodpovídá, proplatila čínská ambasáda 1,2 milionu korun za pořádání konferencí Česko-čínského centra zaštitěných rektorem Tomášem Zimou. A další sedmdesátitisícovou fakturu si akademici naučtovali i za výuku předmětu o Nové hedvábné stezce, která dle sinologů papouškovala čínskou propagandu.

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Alice Němcová Tejkalová reagovala spuštěním auditu, který má hospodaření střediska zkontrolovat. A i jednatelé soukromé firmy jí slíbili, že nechají nezávislou auditorskou firmu provést forenzní audit účetnictví své společnosti. Záležitosti se také v úterý bude rozsáhle věnovat akademický senát fakulty.

Rektor Zima se nyní snaží od Balabána odstříhnout a tvrdí, že o tom, že soukromá firma fakturuje statisíce čínské ambasádě na konference, které osobně zaštitil, nevěděl. "V případě, že kontroly UK odhalí další vážné pochybnosti ohledně fungování s. r. o. ve vztahu k Univerzitě Karlově, jsem připraven obrátit se na orgány činné v trestním řízení," tvrdí Zima.

Za odměnu s UK zdarma do Číny

Miloš Balabán také na Univerzitě Karlově vyučoval kurz o projektu čínské vlády Nová hedvábná stezka. I za ten jeho soukromá firma naučtovala 69 206 korun čínské ambasádě. Dle zjištění Aktuálně.cz a Respektu nejlepší studenti, kteří se kurzu účastnili a Balabán je vybral, navíc dostali osmidenní zájezd do Číny kompletně placený čínskou ambasádou. Šéf Bezpečnostní informační služby Michal Koudelka přitom paradoxně právě před týdnem ve sněmovně varoval před tím, že Čína vytipovává vědce a další důležité osoby v Česku, zve je do Číny a snaží se je dostat na svou stranu a získat od nich informace.

Více čtěte zde...

Spoluautor je redaktorem Respektu.

Bývalý šéf Česko-čínského centra Karlovy univerzity Miloš Balabán / Foto: ČTK

URL | <https://zpravy.aktualne.cz/firma-pres-niz-tekly-penize-cinske-ambasady-se-prejmenovala/r-f29a086cfc9811e9b1410cc47ab5f122/>

Čínská zima na Karlovce

3.11.2019 **respekt.cz** str. 00
Andrea Procházková, Vojtěch Srnka

Povedou skandály na nejstarší české univerzitě k odvolání rektora?

Jen co na Karlově univerzitě utichly dozvuky pokusu rektora Tomáše Zimy jmenovat za půl milionu korun ročně „hlavním partnerem“ školy kontroverzní společnost Home Credit, spadla slovná instituce do ještě horší kaše. Server Aktuálně.cz zjistil, že pracovníci Univerzity Karlovy dostávali z čínské ambasády peníze na pořádání konferencí a hrazení nákladů minimálně jednoho kurzu, ve kterém se na škole studenti učí o současné Číně. V tuto chvíli není jasné, proč si zaměstnanci univerzity tyto peníze Číňanům účtovali ani co s nimi dělali dál. Nejasnosti jsou natolik vážné, že už si vybraly první oběti: o funkci přišel šéf univerzitního Střediska bezpečnostní politiky Miloš Balabán a finanční ředitelka téhož pracoviště Mirka Kortusová. Minimálně část zdejší akademické obce je ale přesvědčena, že to nestačí, a zabývá se myšlenkou, zda z funkce neodvolat samotného rektora univerzity Zimu.

Zima nevidí důvod

Současný příběh má kořeny v roce 2015, kdy Balabán, Kortusová a jejich dva univerzitní kolegové založili soukromou společnost, kterou pojmenovali stejně jako již existující univerzitní zařízení – Středisko bezpečnostní politiky (SBP, s. r. o.). Na konto této soukromé společnosti pak čínská ambasáda poslala více než milion korun. Akce, které firma Balabána a Kortusové fakturovala čínskému velvyslanectví, nejenže vyznívaly ve prospěch současného čínského režimu, navíc je na půdě univerzity pořádaly školním rozpočtem placené organizace – univerzitní SBP a Česko-čínské centrum, které obě založil a vedl právě Miloš Balabán.

Jak Respekt zjistil, společnosti SBP, s. r. o. zároveň platily také státní a soukromé firmy – třeba za to, že mohly být partnery konferencí pořádaných univerzitním střediskem na půdě univerzity. Peníze za partnerství z konferencí si podle faktur, které má Respekt k dispozici, účtovala i sama Kortusová.

Akce, na něž takto pracovníci univerzity – skrytě a bez vědomí vedení univerzity – vybírali peníze, včetně těch podpořených Číňany, probíhaly pod záštitou rektora Tomáše Zimy. „Co šéf univerzity takhle podpoří, je často věcí jeho osobního uvážení. To ale neznamená, že by si danou akci neměl prověřit,“ popisuje bývalý rektor a současný senátor Univerzity Karlovy Václav Hampl, jak probíhá výběr akcí, které rektor zaštití svou autoritou.

Smůlou Tomáše Zimy není jen to, že si akce Balabánovy skupiny pořádně „neprověřil“. Informace o čínských penězích točících se kolem Karlovy univerzity přišly navíc krátce po Zimově aféře s partnerstvím pro firmu Home Credit. Ta má zásadní obchodní zájmy v Číně a jejich úspěch záleží i na tamní komunistické vládě. Rektor Zima navíc v roce 2015 podpořil Balabánův nápad na vznik zmíněného Česko-čínského centra. „Bylo zřízeno opatřením rektora ke koordinaci fakultních aktivit zaměřených na spolupráci s Čínou,“ potvrzuje tiskový mluvčí UK Václav Hájek.

Část akademické obce to dohromady považuje za příliš mnoho chybných rozhodnutí a množí se hlasy volající po Zimově rezignaci. Minimálně prozatím to však nevypadá, že by se je rektor chystal vyslyšet. Podle svých slov nevidí k odchodu z funkce důvod a slibuje vše řádně prošetřit. Jeho rektorát prý žádné čínské peníze nedostával. Celá věc je podle něj selháním Balabánova týmu, o němž rektor neměl tušení.

Nemáme čas

Přes tuto obhajobu se další osud Tomáše Zimy nejspíš stane důležitým tématem listopadových voleb do akademického senátu. Tento orgán univerzity totiž může rektora odvolat a někteří voliči ve studentské i akademické obci chtějí jít právě touthle cestou. „Plánujeme zkontaktovat kandidáty a ptát se, jestli budou chtít iniciovat odvolání rektora, nebo ne. A ještě před volbami zveřejníme, kdo na jaké straně v této otázce stojí,“ říká Michael Komm z Matematicko-fyzikální fakulty UK, jeden z organizátorů petice „UK etická“. Cílem petice je právě rektorovo odvolání a tento požadavek ke konci října podpořilo přes tisíc lidí z akademické obce.

Zásadní tedy nyní bude odpověď na otázku, co se dělo s penězi, které pro sebe a svou firmu Balabánův tým vybíral. Rektor nejdříve tvrdil, že čínské peníze na univerzitní akce nešly, později zvolil opatrnější vyjádření, že o tom nemá žádné informace. Nyní se to snaží zjistit jak vedení univerzity, tak **fakulty sociálních věd**, pod něž Balabánovo středisko spadá. Připravují audity výdajů univerzitního střediska a Česko-čínského centra. A před jeho dokončením nechce nikdo z univerzity detaily financování komentovat.

Balabán a Kortusová tvrdí, že všechny vybrané peníze – včetně těch čínských – utratili za organizaci univerzitních konferencí. Důkazy o tom, co se s penězi stalo, však zatím nepředložili. Oba dodnes sedí v

kancelářích univerzitního střediska sídlícího nedaleko Staroměstského náměstí. Stoly s pracovními počítači mají postaveny naproti sobě u okna, z něhož mají výhled do vnitrobloku historické budovy.

„Nezlobte se, nemáme čas,“ odpověděli oba na dotaz novinářské návštěvy, zda by bylo možné s nimi probrat detaily financování jejich střediska. „Obráťte se na našeho mediálního zástupce.“ Michal Donáth z PR agentury DBM však na dotazy, proč vlastně SBP, s. r. o., inkasovalo od Číňanů peníze na univerzitní akce a co přesně se s vybranými financemi stalo, ani po dvou dnech nereagoval.

URL| <https://www.respekt.cz/tydenik/2019/45/cinska-zima-na-karlovce>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

respekt.cz

Čínská zima na Karlovce: Povedou skandály na univerzitě k odvolání rektora? Jeho osud bude tématem voleb do akademického senátu

3.11.2019 iHNed.cz str. 00

Andrea Procházková, Vojtěch Srnka

Jen co na Univerzitě Karlově utichly dozvuky pokusu rektora Tomáše Zimy jmenovat za půl milionu korun ročně "hlavním partnerem" školy kontroverzní společnost Home Credit, spadla slovná instituce do ještě horší kaše. Server Aktuálně.cz zjistil, že pracovníci Univerzity Karlovy dostávali z čínské ambasády peníze na pořádání konferencí a hrazení nákladů minimálně jednoho kurzu, ve kterém se na škole studenti učí o současné Číně. V tuto chvíli není jasné, proč si zaměstnanci univerzity tyto peníze Číňanům účtovali ani co s nimi dělali dál.

Nejasnosti jsou natolik vážné, že už si vybraly první oběti: o funkci přišli šéf univerzitního Střediska bezpečnostní politiky Miloš Balabán a finanční ředitelka téhož pracoviště Mirka Kortusová. Minimálně část zdejší akademické obce je ale přesvědčena, že to nestačí, a zabývá se myšlenkou, zda z funkce neodvolat samotného rektora univerzity Zimu.

Současný příběh má kořeny v roce 2015, kdy Balabán, Kortusová a jejich dva univerzitní kolegové založili soukromou společnost, kterou pojmenovali stejně jako již existující univerzitní zařízení – Středisko bezpečnostní politiky (SBP, s. r. o.). Na konto této soukromé společnosti pak čínská ambasáda poslala více než milion korun.

Akce, které firma Balabána a Kortusové fakturovala čínskému velvyslanectví, nejenže vyznívaly ve prospěch současného čínského režimu, navíc je na půdě univerzity pořádaly školním rozpočtem placené organizace – univerzitní SBP a Česko-čínské centrum, které obě založil a vedl právě Miloš Balabán.

Hlavní komentář:

S Kellnerem v obýváku. Spor o koupi TV Nova už kreslí nové linie kulturní války, starost o svobodnou žurnalistiku by ale neměla zůstat stranou.

Téma:

Je čas na novou revoluci? O střední Evropě po třiceti letech. Esej Timothyho Gartona Ashe.

Otvírák agentury:

Vliv nového typu. Jaká bude Kellnerova televize Nova a kdo ji bude hlídat.

O kom se mluví:

Konflikt u pirátů. Piráti se veřejně dohadují, konkurence se směje.

Kontext:

Matkou po čtyřicítce. Starších matek přibývá a společnost má další doklad o tom, jak moderní medicína překonává limity přírody.

Na troskách chalífátu:

Terorista Bagdádí je mrtev, konec nejstrašnější teroristické organizace v novodobých dějinách je jistý méně.

Rozhovor:

Nesmíme ohrozit své lidi v zahraničí. S Markem Šimandlem v historicky prvním interview šéfa špiónů pro zdejší média.

Kultura:

Nic za 135 milionů. Proč se v Praze navzdory plné městské pokladně neobjevují nové sochy ani pomníky?

Civilizace:

Něco se na beton musí změnit. Nekončící příběh materiálu, který (skoro) nikdo nemá rád.

Jak Respekt zjistil, společnosti SBP, s. r. o. zároveň platily také státní a soukromé firmy – třeba za to, že mohly být partnery konferencí pořádaných univerzitním střediskem na půdě univerzity. Peníze za partnerství z konferencí si podle faktur, které má Respekt k dispozici, účtovala i sama Kortusová.

Akce, na něž takto pracovníci univerzity – skrytě a bez vědomí vedení univerzity – vybírali peníze, včetně těch podpořených Číňany, probíhaly pod záštitou rektora Tomáše Zimy. "Co šéf univerzity takhle podpoří, je často věcí jeho osobního uvážení. To ale neznamená, že by si danou akci neměl prověřit," popisuje bývalý rektor Univerzity Karlovy a současný senátor Václav Hampl, jak probíhá výběr akcí, které rektor zaštití svou autoritou.

Smůlou Tomáše Zimy není jen to, že si akce Balabánovy skupiny pořádně "neprověřil". Informace o čínských penězích točících se kolem Karlovy univerzity přišly navíc krátce po Zimově aféře s partnerstvím pro firmu Home Credit. Ta má zásadní obchodní zájmy v Číně a jejich úspěch záleží i na tamní komunistické vládě. Rektor Zima navíc v roce 2015 podpořil Balabánův nápad na vznik zmíněného Česko-čínského centra. "Bylo zřízeno opatřením rektora ke koordinaci fakulturních aktivit zaměřených na spolupráci s Čínou," potvrzuje tiskový mluvčí UK Václav Hájek.

Část akademické obce to dohromady považuje za příliš mnoho chybných rozhodnutí a množí se hlasy volající po Zimově rezignaci. Minimálně prozatím to však nevypadá, že by se je rektor chystal vyslyšet. Podle svých slov nevidí k odchodu z funkce důvod a slibuje vše řádně prošetřit. Jeho rektorát prý žádné čínské peníze nedostával. Celá věc je podle něj selháním Balabánova týmu, o němž rektor neměl tušení.

Nemáme čas

Přes tuto obhajobu se další osud Tomáše Zimy nejspíš stane důležitým tématem listopadových voleb do akademického senátu. Tento orgán univerzity totiž může rektora odvolat a někteří voliči ve studentské i akademické obci chtějí jít právě touhle cestou. "Plánujeme zkontaktovat kandidáty a ptát se, jestli budou chtít iniciovat odvolání rektora, nebo ne. A ještě před volbami zveřejníme, kdo na jaké straně v této otázce stojí," říká Michael Komm z Matematicko-fyzikální fakulty UK, jeden z organizátorů petice "UK etická". Cílem petice je právě rektorovo odvolání a tento požadavek ke konci října podpořilo přes tisíc lidí z akademické obce.

V současném akademickém senátu má rektor loajální většinu, která se – jak vyplývá z diskusí s jednotlivými členy – nechystá o Zimově možném odvolání jednat. "Zatím se mi nezdá, že by k návrhu na odvolání mohlo dojít," říká například člen senátu Jan Pačes. "To se může ale změnit. I když to vypadá, že rektor má nyní většinovou podporu, ve skutečnosti vážně nevíme, jak velkou jistotu bude v akademickém senátu mít, pokud budou přibývat další kauzy a tlak z akademické obce. Osobně se domnívám, že by se situace změnila, kdyby se ukázalo, že rektor o financích a propojení s čínskou ambasádou věděl a nebylo to jen manažerské selhání," dodává.

Zásadní tedy nyní bude odpověď na otázku, co se dělo s penězi, které pro sebe a svou firmu Balabánův tým vybíral. Rektor nejdříve tvrdil, že čínské peníze na univerzitní akce nešly, později zvolil opatrnější vyjádření, že o tom nemá žádné informace. Nyní se to snaží zjistit jak vedení univerzity, tak **fakulty sociálních věd**, pod něž Balabánovo středisko spadá. Připravují audity výdajů univerzitního střediska a Česko-čínského centra. A před jeho dokončením nechce nikdo z univerzity detaily financování komentovat.

Balabán a Kortusová tvrdí, že všechny vybrané peníze – včetně těch čínských – utratili za organizaci univerzitních konferencí. Důkazy o tom, co se s penězi stalo, však zatím nepředložili. Oba dodnes sedí v kancelářích univerzitního střediska sídlícího nedaleko Staroměstského náměstí. Stoly s pracovními počítači mají postaveny naproti sobě u okna, z něhož mají výhled do vnitrobloku historické budovy.

"Nezlobte se, nemáme čas," odpověděli oba na dotaz novinářské návštěvy, zda by bylo možné s nimi probrat detaily financování jejich střediska. "Obrat'te se na našeho mediálního zástupce." Michal Donáth z PR agentury DBM však na dotazy, proč vlastně SBP, s. r. o. inkasovalo od Číňanů peníze na univerzitní akce a co přesně se s vybranými financemi stalo, ani po dvou dnech nereagoval.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-66669690-cinska-zima-na-karlovice-povedou-skandaly-na-univerzite-k-odvolani-rektora-jeho-osud-bude-tematem-voleb-do-akademickeho-senatu>

Tento týden se také na veřejnost naplno dostaly zprávy o Miloši Balabánovi, dnes už bývalém tajemníkovi Česko-čínského centra

3.11.2019 ČRo Plus str. 03 18:10 Názory a argumenty

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tento týden se také na veřejnost naplno dostaly zprávy o Miloši Balabánovi, dnes už bývalém tajemníkovi Česko-čínského centra na Karlově univerzitě a vedoucím tamního Střediska bezpečnostní politiky a univerzita má problém. Do Balabánovi firmy přitékaly peníze z čínské ambasády a Peking jimi platil konference, které zaštiťoval rektor Tomáš Zima. Pan Balabán takto podle zjištění Aktuálně.cz vyfakturoval čínskému zastupitelskému úřadu 1 200 000, tuším za 2 konference. A sinologové už dříve upozorňovali na jejich propagandistický ráz. Za jak vážný problém tohle považujete? Nejprve poprosím Davida Klimeše i když to není jeho téma přímo.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Já bych chtěl jenom předeslat, že já učím na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy tak je otázka, jestli pro posluchače se důvěryhodný zdroj nebo ne. Nicméně já jsem rád, že to vyhrželo, protože nastavení vztahů Univerzity Karlovy a tedy je důležité říct, že jsou různé stupně rektorát, jednotlivé fakulty, jednotlivé ústavy jednotlivé projekty s tím jakým způsobem spolupracovat s byznysem, prostě nejsou dobře nastavené, nejsou ošetřeny. Já možná jenom pro kontext, včera jsem je z debaty shodou okolností z Českého rozhlasu s paní Matesovou, která bylo vysoko postavenou manažerkou ve světové bance a vlastně jsme si o tom povídali a ona říkala "vždycky, kam jsem přišla a byly to opravdu velmi důležité instituce. Tak prostě základ bylo, že chci vidět,

jaké jsou vztahy s partnery". Jakmile prostě nevím přesně a jak s kým můžeme jednat tak ty potencionální průšvihy jsou z toho obrovské". Samozřejmě je to jiný kontext, ale vlastně to platí stejně pan rektor říká, že prostě nemůže kontrolovat každého tuším 10 000 nebo kolem 11 000, když se to všechno nasčítá, všechny ty čtvrt úvazky a dohody tak skutečně je to obrovské číslo těch lidí, co vlastně vystupují na Univerzitě Karlově, ale to je právě řešitelné tím, že máme jako dobré vztahy s nebo jasné vztahy a jasný mistr, jakým způsobem univerzita komunikuje s jednotlivými komerčními partnery. A to vlastně spíš než lustrování jejich propagandistický zájmu a další věci, tak vlastně ta technikálie nás chrání mezitím, aby jsme se přesně nedostaly tam, kam jsme se dostali. Ono to je sice trošku něco jiného, než co si Univerzita Karlova prožila se smlouvou s Home Creditem ze skupiny PPF, ale vlastně zas tolik jiné to není. Je to prostě pořád o tom, že ta škola ať je malá, velká má mít jasně nastaveno jaké uzavírá partnerství, jak je to mistr, musí to vidět právníci, musí to být obecně známo mezi tou akademickou komunitou.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A to se zřejmě nedělo?

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Asi to nemusí schvalovat hned /nesrozumitelné/ senát ale.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Vy sám tam učíte.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Ano.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jak jste zmínil. Vy jste věděl co to středisko vlastně dělalo, kdo v něm seděl, jak bylo financované? Ne, netušil jste to.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Ne, skutečně tady asi platí to, že jako v 11 000 zaměstnancích se udělá leccos, ale myslím si, že je možná tady ještě zmínit, že první co mě u toho napadlo je asi trošku rozdíl, když prostě jsou zavedené katedry já nevím přírodovědy, lékařství, sociologie, cokoliv a pak, když vzniká něco úplně nového. Což tento projekt prostě Česko-čínských, jestli dobře chápu studií byl. Tak v té chvíli prostě vzniká nový projekt tak, tím spíš si musím jako jasně z hlediska šéfů nastavit, tak s tím můžete komunikovat s tím ne, pokud budete mít nějaké mezi sebou vztahy musí být jasně deklarované. Nemůžete brát peníze na to, abyste pořádali konferenci, které vlastně se tváří, takže rozvíjí akademické svobody a akademické bádání, a tak dál, a tak dál, a tak dále. To se asi nestalo a je to už jako několikátý příklad, který ukazuje, že ono to možná není jenom Univerzita Karlova to bude asi podle mě více škol v České republice, které prostě nemají jasně nastaveno to, co je trendem to znamená, že soukromníci nějakým způsobem chtějí se podílet na vědě a výzkumu a je to určitě dobře, ale v té chvíli ta Univerzita jasně musí vědět, jaké jsou jejich stanovy a, že to v žádném případě neohrožuje akademické svobody.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká David Klimeš. Zeptám se teď Jakuba Zelenky, k čemu tady podle vás došlo? Je to především to zanedbání v nastavení pravidel ve vztahu mezi univerzitou, čili institut tam nějaké veřejné, veřejného zájmu, veřejné služby a byznysem. A došlo tady třeba k privatizaci nějakého univerzitního centra ke zneužití jména univerzity k tomu všemu, nebo jak vy to vnímáte?

Jakub ZELENKA, redaktor Deníku N

Odešel trochu a ono vlastně a o tom že, že tam jako nějaký problém s tím obsahem o před tím varovali sinologové. Třeba se Sinopsis klubu a upozorňovali na to, ale to co skutečně zvedlo tu veřejnost ze židle bylo to, že se tady objevil nějaký tok peněz, který byl ještě netransparentní a pocházel z té čínské ambasády. A tohle bylo, tohle bylo evidentně to nejbolestivější a co vlastně ty lidi naštvalo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Na druhou stranu ty vztahy k prosazování pravidel, o jakém mluvil David Klimeš se může týkat peněz německých, amerických, jakýchkoliv. Je třeba možné a vy Václave jste také vlastně částečně, když nějaký miniaturním úvazkem doma na **Fakultě sociálních věd**. Je možné, že prostě toto nastavení těch pravidel tam funguje na všechny směry, že se to netýká jenom čínské ambasády?

Václav ŠTĚTKA, sociolog médií, Loughborough University

No ta, pokud mám správné informace tak doposud vlastně žádná součást ta univerzita neměla žádná taková expresivní pravidla pro přijímání sponzorských darů nebo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Vážně, to vůbec nemá univerzita a jak je tohle možné?

Václav ŠTĚTKA, sociolog médií, Loughborough University

Uzavírání partnerství. No, tak to je dobrá otázka samozřejmě. Přece jenom jsme 30 let po převratu a máme jaksi vzory ze zahraničí dostatečného charakteru, které umožňují přímo přijetí podobných pravidel. Univerzita se k tomu doposud neměla. A myslím si, že teď přichází tedy jak se říká, 5 minut po dvanácté. Bude velmi náročné něco takového dát rychle dohromady. Ale to je samozřejmě nezbytné nejenom proto, aby se zamezilo podobným případům do budoucnosti ale taky, aby se opět obnovila jakási důvěra veřejnosti v tuto instituci. A tady bych jenom připomenul padlo zde, že takto postupuje, respektive nepostupuje celá řada dalších vysokých škol, ale Karlova Univerzita je přece jenom jaksi první v tom žebříčku domácím má mezinárodní aspirace. A toto je opravdu velká ostuda.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tady padlo, že pan rektor Zima se zmínil v médiích, já to mohu ocitovat, "lidé se zkrátka chovají nemravně a porušují zákony, mezi 11 000 zaměstnanci tomu nezabráníte". Ale také v Českém rozhlasu na Dvojce pravil, že Univerzita Karlova nepřijala žádné finance, žádnou smlouvu. Mluvme tedy myšleno z čínské ambasády, že jde o soukromou společnost. Je toto argument, který je přijatelný nebo ne?

Václav ŠTĚTKA, sociolog médií, Loughborough University

Tak to je jedna z věcí, která mě na tom velmi tedy trápí, že jak pan rektor tak někteří další členové univerzitního fakultě managementu se jaksi nemají k přijetí nějaké větší osobní zodpovědnosti za to, co se stalo a v podstatě se vymlouvají na to, že fakt univerzita má několik 1000 zaměstnanců nemohu kontrolovat každého jednotlivě. Ale tady došlo k skvěle skutečně ke /nesrozumitelné/ selhání. Já si nedovedu představit, jak je možné, že si skupina lidí si založí vlastní eseróčko s totožným názvem, jaký je název institutu fakultního. Na tuto eseróčko pak získává peníze od čínské ambasády, proplácí si faktury. Nevíme, kolik z nich zůstává fakultě, kolik zůstává jim. A toto jsou věci, které podle mého názoru měly být jednoznačně pod pod drobnohledem v rámci institutu, v rámci fakulty. A jako čekáme neustále nebo pořád čekáme v tuto chvíli ještě na to, jak ten případ vlastně vyvine dál a zda dojde k nějakému přijetí osobní zodpovědnosti ze strany lidí z univerzity managementu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Já se rovnou zeptám na rektora Zimu, protože on přímo prý založil Česko-čínské centrum. Přitom na univerzitě funguje třeba ústav Dálného východu na čele s Olgou Lomovou. Tak mě zajímá, jestli třeba právě rektor Zima by měl vyvodit nějakou odpovědnost. Je tady petice přes 600 lidí, aby odstoupil. Jakube Zelenko, je toto pro vás už za čarou? Jsou tyto příklady opravdu důvodem pro to, aby odstoupil?

Jakub ZELENKA, redaktor Deníku N

Je to minimálně důvod pro nějakou diskusi uvnitř sám té univerzity. A u toho Balabána ještě jak popisoval Lukáš Valášek na Aktuálně je zajímavé, že evidentně měl velice blízko k panu Zimovi, že ho do toho centra nějakým způsobem přivedl, že věděl velice dobře, kdo to je, jakou má minulost. Ten člověk seděl třeba i u ČSSD a pomáhal jim s formováním zahraničního programu pro volby. Pracoval na ministerstvu vnitra na tom bezpečnostním auditu, takže on vlastně byl jako rozkročen na všechny strany. A divil bych se, kdyby Zima na tu personální část jako takhle opomíjel, pokud jo tak to vlastně ukazuje zase na nějakou nekompetenci.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Stále máte naladěný Český rozhlas Plus. Vysíláme nedělní debatu u kulatého stolu. Hosty pořadu Názory a argumenty jsou Jakub Zelenka z Deníku N, David Klimeš komentátor Aktuálně.cz a Václav Štětka mediální sociolog z univerzity v britském Loughborough. Závěrem ještě zůstařme právě o vlivu Číny, a to na české politické strany. Jakub Zelenka už to trochu načal. Čínský vliv je patrný i na české politické scéně není to žádná spekulace ale cosí na co upozorňuje BIS. My jsme mluvili o 28. říjnu, prezident mimo jiné ocenil také velkou perlu čínskou bohemistka, která na univerzitě v Olomouci založila Konfucius institut. Miloš Balabán je politicky činný v ČSSD, šéfuje odborné komisi ČSSD pro obranu. Tento týden se sociální demokraté ústy místopředsedy Šmardy museli vyjadřovat k tomu, zda strana jako celek nejví přilíšnou náklonnost k čínskému režimu. Pan Šmarda to popřel. Vy Jakube Zelenko, protože ptám se vás znovu, protože sledujete ten čínský vliv. Vy spatřujete právě této vládní strany nějakou výraznější afilaci k Pekingem nebo čínským penězům?

Jakub ZELENKA, redaktor Deníku N

Pokud se podíváme na nějaké ty tváře tohočínské byznysu tak tady máme bývalého ministra obrany Jaroslava Tvrdíka ČSSD. Vidíme tady prezidenta Miloše Zemana, jehož Rusnokova vláda vlastně udělal ten velký čínský restart v roce 2013. A třeba náměstek na ministerstvu vnitra Jakub Kulhánek pracoval zprvu s panem Tvrdíkem. Máme tady prohlášení čtyř, kde byl pan Štěch, kdy byl pan prezident, kde byl pan Hamáček. Takže, takže tady vidíme jakoby znaky, že ta strana, co se týče jakoby čínských otázek tak je poměrně servilní. A nezní ani moc velká kritika vůči tomu danému režimu, protože my samozřejmě můžeme obchodovat s Čínou, my samozřejmě s ním můžeme mít diplomatické styky a myslím si, že je to docela i dobře že, že probíhá nějaký dialog, ale určitě by to měl mít nějaký mantinely, co se týče třeba ochrany lidských práv, nebo o ochraně lidských práv, hájení svobody slova a podobně. A tohle to je upozadováno v rámci nějakého jako pro to ten byznys.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

My už jsme teď vázáni.

Jakub ZELENKA, redaktor Deníku N

Když se podíváme třeba na Německo, tak to dokáže vlastně s tou Čínou mluvit vlastně otrošku dál, na níž páteří.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Ano to, že bych bychom neměli obchodovat to vlastně nikdo neříká, protože obchodovat ano, ale zároveň zmiňovat lidská práva. K tomu nás nakonec i váží rezoluce evropských orgánů. Vy vidíte v tom nějaký problém Davida Klimeši? Teď aktuálně, kdy například předseda Senátu Jaroslav Kubera a ten je zase z ODS. Nejdříve ohlásil plán cesty s podnikateli nad Tchaj-wan během příštího jara a tento týden v úterý ovšem po schůzce s

čínským velvyslancem začal zvažovat její zrušení. Ptám se proto, že je otázkou, zda to můžeme interpretovat jako jasný tlak z čínské strany a jako snahu o ústupky této zemi a ne dráždění z té české z toho českého pohledu.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Já si především myslím, že to ilustruje to co, bohužel pro tuto republiku typické, že na jedné straně asi jsou nějaké čínské zájmy, o kterých můžeme debatovat, ale na druhé straně je extrémně slabý stát, který neví co chce. Mě neděsí Čínský vliv upřímně řečeno, mě děsí slabost českého státu. Mě neděsí zájmy Petra Kellnera, který extrémně uspěl v Číně. Pak se můžeme bavit třeba o podstatě o byznysu. Mě děsí to, jaký má vliv na českou politiku a má to z mého pohledu docela jednoduché. Ten případ s panem Kuberou je.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Že třeba tady není ten odpor.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Já si nemyslím, že to ale musí být něco co označujeme za odpor. Prostě, pokud pan Kubera slíbí cestu a pak se teprve nechá vysvětlit, co to znamená a že spousta státníků na jeho, na výšce jeho ústavní funkce nejezdí prostě na Tchaj-wan pokud nechce dát jasnou, signál jasné změny politiky celého toho státu vůči Číně, no tak teď už je pozdě. Je to vlastně úplně stejné, co si prožila Praha, prostě uzavřela se smlouva partnerská s Pekingem, kde Peking tradičně si vymáhá prostě to dobrozdání, že Čína je nedělitelná. A pak teprve vlastně zjišťujeme, co jsme to podepsali.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Čili, kde je ten problém v nekompetenci našich politiků? V nepřipravenosti?

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

V částečnosti nekompetenci, částečně v tom, že ti, kteří jsou kompetentní, tak často jsou už nějakým způsobem zavázáni. Ale skutečně pro mě ten problém to, jak je česká politika a česká veřejná sféra slabá, celý ten stát. Prostě není problém obchodovat s Čínou, koneckonců zmínila se Německo. Merkelová kancléřka Angela Merkelová byla tento podzim po dvanácté v té Číně. Jezdí tam prostě pravidelně, vozí tam flotilu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Ale schází se s ženami disidentů.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

V té flotile, no upřímně řečeno, ta kritika v tom Německu je také jako velmi výrazná, že ona vždycky si vyberete to jedno téma. Tentokrát mluvila o protestech v Hongkongu a pak už je to jednání Die Deutsche Bank, Allianz a další giganti, kteří tam uzavřou obrovské zakázky. Nicméně je to pořád nějaké jednání, které dokáže obhájit před tou německou společností a není to tak, že by nám tady přímo od stát diktoval, co jako chceme, my to odkrýváme a pak vlastně zjistíme, že to nechceme. Upřímně řečeno, ještě jedna věc mě trošinku děsí k tomu o čem jsem se bavili před chvílí, a to byla ta aféra na Univerzitě Karlově. Mně trošku jako i znervózňuje, třebaže o panu Balabánovi a dalších třeba nevěděla kontrarozvědka. Já si myslím, že.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Nevěděla, já myslím, že věděla.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Asi to trvalo nějakou dobu, delší než bylo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Oni nemají pravomoc zasahovat.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Tak tady zase asi je důležité říct, že se to váže k tomu, jakým způsobem slaví ten stát, že ten, ta BISka má fungovat, takže jakmile se něco dá těm politikům jaksi pod nos třeba i neoficiálně, tak v té chvíli se zakročuje. Já nevidím, jako mě trošku děsí to, že pokud šlo o nějaké informace tak vlastně už dávno prostě s panem rektorem mu není naznačeno, že tohle opravdu už je tak nepřijatelné, že by s tím něco udělat. Možná to není ideální příklad ale prostě tak celkový problém z mého pohledu není toho, že ta Čína je tak silná a mohli jsme se bavit o Rusku a dalších, další krizi, kterými třeba můžeme na trhu polemizovat. Problém je prostě slabost českého státu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká David Klimeš komentátor Aktuálně.cz. Bohužel náš čas tímto vypršel. Já vám děkuji a děkuji i Václavu Štětкови z University Loughborough a Jakobovi Zelenkovi z Deníku N. Jsem moc ráda, že jste dnes přišli a ochotně se účastnil debaty, na shledanou.

David KLIMEŠ, komentátor Aktuálně.cz

Na shledanou.

Jakub ZELENKA, redaktor Deníku N

Na shledanou.

Václav ŠTĚTKA, sociolog médií, Loughborough University

Na shledanou.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tolik dnešní Názory a argumenty Plus. Za chvíli jsou na řadě zprávy a od mikrofonu děkuje za pozornost Lucie Vopálenká.

Detail horké zprávy

4.11.2019 patria.cz str. 00

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK) a nyní budou umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost. BCPP poskytla výzkumníkům přístup k online datům z obchodování

(Patria)

URL| <https://www.patria.cz/hotnews/4261918/nastroj-ktery-automaticky-generuje-zpravy-o-deni-na-burze-cennych-papiru-praha-a-overuje-informace-z-prubehu-obchodniho-dne-vytvorili-vedci-z-fakulty.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[patria.cz](https://www.patria.cz)

System automaticky generovaných zpráv zpracuje údaje z burzy

4.11.2019 [mediaguru.cz](https://www.mediaguru.cz) str. 00

Zprávy z dění na pražské burze bude vytvářet systém automaticky generovaných zpráv.

Systém automaticky generovaných zpráv bude vytvářet zprávy z dění na pražské burze. Umělá inteligence by v budoucnu mohla v češtině psát i zprávy o počasí nebo sportu. Nástroj vytvořili vědci **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) ve spolupráci s ČTK, která ho v následujících dnech začne testovat.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlineů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny,“ uvedl vedoucí výzkumného týmu z katedry žurnalistiky **FSV UK** Václav Moravec. Rozsah zprávy podle něj odpovídá standardním zpravodajským textům, které ČTK publikuje každý všední den po uzavření pražské burzy.

Podle Jakuba Sida ze ZČU bylo nejsložitější pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. Odborníci proto museli přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Provedli statistické analýzy historických dat ČTK, aby se zprávy co nejvíce přiblížily výstupům žurnalistů. „Aktuálně experimentujeme s univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodal Sido.

Systém by měl mimo jiné výrazně zrychlit publikování rutinních zpravodajských textů. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvedl technický ředitel ČTK Jan Kodera. Nástroj budou testovat také v redakci České televize.

Podle vědce Luboše Krále z ČVUT je program méně otevřený pro zásahy zvenčí a pokud udělá systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. „Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ dodal Král.

Zprávy automaticky generované na základě dat ČTK poprvé použila ve svém zpravodajském servisu v říjnu 2018 během obecních a senátních voleb. Z dat Českého statistického úřadu program vyvinutý přímo v ČTK vytvářel podle předem připravených šablon zprávy o průběžných i konečných výsledcích voleb. Rukama editorů během volebního dne prošlo přes 200 automaticky generovaných textů.

-čtk-

Ilustrační obrázek

URL| <https://www.mediaguru.cz/clanky/2019/11/system-automaticky-generovanych-zprav-zpracuje-udaje-z-burzy/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[mediaguru.cz](https://www.mediaguru.cz)

Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na BCPP

4.11.2019 pse.cz str. 00

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Pro nás bylo potěšením a zároveň samozřejmostí, poskytnout výzkumnému týmu naše data a veškerou součinnost. Zároveň velice rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblíček, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnu. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Projekt zkoumající proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

URL| <https://www.pse.cz/novinky/prvky-umele-inteligence-zacinaji-generovat-zpravy-o-deni-na-bcpp>

Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

4.11.2019 investujeme.cz str. 00

Burza cenných papírů Praha

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Pro nás bylo potěšením a zároveň samozřejmostí, poskytnout výzkumnému týmu naše data a veškerou součinnost. Zároveň velice rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblíček, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Projekt zkoumající proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenského a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

URL| <https://www.investujeme.cz/tiskove-zpravy/prvky-umele-inteligence-zacinaji-generovat-zpravy-o-deni-na-prazske-burze/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[investujeme.cz](https://www.investujeme.cz)

Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy do dění na Pražské burze

4.11.2019 roklen24.cz str. 00

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z

Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Pro nás bylo potěšením a zároveň samozřejmostí, poskytnout výzkumnému týmu naše data a veškerou součinnost. Zároveň velice rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblic, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Projekt zkoumající proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovedního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Burza cenných papírů Praha

Burza cenných papírů Praha, a.s. (BCPP), je největším a nejstarším organizátorem trhu s cennými papíry v České republice. Spolu se svými dceřinými společnostmi tvoří skupinu PX, jejíž nejvýznamnější společností je vedle burzy Centrální depozitář cenných papírů, a.s. (CDCP). Se skupinou PX dále úzce spolupracuje společnost POWER EXCHANGE CENTRAL EUROPE, a.s. (PXE), z jedné třetiny vlastněná Burzou cenných papírů Praha. Burza cenných papírů Praha je z 99,355% dceřinou společností holdingu CEESEG AG.

Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

4.11.2019 roklen24.cz str. 00

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z

Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Pro nás bylo potěšením a zároveň samozřejmostí, poskytnout výzkumnému týmu naše data a veškerou součinnost. Zároveň velice rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblic, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Projekt zkoumající proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Burza cenných papírů Praha

Burza cenných papírů Praha, a.s. (BCPP), je největším a nejstarším organizátorem trhu s cennými papíry v České republice. Spolu se svými dceřinými společnostmi tvoří skupinu PX, jejíž nejvýznamnější společností je vedle burzy Centrální depozitář cenných papírů, a.s. (CDCP). Se skupinou PX dále úzce spolupracuje společnost POWER EXCHANGE CENTRAL EUROPE, a.s. (PXE), z jedné třetiny vlastněná

Burzou cenných papírů Praha. Burza cenných papírů Praha je z 99,355% dceřinou společností holdingu CEESEG AG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SZ6As/prvky-umele-inteligence-zacinaji-generovat-zpravy-o-deni-na-prazske-burze>

Zprávy z burzy pošle umělá inteligence

4.11.2019 iprosperita.cz str. 00 IT a komunikace

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK).

V tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Pro nás bylo potěšením a zároveň samozřejmostí, poskytnout výzkumnému týmu naše data a veškerou součinnost. Zároveň velice rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblíček, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva,“ říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Projekt zkoumající proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Burza cenných papírů Praha

Burza cenných papírů Praha, a.s. (BCPP), je největším a nejstarším organizátorem trhu s cennými papíry v České republice. Spolu se svými dceřinými společnostmi tvoří skupinu PX, jejíž nejvýznamnější společností je vedle burzy Centrální depozitář cenných papírů, a.s. (CDCP). Se skupinou PX dále úzce spolupracuje společnost POWER EXCHANGE CENTRAL EUROPE, a.s. (PXE), z jedné třetiny vlastněná Burzou cenných papírů Praha. Burza cenných papírů Praha je z 99,355 % dceřinou společností holdingu CEESSEG AG.

(tz)

Ilustrace Pixabay.com

URL| <https://www.iprosperita.cz/it-a-komunikace/9884-zpravy-z-burzy-posle-umela-inteligence>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[iprosperita.cz](https://www.iprosperita.cz)

Prvky umělé inteligence začínají generovat zprávy o dění na Pražské burze

4.11.2019 roklen24.cz str. 00 Zprávy Online

Roklen24

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK). V dnešní tiskové zprávě to uvedl vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci umělou inteligenci testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Vývoj algoritmů do jejich současné podoby by se nemohl uskutečnit bez zapojení Burzy cenných papírů Praha, jejíž vedení poskytlo výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Pro nás bylo potěšením a zároveň samozřejmostí, poskytnout výzkumnému týmu naše data a veškerou součinnost. Zároveň velice rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblic, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec. Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Kromě redakce ČTK budou vědci nástroje umělé inteligence testovat i v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy

zvenčí. Pokud bude systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Projekt zkoumající proměny novinářské etiky s nástupem prvků umělé inteligence do zpravodajství iniciovala **Fakulta sociálních věd**, která přizvala odborníky na umělou inteligenci z ČVUT, specialisty na český jazyk ze Západočeské univerzity a ČTK jako garanta, který výzkum využije v praxi. Vznikl v rámci 2. veřejné soutěže Programu na podporu aplikovaného společenskovědního a humanitního výzkumu, experimentálního vývoje a inovací ÉTA Technologické agentury České republiky.

Burza cenných papírů Praha

Burza cenných papírů Praha, a.s. (BCPP), je největším a nejstarším organizátorem trhu s cennými papíry v České republice. Spolu se svými dceřinými společnostmi tvoří skupinu PX, jejíž nejvýznamnější společností je vedle burzy Centrální depozitář cenných papírů, a.s. (CDCP). Se skupinou PX dále úzce spolupracuje společnost POWER EXCHANGE CENTRAL EUROPE, a.s. (PXE), z jedné třetiny vlastněná Burzou cenných papírů Praha. Burza cenných papírů Praha je z 99,355 % dceřinou společností holdingu CEESSEG AG.

URL| <http://roklen24.cz/a/SZ6As>

Pro naše rodiče nebyla svoboda samozřejmostí

4.11.2019 Mladá fronta DNES str. 14 Příloha - 30 let svobody

Obdiv k odvaze těch, kteří před třiceti lety vyšli z Albertova. Vděk generaci, která vymanila zemi z totality. Úcta k demokracii. Sedmnáct studentů Univerzity Karlovy vysvětluje, proč se podílejí na přípravách oslav 17. listopadu.

Kateřina Grygarová,

22 let, 3. lékařská fakulta, všeobecné lékařství K přípravám uctění památky 17. listopadu jsem se zapojila i v minulém roce a nad otázkou, zda bych se organizačně chtěla zapojit i v tomto roce, jsem se nemusela dvakrát rozmýšlet. Myslím, že je nesmírně důležité si připomínat, že naši rodiče a prarodiče dlouhou dobu neznali demokracii, jak ji známe nyní, a svoboda pro ně nebyla samozřejmostí. Každá z událostí Svobodného listopadu bude stát za to, ale osobně jsou to pro mě Předvečer sametu a samotné Vzpomínkové shromáždění, na které se těším nejvíce.

Martin Beneš,

25 let, pedagogická fakulta, pedagogika Je dobré si připomenout, že svoboda nebyla vždy samozřejmostí, jak ji známe my, jakožto mladší generace. Na události Svobodný listopad jsem se podílel na tvorbě grafických materiálů, webových stránek a připravované mobilní aplikace. Ze všech událostí pořádaných jako součást Svobodného listopadu mě osobně nejvíce láká Noc fakulty na Právnické fakultě.

Amáta Vohradská, 20 let, právnická fakulta, právo a právní věda K akci pořádané na počest výročí 17. listopadu jsem se dostala jako část organizačního týmu Noci fakulty, což bude letos již 3. ročník festivalu, který bude Svobodný listopad otevírat. Možnost podílet se zároveň na fakultní i univerzitní akci mne zkrátka nadchla, a když mne organizátoři oslovili s nabídkou spolupráce, tak jsem neskryvala nadšení!

Osobně se asi nejvíce těším na Předvečer sametu a Vzpomínkové shromáždění. (A samozřejmě i na naši Noc!)

Nina Ságová,

20 let, **fakulta sociálních věd**, ekonomie a finance Do organizace konference Ekonomická transformace v ČR a SR jsem se zapojila během studia prvního ročníku na VŠ. Mojí největší motivací pro mě byla možnost vyzkoušet si něco nového a událost k 30. výročí sametové revoluce mi přišla jako výborná příležitost. Vidět pokrok, který nastal po roce 1989 je fascinující, kolik věcí se změnilo a jak moc se změnila naše společnost. Nedokážu si představit život bez svobody, jejíž vybojovali naši rodiče a generace před námi. Osobně se také těším i na výstavu Listopad 89.

Kateřina Jeřábková, 23 let, **fakulta sociálních věd**, marketingová komunikace a PR Když jsem zjistila, že studenti UK letos připravují kromě tradičních akcí, jako je uctění památky na Albertově, taky další akce, konference a projekty, moc mě to potěšilo. Chtěla jsem se stát součástí týmu, který nejen vzpomíná a vzdává hold, ale taky tvoří, formuje a ovlivňuje současnost. Studenti letos ukazují, jaké je to žít ve svobodě, co všechno můžeme zkoumat, podrobovat kritice, připomínat, o čem diskutovat. Baví mě, že mladí berou výročí za své a dávají mu přidanou hodnotu.

Těším se na atmosféru celého víkendu a taky na předcházející konferenci o disentu.

Nikol Soukupová,

29 let, přírodovědecká fakulta, geobotanika Chtěla bych zprostředkovat historické události související se 17. listopadem dnešní mladé generaci, které už to příliš neřiká a zapominají na to, co studenti dokázali.

Těším se na koncert Chinaski a na 17. listopad na Albertově.

Eliška Halaštová, 21 let, **fakulta sociálních věd**, politologie a veřejná politika Oslavy událostí 17. listopadu jsem měla moc ráda především kvůli jejich atmosféře už jako středoškolačka. Jako studentka také cítím vděčnost vůči mladým lidem, kteří se v minulosti nebáli postavit se zlu. To by nemělo být zapomenuto a jejich odvaha nám může být inspirací i při řešení výzev dnešního světa. Proto se v rámci Svobodného listopadu snažíme udržovat tento odkaz stále živý a aktuální i pro naše vrstevníky. Těším se na atmosféru Albertova jak 17. listopadu, tak den předtím na akci V předvečer sametu.

Anna Yaghobová, 22 let, MFF, učitelství matematiky a učitelství informatiky pro SŠ Mojí motivací je vděčnost lidem, kteří přišli zvonit klíči, a my díky nim máme volnost a svobodu.

Také se ráda zapojuji do organizování studentských akcí, považuji to za smysluplné, u takovéto akce dvojnásob. Těším se na výstavu fotografií, debatu s politickými vězni a samozřejmě koncerty na Václaváku.

Vojtěch Berka,

23 let, 2. lékařská fakulta, všeobecné lékařství 17. listopad je svátek studentů; připomíná hrdinství našich vrstevníků, kteří kromě čelení stejným akademickým výzvám a překážkám jako my, studenti o 30 let později, se dokázali postavit překážkám a výzvám o mnoho skutečnějším. Kdo jiný by jim měl vzdát hold a zasloužit se o to, aby jejich zásluhy nebyly zapomenuty, než ti, kteří se díky nim těší ze všech od té doby nabytých svobod nejvíce. Každoročně se těším na proslovy zástupců UK a dalších univerzit, které svým tradičně esejistickým laděním transformují události roku 89 v celospolečenskou inspiraci. >

Zuzana Procházková,

23 let, matematickofyzikální fakulta, matemat. struktury Rozhodla jsem se pomáhat s přípravami akcí Univerzity Karlovy k výročí 17. listopadu 1989, protože jsem chtěla nějak přispět k tomu, aby se tento svátek slavil, abychom mohli vzpomínat na uběhlé události, zamyslet se nad nimi a jejich významem. Nejvíce se těším na setkání na Albertově, které má vždy skvělou atmosféru, podnětné proslovy a připomene hodnoty, na které by se nemělo zapomínat.

Tomáš Vonšovský, 25 let, pedagogická fakulta Oslavy k výročí 30 let od sametové revoluce jsou důležité především ve smyslu, abychom nezapomněli. Na odvahu občanské iniciativy, která se postavila proti tehdejšímu režimu. Na roky plné omezování lidské svobody a svobodného myšlení jako takového. Na význam těchto událostí z hlediska historie i do budoucna – abychom se poučili z omylů a chyb a abychom znovu nedopustili

omezování a ústupky jakémukoli režimu. Jsem šťastný, že mohu žít v době, která nám umožňuje takové oslavy pořádat.

Proto se těším na každou z akcí, které Svobodný listopad pořádá.

Pavel Obdržálek, 24 let, pedagogická fakulta, učitelství informatiky a matematiky Už před několika lety jsem byl osloven svým kamarádem, jestli bych nemohl pomoci jako dobrovolník na Albertově. Od té doby se zapojuji pravidelně každý rok a jsem rád, že se akce rozrůstá.

Každoročně na Albertově setkávám nejen své kamarády, ale vždy se seznámím i s někým novým. Těším se na debaty v průběhu celého týdne, ale samozřejmě i na grand finále – 17. listopadu. Bude to den nabitý událostmi a doufám, že jich stihnu navštívit co nejvíce.

Linda Sequensová,

23 let, **fakulta sociálních věd**, sociologie Atmosféru 17. listopadu již několik let čerpám přímo z Albertova, kde máme se studentským spolkem Miroslava stánek. Vloni jste mě mohli vidět také na stánku Stučáku na Korzu Národní, letos pro mě přibude doprovodný program na Hollaru v budově **Fakulty sociálních věd UK**. Sama tak nevím, na co se dříve těšit. Celkově ale na to, že mladým lidem není naše nedávná historie a ani naše budoucnost lhostejná a že svoboda a demokracie pro nás nejsou prázdny pojmy.

Marek Boňko,

21 let, **fakulta sociálních věd**, politologie a mezinárodní vztahy S Politologickým klubem **Fakulty sociálních věd UK** se do programu 17. listopadu zapojujeme každoročně. Kromě položení věnce společně s politiky z celé republiky máme také stánek na Albertově, kde můžete popít svařák, získat trikoloru do klopky či si vyzkoušet kvíz. Letos se v rámci Svobodného listopadu bude konat doprovodný program i v budově Hollar na Smetanově nábřeží, na který se osobně velice těším.

Michael Glogr,

24 let, právnická fakulta, právo a právní věda Když přemýšlím o své motivaci k organizaci akcí během listopadu, tak musím sáhnout poněkud hlouběji, jelikož se zapojuji již třetím rokem. Pro mě je taková pomoc samozřejmá, protože si myslím, že my všichni společně bychom si měli připomínat tak významné okamžiky naší historie. Ze všech akcí v rámci Svobodného listopadu je pro mě nejvýznamnější uctění památky 17. listopadu na Albertově, poněvadž si tím připomínáme, že možnost studovat a žít ve svobodném státě rozhodně není samozřejmostí.

Tereza Klimešová, 23 let, fakulta soc. věd, Internat. Economic and Polit. Studies Organizátoři Svobodného listopadu mě oslovili asi před půl rokem, kdy jsem ještě studovala na Vysoké škole ekonomické, kde jsem také působila jako předsedkyně Klubu mladých politologů. Od začátku mě jejich nápad propojit dvě největší české univerzity u příležitosti tohoto významného jubilea nadchl. Akce, na kterou se nejvíce těším, je konference, kterou pořádáme společně s E-klubem z Institutu ekonomických studií UK a která by měla především studentům přiblížit proces ekonomické transformace.

Sára Kačabová,

21 let, 1. lékařská fakulta, všeobecné lékařství Akce podporující národní identitu a připomínající historicky významné události jsou součástí našeho rodinného života, dosud jsem byla jen účastníkem, proto když mě oslovil kamarád, abych se jako dobrovolník přidala, tak jsem neváhala, dobrovolnici jsem si chtěla už nějakou dobu vyzkoušet. Na akci mě nejvíce oslovil kontakt se širokým spektrem spoluobčanů. Osobně se nejvíc těším na odpolední cyklus přednášek na děkanátu přírodovědecké fakulty.

ANKETA CO VÁS MOTIVOVALO K TOMU PODÍLET SE NA PŘÍPRAVÁCH OSLAV 30. VÝROČÍ SAMETOVÉ REVOLUCE?

Foto autor| FOTO: JANA BĚHOUNKOVÁ

Foto popis| DĚTÍ SE BUDE TÝKAT BUDOUCNOST FOTOGRAFII Z LISTOPADU 1989, KTEROU JEJÍ AUTORKA NAZVALA DĚTÍ SE BUDE TÝKAT BUDOUCNOST, NAJDOU NÁVŠTĚVNÍCI KAROLINA NA VÝSTAVĚ NÁŠ LISTOPAD 89, KTERÁ SE OTEVŘE 14. LISTOPADU. ORGANIZÁTOŘI VYSTAVÍ TŘICET NEJLEPŠÍCH SNÍMKŮ SOUTĚŽE, JEJÍMŽ TÉMATEM BYLY SYMBOLY LISTOPADOVÉHO DĚNÍ V ROCE 1989. „JAKO SPOUSTA DALŠÍCH OBČANŮ PRAHY JSEM CHODILA PO SKONČENÍ PRACOVNÍ DOBY NA VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ NA SPONTÁNNÍ DEMONSTRACE. PO PRVNÍCH DNECH, KDYŽ UŽ BYLA JISTOTA, ŽE NEBUDE POUŽITO NÁSILÍ, BRALA JSEM S SEBOU I SYNA, KTERÝ SICE NECHÁPAL, O CO JDE, ALE UŽÍVAL SI ATMOSFÉRY,“ NAPSALA AUTORKA K FOTOGRAFII.

Novinky a média

4.11.2019 mkcr.cz str. 00

Ministerstvo kultury má novou tiskovou mluvčí a vedoucí tiskového oddělení

04.11.2019 13:52 / ministerstvo

Michaela Lagronová (43 let) přichází na Ministerstvo kultury z Exportní garanční a pojišťovací společnosti, kde měla na starosti PR a marketing.

Předtím působila více než 4 roky jako tisková mluvčí a ředitelka tiskového odboru Ministerstva zahraničních věcí. Před příchodem na MZV ČR pracovala téměř 5 let ve skupině Český aeroholding (tehdejší mateřská společnost Letiště Praha a Českých aerolinií) na různých pozicích jak v dceřiných společnostech jako např. Letiště Praha, tak i v mateřské společnosti - jako ředitelka korporátní a marketingové komunikace a tisková mluvčí.

Michaela Lagronová dříve pracovala rovněž ve zpravodajsko-publicistické televizi Z1 jako dramaturg diskusních pořadů, dále jako PR manažerka a tisková mluvčí petrochemické skupiny Unipetrol nebo jako tisková mluvčí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. M. Lagronová zahájila svou profesní kariéru v redakci zpravodajství a publicistiky České televize, kde externě pracovala mezi lety 1998 – 2001 a mimo jiné se podílela na tvorbě nových publicistických formátů.

Lagronová vystudovala obor mezinárodní teritoriální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a marketing a sociální komunikaci na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity T. Bati ve Zlíně.

Mezi její koníčky patří hlavně film, politika, cestování a lyžování.

Soubory ke stažení

URL| <https://www.mkcr.cz/novinky-a-media/ministerstvo-kultury-ma-novou-tiskovou-mluvci-a-vedouci-tiskoveho-oddeleni-4-cs3545.html>

Generace s názorem a chutí měnit svět

4.11.2019 Mladá fronta DNES str. 09 Příloha - 30 let svobody
MAGDALENA NOVÁ

Víc než kdy dřív se mladí lidé liší v názorech na politiku, ekonomiku i stav životního prostředí. Jsou nespokojení, ale chtějí s tím konečně něco udělat.

Zatímco jejich rodičům ještě dávala ideologická školení pionýrská či svazácká organizace a nejspíš si pořád matně vybavují Leninovy sochy na náměstích, výjezdní doložky nebo fronty na toaletní papír, mladí do třiceti let už se narodili či dospěli v kulisách svobody a ve světě téměř neomezených možností.

Proto se jim říká generace svobody. Nebo také Havlovy děti.

Třicáté výročí listopadových událostí by takhle početná skupina mohla oslavit jen z povinnosti vzpomínkami, diskusemi, koncerty, výstavami i obyčejným lenošením, ale část z nich chtěla ještě něco jiného – dovědět se něco o sobě.

„Chtěli jsme zjistit, jaká je naše generace doopravdy. Často se o ní mluví v médiích, ve společnosti panují předsudky, které možná nejsou úplně pravdivé. Výročí třiceti let sametové revoluce nám přišlo jako vhodný moment ke zmapování názorů a hodnot generace, o které se tolik mluví, ale tak málo ví,“ říká jedno ze zvědavých Havlových dětí – Kateřina Jeřábková, studentka marketingu a PR na **Fakultě sociálních věd UK**. A tak se zrodil velký sociologický průzkum Generace svobody, který pro studentskou iniciativu Univerzity Karlovy Svobodný listopad zpracovala agentura Median. Ta se letos v druhé půli srpna ptala reprezentativního vzorku 1 007 lidí mezi 18 až 30 lety, co si myslí o politice, společnosti, světě i o sobě samých.

GENERACE ROZDĚLENÁ PŘÍKOPY

Díky průzkumu tak sociologové například zjistili, jak hluboko jsou v generaci svobody vykopány názorové příkopy.

„I mladá generace je velmi nejednotná a názorově rozdělená – stejně jako celá společnost. Podle nás to mimo jiné dokazuje, že není možné mluvit o celé generaci bez toho, abychom argumenty podložili tvrdými daty,“ myslí si další z koordinátorek výzkumu Generace svobody, studentka politologie Eliška Halaštová. >

Dobrá, co tedy vypovídají aktuální data z průzkumu o mladých lidech? Třeba že jsou výrazně nespokojeni se současnou politickou situací u nás.

„Zatímco v průzkumu CVVM (Spokojenost se stavem vybraných oblastí veřejného života – únor 2019) uvedlo 23 % Čechů, že jsou spokojeni se současnou politickou situací, mladých ve věku do 30 let tak odpovědělo jen 10 %,“ upozorňuje hlavní autorka průzkumu ze společnosti Median Jarmila Pilecká na rozdíl, který je zvláště patrný na opačné části spektra: s politickou situací v Česku je nespokojeno „jen“ 39 % Čechů, zato 66 % mladých.

I když jsou Havlovy děti nespokojené se současnou politikou a vůči ústavním činitelům jsou krajně ostražití a nedůvěřiví (57 % z nich nedůvěřuje prezidentovi, soudcům nebo členům vlády), neznamená to, že jsou odevzdaní, právě naopak – a to je přece skvělá zpráva.

„Jsem moc rád, že mladí reflektují aktuální situaci ve společnosti, republice i na celém světě, a to z perspektivy politické i ekologické. Prostě jim to není jedno, a dokonce se snaží něco s tím dělat,“ těší dalšího zástupce generace svobody, studenta doktorandského programu na Přírodovědecké fakultě UK Michala Zimu.

Když Michal říká, že s tím chtějí mladí něco dělat, znamená to třeba, že 81 % mladých je přesvědčeno, že je důležité zúčastnit se každých voleb, které se konají. Navíc je pozitivní, že 72 % považuje demokracii, i přes všechny její zjevné bolesti, za lepší než kteroukoliv jinou formu vlády.

„Naše generace přitom není jen česká, je to generace evropská – 70 % mladých chce zůstat v Unii. Osobně bych si přál, aby to bylo ještě víc, protože navzdory fantaskním představám různých politiků a populistů je naše úspěšná budoucnost spjatá s evropským společenstvím,“ je přesvědčen Michal.

Když už jsme u toho evropanství a světoběžnictví, téměř pro devět mladých z deseti (přesně pro 87 %) je klíčovým benefitem současnosti možnost svobodně cestovat do zahraničí.

„Pro 45 % mladých by byla také výhodná pracovní nabídka motivací přestěhovat se do zahraničí. Ochotu stěhovat se kvůli práci do ciziny deklarují ve větší míře mladší lidé od 18 do 24 let pravděpodobně proto, že v tomto věku ještě nemívají závazky, které by je omezovaly,“ myslí si socioložka Jarmila Pilecká, která zároveň připomíná, že i světoobčanství má svoje limity: „Více občanem světa než občanem konkrétního státu se cítí přibližně čtvrtina dotázaných – 26 %. Naopak 42 % mladých se vztahuje k příslušnému státu.“

SVOBODA PŘINÁŠÍ ZODPOVĚDNOST

Svoboda cestovat, studovat, pracovat, tvořit, ale také kriticky se vyjadřovat a myslet je podle tří studentů, které MF DNES oslovila, to nejcennější, co současná společnost nabízí.

„Svoboda ale taky přináší zodpovědnost a někdy až tlak,“ uvědomuje si studentka Kateřina a vysvětluje, s čím se musí dnešní mladí lidé vypořádat: „Máme tolik možností, že někdy ani nevíme, jakou cestu si vybrat a jakým směrem svůj život směřovat, ať už jde o možnosti studia, práce nebo života v zahraničí. Nebudu přehánět, když řeknu, že mnoho z nás se často cítí zahlceno. Což ale rozhodně neznamená, že bychom raději žili v totalitní společnosti, kde možnost volby neexistuje.“

Pro ty, kdož studovali v časech, kdy nad katedrou visel portrét Gustáva Husáka, je takový nápor možná nepředstavitelný. Leč životní jistoty, nejistoty a hrozby se za svobodných třicet let zásadně proměnily.

ČEHO SE MLADÍ BOJÍ

Ztráta zaměstnání, finančně nedostupné bydlení, hrozící ekologický kolaps – kdo by se něčeho takového na konci 80. let obával? Jenže dnes se takové problémy týkají všech, mladých zvlášť.

„Velká část z nás, podle průzkumu 71 %, má strach z ekologické katastrofy. Neznamená to ale, že by mladí byli rezignovaní. Většina si myslí, že má smysl dělat něco pro životní prostředí, i kdyby jejich okolí tak zodpovědné nebylo,“ podotýká jedenadvacetiletá Eliška a říká:

„Tyto výsledky si interpretujeme tak, že mladá generace je sice poměrně skeptická a nespokojená, ale je ochotná přijmout osobní zodpovědnost a zasadit se o zlepšení situace.“

Proto se nejspíš také mladí dospělí příliš nebojí o práci a mají pocit, že by si dovedli poradit, pokud by o ni přišli. V tom se totiž mohou spolehnout sami na sebe a na své schopnosti.

„Jen malá část, konkrétně 15 %, očekává při hledání nového zaměstnání komplikace. V tom je naše generace opravdu svobodná, nesužuje nás strach, který třeba mohli zažívat naši rodiče nebo jen o několik let starší přátelé,“ chválí své vrstevníky Kateřina Jeřábková.

Horší už to je v otázce vlastního bydlení, tady se Havlovy děti cítí mnohem víc v defenzivě. Z finančních důvodů ho totiž hodnotí jako nedostupné 55 % mladých lidí ve věku do 30 let, větší obavy přitom cítí spíš mladí muži než ženy.

Zdá se to paradoxní? „O důvodech můžeme jen spekulovat, možná jsou ženy v nárocích na bydlení skromnější, třeba častěji řeší bydlení s někým dalším než samostatně, a náklady tak zvládnou. Také je možné, že tuto záležitost nechávají na partnerovi. A muži naopak cítí větší zodpovědnost partnerce odpovídající zázemí zajistit,“ rozvažuje socioložka, která oceňuje, že 86 % mladých má ve svém okolí někoho, na koho se může obrátit s prosbou o pomoc, kdyby jí bylo potřeba.

„Je skvělé, že se necítíme na své problémy sami,“ těší budoucí specialistku na marketing Kateřinu.

STUDIEM K VĚTŠÍ OTEVŘENOSTI

Vysokoškoláky samozřejmě už méně blaží, že jen necelá třetina respondentů označila české vzdělávání co do úrovně kvality za srovnatelné se západními zeměmi.

„Trápí mě minimální akceschopnost vzdělávacích institucí držet krok s dobou a s nároky trhu práce,“ přiznává doktorand Michal. Jak se přitom v průzkumu ukázalo, právě vzdělání je jednou z bezpečných cest k větší otevřenosti a konstruktivnímu přístupu. Sociologové totiž na základě odpovědí rozdělili Havlovy děti na čtyři názorové skupiny – systémové hackery, vyloučené skeptiky, proevropské liberály a angažované světoobčany.

Nejsilnější skupinou (31 %) jsou vyloučení skeptikové, kteří mají nižší vzdělání, častěji volí SPD či hnutí ANO, byť se čtvrtina z nich ani neúčastní voleb, jsou pro odchod z Unie a obecně jsou uzavřenější a nedůvěřivější vůči společnosti.

Naopak nejméně početná je vysokoškolsky vzdělaná skupina proevropských liberálů (19 %), kteří volí Piráty a TOP 09, chtějí zůstat v Evropské unii, a byť jsou kritičtí k současným politickým poměrům, důvěřují principům demokratického systému či veřejnoprávním médiím.

Zbývající polovina respondentů (středoškoláků s maturitou) je více méně spravedlivě rozdělena mezi nedůvěřivé a vůči cizincům uzavřené systémové hackery, kteří se obracejí na sociální sítě jako na svůj informační zdroj, a mladé angažované světoobčany, kteří jsou sice kritičtí vůči politice či školství, ale pro nápravu jsou ochotni něco aktivně dělat.

***

81 % mladých udává, že je důležité zúčastnit se každých voleb. 10 % mladých je spokojeno s politickou situací v naší zemi.

70 % z nich si myslí, že by Česká republika měla být nadále členem EU. 55 % mladých uznává, že je pro ně vlastní bydlení z finančních důvodů nedostupné.

71 % si myslí, že pokud se věci budou vyvíjet stejným směrem jako dosud, brzy zažijeme vážnou ekologickou katastrofu.

pro 44 % jsou sociální sítě hlavním zdrojem informací o veřejném dění.

pro 87 % je důležité mít možnost svobodně vycestovat do zahraničí.

Foto autor| FOTO: MICHAL ŠULA, MAFRA

Foto popis| CO SI MYSLÍ „HAVLOVY DĚTI“? KOORDINÁTOR KY VÝZKUMU GENERACE SVOBODY, STUDENTKA POLITOLOGIE ELIŠKA HALAŠTOVÁ Z **FAKULTY SOCIÁLNÍCH VĚD** UK (VLEVO) A KATEŘINA JEŘÁBKOVÁ, KTERÁ NA STEJNÉ FAKULTĚ STUDUJE MARKETING A PR.

K počátkům Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově

4.11.2019 denikreferendum.cz str. 00 Domov

Olga Lomová

Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, nadchl se rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima se distancoval od aktivit Miloše Balabána, který si nechal proplácet od Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze faktury za pořádání konferencí na půdě univerzity. Zatím ale nevysvětlil, proč Balabánovi věnoval takovou důvěru, že mu svěřil Česko-čínské centrum formálně koncipované jako mezifakultní platforma pro rozvoj výzkumu a akademické výměny se zaměřením na Čínu.

Na ředitele Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy Miloše Balabána se nedávno provalilo, že si na soukromou firmu účtoval čínské peníze za pořádání propagandistických konferencí pod hlavičkou univerzitního Česko-čínského centra.

Miloš Balabán. Repro DR

Počínaje rokem 2016 konference zahajoval rektor po boku čínské velvyslankyně (a po jejím odvolání v souvislosti se zmizením Zemanova čínského poradce nový velvyslanec ČLR v Praze). Odhalení vedlo k okamžité rezignaci Miloše Balabána z pozice tajemníka Česko-čínského centra, v jehož čele nominálně stojí rektor Zima. Rektor osobní zodpovědnost nepřipustil, od Balabána se distancoval s tím, že nemůže vědět vše o tisících zaměstnanců univerzity a ručit za jejich morální profil.

Toto vysvětlení není přesvědčivé, konference se konaly v reprezentativních univerzitních prostorách a Miloš Balabán nebyl jeden z tisíců zaměstnanců UK, ale člověk, kterého rektor Zima osobně přivedl do Česko-čínského centra, učinil ho výkonným tajemníkem a de facto ho nechal centrum řídit, přestože nominálně měl jako tajemník být pouze zodpovědný za svolávání pravidelných schůzí rady a vedení zápisu.

Česko-čínské centrum

Česko-čínské centrum bylo zřízeno Opatřením rektora 6/2016, které vešlo v platnost 15. března téhož roku. V opatření se uvádí, že „centrum je odborným celouniverzitním střediskem výzkumu a vzdělávání specializovaného na témata politických, ekonomických, právních, sociálních, teritoriálních, mediálních, kulturních a bezpečnostních studií v rámci spolupráce mezi Českou republikou a Čínou.“ Rektor přizval k založení centra čtyři fakulty: filozofickou, sociálních věd, pedagogickou a právnickou.

Za dobu své činnosti se centrum výzkumu a vzdělávání na téma čínské společnosti a kultury nevěnovalo, ani nemohlo, protože na to nemělo ani odborné kapacity ani prostředky. Hlavní činností centra byly ony problematické konference zaštitěné rektorem. Není bez zajímavosti, že generálním partnerem předposlední

konference konané v září 2018 s názvem „40 let reform: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám“ byl Home Credit. O rok později s Home Creditem rektor podepsal smlouvu o partnerství s Univerzitou Karlovou, která vedla část akademiků k tomu, že rektora vyzvali k odstoupení.

Česko-čínské centrum dále organizovalo komerční letní školu pro čínské studenty. Na podnět rektora vznikla pod hlavičkou centra také učebnice čínštiny pro děti. Tu měla vypracovat filozofická fakulta, ale nakonec se práce zhostili bývalí studenti sinologie, protože učitelé FF nepovažovali projekt za smysluplný z hlediska vlastní odborné práce.

Navzdory proklamované podpoře rozvoji odborného výzkumu Číny, bylo centrum od počátku především nástrojem, jak vycházet vstříc politickým představitelům Čínské lidové republiky v naději, že to přinese univerzitě peníze. Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, nadchl se pan rektor Zima pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu.

Jak známo, místo investic do České republiky dorazila podvodná firma CEFC, jejíž „předseda“ následně zmizel, nejspíš proto, že jeho blízký spolupracovník byl v USA usvědčen a odsouzen za uplácení politiků v Africe. A místo platících čínských studentů se na Univerzitě Karlově objevil skandál, který bude ještě dlouho poškozovat její jméno. Drobný přivýdělek pro pár učitelů na komerční letní školy ani bonusy typu placeného výletu proděkana právnické fakulty profesora Tomáška do Tibetu se za příspěvek k rozvoji UK nedají počítat.

Na počátku politika

Ačkoliv se o tom v Opatření rektora nehovoří, Česko-čínské centrum při UK vzniklo jako přímý produkt jednání rektora Zimy s českými a čínskými politiky. Podle zpráv z českého tisku navázání spolupráce s čínskými politiky zprostředkoval rektorovi tehdejší předseda Poslanecké sněmovny, sociální demokrat Jan Hamáček.

K ČSSD má tradičně blízko také Miloš Balabán, o němž se uvádí, že působí jako bezpečnostní expert strany. Jediným vysvětlením, proč se Miloš Balabán – nijak výrazný odborný asistent **fakulty sociálních věd**, který se výzkumu Číny nikdy nevěnoval – stal tajemníkem Česko-čínského centra, může být, že rektorovi zprostředkoval politické kontakty.

Výsledkem jednání s politiky byla v červnu 2015 návštěva vicepremiérky Liou Jen-tung, členky politbyra ÚV KS Číny a dřívější vedoucí Oddělení ÚV KS Číny pro práci na jednotné frontě, vlivové organizace zásadního významu.

Teprve v souvislosti s probíhajícím skandálem kolem tajemníka ČČC se mi do ruky dostaly staré čínské noviny Prague Chinese Times, které v Praze vydává čínská komunita. Ty v červnu 2015 uveřejnily článek o návštěvě paní Liou na UK, kde se mimo jiné uvádí, že během návštěvy „místopředsedkyně Čínské lidové republiky uzavřela dohodu s rektorem Univerzity Karlovy Tomášem Zimou, že na pražské Karlově univerzitě zřídí Česko-čínské centrum. Cílem centra bude nejen podporovat výzkum v oblasti sinologie, ale také v oblasti sociologie, bezpečnosti, ekonomie a dalších“.

Podle autora článku se setkání na půdě Univerzity Karlovy „neslo v atmosféře přátelského porozumění“ a paní Liou Jen-tung „slíbila upřímnou aktivní podporu spolupráci Univerzity Karlovy se všemi čínskými univerzitami a stejně tak vyjádřila velkou podporu akademické výměně všech čínských univerzit s Univerzitou Karlovou“. Jak by něco takového mohla zajistit je záhadou, ale pan rektor tomu zjevně uvěřil.

Rok 2015, rektor UK Tomáš Zima s čínskou vicepremiérkou Liou Jen-tung, členkou politbyra ÚV KS Číny a dřívější vedoucí Oddělení ÚV KS Číny pro práci na jednotné frontě, vlivové organizace zásadního významu. Foto Prague Chinese Times

Článek věnuje značný prostor docentu Vladimíru Beňáčkovi, zvláštnímu hostu na setkání rektora s vicepremiérkou Liou, který je zde uveden jako „ředitel Výzkumného centra pro politiku a ekonomii“ na **fakultě sociálních věd**. Docent Beňáček, později pravidelný řečník na konferencích Miloše Balabána, přednesl za všeobecného nadšení čínských hostů referát, v němž navrhuje vytvořit při Univerzitě Karlově výzkumné centrum se zaměřením na vztahy Číny a EU.

Autor článku cituje Beňáčka, jak se odvolává na výzkum na FSV působícího „badatele Cheng Yu-china“, který sleduje „subtilní změnu“ ve vztazích mezi Čínou a zeměmi střední a východní Evropy, zejména poté, co byl v Pekingu zřízen Sekretariát pro spolupráci se zeměmi střední a východní Evropy, tedy zvláštní orgán pro koordinaci regionálního sdružení 16+1.

Vychvalovaný badatel Cheng Yu-chin byl student doktorského programu, který studium nedokončil, nicméně absolvoval kurs ve Středisku bezpečnostní politiky. O půl roku později skutečně založil EU-China Economics and Politics Institute s.r.o. s adresou na Ovocném trhu, v těsném sousedství univerzity, aby lákal do Prahy čínské vysokoškolské studenty. Přednášeli jim učitelé z FSV a VŠE, včetně pana docenta Beňáčka, jinak též předsedy mezinárodní rady institutu.

Podle rejstříku firem má přitom tento institut akreditaci pouze pro „rekvalifikační kurzy“. Pan Cheng Yu-chin účtoval čínským studentům školné a zároveň jako ředitel prestižně vyhlíženější instituce pilně publikoval v novinách na Tchaj-wanu články oslavující čínský projekt Nové hedvábné cesty.

V článku v Prague Chinese Times je ještě jedna perla – na fotografii ze setkání v Karolinu postává také Jaroslav Tvrdík, spojka Sobotkovy vlády a PPF. Celá skupinka se nechala vyfotografovat před pomníkem Mistra Jana Husa, který se kdysi dal, bláhový, pro pravdu upálit...

... Foto Prague Chinese Times

URL| <http://denikreferendum.cz/clanek/30362-k-pocatkum-cesko-cinskeho-centra-na-univerzite-karlove>

Temné počátky Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově

4.11.2019 denikreferendum.cz str. 00

Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, nadchl se rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima se distancoval od aktivit Miloše Balabána, který si nechal proplácet od Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze faktury za pořádání konferencí na půdě univerzity. Zatím ale nevysvětlil, proč Balabánovi věnoval takovou důvěru, že mu svěřil Česko-čínské centrum formálně koncipované jako mezifakultní platforma pro rozvoj výzkumu a akademické výměny se zaměřením na Čínu.

Na ředitele Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy Miloše Balabána Nedávno se provalilo, že si na soukromou firmu účtoval čínské peníze za pořádání propagandistických konferencí pod hlavičkou univerzitního Česko-čínského centra.

Počínaje rokem 2016 konference zahajoval rektor po boku čínské velvyslankyně (a po jejím odvolání v souvislosti se zmizením Zemanova čínského poradce nový velvyslanec ČLR v Praze). Odhalení vedlo k okamžité rezignaci Miloše Balabána z pozice tajemníka Česko-čínského centra, v jehož čele nominálně stojí rektor Zima. Rektor osobní zodpovědnost nepřipustil, od Balabána se distancoval s tím, že nemůže vědět vše o tisících zaměstnanců univerzity a ručit za jejich morální profil.

Toto vysvětlení není přesvědčivé, konference se konaly v reprezentativních univerzitních prostorách a Miloš Balabán nebyl jeden z tisíců zaměstnanců UK, ale člověk, kterého rektor Zima osobně přivedl do Česko-čínského centra, učinil ho výkonným tajemníkem a de facto ho nechal centrum řídit, přestože nominálně měl jako tajemník být pouze zodpovědný za svolávání pravidelných schůzí rady a vedení zápisu.

Česko-čínské centrum

Česko-čínské centrum bylo zřízeno Opatřením rektora 6/2016, které vešlo v platnost 15. března téhož roku. V opatření se uvádí, že „centrum je odborným celouniverzitním střediskem výzkumu a vzdělávání

specializovaného na témata politických, ekonomických, právních, sociálních, teritoriálních, mediálních, kulturních a bezpečnostních studií v rámci spolupráce mezi Českou republikou a Čínou.“ Rektor přizval k založení centra čtyři fakulty: filozofickou, sociálních věd, pedagogickou a právníkou.

Za dobu své činnosti se centrum výzkumu a vzdělávání na téma čínské společnosti a kultury nevěnovalo, ani nemohlo, protože na to nemělo ani odborné kapacity ani prostředky. Hlavní činností centra byly ony problematické konference zaštitěné rektorem. Není bez zajímavosti, že generálním partnerem předposlední konference konané v září 2018 s názvem „40 let reform: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám“ byl Home Credit. O rok později s Home Creditem rektor podepsal smlouvu o partnerství s Univerzitou Karlovou, která vedla část akademiků k tomu, že rektora vyzvali k odstoupení.

Česko-čínské centrum dále organizovalo komerční letní školu pro čínské studenty. Na podnět rektora vznikla pod hlavičkou centra také učebnice čínštiny pro děti. Tu měla vypracovat filozofická fakulta, ale nakonec se práce zhostili bývalí studenti sinologie, protože učitelé FF nepovažovali projekt za smysluplný z hlediska vlastní odborné práce.

Navzdory proklamované podpoře rozvoji odborného výzkumu Číny, bylo centrum od počátku především nástrojem, jak vycházet vstříc politickým představitelům Čínské lidové republiky v naději, že to přinese univerzitě peníze. Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, nadchl se pan rektor Zima pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu.

Jak známo, místo investic do České republiky dorazila podvodná firma CEFC, jejíž „předseda“ následně zmizel, nejspíš proto, že jeho blízký spolupracovník byl v USA usvědčen a odsouzen za uplácení politiků v Africe. A místo platících čínských studentů se na Univerzitě Karlově objevil skandál, který bude ještě dlouho poškozovat její jméno. Drobný přivýdělek pro pár učitelů na komerční letní školy ani bonusy typu placeného výletu proděkana právnické fakulty profesora Tomáška do Tibetu se za příspěvek k rozvoji UK nedají počítat.

Na počátku politika

Ačkoliv se o tom v Opatření rektora nehovoří, Česko-čínské centrum při UK vzniklo jako přímý produkt jednání rektora Zimy s českými a čínskými politiky. Podle zpráv z českého tisku navázání spolupráce s čínskými politiky zprostředkoval rektorovi tehdejší předseda Poslanecké sněmovny, sociální demokrat Jan Hamáček.

K ČSSD má tradičně blízko také Miloš Balabán, o němž se uvádí, že působí jako bezpečnostní expert strany. Jediným vysvětlením, proč se Miloš Balabán – nijak výrazný odborný asistent **fakulty sociálních věd**, který se výzkumu Číny nikdy nevěnoval – stal tajemníkem Česko-čínského centra, může být, že rektorovi zprostředkoval politické kontakty.

Výsledkem jednání s politiky byla v červnu 2015 návštěva vicepremiérky Liou Jen-tung, členky politbyra ÚV KS Číny a dřívější vedoucí Oddělení ÚV KS Číny pro práci na jednotné frontě, vlivové organizace zásadního významu.

Teprve v souvislosti s probíhajícím skandálem kolem tajemníka ČČC se mi do ruky dostaly staré čínské noviny Prague Chinese Times, které v Praze vydává čínská komunita. Ty v červnu 2015 uveřejnily článek o návštěvě paní Liou na UK, kde se mimo jiné uvádí, že během návštěvy „místopředsedkyně Čínské lidové republiky uzavřela dohodu s rektorem Univerzity Karlovy Tomášem Zimou, že na pražské Karlově univerzitě zřídí Česko-čínské centrum. Cílem centra bude nejen podporovat výzkum v oblasti sinologie, ale také v oblasti sociologie, bezpečnosti, ekonomie a dalších“.

Podle autora článku se setkání na půdě Univerzity Karlovy „neslo v atmosféře přátelského porozumění“ a paní Liou Jen-tung „slíbila upřímnou aktivní podporu spolupráci Univerzity Karlovy se všemi čínskými univerzitami a stejně tak vyjádřila velkou podporu akademické výměně všech čínských univerzit s Univerzitou Karlovou“. Jak by něco takového mohla zajistit je záhadou, ale pan rektor tomu zjevně uvěřil.

Rok 2015, rektor UK Tomáš Zima s čínskou vicepremiérkou Liou Jen-tung, členkou politbyra ÚV KS Číny a dřívější vedoucí Oddělení ÚV KS Číny pro práci na jednotné frontě, vlivové organizace zásadního významu. Foto Prague Chinese Times

Článek věnuje značný prostor docentu Vladimíru Beňáčkovi, zvláštnímu hostu na setkání rektora s vicepremiérkou Liou, který je zde uveden jako „ředitel Výzkumného centra pro politiku a ekonomii“ na **fakultě sociálních věd**. Docent Beňáček, později pravidelný řečník na konferencích Miloše Balabána, přednesl za všeobecného nadšení čínských hostů referát, v němž navrhuje vytvořit při Univerzitě Karlově výzkumné centrum se zaměřením na vztahy Číny a EU.

Autor článku cituje Beňáčka, jak se odvolává na výzkum na FSV působícího „badatele Cheng Yu-china“, který sleduje „subtilní změnu“ ve vztazích mezi Čínou a zeměmi střední a východní Evropy, zejména poté, co byl v Pekingu zřízen Sekretariát pro spolupráci se zeměmi střední a východní Evropy, tedy zvláštní orgán pro koordinaci regionálního sdružení 16+1.

Vychvalovaný badatel Cheng Yu-chin byl student doktorského programu, který studium nedokončil, nicméně absolvoval kurs ve Středisku bezpečnostní politiky. O půl roku později skutečně založil EU-China Economics and Politics Institute s.r.o. s adresou na Ovocném trhu, v těsném sousedství univerzity, aby lákal do Prahy čínské vysokoškolské studenty. Přednášeli jim učitelé z FSV a VŠE, včetně pana docenta Beňáčka, jinak též předsedy mezinárodní rady institutu.

Podle rejstříku firem má přítom tento institut akreditaci pouze pro „rekvalifikační kurzy“. Pan Cheng Yu-chin účtoval čínským studentům školné a zároveň jako ředitel prestižně vyhlíženější instituce pilně publikoval v novinách na Tchaj-wanu články oslavující čínský projekt Nové hedvábné cesty.

V článku v Prague Chinese Times je ještě jedna perla – na fotografii ze setkání v Karolinu postává také Jaroslav Tvrdík, spojka Sobotkovy vlády a PPF:

...

Celá skupinka se nechala vyfotografovat před pomníkem Mistra Jana Husa, který se kdysi dal, bláhový, pro pravdu upálit...

Pro vložení příspěvku musíte být zaregistrováni a přihlášení.

URL| <http://denikreferendum.cz/clanek/30362-temne-pocatky-cesko-cinskeho-centra-na-univerzite-karlove>

Show Jana Krause – 6. 11. 2019 dnes

4.11.2019 satcentrum.com str. 00

Filip Budák, Odd Marketingu, Ftv Prima

Finalistka České Miss a reportérka Linda Bartošová, zápasník MMA Machmud Muradov a drag queen Karel Vladyka alias Just Karen se představí v Show Jana Krause. Premiéru dalšího dílu Show Jana Krause uvidíte ve středu 6. listopadu ve 21.35 hod. na Primě.

Linda Bartošová – reportérka a moderátorka, finalistka České Miss a česká vyslankyně na Miss World se v roce 2012 stala Českou Miss World. Po gymnáziu vystudovala žurnalistiku na pražské **Fakultě sociálních věd** UK. Od roku 2012 působí v televizi v zahraniční redakci. Začínala jako redaktorka, později moderátorka, v současnosti je moderátorkou kontinuálního zpravodajství a zpravodajkou ze zahraničí. Šestadvacetiletá novinářka dodnes bojuje s nálepkou Miss. „Řekněme to tak, že můj intelektuální profil není v očích některých lidí úplně čistý. A moje přijímání tohoto faktu mělo několik fází. Nejdřív jsem jakékoli zmínky o Miss naprosto odmítala. Když na to někdo narazil, přijímala jsem to s nevolí. Pak jsem pochopila, že to je součást mé osobnosti. Jsem nařazená různými vlivy a nesmím předstírat, že to tak není, protože by to byla lež. Teď jsem ve fázi, kdy nemám potřebu se obhajovat, i když jsou lidé, kteří mi to takzvaně nikdy neodpustí,“ říká. Linda hrála i ve filmu režiséra Petra Nikolaeva podle románu Michala Viewegha – Vybíjená.

Machmud Muradov – profesionální bojovník MMA (smíšená bojová umění) bojuje ve střední váze, kde je jediným českým zástupcem a vzhledem ke svému původu i současně jediným a první uzbekým zástupcem v elitní americké profesionální soutěži UFC. Smlouvu s UFC podepsal 16. září tohoto roku a hned po dvou týdnech přípravy nastoupil jako náhradník proti obávanému Italovi Allesiovi Di Chiricovi, kterého nečekaně porazil. Navíc se tak stalo v kategorii do 84 kilogramů, ze které chce Muradov brzy přejít do nižší, 77 kilogramů, kde mu proti soupeřům nehrozí výrazný váhový deficit. „Třetí kolo už nešlo, byl jsem hrozně unavený. Třináct dní na přípravu je málo. Ale bojoval jsem pro fanoušky, vždyť reprezentuju dvě země, musel jsem! Ukázal jsem charakter, soupeř za mnou i přišel a řekl mi, že on se připravil dobře, zápas chtěl vyhrát. Za to mu děkuju,“ řekl po zápase česko-uzbecký sportovec, jehož současnou přítelkyní je zpěvačka Monika Bagárová.

Karel Vladyka alias Just Karen – performer, výrazná česká „drag queen“ je v civilu bezmála dvoumetrovým mužem. Ve společnosti se poprvé převlečený za ženu objevil už v sedmi letech, kdy šel na karneval za gejšu. „Když mám na obočí čtyři vrstvy lepidla, na celém obličejí půl kila make-upu, na hlavě paruku, na nohou patnácticentimetrové podpatky a na těle flitrované šaty, jsem to já, ale nejsem. Jsem divoká bohyně, která lipsyncuje na Green Light od Lorde, tančí na stole a dělá kotrmelce. Jsem Karen.“ Zároveň si uvědomuje, že jako „drag queen“ dokáže mít vliv na širší veřejnost a mluvit i o závažnějších tématech, jako je například

mnohdy pokrytecký přístup většinové společnosti k nahotě. „Největší inspirací pro mě byli queer umělci a umělkyně, kteří se rozhodli vzít si svoje těla zpátky, zamilovat se do nich a s hrdostí je ukázat světu. A takové nahoty potřebujeme více, ne méně. Pokud se někdo bojí o svoje děti, tak ze srdce věřím, že ani jim to neublíží, ba naopak. Jestli je něco oddělá, tak to bude pravděpodobněji klimaticky zmutovaná veverka než odhalený zadek nebo bradavka na Instagramu,“ prohlašuje Vladyka.

Premiérový díl Show Jana Krause uvidíte ve středu 6. listopadu ve 21.35 hod. na Primě. Jan Kraus, jak ho znáte, v úspěšné show! Aktuální hosté, témata bez cenzury a ta nejlepší late night show každou středu večer na Primě.

Filip Budák, Externí konzultant odd. Marketingu a PR pro FTV Prima

URL| <https://www.satcentrum.com/clanky/27589/show-jana-krause-6-11-2019/>

Jména krymských aktivistů jsem Hradu nahlásil osobně, říká Rusín, který už k Zemanovi dostal odsouzeného popa

4.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Lukáš Prchal

Hrad už téměř týden odmítá vysvětlit, proč poslal pozvánku na oslavy státního svátku krymskotatarské organizaci Kyrym birligi, která otevřeně podporuje ruskou anexi ukrajinského poloostrova. Jak zjistil Deník N, jména krymských aktivistů Hradu předal rusínský aktivista Mychajlo Ťasko, který má podle Kyjeva rovněž vazby na Moskvu.

„Ano, byl jsem to já, kdo požádal Hrad, aby je pozval. Já osobně jsem nahlásil ta jména,“ potvrdil Deníku N Ťasko, který už v Česku řadu let žije a podniká a s Hradem udržuje těsné kontakty dlouhodobě. Ťasko se svým obchodním partnerem Vasylem Džuhanem vedou takzvanou Světovou radu podkarpatských Rusínů, která se vymezuje proti současné ukrajinské vládě a naopak se netají kladným vztahem k Rusku.

Ťasko, Džuhan a několik dalších rusínských aktivistů se účastnilo oslav 28. října ve Španělském sále, kam naopak Hrad nepozval řadu poslanců a dalších významných osobností veřejného života, i letos. Předtím Zeman Rusíny oficiálně přijal v září, ve své delegaci přitom přivedli i popa Dmytro Sydora, který byl na Ukrajině pravomocně odsouzen za separatismus. Ukrajina si kvůli tomuto setkání předvolala českého velvyslance v Kyjevě.

Přečtěte si také Rusíni i s popem odsouzeným za separatismus byli u Zemana. Slíbil jim, že o nich promluví se Zelenským

Poprosili jsme, ať pozvou naše kamarády

Ťasko nyní tvrdí, že právě na tomto setkání požádal prezidenta, aby pozval i „jeho přátele“ z Krymu. „Poprosili jsme, zda by bylo možné pozvat naše kamarády. Ale neříkali jsme, že jsou z Kyrym birligi,“ tvrdí Ťasko. Zeman s tím podle něj „nemá nic společného“.

Podnikatel tvrdí, že krymští aktivisté jsou jejich přátelé, s nimiž mají společné kulturní aktivity. Na recepci na Pražském hradě dorazila Tamila Bezazijejovová (Nimetullajevová), která je ve spolku Kyrym birligi „šéfkou charitativních projektů“, pozvání dostal i její manžel a místopředseda organizace Rustěm Nimetullajev, který nakonec nedorazil, protože nedostal vízum. Organizaci pak vede jeho otec Sejtumer Nimetullajev, kterého Kyjev stíhá za účast v protiukrajinském povstání na Krymu v roce 2014.

Také Rustěm Nimetullajev už dříve Deníku N řekl, že pozvánku pro Kyrym birligi zařídil právě Ťasko. „Pozvání zařídili naši přátelé Rusíni. My, krymští Tataři, Rusíni, ale i Češi a další malé národy držíme pospolu, jsme

spojení družbou a touhou po míru. Spojili se asi s vaší prezidentskou administrativou a pozvání zařídili," řekl Nimetullajev.

Přečtěte si také Hrad poslal pozvánky na Krym, tají proč. Vše o kauze prokremelských Tatarů ve Španělském sále

„Je to naše kamarádka. Všichni pocházíme z jednoho státu, z Ukrajiny. Kdybych ale věděl, že se z toho stane něco takového, tak bych tam ani nechodil," komentoval Āasko přítomnost krymské aktivistky, jejíž spolek prý má aktivity i v Zakarpatské oblasti Ukrajiny. „Tak jsme se seznámili. Máme společné nepolitické kulturní aktivity," dodal podnikatel.

Po oslavách státního svátku spolek Kyrym birlygi zveřejnil na svých facebookových stránkách prohlášení, že prezident Miloš Zeman uznal Krym součástí Ruska. Podle Āaska ale Zeman na recepci nic takového neřekl. „Oni s panem prezidentem nemluvili. Odkazovali se na vyjádření z Rady Evropy, kde pan prezident o Krymu mluvil," dodal podnikatel.

Hrad už týden odmítá odpovědět na otázky, z jakého důvodu zástupcům proruské organizace z Krymu pozvánky do Praha poslal. Prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček v pondělí neodpověděl ani na přímou otázku, zda pozvání zprostředkoval Āasko. „Neříkám nic. Prostě na vás vůbec nereaguji," napsal Deníku N Ovčáček.

Pomáhají Rusku proti Západu

Āasko a Džuhan vystupují za minipivovar a restauraci Dašické sklepy na Pardubicku, jako podnikatelé v minulosti prezidenta doprovázeli i na cestě do Moskvy. Zároveň tvoří vedení Světové rady podkarpatských Rusínů. Tato organizace má za cíl uznání rusinského národa na Ukrajině, případně i autonomii Zakarpatí, které bylo v meziválečném období součástí Československa. Na svých sociálních sítích pak veřejně sdílí odpor k vládě Ukrajiny.

Přečtěte si také Prokremelští Tataři na Hradě byli provokací Ruska proti Babišovi i Kyjevu, tvrdí velvyslanec Ukrajiny

„Nejsme proti Ukrajině. Je to náš stát, jenom bohužel nesouhlasíme s některými politickými názory. To je v demokratickém státě normální," vysvětlil nyní svůj postoj k Ukrajině Āasko.

Odborník na postsovětský prostor Jan Šír nicméně aktivity Rusínů v Česku vidí odlišně. „Kolem prezidenta se pohybují už nějaký rok. Slavili s ním i jeho vítězství ve volbách. Otázkou je, proč Zeman a jeho okolí mají zapotřebí tyto marginály přijímat, poskytovat jim prostor a reprodukovat jejich sdělení," řekl Deníku N Šír z **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity.

„Zapadají do ruského narativu. Je zcela evidentní, že jsou napojení na prosazování určitého typu zpráv, které vysílá Rusko v podvratné kampani proti Západu. Jsou to stejné provokace jako se samozvaným doněckým konzulátem v Ostravě. Cílem je pošpinit Ukrajinu, cíl těch zpráv je tvrdit, že Ukrajina se chová špatně k národnostním menšinám," dodal Šír.

URL| <https://denikn.cz/227007/jmena-krymskych-aktivistu-jsem-hradu-nahlasil-osobne-rika-rusin-ktery-uz-k-zemanovi-dostal-odsouzeneho-popa/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Čínská zima na Karlovce

4.11.2019 Respekt str. 30 Agenda
ANDREA PROCHÁZKOVÁ, VOJTĚCH SRNKA

Povedou skandály na nejstarší české univerzitě k odvolání rektora?

Jen co na Karlově univerzitě utichly dozvuky pokusu rektora Tomáše Zimy jmenovat za půl milionu korun ročně „hlavním partnerem“ školy kontroverzní společnost Home Credit, spadla slovná instituce do ještě horší kaše. Server Aktuálně. cz zjistil, že pracovníci Univerzity Karlovy dostávali z čínské ambasády peníze na pořádání konferencí a hrazení nákladů minimálně jednoho kurzu, ve kterém se na škole studenti učí o současné Číně. V tuto chvíli není jasné, proč si zaměstnanci univerzity tyto peníze Číňanům účtovali ani co s nimi dělali dál. Nejasnosti jsou natolik vážné, že už si vybraly první oběti: o funkci přišel šéf univerzitního Střediska bezpečnostní politiky Miloš Balabán a finanční ředitelka téhož pracoviště Mirka Kortusová. Minimálně část zdejší akademické obce je ale přesvědčena, že to nestačí, a zabývá se myšlenkou, zda z funkce neodvolat samotného rektora univerzity Zimu.

Zima nevidí důvod

Současný příběh má kořeny v roce 2015, kdy Balabán, Kortusová a jejich dva univerzitní kolegové založili soukromou společnost, kterou pojmenovali stejně jako již existující univerzitní zařízení – Středisko bezpečnostní politiky (SBP, s. r. o.). Na konto této soukromé společnosti pak čínská ambasáda poslala více než milion korun. Akce, které firma Balabána a Kortusové fakturovala čínskému velvyslanectví, nejenže vyznívaly ve prospěch současného čínského režimu, navíc je na půdě univerzity pořádaly školním rozpočtem placené organizace – univerzitní SBP a Česko-čínské centrum, které obě založil a vedl právě Miloš Balabán.

Jak Respekt zjistil, společnosti SBP, s. r. o. zároveň platily také státní a soukromé firmy – třeba za to, že mohly být partnery konferencí pořádaných univerzitním střediskem na půdě univerzity. Peníze za partnerství z konferencí si podle faktur, které má Respekt k dispozici, účtovala i sama Kortusová.

Akce, na něž takto pracovníci univerzity – skrytě a bez vědomí vedení univerzity – vybírali peníze, včetně těch podpořených Číňany, probíhaly pod záštitou rektora Tomáše Zimy. „Co šéf univerzity takhle podpoří, je často věcí jeho osobního uvážení. To ale neznamená, že by si danou akci neměl prověřit,“ popisuje bývalý rektor a současný senátor Univerzity Karlovy Václav Hampl, jak probíhá výběr akcí, které rektor zaštití svou autoritou.

Smůlou Tomáše Zimy není jen to, že si akce Balabánovy skupiny pořádně „neprověřil“.

Informace o čínských penězích točících se kolem Karlovy univerzity přišly navíc krátce po Zimově aféře s partnerstvím pro firmu Home Credit. Ta má zásadní obchodní zájmy v Číně a jejich úspěch záleží i na tamní komunistické vládě. Rektor Zima navíc v roce 2015 podpořil Balabánův nápad na vznik zmíněného Česko-čínského centra. „Bylo zřízeno opatřením rektora ke koordinaci fakultních aktivit zaměřených na spolupráci s Čínou,“ potvrzuje tiskový mluvčí UK Václav Hájek.

Část akademické obce to dohromady považuje za příliš mnoho chybných rozhodnutí a množí se hlasy volající po Zimově rezignaci. Minimálně prozatím to však nevypadá, že by se je rektor chystal vyslyšet. Podle svých slov nevidí k odchodu z funkce důvod a slibuje vše řádně prošetřit. Jeho rektorát prý žádné čínské peníze nedostával. Celá věc je podle něj selháním Balabánova týmu, o němž rektor neměl tušení.

Nemáme čas

Přes tuto obhajobu se další osud Tomáše Zimy nejspíš stane důležitým tématem listopadových voleb do akademického senátu. Tento orgán univerzity totiž může rektora odvolat a někteří voliči ve studentské i akademické obci chtějí jít právě touto cestou. „Plánujeme zkontaktovat kandidáty a ptát se, jestli budou chtít iniciovat odvolání rektora, nebo ne. A ještě před volbami zveřejníme, kdo na jaké straně v této otázce stojí,“ říká Michael Komm z Matematickofyzikální fakulty UK, jeden z organizátorů petice „UK etická“. Cílem petice je právě rektorovo odvolání a tento požadavek ke konci října podpořilo přes tisíc lidí z akademické obce.

V současném akademickém senátu má rektor loajální většinu, která se – jak vyplývá z diskusí s jednotlivými členy – nechystá o Zimově možném odvolání jednat.

„Zatím se mi nezdá, že by k návrhu na odvolání mohlo dojít,“ říká například člen senátu Jan Pačes. „To se může ale změnit. I když to vypadá, že rektor má nyní většinovou podporu, ve skutečnosti vážně nevíme, jak velkou jistotu bude v akademickém senátu mít, pokud budou přibývat další kauzy a tlak z akademické obce. Osobně se

domnívám, že by se situace změnila, kdyby se ukázalo, že rektor o financích a propojení s čínskou ambasádou věděl a nebylo to jen manažerské selhání.“

Zásadní tedy nyní bude odpověď na otázku, co se dělo s penězi, které pro sebe a svou firmu Balabánův tým vybíral. Rektor nejdříve tvrdil, že čínské peníze na univerzitní akce nešly, později zvolil opatrnější vyjádření, že o tom nemá žádné informace. Nyní se to snaží zjistit jak vedení univerzity, tak **fakulty sociálních věd**, pod něž Balabánovo středisko spadá. Připravují audity výdajů univerzitního střediska a Česko-čínského centra. A před jeho dokončením nechce nikdo z univerzity detaily financování komentovat.

Balabán a Kortusová tvrdí, že všechny vybrané peníze – včetně těch čínských – utratili za organizaci univerzitních konferencí. Důkazy o tom, co se s penězi stalo, však zatím nepředložili. Oba dodnes sedí v kancelářích univerzitního střediska sídlícího nedaleko Staroměstského náměstí. Stoly s pracovními počítači mají postaveny naproti sobě u okna, z něhož mají výhled do vnitrobloku historické budovy.

„Nezlobte se, nemáme čas,“ odpověděli oba na dotaz novinářské návštěvy, zda by bylo možné s nimi probrat detaily financování jejich střediska. „Obratěte se na našeho mediálního zástupce.“ Michal Donáth z PR agentury DBM však na dotazy, proč vlastně SBP, s. r. o., inkasovalo od Číňanů peníze na univerzitní akce a co přesně se s vybranými financemi stalo, ani po dvou dnech nereagoval.

***

OSUD TOMÁŠE ZIMY SE NEJSPÍŠ STANE TÉMATEM VOLEB DO AKADEMICKÉHO SENÁTU. ZÁSADNÍ JE OTÁZKA, CO SE DĚLO S PENĚZI, KTERÉ PRO SEBE A SVOU FIRMU BALABÁN VYBÍRAL.

Co přinesl listopad 1989. Vzpomínky aktérů

4.11.2019 Mladá fronta DNES str. 18 Příloha - 30 let svobody

Strach se mísil se statečností a touhou po svobodě, atmosféru ve společnosti ovládla euforie. Co dal listopad '89 české zemi? MF DNES vybrala z nové knihy rozhovorů slova aktérů sametové revoluce.

K řadě výjimečných titulů, které Univerzita Karlova na podzim vydává k 30. výročí sametové revoluce, patří kniha rozhovorů s výraznými osobnostmi jednotlivých fakult nazvaná 17 fakult 17. listopadu.

Jedenadvacet rozhovorů s přímými účastníky převratných listopadových událostí roku 1989 přináší svědectví o tom, co shodně prožívali jako studenti nebo učitelé Univerzity Karlovy. Autentickou atmosféru sametové revoluce přibližují z nejrůznějších úhlů pohledu a s odlišnými důrazy, takže výsledný obraz rozhodně není černobílý.

Představuje cenný historický dokument o jednom z klíčových momentů našich dějin a současně poutavou a inspirativní četbu, která nám klade řadu dalších otázek směřujících do budoucnosti. Editorem publikace je Michal Zima.

KATOLICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Dr. Vojtěch Eliáš Během studia bylo velmi nepříjemné, že jsme měli mezi sebou neustále nasazené agenty – studenty pověřené StB, aby nás sledovali. S výjimkou řádových sester byli konfidenty skoro všichni zaměstnanci, profesori byli přinejmenším silně loajální k režimu, často byli i členy proticírkevního sdružení Pacem in terris.

EVANGELICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Prof. ThDr. Martin Prudký Když se řekne 17. listopad, vybaví se mi zlomové události moderních českých dějin. Byly to velmi silné chvíle – rok 1939 jako jeden z nejtragičtějších momentů, rok 1989 pak na opačném pólu jako jedinečná euforie svobody a naděje. S dalšími daty, zejména 1918, 1948 a 1968, jsou významnými milníky na naší klikaté dějinné cestě. HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Dr. Zbyněk Kindschi Garský Současné protesty samozřejmě sleduji, ale srovnávat je s listopadem 1989 je přitažené za vlasy.

Tehdy stála na druhé straně „barikády“ totalitní moc, u které nebylo jisté, zda nesáhne k násilí. Dnes tu máme demokracii, která sice není bez chyb, ale víceméně funguje stejně dobře (anebo stejně špatně) jako v zemích na západ od nás.

PRÁVNICKÁ FAKULTA

Doc. JUDr. Radim Seltenreich Život do té doby opravdu nebyl normální. Pro mladého člověka to bylo něco hrozného. Nemohl číst, co chtěl, cestovat, kam chtěl. Byli jsme nuceni a tlačeni říkat něco, co jsme si nemysleli. To byla situace velmi tíživá, a to bez zbytečného patosu a přehánění.

1. LÉKAŘSKÁ FAKULTA

MUDr. Jan Hugo Žijeme v zemi, na kterou můžeme být hrdí, i se všemi chybami, a nejen na její historii. Důvod něco kritizovat bude vždycky. A až se přestane vlastenectví používat s podtextem xenofobie či jako politická agitace, bude ještě lépe.

2. LÉKAŘSKÁ FAKULTA

Prof. MUDr. Martin Bojar, CSc.

Těsně po převratu jsem až do května roku 1990 ošetřoval oběti protestů, které se na mě obracely i s delším odstupem, když se přestaly definitivně obávat možných represí. Nejmladšímu bylo 14 a nejstaršímu 70 let.

3. LÉKAŘSKÁ FAKULTA

Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych.

Rozhodně nějaká skepse ze současnosti není namístě. I když člověk vidí spoustu jevů, jako je přebujelá byrokracie, řízení společnosti, kde se spousta věcí dělá jen proto, aby se dělaly, a nepřemýšlí se o jejich smyslu. Čímž nesmírně klesá efektivita a objevuje se mnoho lidí, kteří raději odcházejí do ciziny. Teď už však nikoli z důvodu útisku, ale proto, že mají ještě pořád někde jinde větší možnosti, i když svět se mění jako celek. Dožili jsme se určitých zklamání, ale generalizovat je není na místě, protože když si prohlédneme, jak vypadala univerzita před Listopadem a jak vypadá teď, je to obrovský rozdíl.

LÉKAŘSKÁ FAKULTA V PLZNI

MUDr. ThMgr. Marcel Hájek, Ph. D., FICS.

Některé věci se odehrály dobře, některé se úplně nepovedly.

Přechod byl trošku kostrbatý, ale šli jsme do toho poprvé v historii. Vždycky to nebylo úplně košer, ale že by se stát úplně rozkradl a byli jsme „spálená země“, o které mluvil v rudolfínském projevu Václav Havel, tak tomu nevěřím.

Já si myslím, že se lidé mají stokrát lépe, než se měli tenkrát.

LÉKAŘSKÁ FAKULTA V HRADCI KRÁLOVÉ

Doc. MUDr. Leoš Heger, CSc.

Historie se musí připomínat, ale vracet se do minulosti a opomíjet přítomnost by nebylo moudré. Společnost je systém, který se stále vyvíjí, a bez řešení aktuálních témat by šla rychle z kopce.

FARMACEUTICKÁ FAKULTA

Mgr. Leona Štěpková Studenti v té době chodili na různá jednání, ať už do Občanského fóra, nebo později i k prezidentovi, a status studenta vám otevíral dveře do celého světa. Být studentem zapojeným do revolučního hnutí v té době znamenalo, že se s vámi každý bavil a měl na vás čas i přesto, že sám nechtěl.

FILOZOFICKÁ FAKULTA

PhDr. Monika MacDonagh-Pajerová Studentské hnutí bylo v rámci Občanského fóra radikální – chtěli jsme zákaz Komunistické strany Československa a chtěli jsme zveřejnit jména těch, kteří měli na rukou krev, zavírali lidi do vězení a pronásledovali opozici. Snažili jsme se zabránit pálení svazků Státní bezpečnosti od 4. prosince na příkaz generála Lorence.

Nechtěli jsme politické procesy – chtěli jsme jen, aby veřejnost věděla, kdo je kdo.

PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Šimon Pánek Žijeme ve společnosti, která je otevřená, svobodná, poskytuje obrovské možnosti, rozvíjí se, neomezuje základní práva a svobody lidí. Má ale také svoje problémy a nedostatky, ostatně jako každá jiná společnost. My jsme tehdy žili v naivní představě, že tržní ekonomika a svoboda vyřeší sama o sobě vše. Neměli jsme znalosti o tom, jak vypadá život v západním světě. Neuvědomovali jsme si, že pod dobře fungujícím modelem na Západě je neuvěřitelné množství vlády práva, regulací, nepsané politické kultury a spousta úsilí, aby svoboda, demokracie a tržní ekonomika nebyly jen pro tu úspěšnější část společnosti, ale pro co největší část společnosti.

MATEMATICKO-FYZIKÁLNÍ FAKULTA

Prof. RNDr. Jiří Bičák, DrSc., dr.h.c. Důležitý zlomový bod byla Letná. Tehdy jsem začal věřit, že už se něco může pohnout vpřed. Lidé byli opravdu odhodlaní a ta frustrace, která byla dlouho skrývána, vyplynula na povrch.

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Prof. RNDr. Pavel Beneš, CSc.

Něco bude na rčení: Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu... Trpělivost lidí už prostě přetekla. Někteří vzpomínají, že měli větší klid, ale to není šťastná varianta obhajoby totalitního systému.

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

PhDr. Pavel Žáček, Ph. D.

Fakulta žurnalistiky byla koncem 80. let minulého století zvláštní vzdělávací institucí zaměřenou na formování budoucích novinářů; i přes snahu se rozpadala její stranická kontrola, ideologie nezabírala, oponovali jsme nejenom stupiditám ve výuce mezinárodního dělnického hnutí. Pokládali jsme řadu nepříjemných otázek. Ani Státní bezpečnost nebyla schopná rozpadu autority zabránit.

FAKULTA TĚLESNÉ VÝCHOVY A SPORTU

Prof. PhDr. Jaroslav Mihule, CSc. Cesta demokracie byla vždy svázána se studenty, to jest s občany, kteří díky svému vzdělání vidí dál než společnost sama. Za to nesou odpovědnost a nejdnou za to i pykají.

FAKULTA HUMANITNÍCH STUDÍ

Ing. arch. Mgr. Marie Pětová, Ph. D. Vzpomínám si, jak mě ohromila brutalita, s níž policie, tenkrát ještě „esenbáci“, zasahovali. Když proti nám stáli se psy a rozháněli nás vodními děly, to jsem se opravdu bála. Zároveň si vybavuji tu bezmoc a beznaděj. Ještě na demonstraci 28. října 1989 jsem měla pocit, že se hned tak nic nezmění... A pak se to obrátilo.

Foto autor| STRÁNKU PŘIPRAVILA: IVANA FARYOVÁ FOTO: KAROLINUM

Akademici řeší dluhy, sucho i život seniorů

4.11.2019 Mladá fronta DNES str. 12 Příloha - 30 let svobody
DOMINIKA HROMKOVÁ

Česko! A jak dál? Karlova univerzita pořádá po celé republice diskuse na důležitá společenská témata. Snaží se najít jejich řešení s odborníky i politiky.

Sucho. Dluhy a exekuce. Kvalita potravin. Vzdělávání. To jsou příklady témat, kterými se zabývá ojedinělý projekt Univerzity Karlovy Česko! A jak dál?

„Jde o diskusní platformu, jejíž snahou je definovat zásadní témata, která trápí naši společnost, a do jejich řešení zapojit špičkové vědce a osobnosti z Univerzity Karlovy,“ přibližuje koordinátor projektu Martin Ayer.

Projekt vznikl v roce 2018 při příležitosti stoletého výročí založení Československa. A v čem spočívá?

Univerzita Karlova definovala několik aktuálních celospolečenských témat a výzev. Ke každému připravuje v Karolinu diskusi u kulatého stolu za účasti akademiků, studentů, občanských a neziskových sdružení, odborné veřejnosti, zástupců státní správy i parlamentu.

Následuje veřejná diskuse v některém z regionů České republiky, který má k tématu blízko. Tuto debatu připravuje Univerzita Karlova vždy ve spolupráci s příslušnou univerzitou daného regionu a také za podpory kraje a města. Všechny debaty jsou zdarma přístupné všem zájemcům. „Máme odpovědnost za to, jak se Česká republika bude rozvíjet. Univerzity jsou tady po staletí, nemají čtyřletý politický cyklus. Mají zajistit, že se ve společnosti povede fundovaná diskuse o hledání různých řešení aktuálních problémů,“ říká rektor Tomáš Zima.

První diskuse se konala letos 19. února v Ústí nad Labem. Tématem byly dluhy a exekuce. „To je opravdu zásadní problém, který devastuje desítky tisíc rodin. Je šílené, že v exekuci je u nás přes 770 tisíc lidí. Považuji za nemravné a nemorální, že do dluhové pasti se mohou dostat i malé děti, které třeba nemají platnou jízdenku v MHD. Z chudoby a dluhů se stal výnosný byznys pro vymahačské agentury a všehoschopné podnikatele. Taková situace není normální a je nutné systém změnit,“ doplňuje Zima.

TŘETÍ ROLE UNIVERZITY

Na diskusi za Univerzitu Karlovu vystoupil profesor a ekonom Michal Mejstřík, za organizaci Člověk v tísní Daniel Hůle, prezident Exekutorské komory ČR Vladimír Plášil, svého zástupce vyslalo ministerstvo spravedlnosti a přišli například i zástupci vedení Ústeckého kraje. Tedy ti, kdo denně se zadluženými lidmi přicházejí do kontaktu. Ústecký kraj si pro debatu vybrala vysoká škola záměrně. Patří totiž k těm krajům, v nichž žije nejvíce lidí ohrožených chudobou.

„Diskuse se vždy snažíme pořádat v regionech, které jsou s naším tématem nějak spojené,“ vysvětluje Ayer. Téma sucho proto řešili na Vysočině, kvalitu potravin zase v Jihočeském kraji.

Projekt má tři fáze. V první se sejde skupina odborníků z různých fakult Univerzity Karlovy s hosty z jiných vysokých škol, zástupci akademické oblasti, studenty, odborníky. Ti, zatím bez účasti veřejnosti či médií, diskutují o problému, možných řešeních a také o tom, jak může pomoci univerzita.

Druhým krokem je veřejná diskuse s lidmi v regionech. Ve třetí a závěrečné fázi se z debaty vytvoří závěry a doporučení, které univerzita zašle tzv. odpovědným, tedy například vládním organizacím či ministerstvům. Jejich součástí jsou i návrhy, jak se může do věci více zapojit akademická oblast.

„Jedním z hlavních cílů projektu je naplňování třetí role univerzity ve společnosti. Společně s výzkumem a vzděláváním musí univerzity také přenášet poznatky a znalosti směrem k lidem, do praktického života. Veřejné diskuse jsou pro tuto činnost velmi dobrým formátem. Důležitá je proto pro nás podpora krajů i měst, stejně jako celostátních i regionálních médií,“ dodává Ayer. Projekt Česko! A jak dál? má za sebou už šest diskusí. Kromě zmíněných dluhů, sucha a kvality potravin se řešila ještě témata vzdělávání a bezpečnosti. Ojedinělá byla veřejná diskuse před květnovými volbami do Evropského parlamentu, kdy spolu v Brně u příležitosti 15. výročí vstupu ČR do EU debatovali akademici a europoslanci. Na diskusi se společně s Univerzitou Karlovou podílelo šest brněnských univerzit!

Poslední veřejná diskuse letošního roku se uskuteční 5. listopadu v Olomouci a podílet se na ní bude Univerzita Palackého. Ponese název „30 let svobody! A jak dál?“ a odkazuje k třicetiletému výročí sametové revoluce.

Zúčastní se jí rektori Univerzity Karlovy a Univerzity Palackého prof. Tomáš Zima a prof. Jaroslav Miller, bývalý předseda vlády Vladimír Špidla, velvyslankyně Jana Hybášková, politolog Tomáš Lebeda či novináři Jindřich Šídlo a Nora Fridrichová.

Program bude rozdělen na čtyři bloky. Nejprve se bude hovořit o dekádě 1989–1999, pak o letech 2000–2009, 2010–2019 a čtvrtým blokem bude rok 2020 a budoucnost.

„Do přípravy jsme velmi silně zapojili studenty Univerzity Karlovy i Univerzity Palackého. Požádali jsme je, aby pro každou z dekád natočili videopříspěvek, který ukáže, jak proběhlé události vnímá generace svobody, jaký na ně má názor a jak si je interpretuje. A jsou to právě studenti, kteří budou v debatě vždy pokládat první dotazy,“ popisuje Martin Ayrer. Každé téma, kterým se projekt zabývá, má svého odborného garanta, což je zpravidla zástupce univerzitních akademiků. Například aktuální téma o svobodě si vzala na starost děkanka **Fakulty sociálních věd** UK Alice Tejkalová.

ZAPOJUJÍ SE I STUDENTI

Součástí každé veřejné diskuse v regionu je také univerzitní stánek. Ten je většinou umístěn na některém z náměstí daného města a studenti tu celý den kolemjdoucí informují nejen o studijní nabídce a činnosti univerzity, ale také o tématu podvečerní diskuse.

Například v Českých Budějovicích probírali studenti s lidmi kvalitu potravin, v Plzni bezpečné chování na ulici a v Jihlavě, kde se řešilo sucho, doporučení, jak šetřit vodou v domácnosti.

„Diskutující se v Jihlavě shodli, že do řešení hrozícího nedostatku vody se musíme zapojit všichni společně, změnit pěstování zemědělských plodin, více zadržovat vodu v krajině ve formě vodárenských nádrží, meandrů či remízků a šetrně zacházet s vodou v našem každodenním životě,“ poznamenává Zima.

Spolu s ním o suchu s veřejností diskutoval zástupce vedoucího katedry fyzické geografie a geoekologie Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy a objevitel pramenů Amazonky Bohumír Jánský, klimatolog Pavel Zahradníček, náměstek ministra zemědělství Patrik Mlynář nebo generální ředitel Povodí Vltavy Petr Kubala. Za Vysokou školu polytechnickou v Jihlavě vystoupil její rektor Václav Báča.

Dosud zřejmě nejsilnější dopad mělo první téma o dluhích a exekucích. Poslanci totiž jen pár měsíců po debatě Univerzity Karlovy schválili novelu občanského zákoníku, která brání tomu, aby do dluhových pastí padaly děti. Nově by měly dluhy přecházet na jejich zákonné zástupce. „Není to tak, že by naše debaty měnily legislativu. Pomáhají ale na témata upozorňovat a posilují tak veřejný tlak, který často vede k potřebným změnám,“ uzavírá Ayrer.

STÁRNUTÍ A PRŮMYSL

Česko! A jak dál? letošním rokem rozhodně nekončí. Organizátoři už plánují akce na příští rok a vybírají regiony, které navštíví. Na kompletním plánu témat se ještě pracuje, ale některá mohou prozradit už nyní – chtějí se zabývat průmyslem a energetikou a také zdravím a stárnutím. K projektu vznikly také webové stránky www.ceskoajakdal.cz. Na nich se může každý s projektem seznámit, prohlédnout si videozáznamy debat, fotogalerie a také poslat svůj komentář či tip na další téma, kterému by se mohla univerzita v projektu věnovat.

TÉMATATA DISKUSÍ Univerzita Karlova připravila v rámci projektu Česko! A jak dál? šest diskusí. První se uskutečnila letos 19. února v Ústí nad Labem a týkala se dluhů a exekucí. V letošním roce poslední, sedmá debata se koná v Olomouci. 1. Dluhy a exekuce (Ústí nad Labem) 2. Bezpečnost (Plzeň) 3. Zemědělství a kvalita potravin (České Budějovice) 4. Česko, Evropa a svět (Brno) 5. Sucho (Jihlava) 6. Vzdělávání (Praha) 7. 30 let svobody (Olomouc) **30 LET SVOBODY** Kdy: 5. listopadu 2019 Kde: Pevnost poznání, 17. listopadu 7, Olomouc Čas: 17.30 O čem: Jak nás proměnil listopad 89? Co se za 30 let svobody povedlo a co ne? Jak jsme na tom dnes? A co nás čeká? Vstupné: Zdarma

Foto autor| FOTO: UNIVERZITA KARLOVA

Foto popis| V AULÁCH I NA ULICI SOUČÁSTÍ VEŘEJNÝCH DISKUSÍ PROJEKTU ČESKO! A JAK DÁL? JE VŽDY UNIVERZITNÍ STÁNEK NA NÁMĚSTÍ DANÉHO MĚSTA. STUDENTI TAM KONTAKTUJÍ KOLEMJDOUNÍ, INFORMUJÍ JE O TÉMATU PODVEČERNÍ DISKUSE I O STUDIJNÍ NABÍDCE A ČINNOSTI UNIVERZITY KARLOVY.

Foto popis| JAK NA LEPŠÍ VZDĚLÁVÁNÍ? O TÉMATU ŠKOLSTVÍ SE DEBATOVALO V PRAZE V KAROLINU. SOUČÁSTÍ PROGRAMU ČESKO! A JAK DÁL? JSOU I AKCE V TERÉNU A SETKÁVÁNÍ S LIDMI Z PRAXE.

Foto popis| DEBATA O SUCHU V JIHLAVĚ VYSTOUPIL I PROFESOR BOHUMÍR JANSKÝ Z PŘÍRODOVĚDECKÉ FAKULTY UK, OBJEVITEL PRAMENŮ AMAZONKY.

Spor na Fakultě sociálních věd. Sociolog Štětka si stěžuje na diskriminaci od vedení, děkanka ho žene před etickou komisi

5.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Hana Mazancová

Skandálem kolem financování konferencí Univerzity Karlovy ze strany čínské ambasády, které popsal deník Aktuálně.cz, se bude dnes zabývat Akademický senát **Fakulty sociálních věd**.

Senátoři budou řešit i aktivity tamního výzkumného Střediska bezpečnostní politiky a stejnojmenné obchodní společnosti. V obou figuruje mimo jiné Miloš Balabán, který je současně tajemníkem Česko-čínského centra Univerzity Karlovy. Čínská ambasáda měla proplatit faktury za konference a peníze podle serveru přitekly právě do Balabánovy firmy. On sám nakonec rezignoval.

Přečtěte si také Odstupte, vyzývají akademici Zimu po kauze Home Credit. Čekají na „čtrnáct odvážných“

Právě proto se děkanka fakulty Alice Němcová Tejkalová rozhodla prověřit spolupráci jednotlivých fakultních institutů a center s komerční sférou a spolu se svým kolegiem nakonec dospěla k závěru, že mezi stávajícími partnery není nikdo, komu by bylo možné dát přívlástek „problematický“. „Rozšířené kolegium děkanky se společně těmito podklady zabývalo a neshledalo mezi stávajícími partnery nikoho problematického,“ stojí v dopise určeném dnešnímu jednání senátorů.

V případě Střediska bezpečnostní politiky ale naopak senátu navrhuje, aby přijal usnesení, v němž aktivity firmy – nesoucí stejný název jako jedno z výzkumných středisek fakulty – označí za „neakceptovatelné a poškozující dobré jméno fakulty“. Kromě toho chce děkanka sestavit základní pravidla pro komerční spolupráci a stejně tak i parametry pro takzvané „přijatelné partnery“.

„Kontroverzní reputace“

Jeden případ ale přesto Němcová Tejkalová postoupila k řešení etické komisi. Jde podle ní o podnět „od jednoho ze členů akademické obce“, že sociolog Václav Štětka z fakultního Institutu sociologických studií spolupracuje s podnikateli Ludkem Sekyrou a Zdeňkem Bakalou.

Kdo konkrétně podnět na začátku října podal, fakulta na dotaz Deníku N neuvědla. Děkanka prý ale totožnost oznamovatele zná. „A pokud se oznamovatel k podnětu veřejně nepřihlásí, identitu podavatelů děkanka nezveřejňuje. Bere to mimo jiné i jako ochranu před případnou kyberšikanou, která je v souvislosti s debatami na sociálních sítích podle ní stále častější,“ vysvětlil mluvčí fakulty Jakub Říman.

Na základě podnětu děkanka Štětka požádala, aby jí spolupráci s oběma byznysmeny objasnil. A to „kvůli podezření na možný vědecký střet zájmů a spolupráci s kontroverzními podnikatelskými subjekty“, jak píše v dopise Akademickému senátu. Chtěla vědět například i to, zda Štětka někdy vystupoval či přednášel na konferencích a workshopech, které tito podnikatelé či jejich firmy sponzorovali.

Sociolog sám za tím ale vidí snahu odvrátit pozornost od čínského sponzorování některých fakultních konferencí. „Myslím, že náhlý zájem paní děkanky o mé soukromé aktivity a kontakty je do značné míry

vyvolaný snahou odvrátit pozornost od skandálu okolo pana Balabána a její vlastní manažerské zodpovědnosti za to, že mohl několik let provozovat svůj byznys takřikajíc fakultě přímo pod nosem,“ říká Štětka, jehož hlavní pracovní poměr je nyní na britské Loughborough University.

Přečtěte si také Je správné si od bohatého vzít víc a od chudého méně, říká děkan Matfyzu ke spolupráci s Home Creditem

Ve své odpovědi děkance se tak omezil na to, že jde o jeho mimopracovní aktivity, které pro fakultní prověřování komerčních partnerství nejsou z jeho pohledu relevantní. V dalším pak Němcovou Tejkalovou odkázal na veřejné zdroje. Taková reakce se ale děkance nelíbila a po diskusi na kolegiu se rozhodla na Štětku podat podnět k etické komisi. „Se kterou, věříme, bude pan doktor spolupracovat,“ vysvětluje v dopise.

Forma šikany, reaguje Štětka

Sám Štětka v reakci pro Deník N uvedl, že samotný podnět, který má na jeho údajný vědecký střet zájmů upozorňovat, neviděl. Vadí mu, že ještě před posouzením případu etickou komisí se děkanka rozhodla k vlastnímu šetření.

„Žádost o poskytnutí údajů o mých mimofakultních kontaktech a závazcích pokládám za formu šikany a za porušování mých akademických svobod. Děkance jsem neodpověděl ne proto, že bych chtěl tyto skutečnosti tajit – sám jsem je ostatně zveřejnil na Facebooku – ale proto, že podle mého názoru na jejich zjišťování nemá právo, navíc na základě jakéhosi anonymního ‚podnětu‘, který vnímám jako obyčejné udání,“ řekl sociolog Deníku N.

Podle mluvčího fakulty Římana je ale takový postup běžný u všech podnětů. Děkanka či ředitelé institutů se podle něj nejprve snaží podnět sami ověřit a objasnit. Pokud se jim to nepodaří, zvažují další kroky. Podobně jako u Štětky si podle něj děkanka vyžádala od ředitelů jednotlivých institutů podobné informace o všech dalších zaměstnancích. „Zda se v jejich aktivitách nevyskytuje něco, co by vedlo k podezření z vědeckého střetu zájmů, případně individuální spolupráce s potenciálně kontroverzními partnery z komerční sféry,“ tlumočil mluvčí Říman s tím, že o diskriminaci nejde. Štětka nicméně tvrdí, že šetření na fakultě se zdaleka netýkalo všech zaměstnanců.

Štětkově se přitom nelíbí ani formulace v dopisu, které podle jeho názoru mají očeňující charakter. Akademickému senátu pod vedením Václava Moravce proto poslal dopis, v němž žádá o prověření děkančina postupu. I tím by se měl dnes senát zabývat.

Vlastní střet zájmů Štětka odmítá. Zmiňuje například, že letos v říjnu se stal členem Rady pro redakční nezávislost vydavatelství *Economia*, které vlastní právě podnikatel Bakala. „Rozhodně to za nějaký střet zájmů vzhledem ke svým akademickým aktivitám nepovažuji, stejně jako své členství v Nadaci *The Sekyra Foundation*, kde působím společně s lidmi, jako je Jiří Příbáň, Tomáš Halík, Michael Žantovský, Jiřina Šiklová, Daniel Kroupa, a dalšími osobnostmi veřejného života, jejichž morální integritu si, doufám, paní děkanka zpochybňovat neodváží,“ říká Štětka.

„Zvažuji žalobu na ochranu osobnosti, protože takové nactiutrhání si nenechám jen tak líbit, navíc od osoby, která se v minulosti sama dopustila závažných pochybení v oblasti akademické publikační etiky,“ dodal.

Není to totiž první spor mezi Štětka a Němcovou Tejkalovou. Sociolog musel z fakulty odejít, když upozornil na to, že jeho kolegové včetně nynější děkanky publikují v takzvaných predátorských časopisech. V nich se vědecké články otiskují za peníze a neprochází standardním recenzním řízením. Po odchodu dostal Štětka nabídku na britské univerzitě v Loughborough a zůstává mu také malý úvazek na Institutu sociologických studií FSV, kde v říjnu získal cenu předsedkyně Grantové agentury České republiky za projekt „Role sociálních médií v transformaci politické komunikace a občanské participace v České republice“.

Za Štětka se v otevřeném dopise postavilo Fórum Věda žije! Předsedkyně Michaela Trtíková Vojtková a místopředseda Michael Komm se podivují nad tím, že audit na fakultě vedl k podání podnětu na sociologa Štětka. Podle nich se nabízí otázka, zdali jde o snahu zlepšit poměry na fakultě.

„Václav Štětka je zaměstnanec, se kterým jste již delší dobu ve sporu. Byl to právě on, kdo jako první veřejně upozornil na aktivity Wadima Strielkovského na IKSŽ, který jste v té době vedla. Odhalil i to, že jste spolu s Wadimem Strielkovským publikovala v časopisech vedených na Beallově seznamu. Za tuto whistleblowerskou činnost si od Vás vysloužil neprodloužení smlouvy, navzdory tomu, že jde o vysoce kvalitního vědeckého pracovníka,“ uvádí autoři dopisu a dodávají: „Vámi podaný podnět tak působí jako pokus o poškození jeho profesní cti těsně před vynuceným odchodem z **FSV UK**.“

URL| <https://denikn.cz/227172/fakulta-socialnich-ved-resi-cinske-penize-i-mozny-vedecky-stret-zajmu-k-eticke-komisi-zene-sociologa-stetku/>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
denikn.cz (Česko), denikn.cz (Česko)

Miloš Balabán a další 2 lidé opustí fakultu sociálních věd Univerzity Karlovy

5.11.2019 ČRo Radiožurnál str. 02 18:00 Zprávy

Martin KRÍŽEK, moderátor

Miloš Balabán a další 2 lidé opustí na konci ledna **fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Bývalý vedoucí Střediska bezpečnostních studií a jeho 2 spolupracovníci se na tom dohodli s děkankou Alicí Němcovou Tejkalovou. Radiožurnálu to potvrdil mluvčí fakulty Jakub Říman. Trojice je podezřelá z toho, že umožnila přes soukromou firmu financovat některé fakultní semináře a konference mimo jiné čínskou ambasádou. Podle mluvčího Římana to ale není jediné opatření, které fakulta udělala.

Jakub ŘÍMAN, mluvčí, **fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tento krok neznamená ukončení toho šetření, který probíhá v rámci **fakulty sociálních věd**, ten audit stále běží a pokračuje a vlastně vedení fakulty nevyklučuje podniknutí dalších právních kroků.

Tři muži opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským tokům: Slova o tvrdém postupu

5.11.2019 staloseded.cz str. 00

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. V úterý o tom informoval mluvčí fakulty Jakub Říman. Číst dál

URL| <https://www.stalosedet.cz/blesk/tri-muzi-opusti-univerzitu-karlovu-kvuli-cinskym-tokum-slova-o-tvrdem-postupu/>

Žurnalistika v době umělé inteligence

5.11.2019 cvut.cz str. 00

Václav Moravec

Přednáška přiblíží společný projekt Fakulty elektrotechnické ČVUT, **Fakulty sociálních věd UK**, Fakulty aplikované vědy ZČU a ČTK, ve kterém výzkumníci zkoumají vliv umělé inteligence na žurnalistiku. Plánovaným výstupem projektu je algoritmus na generování abstraktů novinových zpráv usnadňující práci redaktorům a také systém na odhalování fake news. Jak jsou vědci s výzkumem daleko? Přijďte si poslechnout koordinátory projektu na přednášce, která proběhne v Centru umělé inteligence FEL ČVUT.

Přednášející:

Ing. Luboš Král, Ph.D. (FEL ČVUT)

PhDr. Václav Moravec, Ph.D. et Ph.D. (**FSV UK**)

URL| https://akce.cvut.cz/index.php?node=cal_item&year=2019&month=11&idevent=5480&lang=cz

---

Tři pedagogové skončili na Univerzitě Karlově kvůli konferenci s Čínou.

Předsedal tomu Václav Moravec

5.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

vef

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. ČTK o tom dnes informoval mluvčí fakulty Jakub Říman.

„Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**,” uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak

podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání,“ uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Vyloučení trojice akademiků se v úterý projednávalo na jednání Akademického senátu **Fakulty sociálních věd**, které řídil předseda senátu, kterým je Václav Moravec.

Václav Moravec předsedá projednávání trojice akademiků. Screen: Aktuálně.cz

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Tri-pedagogove-skoncili-na-Univerzite-Karlove-kvuli-konferenci-s-Cinou-Predsedal-tomu-Vaclav-Moravec-602223>

Kvůli česko-čínským konferencím opouští Univerzitu Karlovu tři zaměstnanci

5.11.2019 ct24.cz str. 00 Domáci
hridelj

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**). Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **Fakulty sociálních věd** Alicí Němcovou Tejkalovou.

„Odejdou k 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**,“ uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Odkaz

Pracovník Univerzity Karlovy lhal o čínském financování konferencí, píše Aktuálně.cz

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s. r. o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval v úterý v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnáni,“ uvedl Stejskal.

Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevyklučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Sporná smlouva s firmou Home Credit

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má přitom silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun.

V kontroverzní smlouvě byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Odkaz

Peníze od úvěrové firmy Univerzita Karlova nedostane. Home Credit odstupuje od kritizovaného sponzorství

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2969171-kvuli-cesko-cinsky-konferencim-opousti-univerzitu-karlovu-tri-zamestnanci>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Kvůli spornému financování česko-čínských konferencí opustí Univerzitu Karlovu tři zaměstnanci

5.11.2019 modernizeni.iHNed.cz str. 00

ČTK

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. Informoval o tom v úterý mluvčí fakulty Jakub Říman.

"Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**," uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

"Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání," uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že "nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu". Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Děním kolem firmy a střediska na fakultě se dnes zabýval také Akademický senát **FSV UK**. Podle jeho předsedy Václava Moravce ve svém usnesení vyzval děkanku ke zvážení reorganizace Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií. Aktivita firmy a všech zaměstnanců střediska institutu, kteří se na nich podíleli, označil senát za eticky neakceptovatelné a poškozující dobré jméno fakulty. Pokud by firma nevyhověla požadavku auditu, mělo by podle senátu vedení fakulty podat trestní oznámení pro podezření na podvod, řekl Moravec.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. "Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení," dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-66671410-kvuli-spornemu-financovani-cesko-cinskych-konferenci-opusti-univerzitu-karlovu-tri-zamestnanci>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
iHNed.cz

Tři pedagogové skončili na Univerzitě Karlově. Kvůli konferenci s Čínou

5.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. ČTK o tom dnes informoval mluvčí fakulty Jakub Říman.

„Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**“, uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání“, uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení“, dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Jan Rychetský Popisek: Univerzita Karlova v Praze.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Tri-pedagogove-skoncili-na-Univerzite-Karlove-Kvuli-konferenci-s-Cinou-602223>

Kvůli spornému financování česko-čínských konferencí opustí Univerzitu Karlovu tři zaměstnanci

5.11.2019 iHNed.cz str. 00

ČTK

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. Informoval o tom v úterý mluvčí fakulty Jakub Říman.

"Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**," uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

"Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání," uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že "nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu". Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. "Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení," dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Miloš Balabán.

URL| <https://domaci.ihned.cz/c1-66671410-kvuli-spornemu-financovani-cesko-cinskych-konferenci-opusti-univerzitu-karlovu-tri-zamestnanci>

Tři muži opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským tokům: Slova o tvrdém postupu

5.11.2019 blesk.cz str. 00

• FOTO: Blesk, ČTK

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. V úterý o tom informoval mluvčí fakulty Jakub Říman.

„Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan Tomáš Karásek, který je od úterka novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**“, uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání,“ uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Zima: Musíme postupovat tvrdě

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-udalosti/624570/tri-muzi-opusti-univerzitu-karlovu-kvuli-cinsky-m-tokum-slova-o-tvrdem-postupu.html>

Tři muži opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským tokům: Slova o tvrdém postupu

5.11.2019 blesk.cz str. 00 Události
sab, ČTK

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. V úterý o tom informoval mluvčí fakulty Jakub Říman.

„Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan Tomáš Karásek, který je od úterka novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**“, uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj

Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání,“ uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Zima: Musíme postupovat tvrdě

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/624570/tri-muzi-opusti-univerzitu-karlovu-kvuli-cinsky-m-tokum-slova-o-tvrdem-postupu>

Čistka na univerzitě. Zaměstnanci přišli o místo kvůli česko-čínským konferencím

5.11.2019 eurozpravy.cz str. 00
EuroZpravy.cz

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. ČTK o tom dnes informoval mluvčí fakulty Jakub Říman.

"Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**," uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600.000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

"Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání," uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že "nechtěně

vystavili fakultu nedobrému světu". Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. "Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení," dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://eurozpravy.cz/domaci/skolstvi/cistka-na-univerzite-zamestnanci-prisli-o-misto-kvuli-cesko-cinsky-konferencim.dd6dd19d/>

Po aféře s česko-čínskými konferencemi opustí UK tři akademici

5.11.2019 iDNES.cz str. 00

Autoři: ČTK , iDNES.cz

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy Miloš Balabán, který čelí nařčení kvůli spornému financování česko-čínských konferencí, ze školy odejde. Kromě něj opustí **Fakultu sociálních věd** další dva lidé z politologického institutu.

Pracoviště opustí kromě Balabána rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. Informoval o tom mluvčí fakulty Jakub Říman.

„Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan (Tomáš) Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**," uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnáni," uvedl Stejskal.

Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světu“.

Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Děním kolem firmy a střediska na fakultě se v úterý zabýval také Akademický senát **FSV UK**. Podle jeho předsedy Václava Moravce ve svém usnesení vyzval děkanku ke zvážení reorganizace Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií. Aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska institutu, kteří se na nich podíleli, označil senát za eticky neakceptovatelné a poškozující dobré jméno fakulty. Pokud by firma nevyhověla

požadavku auditu, mělo by podle senátu vedení fakulty podat trestní oznámení pro podezření na podvod, řekl Moravec.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně.

Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Konzumace jídla několikrát denně je klišé, tvrdí výživový poradce Fořt

Pes celý život čeká na to, až ho někdo sprdne, říká veterinář

Sedí s drahými mobily, dětem kupujeme kartáčky my, říká režisérka Výměny

Zvětšit fotografii

URL https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/cesko-cina-konference-balaban-odchazi.A191105_194533_domaci_zaz

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
zpravy.iDNES.cz (*Domáci*)

Zaměstnanci firmy, která inkasovala sponzorské peníze, končí na fakultě. Zima nevylučuje trestní oznámení

5.11.2019 seznamzpravy.cz str. 00

Tomáš Trněný

Kvůli nejasnostem kolem financování konferencí a přednášek pořádaných Střediskem bezpečnostní politiky, na které upozornil Seznam, končí na fakultě jeho vedoucí a tajemnice.

Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se vyšetřuje financování akcí, které pořádalo univerzitní Středisko bezpečnostní politiky (SBP).

Seznam popsal případ, kdy tato univerzitní instituce chystala za podpory řady sponzorů konferenci Boj o vodu, avšak sponzorské příspěvky chodily na účet soukromé společnosti, kterou založili a ovládají čtyři představitelé zmíněného střediska. Seznam uvedl, že jejich firma měla téměř totožný shodný název – Středisko bezpečnostní politiky, s.r.o.

“Děkanka **Fakulty sociálních věd** UK Alice Němcová Tejkalová se včera dohodla se zaměstnanci Střediska bezpečnostní politiky – Milošem Balabánem, Liborem Stejskalem a Mirkou Kortusovou na ukončení jejich pracovního poměru,” napsal mluvčí fakulty Jakub Říman.

Zaměstnanci by měli odejít k 31. lednu příštího roku. Tento termín byl podle mluvčího zvolen s ohledem na jejich rozpracované projekty, ve kterých jsou zapojeni.

Na odcházející trojici by měl dohlížet nový šéf SBP Tomáš Karásek.

“Nyní bude se zaměstnanci spolupracovat pan proděkan Karásek, který je ode dneška novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**,” vysvětlila děkanka Němcová Tejkalová.

Opatření Tejkalové pochválil rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima. „Oceňuji rychlé a razantní jednání děkanky FSV. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal.

Samotného rektora se nepříjemně dotkla související kauza, na kterou upozornilo Aktuálně.cz. Na účet Balabánovy společnosti Středisko bezpečnostní politiky s.r.o. přišlo i dalších 1,2 milionu korun od čínské

ambasády. Peníze měly být určeny na konferenci, které se konaly v rámci Česko-čínskému centra, které zřídil a vede přímo Tomáš Zima.

Zaměstnanci fakulty – jejího Střediska bezpečnostní politiky – a zároveň majitelé stejnojmenné firmy také dostali od vedení FSV za úkol nechat si udělat nezávislý audit. „Vedení fakulty předalo SBP s. r. o. přesně definované parametry forenzního auditu, který by mělo zadat nezávislé auditorské společnosti z takzvané velké čtyřky,“ vysvětlil mluvčí fakulty Říman.

Velká auditorská čtyřka je označení pro čtyři největší poradenské firmy – PricewaterhouseCoopers, KPMG, Deloitte a Ernst & Young.

Ředitel Institutu politologických studií Petr Jüptner seznámil vedení fakulty s novými opatřeními, které by měly v budoucnu podobným pochybným tokům peněz zabránit. Jüptner Seznamu potvrdil, že hodlá zřídit účetní správce, kteří by měli kontrolovat hospodaření fakultního střediska.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/zamestnanci-firmy-ktera-inkasovala-sponzorske-penize-konci-na-fakulte-zima-nevylucuje-trestni-oznameni-82218>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Čeští vědci vytvořili generátor burzovních zpráv

5.11.2019 [poradci-sobe.cz](https://www.seznamzpravy.cz) str. 00

Domů Investice Čeští vědci vytvořili generátor burzovních zpráv

Nástroj, který automaticky generuje zprávy o dění na Burze cenných papírů Praha a ověřuje informace z průběhu obchodního dne, vytvořili vědci z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) a České tiskové kanceláře (ČTK).

Uvedl to vedoucí výzkumného týmu Václav Moravec z katedry žurnalistiky IKSŽ **FSV UK**. Nyní budou odborníci uměloúčetní testovat v praxi a pozorovat rychlost a přesnost její práce.

Automaticky generované zpravodajství během jedné vteřiny Burza cenných papírů Praha poskytla výzkumníkům přístup k online datům z obchodování. „Jednou z klíčových věcí pro správné rozhodování při burzovních transakcích je dostatečné množství kvalitních informací. Když se ke kvalitě ještě přidá rychlost, je to z investorského pohledu ideální kombinace. Rádi výsledný produkt, tedy automaticky generované zpravodajství, poskytneme uživatelům našich internetových stránek a sociálních sítí,“ říká Petr Koblic, generální ředitel Burzy cenných papírů Praha.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny. Rozsah zprávy přitom odpovídá standardním zpravodajským textům publikovaným ČTK každý všední den po uzavření burzy,“ vysvětluje Moravec.

Mezi největší úskalí nasazení prvků umělé inteligence do tuzemské žurnalistiky, jež je první svého druhu v České republice, patřilo podle odborníka ze ZČU Jakuba Sida detailní pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. „Museli jsme proto přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Prováděli jsme statistické analýzy historických dat ČTK a na jejich základě jsme vytvořili šablonový systém, který automaticky generuje zprávy, jež se mají co nejvíce přiblížit výstupům žurnalistů. Aktuálně experimentujeme s více univerzálnějšími a plně automatickými metodami, které budou přenositelnější mezi tematickými doménami, jakými jsou počasí či sport,“ dodává Sido.

Novinářů a obsah s vyšší přidanou hodnotou V následujících dnech začne automatizované nástroje, jež výrazně zrychlí publikování rutinních zpravodajských textů a umožní novinářům tvorbu obsahů s vyšší přidanou hodnotou, testovat ČTK. „Vygenerované texty budeme načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit,“ uvádí technický ředitel ČTK.

Vědci budou nástroje umělé inteligence testovat také v redakci zpravodajství České televize. Porovnájí, s jakou rychlostí a přesností aplikace texty tvoří a ověřuje, a následně zhodnotí její vliv na novinářskou práci v budoucnosti. „Plně automatizovaný přístup má mnohá úskalí. Je méně otevřený pro zásahy zvenčí. Pokud bude

systém dělat systematickou chybu, je těžké zjistit proč a také ji opravit. Je plně závislý na datech, která dostane, a ze kterých se učí, což je vzhledem ke kreativní povaze novinářské práce a jejím výstupům výzva," říká vědec Luboš Král z ČVUT.

Zdroj: Burza cenných papírů Praha

URL| <https://poradci-sobe.cz/informacni-servis/cesti-vedci-vytvorili-generator-burzovnich-zprav/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

poradci-sobe.cz

Kvůli sporným konferencím opustí Univerzitu Karlovu tři lidé. Zatajili spolufinancování čínskou ambasadou

5.11.2019 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova
ČTK

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií. Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **Fakulty sociálních věd** Alicí Němcovou Tejkalovou.

V úterý o tom informoval mluvčí fakulty Jakub Říman. „Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan Tomáš Karásek, který je od úterý novým pověřeným vedoucím Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií,“ uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatele i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval v úterý v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelek společnosti Libor Stejskal.

Omluva akademickému senátu

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením **Fakulty sociálních věd**, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště, kde jsou společníci firmy zaměstnání,“ uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **Fakulty sociálních věd**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Děním kolem firmy a střediska na fakultě se v úterý zabýval také Akademický senát **Fakulty sociálních věd**. Podle jeho předsedy Václava Moravce ve svém usnesení vyzval děkanku ke zvážení reorganizace Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií.

Aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska institutu, kteří se na nich podíleli, označil senát za eticky neakceptovatelné a poškozující dobré jméno fakulty. Pokud by firma nevyhověla požadavku auditu, mělo by podle senátu vedení fakulty podat trestní oznámení pro podezření na podvod, řekl Moravec.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Podle vývoje kauzy nevyklučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení Univerzity Karlovy čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně.

Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal univerzitě po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/univerzita-karlova-fsv-uk-sbp-ips-cina-milos-balaban-financovani-konference_1911051957_nkr

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz)

Karlova univerzita propustila akademiky, které platila za konference čínská ambasáda

5.11.2019 [aktuálně.cz](https://www.aktuálně.cz) str. 00

Lukáš Valášek před 4 minutami

Akademický senát vedený Václavem Moravcem z ČT řešil v úterý neprůhlednou firmu akademiků Univerzity Karlovy, které platila čínská ambasáda.

Akademický senát **Fakulty sociálních věd**, který vede moderátor České televize Václav Moravec, v úterý řešil neprůhlednou firmu akademiků Univerzity Karlovy. Té dle zjištění [Aktuálně.cz](https://www.aktuálně.cz) více než milion korun proplatila čínská ambasáda. A to za konference a výuku na půdě univerzity. Akademici, kteří jsou zároveň spolujitelé firmy, následně přišli o práci.

reklama

Reklama

V jednacích místnostech **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to v úterý vypadalo trochu jako v Otázkách Václava Moravce. Moderátor ČT je totiž zároveň předsedou akademického senátu, který řešil okolnosti, za kterých neprůhledná firma akademiků nazvaná stejně jako univerzitní výzkumné Středisko bezpečnostní politiky přijímala peníze od čínské ambasády.

[Aktuálně.cz](https://www.aktuálně.cz) už dříve upozornilo, že si spolujitelé firmy - šéf Česko-čínského centra Univerzity Karlovy Miloš Balabán, univerzitní výzkumníci Jan Ludvík, Libor Stejskal a finanční manažerka Mirka Kortusová - faktury účtovali za pořádání akcí na univerzitě. Ty byly dle některých sinologů vychýlené ve prospěch čínské propagandy.

"Jsem novinář, který působí v médiu veřejné služby. Jsme pod daleko větší mírou kontroly. Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych si založil sróčko a podnikal a parazitoval třeba na České televizi. Myslím si, že by mělo být běžné, že lidé, kteří jsou na akademické půdě a dostávají granty, dají čestné prohlášení, v jakých orgánech sedí a jaké firmy mají, protože by to veleva slušnost. Když veřejnost přestane věřit univerzitám, komu ještě může věřit?" komentoval to pro [Aktuálně.cz](https://www.aktuálně.cz) Moravec.

Jako zaměstnanci univerzity včera tři ze čtyř spolujitelů firmy skončili. "Včera jsem se dohodla na rozvázání pracovního poměru s panem Balabánem, paní Kortusovou a panem Stejskalem. Odejdou k 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni," oznámila děkanka Němcová Tejkalová. V případě Ludvíka podle ní ještě probíhá fakultní šetření.

reklama

REKLAMA

POKRAČOVAT DÁLE K OBSAHU

Rektor Tomáš Zima se od dění pokouší distancovat. Argumentuje, že škola má na 11 tisíc zaměstnanců a on nemůže vědět o jednání každého z nich. Navzdory tomu, že si Balabána osobně vybral jako šéfa Česko-čínského centra UK, které sám zřídil. A jednatel firmy Stejskal Aktuálně.cz tvrdil, že peníze, které do společnosti natekly od čínské ambasády, šly na úhradu přímých nákladů konferencí centra zaštitěných Zimou.

"Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevyklučuji, že budeme podávat trestní oznámení," dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Akademický senát fakulty ovšem vedení univerzity usnesením vyzval k objasnění finančních a jiných propojení mezi Česko-čínským centrem a Střediskem bezpečnostní politiky s.r.o.

Pro Zimu jde o citlivou věc. Až nátlak akademické obce nedávno překazil partnerství univerzity s firmou Home Credit nejbohatšího Čecha Petra Kellnera, který ve velkém v Číně podniká v úvěrovém byznysu. Za 500 tisíc ročně.

"Kolegové mi říkají, že soukromé firmy přistupují k akademické půdě jako k námezdní síle studentů a akademiků, aby za pár peněz získaly něco, s čím by je prestižní zahraniční univerzity vyrazily. Miliardáři by si měli uvědomit, že tady nejsme jako levná námezdní síla a neměli by se pak ještě vysmívat, že si univerzity řekly tak málo," glosoval to nyní předseda akademického senátu FSV Moravec.

Odborář Balabán

V dopise, který poslali Moravcovi, se spolumajitelé firmy nyní omluvili za poškození dobrého jména školy. A Stejskal zároveň rezignoval na šéfa fakultních odborů. I ty fungují netransparentně a nezveřejňují žádné informace. A i v jejich vedení sedí podle posledních dostupných údajů také Balabán a Kortusová. Balabán dokonce jako čestný místopředseda. "To je neuvěřitelné propojení," komentoval to Moravec s tím, že zaměstnanci fakulty nic neví o odborech, které je mají reprezentovat.

reklama

Balabán už těsně po textech Aktuálně.cz rezignoval na post výkonného tajemníka Česko-čínského centra univerzity i funkci šéfa fakultního výzkumného Střediska bezpečnostní politiky. Až doteď ale zůstal zaměstnancem Karlovy univerzity.

Šéf nadřazeného politologického institutu podotkl, že z výzkumného střediska zbylo torzo, které je navíc zdiskreditované. Pod novým vedením zvenčí se ho nyní fakulta pokouší reorganizovat. "Směřujeme k rozpuštění toho, co zbylo, na fakultě," dodal Petr Jüptner.

Škola řeší miliony na výzkum od vnitřa

Fakulta ovšem nyní také řeší, co s granty, které pod hlavičkou Karlovy univerzity výzkumníci získali, aby škola nemusela peníze vracet. Akademici, jejichž firma brala peníze od Číny, kterou BIS označuje za nepřátelskou mocnost, totiž doteď mají na starosti například bezpečnostní výzkum pro ministerstvo vnitřa.

Balabán na projekt "Indikátory včasného varování eskalace zamrzlých konfliktů" dostal dle veřejné databáze grantů od ministerstva grant 14 milionů korun. Jeho kolega Jan Ludvík paradoxně od roku 2017 má dokonce za úkol vymyslet, jak výzkumné instituce ochránit před cizími mocnostmi. Spolumajitel Balabánovy firmy na to od ministerstva vnitřa dostal grant 4,3 milionu korun.

reklama

Soukromá firma Středisko bezpečnostní politiky, přes kterou přiteklo milion korun od čínské ambasády na pořádání akcí na Karlově univerzitě, po textech Aktuálně.cz změnila název. Doteď se jmenovala stejně jako univerzitní výzkumné Středisko bezpečnostní politiky. Nyní je k dohledání jako Multilateral Consulting & Analysis. Kolik peněz přes společnost protéklo, ale v obchodním rejstříku dále tají.

Akademici UK a spolumajitelé soukromé firmy v jedné osobě totiž rejstříkovému soudu poslali zcela netypicky jen tu část dokumentů, z nichž nelze vyvodit, kolik do firmy celkem přiteklo peněz či kolik si její spolumajitelé vyplátili jako zisk.

Fakultě ale Balabán a jeho kolegové slíbili, že ve své soukromé firmě nechají renomovanou auditorskou firmu udělat forenzní audit. Nyní fakulta se svými vlastními zaměstnanci dojednává podmínky toho, aby mohla věrohodně zjistit, jaké obchody pod krytím univerzity dělali. Jasno by mohlo být do konce roku.

"Pokud by tomu firma nevyhověla, žádá ekonomická komise UK vedení fakulty o podání trestního oznámení pro podezření na podvod," komentovala to šéfka ekonomické komise fakulty Hana Kubátová.

Balabán totiž prostřednictvím své firmy nezískal jen přes milion od čínské ambasády. Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky zároveň pravidelně pořádal bezpečnostní konference. A zval na ně ty nejvlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry.

Miliony za bezpečnostní konference

Partneři konferencí dle dostupných dokumentů ale neprůhledně a nejspíše i v rozporu s fakultními předpisy nepřispívali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o. Celkem Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolujitelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

reklama

Peníze mu převedl zbrojařský kolos miliardáře Jaroslava Strnada Czechoslovak Group, další zbrojař Omnipol, Česká zbrojovka, polostátní energetická firma ČEZ nebo komunikační firma Huawei, kterou dnes západní tajné služby podezřívají ze špionáže pro čínskou vládu. Server Seznam Zprávy přitom už upozornil na to, že do soukromé firmy místo univerzitě peníze posílaly i státní firmy - Lesy ČR, Vojenské Lesy či Národního institut pro další vzdělávání.

Jak už navíc upozornil Respekt, další peníze za partnerství konferencí některé státní firmy platily dokonce jen jednatelce firmy a finanční manažerce univerzitního střediska Mirce Kortusové. Dvěma státním organizacím - Správě železničních a dopravních cest a firmě Čespro - naučtovala na své jméno desítky tisíc. A použila na to hlavičkový papír univerzity.

Balabán tvrdí, že příspěvky všech firem pak vynaložil na náklady konference - letenky, tlumočení či občerstvení. Ověřit to ale nelze.

Výlety pro studenty do Číny od ambasády

Akademičtí senátoři také řešili, jak je možné, že Balabán ambasádě naučtoval na 70 tisíc za konání kurzu o Nové Hedvábné stezce, který na fakultě vyučoval. Navzdory tomu, že takové náklady má platit univerzita.

"To považuji za naprosto katastrofální a šílené. Je to devastující a toxické," uvedl šéf politologického institutu Petr Jüptner.

Třem nejlepším studentům kurzu pak dokonce čínská ambasáda platila osmidenní výlet do Číny. To děkanka považuje za nepřijatelné.

Jüptner ale připustil, že o tom věděl. "Studenti měli vyjet v rámci programu "Bridge for the future", globálního projektu čínské vlády na komunikaci se světovou mládeží zajišťující pobyty v Číně pro minimálně 80 studentů z celého světa. Na samotný výjezd neexistovala žádná dohoda s **FSV UK**, vedení Institutu politologických studií vnímalo dílčí informace o možnosti výjezdů nejlepších studentů, když se o nich dozvědělo, jako záležitost česko-čínské spolupráce v rámci Česko-čínského centra UK, přesnější informace k financování nemělo," uvedl Jüptner.

Foto: Jakub Plíhal

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/karlova-univerzita-propustila-akademiky-cina/r~0e3b078affd511e9b1410cc47ab5f122/>

UK propustila akademiky, kteří dostávali peníze od čínské ambasády

5.11.2019 [respekt.cz](https://www.respekt.cz) str. 00

Andrea Procházková

Přes jejich soukromou firmu tekly i sponzorské peníze od českých firem

Že mediálně probírané problémy Karlovy univerzity jen tak rychle neodezní, ukázalo úterní zasedání akademického senátu **Fakulty sociálních věd** a studií. Utichly sice komentáře ohledně pokusu rektora Tomáše Zimy učinit za půl milionu korun ročně hlavním partnerem univerzity společnost Home Credit, která nakonec pod tlakem akademické obce smlouvu sama vypověděla. Minulý týden však najevo, že pracovníci univerzity

dostávali z čínské ambasády peníze na pořádání konferencí a že ze stejného zdroje byl hrazen minimálně jeden kurz o současné Čínské lidové republice a výhodách Nové hedvábné stezky, kterou Peking buduje.

Právě existenci soukromé firmy, skrze niž tekly i peníze od českých sponzorů a která působila na fakultní půdě, řešil akademický senát FSV. A podle výpovědí se zdá, že vše probíhalo poměrně dlouho a bez povšimnutí. „To je neuvěřitelné propojení,“ komentuje novinář a předseda akademického senátu Václav Moravec kauzu, kterou lze vnímat nejen přes neprůhledné finance, ale i v kontextu pronikání Číny do Česka, o němž mluví bezpečnostní služby.

Doba nejistoty

Zasedání sice začalo v poklidné atmosféře. I děkanka fakulty Alice Němcová Tejkalová vtípkovala, že jí těší, že se tolik novinářů zajímá o vyhlášení tzv. zlatých kurzů - tedy nejlepších kurzů na FSV - a ocenění jejich vyučujících, což byl první bod programu zasedání. Poté ale zvážněla a zopakovala, že o kauze, kterou dnes žije nejen celá fakulta, do odhalení médií vůbec nevěděla - a je jí znepokojená.

Centrum dění je spojeno se Střediskem bezpečnostní politiky (SBP), které původně vzniklo jako součást Centra pro sociální a ekonomickou strategii **FSV UK** a v jehož čele od samého začátku stál Miloš Balabán, hlavní osoba této kauzy. Posléze středisko přešlo pod Institut politologických studií FSV, kde studentům a studentkám nabízelo své předměty a na univerzitní i fakultní úrovni pořádalo konference.

<https://video.aktualne.cz/dtv/co-se-deje-na-univerzite-karlove-je-absurdni-zima-by-mel-ods/r~b35b01f2fff311e9858fac1f6b220ee8/>

V roce 2015 šéf střediska Balabán, finanční ředitelka střediska Mirka Kortusová a univerzitní výzkumníci Jan Ludvík a Libor Stejskal založili soukromou společnost, kterou pojmenovali takřka totožně jako již existující univerzitní zařízení – Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o. A jak zjistilo na konci října Aktuálně.cz, na konto této „paralelní“ soukromé společnosti čínská ambasáda poslala více než milion korun. Akce, jež soukromá společnost čínské ambasádě fakturovala, přitom vyznívaly podle některých sinologů ve prospěch současného čínského režimu, navíc je na půdě univerzity oficiálně pořádaly školním rozpočtem placené organizace – kromě univerzitního SBP také Česko-čínské centrum. I to založil a vedl právě Miloš Balabán.

Fakulta sociálních věd se podle svého prohlášení o podezření dozvěděla poprvé letos na jaře, kdy jí přišla žádost o poskytnutí informací ohledně finančních zdrojů fakultního Střediska bezpečnostní politiky. Šéf politologického institutu Petr Jüptner, tedy nadřízený SBP, ale na úterním zasedání senátu vysvětloval, že tehdy nenašel žádné důkazy, že by ve středisku docházelo k něčemu nekalému.

“Když jsem se byl podívat na pár jejich konferencí, byli tam často významní lidé jako ministři, zákonodárci nebo bezpečnostní experti. Tehdy to na mě prostě působilo důvěryhodně,” popisoval s tím, že pochybení tehdy vyvracel i sám Balabán a on neviděl důvod, proč mu nevěřit. “Tvrdil mi, že žádné toky z Ruska nebo Číny ve středisku neexistují.”

Rektor UK Tomáš Zima a ředitel a minoritní akcionář společnosti Home Credit Jiří Šmejč

Jüptner se po podání žádosti o poskytnutí informací dozvěděl také o existenci zmíněné soukromé společnosti, nicméně Balabán ho měl ujistit, že ta pochází z doby, kdy SBP odcházelo z Centra pro sociální a ekonomickou strategii a nebylo jisté, kam se nakonec přesune. “Pan Balabán mi řekl, že soukromá společnost pochází právě z doby této nejistoty a vyloučil, že by prováděla neetické či kontroverzní činnosti. Ani z dokumentů o činnosti střediska, které jsem měl k dispozici, jsem nedovodil nic zavrženíhodného. Tehdy mě nenapadlo, že by se na tom podíleli všichni čtyři kolegové a kolegyně,” dodal Jüptner s tím, že z výzkumného střediska BSP zbylo už jen značně zdiskreditované torzo. Pod novým vedením, které má přijít zvenčí, se ho tak fakulta pokusí reorganizovat.

Do Číny a zpět

Tři ze čtyř spoluhlajitelů soukromé společnosti SBP už jsou ve výpovědi. “V pondělí jsem se dohodla na rozvázání pracovního poměru s panem Balabánem, paní Kortusovou a panem Stejskalem. Odejdou k 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání grantových projektů, ve kterých jsou zapojeni,” prohlásila na zasedání děkanka Němcová Tejkalová. V případě Ludvíka ještě probíhá fakultní šetření, zbytek zaměstnanců střediska pravděpodobně přejde na různé katedry fakulty.

Fakulta musí vyřešit, co se dál stane s granty, které pod hlavičkou Karlovy univerzity výzkumníci ze střediska získali. Jinak by hrozilo, že škola bude peníze vracet. Středisko bezpečnostní politiky má na starosti například bezpečnostní výzkum pro ministerstvo vnitra. Jak popsalo Aktuálně.cz, Miloš Balabán na projekt nazvaný „Indikátory včasného varování eskalace zamrzlých konfliktů“ dostal podle veřejné databáze grantů od ministerstva 14 milionů korun. Jeho kolega Jan Ludvík má od roku 2017 paradoxně za úkol vymyslet, jak výzkumné instituce ochránit před cizími mocnostmi. Spoluhlajitel Balabánovy firmy na to od ministerstva vnitra dostal grant 4,3 milionu korun.

Pražský hrad • Autor: Milan Jaroš

Na akademickém senátu se také řešil loňský kurz o čínské Nové hedvábné stezce, o němž už dříve Respekt informoval. Tři nejlepší studenti a studentky, které Balabán na základě jejich seminárních prací vybral, totiž v rámci předmětu odjeli za odměnu na osmidenní výlet do Číny, který rovněž platila čínská ambasáda. Šéf Bezpečnostní informační služby Michal Koudelka přitom před podobným chováním Číny několikrát varoval a veřejně popisoval, jak Čína vytipovává vědce a další důležité osoby v Česku, zve je do Číny, snaží se je dostat na svou stranu a získat od nich informace. Děkanka zopakovala, že o návštěvu Číny v rámci kurzu nevěděla a že považuje takové odměny na akademické půdě za nepřijatelné.

Petr Jüptner z politologického institutu naopak na zasedání řekl, že o cestě samotné informován byl. "Studenti měli vyjet v rámci programu Bridge for the future, globálního projektu čínské vlády na komunikaci se světovou mládeží zajišťující pobyty v Číně pro minimálně 80 studentů z celého světa. Na výjezd neexistovala žádná dohoda s **FSV UK**, vedení Institutu politologických studií vnímalo dílčí informace o možnosti výjezdů nejlepších studentů jako záležitost česko-čínské spolupráce v rámci Česko-čínského centra UK. Přesnější informace k financování tehdy nemělo," řekl Jüptner - nicméně dodal, že finanční propojení s čínskou ambasádou považuje za šílené a toxické.

Komu se dá věřit

A nejde jen o možné propojení s čínskou ambasádou. Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky totiž probíhaly i pravidelné bezpečnostní konference. A jejich partneři a sponzoři nepřispívali univerzitě, ale platili právě zmíněné soukromé firmě. Jestli její spolumajitelé všechny finanční prostředky následně využili na pořádání univerzitních konferencí, jak od počátku tvrdí Balabán, není zřejmé.

Respekt navíc upozornil, že některé státní firmy na konference přispívaly dokonce přímo zmíněné jednatelce soukromé firmy a finanční manažerce univerzitního střediska Mirce Kortusové. Dvěma státním organizacím, konkrétně Správě železničních a dopravních cest a firmě Čepro, Kortusová naučtovala na své jméno a na hlavičkovém papíru Karlovy univerzity desítky tisíc. Kolik peněz a odkud soukromá společnost celkem dostala, kolik z nich šlo na univerzitní akce a kdo z nich ve výsledku profitoval, zatím nevíme.

Čtete také: Za odměnu zdarma do Číny

Spolumajitelé rejstříkovému soudu neposlali všechny potřebné dokumenty, ze kterých by tyto skutečnosti šly lépe zjistit. Jak vyplynulo z jednání akademického senátu, děkanka chce po domluvě s Balabánovou soukromou firmou nechat zpracovat renomovanou auditorskou firmu forenzní audit, který by měl finanční toky zmapovat.

Domluva zní, že cokoliv, co se nebude týkat fakultního dění, auditor prohlížet nebude. Balabán a spol. už přislíbili, že budou při prověřování nápomocní. Výsledek auditu by měl být znám do konce letošního roku. Pokud by auditu společnost nakonec nevyhověla, chce vedení fakulty na společnost podat trestní oznámení pro podezření na podvod. Soukromé Středisko bezpečnostní politiky se mezitím po zájmu akademiků i médií stihlo přejmenovat - nyní je k dohledání jako Multilateral Consulting & Analysis.

Čtete také: Státní firmy si koupily partnerství s UK od soukromé pořadatelky

Na akademickém senátu vyšlo také najevo, že tři ze čtyř spolumajitelů soukromé společnosti SBP s.r.o. navíc seděli i ve vedení odborů Fakulty sociálních studií. I ty podle informací akademického senátu fungují netransparentně, nezveřejňují o své činnosti žádné informace a jejich obsazení se podařilo dohledat jen náhodou na starých webových stránkách fakulty. Zda se jedná o aktuální složení vedení, děkanka ani nikdo další z fakulty neví.

"Jsem novinář, který působí v médiu veřejné služby. Jsme pod daleko větší mírou kontroly. Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych si založil eseróčko a podnikal a parazitoval třeba na České televizi," komentoval zjištění pro Aktuálně.cz moderátor ČT Václav Moravec, který na FSV vyučuje na katedře žurnalistiky a zároveň úterní zasedání coby předseda vedl. "Myslím si, že by mělo být běžné, že lidé, kteří jsou na akademické půdě a dostávají granty, dají čestné prohlášení, v jakých orgánech sedí a jaké firmy mají, protože by to velela slušnost. Když veřejnost přestane věřit univerzitám, komu ještě může věřit?"

Balabánova činnost bude mít pravděpodobně dohru i na univerzitní úrovni. Rektor Tomáš Zima se zatím snaží od dění distancovat a tvrdí, že o aktivitách soukromé společnosti neměl žádné informace - a že nemůže mít přehled o všech jedenácti tisících akademických zaměstnancích UK. Nicméně v roce 2015 Zima osobně podpořil nápad na vznik zmíněného Česko-čínského centra - a jako šéfa vybral právě Balabána. Navíc akce, na něž takto pracovníci střediska sháněli peníze, probíhaly pod rektorovou záštitou - včetně těch podpořených čínskou ambasádou. Proto část akademiků z řad vyučujících i studentů plánuje do blížících se akademických voleb, které proběhnou na konci listopadu, vstoupit se slibem, že v případě úspěchu budou iniciovat odvolání rektora.

URL| <https://www.respekt.cz/politika/uk-propustila-akademiky-kteri-dostavali-penize-od-cinske-ambasady>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
iHNed.cz, respekt.cz

Notes: První adept na Hrad, šlechta nenáviděná i vzývaná a Kocábův obmyslný prognostřák

5.11.2019 denikn.cz str. 00 Nezařazené
Libor Stejskal

Z dnešních zpráv, zjištění, analýz a komentářů vybíral Libor Stejskal

Pavel for Prezident? Pokud by to bylo třeba a nenašla by se žádná jiná osobnost, kterou bych mohl podpořit, kandidaturu na prezidenta bych neodmítl, svěřil se generál ve výslužbě Petr Pavel v rozhovoru s Petrou Procházkovou. Deník N tak možná přijde o člena své redakční rady, protože to se s politickým angažmá neslučuje. Nicméně rozhovor je zajímavý. Zejména tím, jak v něm generál Pavel hovoří o svém členství v KSČ, strýčcích z Ameriky i Sovětského svazu a v neposlední řadě také tom, co si myslí o současném prezidentovi a jeho okolí.

Šlechta nenáviděná i vzývaná Češi to mají se vztahem ke své aristokracii nejméně posledních sto let dost složité. Za první republiky jí pohrdali, za komunismu nenáviděli (tedy ne všichni, ale mnozí ano) a teď se zase opájejí (dtto) romantickými představami o návratu monarchie. Publicista Martin Groman ve svém komentáři rozebírá, proč je něco takového zcela nereálné, ale zároveň se zamýšlí i nad tím, čím může česká a moravská šlechta dnešní společnost inspirovat.

Obmyslný Komárek a jeho prognostřák Třicet let po pádu komunistického režimu sepsal rocker Michael Kocáb vzpomínky na rok 1989, během něhož se nejdříve spolu s Michalem Horáčkem snažili navázat dialog s tehdejší mocí a po 17. listopadu se aktivně po boku Václava Havla a dalších disidentů zapojil do práce Občanského fóra. O tom všem si s ním povídala kolegyně Renata Kalenská. „Za Komárkem nás hned 19. listopadu poslal tehdejší komunistický premiér Adamec, a to v situaci, kdy jsme netušili, co Prognostický ústav je. Když jsme však za ním přišli, okamžitě jsme ho začali podezírat z obmyslnosti. Mimochodem, slovem obmyslnost nahrazuji pepnější výrazy,“ objasňuje Kocáb v rozhovoru některé méně známé okolnosti a nešetří detaily.

Od Jindřicha VIII. k brexitu Důvody, proč si Britové v referendu vybrali odchod z Evropské unie, a toho, co se v ostrovním království děje nyní, se chápou dost těžko. A nejen nám Středoevropanům. Pokouší se to vysvětlit historik a sociolog Dennis Smith, kterého zpovídal kolega Jan Kudláček. A dostali se až k časům Jindřicha VIII. (to je ten, co měl šest žen), koloniálnímu Španělsku, vylození v Normandii za druhé světové války a komunistické Číně.

Filip Titlbach pro vás připravil pravidelný podcast Tentokrát – jak jinak – o ztřejší stávce učitelů (Andrej Babiš tvrdí, že jeho vláda dává do školství nejvíce peněz a kolegyně Adéla Skoupá a Jan Tvrdoň zjišťovali, co říkají skutečná čísla) a osudech obrazu, kterému se říká česká Mona Lisa. Poslechněte si.

Proč čeští doktoři odcházejí do Německa? No, přeci kvůli penězům, řeknete si. Jenže takto jednoduché to není. Těch důvodů, neméně závažných, je víc, jak ukazují příběhy několika lékařů, které oslovila kolegyně Eva Mošpanová. Pochopit tuto skutečnost je prvním krokem k tomu, aby se situace změnila.

Cosi divného na **FSV UK** Čínské peníze na konferenci Střediska bezpečnostní politiky, sociolog Václav Štětka před etickou komisí, obvinění ze šikany... Co se děje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy zjišťovala Hana Mazancová.

Chcete tip na dobrou detektivku? Tady je. U knihy Krev je můj chleba amerického spisovatele Lairda Barrona se – alespoň podle našeho spolupracovníka, autora recenze Tomáše Fojtíka – nudit nebudete.

Pro nás je hodně důležitý Jan Palach Jinými slovy: Mezi dnešními texty na webu Deníku N nechybí ani další díl z cyklu Renaty Kalenské – Děti husákových dětí.

Co si mimo jiné zítra přečtete v tištěné verzi Deníku N

Stávka škol upozorňuje i na platový socialismus
Klub politické komunikace chce kultivovat profesi mluvčích, například prostřednictvím přednášek
Bála jsem se, říká k Trumpovi odvolaná ambasadorka USA na Ukrajině. Kongres zveřejnil její výpověď
Cílem fondu Neuron je zlepšit společnost podporou vědy, říkají představitelé nadace, která každoročně rozdává oceněným vědcům k deseti milionům korun. Jejich inspirátorem je mecenáš Josef Hlávka
Fotbalista Tomáš Egert se před více než dvěma lety vydal do anglického Derby, aby získal vzdělání a aby se popral o šanci v profesionálním fotbale.

Co dál stojí za povšimnutí

Premiér Andrej Babiš se pro ČT 24 vyjádřil k článku New York Times o tom, že Česko a Maďarsko zneužívají systém zemědělských dotací EU. „Je to zmanipulované, je to nesmysl. New York Times je totální anti-Trump a o nezávislosti některých novinářů si můžeme povídat. Je to manipulace, já to odmítám.“ Americký deník upozornil na to, že společnost Agrofert loni obdržel nejméně 959 milionů korun na evropských dotacích.

Soudní dvůr EU označil za diskriminační polský zákon snižující důchodový věk soudců. Ten zavedl rozdílný věk pro odchod do penze u žen a mužů. Podle soudu může vyvolávat pochybnosti o nezávislosti soudů a je v rozporu s unijním právem. Zprávu přinesla ČTK.

Stanislav Grospič z KSČM se ve Sněmovně omluvil za svá vyjádření pro Český rozhlas. „Mé nešťastné vyjádření tak nebylo myšleno. (...) Velice se za svoje vyjádření omlouvám.“ Vstup vojsk Varšavské smlouvy do Československa byl podle něj nešťastný a tragický. Informovala o tom Česká televize. Podle Grospičových dřívějších slov nebylo obsazení Československa v roce 1968 okupací a lidé, kteří v důsledku invaze zahynuli, byli většinou oběti dopravních nehod.

Ruský generál vyšetřovacího výboru Drymanov u soudu obvinil vyšetřovatele FSB, že mu během domovní prohlídky vypili drahý alkohol uložený ve sklepě. Drymanovovi hrozí vysoký trest za přijetí úplatku ve výši milion dolarů. Zprávu přinesl server PASMI.ru.

Polští vědci zjistili, že kolonie až milionu kanibalských mravenců izolovaných po řadu let v jednom bývalém sovětském protiatomovém bunkru kamsi zmizela. Více informací najdete na serveru Newsweek.

Na konec se vždy snažím dát nějakou odlehčenou, zábavnou informaci. A dneska je to opravdu psina. Třetina Čechů ze všech evropských lídrů nejvíce důvěřuje Vladimíru Putinovi, jen o něco méně jich nejvíce spoléhá na Viktora Orbána, zjistila agentura Pew Research Center a informoval o tom iRozhlas. Ale netřeba klesat na mysli. V další členské zemi EU a NATO, Bulharsku, věří nejvíce ruskému prezidentovi dva ze tří lidí. Anebo to vůbec není k smíchu?

URL| <https://denikn.cz/227913/notes-prvni-adept-na-hrad-slechta-nenavidena-i-vzyvana-a-kocabuv-obmyslny-prognostak/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (*Nezařazené*)

Karlova univerzita propustila akademiky, které platila za konference čínská ambasáda

5.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci

Lukáš Valášek

Akademický senát vedený Václavem Moravcem z ČT řešil v úterý neprůhlednou firmu akademiků Univerzity Karlovy, které platila čínská ambasáda. Akademický senát

V jednací místnosti **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to v úterý vypadalo trochu jako v Otázkách Václava Moravce. Moderátor ČT je totiž zároveň předsedou akademického senátu, který řešil okolnosti, za kterých neprůhledná firma akademiků nazvaná stejně jako univerzitní výzkumné Středisko bezpečnostní politiky přijímala peníze od čínské ambasády.

Aktuálně.cz už dříve upozornilo, že si spolujitelé firmy - šéf Česko-čínského centra Univerzity Karlovy Miloš Balabán, univerzitní výzkumníci Jan Ludvík, Libor Stejskal a finanční manažerka Mirka Kortusová - faktury účtovali za pořádání akcí na univerzitě. Ty byly dle některých sinologů vychýlené ve prospěch čínské propagandy.

"Jsem novinář, který působí v médiu veřejné služby. Jsme pod daleko větší mírou kontroly. Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych si založil eseróčko a podnikal a parazitoval třeba na České televizi. Myslím si, že by mělo být běžné, že lidé, kteří jsou na akademické půdě a dostávají granty, dají čestné prohlášení, v jakých orgánech sedí a jaké firmy mají, protože by to velela slušnost. Když veřejnost přestane věřit univerzitám, komu ještě může věřit?" komentoval to pro Aktuálně.cz Moravec.

Jako zaměstnanci univerzity včera tři ze čtyř spolujitelů firmy skončili. "Včera jsem se dohodla na rozvázání pracovního poměru s panem Balabánem, paní Kortusovou a panem Stejskalem. Odejdou k 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni," oznámila děkanka Alice Němcová Tejkalová. V případě Ludvíka podle ní ještě probíhá fakultní šetření.

Rektor Tomáš Zima se od dění distancuje. Argumentuje, že škola má na 11 tisíc zaměstnanců a on nemůže vědět o jednání každého z nich. Navzdory tomu, že si Balabána osobně vybral jako šéfa Česko-čínského centra UK, které sám zřídil. A jednatel firmy Stejskal Aktuálně.cz tvrdil, že peníze, které do společnosti natekly od čínské ambasády, šly na úhradu přímých nákladů konferencí centra zaštitěných Zimou.

"Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevyklučuji, že budeme podávat trestní oznámení," dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Akademický senát fakulty ovšem vedení univerzity usnesením vyzval k objasnění finančních a jiných propojení mezi Česko-čínským centrem a Střediskem bezpečnostní politiky, s. r. o.

Pro Zimu jde o citlivou věc. Až nátlak akademické obce nedávno ukončil partnerství univerzity s firmou Home Credit nejbohatšího Čecha Petra Kellnera, který ve velkém v Číně podniká v úvěrovém byznysu.

"Kolegové mi říkají, že soukromé firmy přistupují k akademické půdě jako k námezdní síle studentů a akademiků, aby za pár peněz získaly něco, s čím by je prestižní zahraniční univerzity vyrazily. Miliardáři by si měli uvědomit, že tady nejsme jako levná námezdní síla a neměli by se pak ještě vysmívat, že si univerzity řekly tak málo," glosoval to nyní předseda Akademického senátu FSV Moravec.

Odborář Balabán

V dopise, který poslali Moravcovi, se spolumajitelé firmy nyní omluvili za poškození dobrého jména školy. A Stejskal zároveň rezignoval na šéfa fakultních odborů. I ty fungují netransparentně a nezveřejňují žádné informace. A i v jejich vedení sedí podle posledních dostupných údajů také Balabán a Kortusová. Balabán dokonce jako čestný místopředseda. "To je neuvěřitelné propojení," komentoval to Moravec s tím, že zaměstnanci fakulty nic nevědí o odborech, které je mají reprezentovat.

Balabán už těsně po textech Aktuálně.cz rezignoval na post výkonného tajemníka Česko-čínského centra univerzity i funkci šéfa fakultního výzkumného Střediska bezpečnostní politiky. Až doteď ale zůstal zaměstnancem Karlovy univerzity.

Šéf nadřízeného politologického institutu podotkl, že z výzkumného střediska zbylo torzo, které je navíc zdiskreditované. Pod novým vedením zvenci se ho nyní fakulta pokouší reorganizovat. "Směřujeme k rozpuštění toho, co zbylo, na fakultě," dodal Petr Jüptner.

Škola řeší miliony na výzkum od vnitř

Fakulta ovšem nyní také řeší, co s granty, které pod hlavičkou Karlovy univerzity výzkumníci získali, aby škola nemusela peníze vracet. Akademici, jejichž firma brala peníze od Číny, kterou BIS označuje za nepřátelskou mocnost, totiž doteď mají na starosti například bezpečnostní výzkum pro ministerstvo vnitř.

Balabán na projekt "Indikátory včasného varování eskalace zamrzlých konfliktů" dostal dle veřejné databáze grantů od ministerstva grant 14 milionů korun. Jeho kolega Jan Ludvík paradoxně od roku 2017 má dokonce za úkol vymyslet, jak výzkumné instituce ochránit před cizími mocnostmi. Spolumajitel Balabánovy firmy na to od ministerstva vnitř dostal grant 4,3 milionu korun.

Soukromá firma Středisko bezpečnostní politiky, přes kterou přitekla milion korun od čínské ambasády na pořádání akcí na Karlově univerzitě, po textech Aktuálně.cz změnila název. Doteď se jmenovala stejně jako univerzitní výzkumné Středisko bezpečnostní politiky. Nyní je k dohledání jako Multilateral Consulting & Analysis. Kolik peněz přes společnost protéklo, ale v obchodním rejstříku nejde dohledat.

Akademici UK a spolumajitelé soukromé firmy v jedné osobě totiž rejstříkovému soudu poslali zcela netypicky jen tu část dokumentů, z nichž nelze vyvodit, kolik do firmy celkem přiteklo peněz či kolik si její spolumajitelé vyplátili jako zisk.

Fakultě ale Balabán a jeho kolegové slíbili, že ve své soukromé firmě nechají renomovanou auditorskou firmu udělat forenzní audit. Nyní fakulta se svými vlastními zaměstnanci dojednává podmínky toho, aby mohla věrohodně zjistit, jaké obchody pod krytím univerzity dělali. Jasno by mohlo být do konce roku.

"Pokud by tomu firma nevyhověla, žádá ekonomická komise UK vedení fakulty o podání trestního oznámení pro podezření na podvod," komentovala to šéfka ekonomické komise fakulty Hana Kubátová.

Balabán totiž prostřednictvím své firmy nezískal jen přes milion od čínské ambasády. Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky zároveň pravidelně pořádal bezpečnostní konference. A zval na ně ty nejvlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry.

Miliony za bezpečnostní konference

Partneři konferencí dle dostupných dokumentů ale neprůhledně a nejspíše i v rozporu s fakultními předpisy nepřispívali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o. Celkem Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolumajitelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

Peníze mu převedl zbrojařský kolos miliardáře Jaroslava Strnada Czechoslovak Group, další zbrojař Omnipol, Česká zbrojovka, polostátní energetická firma ČEZ nebo komunikační firma Huawei, kterou dnes západní tajné služby podezřívají ze špionáže pro čínskou vládu. Server Seznam Zprávy přitom už upozornil na to, že do soukromé firmy místo univerzitě peníze posílaly i státní firmy - Lesy ČR, Vojenské lesy či Národní institut pro další vzdělávání.

Jak už navíc upozornil Respekt, další peníze za partnerství konferencí některé státní firmy platily dokonce jen jednatelce firmy a finanční manažerce univerzitního střediska Mirce Kortusové. Dvěma státním organizacím - Správě železniční dopravní cesty a firmě Čepro - naučtovala na své jméno desítky tisíc. A použila na to hlavičkový papír univerzity.

Balabán tvrdí, že příspěvky všech firem pak vynaložil na náklady konference - letenky, tlumočení či občerstvení. Ověřit to ale nelze.

Výlety pro studenty do Číny od ambasády

Akademičtí senátoři také řešili, jak je možné, že Balabán ambasádě naučtoval na 70 tisíc za konání kurzu o Nové hedvábné stezce, který na fakultě vyučoval. Navzdory tomu, že takové náklady má platit univerzita.

"To považuji za naprosto katastrofální a šílené. Je to devastující a toxické," uvedl šéf politologického institutu Petr Jüptner.

Třem nejlepším studentům kurzu pak dokonce čínská ambasáda platila osmidenní výlet do Číny. To děkanka považuje za nepřijatelné.

Jüptner ale připustil, že o tom věděl. "Studenti měli vyjet v rámci programu "Bridge for the future", globálního projektu čínské vlády na komunikaci se světovou mládeží, zajišťujícího pobyty v Číně pro minimálně 80 studentů z celého světa. Na samotný výjezd neexistovala žádná dohoda s **FSV UK**, vedení Institutu politologických studií vnímalo dílčí informace o možnosti výjezdů nejlepších studentů, když se o nich dozvědělo, jako záležitost česko-čínské spolupráce v rámci Česko-čínského centra UK, přesnější informace k financování nemělo," uvedl Jüptner.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/karlova-univerzita-propustila-akademiky-cina/r--0e3b078affd511e9b1410cc47ab5f122/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Mluvčí Lagronová se vrací k ministru Zaorálkovi

5.11.2019 mediar.cz str. 00 Články

ČTK

Michaela Lagronová

Novou mluvčí a vedoucí tiskového oddělení ministerstva kultury se stala Michaela Lagronová, která byla v minulosti mluvčí třeba ministerstev zahraničí a školství nebo Letiště Praha. Jako mluvčí nahradila Marthu Häckl, která byla z této pozice odvolána ke konci srpna. Tiskové oddělení ministerstva Lagronová povede po Janu Chmelíčkoví, který se jako ředitel kanceláře ministra ujal práce dočasně.

Lagronová se po necelých dvou letech vrací jako mluvčí na ministerstvo řízené Lubomírem Zaorálkem (ČSSD). Mluvčí ministerstva zahraničí vedeného Zaorálkem se stala v listopadu 2014 a zůstala jí i po předloňském prosinci, kdy Zaorálek jako šéf diplomacie skončil. Do funkce ministra kultury Zaorálek nastoupil letos na konci srpna.

Mluvčí a ředitelkou tiskového odboru ministerstva zahraničí byla Lagronová do přelomu loňského a letošního roku. Na ministerstvo kultury přichází ze státní Exportní garanční a pojišťovací společnosti (EGAP), kde měla na starosti vnější vztahy a marketing.

V minulosti Lagronová pracovala téměř pět let ve skupině Český Aeroholding, která zastřešovala společnosti Letiště Praha a České aerolinie. Působila také jako mluvčí petrochemické skupiny Unipetrol, ve zpravodajsko-publicistické televizi Z1 jako dramaturg diskusních pořadů nebo v redakci zpravodajství a publicistiky České televize, kde v letech 1998 až 2001 kariéru začínala.

Vystudovala obor mezinárodní teritoriální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a marketing a sociální komunikaci na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

URL| <https://www.mediar.cz/mluvci-lagronova-se-vraci-k-ministru-zaoralkovi/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
mediar.cz

K počátkům Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově

5.11.2019 sinopsis.cz str. 00

Olga Lomová

Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, nadchl se rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu.

Nedávno se provalily skandály Miloše Balabána, ředitele Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, který si na soukromou firmu účtoval čínské peníze za pořádání propagandistických konferencí pod hlavičkou univerzitního Česko-čínského centra, které zahajoval rektor po boku čínské velvyslankyně (a po jejím odvolání v souvislosti se zmizením Zemanova čínského poradce nový velvyslanec). Odhalení vedlo k okamžité rezignaci Miloše Balabána z pozice tajemníka Česko-čínského centra, v jehož čele nominálně stojí rektor Zima. Rektor osobní zodpovědnost nepřipustil, od Balabána a „jeho“ konferencí se distancoval a prohlásil, že nemůže vědět vše o tisících zaměstnanců univerzity a ručit za jejich morální profil.

Toto vysvětlení není přesvědčivé, konference se konaly v reprezentativních univerzitních prostorách a Miloš Balabán nebyl jeden z tisíců zaměstnanců UK, ale člověk, kterého rektor Zima osobně přivedl do Česko-čínského centra, učinil ho výkonným tajemníkem a de facto ho nechal centrum řídit, přestože nominálně měl jako tajemník být pouze zodpovědný za svolávání pravidelných schůzí rady a vedení zápisu.

Česko-čínské centrum

Česko-čínské centrum bylo zřízeno Opatřením rektora 6/2016, které vešlo v platnost 15. března téhož roku. V opatření se uvádí, že „centrum je odborným celouniverzitním střediskem výzkumu a vzdělávání

specializovaného na témata politických, ekonomických, právních, sociálních, teritoriálních, mediálních, kulturních a bezpečnostních studií v rámci spolupráce mezi Českou republikou a Čínou“. Rektor přizval k založení centra čtyři fakulty: filozofickou, sociálních věd, pedagogickou a právníkou.

Za dobu své činnosti se centrum výzkumu a vzdělávání na téma čínské společnosti a kultury nevěnovalo, ani nemohlo, protože na to nemělo ani odborné kapacity ani prostředky. Hlavní činností centra byly ony problematické konference zaštitěné rektorem. Není bez zajímavosti, že generálním partnerem konference v září 2018 s názvem „40 let reform: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám“ byl Home Credit. Česko-čínské centrum dále organizovalo komerční letní školu pro čínské studenty a konečně na podnět pana rektora vznikla učebnice čínštiny pro děti. Tu měla vypracovat filozofická fakulta, ale nakonec se práce zhostili bývalí studenti sinologie, protože učitelé FF nepovažovali projekt za smysluplný z hlediska vlastní odborné práce.

Navzdory proklamované podpoře rozvoji odborného výzkumu Číny bylo centrum od počátku především nástrojem, jak vycházet vstříc politickým představitelům ČLR v naději, že to umožní univerzitě vydělávat peníze. Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, pan rektor Zima se nadchl pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu. Jak známo, místo investic do České republiky dorazila podvodná firma CEFC, jejíž „předseda“ následně zmizel, nejspíš proto, že jeho blízký spolupracovník byl v USA usvědčen a odsouzen za uplácení politiků v Africe. A místo platících čínských studentů se na Univerzitě Karlově objevil skandál, který bude ještě dlouho poškozovat její jméno. Drobný přivýdělek pro pár učitelů na komerční letní škole ani bonusy typu placeného výletu proděkana právníké fakulty profesora Tomáška do Tibetu se za příspěvek k rozvoji UK nedají počítat.

Na počátku politika

Ačkoliv se o tom v Opatření rektora nehovoří, Česko-čínské centrum při UK vzniklo jako přímý produkt jednání rektora Zimy s českými a čínskými politiky. Podle zpráv z českého tisku navázání spolupráce s čínskými politiky zprostředkoval rektorovi tehdejší předseda Poslanecké sněmovny, sociální demokrat Jan Hamáček. K ČSSD má tradičně také blízko Miloš Balabán, o němž se uvádí, že působí jako bezpečnostní expert strany, a jediným vysvětlením, proč se Miloš Balabán – nijak nevýrazný odborný asistent **fakulty sociálních věd**, který se odborně Číně nikdy nevěnoval – stal tajemníkem Česko-čínského centra, může být, že rektorovi zprostředkoval politické kontakty.

Výsledkem jednání s politiky byla v červnu 2015 návštěva vicepremiérky Liou Jen-tung, členky politbyra ÚV KS Číny a dřívější vedoucí Oddělení ÚV KS Číny pro práci na jednotné frontě, vlivové organizace zásadního významu.

Teprve v souvislosti s probíhajícím skandálem kolem tajemníka ČČC se mi do ruky dostaly staré čínské noviny Prague Chinese Times, které v Praze vydává čínská komunita. Ty v červnu 2015 uveřejnily článek o návštěvě paní Liou na UK, kde se mimo jiné uvádí, že během návštěvy „místopředsedkyně Čínské lidové republiky uzavřela dohodu s rektorem Univerzity Karlovy Tomášem Zimou, že na pražské Karlově univerzitě zřídí Česko-čínské centrum. Cílem centra bude nejen podporovat výzkum v oblasti sinologie, ale také v oblasti sociologie, bezpečnosti, ekonomie a dalších“.

Podle autora článku se setkání na půdě Univerzity Karlovy „neslo v atmosféře přátelského porozumění“ a paní Liou Jen-tung „slíbila upřímnou aktivní podporu spolupráci Univerzity Karlovy se všemi čínskými univerzitami a stejně tak vyjádřila velkou podporu akademické výměně všech čínských univerzit s Univerzitou Karlovou“. Jak by něco takového mohla zajistit je záhadou, ale pan rektor tomu zjevně uvěřil.

Článek věnuje značný prostor docentu Vladimíru Beňáčkovi, zvláštnímu hostu na setkání rektora s vicepremiérkou Liou, který je zde uveden jako „ředitel Výzkumného centra pro politiku a ekonomii“ na **fakultě sociálních věd**. Docent Beňáček, později pravidelný řečník na konferencích Miloše Balabána, přednesl za všeobecného nadšení čínských hostů referát, v němž navrhuje vytvořit při Univerzitě Karlově výzkumné centrum se zaměřením na vztahy Číny a EU. Autor článku cituje Beňáčka, jak se odvolává na výzkum na FSV působícího „badatele Cheng Yu-china“, který sleduje „subtilní změnu“ ve vztazích mezi Čínou a zeměmi střední a východní Evropy, zejména poté, co byl v Pekingu zřízen Sekretariát pro spolupráci se zeměmi střední a východní Evropy, tedy zvláštní orgán pro koordinaci regionálního sdružení 16+1.

Vychvalovaný badatel Cheng Yu-chin byl student doktorského programu, který studium nedokončil, nicméně absolvoval kurs ve Středisku bezpečnostní politiky. O půl roku později skutečně založil EU-China Economics and Politics Institute s.r.o. s adresou na Ovocném trhu, v těsném sousedství univerzity, aby lákal do Prahy čínské vysokoškolské studenty. Přednášeli jim učitelé z FSV a VŠE, včetně pana docenta Beňáčka, jinak též předsedy mezinárodní rady institutu. Podle rejstříku firem má přítom tento institut akreditaci pouze pro

„rekvalifikační kurzy“. Pan Cheng Yu-chin účtoval čínským studentům školné a zároveň jako ředitel prestižně vyhlášené instituce pilně publikoval v novinách na Tchaj-wanu články oslavující čínský projekt Nové hedvábné cesty.

V článku v Prague Chinese Times je ještě jedna perla – na fotografii ze setkání v Karolinu postává také Jaroslav Tvrdík, spojka Sobotkovy vlády a PPF. Celá skupinka se nechala vyfotografovat před pomníkem Mistra Jana Husa, který se kdysi dal, bláhový, pro pravdu upálit.

URL| <https://sinopsis.cz/k-pocatkum-cesko-cinskeho-centra-na-univerzite-karlove/>

Ukrajinská pozemková reforma

5.11.2019 ČT 24 str. 10 21:31 Horizont

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Plán ukrajinské vlády zrušit embargo na prodej zemědělské půdy, které platí od roku 2001, budí v zemi bouři nevole. Farmáři se bojí, že vysoce ceněnou černozem skoupí cizinci, včetně Rusů. Ukrajinský prezident Zelenskyj pozemkovou reformu sliboval už před zvolením a má podporu mezinárodních institucí. Je údajně nutná pro modernizaci zemědělského sektoru.

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Ukrajina se říká obilnice Evropy. Strategické hodnoty 40 000 000 ha černozemě si byl vědom každý, kdo ji ovládal nebo ovládat chtěl. A 7 milionu Ukrajinců, kteří půdu vlastní na ni nedá dopustit. Zmínky o reformě a otevření trhu zahraničním investorům je děs.

Viktor ROMANJUK, kombajnér

Jestli přijdou cizinci, seberou nám naši jedinou možnou práci, na naší půdě. A pak z nás budou otroci.

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Po rozpadu Sovětského svazu v roce 1991 dostaly kolektivy zvané půdu ti, kteří na ní pracovali. Posledních 18 let platí na její prodej moratorium. Vláda ho chce do konce roku zrušit. Vyzývá ji k tomu i Mezinárodní měnový fond. Půdní reforma by ukrajinské státní kase ročně přinášela 16-35 miliard korun. Tetiana Petrovyčová vlastní 2 ha, které pronajímá většinu farmářů. Jednou ročně si nechá zaplatit kukuřicí. Tou krmí krávu a drůbež, mléko sýr mění se sousedy za zeleninu. Její úvahy nikdo nevyvrátí.

Tetiana PETROVYČOVÁ, poštovní zaměstnankyně

Když tu půdu dnes prodáme, dostaneme peníze. Ale co budeme dělat zítra? Z čeho budeme žít zítra?

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Koncem října zemědělci protestovali v Kyjevě. Snažili se přesvědčit poslance, ať pozemkovou reformu nedovolí. Prezident je ujišťuje, že především oni sami by si pole jednou provždy koupili.

Volodymyr ZELENSKYJ, prezident Ukrajiny

V první fázi bychom měli půdu prodávat pouze Ukrajincům. Teprve až si naši občané koupí dost půdy a budou na to mít úvěry a půjčky, můžeme trh otevřít zahraničním společnostem.

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

V návrhu je ale háček. Na koupi by měly od začátku nárok i zahraniční firmy, pokud už na Ukrajině 3 roky působí. Podezření farmářů vůči cizincům hlavně Rusům bude vláda jen těžko vyvracet. V částech venkova se šíří zvěsti známé už v době nacistické okupace, že noví vlastníci vrchní úrodnou vrstvu ornice ukradnou a vyvezou do ciziny.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

A Karel Svoboda z institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Úrodná půda a vztah k ní může mít a má jistě taky silnou psychologickou dimenzi, to jsme nakonec vlastně v té reportáži viděli a slyšeli a je to pochopitelné. V tuto chvíli bysme se mohli vlastně ptát, proč si ukrajinské úřady nebo ukrajinské vedení nepočká a na dobu, kdy tomu, řekněme, bude pro Ukrajince přijatelnější, země se postupně otevírá světu a možná nastane brzy doba, kdy to nikoho nebude příliš vzrušovat ty investice do tohoto zemědělského sektoru, takže proč vláda přichází s tímto opatřením teď?

Karel SVOBODA, ukrajinka, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já jsem se koukal, kdy poprvé vlastně přišel někdo na Ukrajině s tím, že by se mohl zavést nějaký trh půdy a byl to poprvé Leonid Kučma v roce 94, takže já bych asi ukrajinské vedení moc neobviňoval z nějakého přílišného spěchu. Řekněme, že je to dlouhá doba a vlastně od roku 2001 tam platí to moratorium, čili to volání po tom, aby se něco v tomhle směru změnilo a Ukrajina je jedna z posledních zemí, která to má takto, že vlastně si nemůžete tu půdu koupit.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Řekněme, že od roku 94, už asi se déle čekat nedá. Slyšeli jsme obavy, které zaznívají. Ty obavy zní zejména v souvislosti s potenciálními ruskými investory. Jsou oprávněné, má nebo může Ukrajina je považovat za nebezpečné?

Karel SVOBODA, ukrajinka, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já bych řekl, že tam je to obecně spíš ti zahraniční, nejenom ruští, takže prostě tam čtete přesně ty zvěsti, že oni shrábnou tu vrchní část a odvezou jí, nebo že já nevím, zničí půdu, všechno tohleto jsou obavy, které budou vznikat vždycky a nejsou nějak jako překvapivé. Mě to nějak nepřekvapilo a ani si nemyslím, že tam je to příliš zaměřené na to, že by Rusko tedy to použilo jako nějakou hybridní zbraň, jak je teď populární nebo nevím, jestli se říká zbraň, ale je tam obava spíš o to, že vlastně tu ukrajinskou zemi vykoupí ti cizinci a zničí ji, plundrují ji. Ony i ty zákony nebo ty projekty zákonů mají vlastně různé pojistky v podobě toho, odkdy budou moci kupovat, kdo vlastně z těch cizinců bude moci kupovat, jestli bude moci kupovat, čili ono to ještě není úplně rozhodnuté.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Je Ukrajina schopna garantovat bezchybný nebo bezproblémový, férový průběh privatizace? Víme, že to je země, která je často spojována s korupcí, nebo s tím, že ji nedokáže účinně řešit a jak víme, korupce a privatizace můžou společně generovat velmi problematický výstup.

Karel SVOBODA, ukrajinka, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

To můžou. Na druhou stranu, pokud takhle budou uvažovat, tak neudělají nikdy nic, protože prostě korupce bude fungovat vždycky a Ukrajina zdaleka není jediná země, kde korupce funguje. Čili já z toho cítím spíš tu snahu něco udělat. Ono ostatně v těch volbách slibovali tuto reformu obě 2 strany. Ona ta reforma, co jsem

sledoval, tak vlastně má poměrně velkou podporu, daleko menší podporu má právě ta možnost nakupování půdy cizinci, ale pokud by čekali na to, až zatočí s korupcí, tak to pravděpodobně bude trvat dalších 30 let.

K počátkům Česko-čínského centra na Univerzitě Karlově

5.11.2019 nazory.aktualne.cz str. 00 989

Olga Lomová

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima se distancoval od aktivit Miloše Balabána, který si nechal proplácet od Velvyslanectví ČLR v Praze faktury za pořádání konferencí na půdě univerzity. Zatím ale nevysvětlil, proč Balabánovi věnoval takovou důvěru, že mu svěřil Česko-čínské centrum formálně koncipované jako mezifakultní platforma pro rozvoj výzkumu a akademické výměny se zaměřením na Čínu.

Nedávno se provalily skandály Miloše Balabána, ředitele Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, který si na soukromou firmu účtoval čínské peníze za pořádání propagandistických konferencí pod hlavičkou univerzitního Česko-čínského centra. Počínaje rokem 2016 konference zahajoval rektor po boku čínské velvyslankyně (a po jejím odvolání v souvislosti se zmizením Zemanova čínského poradce pak po boku nového velvyslance ČLR v Praze). Odhalení vedlo k okamžité rezignaci Miloše Balabána z pozice tajemníka Česko-čínského centra, v jehož čele nominálně stojí rektor Zima. Rektor osobní zodpovědnost nepřipustil, od Balabána se distancoval s tím, že nemůže vědět vše o tisících zaměstnanců univerzity a ručit za jejich morální profil.

Toto vysvětlení není přesvědčivé, konference se konaly v reprezentativních univerzitních prostorách a Miloš Balabán nebyl jeden z tisíců zaměstnanců UK, ale člověk, kterého rektor Zima osobně přivedl do Česko-čínského centra, učinil ho výkonným tajemníkem a de facto ho nechal centrum řídit, přestože nominálně měl být jako tajemník zodpovědný pouze za svolávání pravidelných schůzí rady a vedení zápisu.

Česko-čínské centrum

Česko-čínské centrum bylo zřízeno Opatřením rektora 6/2016, které vešlo v platnost 15. března téhož roku. V opatření se uvádí, že „centrum je odborným celouniverzitním střediskem výzkumu a vzdělávání specializovaným na témata politických, ekonomických, právních, sociálních, teritoriálních, mediálních, kulturních a bezpečnostních studií v rámci spolupráce mezi Českou republikou a Čínou.“ Rektor přizval k založení centra čtyři fakulty: filozofickou, sociálních věd, pedagogickou a právníkou.

Za dobu své činnosti se centrum výzkumu a vzdělávání na téma čínské společnosti a kultury nevěnovalo, ani nemohlo, protože na to nemělo ani odborné kapacity ani prostředky. Hlavní činností centra byly ony problematické konference zaštitěné rektorem. Není bez zajímavosti, že generálním partnerem předposlední konference konané v září 2018 s názvem „40 let reform: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám“ byl Home Credit. O rok později s Home Creditem rektor podepsal smlouvu o partnerství s Univerzitou Karlovou, která vedla část akademiků k tomu, že rektora vyzvali k odstoupení.

Česko-čínské centrum dále organizovalo komerční letní školu pro čínské studenty. Na podnět pana rektora vznikla pod hlavičkou centra také učebnice čínštiny pro děti. Tu měla vypracovat filozofická fakulta, ale nakonec se práce zhostili bývalí studenti sinologie, protože učitelé FF nepovažovali projekt za smysluplný z hlediska vlastní odborné práce.

Navzdory proklamované podpoře rozvoji odborného výzkumu Číny, centrum bylo od počátku především nástrojem, jak vycházet vstříc politickým představitelům ČLR v naději, že to umožní univerzitě vydělávat peníze. Podobně jako se čeští politici nadchli pro myšlenku čínských investic výměnou za lidská práva, pan rektor Zima se nadchl pro myšlenku přílivu čínských studentů výměnou za servilní gesta vůči čínskému režimu. Jak známo, místo investic do České republiky dorazila podvodná firma CEFC, jejíž „předseda“ následně zmizel, nejspíš proto, že jeho blízký spolupracovník byl v USA usvědčen a odsouzen za uplácení politiků v Africe. A místo platících čínských studentů se na Univerzitě Karlově objevil skandál, který bude ještě dlouho poškozovat její jméno. Drobný přivýdělek pro pár učitelů na komerční letní školy ani bonusy typu placeného výletu proděkana právnické fakulty profesora Tomáška do Tibetu se za příspěvek k rozvoji UK nedají počítat.

Na počátku politika

Ačkoliv se o tom v Opatření rektora nehovoří, Česko-čínské centrum při UK vzniklo jako přímý produkt jednání rektora Zimy s českými a čínskými politiky. Podle zpráv z českého tisku navázání spolupráce s čínskými politiky zprostředkoval rektorovi tehdejší předseda Poslanecké sněmovny, sociální demokrat Jan Hamáček. K ČSSD má tradičně blízko také Miloš Balabán, o němž se uvádí, že působí jako bezpečnostní expert strany, a jediným vysvětlením, proč se Miloš Balabán – nijak výrazný odborný asistent **fakulty sociálních věd**, který se výzkumu Číny nikdy nevěnoval – stal tajemníkem Česko-čínského centra, může být, že rektorovi zprostředkoval politické kontakty.

Výsledkem jednání s politiky byla v červnu 2015 návštěva vicepremiérky Liou Jen-tung, členky politbyra ÚV KS Číny a dřívější vedoucí Oddělení ÚV KS Číny pro práci na jednotné frontě, vlivové organizace zásadního významu.

Teprve v souvislosti s probíhajícím skandálem kolem tajemníka ČČC se mi do ruky dostaly staré čínské noviny Prague Chinese Times, které v Praze vydává čínská komunita. Ty v červnu 2015 uveřejnily článek o návštěvě paní Liou na UK, kde se mimo jiné uvádí, že během návštěvy „místopředsedkyně Čínské lidové republiky uzavřela dohodu s rektorem Univerzity Karlovy Tomášem Zimou, že na pražské Karlově univerzitě zřídí Česko-čínské centrum. Cílem centra bude nejen podporovat výzkum v oblasti sinologie, ale také v oblasti sociologie, bezpečnosti, ekonomie a dalších“.

Podle autora článku se setkání na půdě Univerzity Karlovy „neslo v atmosféře přátelského porozumění“ a paní Liou Jen-tung „slíbila upřímnou aktivní podporu spolupráci Univerzity Karlovy se všemi čínskými univerzitami a stejně tak vyjádřila velkou podporu akademické výměně všech čínských univerzit s Univerzitou Karlovou“. Jak by něco takového mohla zajistit je záhadou, ale pan rektor tomu zjevně uvěřil.

Článek věnuje značný prostor docentu Vladimíru Beňáčkovi, zvláštnímu hostu na setkání rektora s vicepremiérkou Liou, který je zde uveden jako „ředitel Výzkumného centra pro politiku a ekonomii“ na **fakultě sociálních věd**. Docent Beňáček, později pravidelný řečník na konferencích Miloše Balabána, přednesl za všeobecného nadšení čínských hostů referát, v němž navrhuje vytvořit při Univerzitě Karlově výzkumné centrum se zaměřením na vztahy Číny a EU.

Autor článku cituje Beňáčka, jak se odvolává na výzkum na FSV působícího „badatele Cheng Yu-china“, který sleduje „subtilní změnu“ ve vztazích mezi Čínou a zeměmi střední a východní Evropy, zejména poté, co byl v Pekingu zřízen Sekretariát pro spolupráci se zeměmi střední a východní Evropy, tedy zvláštní orgán pro koordinaci regionálního sdružení 16+1.

Vychvalovaný badatel Cheng Yu-chin byl student doktorského programu, který studium nedokončil, nicméně absolvoval kurs ve Středisku bezpečnostní politiky. O půl roku později skutečně založil EU-China Economics and Politics Institute s.r.o. s adresou na Ovocném trhu, v těsném sousedství univerzity, aby lákal do Prahy čínské vysokoškolské studenty. Přednášeli jim učitelé z FSV a VŠE, včetně pana docenta Beňáčka, jinak též předsedy mezinárodní rady institutu. Podle rejstříku firem má přitom tento institut akreditaci pouze pro „rekvalifikační kurzy“. Pan Cheng Yu-chin účtoval čínským studentům školné a zároveň jako ředitel prestižně vyhlíženější instituce pilně publikoval v novinách na Tchaj-wanu články oslavující čínský projekt Nové hedvábné cesty.

V článku v Prague Chinese Times je ještě jedna perla – na fotografii ze setkání v Karolinu postává také Jaroslav Tvrdík, spojka Sobotkovy vlády a PPF. Celá skupinka se nechala vyfotografovat před pomníkem Mistra Jana Husa, který se kdysi dal, bláhový, pro pravdu upálit.

DeníkReferendum 4. 11. 2019

URL| <http://blog.aktualne.cz/blogy/olga-lomova.php?itemid=35113>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz (*Blogy*)

**Show Jana Krause – Linda Bartošová, Machmud Muradov a Karel Vladyka
alias Just Karen**

5.11.2019 topvip.cz str. 00
Samuel Svoboda

Finalistka České Miss a reportérka Linda Bartošová, zápasník MMA Machmud Muradov a drag queen Karel Vladyka alias Just Karen se představí v Show Jana Krause. Premiéru dalšího dílu Show Jana Krause uvidíte ve středu 6. listopadu ve 21.35 hodin na Primě.

Linda Bartošová – reportérka a moderátorka, finalistka České Miss a česká vyslankyně na Miss World se v roce 2012 stala Českou Miss World. Po gymnáziu vystudovala žurnalistiku na pražské **Fakultě sociálních věd** UK. Od roku 2012 působí v televizi v zahraniční redakci. Začínala jako redaktorka, později moderátorka, v současnosti je moderátorkou kontinuálního zpravodajství a zpravodajkou ze zahraničí. Šestadvacetiletá novinářka dodnes bojuje s nálepkou Miss. „Řekněme to tak, že můj intelektuální profil není v očích některých lidí úplně čistý. A moje přijímání tohoto faktu mělo několik fází. Nejdřív jsem jakékoli zmínky o Miss naprosto odmítala. Když na to někdo narazil, přijímala jsem to s nevolí. Pak jsem pochopila, že to je součást mé osobnosti. Jsem nařaděná různými vlivy a nesmím předstírat, že to tak není, protože by to byla lež. Teď jsem ve fázi, kdy nemám potřebu se obhajovat, i když jsou lidé, kteří mi to takzvaně nikdy neodpustí,“ říká. Linda hrála i ve filmu režiséra Petra Nikolaeva podle románu Michala Viewegha – Vybíjená.

Machmud Muradov – profesionální bojovník MMA (smíšená bojová umění) bojuje ve střední váze, kde je jediným českým zástupcem a vzhledem ke svému původu i současně jediným a prvním uzbeckým zástupcem v elitní americké profesionální soutěži UFC. Smlouvu s UFC podepsal 16. září tohoto roku a hned po dvou týdnech přípravy nastoupil jako náhradník proti obávanému Italovi Allesiovi Di Chiricovi, kterého nečekaně porazil. Navíc se tak stalo v kategorii do 84 kilogramů, ze které chce Muradov brzy přejít do nižší, 77 kilogramů, kde mu proti soupeřům nehrozí výrazný váhový deficit. „Třetí kolo už nešlo, byl jsem hrozně unavený. Třináct dní na přípravu je málo. Ale bojoval jsem pro fanoušky, vždyť reprezentuju dvě země, musel jsem! Ukázal jsem charakter, soupeř za mnou i přišel a řekl mi, že on se připravil dobře, zápas chtěl vyhrát. Za to mu děkuju,“ řekl po zápase česko-uzbecký sportovec, jehož současnou přítelkyní je zpěvačka Monika Bagárová.

Karel Vladyka alias Just Karen – performer, výrazná česká » drag queen « je v civilu bezmála dvoumetrovým mužem. Ve společnosti se poprvé převlečený za ženu objevil už v sedmi letech, kdy šel na karneval za gejšu. „Když mám na obočí čtyři vrstvy lepidla, na celém obličejí půl kila make-upu, na hlavě paruku, na nohou patnácticentimetrové podpatky a na těle flitrované šaty, jsem to já, ale nejsem. Jsem divoká bohyně, která lipsyncuje na Green Light od Lorde, tančí na stole a dělá kotrmelce. Jsem Karen.“ Zároveň si uvědomuje, že jako » drag queen « dokáže mít vliv na širší veřejnost a mluvit i o závažnějších tématech, jako je například mnohdy pokrytecký přístup většinové společnosti k nahotě. „Největší inspirací pro mě byli queer umělci a umělkyně, kteří se rozhodli vzít si svoje těla zpátky, zamilovat se do nich a s hrdostí je ukázat světu. A takové nahoty potřebujeme více, ne méně. Pokud se někdo bojí o svoje děti, tak ze srdce věřím, že ani jim to neublíží, ba naopak. Jestli je něco oddělá, tak to bude pravděpodobněji klimaticky zmutovaná veverka než odhalený zadek nebo bradavka na Instagramu,“ prohlašuje Vladyka.

Foto: TV Prima

URL| <http://www.topvip.cz/televize/show-jana-krause-linda-bartosova-machmud-muradov-a-karel-vladyka-alias-just-karen>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
topvip.cz

Show Jana Krause – Linda Bartošová, Machmud Muradov a Karel Vladyka

5.11.2019 mezizenami.cz str. 00

Finalistka České Miss a reportérka Linda Bartošová, zápasník MMA Machmud Muradov a drag queen Karel Vladyka alias Just Karen se představí v Show Jana Krause.

Linda Bartošová

Reportérka a moderátorka, finalistka České Miss a česká vyslankyně na Miss World se v roce 2012 stala Českou Miss World. Po gymnáziu vystudovala žurnalistiku na pražské **Fakultě sociálních věd** UK. Od roku 2012 působí v televizi v zahraniční redakci. Začínala jako redaktorka, později moderátorka, v současnosti je moderátorkou kontinuálního zpravodajství a zpravodajkou ze zahraničí. Šestadvacetiletá novinářka dodnes bojuje s nálepkou Miss. „Řekněme to tak, že můj intelektuální profil není v očích některých lidí úplně čistý. A moje přijímání tohoto faktu mělo několik fází. Nejdřív jsem jakékoli zmínky o Miss naprosto odmítala. Když na to někdo narazil, přijímala jsem to s nevolí. Pak jsem pochopila, že to je součást mé osobnosti. Jsem naředěná různými vlivy a nesmím předstírat, že to tak není, protože by to byla lež. Teď jsem ve fázi, kdy nemám potřebu se obhajovat, i když jsou lidé, kteří mi to takzvaně nikdy neodpustí,“ říká. Linda hrála i ve filmu režiséra Petra Nikolaeva podle románu Michala Viewegha – Vybjéná.

Machmud Muradov

Profesionální bojovník MMA (smíšená bojová umění) bojuje ve střední váze, kde je jediným českým zástupcem a vzhledem ke svému původu i současně jediným a první uzbekým zástupcem v elitní americké profesionální soutěži UFC. Smlouvu s UFC podepsal 16. září tohoto roku a hned po dvou týdnech přípravy nastoupil jako náhradník proti obávanému Italovi Allesiovi Di Chiricovi, kterého nečekaně porazil. Navíc se tak stalo v kategorii do 84 kilogramů, ze které chce Muradov brzy přejít do nižší, 77 kilogramů, kde mu proti soupeřům nehrozí výrazný váhový deficit. „Třetí kolo už nešlo, byl jsem hrozně unavený. Třináct dní na přípravu je málo. Ale bojoval jsem pro fanoušky, vždyť reprezentuju dvě země, musel jsem! Ukázal jsem charakter, soupeř za mnou i přišel a řekl mi, že on se připravil dobře, zápas chtěl vyhrát. Za to mu děkuju,“ řekl po zápase česko-uzbecký sportovec, jehož současnou přítelkyní je zpěvačka Monika Bagárová.

Karel Vladyka alias Just Karen

Performer, výrazná česká „drag queen“ je v civilu bezmála dvoumetrovým mužem. Ve společnosti se poprvé převlečený za ženu objevil už v sedmi letech, kdy šel na karneval za gejšu. „Když mám na obočí čtyři vrstvy lepidla, na celém obličejí půl kila make-upu, na hlavě paruku, na nohou patnácticentimetrové podpatky a na těle flitrované šaty, jsem to já, ale nejsem. Jsem divoká bohyně, která lipsyncuje na Green Light od Lorde, tančí na stole a dělá kotrmelce. Jsem Karen.“ Zároveň si uvědomuje, že jako „drag queen“ dokáže mít vliv na širší veřejnost a mluvit i o závažnějších tématech, jako je například mnohdy pokrytecký přístup většinové společnosti k nahotě. „Největší inspirací pro mě byli queer umělci a umělkyně, kteří se rozhodli vzít si svoje těla zpátky, zamilovat se do nich a s hrdostí je ukázat světu. A takové nahoty potřebujeme více, ne méně. Pokud se někdo bojí o svoje děti, tak ze srdce věřím, že ani jim to neublíží, ba naopak. Jestli je něco oddělá, tak to bude pravděpodobněji klimaticky zmutovaná veverka než odhalený zadek nebo bradavka na Instagramu,“ prohlašuje Vladyka.

Zdroj a foto: Prima

URL| <https://www.mezizenami.cz/volny-cas/show-jana-krause-linda-bartosova-machmud-muradov-a-karel-vladyka>

Američtí demokraté přitvrdili vůči Izraeli. Obamovo ustupování „Bibimu“ je minulostí

5.11.2019 info.cz str. 00 Svět

Milan Rokos

Názory na Izrael se v americké Demokratické straně pomalu mění. Zatímco Barack Obama schválil navzdory špatnému vztahu s premiérem Benjaminem Netanjahuem rekordní finanční pomoc židovskému státu, jeho možní následovníci ji chtějí použít jako páku k tlaku na izraelskou vládu.

Nad americkou podporou Izraeli se stahují mračna. Na jeruzalémské Herclově konferenci o současném sionismu to minulý týden řekl bývalý americký senátor a také kandidát na viceprezidenta Joe Lieberman. Sedmasedmdesátiletý politický veterán a bývalý člen Demokratické strany tak reagoval na diskuzi, která se strhla mezi demokratickými uchazeči o kandidaturu do Bílého domu.

Téma americké pomoci židovskému státu oživila svým projevem na kongresu židovské liberální organizace J Street massachusettská senátorka Elizabeth Warrenová. Když mluvila o své politice k Izraeli, bylo jasné, že by postupovala rázněji než Obama a prakticky opačně než nynější prezident Donald Trump.

„Musíme najít způsoby, jak dosáhnout hmatatelného pokroku směrem k dvoustátnímu řešení,“ prohlásila s tím, že někdy to může znamenat i vyvíjení tlaku na Izrael. „Pokud například izraelská vláda pokračuje v krocích směřujících k formálnímu zabránění Západního břehu, Spojené státy by měly dát jasně najevo, že naše pomoc nemůže být použita na podporu anexe.“

Na otázku, jak by měl takový tlak na Izrael vypadat, už Warrenová odpověděla jen vyhýbavě: „Možné je všechno.“ Senátorka stojí v tomto směru mezi uchazeči o nejvyšší úřad někde uprostřed. Stejně jako vermontský senátor Bernie Sanders je ostře kritická vůči politice Netanjahuových vlád, na druhou stranu ale stejně jako středový kandidát Joe Biden zdůrazňuje i nebezpečí, kterému židovský stát v neklidném regionu čelí. Přesměrovat pomoc do Gazy

Všichni tři se přitom shodují v odmítání Trumpovy politiky, která v izraelsko-palestinském konfliktu jednostranně preferuje izraelskou stranu. Všichni by také zrušili Trumpovo rozhodnutí o seškrtnání pomoci Palestincům.

Warrenová by stejně jako Sanders byla ochotna použít americkou vojenskou pomoc (zhruba 3,8 miliardy dolarů ročně) jako páku v jednání s izraelskou vládou. K jejímu vedení má sice nyní blíž generál Benny Ganc než západem kritizovaný Netanjahu, ani on ale nenabízí v přístupu k Palestincům holubičí taktiku a také mluvil o anexi. Senátorka nicméně odmítla specifikovat, jak by přesně postupovala.

To Sanders byl otevřenější a delegátům kongresu J Street své představy konkretizoval – je podle svých slov připraven vzít část americké pomoci a přesměrovat ji k Palestincům v Gaze. „Pokud chcete vojenskou pomoc, budete muset zásadně změnit váš vztah k lidem v Gaze,“ vzkázal doslova izraelským politikům. O Netanjahuovi v létě řekl, že „vede extrémně pravicovou vládu s rasistickými tendencemi“.

Obecně by mohly USA zatlačit na Izrael třemi způsoby – přímým snížením vojenské pomoci (její výše je 38 miliard dolarů na deset let), osekáním čtyřmiliardové záruky na izraelské půjčky v Americe, nebo začít – podobně jako Evropané – označovat izraelské výrobky z osad na okupovaných územích.

Tlak na vládu chtějí i židovští liberálové

K takovému postupu se ostatně hlásí i aktivisté liberální organizace J Street, kteří chtějí vyvíjet tlak v případě, že by Netanjahu nebo nějaký jeho následovník trvali na plánu anexe palestinských území. Rovněž k izraelské vládě kritická židovská skupina IfNotNow hodlá tlačit na prezidentské kandidáty, aby americkou pomoc Izraeli využili jako vyjednávací taktiku v případě dalšího rozšiřování ilegálních izraelských osad.

„Je zajímavé, že většina židů v Americe upřednostňuje Demokratickou stranu, i když tito voliči patří spíše k těm bohatším. Izraelská lobby ve Spojených státech začíná být rozdělená a mnozí nepodporují agresivní plány bývalého premiéra Netanjahua,“ potvrzuje posuny Kryštof Kozák, expert na americkou politiku z **Fakulty sociálních věd** UK. Soudí nicméně, že podpora pro Izrael v USA je a v nejbližší době i zůstane vysoká. Nemyslí si přitom, že by téma pomoci židovskému státu mělo hrát v demokratických primárních zásadnější roli. Použít peníze pro Izrael jako páku hlasitě odmítá z prezidentských kandidátů jen Biden, jenž to v listu The Wall Street Journal označil za „zcela pobuřující“.

Výše zmíněný Lieberman, který nyní vede lobbistickou organizaci bojující proti tomu, aby se Írán nezmocnil jaderné zbraně, upozorňuje, že se vztah části americké společnosti k židovskému státu mění. Podpora Izraele podle něj ubývá nejen mezi demokraty a liberály, ale i mezi mladými Američany, takzvanými mileniály.

Obama i Clintonová Bibimu ustupovali

Ještě před pár lety byla situace zcela odlišná. Demokratický prezident Obama sice izraelského premiéra Netanjahua často kritizoval, navzdory tomu ale v roce 2016 schválil nejvyšší vojenskou pomoc Izraeli v historii. „Bibi“ přitom ani o píd' nezměnil politiku vůči Palestincům, bojoval proti Obamou podporované smlouvě o kontrole íránského jaderného programu (JCPOA) a veřejně odmítl představu Bílého domu o dvoustátním řešení s návratem k hranicím z roku 1967.

Když pak další demokratická uchazečka o nejvyšší post Hillary Clintonová mluvila v kampani o Izraeli, slíbila pozvat Netanjahua do Bílého domu během prvního měsíce svého mandátu. Ve své knize z roku 2014 pak o „Bibim“ napsala, že je třeba se na něj dívat jako na přítele, a ne ho zahánět do kouta.

O měnícím se pohledu Američanů na svého letitého spojence mluví i průzkumy. Deník amerických židů Forward informoval o sondáži Marylandské univerzity, podle níž 57 procent demokratů podporuje ekonomické sankce

nebo „něco ostřejšího“ jako reakci na rozšiřování osad. Další průzkum z dílny Centra pro americký pokrok tento měsíc ukázal, že 71 procent demokratů a 56 procent Američanů si myslí, že by Washington neměl Izraeli poskytovat „neomezenou finanční a vojenskou pomoc“.

Sanders se této změny nálady snaží využít a poukázat i na to, jakým způsobem Izraelci americkou pomoc používají. Zjistit mohou podle listu Forward například to, že 25 procent z vojenské pomoci utrácí Izraelci za zbraně vyrobené v Izraeli. Fakt, že USA financují zbrojní průmysl, který jim konkuruje, se nebude líbit ani Trumpovým příznivcům, uzavírá židovský deník.

URL| <https://www.info.cz/clanek/43472/americti-demokrate-pritvrdili-vuci-izraeli-obamovo-ustupovani-bibimu-je-minulosti>

Američtí demokraté přitvrdili vůči Izraeli. Obamovo ustupování „Bibimu“ je minulostí

5.11.2019 info.cz str. 00

Milan Rokos

Názory na Izrael se v americké Demokratické straně pomalu mění. Zatímco Barack Obama schválil navzdory špatnému vztahu s premiérem Benjaminem Netanjahuem rekordní finanční pomoc židovskému státu, jeho možní následovníci ji chtějí použít jako páku k tlaku na izraelskou vládu.

Nad americkou podporou Izraeli se stahují mračna. Na jeruzalémské Herclově konferenci o současném sionismu to tento týden řekl bývalý americký senátor a také kandidát na viceprezidenta Joe Lieberman. Sedmasedmdesátiletý politický veterán a bývalý člen Demokratické strany tak reagoval na diskuzi, která se strhla mezi demokratickými uchazeči o kandidaturu do Bílého domu.

Téma americké pomoci židovskému státu oživila svým projevem na kongresu židovské liberální organizace J Street massachusettská senátorka Elizabeth Warrenová. Když mluvila o své politice k Izraeli, bylo jasné, že by postupovala rázněji než Obama a prakticky opačně než nynější prezident Donald Trump.

„Musíme najít způsoby, jak dosáhnout hmatatelného pokroku směrem k dvoustátnímu řešení,“ prohlásila s tím, že někdy to může znamenat i vyvíjení tlaku na Izrael. „Pokud například izraelská vláda pokračuje v krocích směřujících k formálnímu zabrání Západního břehu, Spojené státy by měly dát jasné najevo, že naše pomoc nemůže být použita na podporu anexe.“

Na otázku, jak by měl takový tlak na Izrael vypadat, už Warrenová odpověděla jen vyhýbavě: „Možné je všechno.“ Senátorka stojí v tomto směru mezi uchazeči o nejvyšší úřad někde uprostřed. Stejně jako vermontský senátor Bernie Sanders je ostře kritická vůči politice Netanjahuových vlád, na druhou stranu ale stejně jako středový kandidát Joe Biden zdůrazňuje i nebezpečí, kterému židovský stát v neklidném regionu čelí.

Všichni tři se přitom shodují v odmítání Trumpovy politiky, která v izraelsko-palestinském konfliktu jednostranně preferuje izraelskou stranu. Všichni by také zrušili Trumpovo rozhodnutí o seškrtní pomoci Palestincům.

Warrenová by stejně jako Sanders byla ochotna použít americkou vojenskou pomoc (zhruba 3,8 miliardy dolarů ročně) jako páku v jednání s izraelskou vládou. K jejímu vedení má sice nyní blíž generál Benny Ganc než západem kritizovaný Netanjahu, ani on ale nenabízí v přístupu k Palestincům holubičí taktiku a také mluvil o anexi. Senátorka nicméně odmítla specifikovat, jak by přesně postupovala.

To Sanders byl otevřenější a delegátům kongresu J Street své představy konkretizoval – je podle svých slov připraven vzít část americké pomoci a přesměrovat ji k Palestincům v Gaze. „Pokud chcete vojenskou pomoc, budete muset zásadně změnit váš vztah k lidem v Gaze,“ vzkázal doslova izraelským politikům. O Netanjahuovi v létě řekl, že „vede extrémně pravicovou vládu s rasistickými tendencemi“.

Obecně by mohly USA zatlačit na Izrael třemi způsoby – přímým snížením vojenské pomoci (její výše je 38 miliard dolarů na deset let), osekáním čtyřmiliardové záruky na izraelské půjčky v Americe, nebo začít – podobně jako Evropané – označovat izraelské výrobky z osad na okupovaných územích.

K takovému postupu se ostatně hlásí i aktivisté liberální organizace J Street, kteří chtějí vyvíjet tlak v případě, že by Netanjahu nebo nějaký jeho následovník trvali na plánu anexe palestinských území. Rovněž k

izraelské vládě kritická židovská skupina IfNotNow hodlá tlačit na prezidentské kandidáty, aby americkou pomoc Izraeli využili jako vyjednávací taktiku v případě dalšího rozšiřování ilegálních izraelských osad.

„Je zajímavé, že většina židů v Americe upřednostňuje Demokratickou stranu, i když tito voliči patří spíše k těm bohatším. Izraelská lobby ve Spojených státech začíná být rozdělená a mnozí nepodporují agresivní plány bývalého premiéra Netanjahua,“ potvrzuje posuny Kryštof Kozák, expert na americkou politiku z **Fakulty sociálních věd** UK. Soudí nicméně, že podpora pro Izrael v USA je a v nejbližší době i zůstane vysoká. Nemyslí si přitom, že by téma pomoci židovskému státu mělo hrát v demokratických primárních zásadnější roli.

Použití peníze pro Izrael jako páku hlasitě odmítá z prezidentských kandidátů jen Biden, jenž to v listu The Wall Street Journal označil za „zcela pobuřující“.

Výše zmíněný Lieberman, který nyní vede lobbistickou organizaci bojující proti tomu, aby se Írán nezmocnil jaderné zbraně, upozorňuje, že se vztah části americké společnosti k židovskému státu mění. Podpora Izraele podle něj ubývá nejen mezi demokraty a liberály, ale i mezi mladými Američany, takzvanými mileniály.

Ještě před pár lety byla situace zcela odlišná. Demokratický prezident Obama sice izraelského premiéra Netanjahua často kritizoval, navzdory tomu ale v roce 2016 schválil nejvyšší vojenskou pomoc Izraeli v historii. „Bibi“ přitom ani o píd' nezměnil politiku vůči Palestincům, bojoval proti Obamou podporované smlouvě o kontrole iránského jaderného programu (JCPOA) a veřejně odmítl představu Bílého domu o dvoustátním řešení s návratem k hranicím z roku 1967.

Když pak další demokratická uchazečka o nejvyšší post Hillary Clintonová mluvila v kampani o Izraeli, slíbila pozvat Netanjahua do Bílého domu během prvního měsíce svého mandátu. Ve své knize z roku 2014 pak o „Bibim“ napsala, že je třeba se na něj dívat jako na přítele, a ne ho zahánět do kouta.

O měnícím se pohledu Američanů na svého letitého spojence mluví i průzkumy. Deník amerických židů Forward informoval o sondáži Marylandské univerzity, podle níž 57 procent demokratů podporuje ekonomické sankce nebo „něco ostřejšího“ jako reakci na rozšiřování osad. Další průzkum z dílny Centra pro americký pokrok tento měsíc ukázal, že 71 procent demokratů a 56 procent Američanů si myslí, že by Washington neměl Izraeli poskytovat „neomezenou finanční a vojenskou pomoc“.

Sanders se této změny nálady snaží využít a poukázat i na to, jakým způsobem Izraelci americkou pomoc používají. Zjistit mohou podle listu Forward například to, že 25 procent z vojenské pomoci utrácejí Izraelci za zbraně vyrobené v Izraeli. Fakt, že USA financují zbrojní průmysl, který jim konkuruje, se nebude líbit ani Trumpovým příznivcům, uzavírá židovský deník.

URL| <https://www.info.cz/svet/americti-demokrate-pritvrdili-vuci-izraeli-obamovo-ustupovani-bibimu-je-minulosti-43472.html>

Učitel už nemá být encyklopedií, ale koučem. Čekají nás zásadní změny, říká Plaga

5.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci
Radek Bartoníček

Do první třídy vchází nadšený prvňáček a z deváté třídy nebo od maturity odchází zpruzený absolvent, stěžuje si poslanec a bývalý učitel Gazdík. Přestože se v

Sedmdesát osm stránek má dokument s názvem Hlavní směry vzdělávací politiky České republiky, který se objevil první listopadový den na internetu. V době, kdy se v souvislosti se školstvím debatuje hlavně o stávce učitelů, nevzbudil dokument téměř žádnou pozornost, ale už v příštích dnech tomu bude jinak.

Ve čtvrtek proběhne na pražském magistrátu konference za účasti všech důležitých hráčů, kteří se kolem vzdělávání pohybují. A všichni budou mluvit právě o zmiňovaném dokumentu, na kterém pracovala osmičlenná

skupina odborníků v čele s profesorem Arnoštem Veselým, který je vedoucím Centra pro sociální a ekonomické strategie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

"Je zpracovaný velmi kvalitně, což netvrdím jenom já, ale řada dalších odborníků, kteří se s ním už seznámili. Teď půjde o to, abychom tyto výsledky zapracovali do našich plánů, což je na bedrech mého ministerstva," sdělil Aktuálně.cz ministr školství Robert Plaga, který expertní tým letos v lednu jmenoval a který slibuje, že hlavní směry vzdělávací politiky poslouží jako základ pro budoucí podobu školství, která vzniká pod označením Strategie 2030+.

"Celý dokument o směřování vzdělávání je začátkem zásadních změn. Pokud se strategie vzdělávání naplní, bude to opravdu velký den pro vzdělávání v naší zemi," dodává. Předlouhé debaty nejen politiků, ale především učitelů, ředitelů škol a mnoha odborníků o tom, kam by mělo směřovat české školství, tak mají konečně něco, co je sepsáno na papíře.

"Teď považuji za nejdůležitější to, abychom našli co největší politickou shodu na dalším směru vzdělávání. Jestli se nějaký další ministr školství vydá mírně doprava nebo doleva, je v podstatě jedno, pokud se všichni shodneme na tom, že priorita vzdělávání je sepsána právě v dokumentu, který ve čtvrtek představíme na magistrátu," avizuje Plaga.

Učitel má být průvodcem vzděláváním, ne předkladatelem informací

Pokud jde o samotný obsah hlavních směrů vzdělávací politiky, ministr Plaga Aktuálně.cz sdělil, že on osobně považuje za nejdůležitější podporu učitelů a ředitelů škol.

"Toto jsme podcenili. Máme obrovskou autonomii škol, která ale nebyla v posledních 15 letech doprovázena jejich podporou," míní Plaga. Školy podle něj sice mají velkou volnost, jenže tato volnost není doprovázena jejich podporou, což vede k izolaci škol. "Lidé na školách potom necítí podporu a nemají si kam sáhnout, aby zvýšili kvalitu škol. Proto je pro mě zásadní podpora ředitelů a učitelů jako klíčových hráčů, díky kterým můžeme zvednout kvalitu školství," dodává Plaga.

Jak by tedy měla vypadat budoucnost českého školství podle zmiňovaného dokumentu? Experti jako první strategický cíl jmenují nutnost zaměřit vzdělání více na získání schopností "potřebných pro aktivní občanský, profesní i osobní život". Druhým cílem je snížení nerovnosti v přístupu ke kvalitnímu vzdělávání a umožnění maximálního rozvoje potenciálu žáků a studentů.

"Problém nerovnosti je v současnosti nesmírně závažný. Na tomto je nezbytné zapracovat," upozorňuje sociolog Dan Prokop, který je členem expertního týmu a garantem tohoto druhého strategického cíle. "Musíme také zvýšit počet žáků, kteří absolvují základní či střední školu. Podle statistik existuje mnoho žáků, kteří nemají nejen střední, ale dost často ani základní vzdělání. Nejvíce jich je v Karlovarském a Ústeckém kraji. Procento takových žáků musí být podstatně menší," říká Prokop.

Návrh expertů zároveň obsahuje několik cest, jak strategických cílů dosáhnout. Mluví například o nutnosti proměny obsahu vzdělávání, podpoře učitelů či ředitelů, zvýšení odborných kapacit i zvýšení financování. Tyto body jsou následně rozpracované do dalších podrobností, upravit se má například hodnocení žáků, kteří musí mít rovný přístup ke vzdělání, snížit se má administrativní zátěž, přehledný má být také systém vzdělávání učitelů.

Změnit se má mnohé ve způsobu výuky, v testování žáků i v jednotných přijímacích zkouškách na střední školy i maturitní zkoušky. Jinak by měla vypadat také práce učitelů. "Z role předkladatele informací by se měl změnit na mentora či průvodce vzděláváním," doporučují experti.

Ti se také zmiňují o nedůvěře ve školství, což je viditelné i v těchto dnech, kdy školské odbory vyhlásily stávkou, ke které se mnohé školy připojují.

"Zdá se, že v oblasti vzdělávání existují skupiny aktérů, které sdílí jen své informace a perspektivy a nejsou příliš konfrontovány s jinými pohledy a perspektivami. Například komunikace mezi centrálními a regionálními institucemi veřejné správy, školami, zaměstnavateli, rodiči a dalšími je nedostatečná, což vede k malé míře důvěry, zbytečnému obviňování, 'hledání viníka', dezinformacím a nespolupráci," upozorňuje osmičlenná skupina expertů.

Ministr Plaga jde za senátorem Drahošem

Jestli tuto koncepci podpoří kromě Plagova hnutí ANO i další strany, se teprve uvidí. Ministr se každopádně snaží zapojit ostatní strany a odborníky jiného politického zaměření.

Svědčí o tom například to, že už v pátek půjde se zmiňovaným dokumentem do Senátu za předsedou výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Jiřím Drahošem a jeho politickou platformou pro vzdělávání, kterou senátor už dříve ustavil ze zástupců sedmi politických stran, specializujících se na školství. Cílem je hledání shody na tom, jak by české školství příštích let mělo vypadat.

"S panem ministrem jsem o celé záležitosti už mluvil a on v pátek na zasedání naší platformy opravdu přijde. Jsem samozřejmě rád, že se něco koncepčního kolem vzdělávání děje. Ale musím se přiznat, že koncepci a strategii jsem zažil ve svém životě už mnoho a na nejrůznější témata. Ještě důležitější než strategie bude její implementace," sdělil Aktuálně.cz senátor Drahoš.

Podle něj je dlouhodobým problémem, že chybí politická shoda na tom, kudy a jak by se mělo školství ubírat. I proto vytvořil platformu, ve které sedí zástupci různých stran za jedním stolem.

"Podporuji strategické cíle vzdělávací politiky 2030+, které byly zatím zčásti zveřejněny, ale zároveň cítím, že pro jednotlivé politické strany by nemělo být nejdůležitější vytvářet 'originální' reformy vzdělávacího systému. Důvodem, proč se u nás zatím nic moc nepohnulo, je to, že se politické strany nejsou schopné shodnout na základních věcech, přestože se zhruba v osmdesáti procentech věcí ve školství překrývají," říká Jiří Drahoš, který podle svých slov usiluje právě o tuto shodu.

Gazdík: Ve školství chybí motivace

Členem platformy je mimo jiné za Starosty a nezávislé Petr Gazdík, který nedávno předložil se senátorem a bývalým rektorem Masarykovy univerzity v Brně Mikulášem Bekem dokument s názvem Vzdělávání pro 21. století. Gazdík považuje za jeden z největších problémů školství motivaci.

"Jestli něco českému školství obrovsky chybí, tak je to motivace. Do první třídy vchází nadšený prvňáček a z deváté třídy nebo od maturity odchází zpruzený absolvent, unavený životem i mládím, kterého nebaví takřka nic," tvrdí Gazdík, který má jako radní Zlínského kraje na starosti právě školství.

Co se z návrhů Gazdíka a Beka dostane nakonec do škol, zatím nelze předvídat, ale v některých bodech se shodují s experty jmenovanými ministrem Plagou. Třeba pokud jde o kritiku příliš velkého množství informací, které se musí žáci na školách učit do nejmenších detailů.

"Doba, kdy pan učitel vyprávěl dětem, jak to vypadá v Americe, a děti na něj hleděly s otevřenými ústy, je už v čudu, protože děti mají díky internetu daleko větší možnosti poznávat svět. Učitel musí být nově spíše koučem, který vede děti k tomu, jak se mají vzdělávat, a pomáhá jim v tom," říká Petr Gazdík.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/ucitele-se-do-zvi-kam-ma-smerovat-vzdelavani/r-2bc6a0faf4ce11e9ac60ac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Učitel už nemá být encyklopedií, ale koučem. Čekají nás zásadní změny, říká Plaga

5.11.2019 staloseted.cz str. 00

Sedmdesát osm stránek má dokument s názvem Hlavní směry vzdělávací politiky České republiky, který se objevil první listopadový den na internetu. V době, kdy se v souvislosti se školstvím debatuje hlavně o stávce učitelů, nezbudil dokument téměř žádnou pozornost, ale už v příštích dnech tomu bude jinak.

Ve čtvrtek proběhne na pražském magistrátu konference za účasti všech důležitých hráčů, kteří se kolem vzdělávání pohybují. A všichni budou mluvit právě o zmiňovaném dokumentu, na kterém pracovala osmičlenná skupina odborníků v čele s profesorem Arnoštem Veselým, který je vedoucím Centra pro sociální a ekonomické strategie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

„Je zpracovaný velmi kvalitně, což netvrdím jenom já, ale řada dalších odborníků, kteří se s ním už seznámili. Teď půjde o to, abychom tyto výsledky zapracovali do našich plánů, což je na bedrech mého ministerstva,“ sdělil Aktuálně.cz ministr školství Robert Plaga, který expertní tým letos v lednu jmenoval a který slibuje, že hlavní směry vzdělávací politiky poslouží jako základ pro budoucí podobu školství, která vzniká pod označením Strategie 2030+.

„Celý dokument o směřování vzdělávání je začátkem zásadních změn. Pokud se strategie vzdělávání naplní, bude to opravdu velký den pro vzdělávání v naší zemi,“ dodává. Předlouhé debaty nejen politiků, ale především učitelů, ředitelů škol a mnoha odborníků o tom, kam by mělo směřovat české školství, tak mají konečně něco, co je sepsáno na papíře.

„Teď považuji za nejdůležitější to, abychom našli co největší politickou shodu na dalším směru vzdělávání. Jestli se nějaký další ministr školství vydá mírně doprava nebo doleva, je v podstatě jedno, pokud se všichni shodneme na tom, že priorita vzdělávání je sepsána právě v dokumentu, který ve čtvrtek představíme na magistrátu,“ avizuje Plaga.

Učitel má být průvodcem vzděláváním, ne předkladatelem informací

Pokud jde o samotný obsah hlavních směrů vzdělávací politiky, ministr Plaga Aktuálně.cz sdělil, že on osobně považuje za nejdůležitější podporu učitelů a ředitelů škol.

„Toto jsme podcenili. Máme obrovskou autonomii škol, která ale nebyla v posledních 15 letech doprovázena jejich podporou,“ míní Plaga. Školy podle něj sice mají velkou volnost, jenže tato volnost není doprovázená jejich podporou, což vede k izolaci škol. „Lidé na školách potom necítí podporu a nemají si kam sáhnout, aby zvýšili kvalitu škol. Proto je pro mě zásadní podpora ředitelů a učitelů jako klíčových hráčů, díky kterým můžeme zvednout kvalitu školství,“ dodává Plaga.

Jak by tedy měla vypadat budoucnost českého školství podle zmiňovaného dokumentu? Experti jako první strategický cíl jmenují nutnost zaměřit vzdělání více na získání schopností „potřebných pro aktivní občanský, profesní i osobní život“. Druhým cílem je snížení nerovnosti v přístupu ke kvalitnímu vzdělávání a umožnění maximálního rozvoje potenciálu žáků a studentů.

„Problém nerovnosti je v současnosti nesmírně závažný. Na tomto je nezbytné zapracovat,“ upozorňuje sociolog Dan Prokop, který je členem expertního týmu a garantem tohoto druhého strategického cíle. „Musíme také zvýšit počet žáků, kteří absolvují základní či střední školu. Podle statistik existuje mnoho žáků, kteří nemají nejen střední, ale dost často ani základní vzdělání. Nejvíce jich je v Karlovarském a Ústeckém kraji. Procento takových žáků musí být podstatně menší,“ říká Prokop.

Návrh expertů zároveň obsahuje několik cest, jak strategických cílů dosáhnout. Mluví například o nutnosti proměny obsahu vzdělávání, podpoře učitelů či ředitelů, zvýšení odborných kapacit i zvýšení financování. Tyto body jsou následně rozpracované do dalších podrobností, upravit se má například hodnocení žáků, kteří musí mít rovný přístup ke vzdělání, snížit se má administrativní zátěž, přehledný má být také systém vzdělávání učitelů.

Změnit se má mnohé ve způsobu výuky, v testování žáků i v jednotných přijímacích zkouškách na střední školy i maturitní zkoušky. Jinak by měla vypadat také práce učitelů. „Z role předkladatele informací by se měl změnit na mentora či průvodce vzděláváním,“ doporučují experti.

Ti se také zmiňují o nedůvěře ve školství, což je viditelné i v těchto dnech, kdy školské odbory vyhlásily stávkou, ke které se mnohé školy připojují.

„Zdá se, že v oblasti vzdělávání existují skupiny aktérů, které sdílí jen své informace a perspektivy a nejsou příliš konfrontovány s jinými pohledy a perspektivami. Například komunikace mezi centrálními a regionálními institucemi veřejné správy, školami, zaměstnavateli, rodiči a dalšími je nedostatečná, což vede k malé míře důvěry, zbytečnému obviňování, ‚hledání viníka‘, dezinformacím a nespolupráci,“ upozorňuje osmičlenná skupina expertů.

Ministr Plaga jde za senátorem Drahošem

Jestli tuto koncepci podpoří kromě Plagova hnutí ANO i další strany, se teprve uvidí. Ministr se každopádně snaží zapojit ostatní strany a odborníky jiného politického zaměření.

Svědčí o tom například to, že už v pátek půjde se zmiňovaným dokumentem do Senátu za předsedou výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Jiřím Drahošem a jeho politickou platformou pro vzdělávání, kterou senátor už dříve ustavil ze zástupců sedmi politických stran, specializujících se na školství. Cílem je hledání shody na tom, jak by české školství příštích let mělo vypadat.

„S panem ministrem jsem o celé záležitosti už mluvil a on v pátek na zasedání naší platformy opravdu přijde. Jsem samozřejmě rád, že se něco koncepčního kolem vzdělávání děje. Ale musím se přiznat, že koncepcí a strategií jsem zažil ve svém životě už mnoho a na nejrůznější témata. Ještě důležitější než strategie bude její implementace,“ sdělil Aktuálně.cz senátor Drahoš.

Podle něj je dlouhodobým problémem, že chybí politická shoda na tom, kudy a jak by se mělo školství ubírat. I proto vytvořil platformu, ve které sedí zástupci různých stran za jedním stolem.

„Podporuji strategické cíle vzdělávací politiky 2030+, které byly zatím zčásti zveřejněny, ale zároveň cítím, že pro jednotlivé politické strany by nemělo být nejdůležitější vytvářet ‚originální‘ reformy vzdělávacího systému. Důvodem, proč se u nás zatím nic moc nepohnulo, je to, že se politické strany nejsou schopné shodnout na základních věcech, přestože se zhruba v osmdesáti procentech věcí ve školství překrývají,“ říká Jiří Drahoš, který podle svých slov usiluje právě o tuto shodu.

Gazdík: Ve školství chybí motivace

Členem platformy je mimo jiné za Starosty a nezávislé Petr Gazdík, který nedávno předložil se senátorem a bývalým rektorem Masarykovy univerzity v Brně Mikulášem Bekem dokument s názvem Vzdělávání pro 21. století. Gazdík považuje za jeden z největších problémů školství motivaci.

„Jestli něco českému školství obrovsky chybí, tak je to motivace. Do první třídy vchází nadšený prvňáček a z deváté třídy nebo od maturity odchází zpruzený absolvent, unavený životem i mládím, kterého nebaví takřka nic,“ tvrdí Gazdík, který má jako radní Zlínského kraje na starosti právě školství.

Co se z návrhů Gazdíka a Beka dostane nakonec do škol, zatím nelze předvídat, ale v některých bodech se shodují s experty jmenovanými ministrem Plagou. Třeba pokud jde o kritiku příliš velkého množství informací, které se musí žáci na školách učit do nejmenších detailů.

„Doba, kdy pan učitel vyprávěl dětem, jak to vypadá v Americe, a děti na něj hleděly s otevřenými ústy, je už v čudu, protože děti mají díky internetu daleko větší možnosti poznávat svět. Učitel musí být nově spíše koučem, který vede děti k tomu, jak se mají vzdělávat, a pomáhá jim v tom,“ říká Petr Gazdík.

URL| <https://www.staloseted.cz/aktualne-cz/ucitel-uz-nema-byt-encyklopedii-ale-koucem-cekaji-nas-zasadni-zmeny-rika-plaga/>

Michal Kubal

5.11.2019 Xantypa str. 52 REPORTÉR
VAŠEK VAŠÁK

O tahání d'ábla za ocas

V Iráku ho při práci unesli, v Afghánistánu jako válečný reportér kličkoval mezi kulkami i minami, po zemětřesení na Haiti zase mezi mrtvými. „Bez risku se realita natočit nedá,“ říká Michal Kubal, zástupce šéfredaktora zpravodajství České televize a nositel Ceny Ferdinanda Peroutky i Novinářské křepelky.

* Jaké jste byl dítě?

Žádný živel, spíš milý chlapec. Škola mi vždycky šla, nemusel jsem se nikdy extra učit. Od páté třídy jsem ze Stodu dojížděl do Nýřan, kde v rámci okresu zřídili třídu pro matematicky nadané děti. Tři roky jsem jezdil v šest ráno autobusem. Pak ho zrušili a já se musel odstěhovat k sestře do Plzně, odkud bylo lepší spojení. Od dvanácti let jsem se tedy vracel domů jenom na víkendy. To mě asi naučilo samostatnosti, což se mi pak hodilo – třeba když jsem se ve dvaadvaceti ocitl v Kosovu.

* Chtěl jste vždycky být novinářem?

Odmala mě lákala literatura, rád jsem četl a představoval jsem si, že budu spisovatelem. Žurnalistiku jsem bral jako mezistupeň. Nakonec jsem ale u ní zůstal. A jsem rád. Přes domácí směnu, kde jsem dělal nejrůznější pomocné práce, jsem se dostal do zahraniční rubriky. Celé to bylo ve znamení nečekaných příležitostí, které jsem využil. Hned má první cesta vedla v roce 1998 s náčelníkem generálního štábu Šedivým do Bosny. Byla rutinní a nikdo tam nechtěl. Jenže když jsme tam dorazili, zaútočili – po dlouhé době poprvé – na české vojáky. Z rutiny se stala ostře sledovaná událost. Nebo první výjezd do Kosova. Jeli jsme vlastně do sousední Makedonie točit jednotky, jak se připravují na vstup do provincie. Ale zařídili jsme si akreditaci a po dvou hodinách spánku jsme ráno vstupovali s prvními vojáky KFOR do Kosova.

* Neříkal jste si někdy, že přitahujete tragédie?

Říkal (úsměv). Jeden čas jsem měl takovou sérii, že se mnou kameramani skoro nechtěli jezdit. Vraceli jsme se třeba z Pákistánu, kde jsme zaznamenávali připravující se úder na Afghánistán po jedenáctém září, našemu letadlu se při přistání v Dubaji nezasunul podvozek a začal mu hořet motor. Pak jsme někam letěli s ministrem obrany Tvrdíkem a letadlo zajelo do bahna. Ale vždycky to dobře dopadlo.

* Pokud chcete natočit něco unikátního, musíte asi jít nebezpečí trochu naproti, že?

Popsal jste to přesně. Ale není to risk bez rozmyslu, spíš připravenost jet tam, kde se něco děje. Jinak se realita natočit nedá. I když je někdy nebezpečná a nepříjemná. Třeba poslední natáčení s americkými vojáky v Afghánistánu, kde jsme byli takzvaně embedovaní. To znamená, že jsme se stali součástí jednotky a dělali s ní všechno: jedli, spali, pochodovali, účastnili se akcí. Přiletěli jsme tehdy do Kábulu a tam se nás na velitelství zeptali: „Kam chcete?“ – „Do Kandaháru,“ povídám. Když jsme tam dorazili, na oblastním velitelství jsme řekli, že chceme do míst, kde je situace nejhorší. „Jedte na základnu u vesnice, kde se zrodil Tálibán,“ navrhli. Připojili jsme se tedy k jednotce a velitel nám říkal: „Pokud s námi půjdete na pěší patrolu, tak si buďte jisti, že to bude akční ‚procházka‘.“ Měl pravdu. Během pár stovek metrů dlouhého pochodu jsme se několikrát dostali do přestřelky s povstalci a vše končilo nálety bitevníků. Kousek od nás umřel voják, který šlápl na nastraženou výbušninu.

* To zní jako popis scény z akčního filmu...

Obecně bohužel platí, že v takových situacích většinou umírají lidé. Při natáčení s jinými americkými jednotkami v lednu 2005, v „sunnitském trojúhelníku“ v Iráku, jsme jeli v noci na patrolu. Najednou se ozvalo hlášení, že se topí americký obrněný transportér Bradley. Přívalové deště podemlely cestu, těžký transportér se převrátil a oni z něj nemohli dostat lidi ven. Uprostřed pouště se tak utopilo šest amerických vojáků. V takových chvílích pochopíte hodně z vojenského života a z toho, jak jednotka funguje. Tehdy v Afghánistánu jsme se dokonce zúčastnili rozloučení s vojákem, který padl kousek od nás. Je to velmi dojemný ceremoniál. Na nástupu hlásí jména podle abecedy, až dojdou ke jménu zemřelého. Třikrát ho vyvolají, nikdo neodpovídá. Je to strašně silné. Když jsem loni viděl fotky z rozloučení s třemi padlými českými vojáky, hned se mi vše vybavilo. Pohled na boty, pušky a „psí známky“ z paměti nevyumizí.

* Letos uplynulo patnáct let od chvíle, kdy jste byl vy, kameraman Petr Klíma a zpravodaj Českého rozhlasu Vít Pohanka v Iráku uneseni a zajati. Prý proto, že vás taxikář vezl špatnou trasou...

Měli jsme tam „pokryt“ první výročí pádu režimu Saddáma Husajna. Když jsme přijížděli, byla situace napjatá, ale nebojovalo se. Pak propuklo u Fallúdze sunnitské povstání, do toho začali bojovat i šité. Američané se ocitli ve dvou ohních a během dvou týdnů upadla země do chaosu. Měli jsme dvě možnosti, jak se vrátit: letecky, jenže cesta na letiště byla v té době asi nejnebezpečnější na světě, nebo po zemi do Jordánska, odkud jsme také přijeli. Den před námi stejnou trasu bez problémů absolvovali čeští kolegové. Jenže náš taxík odbočil do míst, kde byla uzavřená silnice, a check point hlídali ozbrojenci se šátky na hlavě. V tu chvíli mi došlo, že je to průšvih. A byl, přestože náš řidič patřil do zavedené agentury, kterou využívali všichni novináři, a byli jsme s ním domluveni, kudy má jet. Asi to byla jeho chyba. Otázka je, jestli záměrná. Řekl bych, že spíš ne.

* Co se dělo dál?

Obviňovali nás ze špionáže – měli jsme satelitní telefon, já i malý foťák. Lidé, kteří nás zajali a okradli, nás pak předali dalším. Když nás na tržišti překládali do jiného auta, trochu to vypadalo, že nás bude dav lynčovat. Pak nás několik dní drželi na jiném místě a už nám nic nevzali. Asi rok po našem propuštění mi volali z tajných služeb, že našli naše doklady v dobyté Fallúdzi v domě, kde byla vražděna rukojmí. Takže se nás evidentně snažili prodat. Al-Káida o nás ale asi neměla zájem.

* Vás v Iráku zajali, Tomáš Etzler tam zase byl jako zpravodaj CNN zraněn...

To se stalo ve stejnou dobu. Možná dokonce ve stejný den. Pár dní předtím jsme se s Tomášem potkali v hotelu Palestina. Poprvé osobně, znali jsme se jen přes telefon.

* V roce 2008 jste se stal zpravodajem České televize v USA. Byla už pak vaše práce trochu klidnější?

Do Ameriky jsme přijížděli s dcerou, které tehdy byly dva a půl měsíce. Od počátku to byla divočina. Pár dnů po příjezdu vypukla finanční krize, krachy bank, které byly pilíří Wall Streetu. Do toho kampaň před prezidentskými volbami, nominace prvního afroamerického kandidáta. A pak přišel hurikán Gustav a nařízená evakuace New Orleansu. Když jsme procházeli vylištěnou Francouzskou čtvrtí, která je jindy narvaná turisty, byly to scény jak po apokalypse.

* Natáčel jste i na Haiti bezprostředně po zemětřesení v roce 2010. Co se vám vybaví, když si na to vzpomenete?

Byli jsme tam mezi prvními, všude ještě vládli totální zmatek. Na ulicích se povalovaly mrtvoly, někdo se snažil dostat holýma rukama zpod trosky školy zavalené děti, uprostřed křižovatky rodila žena mrtvě nemluvně, protože na ni předtím spadly trosky. Lidé byli jako v transu. Celé město se ocitlo na ulici, davy lidí se pořád někde přemisťovaly, všichni měli prázdné pohledy. A pomoc ještě dlouho nepřišla.

* Jak jste si tehdy jako člověk z komfortního světa připadal?

Vždy se snažím být empatický a zachovat pietu. Nezasahujeme do toho, co se děje. Jsou to situace, které se vymykají čemukoli normálnímu. Lidská těla nakládají před nemocnicí bagrem a pohřbívají je do masových hrobů. To jsou silné scény.

* Když jste v roce 2015 vyrazil na rozhovor se syrským prezidentem Bašárem Asadem, projížděl jste územím, kde kvůli válce nezůstal pohromadě ani jediný dům...

Připomínalo to Čečensko nebo poválečnou Varšavu. Čtvrť, kde předtím žila střední vrstva, byla totálně zničená. Nebojovalo se jen na povrchu. Obě strany hloubily pod zemí tunely, a ty si navzájem vyhazovaly do vzduchu. O dvě stě metrů dál přitom byla hřiště plná dětí. Tohle mě nepřestane udivovat. Lidé přežijí všechno, vždycky se snaží jít dál. Jenom na Haiti jsem měl pocit, že z nich někdo vysál všechnu radost světa. Jakákoli naděje zmizela.

* Jaký jste měl pocit z interview s Asadem?

Byl to rozhovor, při němž jsme se úplně míjeli. Vlastně nebylo nic, v čem bychom se potkali. Citujete: „OSN říká, že zabijíte lidi,“ a on odpoví: „OSN je pod vlivem Američanů, a to jsou teroristi.“ Asad věří tomu, že existuje spiknutí proti Sýrii, které má za cíl její rozdělení, proti alávitům, jejichž náboženství vyznává, i proti němu a rodině. A jsou v něm zapojeny státy Perského zálivu a sousední země. Do toho paralelního světa není možné proniknout racionální argumentací a získat racionální odpověď. Já jsem se z něj snažil dostat, jestli vnímá, že selhal jako prezident země, jejíž občané z ní musejí utíkat, absolvovat šílenou cestu do Evropy a umírat na moři. Řekl, že ne.

* Německý reportér Wolfgang Bauer tehdy konstatoval, že Asad patří spíš k soudu v Haagu než k mírovým rozhovorům...

Bašár Asad studoval na Západě, umí dobře anglicky. Povídal nadšeně o tom, jak usiluje o získání míru pro všechna náboženství. A vy znáte zprávy o tom, jaká zvěrstva se připisují jeho režimu, jak se konflikt vyvíjel. Kdyby vaše otázka zněla, jestli jsem měl pocit, že sedím proti psychopatovi a masovému vrahovi, asi bych odpověděl, že ne. Ale to nevyovídá nic o tom, co opravdu udělal a jaký ve skutečnosti je. Je to jen dojem z půlhodinového setkání.

* Dokážete být pořád ještě nestranný?

Podle mě má nestrannost své hranice. Když jde v zemi o ústavní pořádky, demokracii, lidská práva, tak by si ji novinář zachovávat neměl. Měl by být na straně – a teď to nazvu pateticky – ideálů, na kterých ta země stojí. Ve zbývajících případech se snažím být nestranný. My předkládáme fakta a je na divákovi, aby si z nich vybral.

* Musel jste někdy to, co jste natočil, nechat autorizovat?

Stalo se nám to na americké základně Guantánamo na Kubě, kde jsme monitorovali soud s Chálidem Šajchem Muha mmadem. To je člověk, který vymyslel teroristické útoky 11. září 2001. Guantánamo funguje – stejně jako ostatní americké vojenské základny – jako malé město. Jsou tam baseballová hřiště, supermarkety, McDonaldy, školy, žijí tam celé rodiny. Okolo je přitom pořád železná opona. Američané nechťeli ukazovat ně která vojenská zařízení, takže s námi dvě hodiny procházeli záběr po záběru a říkali: „Tady v tom rozhovoru je vidět tohle, a to z bezpečnostních důvodů nejde,“ a my to museli vymazat. U samotného soudu jsme natáčet nemohli, jen se dívat. A zvuk jsme slyšeli o třicet vteřin zpožděný – aby mohli přenos přerušit, kdyby se něco dělo. Byla tam dost přísná opatření.

* Říkal Muhammad něco, co vám utkvělo v paměti?

Sledovat naživo proces s jedním z nejkrvavějších teroristů světa – i když jen skrz sklo – je něco, na co nezapomenete. Bylo to v roce 2008 a šlo o jedno z mnoha soudních jednání. Tehdy to vypadalo, že Obama Guantánamo uzavře, takže Pentagon udělal výjimku a pustil tam zahraniční novináře. Nevzpomínám si, že bychom od té doby dostali podobnou nabídku.

* Působil na vás KSM, jak se mozku útoků z 11. září také říká, na rozdíl od Asada jako typický lump?

Vzpomněl jsem si tehdy na Hannah Arendt a její popis nacistického funkcionáře Eichmanna v knize EICHMANN V JERUZALÉMĚ: ZPRÁVA O BANALITĚ ZLA (autorka v díle popisuje, že se na soudním procesu s Eichmannem setkala s úplně jiným druhem zla, než čekala. Nacistu popsala jako obyčejného průměrného člověka – pozn. red.). KSM totiž vypadal jako obtloustlý strejda, který tam pobíhal a žertoval s ostatními zadrženými. Asad zase navenek působí jako západní politik. Za oběma jsou tisíce, až statisíce zničených životů. To na nich ale oko neuvidí.

* Už čtvrtý rok moderujete Události. Jak vám po zpravodajské divočině, na kterou jste byl zvyklý, vyhovuje „studiová nuda“?

Jsou chvíle, kdy mě svrbí ruce. Na druhou stranu se konflikty hodně proměnily. Ve chvíli, kdy se novinář stává velmi ceněným úlovkem, se už ta práce nedá dělat tak jako třeba kdysi na Balkáně. Navíc člověk s věkem přemýšlí trochu jinak. Když jsme byli na té pěší patrolě u Kandaháru a vraceli jsme se po boji zpátky na základnu, zbývalo nám sice jen pár stovek metrů, ale věděli jsme, že tam ty nálože jsou. Čekali jsme tehdy třetí dítě a v tu chvíli mi proběhlo hlavou, jestli mi to stojí za to. Jestli tu chci nechat rodinu a nevidět, jak vyrůstají moje děti. Že už možná nastal čas přestat tahat ďábla za ocas, jak říkává náš současný ředitel Zdeněk Šámal.

* Myslíte si, že odoláte nutkání někam vyjet, nebo spíš budete znova pokoušet toho neodbytného ďábla?

Když jsme po čase přijeli na Blízký východ, otevřely se dveře letiště a já jsem znova ucítil ten vzduch, ve kterém se mísí vůně moře s pachem spáleného nekvalitního benzínu, a měl jsem pocit, že jsem doma. Bude záležet na míře rizika. Už asi nebudu podstupovat tak velká jako předtím. Snažím se ale neopouštět tu práci úplně. Točili jsme třeba v Etiopii operaci slepé holčičky, která po ní začala vidět. Je spousta velkých příběhů po celém světě, a nejsou to jen války a utrpení.

* Ještě k vašemu soukromí. Jak trávíte volno?

Teď jsem byl po dlouhé době na víkend doma a udělali jsme si krásný den na zahradě.

* Nestěžují si děti, že nejste víc s nimi?

Často se ptají, jestli musím zase do práce. Ale když jsem teď po té delší době přijel a řekl: „Děti, já jsem strašně rád, že jsem zase s vámi,“ odpověděly: „My jsme taky rády.“ To potěší.

***

Podle mě má nestrannost své hranice. Když jde v zemi o ústavní pořádky, demokracii, lidská práva, tak by si ji novinář zachovávat neměl. Měl by být na straně - nazvu to pateticky - ideálů.

MICHAL KUBAL (43)

Narodil se v městečku Stod na Plzeňsku. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** UK v Praze se zaměřením na rozhlas.

Od roku 1997 působil externě v České televizi, o rok později tam nastoupil jako zaměstnanec. V letech 2008 až 2012 byl zahraničním zpravodajem ČT v USA. Po návratu se stal zástupcem šéfredaktora zpravodajství. Od ledna 2016 moderuje hlavní zpravodajskou relaci UDÁLOSTI.

Michal je ženatý s Anettou Kubalovou (rozenou Petrovičovou), bývalou zpravodajkou TA3 a později ČT, která od roku 2014 moderuje pořad OBJEKTIV. Mají spolu děti Zoju (11), Kryštofa (9) a Šimona (7).

Foto autor| FOTO VOJTĚCH VLK A ARCHIV MICHALA KUBALA

Foto popis| Válka v Iráku – u amerického tanku v Saddámově paláci

Foto popis| Při reportáži na Haiti v roce 2010

Foto popis| Před interview se syrským prezidentem Bašárem Asadem v roce 2015

Foto popis| Po rozhovoru se slovenskou prezidentkou Zuzanou Čaputovou

---

Tři lidé opustí Univerzitu Karlovu kvůli čínským akcím: Slova o tvrdém postupu

6.11.2019 **blesk.cz** str. 00

• FOTO: Blesk, ČTK

Bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloš Balabán odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí z **Fakulty sociálních věd UK (FSV UK)**. Pracoviště ze stejného důvodu opustí rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou. V úterý o tom informoval mluvčí fakulty Jakub Říman.

„Odejdou ke 31. lednu 2020. Tento termín byl zvolen s ohledem na čas potřebný k předání projektů, ve kterých jsou zapojeni. Na tom s nimi bude spolupracovat pan proděkan Tomáš Karásek, který je od úterka novým pověřeným vedoucím SBP IPS **FSV UK**“, uvedla děkanka.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Firma Středisko bezpečnostní politiky se po domluvě s vedením fakulty 31. října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. Její původní společníci, jednatelé i předmět podnikání zůstávají beze změny, informoval dnes v tiskové zprávě jeden ze dvou jednatelů společnosti Libor Stejskal.

„Ke změně názvu obchodní firmy došlo po vzájemné dohodě s vedením FSV, aby tak došlo k jednoznačnému oddělení od univerzitního pracoviště (SBP IPS **FSV UK**), kde jsou společníci firmy zaměstnání,“ uvedl Stejskal. Podle druhé jednatelky firmy Mirky Kortusové má změna názvu přispět k rozptýlení pochybností o aktivitách firmy. Její společníci se zároveň písemně omluvili Akademickému senátu **FSV UK**, že „nechtěně vystavili fakultu nedobrému světlu“. Jednatelé firmy zadali prověrku účetnictví, která se má stát podkladem pro následující audit, sdělili v tiskové zprávě.

Rektor Zima: Musíme postupovat tvrdě

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima jednání děkanky ocenil. „Několikrát jsem se vyjádřil, že Univerzita Karlova musí v této záležitosti postupovat tvrdě a zcela nekompromisně. Chráníme nejenom jméno univerzity, ale zejména práci našich akademiků. Podle vývoje kauzy nevylučuji, že budeme podávat trestní oznámení,“ dodal rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-udalosti/624570/tri-lide-opusti-univerzitu-karlovu-kvuli-cinsky-akci-slova-o-tvrdem-postupu.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[blesk.cz](https://www.blesk.cz)

Horká půda na univerzitě. Konflikt mezi akademiky míří k etické komisi

6.11.2019 **echo24.cz** str. 00 Domov, Homepage, Krátké zprávy, Seznam.cz

Karolína Vaverková

Na jedné straně potenciální vědecký střet zájmů, na druhé nepřijatelný nátlak a diskriminace. Takovými pojmy se hemžila nedávná komunikace děkanky **Fakulty sociálních věd UK (FSV)** Alice Němcové Tejkalové a

sociologa Václava Štětky. Jde o spor kvůli podnětu ke Štětkově spolupráci s podnikateli Ludkem Sekyrou a Zdeňkem Bakalou. Štětka postup děkanky považuje za nepřipustný nátlak a šikanu, ta ale předává spor Etické komisi UK. O konfliktu byla řeč i na úterním zasedání akademického senátu fakulty.

Na jedné straně potenciální vědecký střet zájmů, na druhé nepřipustný nátlak a diskriminace. Takovými pojmy se hemžila nedávná komunikace děkanky **Fakulty sociálních věd** UK (FSV) Alice Němcové Tejkalové a sociologa Václava Štětky. Jde o spor kvůli podnětu ke Štětkově spolupráci s podnikateli Ludkem Sekyrou a Zdeňkem Bakalou. Štětka postup děkanky považuje za nepřipustný nátlak a šikanu, ta ale předává spor Etické komisi UK. O konfliktu byla řeč i na úterním zasedání akademického senátu fakulty.

Horká půda je kvůli vztahu akademiků a světa byznysu na nejstarší české univerzitě už od chvíle, kdy se objevila zpráva o nyní zrušené partnerské smlouvě mezi UK a společností Home Credit International, spadající do skupiny PPF Petra Kellnera. Kritika se týkala především výše finanční podpory, kterou měla velká společnost významné univerzitě dát. Během tří let by totiž škola získala „pouze“ milion a půl.

V této atmosféře se na FSV konal audit partnerských smluv a partnerství fakulty a vznikl z něj ucelený přehled komerčních partnerství fakulty. V rámci auditu dostala děkanka Němcová Tejkalová podnět od nejmenovaného člena akademické obce ke Štětkově spolupráci s podnikateli Ludkem Sekyrou a Zdeňkem Bakalou. Štětka je členem dozorčí rady nadace Sekyra Foundation a také členem Rady pro redakční nezávislost vydavatelství *Economia*, které vlastní Zdeněk Bakala.

Děkanka Štětku v půlce října mailem žádala o „informace o charakteru spolupráce s oběma pány“. Podnět se prý týkal „podezření na možný vědecký střet zájmů a spolupráci s kontroverzními podnikatelskými subjekty“.

Štětka, jehož nyní zaměstnává Univerzita Loughborough a u UK má pouze částečný úvazek, v reakci na dotaz děkanku kritizoval za styl, jímž prosbu napsala. Detaily své spolupráce nesdělil. „Není mi známo, že bych měl jakoukoli povinnost poskytovat fakultě informace o mých dalších, mimopracovních aktivitách, nota bene na základě jakéhosi anonymního udání,“ uvedl Štětka.

Spor tak míří dál. Děkanka se rozhodla nechat věc posoudit Etickou komisí UK, její postup Štětka také kritizuje.

„Žádný podobný případ, kdy by bylo podezření, že vědec či vědkyně **FSV UK** nejsou nezávislí ve vztahu ke svému výzkumnému tématu kvůli spolupráci s některou ze zkoumaných entit, případně blízce spolupracovali s podnikateli s kontroverzní reputací, nebyl řediteli institutů a vedoucími centre při jejich plošném šetření na základě tohoto podnětu zjištěn,“ uvedla dále děkanka v materiálu pro úterní zasedání senátu.

Zmíněné korespondence jsou součástí zveřejněných materiálů k úternímu zasedání akademického senátu, který o případu jednal. Senátoři vyjádřili podporu děkance. Na jednání přes skype vystoupil i Václav Štětka, který její jednání označil za šikanu.

Kvůli česko-čínským konferencím opustí **FSV UK** tři zaměstnanci

Akademický senát se v úterý zabýval i děním dění okolo Střediska bezpečnostní politiky na FSV. Bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Miloš Balabán z fakulty odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí. Pracoviště ze stejného důvodu opustí k 31. lednu 2020 rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Dále čtete: „Nechceme být vtahováni do iracionálních debat.“ Home Credit odstupuje od smlouvy s UK

Dusno kvůli Home Creditu. Část akademiků žádá rektorovu „sebereflexi“

URL| <http://echo24.cz/a/Sifk9>

Horká půda na Univerzitě Karlově. Konflikt mezi akademiky míří k etické komisi

6.11.2019 echo24.cz str. 00

Karolína Vaverková, Univerzita Karlova

Na jedné straně potenciální vědecký střet zájmů, na druhé nepřijatelný nátlak a diskriminace. Takovými pojmy se hemžila nedávná komunikace děkanky **Fakulty sociálních věd UK (FSV)** Alice Němcové Tejkalové a sociologa Václava Štětky. Jde o spor kvůli podnětu ke Štětkově spolupráci s podnikateli Ludkem Sekyrou a Zdeňkem Bakalou. Štětka postup děkanky považuje za nepřijatelný nátlak a šikanu, ta ale předává spor Etické komisi UK. O konfliktu byla řeč i na úterním zasedání akademického senátu fakulty.

Horká půda je kvůli vztahu akademiků a světa byznysu na nejstarší české univerzitě už od chvíle, kdy se objevila zpráva o nyní zrušené partnerské smlouvě mezi UK a společností Home Credit International, spadající do skupiny PPF Petra Kellnera. Kritika se týkala především výše finanční podpory, kterou měla velká společnost významné univerzitě dát. Během tří let by totiž škola získala „pouze“ milion a půl.

V této atmosféře se na FSV konal audit partnerských smluv a partnerství fakulty a vznikl z něj ucelený přehled komerčních partnerství fakulty. V rámci auditu dostala děkanka Němcová Tejkalová podnět od nejmenovaného člena akademické obce ke Štětkově spolupráci s podnikateli Ludkem Sekyrou a Zdeňkem Bakalou. Štětka je členem dozorčí rady nadace Sekyra Foundation a také členem Rady pro redakční nezávislost vydavatelství *Economia*, které vlastní Zdeněk Bakala.

Děkanka Štětka v půlce října mailem žádala o „informace o charakteru spolupráce s oběma pány“. Podnět se prý týkal „podezření na možný vědecký střet zájmů a spolupráci s kontroverzními podnikatelskými subjekty“.

Štětka, jehož nyní zaměstnává Univerzita Loughborough a u UK má pouze částečný úvazek, v reakci na dotaz děkanku kritizoval za styl, jímž prosbu napsala. Detaily své spolupráce nesdělil. „Není mi známo, že bych měl jakoukoli povinnost poskytovat fakultě informace o mých dalších, mimopracovních aktivitách, nota bene na základě jakéhosi anonymního udání,“ uvedl Štětka.

Spor tak míří dál. Děkanka se rozhodla nechat věc posoudit Etickou komisí UK, její postup Štětka také kritizuje.

„Žádný podobný případ, kdy by bylo podezření, že vědec či vědkyně **FSV UK** nejsou nezávislí ve vztahu ke svému výzkumnému tématu kvůli spolupráci s některou ze zkoumaných entit, případně blízce spolupracovali s podnikateli s kontroverzní reputací, nebyl řediteli institutů a vedoucími centre při jejich plošném šetření na základě tohoto podnětu zjištěn,“ uvedla dále děkanka v materiálu pro úterní zasedání senátu.

Zmíněné korespondence jsou součástí zveřejněných materiálů k úternímu zasedání akademického senátu, který o případu v úterý jednal. Senátoři vyjádřili podporu děkance. Na jednání přes skype vystoupil i Václav Štětka, který její jednání označil za šikanu.

Akademický senát se v úterý zabýval i děním dění okolo Střediska bezpečnostní politiky na FSV. Bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Miloš Balabán z fakulty odejde kvůli spornému financování česko-čínských konferencí. Pracoviště ze stejného důvodu opustí k 31. lednu 2019 rovněž Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze

Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií (SBP IPS **FSV UK**). Všichni tři se na tom v pondělí domluvili s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://echo24.cz/a/Sifk9/horka-puda-na-univerzite-karlove-konflikt-mezi-akademiky-miri-k-eticke-komisi>

Od úspěchu v Miss k televiznímu mikrofonu: Takhle šel čas s krásnou Lindou Bartošovou

6.11.2019 extra.cz str. 00 Linda Bartošová
Michaela Vlčková

Linda Bartošová (26) je reportérkou a moderátorkou. Lidé ji znají především pod titulem Česká Miss World 2012. Účastnila se soutěže krásy, kvůli které ji mnoho lidí zaškatulkovává a neustále ji se soutěží spojují. Když jí bylo osmnáct let, umístila se na třetí příčce České Miss a právě tím se jí otevřely brány do českého showbyznysu. Půvabná kráska ale nakonec zvolila úplně jiný směr a s Miss nechtěla být primárně spojována.

Rozhodla se vydat jinou cestou, která je sice trnitější, ale naplňuje ji mnohem víc než přehlídková mola.

Kdo to je?

Vypadá

jako jeho matka: Záhadná přítelkyně Keanu Reevease Alexandra Grant mate

vzhledem

Rodačka z Vysokého Mýta vystudovala Anglické gymnázium v Pardubicích. Už během studií byla na stáži v Pardubickém deníku. Po gymnáziu nastoupila na **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, kde vystudovala obor žurnalistika.

Od roku 2013 působí v České televizi, kde pracuje jako zahraniční reportérka. V práci sklízí mnoho úspěchů. Nicméně fakt, že stála na stupních vítězek České Miss, jí na vrchol nepomohl. Tam, kde nyní je, si musela vyšlapat cestičku sama. A byla to tvrdá dřina. O své životní cestě vyprávěla i v pořadu Show Jana Krause na TV Prima.

Podívejte se do fotogalerie na nejlepší fotky krásné Lindy Bartošové.

URL| <https://www.extra.cz/od-uspechu-v-miss-k-televiznimu-mikrofonu-takhle-sel-cas-s-krasnou-lindou-bartosovou>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
extra.cz

Rektor UK Zima označil chování Balabána za selhání jednotlivce. Dodržování etiky nelze vymáhat

6.11.2019 lidovky.cz str. 00 Domov
ČTK

Čínská ambasáda skrytě platila konference Univerzity Karlovy. Akce byly pod záštitou rektora Zimy

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo Středisko bezpečnostní politiky Institutu politologických studií, ale konference platila čínská ambasáda prostřednictvím firmy stejného názvu, uvedl server. Balabán a další dva pracovníci **Fakulty sociálních věd** UK kvůli záležitosti ke konci ledna odejdou.

Zima ve středu Balabánův postup odsoudil. Uvedl, že s Balabánem o záležitosti už mluvil. „Řekl jsem mu, že vytvořit společnost s ručením omezeným, která se jmenuje stejně jako instituce, je z mého pohledu absolutně za hranou a nepřijatelné,“ řekl.

Celou záležitost označil za selhání jednotlivce, kterému lze ale jen obtížně předcházet. „Samozřejmě máme etická pravidla, která říkají, jak se má člověk chovat, aby zachoval svoji vědeckou, pedagogickou, profesní i lidskou integritu,“ řekl. Tato etická pravidla však podle rektora jsou nevymahatelná a domnívat se, že nikdo ze 60 000 zaměstnanců a studentů neselže, by bylo iluzorní. Univerzita Karlova podepsala partnerství se společností Home Credit. Dostane za to přes 1,5 milionu korun

Vedení UK čelilo v poslední době kritice také kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Ve středu Zima zopakoval, že se rektorát ve spolupráci s akademickým senátem bude věnovat hledání systémového řešení toho, jak by mohla univerzita získávat peníze ze soukromé sféry, aby se situace podobná té s Home Creditem neopakovala.

Foto:
Tomáš Zima, rektor Univerzity Karlovy.
Dan Materna, MAFRA

URL| https://www.lidovky.cz/domov/rektor-uk-zima-oznacil-chovani-balabana-za-selhani-jednotlivce-dodrzovani-etiky-nelze-vymahat.A191106_151500_In_domov_ele

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
lidovky.cz

Odpuzuje mě to, co mnozí muži pokládají za svou přednost, říká Bartošová

6.11.2019 iDNES.cz str. 00

Autor: sub Diana Šubrtová

Reportérka a moderátorka Linda Bartošová (26) obsadila druhé místo v soutěži Česká Miss 2012. V Show Jana Krause se novinářka svěřila, že po úspěchu v soutěži krásy se dlouho nemohla zbavit nálepky nedostatečně intelektuální ženy. Prozradila také, čím ji někteří muži dokážou zaručeně odpudit.

„Pracovala jsem v Pardubickém deníku jako stážistka, protože jsem chtěla jít studovat žurnalistiku, a oni mě vyslali, abych udělala rozhovor se slečnami, které šly na casting na soutěž krásy. Tam si mě všimli organizátoři a přesvědčili mě k účasti,“ vzpomínala Linda Bartošová v Show Jana Krause na okolnosti toho, jak se do soutěže dostala.

Zobrazit fotogalerii

I díky titulu se chvíli věnovala modelingu, vzápětí však začala studovat vysněnou žurnalistiku. „Na studium jsem nastoupila téhož roku, co jsem získala titul v soutěži, což na **fakultě sociálních věd** vytvářelo řadu vtipných situací,“ pokračuje Bartošová s tím, že ve své podstatě chápe stereotypy, které se s ní spojovaly. Nyní však doufá, že už je odbourala.

Linda Bartošová v současnosti pracuje pro veřejnoprávní televizi, věnuje se zahraničnímu zpravodajství a moderování nebo vedení rozhovorů, které si sama připravuje.

„Dnes jsem kupříkladu vedla rozhovor s panem premiérem,“ podotýká Bartošová, kterou nevyvedl z míry ani zájem moderátora Jana Krause o její soukromý život. Ten definuje novinářka stručně jako výborný a zároveň přiznává, že má určité nároky.

Finalistka České Miss a reportérka Linda Bartošová v Show Jana Krause (2019)

„Řeknu vám, co se mi u mužů nelíbí. Přehnaná samolibost a suverenita. Je to něco, co někteří muži pokládají za svoji přednost, mě to však úplně odpuzuje,“ dodává Linda Bartošová s tím, že má naopak slabost pro křehké rebely.

Konzumace jídla několikrát denně je klišé, tvrdí výživový poradce Fořt

Sny mladých o bydlení narážejí na mizivé úspory, většina na hypotéku nedosáhne

Pes celý život čeká na to, až ho někdo sprdne, říká veterinář

Dalších 19 fotografií v galerii

URL| https://www.idnes.cz/revue/spolecnost/linda-bartosova-miss-novinarka-reporterka-muzi-suverenita-sebevedomi-samolibost-kraus-soutez-krasy.A191106_094443_lidicky_sub

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

revue.iDNES.cz (*Společnost*)

Lhaní o financování česko-čínských konferencí bylo podle rektora Zimy selhání jednotlivce

6.11.2019 ct24.cz str. 00 Domácí
kutekl

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima označil postup bývalého tajemníka Česko-čínského centra Univerzity Karlovy (UK) Miloše Balabána v souvislosti s financováním česko-čínských konferencí za selhání jednotlivce. Podle něj je však z pohledu univerzity obtížné předcházet takovým selháním.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Tvrdil totiž, že naprostou většinu nákladů platilo Středisko bezpečnostní politiky Institutu politologických studií, ale konference platila čínská ambasáda prostřednictvím firmy stejného názvu, uvedl server. Balabán a další dva pracovníci **Fakulty sociálních věd** UK kvůli záležitosti ke konci ledna odejdou.

Zima Balabánův postup odsoudil. Uvedl, že s ním o záležitosti už mluvil. „Řekl jsem mu, že vytvořit společnost s ručením omezeným, která se jmenuje stejně jako instituce, je z mého pohledu absolutně za hranou a nepřipustné,“ řekl.

Odkaz

Pracovník Univerzity Karlovy lhal o čínském financování konferencí, píše Aktuálně.cz

Celou záležitost označil za selhání jednotlivce, kterému lze ale jen obtížně předcházet. „Samozřejmě máme etická pravidla, která říkají, jak se má člověk chovat, aby zachoval svoji vědeckou, pedagogickou, profesní i lidskou integritu,“ řekl. Tato etická pravidla však podle rektora jsou nevymahatelná a domnívat se, že nikdo ze 60 tisíc zaměstnanců a studentů neselže, by bylo iluzorní.

Kritika kvůli smlouvě s Home Creditem

Vedení univerzity čelilo v poslední době kritice také kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně.

Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet (...) všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Odkaz

Peníze od úvěrové firmy Univerzita Karlova nedostane. Home Credit odstupuje od kritizovaného sponzorství

Rektor ve středu zopakoval, že se rektorát ve spolupráci s akademickým senátem bude věnovat hledání systémového řešení toho, jak by mohla univerzita získávat peníze ze soukromé sféry, aby se situace podobná té s Home Creditem neopakovala.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2970125-lhani-o-financovani-cesko-cinskych-konferenci-bylo-podle-rektora-zimy-selhani>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Minář přišel do rozhlasu. Pouhý den po strhujícím videu Milionu chviliek. A dostal...

6.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

V rámci projektu Českého rozhlasu k výročí sametové revoluce „Rozdělení svobodou“, který měl ukázat, v čem, kde a jak je česká společnost rozdělena, vystoupil i předseda spolku Milion chviliek pro demokracii Mikuláš Minář. Podle něj společnost rozdělují politici a také ekonomické situace a lidé by měli převzít odpovědnost za veřejný prostor. Další zúčastněná, ekonomka Hana Lipovská, mu poté vzkázala, že lidé by ve svátky neměli slavit „proti něčemu, ale pro něco“ a narážela na chystanou demonstraci k 17. listopadu.

Jedna z dílčích diskusí projektu „Rozdělení svobodou“ se na konci října uskutečnila i na půdě **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity, kde byli hosty debaty kromě jiných: ekonomka Hana Lipovská a představitel spolku Milion chviliek pro demokracii Mikuláš Minář.

Podle Mináře ze spolku Milion chviliek pro demokracii je společnost rozdělována politiky a také ekonomickou situací. „Bohatí bohatnou a chudí se plácají ve své chudobě,“ řekl Minář s tím, že až teď se dějí postupné změny třeba v případech exekučních pastí.

Podle Mináře je potřeba převzít v rámci vlastní svobody odpovědnost a podílet se na stavu státu. „Pořád čekáme na to, až více lidí, zejména těch mladých, převzme tu zodpovědnost a budeme se více starat o kvalitu našeho žití a kvalitu veřejného prostoru,“ přidal další ze svých výzev Minář.

Moderátor debaty Jan Pokorný promluvil o projektu FSV, který zkoumal, kdo má v české společnosti důvěru a komu naopak chybí. „Pro mě překvapivě má největší důvěru Policie ČR a armáda, téměř 70 %. Nejméně naopak politické strany a hnutí nebo církve,“ předložil výsledky Pokorný.

„A z průzkumu také vyplynulo, že až polovina populace by si dokázala v čele státu představit nějakou autoritativní, až autoritářskou osobnost. Jako by tady existovalo nějaké volání po silné ruce, znejistění komplikovaným světem, kdy přicházejí z různých stran různé vjemy a informace a člověk hledá, o co by se mohl opřít,“ řekl k průzkumu Pokorný a doplnil, že lidé mají tendenci spoléhat se na „sílu“ policie nebo nějakého autoritáře.

Ekonomka Hana Lipovská v debatě o svobodě přirovnala revoluci před třiceti lety k transformaci a jako symbol přerodu totality v demokracii vnímá svatořečení Anežky České. Lipovská také v přítomnosti Mikuláše Mináře ze spolku Milion chviliek pro demokracii uvedla, že bychom neměli v taková výročí oslavovat proti něčemu, ale za něco.

Lidé podle ní se svobodou neumějí pracovat. „My si ani neuvědomujeme, co je to svoboda, protože nejsme ochotni za ni platit, vykoupit ji nějakou odpovědností. My chceme mít maximální svobodu, ale nulovou odpovědnost, ale to nejde dohromady,“ tvrdí Lipovská a naráží na zmíněný výzkum, kdy lidé stále častěji hledají politiky, kteří by za ně všechno vyřešili.

Lipovská také vnímá jako palčivý problém dnešního pojetí svobody její dílčí omezování. „My stále častěji zapínáme autocenzuru, v době, kdy píšeme, přednášíme nebo vystupujeme na veřejnosti, a to je podle mě nejzhoršující projev omezení svobody,“ vysvětluje Lipovská.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Mikuláš Minář.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Minar-prisel-do-rozhlasu-Pouhy-den-po-strhujicim-vidou-Milionu-chvilek-A-dostal-602332>

Minář přišel do rozhlasu. Pouhý den po strhujícím videu Milionu chviliek. A dostal...

6.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00
jma

V rámci projektu Českého rozhlasu k výročí sametové revoluce „Rozdělení svobodou“, který měl ukázat, v čem, kde a jak je česká společnost rozdělena, vystoupil i předseda spolku Milion chviliek pro demokracii Mikuláš Minář. Podle něj společnost rozdělují politici a také ekonomické situace a lidé by měli převzít odpovědnost za veřejný prostor. Další zúčastněná, ekonomka Hana Lipovská, mu poté vzkázala, že lidé by ve svátky neměli slavit „proti něčemu, ale pro něco“ a narážela na chystanou demonstraci k 17. listopadu.

Jedna z dílčích diskusí projektu „Rozdělení svobodou“ se na konci října uskutečnila i na půdě **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity, kde byli hosty debaty kromě jiných: ekonomka Hana Lipovská a představitel spolku Milion chviliek pro demokracii Mikuláš Minář.

Podle Mináře ze spolku Milion chviliek pro demokracii je společnost rozdělována politiky a také ekonomickou situací. „Bohatí bohatnou a chudí se plácají ve své chudobě,“ řekl Minář s tím, že až teď se dějí postupné změny třeba v případech exekučních pastí.

Podle Mináře je potřeba převzít v rámci vlastní svobody odpovědnost a podílet se na stavu státu. „Pořád čekáme na to, až více lidí, zejména těch mladých, převzme tu zodpovědnost a budeme se více starat o kvalitu našeho žití a kvalitu veřejného prostoru,“ přidal další ze svých výzev Minář.

Moderátor debaty Jan Pokorný promluvil o projektu FSV, který zkoumal, kdo má v české společnosti důvěru a komu naopak chybí. „Pro mě překvapivě má největší důvěru Policie ČR a armáda, téměř 70 %. Nejméně naopak politické strany a hnutí nebo církve,“ předložil výsledky Pokorný.

„A z průzkumu také vyplynulo, že až polovina populace by si dokázala v čele státu představit nějakou autoritativní, až autoritářskou osobnost. Jako by tady existovalo nějaké volání po silné ruce, znejistění komplikovaným světem, kdy přicházejí z různých stran různé vjemy a informace a člověk hledá, o co by se mohl opřít,“ řekl k průzkumu Pokorný a doplnil, že lidé mají tendenci spoléhat se na „sílu“ policie nebo nějakého autoritáře.

Ekonomka Hana Lipovská v debatě o svobodě přirovnala revoluci před třiceti lety k transformaci a jako symbol přerodu totality v demokracii vnímá svatořečení Anežky České. Lipovská také v přítomnosti Mikuláše Mináře ze spolku Milion chviliek pro demokracii uvedla, že bychom neměli v taková výročí oslavovat proti něčemu, ale za něco.

Lidé podle ní se svobodou neumějí pracovat. „My si ani neuvědomujeme, co je to svoboda, protože nejsme ochotni za ni platit, vykoupit ji nějakou odpovědností. My chceme mít maximální svobodu, ale nulovou odpovědnost, ale to nejde dohromady,“ tvrdí Lipovská a naráží na zmíněný výzkum, kdy lidé stále častěji hledají politiky, kteří by za ně všechno vyřešili.

Lipovská také vnímá jako palčivý problém dnešního pojetí svobody její dílčí omezování. „My stále častěji zapínáme autocenzuru, v době, kdy píšeme, přednášíme nebo vystupujeme na veřejnosti, a to je podle mě nejzhoršující projev omezení svobody,“ vysvětluje Lipovská.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Minar-prisel-do-rozhlasu-Pouhy-den-po-strhujicim-videu-Milionu-chviliek-A-dostal-602332>

Mluvčí politických stran založili spolek, chtějí kultivovat svou profesi. Zástupce SPD a KSČM nepozvali

6.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Prokop Vodrážka

Klub politické komunikace, jak se spolek založený v půlce října jmenuje, by měl rozvíjet profesi mluvčích v Česku. Klub má pořádat přednášky, workshopy či publikovat vzdělávací materiály. Měl by ale také stanovit jasná pravidla, co mluvčí a lidé ovlivňující skrze média politiku smí a nesmí dělat a co je v této oblasti etické.

Za nápadem stojí někdejší mluvčí hnutí Starostové a nezávislí Karel Kreml, který nyní působí v soukromé společnosti Politinkers. „S kolegy, které jsem oslovil, nám přišlo, že tu chybí nějaká profesní organizace lidí pracujících v politické komunikaci, která by nastavovala standardy naší práce, a dlouhodobě by tak celý obor kultivovala,“ vysvětlil Kreml, proč profesní organizace vzniká.

Přečtěte si také Spor na **Fakultě sociálních věd**. Sociolog Štětka si stěžuje na diskriminaci od vedení, děkanka ho žene před etickou komisí

Kromě něj je mezi zakladateli také mluvčí Pirátů Karolína Sadílková, volební manažerka TOP 09 Miriam Faltová, mluvčí KDU-ČSL Denisa Morgensteinová, člen mediální sekce ODS Václav Smolka, Patrik Kuba, který působí jako asistent senátora Zdeňka Hruby a v minulosti pracoval na prezidentské kampani Marka Hilšera, nebo současný mluvčí STAN Tomáš Pergl.

Spolek ve svém etickém kodexu definuje politickou komunikaci jako „vytváření, posílání, přijímání a zpracování takových zpráv, které potenciálně mohou mít podstatný přímý či nepřímý vliv na politiku“. Mezi aktéry pak řadí politické organizace, média a občany.

„Jde o kultivaci profesního prostředí, tedy o podporu oboru politické komunikace u veřejnosti,“ vysvětlil svou účast Deník N Pergl. Své zástupce by však do spolku měly v budoucnu vyslat i další strany – klub zatím jedná s mluvčími ČSSD a chystá se oslovit i hnutí ANO. Jak už ale uvedli zástupci spolku, pozvání neplatí pro všechny, jasně se vymezili například proti zapojení KSČM či SPD.

„Co se týče těchto dvou stran, etický kodex opravdu není v souladu s tím, jaké hodnoty tyto strany reprezentují a jaký morální kredit mají,“ vysvětluje mluvčí Pirátů Karolína Sadílková, která je zároveň členkou výkonného výboru spolku.

Stejně tak spolek neuvažuje o pozvání mluvčího Hradu Jiřího Ovčáčka. „Zapojení pana Ovčáčka by asi též šlo velice těžko dohromady s etickým kodexem klubu a naším cílem kultivovat prostředí politické komunikace na základe vyšších morálních standardů,“ doplnila Sadílková.

Přečtěte si také Hledá se česká Čaputová. Opozice vybírá společného kandidáta na Hrad, chce si zaplatit i agenturu

Naráží tak na jeden z hlavních bodů schváleného kodexu, podle nějž musí být politická komunikace vždy pravdivá, nesmí ohrožovat dobré jméno politické komunikace a musí vycházet z pravdivých a ověřených zdrojů.

Politická komunikace pak podle kodexu „nesmí využívat falešných, polopravdivých nebo zkreslených informací, strachu, předsudků a pověr, nesmí obsahovat podporu násilných aktů, urážky rasových, národnostních a náboženských skupin, nesmí propagovat nebo nabádat k ohrožování či ničení životního prostředí a přírodních zdrojů a nesmí popírat historické utrpení lidí, zejména oběti holokaustu a oběti vlády KSČ v Československu mezi lety 1948 a 1989“.

Každý člen by si pak zároveň měl být vědom „vážnosti toho, že jeho praxe může zásadním způsobem ovlivnit rozhodování zástupců politických organizací, a tedy i životy občanů“, případně by vždy měl jednat s ohledem na „blaho společnosti a neřídít se sobeckými motivy“.

Vůči Ovčáčkovi se vymezovat nechtějí

A jakým způsobem chtějí mluvčí svého cíle dosáhnout? Především skrze vzdělávání. To vyplývá také z veřejného rejstříku, podle nějž by se měl spolek věnovat vytváření stabilního prostoru pro profesionály v oboru, výměně zkušeností a praxi nebo výuce na vysokých školách.

„Shodli jsme se na tom, že nejprve půjdeme cestou vzdělávání a osvěty. Několik zástupců univerzit už předběžně vyjádřilo zájem o spolupráci, takže v tuto chvíli připravujeme obsah přednášek tak, aby splňovaly účel našeho spolku a zároveň byly pro studenty přínosem,“ popsal Kreml.

Kritizovat některé své kolegy se zatím nikdo z oslovených nechystá. Podle Kremla si spolek nejprve musí vydobýt své místo a smysl na akademické půdě. Sadílková tvrdí, že se budou snažit přinášet spíše pozitivní příklady. „Neradi bychom se vůči kolegům vymezovali. Rádi bychom spíše upozornili na to, jak děláme svou práci my a kde jsou etické a morální hranice, které nepřekračujeme,“ odpověděla mluvčí Pirátů.

URL| <https://denikn.cz/227543/mluvci-politicky-stran-zalozili-spolek-chteji-kultivovat-svou-profesi-zastupce-spd-a-kscm-nepozvali/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Krásná novinářka, která nesnáší mužskou samolibost, zápasník, jenž nechce ublížit, ale zvítězit

6.11.2019 celebritytime.cz str. 00

Krásná novinářka, která nesnáší mužskou samolibost, zápasník, jenž nechce ublížit, ale zvítězit

V dalším dílu Show Jana Krause se představí finalistka České Miss a reportérka Linda Bartošová, zápasník MMA Machmud Muradov a drag queen Karel Vladyka alias Just Karen.

Premiéru dalšího dílu Show Jana Krause uvidíte ve středu 6. listopadu ve 21.35 na Primě.

V prvním listopadovém dílu přivítáme v Show Jana Krause krásnou, mladou reportérku a moderátorku Lindu Bartošovou, která se prý po svém úspěchu v roce 2012 v soutěži Česká Miss, kde obsadila druhé místo, nemohla zbavit nálepky nedostatečného intelektuálního profilu. „Pracovala jsem v Pardubickém deníku jako stážistka, protože jsem chtěla jít studovat žurnalistiku, a oni mě vyslali, abych udělala rozhovor se slečnami, které šly na casting na soutěž krásy,“ vzpomíná novinářka na okolnosti toho, jak se vůbec do soutěže dostala. „A tam si mě všimli organizátoři a přesvědčili mě přímo k účasti.“ I díky svému úspěchu se chvíli věnovala modelingu, ale vzápětí začala studovat vysněnou žurnalistiku. „Na studium jsem nastoupila téhož roku, co jsem získala titul v soutěži, což na **fakultě sociálních věd** vytvářelo řadu vtipných situací,“ dodává s tím, že ve své podstatě chápe stereotypy, které se s její osobou spojovaly, ale nyní doufá, že už je odbourala. V současné době pracuje pro veřejnoprávní televizi a věnuje se zahraničnímu zpravodajství, ovšem také kontinuálnímu moderování nebo vedení rozhovorů, které si sama připravuje. „Dnes jsem kupříkladu vedla rozhovor s panem premiérem,“ podotýká Linda Bartošová, kterou nevyvede z míry ani zájem jejího hostitele o její soukromý život. Ten definuje stručně jako výborný a zároveň příznává, že má určité nároky. „Řeknu vám, co se mi u mužů nelíbí – přehnaná samolibost a suverenita. Je to něco, co někteří muži pokládají za svoji přednost, ale mě to úplně odpuzuje,“ svěříje s tím, že má naopak slabost pro „křehké rebely“.

Dalším hostem, který dnes večer přisedne na červenou pohovku, je česko-uzbecký sportovec, zápasník MMA, Machmud Muradov, který již osmým rokem žije v Česku a řadí se mezi naše vůbec nejlepší zápasníky. „Když jsem sem přišel, měl jsem v kapse 70 euro,“ vytahuje dnes již s úsměvem zasuté vzpomínky. „A vlastně jsem přišel s tím, že tady budu studovat, protože jinak bych se do České republiky nedostal.“ Zpočátku tedy studoval, přivydělával si, kde to šlo – na stavbě, také úklidem či ve skladu, aby měl na zaplacení jídla a bydlení. „Do školy jsem chodil málo, protože jsem musel vydělávat. Ale přiznal jsem to po pravdě a domluvil jsem si určitý hodiny, kdy jsem tam musel být. Ovšem mluvil jsem ze všech svých spolužáků nejlíp česky, a tak mě měli učitelé rádi. Snažil jsem se všude domluvit česky, poslouchal jsem rádio, neustále jsem se zajímal, jak se co řekne,“ vypráví velmi pěknou češtinou úspěšný sportovec, který prý dnes kvůli natáčení musel zrušit trénink, a tak si s sebou přinesl dvoje rukavice, a hodlá si to vynahradit přímo na pódiu s Janem Krausem. Představa Jana Krause o společném zápase je taková, že Machmud bude pouze nehybně stát, a on bude bušit. „No dobře, ale pozor, mám určité reflexy,“ směje se mladý fighter, proslulý svými údery koleny, který tvrdí, že nechce ublížit, ale chce zvítězit. Rozhodně se ale dnes večer ještě dozvíme, kam je nejlepší mířit údery.

Závěr večera ovládne extravagantní „drag queen“ Just Karen neboli performer Karel Vladyka. „Termín drag se v angličtině používá pro uměleckou formu, která pracuje s make-upem a kostýmy, a queen, to je jasné,

jsme prostě královny," vysvětluje neobvyklé slovní spojení performer, který je toho názoru, že jako drag queen se člověk rodí. „Já jsem pro vás chtěl být dneska extra krásná, takže dnešní líčení mi zabralo asi dvě a půl hodiny," dodává ke svému nepřehlédnutelnému líčení. „Myslím, že spousta lidí je dnes taková fluidní, co se sexuality a genderu týče," je přesvědčená Just Karen s tím, že vyloženě se ženami si drag queens nikdo nespojuje a neplete. „Účelem dragu není vypadat jako normální žena, ale výrazně extravagantně." Těší se drag v Česku oblibě? A jak reaguje na Just Karen Karlova rodina? To a mnohem více se dozvíte v dalším dílu oblíbeného pořadu Show Jana Krause již dnes večer na Primě!

Home » Celebrity » Televize » Krásná novinářka, která nesnáší mužskou samolibost, zápasník, jenž nechce ublížit, ale zvítězit 06.11.2019.

URL| <http://www.celebritytime.cz/krasna-novinarka-ktera-nesnasi-muzskou-samolibost-zapasnik-jenz-nechce-ublizit-ale-zvitezit-art.html>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně! 6.11.2019 prazskenovinky.cz str. 00

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodom sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu," podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli," odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlastní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také svým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně

se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějte mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskuzi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

(rp, prvnizpravy.cz)

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.prazskenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 olomouckenovinky.cz str. 00

(rp, prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Dôvodom sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale

postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.olomouckenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 karlovarskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodom sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa sponchyňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí některé studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu

jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převládá rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvané „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavřen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě

pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.karlovarskenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 usteckenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodom sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyločení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně divoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.usteckenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 jihoceskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Dôvodom sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odvěta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyločení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát

se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podívoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.jihoceskenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 moravskoslezskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Dôvodom sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odvěta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svými názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podívoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.moravskoslezskenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 stredoceskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Dôvodom sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa sponchyňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov

pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala ďalšieho účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlastní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také svým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by

„poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovně převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.stredoceskenovinky.cz/sid=25aab947604cda901862cea4227e41110/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 jihomoravskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodem sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam

Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu," podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala ďalšieho účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpovéděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlastní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také svým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odvěta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyločení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím,

například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.jihomoravskenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 novinkyvysocina.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodom sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej

dehonestácií hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala ďalšieho účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpovéděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyločení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.novinkyvysocina.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 libereckenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodem sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala ďalšieho účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořilé, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odvěta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické princípy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je

léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojíte se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškodzovalo“, rozumějíme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podívoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.libereckenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 plzenskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

9. listopadu 2019 - 07:20

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Dôvodom sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyločení“ z besedy je, že kritizujete demokratické princípy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-

li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějíme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

Tisk stránky Doporučit stránku

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.plzenskenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 kralovehradeckenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Dôvodom sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hluchnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podívoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.kralovehradeckenovinky.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 pardubickenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6.listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodom sú pre nás nezlučiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších

radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třicet lety usilovně převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhraje se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podívoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.pardubickenovinky.cz/sid=d3f0d037c6b33625d907f4ecee5e1b93/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

6.11.2019 zlinskenovinky.cz str. 00

(rp., prvnizpravy.cz,)

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6. listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18. října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3. listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr. Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodem sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlast ní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam

mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odveta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějte mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováváni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podívoval.

Auditorium při debatě.

URL| <http://www.zlinskenovinky.cz/sid=b302111be439b562542cd0d75f882deb/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Dobrým špiionem bych nebyl

6.11.2019 Esprit str. 42 Rozhovor

Olga Myslivečková

” Při natáčení jsem měl přezdívkou Jíša – podle scenáristy z filmu Trhák Zdeňka Svěráka a Ladislava Smoljaka, který zjistí, že z jeho vážné sondy do života současné vesnice bude natočena velká hudební show, “ usmívá se scenárista Ondřej Gabriel (40), jehož televizním debutem je špiionážní seriál HBO Bez vědomí.

Kdo má přístup ke streamovací platformě HBO GO, může 17. listopadu zhlédnout premiéru seriálu Bez vědomí. Poprvé v historii stanice u nás bude seriál k dispozici celý, stačí vydržet před obrazovkou šest hodin. Dosud byly odtajněny první dva díly, o nichž režisér Ivan Zachariáš v jednom rozhovoru řekl: „První díl je expoziční, a když to trochu přeženu, vlastně je to nuda. Ten druhý by už měl diváka vtáhnout víc, ale stejně je to jako pustit si půl hodiny z celovečera.“ Všichni, kdo první dva díly zhlédli, včetně mne, jsou nažhaveni sledovat další. Scenárista Ondřej Gabriel slibuje, že ve třetím a čtvrtém díle bude napětí výrazně stoupat.

A na co láká HBO? „Je podzim roku 1989. Sovětské impérium ve východní Evropě se otřásá v základech. Ve vzduchu visí změna. Neví se však, kdy přijde a jakou podobu bude mít. Profesionální houslistka Marie a její politicky aktivní manžel Viktor se po dvanácti letech londýnského exilu vracejí do Prahy. Rodinná návštěva se však brzy mění v drama. Marie skončí v nemocnici, a když se probere z bezvědomí, její manžel je pryč a nikdo neví, kam zmizel.“

* Vaše e-mailová adresa obsahuje číslo 007. To kvůli britskému tajnému agentu Jamesi Bondovi?

Normální adresy byly obsazené. A asi je to i pozůstatek začátečnických dob elektronické pošty, kdy si lidé vkládali do adres jména postav z filmů, z knížek, z historie... Samozřejmě že je normální si do adresy napsat jméno. Byl jsem také mladší! Bondovky mě nikdy nebavily, i když jsem viděl všechny. Líbilo se mi jen Casino Royale, první film s Danielem Craigem.

* Co říkáte na to, že číslo 007 převezme v příštím filmu Není čas zemřít žena?

Počkám si na výsledek.

* Mohl byste pracovat v tajných službách?

Ne. Možná bych mohl sedět v kanceláři a věnovat se práci analytického typu. V terénu bych pracovat nemohl. Neosvojil bych si vyžadovanou sebedisciplínu, jsem hodně temperamentní člověk.

* Přirazujete k tajným službám více kladné, nebo záporné vlastnosti?

Záleží na tom, pro jakou tajnou službu člověk pracuje a v jaké době. Každý režim, zejména demokratický, potřebuje tajnou službu. Lidé, kteří v ní pracují, procházejí daleko drobnějším sítem než lidé, kteří pracují jinde ve státní správě. Očekávalo by se, že jejich inteligence, dovednosti i charakter budou vyšší, jenže... Velká část díla Johna le Carré, který pracoval pro britskou MI5 i MI6, je o lidských selháních uvnitř tajných služeb západního demokratického státu.

* Je John le Carré vaším oblíbeným autorem?

I když píše špiionážní romány, jeho knihy nejsou pouhou žánrovou literaturou. Oceňuji jejich literární kvalitu. Spisovatel Philip Roth považoval Le Carrého A Perfect Spy za nejlepší poválečný britský román. Le Carré má stejnou pozici v britské literatuře, jakou měl Raymond Chandler v té americké, bez ohledu na to, že psal detektivky. U dobré literatury je jedno, o jaký žánr jde.

* Kdy jste se začal zajímat o tajné služby?

Odmala jsem se zajímal o historii – a na tajné služby dřív nebo později narazíte. Základním úkolem tajných služeb je připravovat podklady pro politické rozhodování. Způsob, jakým filtrují informace, které

předávají politikům, pak může nasměrovat jejich jednání, což se v historii už mnohokrát stalo. Častěji se však stává, že si politici z těch informací vyzobávají jen to, co se jim hodí, a zbytek ignorují. Klasickým příkladem je invaze do Iráku. S uvolňováním archivů najednou zjišťujeme, že některé věci se odehrály trochu jinak, než jsme si mysleli. Anebo naopak – že jsme někdy projevovali moc bujnou fantazii, a skutečnost byla zatím všední a šedivá. Zajímavé na tajných službách je to příšeří kolem nich, je to obrovský podklad pro dramatickou látku. To prostředí má v sobě zvláštní tragiku.

* Popustil jste při psaní fantazii, nebo jste se víc držel reality?

S výjimkou Normana Mailera a jeho špionážního románu *Duch děvky* všichni velcí literáti, kteří psali o tajných službách, jako byli Graham Greene, John le Carré, koneckonců i Ian Fleming, v nich také pracovali. To prostředí je natolik specifické, že možná jen lidé, kteří je důvěrně poznali, o něm mohou kvalitně psát.

* Vy coby neagent ale o tajných službách píšete.

Ještě se neví, jestli dobře. Příběh je fiktivní, ale mohl se stát – nebo se právě někde odehrává. Rozhodně to není bondovka, ale uměřené realistické drama. Snažili jsme se vyhnout nesmyslům, hodně jsem o tajných službách přečetl, navíc jsme oslovili odborníky. Někdy člověk ale musí obětovat historickou i technickou přesnost ve prospěch dramatického tahu. Klasickým příkladem je sledovačka. Pokud tajná služba provádí sledovačku, nedá se to natočit, alespoň jsem ji v žádném filmu dobře udělanou neviděl. Proto se to řeší kompromisem, většinou dost hloupým, kdy auto jede deset metrů za autem, které sleduje. Kompromisy se dělají i kvůli divákovi, aby se v příběhu neztratil nebo nenudil, protože činnost tajných služeb se z valné části odehrává u stolu, a to nikoho nezajímá. Vůbec ale nechci srovnávat filmový scénář s románem. Scénář je technický dokument, na jehož základě vznikne film. Román je daleko vyšší umělecká forma.

* Do románu byste se nepustil?

Chtěl bych. Jednou. Román a hudba jsou pro mne nejvyššími formami umělecké činnosti. Film je až pod nimi. Někteří režiséři to přiznávají sami, třeba Robert Sedláček.

* Je v seriálu něco, na čem jste trval?

Spíš jsem jen některé věci vypichoval. Třeba detektor odposlechů, který v té době používala MI6. Mohla to být krabička s anténou, ale řekl jsem si: „Proč by ve filmu nemohla být jeho přesná kopie?“ Zrovna tak je v seriálu použita věrná kopie tehdejšího mikro audiorekordéru, což zní směšně, protože z dnešního pohledu je to bedna.

* Jak jste získal podklady k jejich výrobě?

Jedním z poradců byl historik Daniel Povolný, který napsal knihu o operativní technice Státní bezpečnosti – a ten mi dal kontakt na Keitha Meltona, uznávaného odborníka na britskou špionážní techniku. Uvědomili jsme si, že by bylo dobré s někým konzultovat i tu západní techniku, která se pochopitelně lišila od té na Východě. Keith Melton nám poslal přesné podklady a také mi například vysvětlil, jak probíhá komunikace přes otevřenou telefonní linku. Myslím, že už jsem to někde řekl, že mi po zhlédnutí dotyčných scén napsal: „Ty, já a ještě další dva lidi na světě budeme vědět, že je to dobrá práce.“

* Co vás při psaní scénáře nejvíc bavilo?

Nejpříjemnější je úvodní fáze, kdy začnete shromažďovat materiál, nosíte větvičky a stavíte hnízdo. Ani to cizelování, kdy už je hnízdo postavené, ale není špatné.

* Jak dlouho vám to trvalo?

Asi dva a půl roku. Scénář se několikrát přepisoval. Nevýhodou komplikovaných příběhů je, že když ze scénáře vyjmete jednu věc, nastane řetězová reakce. V detektivních příbězích je typické, že sledujete několik

dějových linek – a každá s tou vraždou nějak souvisí, ale často jen velmi vzdáleně, takže většina z nich jsou v podstatě falešné stopy. Kdybyste jednu z nich vypustila, příběhu to zas tak neublíží. V Bez vědomí spolu všechny linky úzce souvisejí, proto ty změny byly tak obtížné. Proto to trvalo tak dlouho. Když v takovém propletení něco změníte, může se stát, že musíte psát znovu – a to se mi přihodilo deset měsíců před začátkem natáčení. Rok předtím jsem zase vypustil čtyři velké postavy, protože by už pro diváka bylo obtížné příběh sledovat. Někoho by to možná bavilo, ale bylo by to hodně těžké.

* Proč se u seriálů pouštět v předstihu obvykle první dva díly? Není to trochu nesmyslné?

Pokud se na to díváte jako Ivan Zachariáš, tak jo. Ale je to standardní postup. Vy potřebujete navnadit diváka. Navíc seriál, když se začal promítat na festivalech, nebyl ani hotový. Natočený byl, ale nebyl dostříhaný, dobarvený, zvukově dodělaný, chyběly titulky... Zaznamenal jsem ale většinou kladné reakce. „Už bych chtěl vidět třetí díl,“ slyšel jsem mnohokrát. Otázkou je, co mně kdo řekne. Nepříjemné názory se říkají hůř.

* Prozradte alespoň, zda se dočkáme nějakého rozuzlení, nebo zůstane příběhu ve finále zahalen tajemstvím.

Nějaké rozuzlení nabídne. Upřímně si myslím, že je dobrá úplně poslední scéna, ale tu jsem nevymyslel já, nýbrž Ivan. Určitě jsme nechtěli finále a la Hercule Poirot, že by se shromáždili všichni na jednom místě a někdo by jim vysvětlil, jak se všechno odehrálo. Myslím, že diváci nakonec pochopí, o co těch šest hodin šlo.

* Překvapení nebude?

Bude – a ne jedno. Alespoň doufám. Ovšem ne ve stylu, že by si divák řekl: To si ze mne dělají srandu! Seriál připomínalo tolik lidí, že jsme z hlediska logiky snad nic nepřehlédli.

* Je pravda, že jednou z věcí, které zaujaly dramaturga Steva Matthewse, který dohlíží na seriály z produkce HBO Europe, bylo, že hrdinkou je nevinná žena?

Vyprávět příběh z pohledu normální ženy mně jako východisko přišlo dobrý.

* Jak vypadá normální žena?

V televizi je trendem ukazovat vyšinuté ženy, které trpí nějakou fobií, úchylkou, mají problémy s alkoholem, jsou hackerky... To říká Tereza Polachová, kreativní producentka HBO. Marie je obyčejná žena. Přiznávám, že v prvopočátku byla hlavní hrdinka starší, asi pětáctýřicátnice, nebyla to houslistka, ale švadlena a s alkoholem problémy měla.

* Není mezi houslistkou a švadlenou, která pije, dost velký rozdíl?

Je. Křehčí postava příběhu prospěla a dramatický oblouk je lépe vyklenutý. Původní postava byla tak trochu otrávená životem, působila jako někdo, o koho nemáte obavu. A takovou hrdinku jsme nepotřebovali. Potřebovali jsme někoho, kdo je křehčí a je to v podstatě obyčejná ženská.

* Bez problému jste tedy se změnou souhlasil?

Došlo k ní v prvopočátku. Pokud je kritika podložená argumenty, nevádí mi. Scenárista je jen jednou součástí procesu, na kterém se podílí spousta lidí, navrch jsem byl nezkušený začátečník. Jak už jsem řekl, scénář je technický dokument, neberu jej jako umělecké dílo. Na druhé straně je hned v první části jedna z věcí, kterou jsem hájil do krve. Estébák Vlach, kterého hraje Jan Vlasák, má velmi vážně nemocnou ženu. Původně byl nemocný Vlach sám a žádnou ženu neměl. Pak mě napadlo, že bude lépe fungovat, když jeho bolest uvidíme prostřednictvím další postavy, ale nikdo tomu moc nevěřil. Až po scéně, kdy si lehne na postel vedle nemocné ženy, která řekne, že si připadá jako v rakvi, a on odvětlí, že dva se do rakve nevejdou, ostatní uznali, že je to tak lepší.

* Bylo nutné, aby v seriálu vystupovali i herci ze zahraničí?

Byl to můj tvůrčí záměr. Chtěl jsem, aby v seriálu kromě Slováků, protože tehdy jsme žili v Československu, byl obsažen i západní prvek – a Británie mi přišla nejvhodnější. MI6 měla docela dobré výsledky v průniku do StB. Najít herce bylo docela obtížné. Vedle Hattie Morahan známé z filmu Kráska a zvíře hraje v seriálu Čechokanaďan David Nykl, který po okupaci Československa v roce 1968, ve svých dvou letech, s rodiči emigroval. Česky mluví skoro dokonale, tedy na devadesát devět procent. A právě to jedno procento nedokonalosti jsme potřebovali.

* Musel jste kvůli mezinárodní srozumitelnosti scénář upravovat?

Na to dohlížel spíše Steve Matthews. Když řekl, že něčemu nerozumí, nebo se ptal, proč je to právě tak, pochopil jsem, že je nutné zkusit některá místa přeformulovat. Může se stát, že český divák se bude podívat nad tím, proč mu někdo něco říká, když to ví, na straně druhé, zahraniční divák by se mohl ztratit. Bylo to jako rozhodování mezi Scyllou a Charybdou. Český divák zůstává samozřejmě ve výhodě, ale pokud zná dobře Prahu, některé scény ho mohou zarazit. Postava zajde do ulice, a vyjde z úplně jiné, protože v té ulici byly od roku 1989 některé domy několikrát rekonstruované, jiné zbourané. Kamarád, který zná restauraci Sokolovna v Riegrových sadech, se podíval, že Marie, která do ní vejde, se najednou ocitne ve zcela jiné hospodě. Tomu se nedalo vyhnout. Ivan je náročný tvůrce, je precizní, chtěl, aby všechna místa věrně odpovídala době, ve které se film odehrává. Někde sám říkal, že v podstatě vyčerpal veškeré zajímavé lokace, na nichž lze tu éru věrně zobrazit. Myslím, že se to vyplatilo. A doufám, že většina diváků takové problémy jako můj kamarád mít nebude.

* V roce 1989 vám bylo deset let. Pamatujete si něco z té doby?

Dítě vnímá, že se najednou společnost probudila, náhle se to kolem něho rozsvítí, jenže těžko říct, zda je vjem autentický, nebo si jej člověk dodatečně vsugeroval. Nejsem pamětník, a tak nemohu do příběhu vložit autentické zážitky, které ve vyprávění znamenitě fungují, na druhou stranu považuji odstup od té doby za jednoznačnou výhodu. Někteří emigranti, kteří viděli první dva díly v Torontu, mi tvrdili, že jsme jejich rozpolcenost vyjádřili přesně – i pocity po návratu „domů“.

* Jak došlo ke spolupráci s HBO?

Napsal jsem s dokumentaristou Tomášem Bojarem a střihačem Šimonem Špidlou scénář o hilsneriádě. Rituál je vesnické drama, které má jeden producent na stole, třeba z něho ještě někdy něco bude, i když ne hned, protože Viktor Polesný natočil na stejné téma dvoudílný televizní film Zločin v Polné. Scénář si přečetlo více lidí z branže a několik z nich mě oslovilo, jestli nemám v šuplíku něco dalšího. Jedním z nich byla i Tereza Polachová, kterou znám skoro třicet let. Z hromady námětů jsem vybral dvacet, Tereza si z nich vybrala čtyři, všechny špiónážní, protože chtěla točit špiónážní seriál, který u nás nemá tradici.

* Psaním scénářů se chcete živit?

Už to tak prakticky je. Teď pracuji na dvou seriálech, jednom opět pro HBO a druhý je pro Českou televizi. Samozřejmě se nikdy nemusí natočit, naštěstí je nezaměstnanost nízká a v Albertu mají vždycky volno. Postupně jsem opustil všechna zaměstnání a nechal si jen malinký úvazek, spíše jde o poradenskou výpomoc místopředsedovi Senátu Milanu Štěchovi. A ještě se starám o kočky, což zabere spoustu času.

* O kočky?

Věnuji se kočičí charitě. Nemohu se dívat na utrpení zvířat. Kočka je takový problematický živočich, není natolik domestikovaná jako pes a spousta lidí si myslí, že kočka přežije ve volné přírodě, aniž by se musela přikrmovat. To ale není pravda. Takže platím kočkám léčení, kastrace, krmení, hledám jim nové domovy a rozvážím je tam. Sám mám doma tři kočky a dva kocoury.

* Před rozhovorem jste mě upozornil, že se nechcete bavit o politice. Z jakého důvodu?

Protože jsem o ní hodně mluvil v jiných rozhovorech. Jen bych podotkl, že problémy, se kterými se naše společnost potýká, nejsou jen důsledkem komunistické minulosti, ale také způsobu, jak byla provedena transformace v devadesátých letech. Určitě by bylo zajímavé, kdyby si některý student žurnalistiky vybral jako téma bakalářské nebo diplomové práce českou žurnalistiku devadesátých let. Když to hodně přeženu, budovatelská atmosféra devadesátých let mi v něčem připomíná svazáctví let padesátých, samozřejmě bez věšení a zavírání lidí.

* Vystudoval jste historii a politologii, proč ne FAMU?

Nikdy mě to nenapadlo. Uvažoval jsem vždycky o historii a politologii, ještě mě napadla hungaristika a literární teorie, naštěstí mě to přešlo. Na Filozofickou fakultu jsem byl přijat, ale vlastně jsem tam studovat nezačal. Až na **Fakultě sociálních věd** UK, kde jsem vystudoval politologii a mezinárodní vztahy.

* První dva díly se promítaly na festivalu v Torontu. Byl jste nervózní?

Strašně. Věděl jsem dopředu od člověka, který byl na festivalu s výborným seriálem Pustina, že jsou tam seriály takovou popelkou, že se do Toronta jezdí za filmy. Nečekal jsem proto, že sál bude narvaný. Po zahajovacím ceremoniálu jsem někomu věnoval lístek a odešel do hospody dát si pivo. Pak jsem si ještě objednal podle nápojového lístku koktejl, který vypadal rozumně. Přinesli mi něco barevného, co mělo nahoře šlehačku a třešeň. Jen jsem se bál, abych se na besedu s diváky vrátil bez úhony. Byl bych ještě nervóznější, kdybych dopředu věděl, že k promítání vybrali šest seriálů ze čtyř set. Myslel jsem si, že vybírali z třiceti, možná padesáti. Trošku jsem oněměl, když mi to prozradil ředitel sekce Primetime.

* To už jste měl po projekci v Karlových Varech a čekalo vás promítání na festivalu Seriál Killer v Brně.

Ještě se promítalo v Madridu, ale tam jsem nebyl. Ve Varech jsem byl také jenom na zahájení a pak jsem zbaběle utekl. Martin Hofmann, který v seriálu hraje, mě poučil: „Ty vole, nesmíš bejt taková květinka!“ Seriál jsem ale chtěl v kině zhlédnout, v sále, kde nebude moc lidí, nebudu muset nic říkat a jen budu v klidu sedět a koukat. Šel jsem proto v Torontu na projekci pro novináře.

* Prozradil jste, že název seriálu Bez vědomí jste nevymyslel vy, ale vaše přítelkyně. Co jí za to dáte?

Budu o tom přemýšlet. Ten název je strašně dobrý. Asi proto, že jsem jej nevymyslel já.

* Četla přítelkyně váš scénář?

Jen první díl. Ani jí scénáře nechci dávat číst. Viděla jenom synopsi, a napadl ji tak skvělý dvojsmyslný titul, s nímž si můžete i graficky pohrát. Bez vědomí – Bezvědomí. Bohužel jej nelze výstižně přeložit do angličtiny. Takže The Sleepers.

***

” Zajímavé na tajných službách je to příšeří kolem nich, je to obrovský podklad pro dramatickou látku. To prostředí má v sobě zvláštní tragiku. “ ” Věnuji se kočičí charitě. Nemohu se dívat na utrpení zvířat. Kočka je takový problematický živočich, spousta lidí si myslí, že přežije ve volné přírodě bez přikrmování. “

Foto autor| Foto: David Turecký

Foto popis| Scenárista Ondřej Gabriel by jednou chtěl napsat román. ” Román a hudba jsou pro mne nejvyššími formami umělecké činnosti. Film je až pod nimi.“

Umělá inteligence bude vytvářet zprávy z pražské burzy. Na řadě jsou sport a počasí

7.11.2019 svetchytre.cz str. 00

Zprávy z dění na pražské burze budou vznikat automaticky pomocí umělé inteligence. Nástroj vytvořili vědci **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) ve spolupráci s ČTK, která ho v následujících dnech začne testovat. Umělá inteligence by v budoucnu mohla v češtině psát i zprávy o počasí nebo sportu.

Zprávy z dění na pražské burze budou vznikat automaticky pomocí umělé inteligence. Nástroj vytvořili vědci **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), Českého vysokého učení technického (ČVUT), Západočeské univerzity (ZČU) ve spolupráci s ČTK, která ho v následujících dnech začne testovat. Umělá inteligence by v budoucnu mohla v češtině psát i zprávy o počasí nebo sportu.

„Námi vyvíjené algoritmy jsou nyní schopny vygenerovat bez zásahu novinářů sedm základních zpráv, včetně headlinů a titulků, a to během jedné jediné vteřiny,“ uvedl vedoucí výzkumného týmu z katedry žurnalistiky **FSV UK** Václav Moravec. Rozsah zprávy podle odpovídá standardním zpravodajským textům, které ČTK publikuje každý všední den po uzavření pražské burzy.

Reklama

Nejsložitější bylo pochopení novinářských rutin a jejich odchylek u burzovních zpráv. Odborníci proto museli přesněji formalizovat přístupy a rozhodování novinářů. Provedli statistické analýzy historických dat ČTK, aby se zprávy co nejvíce přiblížily výstupům žurnalistů. Systém by měl mimo jiné výrazně zrychlit publikování rutinních zpravodajských textů. Vygenerované texty se podle technického ředitele ČTK Jana Kodery budou načítat do redakčního systému a projdou standardním agenturním zpracováním jako zprávy vytvářené od začátku redaktory. Odpadne však dohledávání a kopírování dat a celý proces by se měl výrazně zrychlit. Nástroj budou testovat také v redakci České televize.

Zprávy automaticky generované na základě dat ČTK poprvé úspěšně použila ve svém zpravodajském servisu v říjnu 2018 během obecních a senátních voleb. Z dat Českého statistického úřadu program vyvinutý přímo v ČTK vytvářel podle předem připravených šablon zprávy o průběžných i konečných výsledcích voleb. Hlavním přínosem novinky bylo zrychlení zpravodajského servisu při překlápění dat ČSÚ, omezení lidských chyb a ulehčení práce zpravodajům, kteří se tak mohli více zaměřit na ohlasy a další zajímavosti. Roboticky byla připravena zhruba polovina headlinů výsledkového volebního servisu, drtivá většina fleší i zpráv po sečtení sta procent hlasů. Celkem tak prošlo rukama editorů přes 200 automaticky generovaných textů.

URL| <https://www.svetchytre.cz/a/pRwji/umela-intelligence-bude-vytvaret-zpravy-z-prazske-burzy-na-rade-jsou-sport-a-pocasi>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

svetchytre.cz

Česká ekonomika zpomaluje

7.11.2019 ČT 24 str. 16 22:00 Události, komentáře

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

Hned 3 instituce najednou Evropská komise, tuzemská centrální banka i resort financí předpovídají české ekonomice hubenější časy. Všechny zveřejnily dnes odhady vývoje HDP v dalším roce. Banka předvídá růst o 2,4 %, komise o 0,2 méně a ministerstvo je nejpesimističtější.

Jiří RUSNOK, guvernér, Česká národní banka

Cítíme riziko, pořád velké riziko toho ochlazení přicházejícího z vnějšku, které potom by mělo vést víceméně automaticky k tomu, že se ochladí i to napětí třeba v té domácí cenové hladině.

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

Největší evropskou ekonomikou a zároveň největším obchodním partnerem Česka je Německo. Tamní průmysl klesá o víc než půl procenta. Analytici soudí, že země už je v recesi. Oficiální čísla by to měla potvrdit příští týden. Český průmysl stagnuje, sice by si v září meziročně připsal výrazný růst, jenže loni měl tenhle měsíc od 2 pracovní dny navíc. Relevantnější číslo je tedy také v minusu. Stavebnictví se drží, úřady vydávají víc potřebných povolení, začíná stavět víc bytů. Tempo i tady brzdí málo pracovníků. Obě zmíněná odvětví tedy stavebnictví i průmysl si je také z velké části přetahují.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

O ekonomice bude řeč s naším dalším hostem Michalem Mejstříkem, profesorem ekonomie z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Dobrý večer.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Mejstříku, jak tedy všechny tyto statistiky, které nám odcitoval Jakub, číste, je to jenom nějaký výkyv, máme čekat další ochlazení ekonomiky, anebo už můžeme začít zmiňovat slovo krize?

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Krize ještě je daleko. Samozřejmě v tuto chvíli česká ekonomika vlastně žije z takzvané domácí spotřeby, má poměrně velkou rezervu v tom, že jsme vyspotřebovali spoustu evropských fondů, můžeme stavět tak, jak si mnozí představují, pokud se nám budou uvolňovat pracovní síly z průmyslu, mohou s radostí přicházet právě do těch sektorů, které poptávají jako je například právě stavebnictví, kde ubylo v minulých desetiletí nějakých 40 000 zaměstnanců, takže já si myslím, že tady je jako docela ještě dobrá vlastně rezerva pro další růst a jde jenom o to dobré načasování.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Proč tedy ta, ty odhady neustále korigující se směrem dolů a stále přicházejí čísla, která už nevypadají tak optimisticky, to znamená, když to převedu do řeči čísel, jak daleko je tedy krize ve vyjádření ročním?

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Já si myslím, že pokud roste ekonomika rychleji než například evropská ekonomika nebo americká ekonomika, pokud dosahuje 2,4, 2,5 %, tak to je docela velmi slušný výsledek a pokud je to výsledek udržitelný, tak určitě to je lepší výsledek, než má celá řada jiných i některých zemí. Když se podíváte jenom na jih Evropy, jako je Řecko, Itálie, tak to jsou země, které třeba 15,20 let vůbec nerostly.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

I od guvernéra České národní banky jsme slyšeli, že ochlazení přijde zvnějšku, co nějaké domácí signály a na co bychom si v případě domácího vývoje měli dát pozor, jaká rizika zde máme sledovat, abychom se lépe orientovali v tom ekonomickém dění?

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Tak já jsem shodou okolností byl včera účasten takovým širším diskusím s celou řadou dalších analytiků a musím říci, že já bych v tuto chvíli jako nepodléhal nějakým silným depresím, ano. Samozřejmě jsme navázáni na německou ekonomiku, německá ekonomika se nám zpomalila, ale současně německá ekonomika má přebytek státního rozpočtu a pokud by byla ochotna přidat takzvaným fiskálním impulsem, tak si umím představit, že i ta německá ekonomika se zase daleko více rozjede.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Dobře, ale pak je tady ještě velký dotazník v podobě brexitu, kdy Velká Británie by měla vystoupit z Evropské unie, ale zároveň nevíme, kdy se uskuteční, zároveň tady zuří obchodní války mezi Spojenými státy.

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Tak a teď jsme u obchodních válek. Když se podíváte na obchodní války, tak zrovna teď jsme svědky takového zajímavého jevu, že na jedné straně se nám cosi ochlazuje a na druhé straně stačí pár tweetů pana prezidenta Trumpa o tom, že dojde k zásadnímu rozhodnutí, že on opustí některé ze svých hrozeb.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Dojde k zásadnímu rozhodnutí, ale bez dalších podrobností, každopádně my ještě nevíme, kolik cel se to bude týkat.

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Nevíte, to je právě, když se podíváte na tu realitu dne, člověk jako zase musí jít za ten povrch těch skutečností, existují velmi pěkná dokumentace toho, jak vlastně ta vyjednávání právě u kvaziobchodní války vypadají. V případě pana Trumpa on vyhrožuje, vlastně eskaluje boj tarifů, ale ve skutečnosti ta implementace těch tarifů je mnohem nižší, ano, tak na to pozor. A teď v tuto chvíli zrovna on vyhlásil, že teda ustoupí od těch hrozeb některých a v tu chvíli se podíváte burzy jsou navzdory těm ekonomickým výsledkům, které jsou nic moc, tak burzy jsou tak vysoko jako ještě nebyly.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Tak zpátky ještě k tomu, co bude ovlivňovat dění v České republice, respektive i jiných zemí, jak si vysvětlujete, když vlastně se snažíte mírnit tu moji hysterii, jestli to tak můžu říct, jak si vysvětlujete slova šéfky Mezinárodního měnového fondu, která zmiňuje, že by si Evropa měla připravit nouzové plány pro případ silného útlumu ekonomiky. K jakému nouzovému plánu by tedy měla přistoupit Česká republika?

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Tak já si říkám ...

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Proč by to říkala, kdyby to nebyla pravda?

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Tak já už jsem zmiňoval, že vlastně ta jaksi kdysi dávno ten nejslabší článek Evropy byla Německo, pak se nám Německo vzchopilo, byl naopak velkým lídrem. V tuto chvíli zase oslabilo, ale Německo tím, že má právě ty zmíněné jichž přebytky, takže má vlastně tu fiskální municí, kterou může použít jo, zatímco musím přiznat, že právě některé jiné země takovou tu municí nemají.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Co má Česká republika?

Karel MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Česká republika má nízké vlastně také fiskální zadlužení, to znamená, když se na to podíváte, tak ta potenciální rezerva, kdybychom potřebovali eskalovat, navíc máme ty nevyužité evropské zdroje, tak to jsou ty fiskální impulsy, které můžeme použít a já, já netvrdím, že jsem optimista, ale já si myslím, že jsem přiměřeně realista, tudíž očekávání těch dvou procent se mi zdají docela, docela realistická a jediné, jestli je něco problematické v České republice, je to skutečně ten nepřijemný nárůst cen bytů a domů a tam já teda jako shledávám ty naše chyby, a proto se tam podílím sám na rekonstrukci stavebního řízení, abysme to konečně uklidili po sobě.

Jméno Karlovy univerzity zneužívala další firma. Vozí do Česka studenty z Číny

7.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci

Lukáš Valášek

Jméno Karlovy univerzity zneužíval i institut založený jediným Číňanem. Pořádal konferenci s logem UK, na které se podíleli její akademici. Po kauze firmy

V úterý v místnosti 212 na **Fakultě sociálních věd** (FSV) Karlovy univerzity akademičtí senátoři pod vedením svého předsedy Václava Moravce řešili, jak je možné, že do soukromé firmy jejich kolegů pojmenované Středisko bezpečnostní politiky tajně doteklo více než milion korun z čínské ambasády. Určeny byly na pořádání konferencí pod hlavičkou největší a nejstarší české univerzity, které dle části sinologů byly příliš příchyné k čínskému režimu.

Shodou okolností stejná místnost posloužila 13. listopadu 2015 pro konferenci ještě úplně jiného soukromého institutu, který dle akademiků opakovaně zneužíval jméno i značku školy pro privátní byznys.

V ten den na FSV uspořádal Číňan Cheng Yu-chin akci nazvanou "Pás a Stezka: O nových vztazích EU a Číny." Účastnili se jí i pedagogové univerzity.

Program konference, který deník Aktuálně.cz získal, má v hlavičce oficiální pečeť Univerzity Karlovy a jako spolupřadatel univerzity je na něm uveden subjekt EU-China Economics & Politics Institute. Navzdory tomu, že v té době ještě formálně vůbec neexistoval - až o pár měsíců později ho do českého obchodního rejstříku nechal zapsat Číňan Cheng Yu-chin. Ale především navzdory tomu, že univerzita tvrdí, že neměla s aktivitami Chengovy firmy oficiálně nic společného.

Kolik podobných akcí China Economics & Politics Institute pod hlavičkou největší a nejstarší univerzity v Česku uspořádal, přitom není jasné.

"V jednom případě upozornil před několika lety jeden ze zaměstnanců na to, že soukromé aktivity pana Chenga mohou navenek působit jako fakultní. Pan Cheng byl následně ze strany vedení institutu důrazně upozorněn, že jeho soukromé aktivity nemohou být nijak spojovány s fakultou ani institutem," uvedl Petr Jüptner, šéf Institutu politologických studií, který byl dle programu garantem akce.

"Institut politologických studií zároveň v té době neměl podezření, že by pan Cheng byl nástrojem pronikání čínského vlivu, jelikož pocházel z Taiwanu a spolupracoval na pořádání konferencí s Taipei Economic and Cultural Office," dodal Jüptner.

Zcela jinak to vidí sinoložka z Filosofické fakulty Univerzity Karlovy Olga Lomová. "Pan Cheng Yu-chin účtoval čínským studentům školné a zároveň jako ředitel prestižně vyhlížených instituce pilně publikoval v novinách na Tchaj-wanu články oslavující čínský projekt Nové hedvábné cesty," napsala Lomová, která na činnost Chenga upozornila.

Chenga se Aktuálně.cz kontaktovat nepodařilo.

Doktorand, který nedostudoval

Cheng podle Jüptnera původně na Karlově univerzitě působil jako doktorand, který od roku 2006 studoval právě na Institutu politologických studií FSV. V roce 2014 ovšem na škole bez titulu skončil, protože překročil maximální možnou dobu studia. V lednu 2016 si nakonec založil soukromou firmu pojmenovanou právě EU-China Economics and Politics Institute s. r. o. A pronajal jí prostory na pražském Ovocném trhu. Hned vedle své bývalé alma mater Univerzity Karlovy.

Konference se pak účastnil mimo jiné i pedagog Karlovy univerzity Vladimír Benáček. Toho Cheng na webu institutu uváděl zároveň jako předsedu mezinárodní komise poradců. Benáček ale Aktuálně.cz popřel, že by takovou funkci v soukromé firmě zastával. A zdůraznil, že vše dělal bezplatně. Podle něj nešlo o konferenci, ale o semináře pro studenty. "On jako jediný v akademické obci byl tehdy schopen rekrutovat z Číny spíčky mluvící anglicky a mající obvykle cestu po Evropě jako visiting professors," vysvětluje spolupráci s Chengem.

"Bylo to pod hlavičkou FSV, tak jako se na každý seminář FSV automaticky sluší. Žádná oficiální dohoda se neuzavírala, protože nebylo ani o čem. Čínští přednášející nic nepožadovali, vystupovali zdarma a vystupovali výlučně jako hosté semináře. Přišli, odpřednášeli a odešli. Zda měli něco společného s čínskou ambasadou, jsem nijak nezkoumal. Bylo evidentní, že někdo z Číny nebo EU jim cestu hradil. My jsme na to fondy neměli. FSV se netopí v penězích. Pro mne bylo důležité, aby mluvili k tématu akce, mluvili racionálně a hlavně přínosně pro posluchače," uvedl Benáček.

Sám na akcích prý přednášel zdarma. Když v roce 2015 rektora Karlovy univerzity Tomáše Zimu navštívila vlivná čínská vicepremiérka Liou Jen-tung, byl u toho jako zvláštní host i Benáček, který na univerzitě navrhoval vytvořit centrum zkoumající vztahy mezi EU a Čínou.

V novinách Prague Chinese Times, které v Praze vydává čínská komunita, pak vychvaloval na FSV působícího "badatele Cheng Yu-china, který sleduje "subtilní změnu" ve vztazích mezi Čínou a zeměmi střední a východní Evropy." Cheng v té době už na škole nestudoval. Benáček později řečnil na konferencích Česko-čínského centra, které dle předchozího zjištění Aktuálně.cz financovala čínská ambasáda.

Ačkoli se univerzita podle Jüptnera ohradila proti tomu, aby se podivný institut vydával za jakousi pobočku univerzity, fakulta s ním pokračovala v dalším byznysu, který v té době trval už několik let - Cheng pro univerzitu lanočil čínské studenty, aby šli studovat do Prahy.

Smlouvy s univerzitou

Fakulta sociálních věd potvrdila, že s Chengem a jeho EU-China Economics and Politics Institute s. r. o., soukromou firmou se základním kapitálem 10 tisíc korun, opakovaně smlouvu uzavřela. Dle dohod měli dodávat čínské studenty, kteří by studovali na Karlově univerzitě.

"Na **FSV UK** existuje smlouva z roku 2012 mezi panem Chengem a **FSV UK**, jejímž předmětem bylo zprostředkování studentů z Číny. Tato smlouva měla platnost na dobu určitou po dobu 12 měsíců, tedy do roku 2013. Další dvě smlouvy fakulta uzavřela v roce 2015 a v roce 2016," uvedl mluvčí FSV Jakub Říman. Poslední smlouva podle něj vypršela loni.

Facebookové stránky "institutu" ovšem studium na Karlově univerzitě inzerovaly ještě v březnu.

Dny spolupráce ale dle akademiků skončily. Nyní má vedení školy s Chengem právní spor. "Firma, jíž je pan Cheng jednatelem, se toto září ozvala zahraničnímu oddělení **FSV UK** s tím, že požaduje provizi za zprostředkování pěti čínských studentů, kteří skutečně nastoupili na Institut politologických studií a Institut mezinárodních studií **FSV UK**. Vzhledem k tomu, že žádnou takovou službu **FSV UK** nepožadovala a nemá na ni ani uzavřenou smlouvu, řeší zahraniční oddělení fakulty další postup v této věci," dodal Říman.

600 eur za studenta

Deník Aktuálně.cz si od fakulty vyžádal smlouvy, které její vedení s Chengem uzavřelo, aby zjistil, kolik od Karlovy univerzity inkasoval.

"Protistrana (pan Cheng) se zavázala získávat uchazeče ze zahraničí pro studium na **FSV UK**. Provize za získání jednoho studenta činila standardně 10 % z uhrazeného školného za první rok studia. Co se týče výše konkrétní částky provize - standardní školné pro jednoho cizojazyčného studenta činí 6000 eur za akademický rok, nicméně v některých studijních programech se tato částka může lišit, počítejme tedy, že šlo čistě orientačně o provizi ve výši 600 eur (asi 15 tisíc korun) za studenta," uvedl Říman. Podle něj dodal Cheng univerzitě od roku 2012 odhadem 30 studentů.

"Tento způsob získávání zahraničních studentů je naprosto běžný a patří mezi standardní nástroje společně s účastí zástupců fakulty na zahraničních studentských veletrzích a využívání inzerce na zahraničních studentských portálech," tvrdí Říman.

Jinak to ale vidí Lomová. "Byla jsem před lety proděkankou pro zahraničí. A samozřejmě, že za mnou pořád chodili různí chytráci. Jsou to lidi, kteří skásnou peníze za studenty, studenti jim v podstatě zaplatí školné a tady nám dají pár drobků. To je pod úroveň Karlovy univerzity. S žádnou zprostředkovatelskou agenturou nemá jednat," míní Lomová.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/jmeno-karlovy-univerzity-zneuzivala-dalsi-firma/r~d2964530fff411e9926e0cc47ab5f122/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Šlo o selhání jednotlivce, tomu nelze předejít, říká o penězích z Číny rektor Univerzity Karlovy

7.11.2019 iHNed.cz str. 00

Markéta Šrajbrová

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima se ve středu opět veřejně hájil, že nevěděl o neprůhledných praktikách bývalého tajemníka univerzitního Česko-čínského centra Miloše Balabána. Podle Zimy nelze vyloučit, že z 60 tisíc zaměstnanců a studentů školy někdo selže.

Jak na konci října upozornil server Aktuálně.cz, Balabán si založil firmu, které čínská ambasáda proplatila více než milion korun za konference pořádané na půdě univerzity. Balabánova firma se jmenovala stejně jako jedno z univerzitních pracovišť: Středisko bezpečnostní politiky. Uspořádané konference byly podle některých sinologů nakloněny čínskému režimu.

Rektor Zima nejenže konference zaštiťoval, ale zároveň seděl v čele Česko-čínského centra, které sám založil, a Balabána dosadil do funkce tajemníka. S akademiky z centra se Zima dle svých slov setkával dvakrát do roka

a o tom, že Balabánova firma existuje, se dozvěděl před necelými dvěma týdny z médií. "Mě by ani ve snu nenapadlo, že někdo vytvoří instituci, která se jmenuje stejně jako instituce, kde působí," tvrdí rektor.

Zima společně s **Fakultou sociálních věd**, pod níž Středisko bezpečnostní politiky spadá, zadal externí firmě audit, který má finanční toky rozkrýt. Zároveň už podle rektora proběhlo i interní šetření v Česko-čínském centru. "Mohu jednoznačně prohlásit, že na rektorát nepřišly žádné peníze z velvyslanectví Čínské lidové republiky," uvedl Zima.

Balabánovi Zima dle svých slov řekl, že založení stejnojmenné firmy bylo "absolutně za hranou". Bývalý tajemník podle rektora přiznal, že šlo o chybu. Balabán s novináři nekomunikuje. Jeho mediální zástupce Michal Donath řekl, že Zimova slova nemůže komentovat. "Je to názor pana rektora," řekl. Zároveň připomněl, že Balabánova firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis. Její jednatelé se omluvili, že původní pojmenování bylo neobratné.

Kromě Balabána firmu vlastní další tři zaměstnanci univerzity - výzkumníci Jan Ludvík a Libor Stejskal a finanční manažerka Mirka Kortusová. Balabán, Stejskal ani Kortusová už zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** nebudou. "Odejdu k 31. lednu 2020," oznámila děkanka Alice Němcová Tejkalová. V případě Ludvíka podle ní fakulta ještě neukončila šetření.

Rektor Zima kvůli kauze neplánuje zjišťovat, zda zaměstnanci univerzity vlastní nějakou firmu. "Jestliže selže jednotlivec, budeme tady vést evidenci o tom, jak se kdo chová a s kým se stýká? To by přece nebylo dobré. Musíme těm lidem spíše důvěřovat," myslí si.

Zima na dotazy o kauze odpovídal na středeční tiskové konferenci, kterou svolal na téma spolupráce Karlovy univerzity se zahraničními vysokými školami. Nejstarší česká univerzita navázala vztahy například s pařížskou Sorbonnou nebo německou univerzitou v Heidelbergu. Na vazby s Čínou ale přišla řeč hned v úvodním proslovu. Prorektor pro vnější vztahy a egyptolog Miroslav Bárta odmítl, že by univerzitu Číňané infiltrovali. Akademici z UK jsou podle něj uznáváni doma i za hranicemi.

S Balabánovou kauzou se univerzita potýká krátce poté, co Zima musel po veřejné kritice odstoupit od smlouvy s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera. I v této kauze figuruje komunistická Čína, před jejímiž zpravodajskými aktivitami v Česku varuje Bezpečnostní informační služba. Home Credit na čínském trhu podniká, jeho propojení s univerzitou proto vyvolalo kritické reakce zejména ze strany sinologů z projektu Sinopsis při Karlově univerzitě. Smlouva o spolupráci obsahovala i pasáž o tom, že se univerzita a Kellnerova firma zavazují zdržet všeho, co by mohlo poškodit dobré jméno a pověst druhé strany. Sinopsis přitom už před jejím uzavřením uveřejnil i ne příliš lichotivé články o působení Home Creditu na čínském trhu, za což pak PPF sinology z projektu veřejně kritizovala.

Univerzitě měl Home Credit dát 1,5 milionu korun. Firma však po kritice od kontraktu odstoupila. Rektor se následně omluvil a uvedl, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy. Nyní slíbil, že univerzita sepíše pravidla pro přijímání soukromých peněz, aby se podobná situace neopakovala.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66672780-slo-o-selhani-jednotlivce-tomu-nelze-predejti-rika-o-penezich-z-ciny-rektor-univerzity-karlovy>

**Šlo o selhání jednotlivce, tomu nelze předejít, říká o penězích z Číny rektor
Univerzity Karlovy**
7.11.2019 iHNed.cz str. 00
Markéta Šrajbrová

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima se ve středu opět veřejně hájil, že nevěděl o neprůhledných praktikách bývalého tajemníka univerzitního Česko-čínského centra Miloše Balabána. Podle Zimy nelze vyloučit, že z 60 tisíc zaměstnanců a studentů školy někdo selže.

Jak na konci října upozornil server Aktuálně.cz, Balabán si založil firmu, které čínská ambasáda proplatila více než milion korun za konference pořádané na půdě univerzity. Balabánova firma se jmenovala stejně jako jedno z univerzitních pracovišť: Středisko bezpečnostní politiky. Uspořádané konference byly podle některých sinologů nakloněny čínskému režimu.

Rektor Zima nejenže konference zaštiťoval, ale zároveň seděl v čele Česko-čínského centra, které sám založil, a Balabána dosadil do funkce tajemníka. S akademiky z centra se Zima dle svých slov setkával dvakrát do roka a o tom, že Balabánova firma existuje, se dozvěděl před necelými dvěma týdny z médií. "Mě by ani ve snu nenapadlo, že někdo vytvoří instituci, která se jmenuje stejně jako instituce, kde působí," tvrdí rektor.

Zima společně s **Fakultou sociálních věd**, pod níž Středisko bezpečnostní politiky spadá, zadal externí firmě audit, který má finanční toky rozkrýt. Zároveň už podle rektora proběhlo i interní šetření v Česko-čínském centru. "Mohu jednoznačně prohlásit, že na rektorát nepřišly žádné peníze z velvyslanectví Čínské lidové republiky," uvedl Zima.

Balabánovi Zima dle svých slov řekl, že založení stejnojmenné firmy bylo "absolutně za hranou". Bývalý tajemník podle rektora přiznal, že šlo o chybu. Balabán s novináři nekomunikuje. Jeho mediální zástupce Michal Donath řekl, že Zimova slova nemůže komentovat. "Je to názor pana rektora," řekl. Zároveň připomněl, že Balabánova firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis. Její jednatelé se omluvili, že původní pojmenování bylo neobratné.

Kromě Balabána firmu vlastní další tři zaměstnanci univerzity - výzkumníci Jan Ludvík a Libor Stejskal a finanční manažerka Mirka Kortusová. Balabán, Stejskal ani Kortusová už zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** nebudou. "Odejdou k 31. lednu 2020," oznámila děkanka Alice Němcová Tejkalová. V případě Ludvíka podle ní fakulta ještě neukončila šetření.

Rektor Zima kvůli kauze neplánuje zjišťovat, zda zaměstnanci univerzity vlastní nějakou firmu. "Jestliže selže jednotlivec, budeme tady vést evidenci o tom, jak se kdo chová a s kým se stýká? To by přece nebylo dobré. Musíme těm lidem spíše důvěřovat," myslí si.

Zima na dotazy o kauze odpovídal na středeční tiskové konferenci, kterou svolal na téma spolupráce Karlovy univerzity se zahraničními vysokými školami. Nejstarší česká univerzita navázala vztahy například s pařížskou Sorbonnou nebo německou univerzitou v Heidelbergu. Na vazby s Čínou ale přišla řeč hned v úvodním proslovu. Prorektor pro vnější vztahy a egyptolog Miroslav Bárta odmítl, že by univerzitu Číňané infiltrovali. Akademici z UK jsou podle něj uznáváni doma i za hranicemi.

S Balabánovou kauzou se univerzita potýká krátce poté, co Zima musel po veřejné kritice odstoupit od smlouvy s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera. I v této kauze figuruje komunistická Čína, před jejímiž zpravodajskými aktivitami v Česku varuje Bezpečnostní informační služba. Home Credit na čínském trhu podniká, jeho propojení s univerzitou proto vyvolalo kritické reakce zejména ze strany sinologů z projektu Sinopsis při Karlově univerzitě. Smlouva o spolupráci obsahovala i pasáž o tom, že se univerzita a Kellnerova firma zavazují zdržet všeho, co by mohlo poškodit dobré jméno a pověst druhé strany. Sinopsis přitom už před jejím uzavřením uveřejnil i ne příliš lichotivé články o působení Home Creditu na čínském trhu, za což pak PPF sinology z projektu veřejně kritizovala.

Univerzitě měl Home Credit dát 1,5 milionu korun. Firma však po kritice od kontraktu odstoupila. Rektor se následně omluvil a uvedl, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy. Nyní slíbil, že univerzita sepíše pravidla pro přijímání soukromých peněz, aby se podobná situace neopakovala.

Rektor UK Tomáš Zima neplánuje "lustrovat" zaměstnance.

URL| <https://domaci.ihned.cz/c1-66672780-slo-o-selhani-jednotlivce-tomu-nelze-predejiti-rika-o-penezich-z-ciny-rektor-univerzity-karlovy>

Šlo o selhání jednotlivce, tomu nelze předejít, říká o penězích z Číny rektor Karlovy univerzity

7.11.2019 Hospodářské noviny str. 05 Události
Markéta Šrajbrová

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima se včera opět veřejně hájil, že nevěděl o neprůhledných praktikách bývalého tajemníka univerzitního Česko-čínského centra Miloše Balabána. Podle Zimy nelze vyloučit, že z 60 tisíc zaměstnanců a studentů školy někdo selže.

Jak na konci října upozornil server Aktuálně.cz, Balabán si založil firmu, které čínská ambasáda proplatila více než milion korun za konference pořádané na půdě univerzity. Balabánova firma se jmenovala stejně jako jedno z univerzitních pracovišť: Středisko bezpečnostní politiky. Uspořádané konference byly podle některých sinologů nakloněny čínskému režimu.

Rektor Zima nejenže konference zaštiťoval, ale zároveň seděl v čele Česko-čínského centra, které sám založil, a Balabána dosadil do funkce tajemníka. S akademiky z centra se Zima dle svých slov setkával dvakrát do roka a o tom, že Balabánova firma existuje, se dozvěděl před necelými dvěma týdny z médií. „Mě by ani ve snu nenapadlo, že někdo vytvoří instituci, která se jmenuje stejně jako instituce, kde působí,“ tvrdí rektor.

Zima společně s **Fakultou sociálních věd**, pod níž Středisko bezpečnostní politiky spadá, zadal externí firmě audit, který má finanční toky rozkrýt. Zároveň už podle rektora proběhlo i interní šetření v Česko-čínském centru. „Mohu jednoznačně prohlásit, že na rektorát nepřišly žádné peníze z velvyslanectví Čínské lidové republiky,“ uvedl Zima.

Balabánovi Zima dle svých slov řekl, že založení stejnojmenné firmy bylo „absolutně za hranou“. Bývalý tajemník podle rektora přiznal, že šlo o chybu. Balabán s novináři nekomunikuje. Jeho mediální zástupce Michal Donath řekl, že Zimova slova nemůže komentovat. „Je to názor pana rektora,“ řekl. Zároveň připomněl, že Balabánova firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis. Její jednatelé se omluvili, že původní pojmenování bylo neobratné.

Kromě Balabána firmu vlastní další tři zaměstnanci univerzity – výzkumníci Jan Ludvík a Libor Stejskal a finanční manažerka Mirka Kortusová. Balabán, Stejskal ani Kortusová už zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** nebudou. „Odejdu k 31. lednu 2020,“ oznámila děkanka Alice Němcová Tejkalová. V případě Ludvíka podle ní fakulta ještě neukončila šetření.

Rektor Zima kvůli kauze neplánuje zjišťovat, zda zaměstnanci univerzity vlastní nějakou firmu. „Jestliže selže jednotlivec, budeme tady vést evidenci o tom, jak se kdo chová a s kým se stýká? To by přece nebylo dobré. Musíme těm lidem spíše důvěřovat,“ myslí si.

Zima na dotazy o kauze odpovídal na včerejší tiskové konferenci, kterou svolal na téma spolupráce Karlovy univerzity se zahraničními vysokými školami. Nejstarší česká univerzita navázala vztahy například s pařížskou Sorbonnou nebo německou univerzitou v Heidelbergu. Na vazby s Čínou ale přišla řeč hned v úvodním proslovu. Prorektor pro vnější vztahy a egyptolog Miroslav Bárta odmítl, že by univerzitu Číňané infiltrovali. Akademici z UK jsou podle něj uznáváni doma i za hranicemi.

S Balabánovou kauzou se univerzita potýká krátce poté, co Zima musel po veřejné kritice odstoupit od smlouvy s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera. I v této kauze figuruje komunistická Čína, před jejímiž zpravodajskými aktivitami v Česku varuje Bezpečnostní informační služba. Home Credit na čínském trhu podniká, jeho propojení s univerzitou proto vyvolalo kritické reakce zejména ze strany sinologů z projektu Sinopsis při Karlově univerzitě. Smlouva o spolupráci obsahovala i pasáž o tom, že se univerzita a Kellnerova firma zavazují zdržet všeho, co by mohlo poškodit dobré jméno a pověst druhé strany. Sinopsis přitom už před jejím uzavřením uveřejnil i nepříliš lichotivé články o působení Home Creditu na čínském trhu, za což pak PPF sinology z projektu veřejně kritizovala. Univerzitě měl Home Credit dát 1,5 milionu korun. Firma však po kritice od kontraktu odstoupila. Rektor se následně omluvil a uvedl, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy. Nyní slíbil, že univerzita sepíše pravidla pro přijímání soukromých peněz, aby se podobná situace neopakovala.

Mohu jednoznačně prohlásit, že na rektorát nepřišly žádné peníze z velvyslanectví Čínské lidové republiky. Tomáš Zima rektor Univerzity Karlovy

O autorovi| Markéta Šrajbrová, marketa.srajbrova@economia.cz
Foto autor| Foto: HN – Libor Fojtík

Foto popis | Lidem je třeba důvěřovat Rektor UK Tomáš Zima neplánuje „lustrovat“ zaměstnance.

ODZNAKY DŮSTOJENSTVÍ – INSIGNIE ČESKÝCH A MORAVSKÝCH UNIVERZIT

7.11.2019 Art + antiques str. 28 Antiques
Tereza Vernerová Volná

Tímto vzletným názvem pojmenoval tehdejší rektor Masarykovy univerzity v Brně Arne Novák nové univerzitní klenoty, které přebíral v prosinci 1938. Podobnými termíny byly insignie titulovány po staletí, ačkoli se jejich používání od počátků evropských univerzit proměnilo.

Ve středověku byly taláry běžným oděvem studentského i profesorského stavu a řetěz s pečetidlem sloužil coby kancelářská pomůcka. Postupem času se však jejich praktická funkce vytratila a zůstala ta symbolická.

Z univerzitních obřadů se stal spektakl s pevně danou strukturou, které dominují magnificence, spectabiles a honorabiles v talárech, dobře odlišení užitím jednotlivých univerzitních klenotů. Přestože se tato tradice jeví pevně ukotvená ve středověku, hraje důležitou roli také v rituálech nově vznikajících moderních vysokých škol a vše nasvědčuje tomu, že bude mít své podstatné místo v prezentaci těchto institucí i v budoucnosti. První evropské univerzity vznikaly od 11. do 14. století například v Bologni, Paříži, Oxfordu, Cambridge, Krakově a také v Praze. Vyvinuly se v instituce nezávislé na tehdejší formě klášterní edukace, s jistou mírou autonomie a akademických svobod. V době vrcholného středověku byl univerzitní život určován nespočtem rituálů, směrnic a zvyklostí. Součástí užívaných reprezentačních předmětů byla dnes známá žezla a řetězy, ale také prsteny, poháry, standarty a prapory, klíče či akademické registry.

Některé klenoty měly svou ryze praktickou funkci, jako například pečetidlo, kterým se označovaly listiny a které de facto potvrzovalo právní subjektivitu instituce. Představitel školy jej nosil na řetězu, podle jedné z teorií se z tohoto zvyku později vyvinula tradice akademických řetězů se zavěšenou medailí. Původní žezla dvou nejstarších univerzit na území ČR, Univerzity Karlovy v Praze a Univerzity Palackého v Olomouci, pocházejí z 15. respektive 16. století. Bohužel v současnosti nejsou jednou ani druhou univerzitou používána. Byla v obou případech za dramatických okolností odvezena ze země a svým původním institucím dosud nebyla vrácena.

UKRADENÁ ŽEZLA V průběhu staletí bylo běžné, že byly jednotlivé insignie upravovány a doplňovány. Nejstarší kusy se proto málokdy dochovaly jako kompletní projekty jedné dílny, naopak se na jednom předmětu často prolínalo několik stylových období i autorských rukopisů. Původní žezla Právnické a Lékařské fakulty Univerzity Karlovy byla vybavena gotickými stonky, zatímco zakončení pocházela z druhé poloviny 17. století. Rektorské žezlo téže univerzity v renesančním tvarování pocházelo z druhé poloviny 16. století, stejně jako rektorské žezlo a řetěz dnešní Univerzity Palackého v Olomouci. Vzhledem k jejich stáří, zpracování a historické hodnotě se jednalo o velmi vzácné památky nejen pro konkrétní instituce, ale pro českou a moravskou kulturní historii celkově.

Tehdejší univerzita v Olomouci, druhá nejstarší univerzita na území České republiky, byla založena roku 1573 jako jezuitský vzdělávací ústav. Prošla komplikovaným vývojem a v roce 1860 byla zrušena (předtím se oddělila Teologická fakulta, která v Olomouci působila i později). Původní pozdně renesanční insignie byly posléze poskytnuty univerzitě v Innsbrucku, která je užívá dodnes. Po vzniku Československa v letech 1919–23 byl iniciován diplomatický spor s Rakouskem o vydání vzácných předmětů zpět do země. Tento spor však Československo prohrálo a po vzniku současné Univerzity Palackého v roce 1946 musely být vyrobeny insignie nové. Navrhl je sochař Jaroslav Horejc (žezla rektora a děkanů), architekt Břetislav Štorm (řetězy) a sochař Vincenc Makovský (medaile). Škola usilovala o navrácení původních klenotů znovu v 90. letech, opět neúspěšně. Podařilo se jí alespoň získat věrnou kopii původního renesančního rektorského žezla. Od roku 1998 tak dochází k paradoxní situaci, že univerzita používá dvě rektorská žezla. Kvantitativně ještě větší ztrátu zaregistrovala v roce 1945 Univerzita Karlova. Předcházela jí několik desetiletí dlouhý spor, který ilustruje, že insignie měly kapacitu fungovat také jako symbolické hromosvody společenských a politických událostí spojených s danými institucemi.

ARTEFAKTY UMĚLECKOŘEMESLNÉ I POLITICKÉ Ačkoli si představitelé univerzit vždy zakládali na akademických svobodách, univerzity jako instituce ani jejich insignie nemohly být nikdy zcela apolitické. Školy měly své zakladatele, zřizovatele a mecenáše. Právě jejich znaky a atributy se na insigniích objevovaly. Často

se však politická situace změnila a původní dobrodinci na klenotech museli být nahrazeni jinými. Stejně tak na akademické půdě vždy rezonovaly aktuální společenské problémy. Řešily se zde na teoretické rovině, ale zároveň ovlivňovaly životy studentů i pedagogů.

Nejznámějšími studentskými nepokoji, které vyvolal spor o akademické klenoty Univerzity Karlovy, byla ve 30. letech 20. století tzv. insigniáda. Její počátky najdeme už v rozdělení Karlo-Ferdinandovy univerzity v roce 1882 na českou a německou univerzitu. Po tomto dělení získala německá část insignie i archiválie původní pražské univerzity. Po vzniku Československa v roce 1920 bylo uzákoněno, že tyto artefakty a dokumenty připadnou české univerzitě. Spor vyústil po čtrnácti letech v pouliční nepokoje iniciované nacionalistickými skupinami studentů v obou táborech. Insigniáda přerostla v celospolečenskou debatu, kdy oběma táborům vyjadřovali podporu umělci i politici. Předměty nakonec opravdu získala česká vysoká škola, aby o ně po pěti letech během německé okupace znovu přišla. Na konci druhé světové války pak byly nejcennější artefakty včetně vzácných žezel, řetězů i archivních dokumentů odvezeny nacisty a nikdy nebyly nalezeny.

Podobný osud mohl postihnout také klenoty Masarykovy univerzity v Brně od autorů Otakara Španiela, Václava Rady a Ladislava Bartoníčka. Univerzita je začala používat teprve koncem roku 1938 (rektorský řetěz s medailí stihl škola darovat prezident Masaryk před svou smrtí v roce 1935) a po uzavření univerzit v listopadu téhož roku je zaměstnanci školy tajně vynesli a zachránili. Po různých úkrytech přečkaly insignie Masarykovy univerzity druhou světovou válku i osvobození bez úhony. Po roce 1948 se však jméno prvního československého prezidenta ani jeho tvář na medailích netěšily oblibě v politických kruzích. V roce 1960 byla instituce přejmenována na Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně v Brně. V návaznosti na to byly insignie s Masarykovým portrétem uschovány a nahrazeny novými, politicky vyhovujícími klenoty. K užívání byly navraceny až s přechodem k původnímu názvu školy po roce 1990.

Aktualizací z politických důvodů musel projít například také rektorský řetěz Českého vysokého učení technického v Praze. Jeho medaile dle návrhu profesora školy Jana Kouly v aversu zobrazovala portrét císaře Františka Josefa I. Díky jeho výnosu z roku 1903 vysoké technické školy mohly začít používat rektorský řetěz coby reprezentační odznak, symbolicky tím rektory technických škol povýšil na úroveň vedoucích představitelů univerzit.

V průběhu 20. let 20. století byla medaile upravena a císařův portrét byl z pochopitelných důvodů nahrazen malým státním znakem Československa.

AUTORSKÉ PŘÍSTUPY Univerzitní insignie byly vždy velkou a prestižní zakázkou.

O důležitosti akvizice nejen pro školu samotnou, ale pro velkou část zainteresované společnosti svědčí fakt, že se k jejich pořízení často organizovaly veřejné sbírky v rámci profesních organizací, zájmových spolků i regionálních patriotů. S jejich výrobou či návrhem si však neuměl poradit každý. Někteří umělci a řemeslníci se profilovali jako specialisté na insignie a realizovali hned několik zakázek pro různé univerzity. Po rozdělení Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze na českou a německou bylo třeba vyrobit kompletní sérii klenotů pro českou polovinu školy. Na zakázce rektorského žezla v roce 1883 spolupracovala dílna významného pražského zlatníka Jana Tenglera. Žezlo s historizující hlavicí zdobenou zlaceným křížem s ametystem uprostřed, koulí coby symbolem univerza a znaky zemí české, moravské i slezské zhotovil Tengler podle kresebného návrhu malíře Bedřicha Wachsmanna. Byl to počátek plodné spolupráce zlatníka a univerzity. Tenglerova dílna během několika let vytvořila žezla Právnické, Filozofické, Katolické teologické a Lékařské fakulty. Janův syn Alois, který dílnu převzal po otci, byl později v roce 1926 u vzniku secesním tvarováním inspirovaného žezla Přírodovědecké fakulty UK.

Dalšími tvůrci, kteří ovlivnili podobu insignií hned několika škol, byl sochař a medailér Otakar Španiel, autor rektorské medaile Univerzity Karlovy, medailí Univerzity J. A. Komenského v Bratislavě a Masarykovy univerzity v Brně a později v 60.–80. letech 20. století letech glyptik, šperkař a sklář Jozef Soukup. Jak Španiel, tak Soukup volili cestu nadčasové reprezentativní podoby artefaktů. Nerezignovali přitom na svůj umělecký rukopis. Španiel jako bezkonkurenční reliéfní modelér tíhl k propracované podobě klasické portrétní medaile na jednoduchém masivním řetězu (na řetězech pro brněnskou školu spolupracoval sochař Jaroslav Benda a realizoval ho další významný pražský zlatník Karel Ebner). Soukup často uplatňoval zasazení nejrůznějších druhů polodrahokamů původem jak ze svého rodného Turnovska, tak z různých koutů světa. Typickým příkladem je jeho návrh žezla pro Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy, které je zdobené kozákovskými heliotropy a velkým brazilským křišťálem s rytinou symbolů farmacie.

Jako protipól univerzálnímu tvarování Soukupovu či Španielovu, do jisté míry nezávislému na aktuálních uměleckých proudech, můžeme položit přístup jiných autorů. Příkladem může být žezlo Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. I přes to, že prvoplánový projev dobové politiky (odznak PPOV, tedy „připraven k práci a obraně vlasti“ s běžcem na pěticípé hvězdě s československou a sovětskou vlajkou na pozadí) byl

později odebrán, samotná stylizace hlavičky do figury vítězného atleta a tvarování poplatné socialistickému realismu jasně odpovídá době svého vzniku v roce 1954. Připomeňme také práci Milana Knížáka, prvního polistopadového rektora Akademie výtvarných umění v Praze, který pro AVU navrhl žezlo, taláry, standartu a úpravu řetězů. Výrazné, do jisté míry ironizující tvarování, které se nejsilněji promítlo do návrhu akademických talárů, je ukotveno v postmoderní vizualitě i uvažování. Je otázka, jakým způsobem bude jeho vize stárnout.

SOUČASNOST A BUDOUCNOST AKADEMICKÝCH KLENOTŮ Po roce 1989 se návrhům insignií věnovala řada dalších autorů, za zmínku stojí například rozsáhlá práce Jana Háška pro Univerzitu Hradec Králové nebo insignie děkana Fakulty designu a umění L. Sutnara v Plzni od V. K. Nováka a Petra Vogela. V posledních třiceti letech vznikla v českém prostředí řada veřejných i soukromých vysokých škol. Díky množství subjektů čekal na vysoké školy nový úkol vymezit své specifické kvality a při jejich vizualizaci hrály insignie svou roli. Otevření ekonomiky se také nepřímým projevilo proměnou univerzit, financování škol z části závislé na počtu studentů vedlo k přirozeně konkurenčnímu prostředí. Nově otevřené školy využívají rituály spojené s taláry a insigniemi, aby se jejich prostřednictvím připojily k mnohasetleté univerzitní tradici. Skutečnost, že univerzitní insignie nejsou jen archaickým pozůstatkem středověkých obřadů, ale živou součástí akademického života, ilustruje příběh realizace žezla **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Fakulta žezlo získala v roce 2017, 27 let po svém založení, díky iniciativě studentů, pedagogů i absolventů a jeho výroba byla financována sbírkou prostřednictvím internetové crowdfundingové kampaně.

O autorovi| Tereza Vernerová Volná je historička umění a kurátorka. Studuje v doktorském programu na UMPRUM.

Foto popis| Rektorské žezlo Univerzity Karlovy v Praze, návrh: Bedřich Wachsmann, 1883, foto: © Univerzita Karlova / Milan Posselt, Oto Palán Žezlo Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze, návrh a realizace: Alois Tengler, 1926, foto: © Univerzita Karlova / Milan Posselt, Oto Palán Žezlo Farmaceutické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, návrh: Jozef Soukup, 1982–83, foto: © Univerzita Karlova / Milan Posselt, Oto Palán

Foto popis| Rektorské žezlo Univerzity Palackého v Olomouci, návrh: Jaroslav Horejc, 1946, foto: Marek Otava, archiv UP

Foto popis| Talár a řetěz rektora Akademie výtvarných umění v Praze, foto: © AVU / Radek Dětinský

Kdo se bojí list stopadu 1989?

7.11.2019 Reflex str. 04 Příloha/Studentské listy - Rozhovor

Symbolem dnešní doby je buďto anonymní hejtvování na sociálních sítích, nebo neochota vyjádřit svůj názor. Ani jednou z těch věcí netrpí REBEKA KŘÍŽANOVÁ-BARTUŇKOVÁ (47), jedna ze spoluzakladatelek Studentských listů. Na životních osudech její rodiny se současně dá pěkně popsat moderní česká historie. TEXT BOHUMIL PEČINKA FOTO ZBYNĚK PEČÁK

* Jeden z tvých prvních článků ve Studentských listech vycházel z tajné zprávy ministerstva vnitra o počtu mrtvých během sovětské okupace v roce 1968. Co říkáš tomu, že třicet let poté prohlašuje prominentní poslanec KSČM Grospič, že nešlo o okupaci a mrtví jsou většinou oběti dopravních nehod?

Ještě před pár lety bych se smála, kdyby mi někdo řekl, že tohle oznámí přestavatel strany, která se spolupodílí na vládě. Je to zneuctění těch 137 oficiálně uváděných mrtvých, pěti set těžce a stovek lehce zraněných lidí během roku 1968. Tyto výroky však svědčí o hlubší proměně společenských nálad v české společnosti.

* Nezačalo to vlastně už minulý rok, když prezident Zeman ke stému výročí vzniku Československa vyznamenal dva symboly komunistického režimu, spisovatele Sýse a novináře Syručka?

A víš, co mě nejvíce fascinuje? Jak při letošním předávání státních vyznamenání prezident na jednu stranu opakovaně vyznamenává bývalé estébáky a komunisty. Zároveň však řekne, že nerad vidí, že lidé, kteří

stáli opodál dění, nyní zaujímají důležitá místa. Člověk, jenž to nesleduje systematicky, by si mohl myslet, že ten pan prezident to vlastně myslí dobře. Miloš Zeman tím jen mate veřejnost a zatemňuje, co je pravda a co lež.

* Změnu společenských nálad vůči represivním silám minulého režimu jsem poprvé zaregistroval, když boss českého fotbalu Roman Berbr, jinak důstojník StB, prohlásil, že do této instituce šli jenom ti nejschopnější. Pár let předtím by po tomto výroku na svou funkci musel rezignovat, ale dnes už je to jedno. Ty jsi nějakou dobu pracovala v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Jak jsi viděla Státní bezpečnost (StB)?

Jednoznačně to byla organizace sloužící komunistickému vedení státu k zastrasování a fyzování občanů. Především to dělala II. správa StB, zaměřující se na tzv. boj proti vnitřnímu nepříteli. Samozřejmě že v StB existovalo pár odborníků typu generála Lorence, který byl konstruktérem moci a současně vymýšlel moderní šifrovací systémy. Základ zaměstnanců StB však tvořili průměrní až podprůměrní lidé, sluhové, kteří neměli vlastní nápady a užívali si moc, již jim dával represivní aparát. Mimochodem, z mnoha dokumentů vyplývá, že II. správa StB byla nedůvěryhodná i pro sovětský KGB. Pro ně byli maximálně partnery lidé z rozvědky, bývalé I. správy StB, ale i ti s rezervou.

* Jak StB fungovala?

Z pohledu fungování totalitní moci byla docela efektivně postavená. Předně byla založena na nedůvěře v občany, ale i vlastní zaměstnance. Neustále tam probíhaly systémy kontrol, které znemožňovaly podvody zaměstnanců StB ve vztahu k systému nebo k jejich agentům. Každý byl pod nějakou kontrolou. I během schůzek s jejich agenty byli pracovníci StB namátkově kontrolováni. Klíč k archívnímu uspořádání spisů byl registr svazků, taková matrika StB, kde byli zapsáni všichni agenti.

* Co tím chceš říct?

Že i zápis do registru se odehrával pod několikerou kontrolou. Nešlo tam zapsat jen tak někoho, jak dnes tvrdí někteří agenti StB před soudy. V Česku se víc zabýváme „chudáky agenty“, ale nemluví se o velkém počtu lidí, kteří tlaku a nucení ke spolupráci odolali. Těch bylo nepoměrně víc.

* Nestojí za snahou vymazat represivní podstatu minulého režimu také to, že – obrazně řečeno – historii dnes většinou píší poražení z listopadu 1989?

Je to možné. Prosakuje to například do Úřadu pro studium totalitních režimů (ÚSTR). Jeho novou koncepcí je zabývat se všedním životem v totalitním Československu. Odsunul se tak záměr zmapovat a popsat podstatu totalitního systému. Je to další příklad relativizace minulosti.

* Za pár dní bude třicáté výročí 17. listopadu, což je pro většinu aktivních lidí nejprožívanější státní svátek. Prezident Zeman označil už před lety události, jež vedly k sametové revoluci, za malou šarvátku z Národní třídy.

Miloš Zeman tvrdí, že na Národní byl, ale později odešel. Pokud by zůstal až do konce, musel by vidět, že šlo o mimořádně brutální zásah. Procházela jsem nedávno v České televizi záběry z té doby. Existují jen části přenosů, jak příslušníci pohotovostního pluku vytlačují a mlátí demonstranty. Jsou to pořád tytéž se opakující záběry. Ten skutečný masakr začal až později, když tam naběhl odbor zvláštního určení, tzv. červené barety. Z toho není žádný záběr, vyjma stacionární kamery z pražské Národní třídy. Ty poskytují jen zrnitý obraz, kde vidíte neurčitý pohyb neurčitých osob, ale ne detaily.

* Máš představu o počtech zraněných?

Nezávislá komise zdravotníků Občanského fóra už před třiceti lety v závěrečné zprávě uvádí, že počet zraněných dosáhl čísla 568, z toho 24 bylo hospitalizovaných. Před deseti lety jsem o tom točila reportáž a měla jsem k dispozici svědectví lidí z této komise v čele s doktorem Bojarem. Na kameru se mi odhodlali mluvit tři lidé, kteří mají dodnes vážné potíže a trpí traumaty. Desítky lidí mají trvalé zdravotní následky, ale nechtěli o tom mluvit. Zeman ale tyhle věci snad musí vědět, nebo ne?

* Samozřejmě že Zeman dobře ví, jak to bylo. Svými výroky jen potvrzuje vidění světa těch lidí, kteří v listopadu 1989 necinkali klíči, o nichž si myslí, že jsou jeho voliči. Zajímavý je rozdíl mezi Babišem a Zemanem. Babiš z duše 17. listopad nenávidí, protože ohrozil jeho privilegované postavení ve společnosti.

V listopadu 1989 ale odmítla komunismus většina národa. Tak kam se ztratila tehdejší soudržnost?

* Obrátil se politický cyklus. Dnešní politická reprezentace jede na retrovně, rezignovala na modernizaci společnosti a nabízí lidem klid a stabilitu. Bylas to ty, která před časem napsala, že příkázáním doby se stalo udržovat svou ledničku plnou.

Na stylu „udržovat ledničku plnou“ stál i Husákův normalizační režim. Myslím, že je to důsledek toho, že v době převratu nedošlo k jasnému rozchodu s předchozí érou. My jsme v tom tak nějak pokračovali dál a stavěli demokracii na základech bývalého režimu. Mimochodem, v Jihlavě na festivalu dokumentární tvorby jsem viděla zajímavý film o neonacistických komunitách v Německu. Tihle lidé své děti vychovávají pro „jinou“ budoucnost. Je ale nemyslitelné, že by někde vystoupili na veřejnosti a říkali, že druhá světová válka byla německou civilizační misí a v koncentracích vládla přísná hygiena. Zato u nás místopředseda parlamentní strany může tvrdit, že ruská okupace nebyla okupací. Nebo exposlankyně Semelová říká, že komunisty popravená Milada Horáková si za to může sama, protože porušila zákon, a navíc se přiznala.

* Problém nejsou tyhle extrémní výroky, ale to, že je dnes v Česku akceptují velké počty lidí. Skrze tyhle výroky mají subjektivní pocit, že vládnou. Ve skutečnosti dělají kompars agrofertizaci státu. Nicméně ještě větší tragédií než výroky Grospiče a Semelové je to, jak dochází k idealizaci Ruska v prostředí klausovské pravice, jež si tím řeší své problémy s EU.

Hodně to také souvisí s polistopadovou koncepcí tlusté čáry za minulostí ve stylu odpusťme si a co jsme si, to jsme si. Němci, na rozdíl od nás, po roce 1945 zavedli právní diskontinuitu s nacistickým režimem, my ne.

* Přejděme teď k osudu tvé rodiny. Novinář Peroutka kdysi napsal, že pro tento prostor jsou typická dvě slova: věčný začátek. Prostě se pořád shazují staré sochy a pálí knihy, aby se pak věčně začínalo. Jak jste tuhle moderní historii prožívali na vlastní kůži?

Můj prapradědeček byl chalupník v Hodslavicích na Valašsku, který začínal tím, že vozil dřevo z lesa na kárákách, pak si pořídil koně a nakonec si založil obchod s dřevem. Můj pradědeček později nakoupil pozemky ve Valašském Meziříčí a vybudoval zde moderní parní pilu a továrnu na bedny. V tom pokračoval i jeho syn, můj dědeček. Pak přišla válka a německá správa. Po roce 1945 se mu to vrátilo zpět, ale brzy nato mu komunisté majetek zase ukradli. Dědeček se s tím nechtěl smířit a psal všem možným úřadům protestní dopisy.

* Proč psal dopisy? Copak nečetl volební program KSČ?

Byl spíš obchodník a myslel si, že zkrátka není možné někomu něco jen tak sebrat. Víš, jak se v Cimrmanovi říká ten výrok o dole – to je díra v zemi, to vám přece nikdo nemůže vzít. Byla v tom naivita, že se dá s komunistickou mocí vyjednávat. Pak ho jeden četník upozornil, že se chystá jeho zatčení ze strany StB. Ještě se svým kamarádem, který za druhé světové války bojoval v zahraničí proti nacistům, se narychlo rozhodl k emigraci. Přecházel hranice u Mikulova, došlo zde k přestřelce, měl při tom zabít pohraničnicka. Do Rakouska přešli, ale chytili je Rusové, kteří je předali českým úřadům. Rok byl ve vězení na Cejlu, kde byl krutě mučen, a na základě jeho kauzy vytvořila StB velkou protistátní skupinu asi 25 lidí.

* Co bylo smyslem celé akce?

Jednoznačně zastrašit místní obyvatelstvo. Z dědečka udělali špióna a navázali na něj i mnoho jeho přátel a zaměstnanců. Všichni byli odsouzeni, včetně žen, za špionáž a vlezradu. Dědečka i jeho kamaráda popravili. Není překvapivé, že od první chvíle se vyšetřování chopila StB, která mučením dostala z většiny lidí doznání. Z materiálů vyplývá, že výpovědi jsou téměř slovo od slova stejné, pořád se opakují dokola tytéž věty, podepsané stále víc roztřeseným, až dětským písmem. Narazila jsem na výpověď bachaře, kterého rovněž

vyšetřovali, a ten potvrdil, že dědeček byl celé dny držen v železech. Brněnský Cejl patřil k věznicím, jež vypadaly jako ve středověku.

* Co dělala tvoje babička?

Když se to stalo, bylo jí 34 let a měla tři syny. Kromě asi tří rodin ji všichni ve vesnici zavrhli a přecházeli na druhý chodník. Dostávala jen ty nejpodřadnější práce a přežila pouze díky pomoci svého bratra a rodičů. Celý život už pak zůstala sama.

* A po revoluci?

Babička a její synové zažádali o navrácení majetku. Zdánlivě banální restituční spor se táhl neuvěřitelných 28 let! Šlo o kombinaci několika věcí. Justice stále prolezlá komunisty, protistrana protřelých tunelářů a mafiánů, korupce a také zjevná a možná i záměrná pochybení ze strany státu. Po neuvěřitelných peripetiích jsme místo kdysi prosperujícího podniku dostali zpět doslova vyrabovanou ruinu.

* Kdo byli vaši protihráči?

Na počátku stál postkomunistický management státního podniku Moravskoslezské dřevařské závody, který celý podnik a s ním protiprávně i naši pilu zprivatizoval, později klasická konkursní mafie. Až po navrácení majetku jsme zjistili, že celý areál nezákonně zatížili zástavami za bankovní úvěry u IPB ve výši téměř 100 miliónů korun. A tak naše 85letá babička dostala od konkursního správce dopis, aby tento „dluh“ uhradila, nebo jí pila bude znovu odebrána! Majetek byl navíc zatížený různými exekucemi a podobně. Tohle vše jsme museli zlikvidovat soudní cestou v několika návazných právních sporech.

* Jací právníci proti vám stáli?

Mozkem protistrany byl dlouhou dobu bývalý právník Gustáva Husáka, jistý doktor Ivan Králik. Paradoxem dějin tentýž Králik, kterého můj táta vyhazoval z prezidentské kanceláře těsně po revoluci. Dodnes mě mrzí, že babička ani táta se úplného konce soudů nedožili. Dřina a energie mých předků tak byly násilně dvakrát znehodnoceny. A to je ten věčný začátek, o němž jsi mluvil.

* Já myslím, že vyšší spravedlnost tyhle lidi spravedlivě ocení.

Možná. Chci tomu věřit. Mluvíme vlastně stále o stejné sortě lidí. Začínali také za minulého režimu a jejich (ne)morálka zůstala stejná. Možná se ale také dočkáme toho, že příště budou ve Vladislavském sále přebírat medaili za zásluhy o hospodářský rozvoj oni. Kompletní rozhovor najdete na www.studentske-listy.cz

***

„POČET ZRANĚNÝCH Z NÁRODNÍ TŘÍDY DOSÁHL ČÍSLA 568. DESÍTKY Z NICH MAJÍ TRVALÉ ZDRAVOTNÍ NÁSLEDKY.“

JAROMÍR BOSÁK
MOC, NEBO MÁLO?

Co se vejde do třiceti let? Třeba spousta šedin a nárůst váhy o patnáct kilogramů. Poznání, že nikdy nebudete mít nic cennějšího než své blízké a skutečné přátele. Ale taky potvrzování jednoduché pravdy, že komunismus je svinstvo. I spousta hrdosti na to, že českého prezidenta uznává celý svět a že mu s úctou tleská americký Kongres. Moře smutku, že jiný český prezident je loutkou v rukou několika veksláků moci. Tuny rozhořčení nad tím, že v současné době může tuhle republiku řídit někdo, kdo ani pořádně neumí česky (což by vadilo nejméně), ale především řádlil v letech minulých jako zasloužilý komunista a spolupracovník Státní bezpečnosti a z těchto svých vazeb profitoval mocně už před lety a ještě víc dnes. Spousta radosti z toho, že můžu dělat svou vysněnou práci a nezáleží na kádrovém profilu, loajalitě k vládnoucím vrstvám a rudé knížce v šupletí. Opakované nadšení, že můžu kdykoli a kamkoli odcestovat a nikomu do toho nic není. Že si mohu přečíst,

cokoli uznám za vhodné. Že jsem pánem svého názoru nejen ve skrytu čtyř stěn domova. Poněkud hořký údiv nad tím, jak rychle vymizelo ze sdělovacích prostředků i ze světa obecně umění polemiky a diskuse, v němž není jiný názor brán jako vyjádření nepřátelství, vykopání válečné sekery a důvod k urážkám oponentů. Taky se vejde jedno slavné ukradené pero, dlouhá řada vyprázdněných pивních korbělů, nekonečné diskuse s kamarády v rozličných osvěžovnách a putykách, nepřeberné množství filmů a muziky, lásky lidské i zvířecí, tíha únavy i rozkoš z naděje, že přes všechny strážně a těžkosti klopýtáme po rozhodně lepší cestě, než jsme pochodovali před rokem 1989. Je to málo na třicet let?

REBEKA KŘIŽANOVÁ-BARTUŇKOVÁ vystudovala žurnalistiku na **fakultě sociálních věd** UK. Dva roky působila jako dokumentaristka v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Od roku 1995 pracovala v České televizi jako reportérka a moderátorka investigativního pořadu Nadoraz. V letech 2006–2016 byla reportérkou pořadu Reportéři ČT. Od roku 2017 pracovala v České televizi jako dramaturgyně Centra publicistické a dokumentární tvorby.

DAN HRUBÝ
POHLED OPTIMISTY

Ze záplavy vcelku pesimistických úvah a konstatování, jež se v souvislosti s třicátým výročím Listopadu objevují, může člověk snadno nabýt dojmu, že současný stav, kdy stojí v čele republiky prezident rehabilitující ty nejpokleslejší lidské i politické vlastnosti, miliardář, který zahrnul deset miliónů obyvatel ČR do svého byznysového plánu, a reformou nedotčení komunisté, je smutným výsledkem polistopadového vývoje. Jakýmsi vyústěním a definitivním bodem (koncem), k němuž vývoj nastartovaný 17. listopadu 1989 dospěl. Dle mého soudu tomu tak není. Už samotný fakt trestního stíhání premiéra (nechme nyní stranou jeho zastavení) nebo existence kritické a investigativní publicistiky v České televizi a citlivá reakce na jakoukoli snahu tuto roli veřejnoprávního média omezit naznačují nadějeplnou zprávu. Že se totiž během uplynulých 30 let podařilo v naší zemi alespoň zčásti vybudovat sebevědomé instituce demokratického režimu, které umožní, aby svobodný, právní a demokratický systém – byť nepochybně poškozený a pošpiněný – vládu Zemana, Babiše a komunistů, pro něž jsou mrtví roku 1968 jen oběťmi dopravních nehod, přečkal. Je to v ýdobytek, nebo samozřejmost? To je další otázka, již si při rekapitulaci vývoje posledních tří desetiletí klademe. Pro mě osobně v ýdobytek, který se snad – jednou – stane samozřejmostí.

Foto autor| KRESBA MARTIN ŠIMEK

Foto popis| „Přikázáním doby je udržovat ledničku plnou,“ říká Rebecka Křížanová-Bartůňková

Předseda rakouských lidovců Sebastian Kurz ukončil první kolo rozhovorů se stranami, které se dostaly do parlamentu

8.11.2019 ČRo Plus str. 04 21:10 Den v 60 minutach

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Sebastian Kurz, předseda rakouských lidovců, kteří zvítězili v zářijových předčasných parlamentních volbách, končí s úvodními rozhovory s ostatními politickými stranami. Podle plánu se chce nyní rozhodnout, s kým zahájí jednání o sestavení vládní koalice. Jaké nejpravděpodobnější možnosti se rýsují? I to probereme se Zuzanou Liscovou z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Rozhovory s Kurzem ukončili už v říjnu jak Sociální demokraté, kteří ve volbách skončili druzí hned za lidovci, tak liberální NEOS. Spojenectví se Svobodnými v minulé vládě ztroskotalo, zkrachovalo. Tak jeví se ještě jiná kombinace, než koalice lidovců a zelených?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

V současné chvíli se jiná koaliční možnost nejeví. A není ani jisté jestli tedy koaliční rozhovory budou navázány mezi zelenými a lidovci. Uvidí se jak to bude v dalších dnech, jak budou ta jednání pokračovat.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

V čem by se ty dvě strany, tedy lidovci a zelení, mohly protnout?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ten programový průnik mezi oběma stranami bude velmi svízelný. Zatím pro ty sondážní rozhovory si vytyčily takových hlavních 5 klíčových témat, o kterých by se společně chtěly bavit. Jednaly například o tom, jak čelit hrozícímu zpomalení rakouské ekonomiky, jak se vyrovnat s klimatickou změnou, jak bojovat s ilegální emigrací, nebo jak zajistit reformu vzdělávacího systému.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Zelení získali ve volbách 26 poslaneckých mandátů, lidovci 71. Čistě matematicky by jim to pro vytvoření většinové koalice stačilo. Přesto, nebude chtít Sebastian Kurz silnější kabinet?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Je to stále ještě možné. Oni zelení a lidovci čistě numericky by tu většinu dohromady dali, ale byla relativně slabá. Totiž by tam hrozilo velké riziko, že v případě nějakých skutečně sporných témat by mohlo v jednotlivých stranách dojít k odporu k těmto řešením, a koalice by se mohla postupem času začít otfásat. Takže je možné, že Sebastian Kurz zvažuje ještě nějaká další řešení. Třeba přibrání ještě dalšího koaličního partnera.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Když v říjnu z rozhovoru se Sebastianem Kurzem odstupovala předsedkyně strany NEOS, Beate Meinlová-Reisingerová, řekla, že by vstoupila jen do opravdových jednání o vládě. Mohla by se tedy ještě její strana přece jenom vrátit do hry?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Teoreticky ano. O tom možném vstupu NEOS do koaličních jednání se mluví z toho důvodu, že se předpokládá, že NEOS, pokud by tedy byli ochotni jednat, by mohli být jakýmsi mostem mezi lidovci a zelenými. Zkrátka, že třeba v hospodářských otázkách se lépe shodnou s lidovci, v určitých dalších otázkách, třeba typu klimatické změny, se shodnou naopak spíše za zelenými, a že by mohli být jakýmsi prostředníkem a svorníkem v té možné koalici.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

A co témata, která tato liberální strana vlastně předložila tehdy Sebastianu Kurzovi, čili školství, právní stát, mezigenerační spravedlnost. Jsou to pro lidovce také priority, anebo je to pro ně téma?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jsou to určitě důležitá témata pro všechny rakouské politické strany. Jsou to klíčové otázky, ke kterým budou muset všechny zaujmout postoj. Tudíž je to určitě návrh, nebo jsou to určité okruhy, o kterých budou mít rakouské politické strany v těch následujících týdnech a měsících ochotu a snahu jednat.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Říkáte týdnech a měsících. Myslíte, že se ta opravdu finální koalice bude v Rakousku rodit dlouho?

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Oni rakouští komentátoři se shodují na tom, že ta jednání nebudou snadná už jen kvůli tomu, jak jsem zmiňovala, že ty programové průniky mezi stranami, které o té možné koalici jednájí nejsou velké. Bude celkem obtížné najít ten společný jmenovatel, a proto se předpokládá, že tedy rakouská vláda nevznikne právě rychle.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Je úplně vyloučeno, že by se obnovilo předešlé spojení lidovců a svobodných? Připomeňme, že jejich koalice se rozpadla po aféře bývalého předsedy svobodných Heinze Christiana Stracheho. Strana má ale nového předsedu, Norberta Hofera. Nemůže to na věci něco změnit?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ono úplně vyloučené to není, ale na druhou stranu je to v této situaci relativně nepravděpodobné. Zdá se, aspoň to tedy vyplývá z průzkumu veřejného mínění, že Rakušané nepreferují návrat populistické strany Svobodných do vlády. A v těch průzkumech se ukazuje, že skutečně v této chvíli by se největší část Rakušanů, pokud hovoří tedy o těch možných koalicích, přála spolupráci lidovců právě se zelenými. A pro Sebastiana Kurze, který má určitě ambice být velkým evropským politikem, by mohlo další vládnutí s /nesrozumitelné/ být určitým rizikem. V tom směru, že pokud by ta koalice znovu byla neúspěšná, že by to mohlo poškodit i jeho osobní politickou kariéru.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Bylo někdy ve hře, že by lidovci vytvořili menšinový kabinet?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

O tom se příliš v Rakousku nehovoří. Zatím se tedy Sebastian Kurz snaží sestavit stabilní vládu, to znamená vládu většinovou. A v této chvíli si myslím, že se o tom příliš neuvažuje.

Šárka FENYKOVÁ, moderátorka

Hostem ve vysílání byla Zuzana Liscová z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuje za to. Na slyšenou.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Také děkuji. Na shledanou.

Jan Lipavský
8.11.2019 novinky.cz str. 00

Člen České pirátské strany, kde zastává pozici člena republikového výboru a zahraničního odboru. V říjnových volbách 2017 do Poslanecké sněmovny byl zvolen poslancem.

Jan Lipavský se narodil 2. července 1985. Studoval teritoriální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, absolvoval dvousemestrální pobyt na University of Kent v rámci studijního programu ERASMUS.

Pracoval ve společnostech McKinsey & Company, Euro RSCG, ZOOT, Total Solutions a Moro Systems. Postupně se vypracoval na analytika a manažera projektů v oblasti informačních technologií v bankovníctví, také má praktické zkušenosti s marketingem.

Od roku 2015 je členem Pirátů. Zde zastává pozici člena republikového výboru, volebního výboru a zahraničního odboru. V roce 2017 byl za Piráty zvolen poslancem.

Mezi jeho hlavní oblasti zájmu patří mezinárodní politika, Evropská politika a otázky bezpečnosti. Žije v Praze 6. Se svou partnerkou vychovává dceru.

URL| <https://www.novinky.cz/tema/clanek/jan-lipavsky-40096743>

Tomáš Petříček

8.11.2019 novinky.cz str. 00

Tomáš Petříček je český politik a od října 2018 také ministr zahraničních věcí ve vládě Andreje Babiše. Je členem ČSSD. Mimo jiné byl asistentem europoslance Miroslava Pocheho a náměstkem dvou ministrů.

Tomáš Petříček se narodil 27. září 1981 v Rokycanech. Vystudoval obor mezinárodní vztahy na **Fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde získal titul magistra a Ph.D. Dále získal dva tituly M.A., a to na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques v oboru Governance a rozvojová politika a na University of Warwick v oboru Mezinárodní politická ekonomie.

Byl členem spolku Mladých sociálních demokratů , kam vstoupil v roce 2002. Od roku 2005 je členem ČSSD , kdy se stal politickým referentem jejich zahraničního oddělení a o rok později jeho vedoucím.

Několik let aktivně působil v Evropském parlamentu . Mezi lety 2007 a 2009 byl asistentem poslance Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho , kterého podporoval i při přípravách kampaně strany k volbám do krajských zastupitelstev v roce 2016. Pracoval také na magistrátu, kde měl na starosti evropské fondy v kanceláři radního, a působil v dozorčích radách a představenstvech několika společností (Rencar, Želivská provozní, Úpravna vody Želivka apod.).

V květnu 2017 byl jmenován politickým náměstkem ministryně práce a sociálních věcí ČR Michaely Marksové ve vládě Bohuslava Sobotky . Ve funkci působil do prosince téhož roku.

Mezi srpnem až říjnem 2018 pak působil jako náměstek ministra zahraničních věcí.

Do politiky se snažil dostat i v komunálních volbách v říjnu 2018, kdy za ČSSD kandidoval v Praze 7. Strana zde dostala ale jen 1,87 % hlasů a do zastupitelstva se tak nedostala. Petříček získal jen 320 hlasů.

Poté, co prezident Miloš Zeman opakovaně odmítl jmenovat Miroslava Pocheho do funkce ministra zahraničních věcí ČR, nominovala ČSSD Petříčka, a to 18. září 2018. Do funkce byl po setkání s prezidentem Milošem Zemanem jmenován 16. října 2018. Prezident dlouhodobě kritizuje Petříčkovu propojení s Pochem. Toho si Petříček ponechal jako poradce.

Od 1. března 2019 je také místopředsedou ČSSD.

URL| <https://www.novinky.cz/tema/clanek/tomas-petricek-40268137>

Blog Lukáše Zádrapy: Kulturní poměry na českém úseku Nové hedvábné stezky

8.11.2019 sinopsis.cz str. 00

Lukáš Zádrapa

Ušlechtilý muž na dně společnosti, aneb Ke kurzu na Univerzitě Karlově, který platilo čínské velvyslanectví.

V Konfuciových Hovorech (19.20) říká mistrův žák C'-kung: „Tyran Čou nebyl až tak špatný. Proto si ušlechtilý muž oškliví představu, že by měl přebývat na dně společnosti, protože tam by se mu přisoudily všechny špatnosti celého podnebesí.“

Měl tím na mysli, že největší záporák konfuciánského vyprávění o minulosti Číny, poslední, náležitě zhýralý král dynastie Šang, nebyl tak hrozný, jak ho líčí texty dávné i soudobé. Akorát tím, že klesl do takového mravního bahna, hodily se na něho všechny nepravosti, na něž lze pomyslet. Kladu si otázku, zda z četby tuto moudrost vstřebali dr. Balabán a doc. Hrubec, dva přednášející předmětu Nová hedvábná stezka – čínský globální projekt, který odučili na **Fakultě sociálních věd** UK v r. 2017.

Pro nezasvěcené je třeba dodat, že předmět doličný podle zevrubného popisu očitého svědka přitom připomínal promítání filmu o krásné Číně a vzkvétajícím Tibetu, které nejdřív musí podstoupit ti, kteří se chtějí najíst jarních závitků na večírku velvyslanectví ČLR. Na těchto hodinách mj. i zaznělo i památné označení šlamastyk společnosti CEFC za „skandálek“. „Skandálek“ skončil zmizením ředitele a Zemanova poradce Jie Tien-minga kdesi v útrobách čínského státu, odsouzením jeho společníka Patricka Ho v USA za korupci, zhroucením „vlajkové lodi“ čínských investic v ČR a jejím převzetím státní společností CITIC.

U Miloše Balabána bych o tom, že četl Konfuciovy Hovory, pochyboval. Zato Marek Hrubec z AV ČR je známý jako nadšený obdivovatel čínské meritokracie, a proto bych očekával, že zná základní text pro poznání myšlenek „velkolepého učitele Kchunga“ důkladně, nebo aspoň stejně dobře jako direktivy generálního tajemníka Si T'in-pchinga. Balabán je poté, co vyšlo najevo, že se nechal upláct čínským velvyslanectvím k šíření čínské propagandy, právě na dně té stoky, o níž se zmiňuje C'-kung.

Tito dva na slovo vzatí odborníci na Čínu tvoří zvláštní pár. Oba jsou horlivými zastánci čínské věci, čili, jak říkají čínští soudruzi, „vyprávějí čínský příběh tak, aby zněl uspokojivě (ťiang-chao Čung-kuo ku-š')“. U nás, s naší dějinnou zkušeností, bychom je mohli nazvat spíše užitečnými idioty, i když prý nelze prokázat, že Lenin tohoto výrazu někdy použil. V podstatě jsem si proto oddychl, když se nyní ukázalo, že aspoň u jednoho z nich se jedná o poklesek přece jen pochopitelnější – korupci. Bezcharakterní a cynickou, ale přece jen takovou, na kterou jsme u nás už docela zvyklí. U druhého tu pak stále přetrvává podezření z toho, že vše dělal z přesvědčení.

Doc. Hrubec se křížuje před novináři, že byl vždy placen jen a pouze z veřejných prostředků. Pak je však velmi politováníhodné, že se dal dohromady s takovým vypečeným kolegou, který si za své výkony při volitelném předmětu účtoval peníze u soudružky Ma Kche-čching, nyní již bývalé velvyslankyně, zatímco svého spoluvyučujícího nechal v nevědoucí nevinosti pobírat nějaké ty drobné jako honorář. Konfucius pravil (Hovory 15.40): „S tím, který kráčí jinou cestou, se společně neradíme.“ A jiný konfuciánský mistr starověku Sün Kchuan (Sün-c' 23.24) cituje staré spisy: „Neznáš-li toho pána, podívej se na jeho přátele, neznáš-li toho panovníka, podívej se na jeho nejbližší rádce.“ Doc. Hrubec si konfuciánské základy čínské meritokracie zjevně zatím osvojil ne zcela dokonale.

Komu by ho nebylo líto, konec konců stejně jako děkanky **Fakulty sociálních věd** paní Tejkalové a pana rektora Zimy, kteří se v posledních dnech s ohromným zděšením dovídají ze sdělovacích prostředků o tom, jaké to nepravosti dr. Balabán ve skrytu páchal pod jejich záštitou. Nikdo po nich přece nemůže chtít, aby četli zprávy BIS, jak říká bývalý rektor Hampl. A dát na varování sinologů?! Ale jděte, ti přece, jak známo, vědí o Číně nejmíň.

Publikace tohoto článku:

URL| <https://sinopsis.cz/blog-lukase-zadrapy-kulturni-pomery-na-ceskem-useku-nove-hedvabne-stezky/>

Kondiční trenér Sparty o Kadlecovi a návratu: Snad nám příroda pomůže

8.11.2019 isport.cz str. 00 Ročník 2019/20

Dělá možné i nemožné, aby Václavu Kadlecovi pomohl. Společně s kolegy z realizačního týmu Sparty je kondiční trenér Letenských Tomáš Malý mužem, v jehož rukou do velké míry leží osud a další vývoj kariéry někdejšího obrovského talentu českého fotbalu. Uznávaný odborník si to uvědomuje, k práci s Kadlecem, jenž se zotavuje z letní transplantace kolenní chrupavky, přistupuje s nejvyšší možnou pečlivostí. „Musíme být trpěliví a doufat, že nám Vaškovo tělo a příroda pomohou,“ říká Malý v rozhovoru pro iSport.cz.

V jakém zdravotním stavu se Václav Kadlec momentálně nachází?

„Je to běh na dlouhou trať. Cíl je jasný, chceme Vaška vrátit do tréninku. Pokud bude tělo dobře reagovat, můžeme postupně zvyšovat zátěž a dostat ho zpátky do zápasů. Teď se připravuje individuálně, transplantace chrupavky představuje velký zásah do těla.“

Můžete přiblížit současný Kadlecův program?

„V téhle době využíváme i zázemí mimo Spartu. Vašek chodí na **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, má tam k dispozici antigravitační běhátko. Už absolvoval sedmáct jednotek. Zatím běhá lineárně, jeho koleno zvládne osmdesát procent běžného zatížení tělesné váhy. Důležitá je tolerance segmentu chrupavky. Zatížení postupně zvyšujeme, ale musíme být všichni trpěliví.“

Při takhle těžkém zranění je třeba konat uvážlivě, že?

„Přesně tak. Vašek ví, že ta cesta bude dlouhá. Všechno musíme konzultovat s lékaři a fyzioterapeuty, Vašek mimo jiné spolupracuje i s fyzioterapeutem národního týmu Martinem Janouškem. Snažíme se dostat ucelený balík informací, aby to co nejlépe fungovalo.“

Dokážete odhadnout, kdy by se Kadlec mohl vrátit na hřiště?

„Nemáme to přesně naryšované, to se ani nedá. Počítáme, že bychom začátkem jara zkusili změny směru, náběhové a akcelerační věci. Pokud bude odezva těla dobrá, můžeme to posouvat dál.“

Úplně ve svých rukou to ale nemáte...

„Ne, potřebujeme, aby nám Vaškovo tělo a příroda pomohly. Všichni na Spartě bychom si přáli, aby koleno vydrželo a on nám pomohl na hřišti. V tuhle chvíli ale nemůže nikdo ze sta procent predikovat, co se stane. Není moc fotbalistů, kteří by po takovém zásahu do kolena zvládali profesionální kariéru. Já věřím, že budeme úspěšní.“

Jak bojovat s otokem kolena, který hráče v minulosti trápil při každém větším zatížení?

„Otok byla informace těla. Je velký rozdíl, když jdete do herního kontaktu. Mění se zatížení kolena i specifika pohybu, svou roli hraje i faktor únavy. Koleno pak může reagovat tak, jak si sami nepředstavujete. Když se Vašek připravuje individuálně, tak je všechno v kontrolovaných podmínkách. Snad to dobře dopadne.“

Pro vás je tahle mise tak trochu i osobní záležitostí, že?

„Jasně, s Vaškem se znám dlouho, náš vztah je kromě pracovní roviny i v té osobní. Strašně moc bych ho chtěl vidět na hřišti. Je výhoda, že se známe takhle dobře. Dokážeme pocitově vyčíst některé situace. Kdy je zátěže moc, kdy málo. S hráči musíte neustále komunikovat. Někdy je den, kdy potřebuje podpořit, jindy má zase pocit, že zvládne všechno a je potřeba ho brzdit. Vašek vyspěl, je to zkušenější hráč. Ví, že nemusí sám sobě něco dokazovat hned zítra. Máme jasný plán, kam by to do budoucna mělo směřovat.“

Dá se říct, že je tohle nejsložitější případ, s jakým jste se v profesní kariéře zatím setkal?

„Je to hodně specifická věc. Poraněné křížové vazy a menisky se bohužel ve fotbale vyskytují běžně, transplantace chrupavky je ale poměrně vzácná věc. O to víc jsme museli všechno konzultovat, promyslet a důkladně zvážit. Ve Spartě máme třicet bodů, které je třeba splnit před návratem hráče do tréninku s prvním týmem. Tohle je pro nás nové, ale svým způsobem to považujeme za velkou výzvu, profesně nás to obohacuje. Vaškovo koleno je opotřebované, projevuje se faktor amortizace. Vašek ho musí posílit, ale ne příliš osvalit. Potřebujeme tento segment hlavně zpevnit. A doufat, že to vydrží. Snad bude mít tohle všechno dobrý konec.“

URL | <https://isport.blesk.cz/clanek/371358/kondicni-trener-sparty-o-kadlecovi-a-navratu-snad-nam-priroda-pomuze>

Těžká situace Kadlece? Ve Spartě musí být všichni trpěliví, útočník ví, že cesta bude ještě dlouhá

8.11.2019 efotbal.cz str. 00

Sedmadvacetiletý letenský smolař Václav Kadlec se stále zotavuje z letní transplantace kolenní chrupavky a tím, kdo je mu nyní velmi často po ruce, je kondiční kouč Sparty Tomáš Malý.

Ten se nechal slyšet, že pakliže návrat do soutěžních bojů klapne, stane se tak až v průběhu či závěru jarní části Fortuna:ligy.

Jedná se o nejsložitější případ, který ho v jeho kariéře potkal? "Je to hodně specifická věc. Poraněné křížové vazy a menisky se bohužel ve fotbale vyskytují běžně, transplantace chrupavky je ale poměrně vzácná věc. O to víc jsme museli všechno konzultovat, promyslet a důkladně zvážit. Ve Spartě máme třicet bodů, které je třeba splnit před návratem hráče do tréninku s prvním týmem. Tohle je pro nás nové, ale svým způsobem to považujeme za velkou výzvu, profesně nás to obohacuje. Vaškovo koleno je opotřebované, projevuje se faktor amortizace. Vašek ho musí posílit, ale ne příliš osvalit. Potřebujeme tento segment hlavně zpevnit. A doufat, že to vydrží. Snad bude mít tohle všechno dobrý konec. Otok byla informace těla. Je velký rozdíl, když jdete do herního kontaktu. Mění se zatížení kolena i specifika pohybu, svou roli hraje i faktor únavy. Koleno pak může reagovat tak, jak si sami nepředstavujete. Když se Vašek připravuje individuálně, tak je všechno v kontrolovaných podmínkách. Snad to dobře dopadne," přál si na stránkách Deníku Sport spolupracovník Václava Jílka.

V jakém stavu se nachází bývalý útočník Eintrachtu Frankfurt či Midtjyllandu na startu listopadu 2019? "Je to běh na dlouhou trať. Cíl je jasný, chceme Vaška vrátit do tréninku. Pokud bude tělo dobře reagovat, můžeme postupně zvyšovat zátěž a dostat ho zpátky do zápasů. Teď se připravuje individuálně, transplantace chrupavky představuje velký zásah do těla," uvedl v interview pro iSport.cz člen realizačního týmu nejslavnější tuzemské značky, k níž se připojil na přelomu let 2011 a 2012.

V kabině Sparty teď vládne český hip hop, který pouštím více méně já, hlásí Kadlec. Kdo patří k jeho favoritům?

Jaký je tedy aktuální program vítěze české ligy z ročníku 2009/2010? "V téhle době využíváme i zázemí mimo Spartu. Vašek chodí na **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, má tam k dispozici antigravitační běhátko. Už absolvoval sedmnáct jednotek. Zatím běhá lineárně, jeho koleno zvládne osmdesát procent běžného zatížení tělesné váhy. Důležitá je tolerance segmentu chrupavky. Zatížení postupně zvyšujeme, ale musíme být všichni trpěliví. Vašek ví, že ta cesta bude dlouhá. Všechno musíme konzultovat s lékaři a fyzioterapeuty, Vašek mimo jiné spolupracuje i s fyzioterapeutem národního týmu Martinem Janouškem. Snažíme se dostat ucelený balík informací, aby to co nejlépe fungovalo," ozřejmil čtyřicetiletý Malý, jehož slova si lze přečíst na serveru isport.blesk.cz.

A co odhad termínu návratu na trávník? Na nejbližší měsíce to ještě nevypadá. "Nemáme to přesně narýsované, to se ani nedá. Počítáme, že bychom začátkem jara zkusili změny směru, náběhové a akcelerační věci. Pokud bude odezva těla dobrá, můžeme to posouvat dál. Potřebujeme, aby nám Vaškovo tělo a příroda pomohly. Všichni na Spartě bychom si přáli, aby koleno vydrželo a on nám pomohl na hřišti. V tuhle chvíli ale nemůže nikdo ze sta procent predikovat, co se stane. Není moc fotbalistů, kteří by po takovém zásahu do kolena zvládali profesionální kariéru. Já věřím, že budeme úspěšní," doplnil Sportem citovaný odborník.

Samotné ofenzivní tykadlo z Generali arény, které za poslední rok a půl odehrálo za svůj klub jen tři soutěžní duely, je stále optimistou a nic nevzdává. "Myšlenky na konec někdy mám. Ale určitě to nechci zabalit, budu bojovat. Fotbal mám rád, bylo by zbytečné to takhle brzo balit. Dokud bude nějaké východisko, nepřestanu bojovat," zakončil dlouho stojící svěřenec Václava Jílka, pod nímž zatím neodehrál ani minutu.

URL| <https://www.efotbal.cz/clanek-211346-Tezka-situace-Kadlece-Ve-Sparte-musi-byt-vsichni-trpelivi-utocnik-vi-ze-cesta-bude-jeste-dlouha.html>

Školství se musí dostat na úroveň vyspělých zemí, zní plán. To by ale učitelé měli už loni brát 53 tisíc

8.11.2019 seznamzpravy.cz str. 00 Domáci, Stalo se
Josef Mačí

Tým expertů sestavený ministerstvem školství představil odborný dokument, na jehož základě resort postaví vzdělávací strategii na rok 2030 a další léta.

České školství má minimálně na dalších deset let dva hlavní domácí úkoly. Zaprvé se žáci musí méně učit, aby se toho více naučili. To není protimluv. Znamená to pouze to, že žáci mají především umět znalosti a dovednosti používat, a ne se jen drtit informace nazpaměť. Tomu se mají přizpůsobit testy i hodnocení.

Zadruhé je nutné snížit nerovnosti v přístupu ke kvalitnímu vzdělávání, shodují se experti. Jestli se českému dítěti podaří ve škole uspět, totiž více než v jiných vyspělých zemích záleží na tom, v jaké obci a v jaké rodině se narodilo.

Minulost se ale znovu opakuje. Stejný cíl si totiž ministerstvo školství vytklo už ve Strategii vzdělávací politiky ČR do roku 2020. Zásadní tak bude teprve to, jak se novou strategií podaří naplňovat.

„Strategie 2020 měla všechny patologie, které strategické dokumenty v České republice mívají. Celkem tam bylo 117 opatření na šest let. Byla ale zároveň neměřitelná, nehodnotitelná, z politického pohledu však bezpečná,“ vrátil se k předchozí strategii při představování aktuálního dokumentu ministr školství Robert Plaga (ANO).

Mimo hodnocení toho, jak se daří vytyčené priority naplňovat, bude ale také důležité, kolik peněz na ně resort sežene a vyčlení.

„Byl bych velmi nerad, aby se debata o vzdělávání v České republice zploštila jen na peníze, ale uznávám, že bez nich to nepůjde,“ nezastírá Plaga.

Jedna ze čtyř linií dokumentu se tak věnuje pouze financování vzdělávání.

„Cíl je na jedné straně skromný a na druhé neskromný – zvýšit financování na průměr zemí OECD. Domnívám se ale, že je zároveň realistický a nezbytný,“ myslí si děkan Fakulty informatiky a statistiky Vysoké školy ekonomické v Praze Jakub Fischer. Ten je garantem kapitoly strategického dokumentu s názvem Zvýšení financování a zajištění jeho stability.

Česká republika v roce 2016 investovala do vzdělávání 3,5 procenta hrubého domácího produktu. Průměr zemí Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD), který slouží jako měřítko pro porovnání mezi vyspělými zeměmi, je ale 5 procent. Česká republika tak musí do roku 2030 na školství vydat desítky miliard korun ročně navíc, aby se dostala alespoň na průměr.

A podle Fischera je kde brát. Porovnáním čísel, kam směřují tuzemské vládní výdaje oproti státům v Evropské unii, totiž vyjde, že vzdělávání je sice v Česku podfinancované, velký balík peněz ale končí v dopravě a podpoře energetiky. Do staveb a oprav silnic a dálnic dala Česká republika v roce 2017 celkem 3,2 procenta HDP, zatímco průměr zemí v EU je jen 1,9 procenta. Na energetiku a paliva pak posíláme jedno procento HDP, průměr je jen 0,3 procenta.

„Pokud se ptáte, kde je to vidět, tak se stačí porozhlédnout po našich polích na solární panely, kde končí nemalá část těchto výdajů,“ vysvětluje Fischer.

S financováním školství ale nutně souvisejí i platy učitelů.

„Kontrolní otázka – zamyslete se nad tím, jaký je rozdíl mezi profesionálním basketbalistou v americké NBA a učitelem v českém vzdělávacím systému. Nedávno se diskutovalo o pohádkově vysoké mzdě Tomáše Satoranského. A on vysvětloval, že pro něj nejsou důležité peníze jako takové, stačilo by mu i méně, ale pro něj je to ohodnocení prestiže, protože v NBA je vaše mzda vysoce zkorelovaná s vaší prestiží,“ dokládal na konkrétním příkladu Fischer, proč má mimo jiné v Česku učitelské zaměstnání malou vážnost.

Plat učitele totiž výrazně zaostává i za dalšími vysokoškolsky vzdělanými lidmi, kteří jsou stejně jako pedagogové zaměstnanci státu. Zatímco učitel na druhém stupni základní školy si vydělá průměrně 35 398 korun hrubého, jiný vysokoškolák v eráru 44 815 korun.

Jak už ale vyšlo ze studie Institutu pro demokracii a ekonomickou analýzu při akademickém pracovišti CERGE-EI, pokud by se Česko mělo vyrovnat vyspělým zemím Evropské unie, jakými jsou Finsko nebo Německo, museli by už loni učitelé brát minimálně 53 tisíc korun hrubého.

Celý strategický dokument s názvem Hlavní směry vzdělávací politiky ČR do roku 2030+ připravoval v průběhu letošního roku osmičlenný tým expertů pod vedením Arnošta Veselého z Centra pro sociální a ekonomické strategie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Předcházela mu široká diskuse s odbornou i laickou veřejností. To si ostatně pochvalovala i většina lidí, která se konference k představení dokumentu zúčastnila.

O obsahu strategického dokumentu se bude dále jednat až do června 2020. Z něj pak vzejde finální Strategie vzdělávací politiky ČR do roku 2030+, kterou bude v průběhu července a srpna schvalovat vláda.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/skolstvi-se-musi-dostat-na-uroven-vyspelych-zemi-zni-plan-to-by-ale-ucitele-meli-uz-loni-brat-53-tisic-82394>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Kondiční trenér Sparty o Kadlecovi a návratu: Snad nám příroda pomůže

8.11.2019 isport.blesk.cz str. 00

Dělá možné i nemožné, aby Václavu Kadlecovi pomohl. Společně s kolegy z realizačního týmu Sparty je kondiční trenér Letenských Tomáš Malý mužem, v jehož rukou do velké míry leží osud a další vývoj kariéry někdejšího obrovského talentu českého fotbalu. Uznávaný odborník si to uvědomuje, k práci s Kadlecem, jenž se zotavuje z letní transplantace kolenní chrupavky, přistupuje s nejvyšší možnou pečlivostí. „Musíme být trpěliví a doufat, že nám Vaškovo tělo a příroda pomohou,“ říká Malý v rozhovoru pro iSport.cz.

V jakém zdravotní situace se Václav Kadlec momentálně nachází?

„Je to běh na dlouhou trať. Cíl je jasný, chceme Vaška vrátit do tréninku. Pokud bude tělo dobře reagovat, můžeme postupně zvyšovat zátěž a dostat ho zpátky do zápasů. Teď se připravuje individuálně, transplantace chrupavky představuje velký zásah do těla.“

Můžete přiblížit současný Kadlecův program?

„V téhle době využíváme i zázemí mimo Spartu. Vašek chodí na **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, má tam k dispozici antigravitační běhátko. Už absolvoval sedmáct jednotek. Zatím běhá lineárně, jeho koleno zvládne osmdesát procent běžného zatížení tělesné váhy. Důležitá je tolerance segmentu chrupavky. Zatížení postupně zvyšujeme, ale musíme být všichni trpěliví.“

Při takhle těžkém zranění je třeba konat uvážlivě, že?

„Přesně tak. Vašek ví, že ta cesta bude dlouhá. Všechno musíme konzultovat s lékaři a fyzioterapeuty, Vašek mimo jiné spolupracuje i s fyzioterapeutem národního týmu Martinem Janouškem. Snažíme se dostat ucelený balík informací, aby to co nejlépe fungovalo.“

Dokážete odhadnout, kdy by se Kadlec mohl vrátit na hřiště?

„Nemáme to přesně naryšované, to se ani nedá. Počítáme, že bychom začátkem jara zkusili změny směru, náběhové a akcelerační věci. Pokud bude odezva těla dobrá, můžeme to posouvat dál.“

Úplně ve svých rukou to ale nemáte...

„Ne, potřebujeme, aby nám Vaškovo tělo a příroda pomohly. Všichni na Spartě bychom si přáli, aby koleno vydrželo a on nám pomohl na hřišti. V tuhle chvíli ale nemůže nikdo ze sta procent predikovat, co se stane. Není moc fotbalistů, kteří by po takovém zásahu do kolena zvládali profesionální kariéru. Já věřím, že budeme úspěšní.“

Jak bojovat s otokem kolena, který hráče v minulosti trápil při každém větším zatížení?

„Otok byla informace těla. Je velký rozdíl, když jdete do herního kontaktu. Mění se zatížení kolena i specifika pohybu, svou roli hraje i faktor únavy. Koleno pak může reagovat tak, jak si sami nepředstavujete. Když se Vašek připravuje individuálně, tak je všechno v kontrolovaných podmínkách. Snad to dobře dopadne.“

Pro vás je tahle mise tak trochu i osobní záležitostí, že?

„Jasně, s Vaškem se znám dlouho, náš vztah je kromě pracovní roviny i v té osobní. Strašně moc bych ho chtěl vidět na hřišti. Je výhoda, že se známe takhle dobře. Dokážeme pocitově vyčistit některé situace. Kdy je zátěže moc, kdy málo. S hráči musíte neustále komunikovat. Někdy je den, kdy potřebuje podpořit, jindy má zase pocit, že zvládne všechno a je potřeba ho brzdit. Vašek vospěl, je to zkušenější hráč. Ví, že nemusí sám sobě něco dokazovat hned zítra. Máme jasný plán, kam by to do budoucna mělo směřovat.“

Dá se říct, že je tohle nejsložitější případ, s jakým jste se v profesní kariéře zatím setkal?

„Je to hodně specifická věc. Poraněné křížové vazy a menisky se bohužel ve fotbale vyskytují běžně, transplantace chrupavky je ale poměrně vzácná věc. O to víc jsme museli všechno konzultovat, promyslet a důkladně zvážit. Ve Spartě máme třicet bodů, které je třeba splnit před návratem hráče do tréninku s prvním týmem. Tohle je pro nás nové, ale svým způsobem to považujeme za velkou výzvu, profesně nás to obohacuje. Vaškovo koleno je opotřebované, projevuje se faktor amortizace. Vašek ho musí posílit, ale ne příliš osvalit. Potřebujeme tento segment hlavně zpevnit. A doufat, že to vydrží. Snad bude mít tohle všechno dobrý konec.“

SÁZKAŘSKÉ TIPY: Na Plzeň se nabízí možnost ve vysokém kurzu. Co Slavia a Sparta?

Volume 90%

RUDEJ FANDA vyhlašuje amnestii: Rosa dobře nakoupil! Kam se Součkem?

Volume 90%

Čtyři kola, čtyři zásadní chyby VAR. Video zaspalo u Teclova gólu i Hložkovy ruky

Volume 90%

LIGA NARUBY: Vindheim propleskl soupeře přes zadek, mobily zvonily na lavičkách

Volume 90%

ZLATÁ PÍŠŤALKA: Přísná žlutá pro Kangu, třetí gól Slavie padl z ofsajdu

Volume 90%

Kondiční trenér fotbalové Sparty Tomáš Malý mluví o procesu návratu na trávník u zraněného Václava Kadlece • Koláž iSport.cz

Seznam zranění Václava Kadlece • Sport

Útočník Sparty Václav Kadlec je po další operaci • www.sparta.cz

Útočník Sparty Václav Kadlec je po další operaci • www.sparta.cz

Srovnání talentů: Václav Kadlec vs. Adam Hložek • Sport

Jak šel čas od Kadlecova zranění • Sport

Kapitán Sparty Bořek Dočkal se raduje s Václavem Kadlecem z výhry nad Plzní • Pavel Mazáč (Sport)

Václav Kadlec sledoval nástup týmů do zápasu Sparty s Plzní jen z lavičky... • Pavel Mazáč (Sport)

Václav Kadlec musel kvůli zranění už v prvním poločase střídat • Jaroslav Legner (Sport)

Václav Kadlec musel kvůli zranění už v prvním poločase střídat • Jaroslav Legner (Sport)

Václav Kadlec se raduje z úvodního gólu Sparty v zápase v Plzni • Barbora Reichová / Sport

Sparťan Václav Kadlec v obležení plzeňských hráčů Romana Hubníka a Davida Limberského • Michal Beránek / Sport

Jak šel čas od Kadlecova zranění • Foto Sport

URL| <https://isport.blesk.cz/clanek/fotbal-1-liga-rocnik-2019-20/371358/kondicni-trener-sparty-o-kadlecovi-a-navratu-snad-nam-priroda-pomuze.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

blesk.cz

Zítřejší pravdu, volali na nás

8.11.2019 Lidové noviny str. 08 Kultura

MARCEL KABÁT

Novinářka Marta Švagrová vedla v roce 1989 kulturní rubriku Svobodného slova. I díky jejímu přičinění zmíněný list již v pondělí 20. listopadu pravdivě informoval o tom, co se stalo v pátek 17. listopadu na Národní třídě. Osobnosti jako Marta Kubišová nebo Karel Kryl se pak na svá historická vystoupení na balkoně budovy Melantrichu chystaly u jejího stolu.

* LN Svobodné slovo patřilo v rámci povolených tiskovin opravdu k těm svobodnějším. Jaká vládla před Listopadem v jeho redakci atmosféra?

Hodně záleželo na tom, o které oddělení šlo. O něco se rozhodně snažila celá kulturní rubrika a část zahraničního oddělení, ty ostatní rubriky se zase tak moc do ničeho nemíchaly. Ale třeba mezi korektory byli disidenti jako Jaroslav Jírů, kteří tam byli „ukrytí“, a mimo jiné i díky nim jsme věděli, co se děje. Dostávaly se k nám i různé petice, třeba proti uvěznění Václava Havla.

* LN Ty petice v redakci přímo kolovaly?

To ne, ale vždycky je někdo přinesl třeba do baru v pasáži Rokoka, Jan Rejžek nebo Jaroslav Kořán. Kdo se bál, tomu to nedávali.

* LN A kdo se nebál, tomu se pak někdy něco stalo?

Nestalo. Když se podepisovalo Několik vět, to už hlásil zahraniční rozhlas všechna jména signatářů a byla to až komická situace, protože v našem třetím patře, kde sídlila redakce Svobodného slova, seděla paní, která pracovala jako tzv. manipulátka, a u ní se rádio pouštělo vždycky na plné pecky. Šéfredaktor Jaromír Mašek raději vůbec nevycházal ze své kanceláře a pak jenom říkal – pouštějte to aspoň míň nahlas, ať to neslyší celý dům. Ale nikdo nám vlastně neřekl nedělejte to. Tedy nikdo z vedení. Nepřišli šéfové nebo lidé z Československé strany socialistické, která Svobodné slovo vydávala, a neříkali, že nás vyhodí, to vůbec ne. Ale třeba jeden mladý kolega z redakce mi to vysvětlil jasně – když se vám tady nelíbí, vypadněte odtud a nekažte nám budoucnost. Spolužák z fakulty, který tou dobou vedl komunistickou buňku v televizi, za námi chodil a nabádal nás, abychom mysleli na své děti. Podobně „přátelsky“ varovali třeba kolegové z Rudého práva, se kterými jsme se setkávali na tiskových konferencích.

* LN Co bylo a nebylo možné psát před Listopadem v rámci kulturní rubriky? Byli jste v kontaktu i s neoficiální kulturou?

Já osobně jsem se potkávala s různými spisovateli, výtvarníky, fotografy, kteří byli tu více, tu méně oficiální. Ale nemůžu se vůbec tvářit, že bych nějak patřila do disidentské společnosti, to opravdu ne. V naší rubrice to byla třeba Irena Gerová, která s disidenty kontakty měla. Věděli jsme, co se děje, a snažili jsme se to podle možností dát lidem vědět, i když způsobem, který bude asi z dnešního pohledu vypadat velmi krotce. Vynikali jsme v psaní mezi řádky, což čtenáři oceňovali. Psali jsme soustavně o tom, co tehdy hrály progresivní scény jako HaDivadlo nebo Divadlo Na provázku, to se myslím jinde ani moc neobjevovalo. Když umřel Jaroslav Seifert, vymýšleli jsme s jeho spolupracovnicí Marií Jiráskovou, jak dát lidem vědět, kdy a kde se kromě oficiálního pohřbu národního umělce koná také ten soukromý. Měli jsme v sazárně spojence, metéra pana Jůzu, tak jsem za ním šla a přidala oznámení do řádkové inzerce. Do dvanácti večer jsme to pak chodili hlídat, aby textík nikdo nevyhodil. Byly to drobnosti, ale my je považovali za úžasná vítězství.

* LN Dostávali jste nějaké konkrétní pokyny z vyšších míst, o čem nesmíte nebo naopak máte psát?

Nikdo nás například nenutil, abychom plivali po disidentech. Nebo abychom podepisovali nějaké anticharty. Nepatřili jsme komunistům, vydavatelem Svobodného slova byla socialistická strana, to nás částečně chránilo. Stejně ale byla každý týden na ÚV KSČ porada, odkud k nám pak zprostředkovaně chodily pokyny, co nesmíme. Třeba o kterých umělcích ze světa se nemá psát, protože například odsoudili sovětskou invazi.

* LN Jak dlouhou měl takový zákaz platnost? Na věčné časy, nebo třeba na měsíc?

Platilo to vždycky pro tu chvíli a pak se na to postupně zapomnělo. I oni sami na to zapomněli, protože ty lidi vlastně neznali.

* LN V Sovětském svazu už od poloviny osmdesátých let vládla „glasnost“, tu jste ale mohli tamním kolegům jen závidět...

Také jsme ale mohli informace ze sovětského tisku překládat, protože to nám neškrtali. Říkala jsem si, že to je vážně paradox – od nich tady ten marasmus vzešel a najednou se o ně zase opíráme. Ale mnohé knihy, co tam tehdy vycházely, třeba Vasilij Šukšin, byly skvělé. Nebo filmy. Pokání Tengize Abuladzeho jsem poprvé viděla v Moskvě, kde jsem byla na knižním veletrhu. Největší moskevské kino bylo nabitě k prasknutí. Když projekce skončila, starší pán, který seděl vedle, se mě ptal, jestli jsem ten film jako cizinka chápala. Samozřejmě že ano, zasáhlo mě to ohromně už proto, že mého tchána se přesně tohle téma týkalo. A ten pán mi začal vyprávět, že v Rusku není rodina, která by nepoznala něco z toho, co jsme tam viděli. Každému se někdo ztratil nebo ho zavřeli nebo popravili.

* LN Rok 1989 začal ve znamení Palachova týdne – jak jste se jako novináři cítili, když jste viděli, co se děje na Václavském náměstí, a nemohli jste o tom psát?

Všechno se nám to odehrávalo pod okny. To byla na jedné straně výhoda, že jsme byli v centru dění, na druhé straně hrozná nevýhoda, protože jsme bezmocně koukali na to, jak tam mydlí do lidí, stříkají na ně vodu z vodních děl a tak dále. Účastnily se toho i naše děti a my se o ně báli. Už nám ale tehdy také došlo, že takhle to dál nejde, že ten pohár už přetekl. Po demonstraci k 28. říjnu, když policie Václavák zase úplně vyčistila a jen se po něm proháněly transportéry, jsme sepsali takový dopis, který jsme adresovali předsedovi Československé strany socialistické Bohuslavu Kučerovi coby vydavateli, předsedovi vlády i svazu novinářů. Protestovali jsme v něm proti tomu, co se děje, žádali změnu a dialog. Že to je hrozně neprofesionální, když my nemůžeme napsat o událostech, které vidíme na vlastní oči. Ne že by se podepsala celá redakce, bylo nás možná takových deset a nejopatrnější byli kupodivu ti nejmladší. Šéfové byli zděšení a varovali nás, že to, co děláme, je vlastně protistátní, že zavřou nás i redakci. Šéfredaktor ale slíbil dopis doručit Kučerovi a ten vzkázal, že ho předá Jakešovi. To bylo tak všechno, nic se dál samozřejmě nestalo. Byl to asi z dnešního pohledu takový chabý pokus, ale bylo to asi to jediné, co jsme mohli dělat. Noviny nám nepatřily.

* LN Potom přišel 17. listopad. Jak jste se o tom, co se stalo, dozvěděli a jak těžké bylo dostat ty informace do novin?

Celá ta naše redakční skupina šla taky na Albertov, demonstrovaly tam i naše děti. Já jsem pak z Albertova odešla na domluvenou reportáž pro vánoční vydání s lidmi, kteří byli blízko Janu Werichovi, takže na Národní třídu už jsem nedošla. Ale během té reportáže v bytě přítelkyně Werichovy rodiny paní Pekové, kde byla také jeho sekretářka Jarmila Týlová nebo zahradník a kamarád, co s ním jezdil na ryby, nám už přátelé telefonovali, takže jsme věděli, co se děje, a hodně jsme se báli o ty, kdo tam byli. V sobotu a v neděli potom do redakce přicházeli nejen studenti a vyprávěli, co na Národní třídě zažili. V neděli se sešla skoro celá redakce a začala připravovat, co se napíše do pondělních novin. Já jsem se Stanislavem Křečkem a Jiřím Vyvadilem, kteří se tehdy chopili iniciativy v Československé straně socialistické, připravovala prohlášení ČSS a redakce, které pak v pondělí vyšlo. Ještě nás při tom jistil ústřední tajemník strany Jan Škoda. Předseda Bohuslav Kučera byl jen doma na telefonu a nechtěl s námi asi nic moc mít. Kromě toho prohlášení jsem pak do pondělních novin psala reportáž ze sobotních takzvaných Hereckých koncertů v Obecním domě, které pořádal Klub Melantrich. Odpolední představení se ještě částečně odehrálo, ale Jan Kačer ho uvedl svým stanoviskem k zásahu na Národní, Dana Kolářová referovala o jednání herců, studenti DAMU ohlašovali stávkou. Večer už se pak opravdu stávkovalo.

* LN Takže výroba toho prvního revolučního vydání šla poměrně hladce?

Zase tak hladce ne. Šéfredaktor Jaromír Mašek si vymínil, že mu všechny rukopisy musíme dát k náhledu. Po čase jsme zjistili, že ty texty nepouštěl dál, tak jsme to museli řešit a chodili jsme pak dolů do sazárny hlídat, jestli se skutečně otisknou. Bylo to všechno hodně hektické, zároveň se v Činoherním klubu

zakládalo Občanské fórum, odkud jsme se s kolegyní Janou Šmídovou zase rychle vracely do redakce zjišťovat, jak se tam věci mají. V jednu chvíli se tam zjevili nějakí čtyři pánové, že musí mluvit se šéfredaktorem, a chtěli obtahy těch pondělních novin. Dal jim je a oni s nimi odešli. Nevěděli jsme, jestli se někdo třeba nepokusí zastavit tiskárnu, bylo to drama až do chvíle, než se skutečně v deset večer objevily první výtisky. S těmi jsme se pak zase vrátily do Činoherního klubu. A také už před Melantrichem v tu neděli večer stáli lidé a čekali na noviny. Když jsem pak šla v pondělí do redakce, už byl lidí plný Václavák a volali na nás „Zítra zase pravdu“. Ve skutečnosti jsme toho ten první den zase ještě tolik nenapsali, ale to důležité tam bylo.

* LN A v tu chvíli už jste měli pocit, že můžete psát opravdu svobodně?

Tak rychlé to nebylo. Informovali jsme pravdivě o těch událostech, to ano. Ale mezitím tam pořád byly takové ty nanicovaté články, které běžně dělala vnitropolitická nebo ekonomická rubrika. Nic nebylo hned jednoznačné a sami ti socialisti, kteří Svobodné slovo vydávali, ještě úplně nevěděli, kam se otočit. Přitom měli úžasnou historickou příležitost se v nové situaci etablovat. Ale chápali to jenom někteří. Třeba Jan Škoda, který byl zprostředkovatelem rozhovoru Václava Havla s předsedou vlády Adamcem. Svobodné slovo nicméně bylo zpočátku rozhodně svobodnější než jiné noviny, chodili k nám kolegové z Mladé fronty nebo z Lidové demokracie a nabízeli nám pomoc a své články, které u nich v těch prvních dnech ještě vyjít nemohly. Lidové demokracii je ale zase nutné přiznat to, že u nich se kratičká zpráva o Národní třídě objevila už den poté. Jinak v ČTK, v televizi nebo v rozhlasu samozřejmě ani slovo.

* LN Následovalo proslulé úterní vystoupení Václava Havla a dalších na balkoně budovy Melantrichu...

V tom myslím hrálo velkou roli, že zmiňovaný Jan Škoda byl spolužákem Ivana Havla a jejich rodiny se přátelily. Tušil, že tady už o něco doopravdy jde, a vzal na sebe odpovědnost. Ani tohle se ale neobešlo bez problémů. V budově tradičního vydavatelství Melantrich, která v té době paradoxně patřila tiskárně Svoboda, sídlily redakce Svobodného slova, časopisu Ahoj na sobotu i knižního nakladatelství Melantrich, ale také Lidového nakladatelství. My jsme vlastně nebyli „majiteli klíčů“ a mezi socialisty, kterým vydavatelství podléhalo, byla pořád většina těch, kteří by všechno raději utnuli. Ředitel Lidového nakladatelství, které sedělo ve druhém patře, prohlásil, že na jejich balkon žádného disidenta nepustí. Náměstek ředitele Melantrichu Milan Nevole mu poradil – tak jdi domů, vezmi si dovolenou a my sem vnikneme násilím. A on skutečně odešel, celá jejich redakce se vyklidila a odehrál se tam ten slavný první melantrišský balkon. A v následujících dnech další. A my „domácí“ – pochopitelně ještě zdaleka ne všichni – jsme nadšeně pomáhali s organizací. Ke mně do kumbálu ve Svobodném slově přicházeli Marta Kubišová nebo Karel Kryl a ostatní do té doby zakázaní a my jsme je pak vodili na balkon a k oknům, odkud byl vidět Václavák, nabitý k prasknutí, a všechny tváře vzhlížely s očekáváním k nám nahoru. To bylo naprosto úžasné. Já jsem v těch novinách zažila srpen '68, když přišli vojáci a obsadili i naši redakci. To byla také velmi vzrušená doba, kdy se lidé v ulicích plných tanků semkli a my tajně psali, tiskli a rozvázeli zvláštní vydání novin. Tohle byla druhá taková situace, ale samozřejmě s neskonale lepším koncem.

Marta Bystrovová (* 1947)

Novinářka v oblasti kultury, která pracovala jako redaktorka, vedoucí kulturních rubrik i zástupce šéfredaktora ve Svobodném slově, Týdnu a Lidových novinách. V těch publikuje dodnes. Několik let vedla seminář žurnalistické tvorby na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Píše pod jménem Marta Švagrová.

Foto autor| FOTO LUKÁŠ ŽENTEL PRO PAMĚŤ NÁRODA

Foto popis| I drobná vítězství se počítala, vzpomíná Marta Švagrová na prolamování komunistické cenzury.

Proruská síť kolem Hradu. Kam až sahají kontakty lidí, kteří vodí k Zemanovi separatisty

8.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Lukáš Prchal

Dašice jsou dvoutisícové městečko, které leží asi 15 kilometrů od Pardubic. V květnu 2014, kdy se na východě Ukrajiny rodily povstalecké republiky a rozhořival se dosud neukončený válečný konflikt, na tamním náměstí T. G. Masaryka vznikla organizace s ambiciózním názvem: Světová rada Podkarpatských Rusínů. V jejím čele stanuli Vasyl Džuhan a Mychajlo Ťasko, jejichž rodiny v tomto městě provozují penzion a pivovar Dašické sklepy.

Z dokumentů, které spolek odeslal krajskému soudu, je zřejmé, že už tehdy kolem Ťaska s Džuhanem existovala mezinárodní síť lidí, kteří se vyznačují úzkými vazbami na Rusko, podporou separatismu na Ukrajině a odporem k současnému Kyjevu.

Organizace, která se zajímá o MH17

Kromě těchto dlouhodobých vazeb, k nimž se ještě vrátíme, Ťasko v posledních měsících navázal kontakty s další skupinou, jejíž aktivity vyvolávají pozornost na západ od našich hranic, zejména v Nizozemsku.

Organizace nazvaná Global Rights of Peaceful People (GRPP) v říjnu představila film MH17 – Call For Justice produkovaný bývalou novinářkou ruské státní stanice RT, který zpochybňuje výsledky vyšetřování pádu letu MH17, tedy že letoun nad Donbasem sestřelila ruská raketa Buk. Spolek také v Nizozemsku intenzivně lobboval za to, aby země neratifikovala asociační dohodu s Ukrajinou.

Přečtěte si také Girkin, Dubinskij, Pulatov, Charčenko. První jména lidí, kteří mají být obviněni kvůli smrti cestujících MH17

Ťasko v této organizaci udržuje styky především s Olegem Muzykou, který byl do revoluce na Ukrajině jedním z lídrů silně proruské oděské strany Rodina. Při samotné revoluci na přelomu let 2013 a 2014 se postavil na stranu prezidenta Viktora Janukovyče a osobně se účastnil incidentu, při němž v Oděse uhořelo téměř padesát lidí. Nyní žije v Německu a pořádá akce, na nichž požaduje vystoupení Německa z NATO, Ukrajinu viní z porušování lidských práv a její vedení v souladu s ruským pohledem na věc označuje za „fašistické“.

„Stál v čele Antimajdanu v Oděse, když tam v roce 2014 propukly nepokoje,“ popisuje Muzyku odborník na postsovětské země Jan Šír z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Ačkoliv se zmínky o Global Rights of Peaceful People dají dohledat už od roku 2015 – kromě zmíněných akcí se účastnila například pochodu na podporu doněckých povstalců v Německu – v Nizozemsku byla registrována až letos v dubnu. A teprve na počátku září spustila svůj facebookový profil, na němž promuje především zmíněný film o letu MH17. Mezi fanoušky má mnoho podporovatelů takzvané Oděské lidové republiky, tedy dalšího, byť neúspěšného separatistického projektu na Ukrajině. Jak uvedla ukrajinská agentura Unian, platforma původně uváděla jako jediný kontakt telefonní číslo s ukrajinskou předvolbou. Mezitím se ale místo něj na profilu objevil německý kontakt. Jinak se o organizaci dá dohledat velmi málo, jasné není především to, jak financuje své akce v různých částech Evropy.

Šíření propagandy

„Lidé spojení s GRPP se angažovali v řadě ruských či proruských organizací. Tito lidé jsou dobře známí a zabývají se šířením propagandy a dezinformací, ovlivňováním veřejného mínění v Nizozemsku na akcích, jako byla tisková konference k letu MH17,“ napsal Deníku N nizozemský novinář Robert van der Noordaa, který se sestřelením letu MH17 dlouhodobě zabývá a o GRPP napsal podrobnou zprávu.

Přečtěte si také Rusíny přijal Zeman, pak odjeli na okupovaný Krym. Důkaz, že je řídí Kreml, reaguje Kyjev

Na to, že Rusko investuje spoustu energie do toho, aby ovlivnilo pohled na tragédii tohoto letu, upozorňuje i nizozemská rozvědka AIVD. „Jedním z příkladů ruského zasahování (do politického procesu v Nizozemsku, pozn. red.) je šíření dezinformací a různých spekulací o katastrofě letu MH17, které zamlžují vyšetřování,“ konstatuje tajná služba ve své výroční zprávě za rok 2018.

Miloš Zeman se s rusínskými podnikateli znal ještě dříve, než se stal prezidentem. Jak upozornil server Aktuálně.cz, Zemana s Vasylem Džuhenem seznámil šéf dašické buňky Strany práv občanů Jiří Jelínek. „Jsme sousedi v Dašicích, a když jsme tenkrát dělali první kampaň v rámci tehdejší SPOZ, tak jsme navštěvovali různá místa v kraji. Mimo jiné jsme byli na návštěvě v Dašických sklepích a tam jsem je seznámil,“ řekl webu Jelínek.

Po svém zvolení udržoval prezident s Rusíny kontakty i nadále. V roce 2015 Dašické sklepy navštívil v rámci cesty do Pardubického kraje a ubytoval se tam. Oba podnikatelé také prezidenta v roce 2017 doprovázeli při jeho návštěvě Ruska a byli také hosty ve volebním štábu, když Zeman loni funkci obhájil.

Prezidentská kancelář Džuhana i Āasko pravidelně zve na oficiální recepce, například u příležitosti státního svátku, což opakovaně kritizoval Kyjev. Jen za poslední dva měsíce aktivity Rusínů na Hradě vyvolala diplomatický skandál s Ukrajinou, kdy si tamní ministerstvo zahraničí předvolalo českého velvyslance – poprvé v září, když Rusíny u příležitosti stého výročí připojení Podkarpatské Rusi k Československu přivedli na Hrad i Dmytra Sydora, pravoslavného popa, který je na Ukrajině odsouzený za separatismus. Podruhé koncem října, když Āasko na Hradě prosadil pozvání zástupců krymskotatarské organizace Kyrym birligi, která podporuje ruskou anexi poloostrova.

Hrad své kontakty s rusínskými podnikateli opakovaně odmítá komentovat. „Na vaše kádrové otázky nebudu poskytovat vůbec žádnou odpověď, nebudu na ně vůbec reagovat,“ odepsal včera na otázky Deníku N ohledně vazeb Džuhana s Āaskem prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček.

„Tahle organizace není ničím jiným než nástrojem dezinformační války Kremlu. Jako ‚mírové‘ aktivity si představuje snahy o zničení suverenity Ukrajiny, podporu vojenské agrese Moskvy na Ukrajině, lhaní o tom, kdo zavraždil tři stovky nevinných civilistů letu MH17 nebo promování sovětského impéria,“ charakterizoval GRPP odborník na ruskou propagandu Jakub Kalenský z organizace Atlantic Council.

Přečtěte si také Jména krymských aktivistů jsem Hradu nahlásil osobně, říká Rusín, který už k Zemanovi dostal odsouzeného popa

Spolek se snaží vytvářet dojem, že je spojený s OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) – zástupci GRPP v této mezinárodní organizaci skutečně vystupovali. Nejméně jedné konference se za GRPP zúčastnil i Mychajlo Āasko a byl zde také jako zástupce spolku představen. Āasko je také zobrazen na úvodní fotografii na facebookovém profilu organizace.

„GRPP vystupuje jako organizace OBSE nebo jako organizace, která je s ní minimálně spojená. Využívání loga OBSE, a tím i její reputace je klamavé a dodává věrohodnost lidem, kteří jsou po léta známí šířením propagandy,“ dodává ve své zprávě novinář van der Noordaa.

Āasko však v odpovědích pro Deník N popřel, že by byl členem Global Rights of Peaceful People, s organizací má prý jen „přátelské vztahy“. „Oni nám jenom pomáhali dostat se na pódium. Spolupracujeme s nimi, to nemůžu popírat, navzájem si občas pomáháme,“ říká Āasko.

Oleg Muzyka (druhý zprava) a Mychajlo Ťasko (vpravo) na fotografii z konference OBSE. Jde o úvodní snímek na profilu organizace Global Rights of Peaceful People. Foto: Repro Facebook/GRPP
S Olegem Muzykou se podle svých slov seznámil před rokem na pražském Hradčanském náměstí, kde byla výstava k událostem z roku 2014 v Oděse.

Loni v listopadu Ťasko zřejmě zprostředkoval setkání Muzyky s poslancem SPD Jaroslavem Holíkem v Poslanecké sněmovně. Se zákonodárci SPD včetně předsedy Tomia Okamury – ale také s komunisty – se soudě podle fotografií na sociálních sítích čeští Rusíni stýkají poměrně často.

„Vzpomínám si, že jsem se setkal s člověkem, který mi říkal, že jeho bratr uhořel v Oděse v Domě odborů. Víím, že mi ho někdo přivedl. Nevím, jestli mi ho nepřivedl právě pan Ťasko,“ vzpomíná pro Deník N poslanec Holík.

Setkání ve Sněmovně. (Zleva: poslanec SPD Jaroslav Holík, Mychajlo Ťasko, Alexandr Gegalčij, Oleg Muzyka a další). Foto: Facebook Alexandra Gegalčije

Za jakých okolností přivedl Muzyku před rokem do Sněmovny, si prý nevzpomíná ani Ťasko. „Přesně si to nepamatuju. Byl to (seminář, pozn. red.) o menšinách na Ukrajině,“ dodal. Analytik Kalenský označil Muzykovu přítomnost v českém parlamentu za „smutnou zprávu“. „Je to prakticky to samé, jako bychom si v roce 1940 pozvali ‚mírovou‘ organizaci z Říše obhajující anexi Sudet a obviňující Polsko z rozpoutání války,“ podotkl Kalenský.

Odsouzený pop

Muzykova strana Rodina s proruským rusínským hnutím na Zakarpatí udržovala styky ještě dávno před Majdanem. Stovka příslušníků Rodiny ozbrojená tyčemi a trubkami v roce 2009 chránila Druhý evropský kongres podkarpatských Rusínů, kde byl ohlášen „vznik rusínské státnosti“.

Přečtěte si také Rusové místo demonstrací viděli Putina v batyskaflu. Jak se propaganda postavila k protestům v Moskvě

Právě v souvislosti s touto akcí byl ze separatismu obviněn (a později odsouzen) tehdejší šéf tohoto rusínského hnutí, pop Dmytro Sydor. A tohoto duchovního ukrajinské pravoslavné církve moskevského patriarchátu přivedli Ťasko s Džuhanem letos v září na setkání s prezidentem Zemanem.

Ukrajinská média v době konání rusínského kongresu psala, že Sydorova organizace je pod dohledem ukrajinské tajné služby a je financována fondem Ruský svět, který založil prezident Vladimir Putin a jehož cílem je šíření ruské kultury a jazyka ve světě. O propojení Rusínů a ruské rozvědky mluvil před lety i bývalý ředitel ukrajinské rozvědky SBU Valentyn Nalyvajčenko.

Ťasko s Džuhanem nepřivedli Sydora na Hrad náhodou, jak vyplývá z dokumentů zveřejněných v české sbírce listin, tento pop je představitelem jejich dašické Světové rady Podkarpatských Rusínů na Ukrajině.

Přečtěte si také Zeman uznal Krym za součást Ruska, tvrdí prokremelští Tataři a chlubí se pozvánkou na Hrad

Zajímavá jsou ovšem i jména dalších lidí, kteří spolek zastupují. Zmíněného vzniku Světové rady Podkarpatských Rusínů se v Dašicích v roce 2014 účastnil i Mihai Lauruc – bývalý boxer a kontroverzní podnikatel z Rumunska, napojený na Michaila Mamiašviliho, plukovníka ruské armády a prezidenta Ruské bojové federace.

Podle rumunských médií má Lauruc velmi silné vazby i na ruskou pravoslavnou církev, byl ostatně jedním z mála lidí, kteří směli na letišti přivítat patriarchu Kirilla po jeho příletu do Bukurešti. Také Lauruc se před lety dostal k prezidentu Zemanovi, kam jej doprovodil právě Džuhan.

Oficiální představitel rebelů

V Rusku rusínskou radu zastupuje rostovský historik Eduard Popov, který se účastnil vzpoury na Donbasu a tituluje se jako „oficiální představitel DNR (Doněcké lidové republiky) v Rostovské oblasti“. „Osobně znám lídry DNR, například premiéra Denise Pušilina. Když se tedy začalo řešit otevření zastupitelství DNR v Rostově na Donu, šéfové DNR mi nabídli, abych stál v jeho čele,“ citovala v květnu 2014 Popova ruská Novaja gazeta.

Na fotce z ukrajinského Kramatorska je Eduard Popov (vpravo), uprostřed stojí jeden z doněckých ozbrojenců Alexandr Možajev, známý spíš jako Babaj (Bubák). Foto: Facebook Eduarda Popova
Zajímavé přitom je, že založení tohoto „zastupitelství“ na svých stránkách oznámil Ruský institut strategických studií, kde byl tehdy Popov „vedoucím vědeckým spolupracovníkem“. Tato výzkumná organizace, která dodává analýzy i kanceláři prezidenta Putina, původně spadala pod ruskou vnější rozvědku SVR a i dnes je s ní úzce spojena. Vede ji ostatně exšéf této tajné služby Michail Fradkov. Před ním institut řídil bývalý generál SVR Leonid Rešetnikov. Pod jeho vedením měl institut podle agentury Reuters pro Kreml vypracovat strategii, jak ovlivnit americké prezidentské volby v roce 2016.

I Popov se v posledních letech objevuje v Česku, účastnil se zde akce proruské extremistické strany Národní demokracie, jejíž šéf Adam B. Bartoš byl pravomocně odsouzen za antisemitismus.

Vedení extremistické Národní demokracie s Mychajlo Ťaskem (druhý zleva) a „oficiálním představitelem DNR“ v Rostovské oblasti Eduardem Popovem (vpravo). Foto: Facebook Alexandra Gegalčije
S Národní demokracií udržují kontakty i Ťasko s Džuhanem. S Bartošem je spojuje zřejmě osoba Alexandra Gegalčije, dalšího rusínského a proruského aktivisty, který za ultrapravicovou stranu letos kandidoval do Evropského parlamentu.

Gegalčij také s předsedou strany Bartošem Ioni na jaře odletěl na Ruskem okupovaný Krym. Spolu s předním dezinformátorem Janem Korálem a senátorem Jaroslavem Doubravou (Severočeši) se v Jaltě účastnili ekonomického fóra, jehož partnerem byl ruský propagandistický portál Sputnik. Touto cestou porušili ukrajinské zákony a doporučení českého ministerstva zahraničí.

Jak už informoval Deník N, na okupovaný Krym v září odjeli i Ťasko s Džuhanem.

Právě v souvislosti s Krymem na sebe oba rusínští aktivisté upozornili naposledy, když se jim povedlo dostat 28. října na Hrad aktivistku TAMILU Nimetullajevovou z organizace Kyrym birligi, která podporuje ruskou anexi poloostrova.

„Nikdo nás neplatí“

Kyjev označil pozvání zástupců této organizace za Ruskem zinscenovanou provokaci, jejímž cílem je „legitimizace nezákonného pokusu Ruska o anexi suverénního území Ukrajiny a snaha poškodit ukrajinsko-české vztahy“. Zda se proruskou sítí kolem Hradu zabývá i česká kontrarozvědka BIS, není jasné. Její mluvčí Ladislav Šticha k pozvání krymských Tatarů Deníku N řekl, že záležitost „v tuto chvíli“ nemůže komentovat.

Řasko na přímý dotaz popřel, že by jeho organizace byla financována Ruskem. „Vše si platíme sami. Nedostáváme žádné finance ani od jednoho státu. Všechny prostředky získáváme z vlastních zdrojů,“ odpověděl redakci Řasko. Je třeba podotknout, že firma Dašické sklepy, kterou provozuje jeho a Džuhanova rodina, je výdělečná. Podle poslední zveřejněné účetní závěrky měla zisk v řádu statisíců korun.

Rusínský podnikatel také odmítá tvrzení Kyjeva, že jsou spolu s Džuhanem řízeni z Moskvy. „Nejsme nikým řízení ani ovlivňovaní a zastupujeme jen své rusínské zájmy na Ukrajině,“ říká.

Řasko tvrdí, že v Rusku má jeho organizace vazby jen s Rusíny. A co se týče podpory anexy Krymu či okupace Donbasu, jde podle něj jen o „jiný názor“.

URL| <https://denikn.cz/229166/proruska-sit-kolem-hradu-kam-az-sahaji-kontakty-lidi-kteri-vodi-k-zemanovi-separatisty/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Španělsko jde volit. Katalánská krize posiluje extremisty

8.11.2019 ct24.cz str. 00 Svět
svitakm

Španělé jdou v neděli počtvrté za čtyři roky volit parlament. Politici se totiž zatím nedokázali vyrovnat s koncem systému dvou dominantních stran umožňujícím jednobarevné vlády. Vytváření koalic se příliš nedaří a naděje na snadný vznik stabilního kabinetu nepadají ani tentokrát. Ostrý tón do kampaně vnáší nedávný dramatický vývoj kolem katalánské separatistické hnutí.

„Hlavní téma voleb je situace ohledně Katalánska,“ říká politolog Martin Mejstřík z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Od října se totiž v Barceloně a dalších katalánských městech odehrávají masové demonstrace včetně násilných potyček s policií. Příznivce osamostatnění regionu rozlítily vysoké, až třináctileté, tresty vězení pro politiky, kteří v rozporu se španělskou ústavou vyhlásili v roce 2017 referendum o nezávislosti.

„Všechny národně působící strany se shodnou, že Španělsko je nedělitelné,“ upozorňuje Mejstřík s tím, že rozdíly mezi nimi jsou v intenzitě odporu vůči separatismu. Obecně platí, že směrem doleva stoupá ochota k částečným ústupkům, zatímco směrem doprava klesá.

Vyhrocená situace pomáhá hlavně stranám s nejvyhraněnějšími pozicemi. To jsou na jedné straně katalánská separatistická uskupení, která získávají poslanecká křesla v tamních volebních obvodech, a na druhé extrémně pravicový Vox (Hlas). Ten odmítá jakékoliv zmínky o rozbití země a proti separatistům by zasahoval ještě tvrději. Tato pozice má nejvyšší podporu na chudém jihu, který nejvíce těží z příspěvků bohatého Katalánska do státního rozpočtu.

Preference

V agregovaném průzkumu na webu Politico přesto stále vedou socialisté s 27 před lidovci s 21 procenty. Na třetím místě by mohl skončit Vox, jehož podpora ke konci kampaně vyrostla na 14 procent a dělá si naděje na zdvojnásobení počtu mandátů.

Průzkum pak přisuzuje extrémně levicovému Podemos 12 a centristicky populistickým Ciudadanos devět procent. To je pro obě hnutí pokles, přičemž pro druhé zmíněné dost rapidní. Posílit by mohli katalánští separatisté.

Výjimečně úspěšná levice

Socialistická strana (PSOE) vedená premiérem Pedrem Sánchezem je klasickou představitelkou moderní levice. Ve svém programu vypichuje tři prioritní témata: důstojné podmínky pro zaměstnance a důchodce, rovnost pohlaví a naléhavou potřebu ekologických opatření kvůli změně klimatu.

Zasazuje se také o práva menšin. V roce 2005 to byli právě socialisté, kdo prosadil legalizaci sňatků homosexuálů. Dříve silně katolické Španělsko se tak tehdy stalo teprve třetí zemí na světě, která tuto diskriminaci LGBTQ+ komunity ukončila.

Socialisté prosadili také exhumaci ostatků diktátora Franciska Franca z čestného místa v Údolí padlých a jejich přesun do rodinné hrobky.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Pedro Sánchez na předvolební akci socialistů

Zdroj: Reuters

Autor: Javier Barbancho

Silně podporují integraci Španělska v rámci EU, kterou však nezpochybňuje žádná strana. V zemi panuje celospolečenská shoda na přínosnosti členství. V Evropském parlamentu se socialisté hlásí k Progresivní alianci socialistů a demokratů, k níž do květnových voleb patřila i česká ČSSD.

Španělští socialisté jsou v evropské alianci největší stranou. Jsou totiž téměř jedinou umírněnou levicí v Evropě, které se podařilo překonat vnitřní krizi a vyhrávat volby. Pomohl k tomu i charismatický předseda Sánchez. Politolog Mejstřík pak přidává další důležitý důvod, jímž je hluboká krize lidovců.

Špinavé peníze

Hlavní pravocovou silou je Lidová strana, kterou od loňského léta vede sedmatřicetiletý Pablo Casado. Hlásí se k Evropské lidové straně s českými lidovci, TOP 09 a STAN.

Přestože se snaží distancovat od dědictví frankistického režimu, je podle Mejstříka jeho hlavní nástupkyní. Většina tehdejších elit patří právě k lidovcům. Ti jsou také velmi úzce propojeni s velkým byznysem. Zastávají tedy klasický ekonomicky liberální program zaměřený na malý stát, nízké daně a příznivé prostředí pro podnikatele i korporace. Hodnotově je strana hodně konzervativní, ekonomický rozměr však výrazně převažuje.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Pablo Casado obklopen lidoveckými spolustraníky

Zdroj: Reuters

Autor: Juan Medina

Nápojení na velký byznys je zároveň největším problémem strany. Nebylo totiž vždy zákonné a vedlo k velkému skandálu. V případě, který dostal název Gürtel, se vyjevilo nelegální financování strany z tajných švýcarských kont, přímé úplatky, praní špinavých peněz i daňové úniky. Vše se dělo minimálně celá devadesátá a nultá léta. „Zasahovalo to do nejvyšších pater strany,“ dodává Mejstřík.

Po květnovém zdrcujícím rozsudku, v němž například pokladník strany dostal 33 let vězení, padla lidovecká vláda a s ostudou politiku opustil premiér Mariano Rajoy. Lidovci se dostali do hluboké krize, z níž se stále nemohou dostat. Chybí jim mimo jiné i postava jasného lídra, za nímž by se byli všichni ochotni sjednotit.

Odkaz

Kauza Gürtel: Bývalý pokladník španělských lidovců má jít na 33 let do vězení

Noví a neukotvení

„Zklamání voliči lidovců přešli primárně k uskupení Ciudadanos (Občané),“ popisuje Mejstřík. To vzniklo v roce 2006 v Katalánsku v opozici vůči tamnímu separatismu a označuje se jako postnacionalistické.

V ostatních otázkách nemá pevné ideové ukotvení a pohybuje se kolem politického středu. V programu hlásá nulovou toleranci korupci, podporu rodiny, konkurenceschopnou ekonomiku nebo konec nedůstojných pracovních míst. V Evropském parlamentu je ve frakci liberálů společně s českým ANO.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Šéf Ciudadanos Albert Rivera na demonstraci za jednotu Španělska

Zdroj: Reuters

Autor: Jon Nazca

První velký úspěch zaznamenalo v osudových volbách roku 2015, které překreslily mapu španělské politiky. Dostalo 14 procent a čtyřicet mandátů. Letos na jaře dokonce ještě posílilo, jenže teď mu průzkumy předpovídají propad. „Jak jsou noví, tak nemají svůj elektorát tolik ukotvený,“ vysvětluje Mejstřík.

Dodává, že Ciudadanos dostali v posledních čtyřech letech několik pozvánek do vládní koalice, ale všechny odmítli. I to mohlo jejich příznivce rozladit a nasměrovat jinam s pocitem, že volit je stejně nemá cenu.

Smrt kapitalismu

Druhým aktérem, který v roce 2015 ukončil dominanci dvou stran, je Podemos (Můžeme). Rok před tehdejšími volbami ji založil charismatický dlouhohlasý aktivista Pablo Iglesias, který hnutí stále vede.

Podemos vznikli z hnutí Indignados (Rozhořčení). Jeho příznivci od roku 2011 protestovali proti politické reakci na hospodářskou krizi, která zemi zasáhla obzvlášť silně. Prudké zpomalení ekonomiky způsobené rozpadem neprůhledného systému málo regulovaných bankéřů především v Americe a Evropě se ve Španělsku zkombinovalo s prasknutím realitní bubliny.

U moře zely prázdnou tisíce nedostavěných hotelů a nezaměstnanost překročila 26 procent. Mezi mladými dosáhla dokonce 55 procent. Vláda musela přijmout řadu úsporných opatření, což dále ztížilo život především těm, kteří už měli velké problémy. Musela také požádat o sto miliard eur (přes dva a půl bilionu korun) od Evropského stabilizačního mechanismu.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Pablo Iglesias ze strany Podemos při projevu v parlamentu

Zdroj: Reuters

Autor: Sergio Perez

Krise a její následky vyvolaly ve velké části nejen španělské společnosti vztek založený na pocitu hluboké nespravedlnosti. Čerpal z následující interpretace událostí: zatímco viníci krize z chamtivého finančního světa dostali většinou zlaté padáky a vlády cpaly do záchranu bank horentní sumy, oběti krize v nižších patrech společnosti se musely smířit se škrtním dávek všeho druhu a často neměly na základní živobytí.

Především mládež propadla obrovské deziluzi z kapitalismu, globalizace, politiky i společenského uspořádání obecně. Začaly se objevovat revoluční nálady, které nakonec svým programem zastřešili Podemos. Ve třech posledních volbách získali s programem radikální změny systému přes dvacet procent hlasů.

Do nynějších voleb strana kandiduje v koalici Unidas Podemos (Společně můžeme) s menšími radikálně levicovými uskupeními. V Evropském parlamentu sdílí většinou frakci s českou KSČM, jeden její europoslanec je v zelené skupině s Piráty.

„Trošičku rasistický“ Hlas

Zatímco část společnosti zareagovala na hlubokou krizi z extrémně levicových pozic, jiná část zaujala postoj z opačného extrému pravolevého spektra.

Na podzim 2017 byla založena strana Vox (Hlas). Tvrdí, že Španělsko prožívá čtyři hluboké krize najednou: ekonomickou, institucionální, národní jednoty a kolektivní morálky. Hlásá obranu tradiční rodiny nebo práva lidských embryí na život. Zároveň chce, aby se vláda přestala zabývat soukromými aspekty lidského života.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Šéf strany Vox Santiago Abascal s volebním heslem Španělsko navždy

Zdroj: Reuters

Autor: Albert Gea

Kritizuje multikulturalismus a chce přísnější kontrolu imigrace. „Řekněme, že je trošičku rasistická. Taková klasická strana pravického extrému,“ upřesňuje pozici Vox Mejstřík. Vzhledem k tomu, že do Španělska už

delší dobu nepřiplouvá velké množství lidí z Afriky, toto téma není dominantní. Hlavní je v úvodu zmíněný odpor proti separatismu.

V Evropském parlamentu se Vox zařadil do frakce konzervativců a reformistů vedle české ODS.

Síla regionů

Ve Španělsku neexistuje celostátní hranice pro vstup do parlamentu, která je v Česku nastavena na pěti procentech. Každá z padesáti provincií má tak svým způsobem vlastní volby do tolika míst ve sněmovně, kolik jí připadá vzhledem k počtu obyvatel.

To nahrává regionálním stranám. Po posledních volbách měli zástupci regionálních zájmů obyvatel Katalánska, Baskicka, Navarry, Kantábie a Kanárských ostrovů celkem 37 poslanců, tedy více než desetinu.

Nejpočetněji jsou zastoupeni katalánští separatisté, a to ve dvou koalicích: socialistická Republikánská levice Katalánska – Suverenisté (ERC–Sobiranistes) a liberální Společně pro Katalánsko – Společně (JxCat).

Tíha koalic

Přirozenými koaličními partnery jsou na jedné straně socialisté s Podemos a na druhé lidovci s Ciudadanos. Neočekává se však, že by jeden z těchto bloků získal většinu v parlamentu.

Levice by se tak musela opírat o separatisty, což dělala i do dubnových voleb. Právě to se jí stalo osudným, když katalánští poslanci odmítli podpořit rozpočet. Pravice by zase musela spolupracovat se stranou Vox. Zatím to sice vylučuje, v Andalusii však lidovci se Ciudadanos k tomuto řešení nakonec dospěli.

Server Politico píše o dvou variantách, jak by se socialisté mohli udržet ve vládě. Obě jsou přitom velmi křehké. První je podpora menšinového jednobarevného Sánchezova kabinetu, druhou pak další pokus o domluvu s Podemos a katalánskými separatisty, který už ne jednou ztroskotal.

2015: Překreslení politické mapy

Sága předčasných voleb začala v prosinci 2015. Do té doby byl parlament přehledný: levice zastupovali socialisté, pravici lidovci a vedle nich sedělo jen několik zástupců regionálních stran. Toto uspořádání umožňovalo vznik jednobarevných vlád nebo kabinetů, kde si hlavní strana přibrala spojence z malých uskupení.

Jenže rok 2015 znamenal zlom. Parlament se stal v důsledku hospodářské krize pestřejším, a to až dodnes. Dvě další strany Podemos a Ciudadanos dokázaly oslovit velkou část Španělů po celé zemi.

Volby vyhráli lidovci, ovšem s historicky nejmenší většinou. Složitá jednání nepřinesla žádný výsledek a politici se nakonec obrátili znovu na voliče.

2016: Křehkost rozbitá korupcí

V červnu 2016 se tak konaly předčasné volby. Zvítězila v nich Lidová strana, která vytvořila menšinovou vládu s podporou Ciudadanos a Kanárské koalice. Mohla vzniknout jen díky krizi v Socialistické straně, jejíž poslanci částečně odešli při hlasování o důvěře ze sálu.

Na podzim 2017 zemí otrásla ústavní krize. Katalánská vláda vyhlásila referendum o nezávislosti. Centrální kabinet v Madridu ho rezolutně odmítl a ústavní soud jeho konání zakázal. Krize vyústila ve velké protesty doprovázené drobnými násilnostmi, ve faktickou prohru separatistů a soudní procesy s jejich lídry.

Vláda se také potýkala s dozvuky ekonomické krize, především s masivními protesty důchodců požadujících růst penzí. Osudnou se jí však nakonec stal jeden z největších korupčních skandálů, výše zmíněný Gürtel.

Opoziční socialisté se mezitím konsolidovali. V červnu 2018 svrhli pravicový kabinet a vytvořili svou křehkou menšinovou vládu. Jenže strana brzy poté ztratila poprvé v dějinách většinu v andaluském parlamentu, a když se jí na začátku letošního roku nepodařilo prosadit státní rozpočet, požádala o předčasné volby.

Duben 2019: Cesta do slepé uličky

Další hlasování se konalo v dubnu 2019. Lidovci v něm dosáhli nejhoršího výsledku od pádu frankistického režimu a prvních demokratických voleb v roce 1977. Zvítězili socialisté, ale k většině potřebovali podporu Podemos a dalších jedenácti poslanců z některé jiné strany.

Levicoví politici se nedokázali dohodnout. Podle Mejstříka si socialisté spočítali, že jejich voliči koalici s Podemos nechtějí, a proto si kladli nespelnitelné požadavky s cílem uspořádat nové volby v naději na vyšší zisk. Sánchez dvakrát nezískal důvěru a další pokusy odmítl, čímž nasměroval zemi k listopadovým volbám.

„S vysokou pravděpodobností volby dopadnou stejně jako ty předchozí,“ myslí si Mejstřík. Je tak možné, že saga bude mít brzy i páté dějství.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2971664-spansko-jde-volit-katalanska-krize-posiluje-extremisty>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Zemanovi“ Rusíni mají vazby i na šířitele lží

8.11.2019 Deník N str. 02 Zpravodajství

LUKÁŠ PRCHAL ; MICHAEL ŠVEC

Styky prezidenta Zemana a Rusínů z Pardubicka vyvolaly několik diplomatických skandálů. Deník N zjišťoval, kdo rusínští aktivisté jsou a kam až sahají jejich kontakty.

Dašice jsou dvoutisícové městečko, které leží asi 15 kilometrů od Pardubic. V květnu 2014, kdy se na východě Ukrajiny rodily povstalecké republiky a rozhořoval se dosud neukončený válečný konflikt, na tamním náměstí T. G. Masaryka vznikla organizace s ambiciózním názvem: Světová rada Podkarpatských Rusínů. V jejím čele stanuli Vasyl Džuhan a Mychajlo Ťasko, jejichž rodiny v tomto městě provozují penzion a pivovar Dašické sklepy.

Z dokumentů, které spolek odeslal krajskému soudu, je zřejmé, že už tehdy kolem Ťaska s Džuhanem existovala mezinárodní síť lidí, kteří se vyznačují úzkými vazbami na Rusko, podporou separatismu na Ukrajině a odporem k současnému Kyjevu.

Kromě těchto dlouhodobých vazeb, k nimž se ještě vrátíme, Ťasko v posledních měsících navázal kontakty s další skupinou, jejíž aktivity vyvolávají pozornost na západ od našich hranic, zejména v Nizozemsku.

Organizace nazvaná Global Rights of Peaceful People (GRPP) v říjnu představila film MH17 – Call For Justice produkovaný bývalou novinářkou ruské státní stanice RT, který zpochybňuje výsledky vyšetřování pádu letu MH17, tedy že letoun nad Donbasem sestřelila ruská raketa Buk. Spolek také v Nizozemsku intenzivně lobboval za to, aby země neratifikovala asociační dohodu s Ukrajinou.

Ťasko v této organizaci udržuje styky především s Olegem Muzykou, který byl do revoluce na Ukrajině jedním z lídrů silně proruské oděské strany Rodina. Při samotné revoluci na přelomu let 2013 a 2014 se postavil na stranu prezidenta Viktora Janukovyče a osobně se účastnil incidentu, při němž v Oděse uhořelo téměř padesát lidí. Nyní žije v Německu a pořádá akce, na nichž požaduje vystoupení Německa z NATO, Ukrajinu viní z porušování lidských práv a její vedení v souladu s ruským pohledem na věc označuje za „fašistické“.

„Stál v čele Antimajdanu v Oděse, když tam v roce 2014 propukly nepokoje,“ popisuje Muzyku odborník na postsovětské země Jan Šír z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Ačkoliv se zmínky o Global Rights of Peaceful People dají dohledat už od roku 2015 – kromě zmíněných akcí se účastnila například pochodu na podporu doněckých povstalců v Německu – v Nizozemsku byla registrována až letos v dubnu. A teprve na počátku září spustila svůj facebookový profil, na němž promuje především zmíněný film o letu MH17. Mezi fanoušky má mnoho podporovatelů takzvané Oděské lidové republiky, tedy dalšího, byť neúspěšného separatistického projektu na Ukrajině. Jinak se o platformě dá dohledat velmi málo, jasné není především to, jak financuje své akce v různých částech Evropy.

ŠÍŘENÍ PROPAGANDY

„Lidé spojení s GRPP se angažovali v řadě ruských či proruských organizací. Tito lidé jsou dobře známí a zabývají se šířením propagandy a dezinformací, ovlivňováním veřejného mínění v Nizozemsku na akcích, jako byla tisková konference k letu MH17,“ napsal Deníku N nizozemský novinář Robert van der Noordaa, který se sestřelením letu MH17 dlouhodobě zabývá a o GRPP napsal podrobnou zprávu.

Na to, že Rusko investuje spoustu energie do toho, aby ovlivnilo pohled na tragédii tohoto letu, upozorňuje i nizozemská rozvědka AIVD. „Jedním z příkladů ruského zasahování (do politického procesu v Nizozemsku, pozn. red.) je šíření dezinformací a různých spekulací o katastrofě letu MH17, které zamlžují vyšetřování,“ konstatuje tajná služba ve své výroční zprávě za rok 2018.

„Tahle organizace není ničím jiným než nástrojem dezinformační války Kremlu. Jako ‚mírové‘ aktivity si představuje snahy o zničení suverenity Ukrajiny, podporu vojenské agrese Moskvy na Ukrajině, lhaní o tom, kdo zavraždil tři stovky nevinných civilistů letu MH17 nebo promování sovětského impéria,“ charakterizoval GRPP odborník na ruskou propagandu Jakub Kalenský z organizace Atlantic Council.

Spolek se snaží vytvářet dojem, že je spojený s OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) – zástupci GRPP v této mezinárodní organizaci skutečně vystupovali. Nejméně jedné konferenci se za GRPP zúčastnil i Mychajlo Ťasko a byl zde také jako zástupce spolku představen. Ťasko je také zobrazen na úvodní fotografii na facebookovém profilu organizace. „GRPP vystupuje jako organizace OBSE nebo jako organizace, která je s ní minimálně spojena. Využívání loga OBSE, a tím i její reputace je klamavé a dodává věrohodnost lidem, kteří jsou po léta známí šířením propagandy,“ dodává ve své zprávě novinář van der Noordaa.

Ťasko však v odpovědích pro Deník N popřel, že by byl členem Global Rights of Peaceful People, s organizací má prý jen „přátelské vztahy“. „Oni nám jenom pomáhali dostat se na pódium. Spolupracujeme s nimi, to nemůžu popírat, navzájem si občas pomáháme,“ říká Ťasko.

S Olegem Muzykou se podle svých slov seznámil před rokem na pražském Hradčanském náměstí, kde byla výstava k událostem z roku 2014 v Oděse.

Loni v listopadu Ťasko zřejmě zprostředkoval setkání Muzyky s poslancem SPD Jaroslavem Holíkem v Poslanecké sněmovně. Se zákonodárci SPD včetně předsedy Tomia Okamury – ale také s komunisty – se soudě podle fotografií na sociálních sítích čeští Rusíni stýkají poměrně často.

„Vzpomínám si, že jsem se setkal s člověkem, který mi říkal, že jeho bratr uhořel v Oděse v Domě odborů. Víím, že mi ho někdo přivedl. Nevím, jestli mi ho nepřivedl právě pan Ťasko,“ řekl Deníku N poslanec Holík.

Za jakých okolností přivedl Muzyku před rokem do Sněmovny, si prý nevzpomíná ani Ťasko. „Přesně si to nepamatuju. Byl to (seminář, pozn. red.) o menšinách na Ukrajině,“ dodal. Kalenský označil Muzykovu přítomnost v českém parlamentu za „smutnou zprávu“. „Je to prakticky to samé, jako bychom si v roce 1940 pozvali ‚mírovou‘ organizaci z Říše obhajující anexi Sudet a obviňující Polsko z rozpoutání války,“ podotkl analytik. Muzykova strana Rodina s proruským rusínským hnutím na Zakarpatí udržovala styky ještě dávno před Majdanem. Stovka příslušníků Rodiny ozbrojená tyčemi a trubkami v roce 2009 chránila Druhý evropský kongres podkarpatských Rusínů, kde byl ohlášen „vznik rusínské státnosti“.

Právě v souvislosti s touto akcí byl ze separatismu obviněn (a později odsouzen) tehdejší šéf tohoto rusínského hnutí, pop Dmytro Sydor. A tohoto duchovního ukrajinské pravoslavné církve moskevského patriarchátu přivedli Ťasko s Džuhanem letos v září na setkání s prezidentem Zemanem.

Ukrajinská média v době konání rusínského kongresu psala, že Sydorova organizace je pod dohledem ukrajinské tajné služby a je financována fondem Ruský svět, který založil prezident Vladimir Putin a jehož cílem je šíření ruské kultury a jazyka ve světě. O propojení Rusínů a ruské rozvědky mluvil před lety i bývalý ředitel ukrajinské rozvědky SBU Valentyn Nalyvajčenko.

Ťasko s Džuhanem nepřivedli Sydora na Hrad náhodou, jak vyplývá z dokumentů zveřejněných v české sbírce listin, tento pop je představitelem jejich dašické Světové rady Podkarpatských Rusínů na Ukrajině.

Zajímavá jsou ovšem i jména dalších lidí, kteří spolek zastupují. Zmíněného vzniku Světové rady Podkarpatských Rusínů se v Dašicích v roce 2014 účastnil i Mihai Lauruc – bývalý boxer a kontroverzní podnikatel z Rumunska, napojený na Michaila Mamiašviliho, plukovníka ruské armády a prezidenta Ruské bojové federace.

Podle rumunských médií má Lauruc velmi silné vazby i na ruskou pravoslavnou církev, byl ostatně jedním z mála lidí, kteří směli na letišti přivítat patriarchu Kirilla po jeho přiletu do Bukurešti. Také Lauruc se před lety dostal k prezidentu Zemanovi, kam jej doprovodil právě Džuhan.

„NIKDO NÁS NEPLATÍ“

V Rusku rusínskou radu zastupuje historik Eduard Popov, který se účastnil vzpoury na Donbasu a tituluje se jako „oficiální představitel DNR (Doněcké lidové republiky) v Rostovské oblasti“. „Osobně znám lídry DNR, například premiéra Denise Pušilina. Když se tedy začalo řešit otevření zastupitelství DNR v Rostově, šéfové DNR mi nabídli, abych stál v jeho čele,“ citovala v květnu 2014 Popova ruská Novaja gazeta.

Zajímavé přitom je, že založení tohoto „zastupitelství“ na svých stránkách oznámil Ruský institut strategických studií, kde byl tehdy Popov „vedoucím vědeckým spolupracovníkem“. Tato výzkumná organizace, která dodává analýzy i kanceláři prezidenta Putina, původně spadala pod ruskou vnější rozvědku SVR a i dnes je s ní úzce spojena. Vede ji ostatně exšéf této tajné služby Michail Fradkov.

I Popov se v posledních letech objevuje v Česku, účastnil se zde akce proruské extremistické strany Národní demokracie, jejíž šéf Adam B. Bartoš byl pravomocně odsouzen za antisemitismus. S Národní demokracií udržují kontakty i Āasko s Džuhanem. S Bartošem je spojuje zřejmě osoba Alexandra Gegalčije, dalšího rusínského a proruského aktivisty, který za ultrapravicovou stranu letos kandidoval do Evropského parlamentu.

Gegalčij také s předsedou strany Bartošem Ioni na jaře odletěl na Ruskem okupovaný Krym. Spolu s předním dezinformátorem Janem Korálem a senátorem Jaroslavem Doubravou (Severočeši) se v Jaltě účastnili ekonomického fóra, jehož partnerem byl ruský propagandistický portál Sputnik. Touto cestou porušili ukrajinské zákony a doporučení českého ministerstva zahraničí.

Jak už informoval Deník N, na okupovaný Krym v září odjeli i Āasko s Džuhanem.

Právě v souvislosti s Krymem na sebe oba rusínští aktivisté upozornili naposledy, když se jim povedlo dostat 28. října na Hrad aktivistku TAMILU Nimetullajevovou z organizace Kyrym birligi, která podporuje ruskou anexi poloostrova.

Kyjev označil pozvání zástupců této organizace za Ruskem zinscenovanou provokaci, jejímž cílem je „legitimizace nezákonného pokusu Ruska o anexi suverénního území Ukrajiny a snaha poškodit ukrajinskočeské vztahy“. Zda se proruskou sítí kolem Hradu zabývá i česká kontrarozvědka BIS, není jasné. Její mluvčí Ladislav Šticha k pozvání krymských Tatarů řekl, že záležitost „v tuto chvíli“ nemůže komentovat.

Āasko popřel, že by jeho organizace byla financována Ruskem. „Vše si platíme sami. Nedostáváme žádné finance ani od jednoho státu. Všechny prostředky získáváme z vlastních zdrojů,“ odpověděl redakci Āasko. Je třeba podotknout, že firma Dašické sklepy, kterou provozuje jeho a Džuhanova rodina, je výdělečná. Podle poslední zveřejněné účetní závěrky měla zisk v řádu statisíců korun.

Podnikatel také odmítá tvrzení Kyjeva, že jsou spolu s Džuhanem řízeni z Moskvy. „Nejsme nikým řízeni ani ovlivňovaní a zastupujeme jen své rusínské zájmy na Ukrajině,“ říká. Āasko tvrdí, že v Rusku má jeho organizace vazby jen s Rusíny. A co se týče podpory anexe Krymu či okupace Donbasu, jde podle něj jen o „jiný názor“.

***

Miloš Zeman se s rusínskými podnikateli znal ještě dříve, než se stal prezidentem. Jak upozornil server Aktuálně.cz, Zemana s Vasylem Džuhanem seznámil šéf dašické buňky Strany práv občanů Jiří Jelínek. Po svém zvolení udržoval prezident s Rusíny kontakty i nadále. V roce 2015 Dašické sklepy navštívil v rámci cesty do Pardubického kraje. Oba podnikatelé byli také hosty ve volebním štábu, když Zeman Ioni funkci obhájil. Hrad kontakty

s Rusíny opakovaně odmítá komentovat. „Na vaše kádrové otázky nebudu poskytovat vůbec žádnou odpověď,“ odepsal včera ohledně vazeb

Džuhana s Āaskem mluvčí Jiří Ovčáček.

O autorovi| LUKÁŠ PRCHAL redaktor MICHAEL ŠVEC redaktor

Foto autor| FOTO: TWITTER JIŘÍHO OVČÁČKA

Foto popis| Prezident Miloš Zeman s Mychajlem Āaskem (uprostřed) a Vasylem Džuhanem.

Zeman pomohl dostat čínský institut s cejchem špionáže na pražskou školu. Vede ji jeho sponzorka i ministr Havlíček

9.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Jakub Zelenka

Budovu Vysoké školy finanční a správní (VŠFS) loni v prosinci ozářily modré majáčky. Z černého BMW s čínskou vlajkou vystoupila první místopředsedkyně čínské vlády Sun Čhun-lan. Doprovázalo ji několik kolegů z kabinetu včetně ministra školství Čchen Pao-šenga. Právě pod jeho resort spadá Konfuciov institut, který má vysoká škola v lednu 2020 otevřít.

Při vstupu do vysoké školy čínské politiky vítalo zhruba dvacet Číňanů s vlaječkami. Na místě byl i hradní kancléř Vratislav Mynář, který odhalil základní desku nově vznikající pobočky institutu. Ta pražská bude druhou po pracovišti na Univerzitě Palackého v Olomouci, které vzniklo už v roce 2007. O vytvoření dalšího Konfuciova institutu informoval jako první magazín Hospodářských novin Ego!.

Vysoká škola odmítla sdělit, jestli se čínská strana na fungování projektu podílí i finančně. „Jsme soukromý subjekt a vnímáme to jako obchodní tajemství,“ reagovala mluvčí školy Magdalena Straková. Rozhovor s rektorkou podle mluvčí kvůli nabitému programu v nejbližší době není možný. Dohoda o vzniku institutu byla podle webové stránky školy podepsána loni v listopadu na veletrhu v Šanghaji za přítomnosti Miloše Zemana.

Prezident má k vysoké škole blízko z několika důvodů. V roce 2017 na ní přednášel a rektorka školy patří mezi jeho sponzory. Během volební kampaně mu pod svým jménem na transparentní účet poslala 50 tisíc korun. Šenkýřová serveru Aktuálně.cz řekla, že o zaslání daru ji poprosila její matka.

„Nemám k věci žádný komentář,“ řekl stručně mluvčí Hradu Jiří Ovčáček na dotaz, zda dar sehrál v podpoře prezidenta při vyjednávání s čínskou stranou roli.

Výzkum obchodu mezi Čínou a Českem

Na světě působí stovky poboček Konfuciova institutu. Pražský projekt se má odlišovat přítomností ekonomicko-podnikatelského think-tanku. „Bude se zaměřovat na česko-čínské obchodní vztahy a vydávat analýzy. První výstup se tiskne a do týdne bychom mohli poslat první vydání,“ doplnila mluvčí Straková.

Institut hájí také ministr průmysl Karel Havlíček (za ANO), který před nástupem do vlády působil na škole jako děkan. Doposud je v představenstvu školy. „Institutů je po světě více jak 500, jen v USA kolem stovky. VŠFS se zaměřuje na ekonomiku a obchod a v Česku chybí opravdu nestranné a kvalitní hloubkové analýzy, včetně vědeckých výzkumů zaměřených na posouzení ekonomických vztahů mezi Českem a Čínou,“ napsal ministr Deníku N. Na otázku financování neodpověděl. Nechtěl o něm mluvit ani místopředseda představenstva Emil Šenkýř.

Obnovení česko-čínských obchodních vztahů je tématem od roku 2013, kdy vláda Jiřího Rusnoka restartovala vztahy s asijskou velmocí. Velkým zastáncem ekonomické spolupráce i diplomacie je prezident Miloš Zeman.

Přečtěte si také Balabánovu firmu známe jen z médií, tvrdí Univerzita Karlova. Předloni přitom spolu soutěžily o zakázku

Ten při pražské návštěvě svého čínského protějšku Si Ťin-pchinga ohlašoval investice 230 miliard do roku 2020. Ty však zůstávají daleko za očekáváním. Například investice mnohem menšího Tchaj-wanu jsou 14krát větší než ty čínské. Podle České národní banky se přímé zahraniční investice z Číny loni snížily o 15,1 miliardy korun.

Vysoká škola finanční a správní mimo jiné spolupracuje se dvěma čínskými univerzitami a na její půdě studovaly a studují desítky čínských studentů. Od roku 2013 se vysoká škola účastní programu takzvaného třístranného vzdělávacího projektu. Studenti z Číny tak mají možnost studovat rok v rodné zemi, poté v Česku a USA.

V akademické spolupráci s Čínou však vyvstává řada rizik. Před těmi opět varoval minulý týden mluvčí Bezpečnostní informační služby (BIS) Ladislav Šticha. „Lidé od nás jsou zváni na výlety do Čínské lidové republiky, tam jsou hostěni, všechno je to čínskou stranou placeno a potom na konci přijde nabídka na spolupráci. Snažíme se nejen vědeckou obec, ale také univerzity a politiky varovat před tím, že toto nebezpečí hrozí,“ řekl mluvčí BIS Ladislav Šticha pro Otázky Václava Moravce.

Před Konfuciovým institutem varuje například americká FBI a zahraniční školy naopak zvažují, zda pobočky čínské organizace nerušit. K obavám přispěl i nedávný případ, kdy byl šéf bruselského Konfuciova institutu Sin-ning Sung kvůli špionáži na osm let vyhoštěn ze schengenského prostoru.

Přečtěte si také Tvrdíkova CEFC koupila obraz za stovky milionů korun. Beze stopy zmizel v Číně

Horkým tématem jsou Konfuciovy instituty zejména v Austrálii, kde vláda jejich působení na tamních univerzitách vyšetřovala – včetně údajného tlaku na cenzuru výuky. Ve Spojených státech pak University of North Florida místní institut po prozkoumání jeho aktivit po čtyřech letech činnosti uzavřela.

„Konfuciov institut na Vysoké škole finanční a správní by měl začít od lednu příštího kalendářního roku. Mnohem dříve bude mít webové stránky. Na nich budou informace k provozu a programu. Kolegové na tom intenzivně pracují a stránky jsou před spuštěním,“ řekla mluvčí školy Straková.

Diskuse o vlivu čínského totalitního režimu na české školy se rozběhla poté, co server Aktuálně.cz přišel se zjištěním, že Univerzita Karlova pořádala konferenci skrytě placené čínskou ambasádou. Jejich obsah byl podle některých sinologů vychýlen ve prospěch čínské propagandy. Kvůli kauze museli skončit tři lidé, včetně vedoucího Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Miloše Balabána. Čínské peníze tekly skrze firmu, ve které figuroval.

Vysoká škola finanční a správní si v roce 2009 prošla krizí, když Hospodářské noviny upozornily na nezvyklé množství prominentních studentů, kteří vystudovali za krátké časové období.

URL| <https://denikn.cz/228490/zeman-pomohl-dostat-cinsky-institut-s-cejhcem-spionaze-na-prazskou-skolu-vede-ji-jeho-sponzorka-i-ministr-havlicek/>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
denikn.cz (Česko), denikn.cz (Česko)

Zbořte zdi!

9.11.2019 Magazín Víkend DNES str. 04 Téma
Jakub Hlaváč

Berlínská zeď padla, železná opona se začala zvedat. Před 30 lety se Evropa scelila, ale bariéry ze světa nezmizely. I dnes NÁRODY STÁLE ROZDĚLUJÍ PLOTY, betonové bloky či válečné zóny. text:

Poněkud nervózně se ještě jednou přeptal na znění otázky.

„Prosím?“ Východoněmecký politik Günter Schabowski věděl, že je v pasti. Jako muzikant bez not, jako student bez znalostí. Před sálem plným novinářů hovořil o něčem, o čem neměl dokonalé informace, a žurnalistům byl předhozen pouze jako spojka.

Psal se 9. listopad roku 1989, socialistické režimy napříč Evropou se potýkaly s nevolí svých občanů, byly nuceny dělat ústupky, couvat ze svých rolí. Ke zdi. Schabowski na konferenci sdělil, že bude znovu možno cestovat na Západ.

Onen doplňující dotaz, který přivodil politikovi stav úzkosti, byl veskrze prostý: „Kdy?“

Nervózní komunista se podrbl za pravým uchem, podíval se do papírů, ale odpověď nenašel. Na chvíli zaváhal a následně překotně sdělil památnou větu: „Podle mého názoru se tak stane... okamžitě, neodkladně.“ Bylo sedm hodin večer.

Posluchači, diváci nečekali a vyšli do ulic. Hodinu před půlnocí padla zeď, která byla symbolem rozdělení Berlína, Německa a celého světa. Spolu s ní se zvedla i železná opona.

Pohraniční stráž, která měla v průběhu let na svědomí desítky mrtvých, musela rezignovat. Nápor davů nevydržela, betonová hráz se začala drolit na kamínky do obchodů se suvenýry.

Dnes je to přesně 30 let.

Svět se změnil, ale zdi v něm stojí pořád. V podobě bariér, plotů i válečných linií.

Sever proti Jihu

„Žádní diváci, žádní novináři, žádné góly.“

Jednoduše a výstižně popsal anglický list The Guardian jeden z nejbizarnějších zápasů fotbalové historie. Korea versus Korea. V rámci kvalifikace o mistrovství světa se v říjnu v Pchjongjangu utkala Severní Korea s Jižní Koreou.

Byl to svým způsobem průlom. Předchozí dvě střetnutí musela být z hlavního města diktátorského režimu přesunuta do Japonska. Představitelé Severu jednoduše odmítli na svém území zahrát soupeřovu hymnu, natož vyvěsit vlajku.

„Tentokrát to zároveň byla spíš válka než fotbal. Nevím, jestli jsem někdy něco podobného zažil, ale tady nešlo o výsledek.

Tady šlo o to odjet ve zdraví,“ stěžoval si Son H e u n g - m i n, který je jihokorejským kapitánem a oporou anglického Tottenhamu.

Mluvil pravdu? Vymýšlel si? Těžko soudit, protože žádný přímý přenos se nevysílal. Tribuny padesátitísícového stánku zůstaly prázdné, místní noviny vydaly obsáhlou reportáž, jejíž plné znění je následující: „Zápas plný útoků a protiútoků skončil remízou 0:0.“ Tečka, konec, finito.

Pryč jsou úvahy o společném pořádání olympijských her, pomalu zapomenut je společný ženský hokejový tým reprezentující v Pchjongčchangu myšlenku míru a vizi sjednocení národa politicky roztrženého podle 38. rovnoběžky.

Těžko si dnes dovedeme představit, že by se u nás nevysílaly zápasy se Slovenskem. Že by nám byl zatajen duel Slavie s Barcelonou. Že bychom se na slavný Camp Nou nemohli svobodně vyjet podívat.

V dobách železné opony o tom mohli fanoušci tak maximálně snít.

Setkání na Dukle

V roce 1979 bylo Berlínské zdi 18 let. Téměř dvě dekády už byla řada rodin rozdělena, rodiče neviděli své děti, prarodiče nikdy nepoznali svá vnoučata. Na důmyslně střežené hranici přibývalo mrtvých, kteří se ji pokusili překonat. I tady lze ilustrovat situaci na hře zvané fotbal. Západoberlínská Hertha jela na mezinárodní duel do Dejvic, hostila ji pražská Dukla. Ideální šance na setkání! Na tribunách se potkalo patnáct tisíc Němců. Část poté odletěla z Prahy na Západ, část nasedla do trabantů a odjela na Východ.

A tak to bylo po celém východním bloku, kamkoli přijela reprezentace NDR, tam se objevily uvítací transparenty. Špionážní služba STASI ve Varšavě takto vytipovala 204 občanů NDR, kteří otevřeně přáli třídnímu nepříteli. K dobru jim to nepřidalo.

Stejně jako si hledal cesty lid, musel si je hledat i režim. „Železná opona nemohla být úplně neprostupná, například na ekonomické bázi se samozřejmě musela Západu otevírat a delší dobu se tím naleptávala,“ říká Karel Svoboda, který o mezinárodních vztazích přednáší na Univerzitě Karlově.

A přidává velmi důležitý poznatek: „Kdyby Sovětský svaz opravdu chtěl, mohl celý svůj systém ještě nějaký čas bránit. Možná desítky let. I krachující režimy si umějí držet svou ideologii velmi dlouho.“

Takže to s námi dopadlo ještě dobře. Někteří Rusové budou i dnes spílat Michailu Gorbačovovi, že proti štěpení nezasáhl centrální silou a nevytlačil si pořádek. Neudělal to, řešení nechal na domácích politicích.

Na půdě Ústavu mezinárodních vztahů k tomu má poznámku jeho ředitel Ondřej Ditrych: „V tomto je například Severní Korea úplně něco jiného, je to totalitní diktatura, která se bude pravděpodobně držet až do úplného konce.“

Zed', známka slabosti

Pokud bychom na mapu světa nakreslili skutečné zdi, které oddělují státy, národy, náboženství, tak bychom viděli víc než šest desítek různě dlouhých jizev. Některé jsou kosmetické, čítající pár kilometrů, jiné se táhnou po tváři zeměkoule jako památka neskončených, často věčných bojů.

Zdaleka nejsou tak staré jako Velká čínská zeď, zdaleka nehrozí, že by se jednoho dne staly památkou či snad dokonce divem. Číňané se devíti tisíci kilometry opevnění bránili Mongolům, dnes jsou důvody pevné ochrany hranic různé.

„Zajímavé je, že polovina všech zdí vznikla po útocích z 11. září,“ připomíná Ditrych teroristické útoky na USA z roku 2001. „Některé státy chtějí své občany udržet uvnitř, stejně jako tomu bylo v případě Berlínské zdi. Nové zdi mají ale hlavně udržovat lidi a věci venku.“

Nejdelsí odděluje plotem Bangladéš a Indii, tvoří ji více než tři tisíce kilometrů bariéry a má zabránit nelegální migraci. Pouhé tři kilometry naopak má podzemní hradba na hranicích Egypta s Pásmem Gazy, která má zabránit pašování zbraní.

Nejvýraznější ohlas má ovšem zeď na hranicích USA a Mexika, která má rovněž zabránit především nelegální migraci. „Dnes se jí říká Trumpova, ale vznikala už v devadesátých letech a ještě před vstupem Donalda Trumpa do Bílého domu stálo tisíc kilometrů plotu,“ upozorňuje Ditrych.

Na pobřeží Pacifického oceánu mezi městy San Diego na americké straně a Tijuana na té mexické to vypadá skoro jako v Berlíně před 30 lety. Mexické domy a cesty jsou nalepené na plotě, přes který se většina obyvatel nikdy nepodívá.

„Build the Wall!“ bylo jedno z výrazných hesel Trumpova prezidentského programu v roce 2016. O tři roky později bylo o stavbě hodně napovídáno, bylo utraceno téměř 10 miliard dolarů, ale pašeráci ani převaděči nezmizeli.

„Americká akademička Wendy Brown píše o tom, že zdi historicky vnímáme jako výraz moderní státní suverenity. Ta byla od pozdního středověku modelována podle konceptu soukromého vlastnictví z římského práva a vlastnictví a plot patří k sobě přinejmenším od biblických časů. Dnešní zdi jsou často spíše defenzivní, výrazem slabosti státu a jeho těžko naplňované touhy po moci udržovat a zadržovat,“ říká Ditrych.

Stejně tak tomu bylo v Berlíně.

Roztržená Ukrajina

Na rozdíl od Berlína není v Severní Americe rozdělen jeden národ. Taková situace nastala v posledních letech jinde, na východ od nás, na Ukrajině. Jako by se právě tady potkaly zájmy Západu a Východu.

Pamatuji si diskuse s Ukrajinci před rokem 2013, před vypuknutím Euromajdanu a krymské krize. Znal jsem studenty, kteří navštěvovali pražské vysoké školy, na Ukrajinu jsem se několikrát podíval. Napětí existovalo, ale rozhodně nebylo tak vyhrocené, aby musely pršet dělostřelecké granáty.

Na Doněck, centrum průmyslového Donbasu, mám vzpomínky velmi silné. V roce 2012 jsem tam strávil s hokejovým týmem Lev Praha týden na předsezonním soustředění. Přistál jsem na nově otevřeném letišti, ulice byly opravené, v centru kavárny i bary.

Bydlel jsem v pětihvězdičkovém hotelu naproti stadionu Šachťaru, který v té době i s českým fotbalistou Tomášem Hübschmannem v sestavě pravidelně pronikal do Ligy mistrů a byl nepříjemným soupeřem pro evropské velkokluby.

Na ulicích se míchala ruština s ukrajinštinou, ale bábušky na velkých květinových trzích prodávaly pugéty milencům bez ohledu na jejich řeč a na zahrádkách si místní užívali dlouhé srpnové večery stejně, jako to dělám me u nás. Stejně jako si je e užívali Berlíňané.

Na jaře roku 2014 u se dva zápasy play off h namísto Doněcku v Br ratii slavě, šéfové KHL měli stadiváků.

rost o bezpečí hráčů i d l tak se na sedmý zápas s do Dontní basu letělo, byl to zvláš pocit, najednou měli policis sté prsty na spouštích samopalů ů až moc křečovité.

A ještě horší pocit b když se za pár dní objevily v televizi záběry z bojů na onom m novém, nablýskaném letišti.

Bylo zničeno, Ukrajina roztržena, vyrostla zeď politická, nezdolatelná.

Na **Fakultě sociálních věd** UK přidává na východní otázku svůj odborný pohled Karel Svoboda: „Nevím, jestli bych situaci mezi Ukrajinou a Ruskem nazval novou železnou oponou, ale bezpochyby tam vzniká další zamrzlý konflikt.“

Zeď tady prakticky tvoří frontová linie, která vždy hrozí vzedmutím, posunutím se. „Ukrajina velmi pečlivě střeží svou hranici s Ruskem, ale nemá kontrolu nad její částí, která vede Donbasem. Tam projde, kdo se Rusku hodí,“ vysvětluje pracovník katedry ruských a východoevropských studií.

Zacelení této jizvy bude trvat dlouho.

Jedno město

Dnes se slaví pád Berlínské zdi, před týdnem sehrála derby někdejší západní Hertha s východním Unionem. Dva kluby, které se před 30 lety chorály zdravily přes zeď, zpívaly tak hlasitě, aby to bylo slyšet až za ostnatým drátem.

Dokonce padl návrh, aby se sváteční klání posunulo právě na dnešek, na výročí. Bylo by to symbolické, ale pro mnohé už příliš patetické. „Tohle je derby, je to souboj, rivalita, nemůžeme to schovat pod hraní si na jednotu,“ nechal se slyšet Dirk Zingler, šéf Unionu.

„Máme tréninkové základny po celém městě, nejsme symbolem minulosti,“ souhlasil Ante Čovič, kouč soupeře. Fanouškovské tábory už nespojuje ani nerozděluje zeď. Dnes mají ideologie jiné. Hertha prý je klub bohatých, Union chudých.

I berlínské rodiny se po letech odloučení spojily, zmizely zákazy pohybu, cestování. Přesto se ani tahle jizva ještě nezhojila. Ani mohutné investice nezměnily rozložení ekonomické síly Německa, na Západě se stále žije o něco lépe.

„Navzdory všem úspěchům sledujeme vysokou úroveň nespokojenosti a skepticismu. Musíme to brát vážně, vláda musí na východě vytvořit příležitosti,“ uvedl nedávno Christian Hirte, zmocněnec spolkové vlády.

Stejný model tak trochu platí pro celou Evropu. „Samotná opona už tolik cítit není, kulturní dělení kontinentu na Západ a Východ je ovšem i v mezinárodní politice občas patrné i dnes. Svůj původ má už v době evropského osvícenství a železnou oponu tak nějak předchází i následuje,“ připomíná Ditrych, že dějiny nelze změnit ze dne na den.

Vystavět most zkrátka trvá déle než vztyčit zeď.

n

BERLÍNSKÁ ZEĎ V KOSTCE V noci z 12. na 13. srpna 1961 byl Berlín rozdělen ostnatým drátem, hranici hlídali východoněmečtí vojáci a policisté. Od prvního dne bylo povoleno použít proti „uprchlíkům“ střelné zbraně, za dobu její existence zemřelo „na zdi“ nejméně 128 lidí, další desítky obětí jsou nepotvrzené. Celková délka zdi byla 155 km, 43 km procházelo přímo městem, zbytek ho ohraničoval. Hlídalo ji 302 věží a 20 bunkrů. O zdi vznikla řada písní, David Bowie o ní napsal slavnou skladbu Heroes, koncertoval u ní například i Bruce Springsteen. Pozůstatky zdi se proměnily v pomníky utrpení, světoznámý je kus pomalovaný graffiti, zvaný East Side Gallery.

Kdyby Sovětský svaz opravdu chtěl, mohl celý svůj systém ještě nějaký čas bránit. Možná desítky let. I krachující režimy si umějí držet svou ideologii velmi dlouho.

O autorovi| Jakub Hlaváč / jakub.hlavac@mfdnes.cz

Foto autor| foto: Shutterstock, ČTK, Profimedia.cz

Foto popis| Svoboda. Berlíňané oslavují pád zdi, která rozdělila město i jeho obyvatele na 28 let.

Foto popis| Günter Schabowski. Právě po jeho projevu vyšli Berlíňané do ulic.

Foto popis| Válečná fronta. Spor s Ruskem roztrhl Ukrajinu, do Donbasu i z Donbasu se musí cestovat přes kontrolní stanoviště.

Foto popis| Fotbal, nebo válka? Střetnutí mezi Severní a Jižní Koreou nikdo neviděl, stadion byl prázdný, televize přenos nezařadila.

Foto popis| Trump Wall. Americký prezident slíbil oddělit USA od Mexika neprostupnou zdí, obklopuje i město Tijuana (na snímku vpravo).

Před 30 lety. Jan Halada odemykal Havlovi balkón v Melantrichu a co psalo Rudé právo

10.11.2019 seznamzpravy.cz str. 00 17. listopad, Stalo se
Tým Sherlock

Toto psal tisk před třiceti lety.

Seriál Seznamu: O čem psala média v socialistickém Československu, když režimu docházel dech.

Výběr z Rudého práva. Celé znění textů a článků najdete v Národní knihovně i na webové stránce archivu Ústavu pro českou literaturu AV ČR.

Z domova:Nové přístupy k bytové politice

Zvykli jsme si na měření bytové politiky v budování neustále nových sídlišť. Stejně tak úspornost byla posuzována dle počtu postavených a dokončených bytů. Tato cesta se nám ale vymstila. Mezitím totiž zchátral bytový fond, který byl postaven v předchozích pětiletkách. Návrh vlády obsahuje několik opatření. Především jde o zvýraznění samostatnosti, odpovědnosti a pravomoci národních výborů.

Správně rozhodovat znamená více znát

Věra Gaboriková, mistrová SOU v Klatovech a Anežka Nadřová, ředitelka ZŠ Plánická ulice, dostaly krátkodobý stranický úkol – zjistit, jak se žáci sedmých a osmých tříd dívají na projevy nepřátelských sil v naší společnosti. Výsledkem bylo zjištění, že většina žáků žije v naší zemi ráda. V otázce, co se jim nelíbí, odpovídali: znečišťování životního prostředí, alkoholismus, vandalismus a špatná kvalita zboží.

Zemřel národní umělec Alfonz Bednár

Ve čtvrtek ve věku 75 let náhle zemřel národní umělec Alfonz Bednár. Jeho úmrtím ztrácí slovenská kultura jednoho z nejvýznamnějších současných prozaiků, překladatelů a filmových scenáristů. Byl známý svými prózami s tematikou Slovenského národního povstání, jako byly například Skleněný vrch či Cizí.

Ze zahraničí:Británie: Vojáci místo záchranné služby

Posádku záchranné služby nahradili příslušníci armády. Řadě zaměstnanců záchranných vozů bylo oznámeno, že se jim zastavuje vyplácení mzdy. Vojáci i policisté vykonávají první pomoc a převozy pacientů. Zkušenosti záchranáři ale neodmítají zasahovat v naléhavých případech.

Špinavé obchody Izraele

Kolumbijský tisk označuje za naprosto skandální účast izraelských žoldněřů na výcviku polovojenských jednotek, které likvidují demokraticky smýšlející činitele. Jejich elitní komanda i bývalí důstojníci izraelské armády přicházejí pracovat do Kolumbie a dalších latinskoamerických zemí za měsíční plat 400 dolarů a vyšší.

V USA nyní studuje 50 000 Číňanů: Méně než polovina se vrací

Podle údajů zveřejněných státní komisí pro otázky vzdělávání ČLR v současné době studuje jen ve Spojených státech 50 000 mladých Číňanů. Přibližně polovina z nich si hradí veškeré náklady sama, malá část získala stipendia jednotlivých univerzit, zbytek byl vyslán čínskou vládou. Pro srovnání – v padesátých a na počátku šedesátých let studovalo okolo dvaceti tisíc Číňanů v SSSR.

PočasíU nás většinou polojasno, ráno místy mlhy. Noční teploty 1 až minus 2 stupně, odpolední 7 až 10 stupňů. Slabý proměnlivý vítr.

Na podzim 1989 pro Seznam vzpomíná:Jan Halada

Historik, spisovatel a pedagog na **Fakultě sociálních věd** UK vypráví o svém listopadu 1989.

Co jste v roce 1989 dělal a jak vypadal váš život?

V roce 89 jsem pracoval jako šéfredaktor v Lidovém nakladatelství a 17. listopadu jsem byl zrovna v práci v budově Melantrich na Václavském náměstí.

Kdy a jak jste se poprvé dozvěděl o listopadu 1989 – dění na Národní třídě?

Ono se samozřejmě vědělo už dopředu, že ten den bude demonstrace. Navíc jsem bydlel v Ostrovní ulici, tudíž jsem pak na protestující studenty narazil po cestě z práce domů.

Jak na tu dobu vzpomínáte?

Nikdo nevěděl, jak to dopadne a lidé se také báli, to je jasné. Už je známý příběh, jak jsem „dal klíče revoluci“, když jsem pustil řečníky (včetně Václava Havla, pozn. redakce) na balkon Melantrichu. Báł jsem se však, že to dopadne špatně a bude z toho průšvih. Nakonec režim ale opravdu padl.

Jak hodnotíte uplynulých 30 let? Naplnily se vaše myšlenky listopadu 1989?

Já musím říct, že jsem spokojený. Hodně se toho zlepšilo, máme svobodu. Chvilí potom jsem začal učit na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, takže nejsem spojený s režimem. Někteří mohou být se současným vývojem samozřejmě nespokojení, ale já myslím, že se neděje nic neočekávaného.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/pred-30-lety-jan-halada-odemykal-havlovi-balkon-v-melantrichu-a-co-psalo-rude-pravo-82446>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Lucie Bílková: Proč dnes mladí slaví revoluci, kterou nezažili?

10.11.2019 marianne.cz str. 00

Karolína Peřinová

Lucii je 24 let, studuje druhým rokem magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Spolu s partou mladých lidí pořádá Korzo Národní, největší oslavy 30 let od sametové revoluce v Praze. Díky této své aktivitě se dostala do výběru talentovaných Čechů pod 30 let časopisu Forbes. Jak budou letošní oslavy vypadat? A proč vlastně se svými vrstevníky slaví něco, co sami nezažili?

V roce 2014, kdy jste s pořádáním oslav na Národní začínali, vám bylo jen 19 let, první rok na vysoké. Neběhá v tomto věku člověk spíš po večírcích?

Ne že bych to nestíhala i tak. Ale už na střední jsem se snažila trávit volný čas i smysluplně. Jsem původně z Českých Budějovic, kde jsem vyrostla na pořádání Budějovického Majálesu. Ten je hodně specifický právě tím, že je v režii středoškoláků. Tam jsem zjistila, že mě pořádání kulturních akcí pro ostatní baví a Korzo Národní bylo přirozeným pokračováním.

Jak jste se tedy dostala k oslavám 17. listopadu?

Pravdou je, že ten impuls přišel nejprve zvenčí. V roce 2014 se na nás obrátili organizátoři oslav 20. výročí sametové revoluce s tím, že oni sami už se na to necítí a hledají novou krev.

Pro partu Budějovičáků to tehdy byla výzva a přemýšleli jsme, jak oslavy na tak významném místě uspořádat a co chceme vlastně říct. Co pro nás 17. listopad znamená? Pro většinu našich vrstevníků, a vlastně ani pro nás samotné ten den totiž nenesl zvláštní význam a neměli jsme k němu speciální vztah. Jako by to bylo něco, co se týká jen generací před námi. To je ale velký omyl. Právě my dnes díky událostem před 30 lety žijeme ve svobodě. Ta k nám jen tak nepadla z nebe a není samozřejmostí ani dnes. To jsme si museli nejprve sami uvědomit.

Jak vznikla myšlenka slavit 17. listopad takto? Nechtěla většina lidí spíš demonstrovat?

Právě to jsme chtěli změnit. Každý rok jsme během 17. listopadu slyšeli pouze stížnosti na aktuální politické kauzy. Byl to den negativních emocí. Často byl zneužíván různými extremistickými skupinami i jednotlivci. Ne že by kritika často nebyla na místě, ale chyběla nám pozitivní alternativa. Něco, s čím se můžete ztotožnit, i když zrovna nejste proti něčemu. Chtěli jsme připomenout historické pozadí toho svátku a zároveň fakt, že žijeme ve svobodné a demokratické společnosti. Jak se to vlastně stalo, že dnes žijeme ve svobodě, co tomu předcházelo a kdo se o pád totality zasloužil. Sami jsme to nebyli, ačkoliv dnes z toho výsledku žijeme. To nás dovedlo k tomu, že naším nejvýraznějším pocitem v ten den je vděk. Přišlo nám proto přirozené poděkovat. Právě proto se podtitulem Korza na Národní třídě stalo heslo Díky, že můžem. Pro někoho může být trochu naivní. My ale netvrdíme, že je dnes vše ideální. Slavíme ale právě možnosti a chuť něco s tím dělat.

Jak tedy akce vypadá? Čím se liší od ostatních?

Od začátku Korzo koncipujeme jako celodenní pouliční slavnost. Je pro všechny, kteří si chtějí připomenout, co se v letech 1939 a 1989 stalo, a zároveň chtějí společně oslavit možnosti, které nám dnešní doba nabízí. Program tuhle pestrost odráží. Myslím, že se daří lidem právě tou rozmanitostí dostávat i k tomu, za čím by se nevydali. Vyrazí např. na koncert, ale zaujme je výstava a i když vyráželi hlavně za zábavou, zjistí něco navíc.

Má tedy Korzo i nějak vzdělávat?

Kromě kulturního programu připravujeme každoročně i vzdělávací, a to pro všechny věkové kategorie. Úspěch mívá i program pro rodiny s dětmi – pouliční divadla, skautské hry, dětský koutek, autorské čtení.

Za důležitou považujeme i prezentaci neziskového sektoru, kde se představí kolem 20 organizací, které svou každodenní činností přispívají k lepšímu fungování této země.

Chystáte k letošnímu 30. výročí něco speciálního?

Na přípravách pracujeme už od ledna. Program na Národní bude podobný jako v minulých letech, ale chystáme samozřejmě pár speciálit. Těšíme se třeba na inscenaci průvodu, který šel před 30 lety z Albertova na Národní. Letos jsme také spolu s dalšími organizátory oslovili učitele a žáky středních škol, aby si oslavy uspořádali i na svých školách.

Můžete přiblížit, co v rámci toho učitelům a studentům nabízíte?

Na projektu Festival svobody na školách spolupracujeme s organizací Post Bellum a dalšími 30 subjekty, které se vzdělávání o moderních dějinách nebo o současných problémech dlouhodobě věnují.

Učitelé mohou do svých hodin zdarma objednat různé workshopy, pozvat pamětníky, promítat filmy nebo si stáhnout pracovní listy. Studenti si pak místo vyučování můžou uspořádat svůj vlastní Festival svobody, nebo se jen přidat k happeningu, který proběhne 15. listopadu o velkých přestávkách po celé republice.

Právě na výuku moderních dějin na školách často moc času nezbyvá. Je o Festival svobody na školách zájem?

Do projektu se v téhle chvíli zapojilo asi 180 škol, na 40 z nich vznikají větší festivaly. Z toho máme opravdu radost, přijde nám, že to je dobrá cesta, jak moderní dějiny vyučovat a konečně se dostat dál než ke druhé světové. Za sebe můžu říct, že vyzkoušet si na střední něco pro ostatní uspořádat je také dobrá zkušenost. Mě tehdy nasměrovala k současným aktivitám a studiu.

Co by letos neměli návštěvníci Národní třídy 17. listopadu minout?

Nejhezčím zážitkem pro mě každoročně bývá, když procházím Národní třídou plnou nadšených lidí. Každý na ni přišel za trochu jiným programem, ale společně na ulici vytváří neopakovatelnou atmosféru. Programových bodů máme spoustu - začínáme už v 10:30 sametovým brunchem a končíme až pozdě večer koncerty. Svůj den si může každý snadno naplánovat podle harmonogramu na našem webu. A víc o jednotlivých částech programu, ale i o historickém pozadí listopadů '39 a '89, se dočte na našem facebookovém a instagramovém účtu Díky, že můžem.

Chcete se také zúčastnit oslav? Harmonogram najdete

URL| <https://www.marianne.cz/clanek/lucie-bilkova-proc-dnes-mladi-slavi-revoluci-ktou-nezazili>

Zamlčování pravdy, tak to se asi učí na Masarykově univerzitě v Brně!

10.11.2019 prvnizpravy.cz str. 00 politika

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity pořádala v rámci „Masarykových debat“ ve středu 6. listopadu debatu na téma „Čeští vojáci mají odejít z Afghánistánu“..

Jedním z pozvaných byl také účastník řady zahraničních misí AČR nejen v Afghánistánu, pplk. v.z. MUDr. Marek Obrtel, kterého koordinátor Michal Pavljuk pozval na besedu mailem 18.října a po potvrzení ze strany Marka Obrtela ještě následující den upřesnil formát besedy.

3.listopadu, ale přišlo zamítavé stanovisko k účasti MUDr.Obrtela ze strany Kolegia SS IIPS, které na základě dvou zpráv, článků z roku 2016, rozhodlo o neúčasti pana doktora.

„Důvodem sú pre nás nezlúčiteľné vyjadrenia kritizujúce demokratické princípy, ktoré si náš spolok nesmierne váži. Ako študentská sekcia IIPS sme spolkom, ktorý je silno apolitický, no zároveň si cení demokratické hodnoty zakorenené v našej spoločnosti. Viacero ľudí z nášho spolku sa vyjadrilo kriticky k Vašej dehonestácii hodnôt, ktoré sa snažíme zdieľať a šíriť. Obávame sa, že výroky dehonestujúce demokratické hodnoty by mohli zaznieť aj na debate, a preto sme sa takto rozhodli. Ako dôkaz nášho odôvodnenia posielam Vaše články, ktoré nám však v čase zaslania pozvánky pre Vás neboli známe. Začali nás na nich však až postupne upozorňovať ľudia, ktorých pohoršila táto pozvánka. Nesnažíme sa spochybňovať Vašu empiriu vzhľadom na Vašu účasť na zahraničných misiách, no myslíme si, že spôsob prezentácie Vašich názorov pomocou agresívnych a expresívnych slovných spojení nie je vhodný na akademickú pôdu,“ podepsáno „Kolegium SS IIPS“.

Redakce Prvnizpravy.cz kontaktovala dalšího účastníka debaty Ladislava Jakla s otázkou zda ví, kdo s ním měl být ve dvojici a proč byl nakonec sám. Odpověď byla dost překvapivá.

„Pořadatel mi sdělil, že člověk, který se mnou měl být ve dvojici, odřekl účast na poslední chvíli,“ odpověděl redakci Ladislav Jakl.

V této spojitosti jsme položili několik otázek panu doktoru Obrtelovi.

Vy sám máte vysokoškolské vzdělání, jak se to podařilo, když vaše názory nepatří na akademickou půdu, jak tvrdí někteří studenti Masarykovy univerzity?

Musím tedy říci, že v době, kdy jsem začal studovat medicínu, ač jsem studoval na vlastní přání na vojenské vysoké škole, o politiku jsem se vůbec nezajímal. Chtěl jsem být dobrým vojenským lékařem a tomu jsem podřídil vše. Pravděpodobně by tomu tak bylo až do dnes, kdybychom nedospěli do

takových „zlých časů“, jaké jsem poznal v souvislosti se svou službou vojenského lékaře nejen v zahraničí v rámci vojenských misí, ale postupně i doma v naší zemi. To vyvrcholilo nejen odchodem z vysokých armádních funkcí, ale nakonec také mým vrácením válečných vyznamenání ministru obrany.

Ani teď se však nepovažuji za odborníka v politologii či přímo zdatného politika. Názory, které prezentuji jsou podloženy mými osobními prožitky a mnohaletými zkušenostmi z reálného dění na vojensko-politické scéně se všemi dopady na mnoha úrovních. Můj názor na stav věcí kolem nás se dlouhodobě vyvíjel a výsledkem jsou mé současné, velmi opodstatněné postoje. Kdybych se s těmito názory „vnucoval“ studentům medicíny nebo jaderné fyziky, asi by se to skutečně nehodilo. Já jsem však byl požádán, abych se debaty účastnil na fakultě sociálních studií, což je podle mého názoru ta správná půda pro neformální korektní diskuzi o politických problémech, kdy má být zdvořile, ale nesmlouvavě prezentován názor té či oné strany. Vždyť nakonec jde o to, komu se podaří přesvědčit publikum, samozřejmě na podkladě podložených argumentů, o „své pravdě“. Nemyslím si, že taková debata nepatří na akademickou půdu **fakulty sociálních věd**... Nota bene, když tuto diskuzi organizuje, téma volí, diskuzi moderuje a publikum tvoří právě tato fakulta... Co se mne týká, vstoupil bych za účelem oxfordské debaty na dané téma na „velmi horkou půdu“ a neměl bych vůbec snadný úkol. Můj zájem však přesto převážil rizika, právě proto, že jsem si, vzhledem ke své pevné, pádné a věcné argumentaci na dané téma, takzvaně „jistý v kramflecích“.

Předpokládám, že byste zastával názor, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu, o tom nesmí snad studenti mluvit natož něco slyšet?

„U Kábulu se prý bojuje za Prahu“, říká se v oficiálních kruzích našich politických „elit“. Aneb, chcete-li: „Bojujeme tam prý s terorismem proto, abychom s ním nemuseli později bojovat doma“, říká současný ministr vnitra Hamáček. Opak je pravdou. U Kábulu se bojuje jednoznačně za nadnárodní korporace, zejména ty zbrojařské a celá tato „mise“ je projevem korporátního fašismu, zejména Spojených států amerických, pod hlavičkou NATO, jakožto „užitečných idiotů“ včetně naší země, která se, nejen tím, zařadila na seznam mezinárodních zločinců, páchajících bezpráví na suverénních zemích a jejich obyvatelstvu. A tím si na straně druhé koleduje o to, aby tak jako je tomu jinde, i v naší zemi proběhly teroristické útoky islamistů a dalších radikálních skupin, jako „odvěta za Kábul“ nebo Baghdád, nebo Libyi nebo jakoukoliv jinou „spálenou zemi“. Možná někdo nechtěl, aby nad takovou verzí našeho působení v Afghánistánu museli studenti začít přemýšlet.

Jedním z důvodů vašeho „vyloučení“ z besedy je, že kritizujete demokratické principy, jak to chápete?

No, já to po pravdě řečeno moc nechápu, na druhé straně ale ano. Chápu to tak, že vypadá-li „demokracie“ tak, jak si určitá skupina přeje, pak je to tabu a kritika je nepřijatelná. Na druhou stranu, dopadnou-li věci jinak, než jak si určitá skupina přeje, kritizuje se, dehonestuje se, nadává, a to i sprostě, intrikuje, dělá se prostě vše proto, aby demokratický princip byl v tom konkrétním případě zcela popřen a zavržen. To je naprosto typický případ demokratického zvolení pana prezidenta Zemana, ale nakonec i současného premiéra Babiše. Ti, kteří se neustále ohánějí demokracií, ji ve skutečnosti v její ryzí podobě naprosto a z hloubi duše nenávidí, to je léty ověřený fakt, aneb, jak řekl dne 30. července 2001 pro Business Week „prezident – válečník“ Spojených států amerických G.W. Bush jr.: „Demokracie je problém, diktatura by byla setsakra snazší, o tom není spor!“.

Co jste provedl studentům Masarykovy univerzity nebo členům Kolegia SS IIPS, že vás nechtějí ani vidět, bojí se vás?

Domnívám se právem, že nic, musím se pousmát, vždyť jsem ještě neměl příležitost se s nimi nikdy a nikde setkat. Domnívám se, že jsem „něco mohl provést“ různým nadacím, neziskovkám a jiným organizacím, například typu „Open Society Foundations“ a jiným, kteří velmi často univerzity dotují různými granty a evropskými fondy a dotacemi, čímž je drží v hrsti a ony se pak musí chovat tak, aby nepřipustily nic, co by „poškozovalo“, rozumějme mluvilo pravdu, o jejich skutečných zájmech a smyslu jejich bytí. Jsou zde ale zcela určitě i mediokraticky a třiceti lety usilovné převýchovy zmanipulované povahy samotných příslušníků univerzit.

Domníval jste se, že mladé posluchače přesvědčíte svými názory, jak se píše v propozicích této debaty a vyhrajete se svým názorem?

Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, situace by pro mne nebyla vůbec jednoduchá ze všech uvedených důvodů. Prostředí by pro mne bylo pravděpodobně velmi „nepřátelské“. S výhrou jsem nepočítal. Je však také otázkou, na kolik by posluchači byli ochotni zapojit vlastní rozum, analyzovat obdržené informace a udělat si na podkladě faktů svůj nový názor. A na kolik by byli ochotni jej posléze dát najevo a nebát se toho (obavy by pramenily jak z reakce ze strany učitelů, tak spolužáků a osobní statečnost se dnes moc nenosí).

Smyslem mé účasti mělo být to, že jak už jsem uvedl, domnívám se, že bych byl v této oblasti velmi silným soupeřem s pádnými a podloženými argumenty a dostal bych příležitost v hlavách studentů zasít sémě pochybnosti o tom, že všechno, co se jim předkládá jako ten jediný správný názor, je vždy pravda. Možná bych je „donutil“ o věcech přemýšlet a kdoví, jaký by byl výsledek?

„Soutěžní debata“ podle studentů Masarykovy univerzity, budoucích politologů

Podle pořadatelů se má jednat o diskusi v tzv. Oxfordském formátu, kdy proti sobě budou sedět dvě dvojice, každá s opačným názorem a na regulérnost debaty bude dohlížet moderátorka Ivana Bártová z TS Brno, absolventka Masarykovy univerzity.

„Vítězem debaty se stává ta dvojice, která dokázala přesvědčit více diváků z publika oproti jejich názoru před debatou. Tuto informaci získáme prostřednictvím divácké ankety před a po skončení debaty,“ objasňuje Michal Pavljuk, koordinátor Masarykových debat Studentské sekce IIPS, student FSS MU.

Dalo se předpokládat, že půjde o seriózní debatu, kdy jedna z dvojic chce, aby naši vojáci odešli z Afghánistánu a druhá zastává opačný názor, ale podle regulí, jak objasnil koordinátor Pavljuk, může také zvítězit sympatičtější

dvojice a nebo někdo se silnějším hlasem. Otázkou zůstává, zda taková debata k něčemu může studenty Masarykovy univerzity vychovávat a nebo si z debaty mohou odnést poznatek, že vítězí hlučnější a silnější.

Ale určitě by neměli být studenti Masarykovy univerzity vychováni k zamlčování pravdy jak předvedli organizátoři „debaty“, asi by se T.G.Masaryk, jehož jméno škola nosí, hodně podivoval.

(rp,prvnizpravy.cz)

URL| <http://www.prvnizpravy.cz/zpravy/politika/zamlcovani-pravdy-tak-to-se-asi-uci-na-masarykove-univerzite-v-brne/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prvnizpravy.cz

Zveme vás na předvánoční Koktejl s Marianne

10.11.2019 marianne.cz str. 00

pořádáme pro vás další Koktejl s Marianne, tentokrát v úžasném gotickém domě na Malé Straně v Praze. Přijďte s námi a našimi hosty přivítat advent. Opět nebude chybět šéfredaktorka Marianne Monika Mudranincová společně s redakcí a také se můžete těšit na tři úžasné dámy, kterými jsou Magdalena Vokáčová, Jana Bernášková a Veronika Jonášová

Jak se přihlásit?

Na Koktejl s Marianne se mohou hlásit pouze členky Marianne Klubu. Že do něj ještě nepatříte? Nevadí, registrovat se můžete zde. Poté na stránkách Marianne Klubu klikněte na sekci "eventy" a vyplňte registrační formulář na Koktejl, včetně otázek "Proč se chcete Koktejl s Marianne zúčastnit?" a "Na co byste se chtěla zeptat našich hostů?".

POZOR, kapacita je omezená, můžeme pozvat jen určité množství čtenářek. Pokud vás vylosujeme, pošleme vám potvrzovací e-mail s pozvánkou.

KDY?

28. 11. 2019 v 18:00

KDE?

Sněmovní 174/7, 118 00 Malá Strana

Podívejte se, jak vypadal náš poslední Koktejl s Marianne: JARNÍ KOKTEJL S MARIANNE: Ve znamení krásy.

Lucii je 24 let, studuje druhým rokem magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Spolu s partou mladých lidí pořádá Korzo Národní, největší oslavy 30 let od sametové revoluce v Praze. Díky této své aktivitě se dostala do výběru talentovaných Čechů pod 30 let časopisu Forbes. Jak budou letošní oslavy vypadat? A proč vlastně se svými vrstevníky slaví něco, co sami nezažili?

V roce 2014, kdy jste s pořádáním oslav na Národní začínali, vám bylo jen 19 let, první rok na vysoké. Neběhá v tomto věku člověk spíš po večírcích?

Ne že bych to nestíhala i tak. Ale už na střední jsem se snažila trávit volný čas i smysluplně. Jsem původně z Českých Budějovic, kde jsem vyrostla na pořádání Budějovického Majálesu. Ten je hodně specifický

právě tím, že je v režii středoškoláků. Tam jsem zjistila, že mě pořádání kulturních akcí pro ostatní baví a Korzo Národní bylo přirozeným pokračováním.

Jak jste se tedy dostala k oslavám 17. listopadu?

Pravdou je, že ten impuls přišel nejprve zvenčí. V roce 2014 se na nás obrátili organizátoři oslav 20. výročí sametové revoluce s tím, že oni sami už se na to necítí a hledají novou krev.

Pro partu Budějovičáků to tehdy byla výzva a přemýšleli jsme, jak oslavy na tak významném místě uspořádat a co chceme vlastně říct. Co pro nás 17. listopad znamená? Pro většinu našich vrstevníků, a vlastně ani pro nás samotné ten den totiž nenesl zvláštní význam a neměli jsme k němu speciální vztah. Jako by to bylo něco, co se týká jen generací před námi. To je ale velký omyl. Právě my dnes díky událostem před 30 lety žijeme ve svobodě. Ta k nám jen tak nespadla z nebe a není samozřejmostí ani dnes. To jsme si museli nejprve sami uvědomit.

Jak vznikla myšlenka slavit 17. listopad takto? Nechtěla většina lidí spíš demonstrovat?

Právě to jsme chtěli změnit. Každý rok jsme během 17. listopadu slyšeli pouze stížnosti na aktuální politické kauzy. Byl to den negativních emocí. Často byl zneužíván různými extremistickými skupinami i jednotlivci. Ne že by kritika často nebyla na místě, ale chyběla nám pozitivní alternativa. Něco, s čím se můžete ztotožnit, i když zrovna nejste proti něčemu. Chtěli jsme připomenout historické pozadí toho svátku a zároveň fakt, že žijeme ve svobodné a demokratické společnosti. Jak se to vlastně stalo, že dnes žijeme ve svobodě, co tomu předcházelo a kdo se o pád totality zasloužil. Sami jsme to nebyli, ačkoliv dnes z toho výsledku žijeme. To nás dovedlo k tomu, že naším nejvýraznějším pocitem v ten den je vděk. Přišlo nám proto přirozené poděkovat. Právě proto se podtitulem Korza na Národní třídě stalo heslo Díky, že můžem. Pro někoho může být trochu naivní. My ale netvrdíme, že je dnes vše ideální. Slavíme ale právě možnosti a chuť něco s tím dělat.

Jak tedy akce vypadá? Čím se liší od ostatních?

Od začátku Korzo koncipujeme jako celodenní pouliční slavnost. Je pro všechny, kteří si chtějí připomenout, co se v letech 1939 a 1989 stalo, a zároveň chtějí společně oslavit možnosti, které nám dnešní doba nabízí. Program tuhle pestrost odráží. Myslím, že se daří lidem právě tou rozmanitostí dostávat i k tomu, za čím by se nevydali. Vyrazí např. na koncert, ale zaujme je výstava a i když vyrazili hlavně za zábavou, zjistí něco navíc.

Má tedy Korzo i nějak vzdělávat?

Kromě kulturního programu připravujeme každoročně i vzdělávací, a to pro všechny věkové kategorie. Úspěch mívá i program pro rodiny s dětmi – pouliční divadla, skautské hry, dětský koutek, autorské čtení.

Za důležitou považujeme i prezentaci neziskového sektoru, kde se představí kolem 20 organizací, které svou každodenní činností přispívají k lepšímu fungování téhle země.

Chystáte k letošnímu 30. výročí něco speciálního?

Na přípravách pracujeme už od ledna. Program na Národní bude podobný jako v minulých letech, ale chystáme samozřejmě pár specialit. Těšíme se třeba na inscenaci průvodu, který šel před 30 lety z Albertova na Národní. Letos jsme také spolu s dalšími organizátory oslovili učitele a žáky středních škol, aby si oslavy uspořádali i na svých školách.

Můžete přiblížit, co v rámci toho učitelům a studentům nabízíte?

Na projektu Festival svobody na školách spolupracujeme s organizací Post Bellum a dalšími 30 subjekty, které se vzdělávají o moderních dějinách nebo o současných problémech dlouhodobě věnují.

Učitelé mohou do svých hodin zdarma objednat různé workshopy, pozvat pamětníky, promítat filmy nebo si stáhnout pracovní listy. Studenti si pak místo vyučování můžou uspořádat svůj vlastní Festival svobody, nebo se jen přidat k happeningu, který proběhne 15. listopadu o velkých přestávkách po celé republice.

Právě na výuku moderních dějin na školách často moc času nezbyvá. Je o Festival svobody na školách zájem?

Do projektu se v téhle chvíli zapojilo asi 180 škol, na 40 z nich vznikají větší festivaly. Z toho máme opravdu radost, přijde nám, že to je dobrá cesta, jak moderní dějiny vyučovat a konečně se dostat dál než ke druhé světové. Za sebe můžu říct, že vyzkoušet si na střední něco pro ostatní uspořádat je také dobrá zkušenost. Mě tehdy nasměrovala k současným aktivitám a studiu.

Co by letos neměli návštěvníci Národní třídy 17. listopadu minout?

Nejhezčím zážitkem pro mě každoročně bývá, když procházím Národní třídou plnou nadšených lidí. Každý na ni přišel za trochu jiným programem, ale společně na ulici vytváří neopakovatelnou atmosféru. Programových bodů máme spoustu - začínáme už v 10:30 sametovým brunchem a končíme až pozdě večer koncerty. Svůj den si může každý snadno naplánovat podle harmonogramu na našem webu. A víc o jednotlivých částech programu, ale i o historickém pozadí listopadů '39 a '89, se dočte na našem facebookovém a instagramovém účtu Díky, že můžem.

Chcete se také zúčastnit oslav? Harmonogram najdete

URL| <http://www.marianne.cz/clanek/zveme-vas-na-predvanocni-koktejl-s-marianne>

ŠKOLSKÝ SYSTÉM VYRÁBÍ „ZTRACENOU“ ČÁST POPULACE

11.11.2019 **Hospodářské noviny str. 04** **Budoucnost vzdělávání**

Kristina Kadlas Blümelová

Rozhovor

TOMÁŠ HRUDA, SPOLUZAKLADATEL PROJEKTU EDUCATION REPUBLIC

České školství stojí nad propastí neefektivity, a pokud se nemá zřítit do hlubin, bude muset zásadně změnit přístup k dítěti i systému výuky. Alespoň si to myslí Tomáš Hruďa, spoluzakladatel projektu Education Republic, který studentům i dospělým ukazuje, jak se lze učit efektivně.

* HN: V čem konkrétně se vám stávající systém vzdělávání zdá neefektivní?

Veďte si, kolik času tráví děti ve škole, a pak si to číslo porovnejte s tím, kolik dětí školní docházkou opravdu něco získalo, vytvořilo si správné návyky a kolik z nich se chce i nadále aktivně vzdělávat. Výsledek je naprosto tristní. Stávající systém funguje jenom na selektivním principu. Ze všech dětí vybere ty chytré, které pošle na vyšší stupně vzdělávání, ale už se vůbec neumí postarat o ty, kteří jsou zranitelní, protože nemají nadání, intelekt, dobré rodinné zázemí či jsou prostě jen chudí. A to je vlastně obrovské mrhání lidským potenciálem z pohledu celé společnosti. Přijde mi, že systém programově vyrábí třetinu společnosti, která je naprosto demotivovaná a frustrovaná, a není schopen jí pomoci. Kdyby školství fungovalo a mělo dobře nastavené cíle, tak by i tito lidé měli šanci na spokojený život. Ta obrovská neefektivita je právě v dosahování i těch deklarovaných cílů.

* Tvrdíte, že školský systém vyrábí „ztracenou“ část populace. Jak by tedy měl mít nastavené cíle, aby se to nedělo?

Myslím, že cílem by mělo být to, aby děti byly připraveny na reálný život. Zároveň by však měly v maximální možné míře rozvíjet svůj potenciál, který bychom my dospělí neměli soudit, protože v tomhle životě není spravedlivý. Každý máme nadělené určité schopnosti, někdo jich má více, jiný méně. Můžeme to však vyvážit spravedlností v přístupu. Položím řečnickou otázku. Jak školství pomáhá žákovi, který není třeba tak nadaný, když pravidelně nosí špatné známky, nerozumí tomu, co se ve škole učí, a všichni na něj kašlou, protože ho označí za beznadějný případ?

* HN: Povězte.

Takové dítě si vytvoří absolutní blok, bude demotivované, frustrované. Přitom můžeme výuku diferencovat tak, abychom i takovému dítěti nabídli možnost jet v zóně jeho nejbližšího vývoje, to znamená na hranici jeho možností. Výsledkem bude, že sice nezvládne pochopit sto padesát jevů ve fyzice, nýbrž jen osm či dvacet, ale všechny pochopí do hloubky a naučí se, že poznávání a učení má smysl kdykoliv. Vzdělávání je nástroj k tomu, aby se každý naučil dělat věci, které jsou pro něho užitečné a podstatné, a ty se naučil dělat

dobře. Zásadní je, aby si děti ze školy odnesly sebevědomí a důvěru ve svoji schopnost učit se nové věci. Toho serií špatných známek opravdu nedocílíte.

* Nemyslíte si, že takový systém v současnosti nabízejí speciální školy?

Samozřejmě že pokud má dítě nějaké objektivně závažné postižení, bude mu ve speciální škole lépe, a navíc se mu tam budou věnovat speciální pedagogové. Ale my teď hovoříme o třetině populace a ta rozhodně nepatří do zvláštních a speciálních škol. Takže není řešením vytvářet další a další typy škol podle toho, jak máme děti kategorizované, ale jednu kvalitní školu, která umí výuku diferencovat a každému dítěti pomoci tak, aby se drželo po většinu času na hraně svých možností.

* Lze vůbec systém diferenciací výuky vytvořit v běžné škole, kde bývá v jedné třídě i 25 dětí a jen jeden pedagog?

Právě jste se dotkla podstaty problému. Dobrý učitel je i dobrý manažer. A systém diferencované výuky má výhodu v tom, že zvládne i větší počty dětí ve třídě, protože když má kantor na starosti více dětí, musí vytvářet aktivity, jež nejsou pasivní. Takže může vytvořit více situací, kdy se děti potkají se svou zónou. A je pravděpodobné, že ve větší třídě jsou minimálně tři děti v určitý okamžik v situaci, že se mohou učit společně, protože mají podobnou zónu. Diferenciace znamená, že každé dítě dostane minutu a půl pozornosti a zbytek času kouká z okna, ale naopak, že děti pracují z principu samy, samy se učí a učitel jim pomáhá různou měrou tak, jak které dítě potřebuje. Děti jsou v ten moment nositeli svého vlastního učení a jsou aktivní. Naučí se nejen danou látku, ale i sociální dovednosti. V diferencovaných třídách je ideální pracovat i s tandemovou výukou, kdy jsou dětem k dispozici dva učitelé, kteří si takto mohou pomáhat i při rozvíjení vlastních kompetencí. Ideální je zejména v nižších ročnících, kde je třeba dětem vytvořit elementární návyky pro samostatnou práci.

* Jak si představujete ideální výuku v praxi?

Základem je podle mě bezpečné prostředí bez stresu ze známek. Když je dítě pod negativním stresem, nenaučí se nic. A pak je třeba učit relevantní věci, které jsou potřeba pro 21. století, a učit je efektivně. To znamená držet děti co největší procento času v soustředění, aby se hluboce věnovaly tomu, čemu by se věnovat měly. Pokud se toto učitelé podaří, děti si odnesou ze školy nesrovnatelně víc, než když jen pasivně sedí a poslouchají. Taková efektivní výuka má ještě jedno pozitivum. Děti se pak nemusí učit doma a čas, který by běžně trávily unavené nad domácím procvičováním, mohou trávit třeba hrou s kamarády, odpočinkem či sportem.

* Předpokládám, že efektivní výuka jde ruku v ruce s vnitřní motivací.

Přesně tak. Důležité je pracovat s postoji, aby děti opravdu věděly, proč se co učí. Pokud toto nechápou, nemá smysl do nich nic dalšího sypat. Individuální přístup je důležitý proto, aby učitel v dětech dokázal nastartovat schopnost se efektivně učit. Takže dobrá škola nejdříve zjistí, jak na tom dítě je, volí takové metody výuky, aby ho co nejdéle držela v zóně nejbližšího vývoje, a dává mu kvalitní zpětnou vazbu. A zároveň používá kurikulum, jež je v životě k něčemu dobré. Učí podstatné věci a zejména věci, které jsou přenositelné, typicky třeba klíčové kompetence, protože ty v budoucnu všichni využijí, ať už budou dělat cokoli. Domnívám se, že u dětí, kterým je třeba osm let, nemají přílišné specializace smysl. Cestu vidím spíše v univerzální přípravě na věci, které přináší dnešní doba a které se mohou stát v budoucnu. Aktuální rozvoj emoční inteligence a měkkých dovedností bude pro většinu dětí za deset let rozhodně užitečnější, než když je na prvním stupni budeme učit, jak od sebe odlišit šišku borovou a smrkovou. To si může jednoduše zjistit, až to bude potřebovat.

* Tento koncept ale téměř převrací všechny zažité pořádky a boží představy o univerzálním všeobecném přehledu.

Do jisté míry ano. Informací je dnes tolik, že se je nemůžeme naučit nikdy do hloubky všechny, i kdybychom se snažili sebevíc. Proto je třeba udělat nějaký výběr a pro tento výběr by mělo být důležité to, jak často se s určitými jevy člověk vlastně setkává. Další věc, která je pro ideální kurikulum klíčová, je míra

zobecnění, již můžeme aplikovat. Čili je třeba vybrat modelové příklady, na nichž se dá ukázat princip fungování dalších jevů. Třeba na příkladu trepky velké dítě pochopí, jak funguje buňka a každý živý organismus. Není ale třeba, aby se učilo nazpaměť 15 typů buněk v něm. V momentě, kdy jednou skutečně danou látku pochopí, pochopí mnoho dalších věcí, které se mu tímto poznáním otevrou. A to je další podstatný aspekt – hloubka pochopení určitého jevu. V momentě, kdy jej dítě pochopí do určité hloubky, už nikdy ho nemůže zapomenout a své znalosti může aplikovat i na ostatní věci. A k této úrovni poznání může dojít skutečně každý.

* I ta vámi zmíněná „ztracená“ třetina populace?

Určitě, jen to takovým dětem potrvá déle. Každý má možnost pochopit cokoliv, jediné, v čem se to liší, je čas a jeho množství na to, aby k tomu došlo. A každý musí znát hranici, kdy je pro něj ještě učení některých věcí smysluplné. Proto jsem zastáncem toho, že i když je dítě pomalejší, nemá rezignovat na hluboké pochopení. Jen se mu ve škole zúží počet jevů, na kterých ho bude cvičit. To znamená, že ze základní školy odejde s tím, že sice probral jen třetinu jevů oproti ostatním dětem, ale každý se učil na té nejhlubší úrovni. Tyto znalosti pak může využít k tomu, aby pokračovalo životem dál bez pocitu zmaru.

O autorovi| Kristina Kadlas Blümelová, kristina.kadlas.blumelova@economia.cz

Foto autor| FOTO: HN – TOMÁŠ KOUBA

Foto popis| Tomáš Hruša Absolvent ekonomie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval jako šéf CzechInvestu, Středoevropského technologického institutu CEITEC i jako náměstek ministra školství pro výzkum a vysoké školství. Vzdělávání se věnuje i po rodičovské dovolené, je spoluzakladatelem projektu Education Republic.

Zveme vás na předvánoční Koktejl s Marianne

11.11.2019 marianne.cz str. 00

pořádáme pro vás další Koktejl s Marianne, tentokrát v úžasném gotickém domě na Malé Straně v Praze. Přijďte s námi a našimi hosty přivítat advent. Opět nebude chybět šéfredaktorka Marianne Monika Mudranincová společně s redakcí a také se můžete těšit na tři úžasné dámy, kterými jsou Magdalena Vokáčová, Jana Bernášková a Veronika Jonášová

Jak se přihlásit?

Na Koktejl s Marianne se mohou hlásit pouze členky Marianne Klubu. Že do něj ještě nepatříte? Nevadí, registrovat se můžete zde. Poté na stránkách Marianne Klubu kliknete na sekci "eventy" a vyplňte registrační formulář na Koktejl, včetně otázek "Proč se chcete Koktejlu s Marianne zúčastnit?" a "Na co byste se chtěla zeptat našich hostů?".

POZOR, kapacita je omezená, můžeme pozvat jen určité množství čtenářek. Pokud vás vylosujeme, pošleme vám potvrzovací e-mail s pozvánkou.

KDY?

28. 11. 2019 v 18:00

KDE?

Sněmovní 174/7, 118 00 Malá Strana

Podívejte se, jak vypadal náš poslední Koktejl s Marianne: JARNÍ KOKTEJL S MARIANNE: Ve znamení krásy.

Lucii je 24 let, studuje druhým rokem magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Spolu s partou mladých lidí pořádá Korzo Národní, největší oslavy 30 let od sametové revoluce v Praze. Díky této své

aktivitě se dostala do výběru talentovaných Čechů pod 30 let časopisu Forbes. Jak budou letošní oslavy vypadat? A proč vlastně se svými vrstevníky slaví něco, co sami nezažili?

V roce 2014, kdy jste s pořádáním oslav na Národní začínali, vám bylo jen 19 let, první rok na vysoké. Neběhá v tomto věku člověk spíš po večírcích?

Ne že bych to nestíhala i tak. Ale už na střední jsem se snažila trávit volný čas i smysluplně. Jsem původně z Českých Budějovic, kde jsem vyrostla na pořádání Budějovického Majálesu. Ten je hodně specifický právě tím, že je v režii středoškoláků. Tam jsem zjistila, že mě pořádání kulturních akcí pro ostatní baví a Korzo Národní bylo přirozeným pokračováním.

Jak jste se tedy dostala k oslavám 17. listopadu?

Pravdou je, že ten impuls přišel nejprve zvenčí. V roce 2014 se na nás obrátili organizátoři oslav 20. výročí sametové revoluce s tím, že oni sami už se na to necítí a hledají novou krev.

Pro partu Budějovičáků to tehdy byla výzva a přemýšleli jsme, jak oslavy na tak významném místě uspořádat a co chceme vlastně říct. Co pro nás 17. listopad znamená? Pro většinu našich vrstevníků, a vlastně ani pro nás samotné ten den totiž nenesl zvláštní význam a neměli jsme k němu speciální vztah. Jako by to bylo něco, co se týká jen generací před námi. To je ale velký omyl. Právě my dnes díky událostem před 30 lety žijeme ve svobodě. Ta k nám jen tak nespadá z nebe a není samozřejmostí ani dnes. To jsme si museli nejprve sami uvědomit.

Jak vznikla myšlenka slavit 17. listopad takto? Nechtěla většina lidí spíš demonstrovat?

Právě to jsme chtěli změnit. Každý rok jsme během 17. listopadu slychali pouze stížnosti na aktuální politické kauzy. Byl to den negativních emocí. Často byl zneužíván různými extremistickými skupinami i jednotlivci. Ne že by kritika často nebyla na místě, ale chyběla nám pozitivní alternativa. Něco, s čím se můžete ztotožnit, i když zrovna nejste proti něčemu. Chtěli jsme připomenout historické pozadí toho svátku a zároveň fakt, že žijeme ve svobodné a demokratické společnosti. Jak se to vlastně stalo, že dnes žijeme ve svobodě, co tomu předcházelo a kdo se o pád totality zasloužil. Sami jsme to nebyli, ačkoliv dnes z toho výsledku žijeme. To nás dovedlo k tomu, že naším nejvýraznějším pocitem v ten den je vděk. Přišlo nám proto přirozené poděkovat. Právě proto se podtitulem Korza na Národní třídě stalo heslo Díky, že můžem. Pro někoho může být trochu naivní. My ale netvrdíme, že je dnes vše ideální. Slavíme ale právě možnosti a chuť něco s tím dělat.

Jak tedy akce vypadá? Čím se liší od ostatních?

Od začátku Korzo koncipujeme jako celodenní pouliční slavnost. Je pro všechny, kteří si chtějí připomenout, co se v letech 1939 a 1989 stalo, a zároveň chtějí společně oslavit možnosti, které nám dnešní doba nabízí. Program tuhle pestrost odráží. Myslím, že se daří lidem právě tou rozmanitostí dostávat i k tomu, za čím by se nevydali. Vyrazí např. na koncert, ale zaujme je výstava a i když vyrazili hlavně za zábavou, zjistí něco navíc.

Má tedy Korzo i nějak vzdělávat?

Kromě kulturního programu připravujeme každoročně i vzdělávací, a to pro všechny věkové kategorie. Úspěch mívá i program pro rodiny s dětmi – pouliční divadla, skautské hry, dětský koutek, autorské čtení.

URL| <https://www.marianne.cz/clanek/zveme-vas-na-predvanocni-koktejl-s-marianne>

Čínský institut s cejchem špionáže podpořil Zeman

11.11.2019 Deník N str. 02 Zpravodajství
JAKUB ZELENKA

V Praze se brzy otevře čínský institut, před kterým varují tajné služby po celém světě. Má fungovat na škole, kterou vede sponzorka Miloše Zemana. Ten otevření institutu pomohl.

Budovu Vysoké školy finanční a správní (VŠFS) Ioni v prosinci ozářily modré majáčky. Z černého BMW s čínskou vlajkou vystoupila první místopředsdkyně čínské vlády Sun Čchun-lan. Doprovázalo ji několik kolegů z

kabinetu včetně ministra školství Čchen Pao-šenga. Právě pod jeho resort spadá Konfuciov institut, který má vysoká škola v lednu 2020 otevřít.

Při vstupu do vysoké školy čínské politiky vítalo zhruba dvacet Číňanů s vlaječkami. Na místě byl i hradní kancléř Vratislav Mynář, který odhalil základní desku nově vznikající pobočky institutu. Ta pražská bude druhou po pracovišti na Univerzitě Palackého v Olomouci, které vzniklo už v roce 2007. O vytvoření dalšího Konfuciova institutu informoval jako první magazín Hospodářských novin Ego!

Vysoká škola odmítla sdělit, jestli se čínská strana na fungování projektu podílí i finančně. „Jsme soukromý subjekt a vnímáme to jako obchodní tajemství,“ reagovala mluvčí školy Magdalena Straková.

Rozhovor s rektorkou podle mluvčí kvůli nabitému programu v nejbližší době není možný. Dohoda o vzniku institutu byla podle webové stránky školy podepsána loni v listopadu na veletrhu v Šanghaji za přítomnosti Miloše Zemana.

Prezident má k vysoké škole blízko z několika důvodů. V roce 2017 na ni přednášel a rektorka školy patří mezi jeho sponzory. Během volební kampaně mu pod svým jménem na transparentní účet poslala 50 tisíc korun. Šenkýřová serveru Aktuálně.cz řekla, že o zaslání daru ji poprosila její matka.

„Nemám k věci žádný komentář,“ řekl stručně mluvčí Hradu Jiří Ovčáček na dotaz, zda dar sehrál v podpoře prezidenta při vyjednávání s čínskou stranou roli.

VÝZKUM OBCHODU MEZI ČÍNOU A ČESKEM

Na světě působí stovky poboček Konfuciova institutu. Pražský projekt se má odlišovat přítomností ekonomicko-podnikatelského think-tanku. „Bude se zaměřovat na českočínské obchodní vztahy a vydávat analýzy. První výstup se tiskne a do týdne bychom mohli poslat první vydání,“ doplnila mluvčí Straková.

Institut hájí také ministr průmyslu Karel Havlíček (za ANO), který před nástupem do vlády působil na škole jako děkan. Doposud je v představenstvu školy. „Institutů je po světě více než 500, jen v USA kolem stovky. VŠFS se zaměřuje na ekonomiku a obchod a v Česku chybí opravdu nestranné a kvalitní hloubkové analýzy, včetně vědeckých výzkumů zaměřených na posouzení ekonomických vztahů mezi Českem a Čínou,“ napsal ministr Deníku N. Na otázku financování neodpověděl. Nechtěl o něm mluvit ani místopředseda představenstva Emil Šenkýř.

Obnovení česko-čínských obchodních vztahů je tématem od roku 2013, kdy vláda Jiřího Rusnoka restartovala vztahy s asijskou velmocí. Velkým zastáncem ekonomické spolupráce i diplomacie je prezident Miloš Zeman. Ten při pražské návštěvě svého čínského protějšku Si Ťin-pchinga ohlašoval investice 230 miliard do roku 2020. Ty však zůstávají daleko za očekáváním. Například investice mnohem menšího Tchaj-wanu jsou 14krát větší než ty čínské. Podle České národní banky se přímé zahraniční investice z Číny loni snížily o 15,1 miliardy korun.

Vysoká škola finanční a správní mimo jiné spolupracuje se dvěma čínskými univerzitami a na její půdě studovaly a studují desítky čínských studentů. Od roku 2013 se vysoká škola účastní programu takzvaného třístranného vzdělávacího projektu. Studenti z Číny tak mají možnost studovat rok v rodné zemi, poté v Česku a USA.

V akademické spolupráci s Čínou však vyvstává řada rizik. Před těmi opět varoval minulý týden mluvčí Bezpečnostní informační služby (BIS) Ladislav Šticha. „Lidé od nás jsou zvaní na výlety do Čínské lidové republiky, tam jsou hoštění, všechno je to čínskou stranou placeno a potom na konci přijde nabídka na spolupráci. Snažíme se nejen vědeckou obec, ale také univerzity a politiky varovat před tím, že toto nebezpečí hrozí,“ řekl mluvčí BIS Ladislav Šticha pro Otázky Václava Moravce.

VAROVÁNÍ TAJNÝCH SLUŽEB

Před Konfuciovým institutem varuje například americká FBI a zahraniční školy naopak zvažují, zda pobočky čínské organizace nerušit. K obavám přispěl i nedávný případ, kdy byl šéf bruselského Konfuciova institutu Sinning Sung kvůli špionáži na osm let vyhoštěn ze schengenského prostoru.

Horkým tématem jsou Konfuciovy instituty zejména v Austrálii, kde vláda jejich působení na tamních univerzitách vyšetřovala – včetně údajného tlaku na cenzuru výuky. Ve Spojených státech pak University of North Florida místní institut po prozkoumání jeho aktivit po čtyřech letech činnosti uzavřela.

„Konfuciov institut na Vysoké škole finanční a správní by měl začít od ledna příštího kalendářního roku. Mnohem dříve bude mít webové stránky. Na nich budou informace k provozu a programu. Kolegové na tom intenzivně pracují a stránky jsou před spuštěním,“ řekla mluvčí školy Straková.

Diskuse o vlivu čínského totalitního režimu na české školy se rozběhla poté, co server Aktuálně.cz přišel se zjištěním, že Univerzita Karlova pořádala konferenci skrytě placené čínskou ambasádou.

Jejich obsah byl podle některých sinologů vychýlen ve prospěch čínské propagandy. Kvůli kauze museli skončit tři lidé, včetně vedoucího Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Miloše Balabána. Čínské peníze tekly skrze firmu, ve které figuroval.

Vysoká škola finanční a správní si v roce 2009 prošla krizí, když Hospodářské noviny upozornily na nezvyklé množství prominentních studentů, kteří vystudovali za krátké časové období.

***

V Česku chybí opravdu nestranné a kvalitní hloubkové analýzy, včetně vědeckých výzkumů zaměřených na posouzení ekonomických vztahů mezi Českem a Čínou. Karel Havlíček ministr průmyslu a člen představenstva VŠFS

O autorovi | JAKUB ZELENKA, redaktor

Foto autor | FOTO: VYSOKÁ ŠKOLA FINANČNÍ A SPRÁVNÍ

Foto popis | U odhalení základní desky nově vznikajícího institutu byl i hradní kancléř Vratislav Mynář.

Školský systém vyrábí třetinu společnosti, která je zcela demotivovaná, říká Hruša z Education Republic

11.11.2019 modernizaci.iHNed.cz str. 00

Kristina Kadlas Blümelová

České školství stojí nad propastí neefektivnosti, a pokud se nemá zřítit do hlubin, bude muset zásadně změnit přístup k dítěti i systému výuky. Alespoň si to myslí Tomáš Hruša, spoluzakladatel projektu Education Republic, který studentům i dospělým ukazuje, jak se lze učit efektivně.

HN: V čem konkrétně se vám stávající systém vzdělávání zdá neefektivní?

Veďte si, kolik času tráví děti ve škole, a pak si to číslo porovnejte s tím, kolik dětí školní docházkou opravdu něco získalo, vytvořilo si správné návyky a kolik z nich se chce i nadále aktivně vzdělávat. Výsledek je naprosto tristní. Stávající systém funguje jenom na selektivním principu. Ze všech dětí vybere ty chytré, které pošle na vyšší stupně vzdělávání, ale už se vůbec neumí postarat o ty, kteří jsou zranitelní, protože nemají nadání, intelekt, dobré rodinné zázemí či jsou prostě jen chudí. A to je vlastně obrovské mrhání lidským potenciálem z pohledu celé společnosti. Přijde mi, že systém programově vyrábí třetinu společnosti, která je naprosto demotivovaná a frustrovaná, a není schopen jí pomoci. Kdyby školství fungovalo a mělo dobře nastavené cíle, tak by i tito lidé měli šanci na spokojený život. Ta obrovská neefektivita je právě v dosahování i těch deklarovaných cílů.

Tvrdíte, že školský systém vyrábí "ztracenou" část populace. Jak by tedy měl mít nastavené cíle, aby se to nedělo?

Myslím, že cílem by mělo být to, aby děti byly připraveny na reálný život. Zároveň by však měly v maximální možné míře rozvíjet svůj potenciál, který bychom my dospělí neměli soudit, protože v tomhle životě není spravedlivý. Každý máme nadělené určité schopnosti, někdo jich má více, jiný méně. Můžeme to však vyvážit spravedlností v přístupu. Položím řečnickou otázku. Jak školství pomáhá žákovi, který není třeba tak nadaný, když pravidelně nosí špatné známky, nerozumí tomu, co se ve škole učí, a všichni na něj kašlou, protože ho označí za beznadějný případ?

Absolvent ekonomie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval jako šéf CzechInvestu, Středoevropského technologického institutu CEITEC i jako náměstek ministra školství pro výzkum a vysoké školství. Vzdělávání se věnuje i po rodičovské dovolené, je spoluzakladatelem projektu Education Republic.

HN: Povězte.

Takové dítě si vytvoří absolutní blok, bude demotivované, frustrované. Přitom můžeme výuku diferencovat tak, abychom i takovému dítěti nabídli možnost jet v zóně jeho nejbližšího vývoje, to znamená na hranici jeho možností. Výsledkem bude, že sice nezvládne pochopit sto padesát jevů ve fyzice, nýbrž jen osm či dvacet, ale všechny pochopí do hloubky a naučí se, že poznávání a učení má smysl kdykoliv. Vzdělávání je nástroj k tomu, aby se každý naučil dělat věci, které jsou pro něho užitečné a podstatné, a ty se naučil dělat dobře. Zásadní je, aby si děti ze školy odnesly sebevědomí a důvěru ve svoji schopnost učit se nové věci. Toho serií špatných známek opravdu nedocílíte.

Nemyslíte si, že takový systém v současnosti nabízejí speciální školy?

Samozřejmě že pokud má dítě nějaké objektivně závažné postižení, bude mu ve speciální škole lépe, a navíc se mu tam budou věnovat speciální pedagogové. Ale my teď hovoříme o třetině populace a ta rozhodně nepatří do zvláštních a speciálních škol. Takže není řešením vytvářet další a další typy škol podle toho, jak máme děti kategorizované, ale jednu kvalitní školu, která umí výuku diferencovat a každému dítěti pomoci tak, aby se drželo po většinu času na hraně svých možností.

Lze vůbec systém diferenciací výuky vytvořit v běžné škole, kde bývá v jedné třídě i 25 dětí a jen jeden pedagog?

Právě jste se dotkla podstaty problému. Dobrý učitel je i dobrý manažer. A systém diferencované výuky má výhodu v tom, že zvládne i větší počty dětí ve třídě, protože když má kantor na starosti více dětí, musí vytvářet aktivity, jež nejsou pasivní. Takže může vytvořit více situací, kdy se děti potkají se svou zónou. A je pravděpodobné, že ve větší třídě jsou minimálně tři děti v určitý okamžik v situaci, že se mohou učit společně, protože mají podobnou zónu. Diferenciací neznamena, že každé dítě dostane minutu a půl pozornosti a zbytek času kouká z okna, ale naopak, že děti pracují z principu samy, samy se učí a učitel jim pomáhá různou měrou tak, jak které dítě potřebuje. Děti jsou v ten moment nositeli svého vlastního učení a jsou aktivní. Naučí se nejen danou látku, ale i sociální dovednosti. V diferencovaných třídách je ideální pracovat i s tandemovou výukou, kdy jsou dětem k dispozici dva učitelé, kteří si takto mohou pomáhat i při rozvíjení vlastních kompetencí. Ideální je zejména v nižších ročnících, kde je třeba dětem vytvořit elementární návyky pro samostatnou práci.

Jak si představujete ideální výuku v praxi?

Základem je podle mě bezpečné prostředí bez stresu ze známek. Když je dítě pod negativním stresem, nenaučí se nic. A pak je třeba učit relevantní věci, které jsou potřeba pro 21. století, a učit je efektivně. To znamená držet děti co největší procento času v soustředění, aby se hluboce věnovaly tomu, čemu by se věnovat měly. Pokud se toto učitelé podaří, děti si odnesou ze školy nesrovnatelně víc, než když jen pasivně sedí a poslouchají. Taková efektivní výuka má ještě jedno pozitivum. Děti se pak nemusí učit doma a čas, který by běžně trávily unavené nad domácím procvičováním, mohou trávit třeba hrou s kamarády, odpočinkem či sportem.

Předpokládám, že efektivní výuka jde ruku v ruce s vnitřní motivací.

Přesně tak. Důležité je pracovat s postoji, aby děti opravdu věděly, proč se co učí. Pokud toto nechápu, nemá smysl do nich nic dalšího sypat. Individuální přístup je důležitý proto, aby učitel v dětech dokázal nastartovat

schopnost se efektivně učit. Takže dobrá škola nejdříve zjistí, jak na tom dítě je, volí takové metody výuky, aby ho co nejdéle držela v zóně nejbližšího vývoje, a dává mu kvalitní zpětnou vazbu. A zároveň používá kurikulum, jež je v životě k něčemu dobré. Učí podstatné věci a zejména věci, které jsou přenositelné, typicky třeba klíčové kompetence, protože ty v budoucnu všichni využijí, ať už budou dělat cokoli. Domnívám se, že u dětí, kterým je třeba osm let, nemají přílišně specializace smysl. Cestu vidím spíše v univerzální přípravě na věci, které přináší dnešní doba a které se mohou stát v budoucnu. Aktuální rozvoj emoční inteligence a měkkých dovedností bude pro většinu dětí za deset let rozhodně užitečnější, než když je na prvním stupni budeme učit, jak od sebe odlišit šišku borovou a smrkovou. To si může jednoduše zjistit, až to bude potřebovat.

Tento koncept ale téměř převrací všechny zažitě pořádky a boří představy o univerzálním všeobecném přehledu.

Do jisté míry ano. Informací je dnes tolik, že se je nemůžeme naučit nikdy do hloubky všechny, i kdybychom se snažili sebevíc. Proto je třeba udělat nějaký výběr a pro tento výběr by mělo být důležité to, jak často se s určitými jevy člověk vlastně setkává. Další věc, která je pro ideální kurikulum klíčová, je míra zobecnění, již můžeme aplikovat. Čili je třeba vybrat modelové příklady, na nichž se dá ukázat princip fungování dalších jevů. Třeba na příkladu trepy velké dítě pochopí, jak funguje buňka a každý živý organismus. Není ale třeba, aby se učilo nazpaměť 15 typů buněk v něm. V momentě, kdy jednou skutečně danou látku pochopí, pochopí mnoho dalších věcí, které se mu tímto poznáním otevrou. A to je další podstatný aspekt - hloubka pochopení určitého jevu. V momentě, kdy jej dítě pochopí do určité hloubky, už nikdy ho nemůže zapomenout a své znalosti může aplikovat i na ostatní věci. A k této úrovni poznání může dojít skutečně každý.

I ta vámi zmíněná "ztracená" třetina populace?

Určitě, jen to takovým dětem potrvá déle. Každý má možnost pochopit cokoli, jediné, v čem se to liší, je čas a jeho množství na to, aby k tomu došlo. A každý musí znát hranici, kdy je pro něj ještě učení některých věcí smysluplné. Proto jsem zastáncem toho, že i když je dítě pomalejší, nemá rezignovat na hluboké pochopení. Jen se mu ve škole zúží počet jevů, na kterých ho bude cvičit. To znamená, že ze základní školy odejde s tím, že sice probral jen třetinu jevů oproti ostatním dětem, ale každý se učil na té nejhlubší úrovni. Tyto znalosti pak může využít k tomu, aby pokračovalo životem dál bez pocitu zmaru.

Článek byl publikován ve speciální příloze Budoucnost vzdělávání.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66674230-skolsky-system-vyrabi-ztracenou-cast-populace>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
iHNed.cz

Školský systém vyrábí "ztracenou" část populace

11.11.2019 iHNed.cz str. 00

Kristina Kadlas Blümelová

České školství stojí nad propastí neefektivity, a pokud se nemá zřítit do hlubin, bude muset zásadně změnit přístup k dítěti i systému výuky. Alespoň si to myslí Tomáš Hruďa, spoluzakladatel projektu Education Republic, který studentům i dospělým ukazuje, jak se lze učit efektivně.

HN: V čem konkrétně se vám stávající systém vzdělávání zdá neefektivní?

Vezměte si, kolik času tráví děti ve škole, a pak si to číslo porovnejte s tím, kolik dětí školní docházkou opravdu něco získalo, vytvořilo si správné návyky a kolik z nich se chce i nadále aktivně vzdělávat. Výsledek je naprosto tristní. Stávající systém funguje jenom na selektivním principu. Ze všech dětí vybere ty chytré, které pošle na vyšší stupně vzdělávání, ale už se vůbec neumí postarat o ty, kteří jsou zranitelní, protože nemají nadání, intelekt, dobré rodinné zázemí či jsou prostě jen chudí. A to je vlastně obrovské mrhání lidským

potenciálem z pohledu celé společnosti. Přijde mi, že systém programově vyrábí třetinu společnosti, která je naprosto demotivovaná a frustrovaná, a není schopen jí pomoci. Kdyby školství fungovalo a mělo dobře nastavené cíle, tak by i tito lidé měli šanci na spokojený život. Ta obrovská neefektivita je právě v dosahování i těch deklarovaných cílů.

Tvrdíte, že školský systém vyrábí "ztracenou" část populace. Jak by tedy měl mít nastavené cíle, aby se to nedělo?

Myslím, že cílem by mělo být to, aby děti byly připraveny na reálný život. Zároveň by však měly v maximální možné míře rozvíjet svůj potenciál, který bychom my dospělí neměli soudit, protože v tomhle životě není spravedlivý. Každý máme nadělené určité schopnosti, někdo jich má více, jiný méně. Můžeme to však vyvážit spravedlností v přístupu. Položím řečnickou otázku. Jak školství pomáhá žákovi, který není třeba tak nadaný, když pravidelně nosí špatné známky, nerozumí tomu, co se ve škole učí, a všichni na něj kašlou, protože ho označí za beznadějný případ?

Tomáš Hruša

Absolvent ekonomie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval jako šéf CzechInvestu, Středoevropského technologického institutu CEITEC i jako náměstek ministra školství pro výzkum a vysoké školství. Vzdělávání se věnuje i po rodičovské dovolené, je spoluzakladatelem projektu Education Republic.

HN: Povězte.

Takové dítě si vytvoří absolutní blok, bude demotivované, frustrované. Přitom můžeme výuku diferencovat tak, abychom i takovému dítěti nabídli možnost jet v zóně jeho nejbližšího vývoje, to znamená na hranici jeho možností. Výsledkem bude, že sice nezvládne pochopit sto padesát jevů ve fyzice, nýbrž jen osm či dvacet, ale všechny pochopí do hloubky a naučí se, že poznávání a učení má smysl kdykoliv. Vzdělávání je nástroj k tomu, aby se každý naučil dělat věci, které jsou pro něho užitečné a podstatné, a ty se naučil dělat dobře. Zásadní je, aby si děti ze školy odnesly sebevědomí a důvěru ve svoji schopnost učit se nové věci. Toho sérií špatných známek opravdu nedocílíte.

Nemyslíte si, že takový systém v současnosti nabízí speciální školy?

Samozřejmě že pokud má dítě nějaké objektivně závažné postižení, bude mu ve speciální škole lépe, a navíc se mu tam budou věnovat speciální pedagogové. Ale my teď hovoříme o třetině populace a ta rozhodně nepatří do zvláštních a speciálních škol. Takže není řešením vytvářet další a další typy škol podle toho, jak máme děti kategorizované, ale jednu kvalitní školu, která umí výuku diferencovat a každému dítěti pomoci tak, aby se drželo po většinu času na hraně svých možností.

Lze vůbec systém diferenciací výuky vytvořit v běžné škole, kde bývá v jedné třídě i 25 dětí a jen jeden pedagog?

Právě jste se dotkla podstaty problému. Dobrý učitel je i dobrý manažer. A systém diferencované výuky má výhodu v tom, že zvládne i větší počty dětí ve třídě, protože když má kantor na starosti více dětí, musí vytvářet aktivity, jež nejsou pasivní. Takže může vytvořit více situací, kdy se děti setkávají se svou zónou. A je pravděpodobné, že ve větší třídě jsou minimálně tři děti v určitý okamžik v situaci, že se mohou učit společně, protože mají podobnou zónu. Diferenciace neznamená, že každé dítě dostane minutu a půl pozornosti a zbytek času kouká z okna, ale naopak, že děti pracují z principu samy, samy se učí a učitel jim pomáhá různou měrou tak, jak které dítě potřebuje. Děti jsou v ten moment nositeli svého vlastního učení a jsou aktivní. Naučí se nejen danou látku, ale i sociální dovednosti. V diferencovaných třídách je ideální pracovat i s tandemovou výukou, kdy jsou dětem k dispozici dva učitelé, kteří si takto mohou pomáhat i při rozvíjení vlastních kompetencí. Ideální je zejména v nižších ročnících, kde je třeba dětem vytvořit elementární návyky pro samostatnou práci.

Jak si představujete ideální výuku v praxi?

Základem je podle mě bezpečné prostředí bez stresu ze známek. Když je dítě pod negativním stresem, nenaučí se nic. A pak je třeba učit relevantní věci, které jsou potřeba pro 21. století, a učit je efektivně. To znamená držet děti co největší procento času v soustředění, aby se hluboce věnovaly tomu, čemu by se věnovat měly. Pokud se toto učitelé podaří, děti si odnesou ze školy nesrovnatelně víc, než když jen pasivně sedí a poslouchají. Taková efektivní výuka má ještě jedno pozitivum. Děti se pak nemusí učit doma a čas, který by běžně trávily unavené nad domácím procvičováním, mohou trávit třeba hrou s kamarády, odpočinkem či sportem.

Předpokládám, že efektivní výuka jde ruku v ruce s vnitřní motivací.

Přesně tak. Důležité je pracovat s postoji, aby děti opravdu věděly, proč se co učí. Pokud toto nechápu, nemá smysl do nich nic dalšího sypat. Individuální přístup je důležitý proto, aby učitel v dětech dokázal nastartovat schopnost se efektivně učit. Takže dobrá škola nejdříve zjistí, jak na tom dítě je, volí takové

metody výuky, aby ho co nejdéle držela v zóně nejbližšího vývoje, a dává mu kvalitní zpětnou vazbu. A zároveň používá kurikulum, jež je v životě k něčemu dobré. Učí podstatné věci a zejména věci, které jsou přenositelné, typicky třeba klíčové kompetence, protože ty v budoucnu všichni využijí, ať už budou dělat cokoli. Domnívám se, že u dětí, kterým je třeba osm let, nemají přílišné specializace smysl. Cestu vidím spíše v univerzální přípravě na věci, které přináší dnešní doba a které se mohou stát v budoucnu. Aktuální rozvoj emoční inteligence a měkkých dovedností bude pro většinu dětí za deset let rozhodně užitečnější, než když je na prvním stupni budeme učit, jak od sebe odlišit šišku borovou a smrkovou. To si může jednoduše zjistit, až to bude potřebovat.

Tento koncept ale téměř převrací všechny zažitá pořádky a boří představy o univerzálním všeobecném přehledu.

Do jisté míry ano. Informací je dnes tolik, že se je nemůžeme naučit nikdy do hloubky všechny, i kdybychom se snažili sebevíc. Proto je třeba udělat nějaký výběr a pro tento výběr by mělo být důležité to, jak často se s určitými jevy člověk vlastně setkává. Další věc, která je pro ideální kurikulum klíčová, je míra zobecnění, již můžeme aplikovat. Čili je třeba vybrat modelové příklady, na nichž se dá ukázat princip fungování dalších jevů. Třeba na příkladu trepky velké dítě pochopí, jak funguje buňka a každý živý organismus. Není ale třeba, aby se učilo nazpaměť 15 typů buněk v něm. V momentě, kdy jednou skutečně danou látku pochopí, pochopí mnoho dalších věcí, které se mu tímto poznáním otevrou. A to je další podstatný aspekt - hloubka pochopení určitého jevu. V momentě, kdy jej dítě pochopí do určité hloubky, už nikdy ho nemůže zapomenout a své znalosti může aplikovat i na ostatní věci. A k této úrovni poznání může dojít skutečně každý.

I ta vámi zmíněná "ztracená" třetina populace?

Určitě, jen to takovým dětem potrvá déle. Každý má možnost pochopit cokoli, jediné, v čem se to liší, je čas a jeho množství na to, aby k tomu došlo. A každý musí znát hranici, kdy je pro něj ještě učení některých věcí smysluplné. Proto jsem zastáncem toho, že i když je dítě pomalejší, nemá rezignovat na hluboké pochopení. Jen se mu ve škole zúží počet jevů, na kterých ho bude cvičit. To znamená, že ze základní školy odejde s tím, že sice probral jen třetinu jevů oproti ostatním dětem, ale každý se učil na té nejhlubší úrovni. Tyto znalosti pak může využít k tomu, aby pokračovalo životem dál bez pocitu zmaru.

Článek byl publikován ve speciální příloze Budoucnost vzdělávání.

Tomáš Hruša, spoluzakladatel projektu Education Republic

URL| <https://domaci.ihned.cz/c1-66674230-skolsky-system-vyrabi-ztracenou-cast-populace>

Z Jesenicka na Cambridge

11.11.2019 Týden str. 74 Život

Vladimír Barák

Velké nároky, ale obrovské možnosti. Takový život nabízí University of Cambridge, druhá nejstarší univerzita v anglicky mluvící části světa založená ve 13. století. Její studentkou se letos stala i THEA KRATOCHVÍLOVÁ, která v mezinárodní maturitní zkoušce dosáhla plného skóre a dostala se mezi 0,3 procenta nejlepších studentů světa.

* Vystudovala jste soukromou střední školu Open Gate, nyní míříte na Cambridge ve Velké Británii. Co předcházelo vašemu přestupu na osmileté gymnázium?

Chodila jsem do normální základní školy v místě bydliště. Obec se jmenuje Lipová -lázně a leží v okrese Jeseník v Olomouckém kraji, žije tu přes dva tisíce lidí. V páté třídě jsem se ale rozhodla, že chci jít pryč. Uvědomila jsem si, že klasický model českého vzdělávání mi úplně nevyhovuje, a přestože místní škola byla velice slušná, necítila jsem se v hodinách plně využitá. Nebyl prostor se tu vyjádřit a přišlo mi, že chci něco víc. Nejpalčivěji jsem to cítila v angličtině, kterou jsem se chtěla učit důkladněji, intenzivněji, trochu mi chyběl mezinárodní rozhled. Takže jsem s rodiči začala řešit, co dál.

* Podle mě málokteré jedenáctileté dítě řeší mezinárodní rozhled...

V tomto za vše vděčím svým rodičům. Dodnes si pamatuji, že mi v první třídě pustili film Dobrý ročník (z roku 2006, režisér Ridley Scott, v hlavní roli Russell Crowe, pozn. red.), který je o londýnském expertovi v oboru investic. Když jsem o rok později do školního časopisu Kaštánek měla napsat, čím jednou chci být, už ve druhé třídě jsem měla jasno: ředitelkou banky. Což mě v podstatě neopustilo dodnes. A ředitelka banky by asi měla mít mezinárodní rozhled, ne?

* Nepochybně ano. Byla Open Gate první volbou?

Zvažovali jsme i jiné školy, ale tam často nebyla možnost internátu, navíc byly hodně drahé. Táta zrovna v té době četl nějaký článek právě o Open Gate. Byla tam možnost bydlení na studentských kolejích, hodně kladli důraz na cizí jazyky a rovněž pro nás bylo důležité, že škola nabízela stipendium pro sociálně znevýhodněné studenty. Jela jsem se podívat na den otevřených dveří. Rodiče na mě udělali trochu podraz, protože mi jaksi „zapomněli“ říct, že v ten samý den se píší i přijímačky nanečisto (úsměv). Ale dopadlo to dobře. Přijali mě a já strávila na škole osm let až do maturity.

* Maturitu si rozeberme důkladněji, protože právě díky výsledkům této zkoušky jste se dostala na Cambridge. Jak probíhala příprava?

Na maturitu se samozřejmě připravujete během celého studia. U osmiletého gymnázia je to ale intenzivnější v posledních čtyřech letech, přičemž klíčové jsou poslední dva roky. Teď mluvím o mezinárodní maturitě, kterou umožňuje a již si volí drtivá většina studentů Open Gate. Zkráceně se označuje jako IB maturita, z mezinárodního názvu International Baccalaureate Diploma Programme.

* V čem je mezinárodní maturita odlišná?

Její výsledek uznávají univerzity po celém světě včetně těch nejprestižnějších, jako je v mém případě University of Cambridge. Na některých univerzitách dokonce zcela nahrazuje přijímací zkoušky. Odlišná je v celém pojetí. Zatímco česká maturita je nárazovou zkouškou z několika na sobě nezávislých předmětů, ta mezinárodní je mnohem komplexnější a vyžaduje po studentech hlubší znalost probíraných témat.

* Lze to nějak jednoduše přiblížit?

Pro poslední dva roky studia, tedy v septimě a oktávě, si studenti vybírají předměty ze šesti různých skupin, z každé skupiny jeden. Pokud zůstaneme u mého snu stát se ředitelkou banky, tak jako příklad uvedu skupinu tři: Jednotlivce a společnost. Tady jde o humanitní studia a sociální vědy – a zde si student vybírá jeden z následujících předmětů: dějepis, ekonomie, globální politika a psychologie. Tři předměty studujete na vyšší úrovni, tři na základní. Z těchto předmětů pak skládáte mezinárodní maturitu IB.

* Ve výsledku jde o to napsat jeden test?

Někdy jde o závěrečný test, někdy píšete i seminární práci. V umění jde o výsledné dílo... Celkově lze získat 45 bodů. Po sedmi bodech za každý ze šesti předmětů, tedy dvaadvacet bodů. A pak jsou tři bonusové body za kurz Teorie vědy a rozšířenou esej v rozsahu čtyři tisíce slov na téma podle vlastního uvážení z některého ze šesti vybraných předmětů. Ke složení maturity stačí obvykle získat čtyřicet bodů.

* Jak významné je bodové skóre pro další studium na vysoké škole?

Složení maturity samozřejmě k přijetí na mezinárodní univerzity nestačí. Ty chtějí bodová skóre mnohem vyšší. Například pro přijetí na Cambridge je to většinou 42 a více bodů. České univerzity to mají odlišné: ty stále většinou preferují vlastní přijímací zkoušky a k IB maturitě často ani nepřihlížejí. Jednou z výjimek je Institut ekonomických studií pod **Fakultou sociálních věd** UK, kde mi dovolili nekonat zkoušky ve standardním rozsahu, ale menším.

* Dočetl jsem se, že na nejvyšší počet bodů dosáhnou jen 0,3 procenta studentů, tedy tři lidi z tisíce. Jak jste dopadla vy?

Já dostala plný počet, což jsem upřímně nečekala – vzhledem k náročnosti zkoušek a nízké pravděpodobnosti takového výsledku. Otevřelo mi to dveře na univerzity opravdu zvučných jmen. Líbí se jim totiž to, že jde o zkoušky standardizované, celosvětově jednotné a do značné míry nezávislé na učitelích, kdy hodně prací a testů bodují externí hodnotitelé.

* Mohla jste tedy nastoupit na jakoukoli britskou univerzitu?

Nastoupit jsem mohla na tu univerzitu, na kterou jsem se již před obdržení bodového hodnocení podmíněně dostala. Celkem se lze přihlásit na pět britských škol. Ty vám dají nabídky. Z nich si následně vyberete dvě, ostatní možnosti propadají. Ve výsledku jsem byla přijata na dvě instituce: University of Cambridge a na London School of Economics, z nichž jsem si nakonec zvolila tu první.

* Ekonomie je do značné míry stále hodně mužskou záležitostí. Nebojíte se, že vás v branži muži ušlapou?

Ten genderový nepoměr si uvědomuji, ale nevidím důvod, proč by mi měl stát v cestě za úspěchem, zejména v případě tak vědecky přesného oboru, jakým je ekonomie. Alespoň tedy ve formě vyučované na University of Cambridge. Vždycky mi totiž šla matematika, kterou miluji pro to, jak je exaktní. To je krůček od ekonomie, která již zcela exaktní být nemusí, ale snaží se na základě statistických modelů pochopit a vysvětlit dění kolem nás. Že jdu správným směrem, jsem si potvrdila i při svém koníčku – debatování. Naši školu jsem reprezentovala v debatování na různých soutěžích a častým tématem bylo politické a ekonomické dění. Tato témata mi, věřím, celkem diskutovat jdou.

* Jednou jsem vás viděl na soutěži debatní ligy a byla jste velmi šikovná. Váš tým dokonce vyhrál. Jak jste se k tomuto koníčku dostala?

Na škole Open Gate bylo debatování velice podporovaným akademickým klubem. Už v době, kdy jsem nastoupila, měla škola mnoho úspěšných debatních týmů. Mě osobně zpočátku nejvíc lákala možnost zlepšit si rétorické dovednosti. Později jsem zjistila, že debatování nesmírně rozšiřuje můj přehled o mezinárodním dění a učí kritickému myšlení.

* Jak vypadá život na Cambridgi?

Akademická část dne je na této univerzitě velice rutinní. Já například mám každý den tři přednášky, pak jdu do knihovny, kde zůstávám až do večera. Výjimkou jsou dny, kdy mám individuální konzultace s profesory, kteří nám zadávají na každé dva týdny sadu úloh či eseje. Studium pohltí většinu dne, ale čas od času chodím na události pořádané studentskými spolky – většinou jde o přednášky úspěšných vědců, politiků, matematiků a tak dále. Dávám přednost workshopům a praktickým hodinám, při kterých je možnost získat nové schopnosti nebo zdokonalit ty stávající. Studentské spolky, ať už akademické, či sportovně zaměřené, jsou zásadní pro budování přátelství a také poznávání ostatních lidí. Dělat nějaký sport na soutěžní úrovni je časově ohromně náročné, takže já jsem zvolila klidnější cestu, kdy nemám fixně dané tréninky, ale ani nereprezentuji univerzitu.

* Stále se dodržuje prastarý systém kolejí, jak je známe z některých britských či amerických filmů?

Ano, specifikem života na Cambridge je rozdělení školy na koleje, které na rozdíl od většiny ostatních univerzit nemají vliv pouze na ubytování. Jde o jakýsi polosamostatný podsystém a v případě Trinity College, což je má kolej, i velice uzavřenou komunitu. Přestože se na přednáškách vídáme i s ekonomy z ostatních kolejí, převážnou část dne stále trávíme mimo Ekonomickou fakultu, a to v prostorách Trinity. Díky tomuto ale v rámci koleje vznikají velice přátelské vztahy i napříč ročníky a obory. Překvapilo mě, že studenti zde většinou nerazí individualistickou politiku, ale vždy se snaží studovat, jíst, sportovat a tak dále společně. I profesori nám často zdůrazňují, že jako skupina, která si vzájemně pomáhá, to dotáhneme daleko dál. Vzhledem k náročnosti studia je vždy příjemné mít kamarády, na něž se můžete kdykoli s čímkoli obrátit. Po týdnu jsem zjistila, že na Cambridgi a konkrétně i na Trinity je nečekaně hodně českých a slovenských studentů. Existuje zde i

Československý studentský spolek. V kolejní jídelně se pravidelně setkávám s některými Čechy, se kterými mimo běžných studentských problémů řešíme i otázky stipendií, brexitu a podobně.

* Hodí se studium na tak prestižní univerzitě pro každého mladého Čecha?

Přestože jsem velice spokojena s úrovní ekonomického programu nabízeného na University of Cambridge, myslím si, že studium v Anglii není úplně pro každého. Přece jenom jde o naprosto jinou mentalitu a samotné počasí může pro mnohé představovat velký šok. Upřímně jsem si stále úplně nezvykla na každoranní mlhu a hejna havranů po cestě do školy. Určitě bych doporučila před studiem kdekoli v zahraničí vybranou zemi několikrát navštívit.

* Kolik stojí studium na Cambridgi?

Školné v Anglii činí 9250 liber na rok (asi 273 500 korun, pozn. red.), což je poměrně vysoká částka, zejména pro člověka z Čech, kde je vysokoškolské vzdělání bezplatné. Britská vláda ale poskytuje studentům půjčky na pokrytí celého školného. Na půjčku má nárok kdokoli, kdo žil poslední tři roky v EU, ale nejsem si jistá, jestli tato možnost bude i po brexitu. Životní náklady se pohybují okolo 10 000 liber ročně (asi 295 tisíc korun, pozn. red.), vyjma cen letenek. Univerzita sice nabízí různá stipendia, ale udělovací procesy jsou velice zdouhavé a peníze studenti většinou obdrží až s velkým zpožděním. Mé životní náklady jsou naštěstí plně pokryty stipendiem, které jsem získala od Nadace The Kellner Family Foundation.

***

Thea Kratochvílová (20)

Studium na Open Gate ukončila vynikajícími výsledky v mezinárodní maturitě IB a českou maturitou. Studuje ve Velké Británii na University of Cambridge, obor Economics. Získala certifikát CERGE-EI Projects in Applied Economics for Talented Students. Účastnila se národních i mezinárodních debatních soutěží, matematických, zeměpisných a dějepisných olympiád, všech úrovní Mathematical Challenge a The Duke of Edinburgh's Award.

Open Gate

Osmileté gymnázium v Babičích u Prahy zahájilo provoz v roce 2005. V každé třídě je okolo dvaceti studentů. Část bydlí na studentské koleji, část dojíždí. Ve školním areálu mají k dispozici ubytování, stravování, posilovnu, bazén, vlastní knihovnu či divadlo. Od roku 2010 se Open Gate rozrostla i o základní školu. Gymnazisté, kteří bydlí na studentských kolejích, platí roční školné ve výši 470 tisíc korun. Ti, kteří do školy denně dojíždějí, 256 tisíc korun. Školné na základní škole je 195 tisíc korun ročně. Studentům pocházejícím z dětských domovů, pěstounských či neúplných rodin nebo rodin s nízkými příjmy pomáhá Nadace The Kellner Family Foundation manželů Renáty a Petra Kellnerových. Za stipendia vydá nadace ročně zhruba 40 milionů korun. Polovina maturantů každoročně míří na zahraniční univerzity. Absolventi Open Gate studují nebo studovali například na University of Oxford, Yale University, Columbia University, London School of Economics a dalších prestižních školách.

Každý den mám tři přednášky, pak jdu do knihovny, kde zůstávám až do večera.

Foto autor| Foto: archiv

Foto popis| SEN? ŘEDITELKA BANKY. O svém budoucím povolání měla Thea Kratochvílová jasno už ve druhé třídě základní školy. Teď studuje ekonomii na University of Cambridge.

Tady je skutečně líp...
11.11.2019 Reportér str. 104 Byznys
Marek Šálek

Jak nepropadnout chmurám, že získání svobody po listopadu 1989 přichází v posledních letech nazmar? Jedním z receptů je návštěva měst, vesnic a čtvrtí, v nichž se za uplynulých třicet let odehrála proměna k lepšímu. Kdo za tímto vývojem stojí, jak probíhal a kde na něj radnice vzaly peníze? Vzali jsme to od hranic s Německem až ke Slovensku. Začínáme ve městě obklopeném doly, elektrárnami a vojenským cvičišťem – v osmnáctitisícové Kadani.

Česká města

Po čtyřech dekádách totality připomínalo někdejší královské město Kadaň území, kterým prošla válečná fronta. Domy v historickém centru včetně náměstí byly těsně před zřícením, starobylé Špitálské předměstí prošlo „asanací“, jak komunističtí aparátčící označovali plošnou demolici. Vzduch se téměř nedal dýchat, při podzimních inverzích halila kraj žlutohnědá mlha plná síry z blízkých elektráren. Když napadl sníh, popílek jej během několika hodin zbarvil do černa.

Kadaňský rodák Petr Hlaváček, dnes historik a filozof působící na Univerzitě Karlově, se narodil v roce 1974 a dějinami českého severozápadu se zabývá od útlého mládí. Jeho dědeček a pražský rodák František Narcis Hlaváček byl řezník a hostinský, do Kadaně se přistěhoval na podzim 1945: „Pochopil, že tenhle kraj bude pro jeho byznys požehnaním. Začala se sem stěhovat spousta lidí a bylo tady na tehdejší poměry dost peněz. Jenže pak přišel komunistický puč.“

Uč se rusky!

Kadaň svého dětství přibližuje Petr Hlaváček jako město, které vynikalo pestrým národnostním i sociálním složením. Zůstala zde malá německá komunita, přišli volyňští i vídeňští Češi, Slováci, Romové, Maďaři, Rusíni, na sídlišťích dostávali byty lidé z okolních vesnic zbouraných kvůli těžbě uhlí, přidaly se dva tisíce Poláků, kteří pracovali na šachtách, a desítky studentů z Blízkého východu a severní Afriky – děti tamních prominentů. Autor více než třiceti knih o svém rodném městě přidává historiku: „Jdu starým městem, proti mně kráčí opilej černoch a česky mi říká: „Kluku, uč se rusky, to je jazyk budoucnosti!“

Zhroucení železné opony přineslo do Kadaně mnoho změn, pro tento příběh stojí za zmínku ta následující: „Historické jádro bylo od roku 1978 městskou památkovou rezervací, ale vypadalo to tady příšerně. V barácích bydleli Romové, kteří vyřezávali krovy, aby měli čím topit, odpadky házeli do sklepů. Naštěstí můj předchůdce Venca Vaňas dostal spásný nápad: pojďme ty baráky nabídnout lidem k odkoupení za polovičku odhadní ceny. A tím v podstatě zachránil celé staré město,“ vzpomíná současný starosta Jiří Kulhánek.

Domy na kadaňském náměstí se daly po roce 1990 koupit za sto tisíc korun, některé ještě levněji. Město navíc přispívalo na rekonstrukce. „Památkáři hlídají každý detail, což opravy prodražuje. A my jsme sem potřebovali co nejrychleji vrátit život a udržet tady zdejší lidi. Nechtěli jsme armádu veksláků, kteří by to skupovali a rejžovali na tom,“ líčí Jiří Kulhánek, vyučený chemik-operátor a vystudovaný pedagog, který se do Kadaně přišel v roce 1986 a začal učit na druhém stupni základní školy, co bylo potřeba, hlavně chemii. Když byl za Občanské fórum zvolen zastupitelem a stal se i radním, bylo mu osmadvacet let.

Hrdé náplavy

Neobyčejně příjemné a spokojené město. Tak by se daly shrnout dojmy, které na návštěvníka dnešní Kadaň udělá. Obzvlášť milé překvapení je to pro ty, kteří si tento kraj spojují s průmyslovou devastací, bídou a exekucemi, vzestupem extrémních politických stran a hnutí. A nejde jen o opečovávané domy, upravená veřejná prostranství, udržovanou zeleň. „My Kadaňáci jsme velcí patrioti a nedáme na svoje město dopustit, i když jsme vlastně všichni náplavy,“ říká Pavel Beran, který od roku 1992 na pěší zóně provozuje firmu Color 3P, nabízející tiskařské a reklamní práce. „A navíc jsme jediná pravicová bašta v tomhle rudohnědém kraji,“ dodává živnostník.

Kandidátka ODS tady získala v loňských volbách neuvěřitelných padesát dva procent hlasů, její lídr Jiří Kulhánek byl zvolen starostou popáté za sebou – je jím tedy nepřetržitě od roku 2002, čili sedmáct let. Nepřítížilo mu ani to, že z Kadaně pochází letitý člen a sponzor ODS Ahmad Raad – podnikatel libanonského původu a majitel několika zdejších nemovitostí, který byl letos v květnu odsouzen za dotační podvody se solárními elektrárnami k sedmiletému vězení. „Náš starosta je férovej chlap, vážím si ho, nikdy nebyl darebák. A dal kolem sebe na radnici dohromady partu, která dokáže sehnat peníze z dotací a fondů a neprošustrovat je za blbosti,“ říká Pavel Beran.

Nejviditelnějším novodobým počinem je nábřeží Maxipsa Fíka: téměř kilometrová promenáda podél řeky Ohře s mnoha lavičkami, skateboardovým hřištěm, lesním amfi teátre, občerstvením s toaletami, přívozem a půjčovnou lodíček. Po celé délce je lemovaná herními prvky, jsou tu například dvě šlapací kola, která pohánějí vodní čerpadlo, takže můžete soutěžit, kdo dál dostříkne. A proč je nový bulvár pojmenovaný po Maxipsu Fíkovi? Jeho autor Rudolf Čechura pracoval jako ředitel malotřídky v nedalekém Ahníkově (jedna z vesnic, jež padly za obětí těžbě uhlí) a do Kadaně jezdil prodávat ovoce. Herec Josef Dvořák, který večerníčkovou postavu namluvil, vyrůstal přímo v Kadaně.

V létě se tady konají soutěže pro děti, koncerty, divadelní představení. Na konci října už se stmívá dříve, přesto tady v podvečer korzují pejskaři, občas projede cyklista, posedávají tu rybáři. „To víte, že těm firmám něco zůstalo za nehty, ale aspoň vzniklo něco užitečného,“ komentuje jeden z nich stavbu za 200 milionů korun. Nové nábřeží vede územím, kde stávaly hojně navštěvované městské lázně; po jejich zbourání šlo o nevábné místo, jemuž se místní lidé spíše vyhýbali. Dnes je to i pohodlná a oblíbená spojnice mezi podhradím, honosnou vilovou čtvrtí a zahradami františkánského kláštera, který by Kadaňští po dokončení restaurátorských prací rádi viděli mezi památkami UNESCO.

Kadaň není chudé město, shodují se místní lidé. Základem prosperity jsou jak podnikavý duch místních lidí, tak nadprůměrné platy v dolech a elektrárnách, obstojné mzdy nabízejí i některé firmy v průmyslových zónách. V devadesátých letech navíc inkasovala Kadaň desítky milionů ročně za ukládání popílku v odkalištích na pozemcích města, pak byl popílek přeřazen z kategorie nebezpečných odpadů, za jehož uložení je nutné platit, mezi stavební materiály a popílkový ráj skončil. Co se týče obecních příjmů, důležité jsou i zisky dvou podniků zřizovaných městem: kabelové televize (současně poskytovatel internetu) a tepelného hospodářství (nakupuje teplo z elektráren a prodává jej domácnostem).

Přibývá rovněž turistů, kteří do Kadaně přijíždějí za památkami, mnozí využívají také houstnoucí síť cyklostezek. Ve všech má prsty starosta Kulhánek, sám vášnivý cyklista: „Musím se hýbat, jinak bych byl tlustej jako prase. Navíc když jezdím na kole, celkem snadno zjistím, co je kde potřeba opravit a zlepšit,“ připomíná sedmapadesátiletý muž, který je obzvláště hrdý na novou cyklostezku mezi Kadaní a Chomutovem mezi elektrárnou Pruněrov a doly Nástup. „Vede i dobývacím prostorem, instalovali jsme tam připomínky zbouraných vesnic, projekční práce zaplatil ČEZ, respektive Severočeské doly. Jsem rád, že tudy šlapou lidi i do práce.“

Poklesky pravičáků

Není starosta Kadaně se svou podporou cyklostezek v ODS za černou, respektive zelenou ovci? „Zatím mi to žádný spolustraníček nevyčetl,“ směje se a dodává: „A to si představte, že společenskou sezonu v Kadaně zahajujeme plesem místních neziskovek.“ K cyklostezkám a neziskovkám lze připočítat ještě jeden prohršek proti přísným mravům českých konzervativců, a to jsou dotace drobným podnikatelům. „Vyčlenili jsme na to milion, podmínkou je působení v památkové rezervaci. Využilo to zatím dvanáct živnostníků. Kavárna na náměstí si pořídila markýzu, vinotéka má nové venkovní sudy se židličkami, dvě maminky rozjely po rodičovské dovolené úplně novou službu.“

Míříme za zmíněnými dvěma ženami, v přízemí měšťanského domu kousek od náměstí mačkáme zvonek s cedulkou Dovez sváču – tak se jmenuje firma, kterou letos na jaře založily Veronika Rabštejnková a Štěpánka Hanzlíčková. „Škoda že jste nepřišli ráno, teď máme všechno zboží rozvezené,“ říká Veronika a ukazuje aktuální sortiment alespoň na webu: misky s ovocem, obložené bagety, zapečené toasty, wrapy a tortilly, pudinky... „Největší šrumelec byste viděli brzo ráno: od pěti tady stojíme a mažeme, v půl osmé začíná Štěpánka rozvážet,“ přibližuje Veronika. „Rodiče nás znají z Facebooku, stačí se zaregistrovat, dobít kredit a zakliknout vybranou svačinu. Objednávky rozvážíme dětem podle jmenného seznamu přímo do škol.“ Největší překážkou pro další rozšíření této služby je prý předsudek, že „když ženská neudělá dítěti svačinu, je špatná máma“. „Není to tak – a my maminkám rády pomůžeme,“ upozorňuje Štěpánka.

Hlavní investicí bylo vybavení provozovny. „Podpořil nás Ústecký kraj, město Kadaň nám pomohlo s vybavením, jako je chladicí vitrina, rozpékací pec či nářezový stroj,“ pochvalují si začínající podnikatelky a přibližují další plány: „Chceme se zaměřit i na catering pro různé oslavy nebo firemní jednání, kde se můžeme víc rozšoupnout.“ Aby Štěpánka s Veronikou vykryly mrtvou sezonu v době školních prázdnin, pronajaly si v létě bar u půjčovny pramic, během vánočních trhů se chystají otevřít okénko v Krmelci – dřevěném kiosku přímo na náměstí. „Domluva s městem je skvělá: na každý podnět reagují, dají do kopie odpovědného úředníka, ten odpoví.“

Nepolevit po neúspěchu

Jedním z pilířů popularity kadaňského starosty je také dlouhodobý zájem o sídliště na okrajích města. „Máme jich tady pět, bydlí v nich více než polovina obyvatel. Domy jsme privatizovali, zůstala nám jen tisícovka bytů pro sociální případy. Peníze, které město utržilo, jsme do sídlišť zase vrátili. Vzali jsme to od nejhoršího: opravy komunikací, regenerace zeleně, údržba hřišť a osvětlení, zateplení fasád,“ vysvětluje Jiří Kulhánek, který pořádá dvakrát ročně na každém sídlišti setkání s obyvateli.

„Chodí se mnou vedoucí odboru sociálních věcí, životního prostředí a dopravy, ředitel městské policie, děvčata ze sociálky a místostarosta. Na úvod zrekapituluju, co se říkalo před půl rokem, co z toho se splnilo a co ještě zbývá. Pak lidi dostanou prostor k dalším podnětům, načež se opékají buřty nakoupené z reprefundu. My mezitím sepisujeme nové úkoly a úplně na závěr se ještě jednou sesedneme a jedeme bod po bodu. Někdy jsou to blbosti, většinou z neznalosti – lidi třeba nevědí, že dotyčný pozemek nepatří městu, že územní plán něco neumožňuje. Většina těch návrhů ale má hlavu a patu.“

Na tato setkání přicházejí spíš lidé starší generace, pro mladé pořádá vedení města podobnou akci v jiných kulisách. „Říkáme tomu Se starostou na pivo a jde o to, aby se trochu uvolnila atmosféra a odboural stud,“ říká místostarosta Jan Losenický (rovněž ODS), který se těchto posezení rovněž účastní. „Mladé nejvíc zajímá kultura,“ dodává pětáctýřičátník s náušnicí v levém uchu, který je i principálem divadelního spolku Navenek.

Nejmasovějšími kadaňskými událostmi jsou Císařský den (na počest návštěv Karla IV.) a festival Vysmáté léto, nouze není ani o menšinové žánry. Nejedvážnější z nich je Kirwitzerův den: série vědeckých přednášek na počest zdejšího rodáka a jezuitského misionáře Václava Pantaleona Kirwitzera. „Když jsme s tím začínali, přišlo třeba sedm lidí. Dneska vím, že se zaplní všech šedesát sedadel. Důležité je nepolevit po prvním neúspěchu, jinak do toho spadnete a budete zvat jenom Izery a Donutily,“ říká místostarosta.

Je tady krásně

Je půlnoc, z podzimní mlhy vykukuje gotická věž kadaňské radnice s unikátní střechou – je celá bílá a z kamene. Po jinak pustém náměstí kráčí muž, dáváme se do řeči. „Tohle město bych za žádný jiný nevyměnil. Je tady krásně a lidi jsou tu na mě hodný,“ říká.

Když o svém zážitku mluvím další den s Veronikou a Štěpánkou z firmy Dovez sváču, zasmějí se: „To je náš bezdomovec! Vůbec nevíme, kde se tady vzal, ale je vždycky čistý, elegantně oblečený, slušný. Už zdálky na nás mává, občas mu připravíme něco k jídlu.“

ĎÁBLICKÝ SEN O NÁMĚSTÍ

Pod názvem Ďáblice si mnozí představí spíš panelové sídliště na území Prahy 8. O dvě autobusové zastávky dál ale začínají staré Ďáblice, původně vesnice u Prahy, která je nyní její součástí – jako samostatná městská část s 3 600 obyvateli.

Někdejší výletní místo, kam Pražané jezdili za čerstvým vzduchem a dalekými výhledy, zažívá v poslední době rozporuplný vývoj. Téměř odevšud je vidět obří halda komunálního odpadu, jejíž část zůstává dál v provozu. Z opačné strany svírá Ďáblice dálnice D8, kudy projíždí až sto tisíc aut denně. Další hrozbu představuje chystaný úsek Pražského okruhu a budování skladovacích hal podél jeho trasy.

„Stala se z nás periferie se vším neblahým, co k tomu patří. A stojí nás spousta energie tomu odolávat,“ říká starosta Miloš Růžička (STAN), který je v čele radnice od roku 2010, čili třetí volební období. „Do komunální politiky jsem vstupoval jako hodně rozzlobený občan,“ říká šestapadesátiletý produkční, jehož prvním počinem bylo zrušení prodeje pozemků v podivné soutěži vypsane předchozím vedením obce, do které se přihlásil jediný zájemce. I díky tomu mohl znovu ožít sen mnoha generací Ďáblických o vlastním náměstí.

Jádro obce tvoří památková rezervace s někdejšími statky a stodolami (dnes mají různé využití od skladů přes autoprovozy po bydlení) a dva silniční průtahy. Po roce 1990 se podařilo vystěhovat panelárnu státního podniku Prefa, která trůnila ve středu Ďáblic (opodál stojí první experimentální panelový dům v Československu z roku 1955). A právě zde začalo v éře starosty Růžičky vznikat nové společenské centrum.

Na jedné straně obdélníku se objevilo komunitní centrum Vlna, pojmenované podle tvaru pobytové střechy, na kterou navazuje zahrada s cvičebními prvky, hřištěm a piknikovištěm včetně ohniště a kavárnou. Vedle vyrostl Obecní dům s lékárnou a několika ordinacemi, probíhají tady kroužky a cvičení, sídlí tu knihovna, diakonie, kadeřnictví. Na delší straně rodícího se náměstí byla loni dokončena ambiciózní bílá stavba, která sem už přilákala i propagátora a kritika architektury Adama Gebriana: bezbariérový areál s několika atrií a vyhlávanou

prosklenou chodbou, která připomíná kolonádu. Je tady pošta, společenský sál s bufetem, dá se odtud vejít do kanceláří radnice. „Chceme, aby to fungovalo i jako výstavní a koncertní prostor, nápadů na oživení přibývá,“ říká Miloš Růžička.

Nejasnou budoucnost má zatím protilehlá strana plánovaného náměstí. Koncem devadesátých let Ďáblice prodaly zdejší pozemky pražské UMPRUM na výstavbu kampusu, ke které ale nakonec nedošlo. Spletitá kauza s mnoha peripetemi by nicméně mohla mít dobré vyústění: „Majitelé se měnili, s tím současným si rozumíme, tak uvidíme,“ říká starosta Růžička, za jehož působení došlo rovněž k rozšíření a modernizaci základní školy či vzniku rekreační louky pod místní hvězdárnou.

On sám však za svůj největší úspěch považuje, že se v Ďáblicích podařilo zklidnit vášně, které tu panovaly za předchozího vedení: „Všechno jsme otevřeli, snažíme se být maximálně transparentní, komukoliv jsem ochoten vysvětlovat každý svůj krok.“ Zatím se to osvědčuje, v Ďáblických volbách vždy získal větší mandát než minule.

KLENOT JMÉNEM LITOMYŠL

Narodil se zde Bedřich Smetana, na gymnáziu učil Alois Jirásek. Už z toho se dá vytušit, že Litomyšl začínala v roce 1989 na jiné startovní čáře než Kadaň. Tradičně české město zažívá poklidnější a plynulejší vývoj, a to nejen co se týče složení obyvatelstva.

„V Litomyšli máme tolik cenných věcí, že jsem si dal jediné předsevzetí: nepokazit to,“ říká první porevoluční starosta Miroslav Brýdl, který město vedl dvanáct let – do roku 2002. Vzděláním ekonom, který do převratu pracoval v podniku Potravinoprojekt, však dokázal mnohem víc než „to nepokazit“.

Z Litomyšle se za uplynulých třicet let stala mimo jiné šperkovičkou špičkové současné architektury. Kdybychom měli vyjmenovat renomované české architekty, kteří zde zanechali stopu, byl by rozhodně kratší výčet těch, kteří tak zatím neučinili.

K vidění je bazén se střechou zapuštěnou do trávy, kostel ze skla a betonu, laminátový mobiliář v zámeckém areálu, který je na seznamu UNESCO, a spousta dalších více či méně nápadných, ale odvážných rekonstrukcí, úprav a revitalizací roztroušených po celém městě. Důvodů, proč se tady dobře žije, je ale víc.

Něco za něco

„Objednal jsem autobus, naložil do něj zastupitele a jeli jsme se podívat, jak to dělaj venku,“ líčí bývalý starosta a klíčová postava polistopadového rozvoje města Miroslav Brýdl. „Chtěli jsme se inspirovat a potřeboval jsem navíc argumenty, kdyby mi někdo chtěl tvrdit, proč něco nejde nebo že by to mělo vypadat jinak,“ říká muž, který hned v roce 1990 vytvořil pracovní pozici pro městského architekta a za jehož působení se v Litomyšli investovala miliarda korun z veřejných peněz.

Přístup, jaký se ujal v plánování města, je možné ukázat na proměně autobusového nádraží. Městská architektka Zdeňka Vydrová narýsovala odjezdovou halu, veřejný park, parkovací stání a supermarket. A investor musel konzultovat s městem každý krok. „Řekli jsme jasně: prodáme vám kus pozemku, který potřebujete, ale vypíšeme soutěž na návrh. A takhle se to snažíme dělat vždycky, někdy stavebníkovi dodáme i seznam architektů, z nichž si má vybrat,“ objasňuje bývalý starosta.

Bez ANO i SPD

Zásadním místem pro pochopení děje, který se v Litomyšli po revoluci odehrával, je hostinec U Černého orla. „Říkali jsme tomu občanský panel. Když jsem přesvědčil tamní štamgasty o tom, co chystáme, zvětšila se šance, že to vezmou i další lidi ve městě,“ vzpomíná Miroslav Brýdl. Jeho tehdejší pravá ruka Michaela Severová, dnes vedoucí odboru kultury a cestovního ruchu, k tomu dodává: „Další ráno tady vždycky ležely lístky s čárkami, kolik kdo vypil pív, a na druhé straně byly úkoly, co kdo má udělat – která lampa nesvítí, kde opadáva omítka, co je potřeba opravit.“

První větší seznámení s „Brýdlovou metodou“ představovala demolice zchátralého domu na náměstí a vypsání architektonické soutěže na novostavbu. „Bohdan Kopecký mi tehdy řekl, že jestli tu ruinu začneme bourat, lehne si před buldozer,“ připomíná tehdejší starosta legendární postavu zdejší bohémské scény – malíře, který byl v padesátých letech kvůli politickým názorům vyhozen z Akademie múzických umění a musel nastoupit na vojnu k Pomocným technickým praporům do severočeského Záluží jako horník. „Dost jsme se tehdy s Bohdanem rafl i. Lidi za ním ale stáli, tak jsem pozval na guláš ty, kteří se projevovali nejhlasitěji, dotáhl

jsem tam i architektky, aby přiblížili svůj pohled," vypráví Miroslav Brýdl a dokončuje příběh: „Barák se zboural, vznikla zajímavá stavba a Bohdan to vzal, čímž se otočila důležitá část veřejného mínění.“

Kde se vlastně zrodil vztah ekonoma z okresního projekčního podniku k moderní architektuře? „Studoval jsem v šedesátých letech v Praze a strašně rád jsem chodil na výstavy. Taky jsme založili uměleckou partu, říkali jsme si Osmislav, vedl to můj spolužák a básník Petr Kabeš,“ vzpomíná Miroslav Brýdl, z něhož se v devadesátých letech stal jeden z nejslavnějších starostů v republice – i díky tomu, že starostou sousedních Svitav byl jeho mladší bratr Jiří: „Oba jsme rychle pochopili, že klíčová rozhodnutí se dělají v Praze, a začali jsme tam jezdit skoro každý týden.“ Starosta nesmí být „přízdisráč“, zní rada, kterou Miroslav Brýdl předává svým nástupcům, přičemž současným starostou je jeho syn Daniel, zvolený za uskupení Generace 89. „Teď je jiná doba. Tehdy se porcoval medvěd, leštily se kliky. Dneska jsou na všechno komise a granty,“ říká další člen dynastie rodiny Brýdlů, který se ale s některými věcmi taky nepáře: letos v květnu doporučil Andreji Babišovi, že bude lepší, když zruší svoji návštěvu Litomyšle, naplánovanou týden před volbami do Evropského parlamentu. „Ten víkend se ve městě konal gastronomický festival a zaznamenal jsem, že pořadatelé mají v této souvislosti obavy z reakce návštěvníků i sponzorů. Proto jsem se štábem pana premiéra domluvil, aby cestu raději zrušil,“ líčí starosta města, v němž hnutí ANO (stejně jako Okamuraova SPD) ani nepostavilo kandidátku do obecních voleb.

„Jsme konzervativní město. A nic vážného se tady za těch třicet let nepokazilo, takže lidi nemají důvod volit radikálně odlišně,“ vysvětluje si Da niel Brýdl politickou náladu Litomyšle. Zájem médií kvůli odřeknuté návštěvě premiéra ho spíše mrzí: „Nepovažuji to za nějaký husarský kousek. Jen jsme mu vzkázali, že se tady lidi chystají házet vajíčka. Raději budu, když si nás novináři všimnou, až budeme mít nejlepší školy nebo budeme nejlepší v zadržování vody.“ Brýdl senior svého syna poslouchá trochu netrpělivě, až to nevydrží: „A to já na to jsem stejně pyšnej!“

Jako ve Švýcarsku

Litomyšl má deset tisíc obyvatel a zhruba stejný počet pracovních míst, za obživou sem pendlují i lidé z okolních větších měst. „Naše infrastruktura odpovídá dvacetitisícovému městu, což je dvojnásobek současného stavu,“ říká starosta Daniel Brýdl. Má na mysli občanskou vybavenost (školy, sportoviště, nemocnice, úřady), pestrou skladbu průmyslu a služeb, a samozřejmě turistické atrakce (včetně kongresového centra a ubytovacích kapacit).

V devadesátých letech se Litomyšl radovala i z privatizačních výnosů státního podniku Vertex. „Měli jsme tam akcie, takže když to koupil francouzský výrobce skleněných vláken Adfors, dostali jsme 240 milionů korun. Díky tomu jsme mohli začít s první fází rekonstrukce historického jádra,“ vzpomíná tehdejší starosta Miroslav Brýdl a jeho syn dodává: „Města naší velikosti se obvykle potýkají s odlivem lidí, zejména mladších a kvalifi kovaných. Do Litomyšle naopak přicházejí a chtějí se tady usadit.“

Jednou z rodin, která se rozhodla přesídlit do Litomyšle, jsou Havránkovi. „Díky naší práci jsme s manželkou procestovali skoro celý svět. Přednášeli jsme na všech kontinentech, nějakou dobu jsme žili ve Finsku a Kalifornii,“ říká Tomáš Havránek – ekonom, který vyučuje na **Fakultě sociálních věd** UK. Po deseti letech v Praze si oba řekli, že nejlepší místo pro život se čtyřmi dětmi je Litomyšl. „A udělali jsme dobře, i když to znamenalo výrazný propad příjmů, neboť jsem se musel vzdát funkce poradce bankovní rady ČNB,“ dodává muž, který je v necelých pětatřiceti letech podle citačního indexu druhým nejúspěšnějším českým ekonomem po Janu Švejnarovi.

Pokračuje jeho žena Zuzana, loňská laureátka ceny České společnosti ekonomické: „Čistotou a kvalitou služeb se Litomyšl téměř vyrovná nejlepším městům ve Švýcarsku, je ale půvabnější a méně turistická. Líbí se nám také, jak funguje místní komunita, se sousedy si například navzájem vyzvedáváme děti z kroužků.“ Pro Tomáše Havránka znamenalo stěhování návrat do města, v němž se narodil a odmaturoval, jeho žena pochází z východního Slovenska. „Jediné, co nám v Litomyšli vadí, je špatná dopravní situace. Čekáme na obchvat v podobě dálnice D35 a přivaděče na Českou Třebovou, ale ani jedno nevypadá příliš nadějně,“ říká ekonom, který do Prahy dojíždí zhruba dvakrát týdně.

Hana Švehelková dnes v podloubí litomyšlského náměstí se svým mužem provozuje knihkupectví. „Poprvé jsme sem přijeli v roce 1991 za Láďou Horáčkem (dnes již zesnulý majitel nakladatelství Paseka, které vydalo mimo jiné kompletní dílo Josefa Váchala – pozn. red.) a hned to na nás dýchlo. Začali jsme se vracet, prožili jsme tady spoustu skvělých mejdanů, našli si přátele. Až jsem si jednoho dne posteskla, že už odtud nechci odjíždět, že se tady chci probouzet i usínat, chodit přes město do práce.“

O pár měsíců později manželé Švehelkovi prodali dům v pražské Hostivaři a usadili se v Litomyšli natrvalo. „Chtěli jsme, aby tady naše dcera už šla do první třídy a syn do školky,“ vzpomíná Hana Švehelková, která se v Litomyšli uplatnila i jako nadšená divadelnice: „Založili jsme ochotnický soubor, hráli jsme třeba Prodanou nevěstu, ovšem ne jako operu, ale jako činohru – árie jsme převedli do dialogů. Naopak Váchalův Krvavý román jsme nacvičili jako operu,“ směje se.

Vlajková loď

Náměstí v Litomyšli je třetí nejdelší v Česku a měří bez sedmi metrů půl kilometru. Ve všední den připomíná obří parkoviště, auta tady parkují po celé délce, někde i ve třech řadách. „Nechceme tuhle možnost zrušit, náměstí by umřelo,“ shodují se otec a syn Brýdlové a dodávají: „Místní podnikatelé by nám neodpustili, kdybychom jejich živnosti nechali padnout.“

Jeden z obchůdků pod podloubím nese na vývěsním štítě nápis: Irena Šimková – šití oděvů. Majitelka firmy říká: „Splnil se nám sen, mít obchod s vlastní tvorbou právě na litomyšlském náměstí, je to naše vlajková loď. Kromě místních zákaznic máme i takové, které se k nám vracejí z celé republiky, velký podíl nakupujících je z řad turistů. A vždycky Litomyšl chválí.“

NAŠLÁPNUTÉ TROJANOVICE

Málo vesnic v Česku je roztahanějších než Trojanovice, a to i na beskydské poměry, kde tvar osídlení definovala pastva ovčích stád. Kraj mezi Rožnovem a Frenštátem pod Radhoštěm ovšem díky této obci s 2 700 obyvateli získal výjimečnou dávku moderní architektury. Ještě před třemi lety to byly tři obyčejné garáže, které centrální území Trojanovic spíše hyzdily než co jiného. Dnes je ve stejných zdech, ovšem pod novou střechou a za novými skleněnými výlohami kavárna, řeznictví a outdoorová prodejna, přibyla předzahrádka. Tímto způsobem systematicky postupují v Trojanovicích už několik let i na dalších místech rozlehlého katastru: nevyhovující, vysloužilé a omšelé budovy proměňují v drobné perly současné architektury tak, aby sloužily ke spokojenosti místních obyvatel. A ještě unikátnější je, že za tímto úspěchem stojí spolupráce nikoliv s architektem z Prahy, Brna nebo Olomouce: autorem všech návrhů je Kamil Mrva z nedaleké Kopřivnice, pro jehož práce je typická střídmost, zároveň se ale nebojí do valašské vesnice pustit víc skla a betonu, než bývá zvykem.

„Potkali jsme se v roce 2008 při úvahách, co udělat se středem obce, který se nám zdál dost neutěšený,“ říká starosta Jiří Novotný, jenž je v čele radnice od roku 2006, čili čtvrté volební období. Hned zkraje starostování zašel za majitelkou domu, ve kterém byl obchod. „Tušil jsem, že by to mohla prodat, a nechtěl jsem si to nechat utéct,“ vzpomíná třiáctyřicetiletý vystudovaný učitel, který se do čela radnice dostal jako zástupce spolku Naše Beskydy, usilujícího o odvrácení hrozby těžby černého uhlí (povedlo se). Dnes je z výše zmíněné budovy polyfunkční dům, v jehož podkroví sídlí fyzioterapie, krejčovství, pojišťovna, kadeřnictví a zubař.

„Nedrtíme je na nájmech, důležitější je, aby to lidi využívali a byla tam nějaká stabilita,“ přibližuje starosta svůj přístup. Větší sumu obec inkasuje od firmy Hruška, která v přízemí provozuje koloniál: „Máme procenta z obrátu, dělá to desítky tisíc měsíčně,“ pochvaluje si. Naopak prozatím ve ztrátě je podobný počín na opačné straně Trojanovic: „Chtěli jsme oživit kdysi vyhlášenou turistickou oblast Horečky, koupili jsme tam starý prázdný hotel a kompletně ho přestavěli. Nesehnali jsme ale nájemce, provozujeme to sami, a když tam neuděláme denní tržbu aspoň třicet tisíc, jde to do minusu.“

Právě na Horečkách je k vidění první plod spolupráce s Kamilem Mrvou a jeho ateliérem: půvabná dřevěná kaplička se zvonicí a výhledem do krajiny. U skokanského můstku, kde vyrůstal olympijský vítěz Jiří Raška, se podařilo obnovit amfi téatr. Fotbalisté získali nové dřevěné šatny, které už inspirovaly několik sousedních vesnic. Velkolepá stavba, která jako kdyby sem přistála z Alp, vyrostla na horní stanici lanovky na Pustevny. „A to všechno bez dotací,“ říká hrdě Jiří Novotný, který dokázal obec uchránit od půjček i dluhů, přestože na zmíněné projekty vynaložila již zhruba čtyřicet milionů korun. „Nezastírám, že by se nám hodila vyšší daň z nemovitostí. Třeba v nedaleké Čeladné si odhlasovali částku, která je šestkrát vyšší než u nás, takže ročně vyberou osm milionů. Ale i tak to zatím zvládáme.“

DŘÍV SE PORCOVAL MEDVĚD A LEŠTILY KLIKY. DNES JSOU NA VŠECHNO KOMISE A GRANTY.

Foto autor| foto Tomáš Binter a autor

Foto popis| Královské město. Kadaňští žijí v příkladné pospolitosti.
Foto popis| Starosta. Jiří Kulhánek stojí v čele kadaňské radnice už sedmnáct let.
Foto popis| Bílý dům. Základ nového centra Ďáblic.
Foto popis| Dovez sváču. Kadaňské podnikatelky Veronika Rabštejnková a Štěpánka Hanzlíčková.
Foto popis| Starostové. Miroslav Brýdl stál v čele Litomyšle v letech 1990 až 2002, jeho syn Daniel sedí ve stejném křesle od loňského podzimu.
Foto popis| Současná architektura. Krytý plavecký bazén z roku 2010.
Foto popis| Pod podloubím. Hana Švehelková a její knihkupectví.
Foto popis| Zámecké návrší. Litomyšl. Aneb jak oživit památku UNESCO.
Foto popis| Pustevny. Nová podoba horní stanice lanovky.
Foto popis| Horečky. Restaurace lesního penzionu Rekovice.

Polský premiér Mateusz Morawiecki napsal rozhořčený dopis výkonnému řediteli streamovací služby Netflixu Reedovi Hastingsovi

12.11.2019 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Polský premiér Mateusz Morawiecki napsal rozhořčený dopis výkonnému řediteli streamovací služby Netflixu Reedovi Hastingsovi. Stěžuje si na nový seriál Ďábel odvedle. Historický seriál pojednává o válečném zločinci, který byl dozorcem v německých koncentračních táborech. Morawieckému vadí, že v jednom dílu se objeví koncentrační tábory vyznačené na mapě současného Polska. Polský premiér proto šéfovi Netflixu napsal, citují, "věřím, že tato hrůzná chyba byla spáchaná omylem". K dopisu se připojilo i polské ministerstvo zahraničí, které Netflix důrazně vyzvalo, aby zůstal věrný historickým faktům. My jsme ve spojení s politologem a odborníkem na Polsko Josefem Mlejnkem **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý den.

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Proč je pro Poláky jakékoliv spojování koncentračních táborů s Polskem tak citlivou záležitostí?

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
No je to citlivá záležitost, protože to spojení polský koncentrační tábor je docela vžitě v zahraničí a vyvolává nesprávný dojem, že vyhlazování Židů za druhé světové války, že to byla nějaká polská akce, nebo že se na tom polský stát, polské orgány, poláci nevýrazně podíleli, což ani není pravda, byla to záležitost tehdejší německé zhoubné politiky, a protože i tábor byl místy na polském území, tak to měl jako nějaké příčiny ale nějak to primárně nesouvisí s Polskostí nebo snad polskými vlastnostmi nebo s něčím takovým.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Reaguje na podobné omyly stejně emotivně jako premiér Morawiecki většina společnosti, anebo je zvlášť důležitý pro politiky práva a spravedlnosti?

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak já myslím, že to vadí většině Poláků, že jsou na to citliví. Určitě pokud je právo a spravedlnost, tak ta politická strana vědomě staví na historické politice ten vztah k minulosti k dějinám je tematizován v programu

této strany a projevech politiků této stany, řekne důrazněji než u jiných politických stran, ale myslím si, že spojení polský koncentrační tábor je něco co jaksi se dovede, obrazně řečeno vytočit nebo naštvat většinu Poláků bez ohledu na to jakou stranu volí.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

V Polsku dokonce minulý rok začal platit zákon o holocaustu. Můžete připomenout čeho se tedy týká a proč vyvolal ty jisté kontroverze?

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

On volal jisté kontroverze, protože já si myslím, že zejména ta původní verze, že se jedná přece jen trošku o přehnanou reakci, poněvadž tam je jaksi trestné používat to spojení polský koncentrační tábor, a tak dál, takže ten zákon byl nebo šlo ho nahlížet takže, že by byl v rozporu se svobodou projevu a svobodu názoru, a tak dále, že. byť věcně silně namítat proti tomu spojení polský koncentrační tábor. Tak zase v rámci svobody projevu, dejme tomu, někdo, když se to chce říkat, že by si to nemohl říkat, takže ten zákon jakoby obsahoval možnost nějakého omezování svobody projevu, tak to byl kritizován jako Polsko tak v zahraničí. Jak jsem říkal můj názor na to byl, že šlo o přehnanou reakci a ta reakce má bohužel své důvody. Skutečně je nutno dát Polákům za pravdu v tom, že není správné používat to slovní spojení polský koncentrační tábor, když už tak koncentrační tábor v tehdy okupovaném Polsku.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Mimochodem byl na základě tohoto zákona někdo odsouzen?

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Nevím o tom, že by se tak stalo.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak lehké nebo těžké je v Polsku otevřeně mluvit a publikovat právě o těchto dějinách, ve kterých třeba Poláci zrovna nevystupují jako hrdinové nebo jako oběti?

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Bohužel tedy ten spor o koncentrační tábory vede k tomu, že ta, že ta atmosféra je trošku historická. To znamená, že samozřejmě by ty tábory zřizované nacistickou třetí říší. Tak během okupace, bohužel jako se našli Poláci, kteří nějak kolaborovali, spolupracovali s nacistickými orgány. Udávali třeba Židy a tak dál, ale na druhou stranu Poláci jsou národem, který má nejvíce zastoupení nebo nejvíc Poláků bylo oceněno tím titulem spravedlivý mezi národy. To znamená, že zase pomáhali Židům přežít.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Není to černobílé?

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že to nejsou nějaké kdovíjak dobré národy a špatné národy. V každém národě se najdou lidé, kteří projeví statečnost, odvahu a ochotu pomoci. V každém národě se najdou lidé, kteří udávají a zachovávají se špatně.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká odborník na Polsko Josef Mlejnek z **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuji moc, na slyšenou.

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Děkuju, na shledanou.

Moderní výzvy lidstva pokračují

12.11.2019 REGION OPAVSKO str. 04 Zpravodajství
(red)

opava

Co se stalo s médii a dá se jim ještě věřit? Co se stalo s politickými stranami? A co mohu udělat pro ochranu demokracie? Na tyto otázky veřejnosti odpoví bývalý novinář a právník Psychiatrické nemocnice v Bohnicích Tomáš Němeček. Beseda se uskuteční v úterý 19. listopadu od 14.15 hodin v aule Fakulty veřejných politik Slezské univerzity v Opavě v rámci přednáškového cyklu Moderní výzvy lidstva.

Tomáš Němeček se narodil v roce 1973 v Opavě. Po maturitě na opavském gymnáziu vystudoval žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a poté právo na Právnické fakultě téže univerzity. V letech 1995 až 2005 pracoval v týdeníku Respekt, z toho poslední dva roky jako šéfredaktor. Do roku 2009 byl hlavním komentátorem Hospodářských novin. Také působil v Lidových novinách, kde vedl přílohu Orientace a později založil přílohu Právo & Justice. Za svou práci získal Cenu Ferdinanda Peroutky, je držitelem ceny Citibank Excellence in Journalism Award za ekonomický článek roku 1999. V kategorii psané žurnalistky za rozhovor s Václavem Havlem obdržel Novinářskou cenu za rok 2011. Rok nato mu byla udělena Cena Karla Havlíčka Borovského za objevené články o právu a za s nadhledem psané komentáře. Tomáš Němeček odešel z médií před šesti lety. Do roku 2016 pracoval jako právník pro Psychiatrickou nemocnici Bohnice a nyní je advokátem v advokátní kanceláři AK RHK. Aktuálně také přednáší českou a slovenskou moderní historii na New York University v Praze. Tématem jeho opavské přednášky, kterou organizuje Mendelovo gymnázium a Fakulta veřejných politik Slezské univerzity, je „Demokracie a její limity“. V ní se bude zabývat „oligarchizací“ českých médií a vlivu na jejich obsah. V rámci 30. výročí sametové revoluce přijde také řeč na proměnu české společnosti i na to, co ji drží pohromadě.

Foto popis| Přednáška Tomáše Němečka se uskuteční v rámci 30. výročí sametové revoluce.

Třicet let svobody v debatě hodnotí expremiéři Špidla, Paroubek a Nečas

12.11.2019 iDNES.cz str. 00

Při příležitosti oslav 30. výročí Sametové revoluce pořádá Politologický klub na **Fakultě sociálních věd** UK debatu bývalých předsedů české vlády. Porevoluční vývoji v Česku zhodnotí Jiří Paroubek, Petr Nečas a Vladimír Špidla.

Podívejte se i na naše další živé přenosy

Sledovat na iDNES.tv

Debatu pořádá ve spolupráce s Festivalem svobody také projekt Karlovy Univerzity Svobodný Listopad, který připomíná roli studentů a akademiků v revolučních událostech roku 1989.

Bývalí politici budou debatovat nad tím, kam se česká společnost za posledních třicet let posunula nebo jaké výzvy podle nich politiky ještě čekají. Zpětně také budou hodnotit jejich vlastní politické působení ve funkci předsedů vlády.

Petr Nečas byl v čele vlády mezi lety 2010 a 2013. Byla to poslední vláda, na které se podílela ODS. Ve funkci předsedy strany i premiéra tehdy vystřídal Mirka Topolánka. Jeho vláda však skončila předčasně kvůli kauze spojené s jeho tehdejší ředitelkou kabinetu Janou Nagyovou.

Jiří Paroubek byl předsedou vlády za ČSSD po odstoupení Stanislava Grosse od roku 2005 až 2006. V čele sociální demokracie byl až do roku 2010, kdy strana sice pode jeho vedením ve volbách zvítězila, nedokázal však sestavit vládu.

Vladimír Špidla se stal premiérem po éře tzv. opoziční smlouvy, kdy vystřídal ve funkci premiéra i předsedy strany Miloše Zemana. Během jeho působení v čele vlády Česká republika vstoupila do EU. Od roku 2004 do roku 2010 bylo evropským komisařem pro zaměstnanost, sociální věci a rovné příležitosti.

URL| https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/debata-predsedove-vlady-spidla-paroubek-necas.A191112_164534_domaci_zaz

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[zpravy.iDNES.cz](https://www.idnes.cz) (*Domáci*)

Experta ČSSD na obranu platila čínská ambasáda. Stojíme za ním, zní ze strany

12.11.2019 staloseted.cz str. 00

Balabán, jehož odhalená činnost jako by vypadla z obecných varování kontrarozvědky BIS před Čínou, sice musí na Univerzitě Karlově skončit, ale o to, že by přišel o své stranické funkce, se bát nemusí. V ČSSD zastává Balabán post šéfa komise pro obranu a zároveň čerpá milionové granty na bezpečnostní výzkum od ministerstva vnitra, které řídí šéf strany Jan Hamáček.

Aktuálně.cz se poslední týden Hamáčka pokoušelo zeptat, jaký má na Balabánův případ názor. Na opakované dotazy ani žádosti o setkání ovšem nereagoval. K dispozici je tak pouze jeho téměř čtrnáct dnů stará reakce z doby těsně po vypuknutí kauzy. „Zveřejněné informace kolem Miloše Balabána jsou závažné, ČSSD se tím bude zabývat, nejprve chceme slyšet vysvětlení od něj,“ napsal tehdy Aktuálně.cz Hamáček.

Kauza je pro něj citlivá. Balabán byl dle několika zdrojů Aktuálně.cz z ČSSD jeho důležitým člověkem. Když bylo ve hře, že se stane ministrem obrany, plánoval z něj udělat svou pravou ruku. A samotného Hamáčka experti za přílišnou přichylnost k Číně opakovaně kritizovali.

Jak už navíc loni napsaly Hospodářské noviny, svým politickým náměstkem za ČSSD udělal na vnitru Hamáček Jakuba Kulhánka, který předtím působil v čínské firmě CEFC Europe, jejíž hlavní tvář je někdejší ministr obrany za ČSSD Jaroslav Tvrdík.

Zaorálek: Univerzita musela o financování ambasádou vědět

Někdejší Sobotkův ministr zahraničí, pozdější šéf sněmovního zahraničního výboru a dnešní ministr kultury Lubomír Zaorálek (ČSSD) Balabána podporuje. V minulosti byl hostem konferencí Česko-čínského centra UK, které Balabán organizoval. A za něž platila čínská ambasáda. Balabán také do roku 2013 pomáhal se zahraničním programem ČSSD. Zaorálek byl ministr zahraničí, kterého vláda Bohuslava Sobotky v roce 2014 do Číny vyslala po 15 letech a vyhlásila obrat vztahů s komunistickým režimem.

„Za Milošem Balabánem stojím, znám ho dlouhou dobu a nikdy jsem nezažil, že by se dopustil něčeho, v čem by se snažil obohatit. Neudělal to v minulosti a myslím, že to neudělal ani v tomto případě,“ uvedl Zaorálek.

Podle něj není důvod ho zbavovat funkce poradce pro bezpečnost strany. „O další spolupráci Miloše Balabána s ČSSD nebylo ještě rozhodnuto, ale já jsem zastáncem toho, aby nadále zůstal členem strany a podílel se na bezpečnostní politice ČSSD. Mně se opravdu nelíbí současná atmosféra proti němu a cítím potřebu se ho zastat, byť to nebude v současné atmosféře populární,“ dodal Zaorálek.

Připustil však, že nebylo šťastné, když Balabán založil soukromou firmu Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o., pojmenovanou stejně jako univerzitní výzkumné středisko, které vedl. A zároveň prý podporuje audit firmy, který vedení **Fakulty sociálních věd** chce nechat udělat. Podle něj ale vedení univerzity o aktivitách Balabána vědělo. Rektor Tomáš Zima i děkanka FSV Alice Němcová Tejkalová tvrdí opak.

„Teď od Miloše Balabána mnozí na univerzitě dávají ruce pryč, přestože si myslím, že věděli o tom, co a jak dělá, a on to s nimi přinejmenším konzultoval. Před svým okolím nic nezatajoval, jestliže mu někdo vyčítá, že nějak tajně prosazoval oficiální politiku Číny, není to pravda. Zúčastnil jsem se několika akcí, a pokud si vybavuji, v případě, že akci podpořila čínská ambasáda, bylo to na této akci uvedeno. Nedělal tedy nic tajného,“ uvedl Zaorálek.

A i když Balabánovy akce například sinologové z Filozofické fakulty UK sdružení do projektu Sinopsis kritizují jako příliš přichylné k čínskému režimu, Zaorálek jim oponuje.

„Nemyslím si, že by propagoval oficiální politiku Číny, naopak, velmi často se snažil, aby na akcích zazněly různé pohledy na čínskou politiku. Čína ho skutečně zajímala, a to ve všech podobách, snažil se v tomto dělat spoustu věcí, včetně toho, že podporoval kontakty mezi studenty obou zemí. Nebylo to nic špatného, naopak je taková komunikace velmi potřebná,“ konstatoval Zaorálek.

Jako šéf zahraničního výboru sněmovny byl u toho, když Balabán loni přivezl čínské studenty na letní školu a prováděl je po sněmovně. Jejich školné bylo takřka jediným zdrojem příjmů Česko-čínského centra UK, které Balabán vedl a založil ho rektor Tomáš Zima.

Nástupce Zaorálka v křesle ministra zahraničí Petříček se ale od Balabána distancuje. Navzdory tomu, že ještě loni v rozhovoru pro HN jako nový ministr vyprávěl, že právě Balabána na ministerstvu chce jako poradce.

„Mně do zahraniční politiky, jejíž jsem vládním i stranickým garantem, nemluví. Samozřejmě s kolegy ze strany o zahraniční politice hovořím, ať už jde o členy předsednictva, řadové straníky, nebo členy našich odborných komisí. To je princip demokratické strany, která o programu a politických prioritách vede věcnou vnitrostranickou debatu,“ tvrdí Petříček.

Kandidát do europarlamentu

Letos v květnu Balabán za ČSSD kandidoval na 23. místě kandidátky do Evropského parlamentu. A ještě do loňska seděl za ČSSD v zastupitelstvu Prahy 6 a vedl bezpečnostní komisi radnice. Místopředsdou místní buňky sociální demokracie je poslanec Petr Dolínek. Ani ten nevidí důvod k vyloučení Balabána.

„Jedna věc je to, co se dělo na akademické půdě, a jiná věc je sociální demokracie,“ tvrdí Dolínek.

„Znám ho dlouho. Nikdy jsem se neseťkal s tím, že by se snažil nějak prosazovat politickou linii čínské vlády. Naopak, vždy jsem ho vnímal jako člověka proevropského směřování. Také ho znám jako někoho, kdo se snažil v bezpečnostní oblasti pomáhat městské části, mohl bych jmenovat hned několik projektů, kterým skutečně pomohl,“ konstatoval Dolínek.

Ten se vyrovnal i s tím, že Balabán původně lhal o tom, že konference Karlovy univerzity čínská ambasáda neplatí. Jeho kolega Libor Stejskal to přiznal až poté, co ho Aktuálně.cz konfrontovalo s detailními podrobnostmi půlmilionových faktur vystavených velvyslanectví.

„Samozřejmě nemohu schvalovat to, že již u prvního dotazu neodpověděl po pravdě a že existovala firma, která se jmenovala stejně jako vědecké pracoviště univerzity. Pokud jde ale o jeho působení v ČSSD, tak já nevidím problém v jeho dosavadním fungování. Jestliže někdo tvrdí, že by mohl ovlivňovat zahraniční politiku země nebo ČSSD směrem k Číně, tak já si to nemyslím,“ tvrdí.

Jinak to ovšem už v roce 2014 viděla BIS, která Balabánovu bezpečnostní konferenci ve veřejné části své výroční zprávy za rok 2013 citovala jako příklad, jak mohou cizí mocnosti ovlivňovat veřejné mínění v Česku. „Všechny zmínky o problematičnosti zpravodajských aktivit USA vůči svým partnerům provázal tichý souhlas, ne-li dokonce potlesk účastníků diskusního panelu i publika. Na druhé straně debata až na jednu výjimku zcela ignorovala problém zpravodajských aktivit Ruska a Číny,“ popsala kontrarozvědka akci.

Peníze od ministerstev

Balabánovy aktivity na poli univerzitním i politickém mapuje infografika Aktuálně.cz. Například za Sobotkovy vlády, jejíž předseda dnes pravidelně létá lobbovat do Číny, dělal oponenta Auditů národní bezpečnosti. Balabán posuzoval třeba i to, zda je Česko dostatečně odolné proti působení cizích mocností.

„Panu Balabánovi bylo v roce 2016 vyplaceno 16 000 Kč za odpracovaných 80 hodin á 200 Kč. Jeho úlohou bylo spolu s dalšími externě najatými experty účastnit se jednání řídicího výboru Auditů národní

bezpečnosti, poskytovat odborné konzultace, tvořit oponenturu auditu a přednést své závěry na odborné konferenci," uvedla už dříve mluvčí vnitřní Hana Malá.

Balabánem vedené Středisko bezpečnostní politiky dokonce v roce 2015 také získalo Cenu Bezpečnostní rady státu, které Sobotka předsedal, a to „za dlouholetou aktivní činnost v oblasti bezpečnostní a obranné politiky v rámci České republiky i na mezinárodní úrovni, včetně aktivní činnosti v bezpečnostní komunitě“. O rok později si pak stejnou cenu odnesl rovnou celý Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd**, pod který Balabánovo výzkumné středisko spadá.

A do stejné éry, v níž vnitro řídil Milan Chovanec (ČSSD), spadá i obdržení grantů na bezpečnostní výzkum pro stát. V době získání peněz byl zároveň Balabán členem poradní komise pro bezpečnostní výzkum ministerstva. Tvrdí, že však ve střetu zájmů nebyl.

Například na projekt „Indikátory včasného varování eskalace zamrzlých konfliktů“ dostal dle veřejné databáze grantů od ministerstva grant 14 milionů korun. Jeho kolega Jan Ludvík má dokonce paradoxně od roku 2017 za úkol vymyslet, jak výzkumné instituce ochránit před cizími mocnostmi. Spolumajitel Balabánovy firmy, do níž tekly peníze čínské ambasády, na to od ministerstva vnitřní dostal grant 4,3 milionu korun. Několikaleté granty od vnitřní Balabánovi běží dodnes.

Jeho mateřská **Fakulta sociálních věd** chce nyní s ministerstvem vyjednat, aby úředníci projekty převedli na jiné řešitele a Balabán a jeho kolegové mohli v lednu 2020 z univerzity definitivně odejít.

URL| <https://www.stalosed.cz/aktualne-cz/experta-cssd-na-obranu-platila-cinska-ambasada-stojime-za-nim-zni-ze-strany/>

Experta ČSSD na obranu platila čínská ambasáda. Stojíme za ním, zní ze strany

12.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci

Lukáš Valášek, Radek Bartoníček, Denis Chripák

Projděte si přehledné schéma, které popisuje nejen roli Miloše Balabána na Univerzitě Karlově, ale i jeho funkce v politice a státním sektoru. Akademika Miloše

Balabán, jehož odhalená činnost jako by vypadla z obecných varování kontrarozvědky BIS před Čínou, sice musí na Univerzitě Karlově skončit, ale o to, že by přišel o své stranické funkce, se bát nemusí. V ČSSD zastává Balabán post šéfa komise pro obranu a zároveň čerpá milionové granty na bezpečnostní výzkum od ministerstva vnitřní, které řídí šéf strany Jan Hamáček.

Aktuálně.cz se poslední týden Hamáčka pokoušelo zeptat, jaký má na Balabánův případ názor. Na opakované dotazy ani žádosti o setkání ovšem nereagoval. K dispozici je tak pouze jeho téměř čtrnáct dnů stará reakce z doby těsně po vypuknutí kauzy. "Zveřejněné informace kolem Miloše Balabána jsou závažné, ČSSD se tím bude zabývat, nejprve chceme slyšet vysvětlení od něj," napsal tehdy Aktuálně.cz Hamáček.

Kauza je pro něj citlivá. Balabán byl dle několika zdrojů Aktuálně.cz z ČSSD jeho důležitým člověkem. Když bylo ve hře, že se stane ministrem obrany, plánoval z něj udělat svou pravou ruku. A samotného Hamáčka experti za přílišnou přichylnost k Číně opakovaně kritizovali.

Jak už navíc loni napsaly Hospodářské noviny, svým politickým náměstkem za ČSSD udělal na vnitru Hamáček Jakuba Kulhánka, který předtím působil v čínské firmě CEFC Europe, jejíž hlavní tváří je někdejší ministr obrany za ČSSD Jaroslav Tvrdík.

Zaorálek: Univerzita musela o financování ambasádou vědět

Někdejší Sobotkův ministr zahraničí, pozdější šéf sněmovního zahraničního výboru a dnešní ministr kultury Lubomír Zaorálek (ČSSD) Balabána podporuje. V minulosti byl hostem konferencí Česko-čínského centra UK, které Balabán organizoval. A za něj platila čínská ambasáda. Balabán také do roku 2013 pomáhal se zahraničním programem ČSSD. Zaorálek byl ministr zahraničí, kterého vláda Bohuslava Sobotky v roce 2014 do Číny vyslala po 15 letech a vyhlásila obrat vztahů s komunistickým režimem.

"Za Milošem Balabánem stojím, znám ho dlouhou dobu a nikdy jsem nezažil, že by se dopustil něčeho, v čem by se snažil obohatit. Neudělal to v minulosti a myslím, že to neudělal ani v tomto případě," uvedl Zaorálek.

Podle něj není důvod ho zbavovat funkce poradce pro bezpečnost strany. "O další spolupráci Miloše Balabána s ČSSD nebylo ještě rozhodnuto, ale já jsem zastáncem toho, aby nadále zůstal členem strany a podílel se na bezpečnostní politice ČSSD. Mně se opravdu nelíbí současná atmosféra proti němu a cítím potřebu se ho zastat, byť to nebude v současné atmosféře populární," dodal Zaorálek.

Připustil však, že nebylo šťastné, když Balabán založil soukromou firmu Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o., pojmenovanou stejně jako univerzitní výzkumné středisko, které vedl. A zároveň prý podporuje audit firmy, který vedení **Fakulty sociálních věd** chce nechat udělat. Podle něj ale vedení univerzity o aktivitách Balabána vědělo. Rektor Tomáš Zima i děkanka FSV Alice Němcová Tejkalová tvrdí opak.

"Teď od Miloše Balabána mnozí na univerzitě dávají ruce pryč, přestože si myslím, že věděli o tom, co a jak dělá, a on to s nimi přinejmenším konzultoval. Před svým okolím nic nezatajoval, jestliže mu někdo vyčítá, že nějak tajně prosazoval oficiální politiku Číny, není to pravda. Zúčastnil jsem se několika akcí, a pokud si vybavuji, v případě, že akci podpořila čínská ambasáda, bylo to na této akci uvedeno. Nedělal tedy nic tajného," uvedl Zaorálek.

A i když Balabánovy akce například sinologové z Filozofické fakulty UK sdružení do projektu Sinopsis kritizují jako příliš přichylné k čínskému režimu, Zaorálek jim oponuje.

"Nemyslím si, že by propagoval oficiální politiku Číny, naopak, velmi často se snažil, aby na akcích zazněly různé pohledy na čínskou politiku. Čína ho skutečně zajímala, a to ve všech podobách, snažil se v tomto dělat spoustu věcí, včetně toho, že podporoval kontakty mezi studenty obou zemí. Nebylo to nic špatného, naopak je taková komunikace velmi potřebná," konstatoval Zaorálek.

Jako šéf zahraničního výboru sněmovny byl u toho, když Balabán loni přivezl čínské studenty na letní školu a prováděl je po sněmovně. Jejich školné bylo takřka jediným zdrojem příjmů Česko-čínského centra UK, které Balabán vedl a založil ho rektor Tomáš Zima.

Nástupce Zaorálka v křesle ministra zahraničí Petříček se ale od Balabána distancuje. Navzdory tomu, že ještě loni v rozhovoru pro HN jako nový ministr vyprávěl, že právě Balabána na ministerstvu chce jako poradce.

"Mně do zahraniční politiky, jejíž jsem vládním i stranickým garantem, nemluví. Samozřejmě s kolegy ze strany o zahraniční politice hovořím, ať už jde o členy předsednictva, řadové straníky, nebo členy našich odborných komisí. To je princip demokratické strany, která o programu a politických prioritách vede věcnou vnitrostranickou debatu," tvrdí Petříček.

Kandidát do europarlamentu

Letos v květnu Balabán za ČSSD kandidoval na 23. místě kandidátky do Evropského parlamentu. A ještě do loňska seděl za ČSSD v zastupitelstvu Prahy 6 a vedl bezpečnostní komisi radnice. Místopředsedou místní buňky sociální demokracie je poslanec Petr Dolínek. Ani ten nevidí důvod k vyloučení Balabána.

"Jedna věc je to, co se dělo na akademické půdě, a jiná věc je sociální demokracie," tvrdí Dolínek.

"Znám ho dlouho. Nikdy jsem se nesetkal s tím, že by se snažil nějak prosazovat politickou linii čínské vlády. Naopak, vždy jsem ho vnímal jako člověka proevropského směřování. Také ho znám jako někoho, kdo se snažil v bezpečnostní oblasti pomáhat městské části, mohl bych jmenovat hned několik projektů, kterým skutečně pomohl," konstatoval Dolínek.

Ten se vyrovnal i s tím, že Balabán původně lhal o tom, že konference Karlovy univerzity čínská ambasáda neplatí. Jeho kolega Libor Stejskal to přiznal až poté, co ho Aktuálně.cz konfrontovalo s detailními podrobnostmi půlmilionových faktur vystavených velvyslanectví.

"Samozřejmě nemohu schvalovat to, že již u prvního dotazu neodpověděl po pravdě a že existovala firma, která se jmenovala stejně jako vědecké pracoviště univerzity. Pokud jde ale o jeho působení v ČSSD, tak já nevidím problém v jeho dosavadním fungování. Jestliže někdo tvrdí, že by mohl ovlivňovat zahraniční politiku země nebo ČSSD směrem k Číně, tak já si to nemyslím," tvrdí.

Jinak to ovšem už v roce 2014 viděla BIS, která Balabánovu bezpečnostní konferenci ve veřejné části své výroční zprávy za rok 2013 citovala jako příklad, jak mohou cizí mocnosti ovlivňovat veřejné mínění v Česku. "Všechny zmínky o problematičnosti zpravodajských aktivit USA vůči svým partnerům provázely tichý souhlas, ne-li dokonce potlesk účastníků diskusního panelu i publika. Na druhé straně debata až na jednu výjimku zcela ignorovala problém zpravodajských aktivit Ruska a Číny," popsala kontrarozvědková akce.

Peníze od ministerstev

Balabánovy aktivity na poli univerzitním i politickém mapuje infografika Aktuálně.cz. Například za Sobotkovy vlády, jejíž předseda dnes pravidelně létá lobbovat do Číny, dělal oponenta Auditů národní bezpečnosti. Balabán posuzoval třeba i to, zda je Česko dostatečně odolné proti působení cizích mocností.

"Panu Balabánovi bylo v roce 2016 vyplaceno 16 000 Kč za odpracovaných 80 hodin á 200 Kč. Jeho úlohou bylo spolu s dalšími externě najatými experty účastnit se jednání řídicího výboru Auditů národní bezpečnosti, poskytovat odborné konzultace, tvořit oponenturu auditu a přednést své závěry na odborné konferenci," uvedla už dříve mluvčí vnitra Hana Malá.

Balabánem vedené Středisko bezpečnostní politiky dokonce v roce 2015 také získalo Cenu Bezpečnostní rady státu, které Sobotka předsedal, a to "za dlouholetou aktivní činnost v oblasti bezpečnostní a obranné politiky v rámci České republiky i na mezinárodní úrovni, včetně aktivní činnosti v bezpečnostní komunitě". O rok později si pak stejnou cenu odnesl rovnou celý Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd**, pod který Balabánovo výzkumné středisko spadá.

A do stejné éry, v níž vnitro řídil Milan Chovanec (ČSSD), spadá i obdržení grantů na bezpečnostní výzkum pro stát. V době získání peněz byl zároveň Balabán členem poradní komise pro bezpečnostní výzkum ministerstva. Tvrdí, že však ve střetu zájmů nebyl.

Například na projekt "Indikátory včasného varování eskalace zamrzlých konfliktů" dostal dle veřejné databáze grantů od ministerstva grant 14 milionů korun. Jeho kolega Jan Ludvík má dokonce paradoxně od roku 2017 za úkol vymyslet, jak výzkumné instituce ochránit před cizími mocnostmi. Spolumajitel Balabánovy firmy, do níž tekly peníze čínské ambasády, na to od ministerstva vnitra dostal grant 4,3 milionu korun. Několikaleté granty od vnitra Balabánovi běží dodnes.

Jeho mateřská **Fakulta sociálních věd** chce nyní s ministerstvem vyjednat, aby úředníci projekty převedli na jiné řešitele a Balabán a jeho kolegové mohli v lednu 2020 z univerzity definitivně odejít. "Odcházejí dohodou s paní děkankou," tvrdí mediální zástupce akademiků Michal Donath.

Toho si zaměstnanci univerzity najali, aby místo nich komunikoval s médii. Sami se vyjadřovat odmítají. Ani on ale na žádné dotazy Aktuálně.cz neodpověděl. "Klienti se nevyjádří do doby, než bude hotový audit, na kterém se dohodli s fakultou," dodal Donath.

URL <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/univerzita-karlova-vazby-milos-balaban/r~5dc6cc54017811eab259ac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Michal Stehlík

12.11.2019 aktualne.cz str. 00

Archív všech textů autora Nejnovější texty blogerů Kodex blogerů Kodex diskutujících

Problémy Univerzity Karlovy v posledních týdnech nejsou jen vnitřním problémem jedné akademické půdy. Mají širší dopad do veřejného prostoru a v konečném důsledku poškozují důvěryhodnost univerzity.

Univerzita Karlova se v posledních týdnech drží v centru pozornosti, nikoliv však zásluhou výzkumných úspěchů či pevných postojů v rozkolísané době. Drží se v pozornosti veřejnosti od „kauzy“ s hlavním partnerstvím firmy Home Credit, na což navazuje případ podivných praktik spojených s čínským vlivem na půdě univerzity. To vše propojuje role a osoba rektora univerzity, kdy došlo i na kritický pohled na akci „Česko! A jak dál?“, kdy je na místě otázka, kde končí veřejná role univerzity a začíná osobní kampaň – ať již z důvodů jakýchkoliv (politických) ambic.

Máme tak před sebou symbolicky třicet let od Sametové revoluce Univerzitu Karlovu, o které se díky čínskému vlivu píše i v zahraničí – a to v ne zcela pozitivním světle, eufemisticky řečeno. Máme tak před sebou Univerzitu Karlovu, jejíž vedení se po několika let tak trochu zaklíná manažerským přístupem, aby se přitom reálně vzdálilo podstatě univerzitní půdy.

Viděno pragmatickýma očima, nic se vlastně neděje. Na půdě univerzity vznikla pracovní skupina, která bude řešit systematický přístup v rámci uzavírání partnerství. Kauza na půdě **Fakulty sociálních věd** byla řešena i v rovině pracovně-právních vztahů. Akademická půda se zároveň ozvala a objevují se apely operující se silnými pojmy, jako je etika či morálka. To vše je tedy zdánlivě v pořádku, přinejmenším dokladem, že půda naší alma mater je zdravá a přece jen na ní nelze čínské dříví štípat.

Problém je však dle mého názoru mnohem vážnější, než by se z onoho pragmatického pohledu zdálo. Poslední události totiž nechaly nahlédnout na to, jak kdo chápe akademickou půdu, její podstatu, svobodu a nezávislost. A je smutnou skutečností, že tím, kdo její podstatu vlastně nevnímá, je samotný rektor. Pokud někdo argumentuje kauzu partnerství se společností Home Credit tím, že „neodhadl reakci akademické půdy“, nehovoří o podstatě dané věci, ale zůstává na pozicích pragmatického neodhadnutí. Kus pravdy v tom ale přece jen je – v onom neodhadnutí je odpověď na otázku, zda univerzitu vede člověk spjatý s jejími hodnotami.

To vše by bylo do jisté míry pouhou vnitřní záležitostí univerzity. Jenomže není. Kdybych použil ono proslulé univerzitní turné „Česko! Kudy dál?“, musela by padnout otázka, nakolik je tato aktivita důvěryhodná, když není pro vedení univerzity problém spojovat se jako s hlavním partnerem s problematickou společností. Ale ještě jedna věc mi připadá ještě závažnější. Naše společnost se nachází ve stavu, kdy se z veřejného prostoru vytrácí důvěryhodnost, ať již jde o osoby či instituce. Vše lze relativizovat, zpochybnit. Poslední kauzy pak dle mého názoru poškodily i důvěryhodnost Univerzity Karlovy. Některé věci nelze vzít zpět a bohužel ztrácíme důležitý referenční bod ve veřejném prostoru. Univerzitu samozřejmě neztrácíme, jasné a pevné postoje mnoha akademiků ukázaly, že univerzitu tvoří obec, nikoliv pouze postava v čele. Univerzita jako taková však ztrátu utrpěla, a to ztrátu důvěryhodnosti.

Komentáře

Aktuálně.cz má zájem poskytovat prostor jen korektně a slušně vedené debatě. Tím, že zde publikujete svůj příspěvek, se zároveň zavazujete dodržovat Kodex diskutujících. V opačném případě se vystavujete riziku, že příspěvek administrátor odstraní z diskuse na Aktuálně.cz. Při opakovaném porušení kodexu Vám administrátor může zablokovat možnost přispívat do diskusí na Aktuálně.cz. Přejeme Vám zajímavou a inspirativní výměnu názorů. Redakce Aktuálně.cz

URL| <http://blog.aktualne.cz/blogy/michal-stehlik.php?itemid=35163>

Ivo Mludek: V roce 1989 jsme zažili zázrak, který pro mne trvá dodnes, ale...

12.11.2019 REGION OPAVSKO str. 12 30 let demokracie

Mezi nejnámější tváře sametové revoluce v Opavě patřil a patří Ivo Mludek. Ačkoli vyzdvihává důležitost pádu komunismu, ani on není spokojen s tím, kde se dnes společnost ocitla.

Ivo Mludek se narodil v Opavě v roce 1964, až do maturity na zdejší Střední ekonomické škole žil v Ludgeřovicích na Hlučínsku. Před listopadem 1989 pracoval jako kulisák ve Slezském divadle v Opavě. Angažoval se v opozičních hnutích, byl členem Česko-polské solidarity, vydával samizdat. Signatář Charty 77, ve druhé polovině roku 1989 byl trestně stíhaný za činnost proti republice. V listopadu 1989 spoluorganizoval první protirežimní demonstrace v Opavě a patřil mezi zakládající členy Občanského fóra. Ve svobodných časech spolu s kolegy ze samizdatu založil vydavatelství Region, které postupně vydávalo deset regionálních titulů na území tří krajů. Zde pracoval jako šéfredaktor opavské mutace a později editor celého projektu. Svou práci dnes jako osoba samostatně výdělečně činná dělí mezi publicistiku, přednášení na téma mediální gramotnost a PR pro charitativní organizace (například CARITAS-VOŠs Olomouc) a mediální poradenství pro organizace věnující se sociální práci. Je předsedou Rady Charity Opava, se kterou velmi intenzivně spolupracuje již téměř patnáct let. Ivo Mludek je ženatý, s manželkou Andreou mají děti Tomáše (23), Barboru (20) a Ondřeje (15). Po revoluci vystudoval Fakultu veřejných politik Slezské univerzity v Opavě a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy.

„V roce 1989 jsme zažili zázrak, který pro mne trvá dodnes,“ říká. „Jenže jsme propadli dojmům, že jsme natolik pevně ukotveni v demokratickém prostředí západní civilizace, že už není zapotřebí obávat se návratu do devastujícího geopolitického vlivu Ruska,“ dodává a přidává příměr: „Nejvíce dopravních nehod po dlouhé cestě se stává těsně před dojezdem do cíle, kdy už si řidiči myslí, že to nejhorší mají za sebou, a přestanou být ostražití. A to, obávám se, poslední roky postihlo i nás.“ Za největší chyby posledních třiceti let považuje schválení přímé volby prezidenta v parlamentním volebním systému, což umožnilo zvolení Miloše Zemana, a také skutečnost, že výuka dějepisu většinou končí druhou světovou válkou a na školách se nevyučuje jako samostatný předmět mediální gramotnost: „Uteklo nám třicet let, během kterých jsme mohli vychovávat odpovědnější generace se znalostí toho, co ve střední Evropě napáchal komunismus, které by se dnes zároveň lépe orientovaly ve všudypřítomné propagandě především ve virtuálním mediálním prostředí. Více by si tak byly vědomy, že cesta k demokratické společnosti nikdy nekončí a je třeba být stále ve střehu. Bylo by tragické přijít o vše to úžasné, co zažíváme poslední tři desetiletí...“

Foto popis|

Češi musí zůstat otevření světu

12.11.2019 Hospodářské noviny str. 06 Události

Ondřej Houska

POLITICI PODLÉHAJÍ STRACHU A CHTĚLI BY ČESKO UZAVÍRAT PŘED SVĚTEM. TO JE ALE NEREALISTICKÉ, VARUJE ONDŘEJ DITRYCH, ŘEDITEL ÚSTAVU MEZINÁRODNÍCH VZTAHŮ.

Podle francouzského prezidenta Emmanuela Macrona je Severoatlantická aliance ve stadiu „klinické smrti“. Macron tvrdí, že je velkou otázkou, jestli by země NATO v případě útoku na jednoho z členů dodržely závazek o vzájemné obraně. Druhá opora stability a bezpečnosti v Evropě, Evropská unie, se potýká s plánovaným odchodem Velké Británie a v posledních letech prožila řadu krizí, například dluhovou či migrační. Podle ředitele

pražského Ústavu mezinárodních vztahů Ondřeje Ditrycha by ale kvůli tomu Češi neměli strávit připomínky 30 let od pádu komunismu v přehnané nervozitě. „Bezpečnost Česka není nijak zásadně ohrožena,“ říká v rozhovoru pro HN.

Připomíná, že spory uvnitř NATO, například o to, kolik peněz by jednotlivé státy měly na obranu dávat, trvají už od začátku padesátých let minulého století. Evropská unie podle něj vystoupením Británie ztratí významného člena, který navíc často zastával podobné názory jako Česko. „Brexit ale není tragédií antických rozměrů. V některých okamžicích připomíná spíše venkovskou frašku,“ naráží Ditrych na fakt, že britští politici se ani tři a půl roku po referendu o členství v unii nedokázali domluvit, jak by měl brexit vlastně vypadat. Ostatní státy unie naopak při vyjednávání s Británií zůstaly naprosto jednotné.

Evropa i NATO se otřásají

Neznamená to ale, že by Češi mohli být zcela klidní, byť je momentálně žádné vnější riziko neohrožuje a jejich ekonomika se opírá o volný přístup na společný evropský trh. „V Česku musíme vzít v úvahu, že NATO a EU se chvějí, dochází v nich k otřesu a vyvíjejí se. Mělo by to vést k tomu, že se budeme snažit přinášet svůj díl zodpovědnosti za bezpečnost našeho státu,“ je přesvědčený Ditrych. Češi by měli podpořit snahy, aby státy unie více spolupracovaly v obranné politice. Po tom, mezi jinými, volá právě francouzský prezident Macron. Tvrdí, že země Evropské unie se už nemohou plně spoléhat na to, že je budou v případě ozbrojeného konfliktu bránit Američané.

Podle Ditrycha je zřejmé, že americký zájem na Evropě klesá, byť to rozhodně neznamená, že by spojenectví v rámci NATO ztrácelo smysl. Ať už ale ve volbách, které budou příští rok, post amerického prezidenta obhájí Donald Trump, nebo ho vystřídá někdo jiný, v americké politice se nadále budou svářet dvě tendence – jedna směřuje k izolaci od mezinárodního dění, druhá prosazuje, aby se Američané více soustředili na Asii a na to, jak se budou vyvíjet jejich vztahy s dlouhodobě silící Čínou. V obou tendencích se pro Washington dostávají vztahy s Evropou do pozadí.

Větší obranná spolupráce mezi státy EU tak je podle Ditrycha v českém zájmu, a to nejen politicky. „Je to možnost, jak nakopnout vážnou modernizaci českých ozbrojených sil.“ Ředitel Ústavu mezinárodních vztahů připomíná, že Česko na svou obranu dává jen něco málo přes jedno procento hrubého domácího produktu. Cíl, který si stanovily země NATO, je přitom dvouprocentní.

„Nemáme ani vizi, jaké obranné kapacity chceme rozvíjet, v čem bychom v rámci NATO chtěli vynikat,“ říká Ditrych. Tento stav podle něj vede k tomu, že Česko pro své spojence není příliš čitelné a nepůsobí dojmem partnera, kterému skutečně jde o společnou bezpečnost. Česká armáda by se podle něj mohla v rámci aliance soustředit například na rozvoj vrtulníkového letectva.

Debata o českých zájmech

V případě českého členství v EU je zase nápadná velká skepse, kterou vůči ní Češi mají, byť Ditrych upozorňuje, že podle průzkumů by občané v případném referendu nehlasovali pro odchod. Připomíná, že je na politicích a společenských elitách, aby spolu dokázali mluvit a definovat to, co jsou v dnešní propojené Evropě a v globalizovaném světě české zájmy.

Taková debata ale v Česku téměř neexistuje. Naopak je patrné, že vládní i opoziční demokratické strany často přebírají tvrzení, která opakují populisté. Ti prosazují, aby se Česko tvářilo v tvář problémům, jako jsou migrace nebo rostoucí mocenská a politická moc mimoevropských zemí, uzavřelo do sebe a zpřetrhalo svazky se spojenci. „Výsledkem je tendence k určitému uzavírání spíše než ke snaze podílet se na řešení problémů,“ shrnuje Ditrych to, jak české politické strany mluví o Evropské unii a o zahraniční politice.

Čechům sice může vadit řada jevů spojených s globalizací, jako jsou migrace nebo stále větší moc globálních technologických firem, ale představa, že se od nich mohou odstříhnout, je nerealistická. „Populisté chtějí, aby se státy uzavřely do sebe. Tím ale snižují potenciál k účinné mezinárodní koordinaci a omezení globalizace. Je to začarovaný kruh,“ zdůrazňuje Ditrych. Rolí institucí, jako je jeho Ústav mezinárodních vztahů, je podle něj připomínat politikům a celé veřejnosti, že „řešení složitých politických problémů nemohou být úplně jednoduchá“.

Ve vleku Visegrádu

Jednou z definic populismu přitom je, že nabízí zdánlivě jednoduchá řešení problémů, které jsou přitom mnohem složitější. Podle Ditrycha si politici musí uvědomit, že v zájmu Česka je, aby nadále platila pravidla, jimiž se mezinárodní vztahy řídí a která americký prezident Donald Trump neustále zpochybňuje. Jde například o fungující mezinárodní obchod.

Ústav mezinárodních vztahů proto nedávno vydal sérii doporučení, jak by Česko mělo přistupovat ke klíčovým mezinárodním problémům, nazvanou České zájmy v roce 2019. Ditrychův kolega Jakub Eberle v ní připomíná, že současná česká vláda opakuje, že klíčové pro ni v rámci EU je spojení se státy visegrádské čtyřky, tedy Slovenskem, Polskem a Maďarskem. Podle Eberleho ale v české politice nastalo „přílišné ztotožnění s Visegrádem“, které přineslo řadu problémů. Česko se tak v unii „dostalo do vleku Viktora Orbána“ a není schopné přicházet s vlastními tématy. Spolupráce v rámci V4 je pro Česko cenná, ale měla by mít jasné meze a Praha by měla dát najevo nesouhlas například se snahami maďarské a polské vlády o omezení nezávislosti justice, doporučuje vládě Eberle.

Podobné stanovisko zastává už delší dobu Slovensko. To se na rozdíl od ostatních států V4 odmítlo postavit proti návrhům na to, aby země unie dosáhly do roku 2050 uhlíkové neutrality, tedy omezily emise skleníkových plynů na minimum. Slováci také, na rozdíl od Čechů, nečelí žalobě pro neplnění kvót na přijímání uprchlíků. Slovensko jich sice přijalo jen minimum, stejně jako Česko, ale na rozdíl od Čechů Slováci nikdy neřekli, že budou tento evropský zákon ignorovat.

Slováci zároveň ostatním členským zemím EU zdůrazňují, že nebudou jen slepě následovat, co v rámci V4 chtějí Poláci a Maďaři. „Vždy nejdříve zhodnotíme, jestli dávají polské či maďarské požadavky smysl, nebo ne. Neexistuje, že bychom automaticky na vše říkali ano,“ řekl HN vysoce postavený zdroj ze slovenské diplomacie.

Ditrych z Ústavu mezinárodních vztahů připomíná, že jedním z hesel listopadové revoluce v Československu byl „návrat do Evropy“. Lidé ho však vnímali různě – někteří snili o západní životní úrovni, jiní chtěli volně cestovat, pro někoho šlo hlavně o demokracii a dodržování lidských práv. „Tato očekávání musela být nevyhnutelně zklamána, když narazila na každodenní šedivou realitu,“ říká Ditrych. Zároveň to ale nic nemění na tom, že úzká spolupráce s ostatními zeměmi v rámci Evropské unie a NATO je pro Česko jedinou reálnou alternativou.

Představa, že se můžeme odstříhnout od negativních jevů, je naprosto nerealistická. Realistická je naopak otevřenost.

Očekávání ohledně návratu do Evropy musela být nevyhnutelně zklamána, když narazila na každodenní šedivou realitu.

O autorovi | Ondřej Houska, ondrej.houska@economia.cz

Foto autor | Foto: HN – Radek Úlehla

Foto popis | Ondřej Ditrych (37) Od loňského května je ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů, což je výzkumná instituce zřízená ministerstvem zahraničí. Mezinárodní vztahy vystudoval na Univerzitě v Cambridgi a na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Působil například na Harvardově univerzitě nebo na pařížské Sciences Po. Věnuje se mezinárodnímu terorismu, Severoatlantické alianci a evropské bezpečnosti, konfliktům v zemích bývalého Sovětského svazu a globálním trendům a jejich předpovědím. Je autorem několika desítek knih a odborných článků. Mluví anglicky, francouzsky a rusky.

Experta ČSSD na obranu platila čínská ambasáda. Stojíme za ním, zní ze strany

12.11.2019 aktualne.cz str. 00

Lukáš Valášek, Radek Bartoníček, Denis Chripák před 1 hodinou

Akademika Miloše Balabána, přes jehož soukromou firmu čínská ambasáda skrytě financovala akce školy, se Univerzita Karlova rozhodla propustit.

Sociální demokraté se ale za svého bezpečnostního experta staví. Špičky strany tvrdí, že si nikdy nevšimly, že by byl Balabán přichylný ke komunistickému režimu, a nevidí důvod, proč by jako bezpečnostní expert či jen člen ČSSD měl skončit.

Síť vztahů kolem Miloše Balabána

Akademik Miloš Balabán je ústřední postavou mezinárodního skandálu, který propukl na Karlově univerzitě potom, co Aktuálně.cz upozornilo, že do jeho soukromé firmy nateklo minimálně 1,2 milionu korun od čínské ambasády. Komunistický stát tak financoval konference o Číně, které na největší a nejstarší univerzitě v Česku pořádal sám rektor Tomáš Zima. Po dotazech Aktuálně.cz Balabán obratem rezignoval na post šéfa univerzitního Česko-čínského centra i výzkumného Střediska bezpečnostní politiky na škole. Minulý týden ho univerzita vyhodila úplně.

Projděte si přehledné schéma, které popisuje nejen roli Miloše Balabána na Univerzitě Karlově a pozici jeho firmy coby příjemce čínských peněz, ale i jeho vazby na ČSSD a ministerstvo vnitra, které strana ovládá.

Balabán, jehož odhalená činnost jako by vypadla z obecných varování kontrarozvědky BIS před Čínou, sice musí na Univerzitě Karlově skončit, ale o to, že by přišel o své stranické funkce, se bát nemusí. V ČSSD zastává Balabán post šéfa komise pro obranu a zároveň čerpá milionové granty na bezpečnostní výzkum od ministerstva vnitra, které řídí šéf strany Jan Hamáček.

Aktuálně.cz se poslední týden Hamáčka pokoušelo zeptat, jaký má na Balabánův případ názor. Na opakované dotazy ani žádosti o setkání ovšem nereagoval. K dispozici je tak pouze jeho téměř čtrnáct dnů stará reakce z doby těsně po vypuknutí kauzy. "Zveřejněné informace kolem Miloše Balabána jsou závažné, ČSSD se tím bude zabývat, nejprve chceme slyšet vysvětlení od něj," napsal tehdy Aktuálně.cz Hamáček.

Kauza je pro něj citlivá. Balabán byl dle několika zdrojů Aktuálně.cz z ČSSD jeho důležitým člověkem. Když bylo ve hře, že se stane ministrem obrany, plánoval z něj udělat svou pravou ruku. A samotného Hamáčka experti za přílišnou přichylnost k Číně opakovaně kritizovali.

Hamáček a Čína

Jak už navíc loni napsaly Hospodářské noviny, svým politickým náměstkem za ČSSD udělal na vnitru Hamáček Jakuba Kulhánka, který předtím působil v čínské firmě CEFC Europe, jejíž hlavní tváří je někdejší ministr obrany za ČSSD Jaroslav Tvrdík.

Zaorálek: Univerzita musela o financování ambasádou vědět

Někdejší Sobotkův ministr zahraničí, pozdější šéf sněmovního zahraničního výboru a dnešní ministr kultury Lubomír Zaorálek (ČSSD) Balabána podporuje. V minulosti byl hostem konferencí Česko-čínského centra UK, které Balabán organizoval. A za něž platila čínská ambasáda. Balabán také do roku 2013 pomáhal se zahraničním programem ČSSD. Zaorálek byl ministr zahraničí, kterého vláda Bohuslava Sobotky v roce 2014 do Číny vyslala po 15 letech a vyhlásila obrat vztahů s komunistickým režimem.

"Za Milošem Balabánem stojím, znám ho dlouhou dobu a nikdy jsem nezažil, že by se dopustil něčeho, v čem by se snažil obohatit. Neudělal to v minulosti a myslím, že to neudělal ani v tomto případě," uvedl Zaorálek.

Podle něj není důvod ho zbavovat funkce poradce pro bezpečnost strany. "O další spolupráci Miloše Balabána s ČSSD nebylo ještě rozhodnuto, ale já jsem zastáncem toho, aby nadále zůstal členem strany a podílel se na bezpečnostní politice ČSSD. Mně se opravdu nelíbí současná atmosféra proti němu a cítím potřebu se ho zastat, byť to nebude v současné atmosféře populární," dodal Zaorálek.

Připustil však, že nebylo šťastné, když Balabán založil soukromou firmu Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o., pojmenovanou stejně jako univerzitní výzkumné středisko, které vedl. A zároveň prý podporuje audit firmy, který vedení **Fakulty sociálních věd** chce nechat udělat. Podle něj ale vedení univerzity o aktivitách Balabána vědělo. Rektor Tomáš Zima i děkanka FSV Alice Němcová Tejkalová tvrdí opak.

"Teď od Miloše Balabána mnozí na univerzitě dávají ruce pryč, přestože si myslím, že věděli o tom, co a jak dělá, a on to s nimi přinejmenším konzultoval. Před svým okolím nic nezatajoval, jestliže mu někdo vyčítá, že nějak tajně prosazoval oficiální politiku Číny, není to pravda. Zúčastnil jsem se několika akcí, a pokud si vybavuji, v případě, že akci podpořila čínská ambasáda, bylo to na této akci uvedeno. Nedělal tedy nic tajného," uvedl Zaorálek.

A i když Balabánovy akce například sinologové z Filozofické fakulty UK sdružení do projektu Sinopsis kritizují jako příliš přichylné k čínskému režimu, Zaorálek jim oponuje.

"Nemyslím si, že by propagoval oficiální politiku Číny, naopak, velmi často se snažil, aby na akcích zazněly různé pohledy na čínskou politiku. Čína ho skutečně zajímala, a to ve všech podobách, snažil se v tomto dělat spoustu věcí, včetně toho, že podporoval kontakty mezi studenty obou zemí. Nebylo to nic špatného, naopak je taková komunikace velmi potřebná," konstatoval Zaorálek.

Jako šéf zahraničního výboru sněmovny byl u toho, když Balabán loni přivezl čínské studenty na letní školu a prováděl je po sněmovně. Jejich školné bylo takřka jediným zdrojem příjmů Česko-čínského centra UK, které Balabán vedl a založil ho rektor Tomáš Zima.

Nástupce Zaorálka v křesle ministra zahraničí Petříček se ale od Balabána distancuje. Navzdory tomu, že ještě loni v rozhovoru pro HN jako nový ministr vyprávěl, že právě Balabána na ministerstvu chce jako poradce.

"Mně do zahraniční politiky, jejíž jsem vládním i stranickým garantem, nemluví. Samozřejmě s kolegy ze strany o zahraniční politice hovořím, ať už jde o členy předsednictva, řadové stranyky, nebo členy našich odborných komisí. To je princip demokratické strany, která o programu a politických prioritách vede věcnou vnitrostranickou debatu," tvrdí Petříček.

Kandidát do europarlamentu

Letos v květnu Balabán za ČSSD kandidoval na 23. místě kandidátky do Evropského parlamentu. A ještě do loňska seděl za ČSSD v zastupitelstvu Prahy 6 a vedl bezpečnostní komisi radnice. Místopředsdou místní buňky sociální demokracie je poslanec Petr Dolínek. Ani ten nevidí důvod k vyloučení Balabána.

"Jedna věc je to, co se dělo na akademické půdě, a jiná věc je sociální demokracie," tvrdí Dolínek.

"Znám ho dlouho. Nikdy jsem se nesešel s tím, že by se snažil nějak prosazovat politickou linii čínské vlády. Naopak, vždy jsem ho vnímal jako člověka proevropského směřování. Také ho znám jako někoho, kdo se snažil v bezpečnostní oblasti pomáhat městské části, mohl bych jmenovat hned několik projektů, kterým skutečně pomohl," konstatoval Dolínek.

Ten se vyrovnal i s tím, že Balabán původně lhal o tom, že konference Karlovy univerzity čínská ambasáda neplatí. Jeho kolega Libor Stejskal to přiznal až poté, co ho Aktuálně.cz konfrontovalo s detailními podrobnostmi půlmilionových faktur vystavených velvyslanectví.

"Samozřejmě nemohu schvalovat to, že již u prvního dotazu neodpověděl po pravdě a že existovala firma, která se jmenovala stejně jako vědecké pracoviště univerzity. Pokud jde ale o jeho působení v ČSSD, tak já nevidím problém v jeho dosavadním fungování. Jestliže někdo tvrdí, že by mohl ovlivňovat zahraniční politiku země nebo ČSSD směrem k Číně, tak já si to nemyslím," tvrdí.

Jinak to ovšem už v roce 2014 viděla BIS, která Balabánovu bezpečnostní konferenci ve veřejné části své výroční zprávy za rok 2013 citovala jako příklad, jak mohou cizí mocnosti ovlivňovat veřejné mínění v Česku. "Všechny zmínky o problematičnosti zpravodajských aktivit USA vůči svým partnerům provázely tichý souhlas, ne-li dokonce potlesk účastníků diskusního panelu i publika. Na druhé straně debata až na jednu výjimku zcela ignorovala problém zpravodajských aktivit Ruska a Číny," popsala kontrarozvědka akci.

Peníze od ministerstev

Balabánovy aktivity na poli univerzitním i politickém mapuje infografika Aktuálně.cz. Například za Sobotkovy vlády, jejíž předseda dnes pravidelně létá lobbovat do Číny, dělal oponenta Auditů národní bezpečnosti. Balabán posuzoval třeba i to, zda je Česko dostatečně odolné proti působení cizích mocností.

"Panu Balabánovi bylo v roce 2016 vyplaceno 16 000 Kč za odpracovaných 80 hodin a 200 Kč. Jeho úlohou bylo spolu s dalšími externě najatými experty účastnit se jednání řídicího výboru Auditů národní bezpečnosti, poskytovat odborné konzultace, tvořit oponenturu auditu a přednést své závěry na odborné konferenci," uvedla už dříve mluvčí vnitřní Hana Malá.

Balabánem vedené Středisko bezpečnostní politiky dokonce v roce 2015 také získalo Cenu Bezpečnostní rady státu, které Sobotka předsedal, a to "za dlouholetou aktivní činnost v oblasti bezpečnostní a obranné politiky v rámci České republiky i na mezinárodní úrovni, včetně aktivní činnosti v bezpečnostní komunitě". O rok později si pak stejnou cenu odnesl rovnou celý Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd**, pod který Balabánovo výzkumné středisko spadá.

A do stejné éry, v níž vnitro řídil Milan Chovanec (ČSSD), spadá i obdržení grantů na bezpečnostní výzkum pro stát. V době získání peněz byl zároveň Balabán členem poradní komise pro bezpečnostní výzkum ministerstva. Tvrdí, že však ve střetu zájmů nebyl.

Například na projekt "Indikátory včasného varování eskalace zamrzlých konfliktů" dostal dle veřejné databáze grantů od ministerstva grant 14 milionů korun. Jeho kolega Jan Ludvík má dokonce paradoxně od roku 2017 za úkol vymyslet, jak výzkumné instituce ochránit před cizími mocnostmi. Spolumajitel Balabánovy firmy, do níž tekly peníze čínské ambasády, na to od ministerstva vnitřní dostal grant 4,3 milionu korun. Několikaleté granty od vnitřní Balabánovi běží dodnes.

Jeho mateřská **Fakulta sociálních věd** chce nyní s ministerstvem vyjednat, aby úředníci projekty převedli na jiné řešitele a Balabán a jeho kolegové mohli v lednu 2020 z univerzity definitivně odejít.

Právě se děje

Česko podepíše smlouvu s USA o dodání dvanácti vrtulníků do konce roku, oznámil Metnar
Vzniká nová španělská vláda. Sánchezovi socialisté se dohodli s levicí

URL|
balaban/r~5dc6cc54017811eab259ac1f6b220ee8/

<https://zpravy.aktualne.cz/univerzita-karlova-vazby-milos->

Odklon USA od Evropy je šancí, jak nakopnout vážnou modernizaci české armády, říká šéf Ústavu mezinárodních vztahů

12.11.2019 iHNed.cz str. 00

Ondřej Houska

Podle francouzského prezidenta Emmanuela Macrona je Severoatlantická aliance ve stadiu "klinické smrti". Macron tvrdí, že je velkou otázkou, jestli by země NATO v případě útoku na jednoho z členů dodržely závazek o vzájemné obraně. Druhá opora stability a bezpečnosti v Evropě, Evropská unie, se potýká s plánovaným odchodem Velké Británie a v posledních letech prožila řadu krizí, například dluhovou či migrační. Podle ředitele pražského Ústavu mezinárodních vztahů Ondřeje Ditrycha by ale kvůli tomu Češi neměli strávit připomínky 30 let od pádu komunismu v přehnané nervozitě.

"Bezpečnost Česka není nijak zásadně ohrožena," říká v rozhovoru pro HN.

Připomíná, že spory uvnitř NATO, například o to, kolik peněz by jednotlivé státy měly na obranu dávat, trvají už od začátku padesátých let minulého století. Evropská unie podle něj vystoupením Británie ztratí významného člena, který navíc často zastával podobné názory jako Česko. "Brexit ale není tragédií antických rozměrů. V některých okamžicích připomíná spíše venkovskou frašku," naráží Ditrych na fakt, že britští politici se ani tři a půl roku po referendu o členství v unii nedokázali domluvit, jak by měl brexit vlastně vypadat. Ostatní státy unie naopak při vyjednávání s Británií zůstaly naprosto jednotné.

Evropa i NATO se otřásají

Neznamená to ale, že by Češi mohli být zcela klidní, byť je momentálně žádné vnější riziko neohrožuje a jejich ekonomika se opírá o volný přístup na společný evropský trh. "V Česku musíme vzít v úvahu, že NATO a EU se chvějí, dochází v nich k otřesu a vyvíjejí se. Mělo by to vést k tomu, že se budeme snažit přinášet svůj díl zodpovědnosti za bezpečnost našeho státu," je přesvědčený Ditrych. Češi by měli podpořit snahy, aby státy unie více spolupracovaly v obranné politice.

Po tom, mezi jinými, volá právě francouzský prezident Macron. Tvrdí, že země Evropské unie se už nemohou plně spoléhat na to, že je budou v případě ozbrojeného konfliktu bránit Američané.

* Od loňského května je ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů, což je výzkumná instituce zřízená ministerstvem zahraničí.

* Mezinárodní vztahy vystudoval na Univerzitě v Cambridgi a na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

* Působil například na Harvardově univerzitě nebo na pařížské Sciences Po.

* Věnuje se mezinárodnímu terorismu, Severoatlantické alianci a evropské bezpečnosti, konfliktům v zemích bývalého Sovětského svazu a globálním trendům a jejich předpovědím.

Je autorem několika desítek knih a odborných článků. Mluví anglicky, francouzsky a rusky.

Podle Ditrycha je zřejmé, že americký zájem na Evropě klesá, byť to rozhodně neznamená, že by spojenectví v rámci NATO ztrácelo smysl. Ať už ale ve volbách, které budou příští rok, post amerického prezidenta obhájí Donald Trump, nebo ho vystřídá někdo jiný, v americké politice se nadále budou svářet dvě tendence - jedna směřuje k izolaci od mezinárodního dění, druhá prosazuje, aby se Američané více soustředili na Asii a na to, jak se budou vyvíjet jejich vztahy s dlouhodobě sílící Čínou. V obou tendencích se pro Washington dostávají vztahy s Evropou do pozadí.

Větší obranná spolupráce mezi státy EU tak je podle Ditrycha v českém zájmu, a to nejen politicky. "Je to možnost, jak nakopnout vážnou modernizaci českých ozbrojených sil." Ředitel Ústavu mezinárodních vztahů připomíná, že Česko na svou obranu dává jen něco málo přes jedno procento hrubého domácího produktu. Cíl, který si stanovily země NATO, je přitom dvouprocentní.

"Nemáme ani vizi, jaké obranné kapacity chceme rozvíjet, v čem bychom v rámci NATO chtěli vynikat," říká Ditrych. Tento stav podle něj vede k tomu, že Česko pro své spojení není příliš čitelné a nepůsobí dojmem partnera, kterému skutečně jde o společnou bezpečnost. Česká armáda by se podle něj mohla v rámci aliance soustředit například na rozvoj vrtulníkového letectva.

Debata o českých zájmech

V případě českého členství v EU je zase nápadná velká skepse, kterou vůči ní Češi mají, byť Ditrych upozorňuje, že podle průzkumů by občané v případném referendu nehlasovali pro odchod. Připomíná, že je na politikách a společenských elitách, aby spolu dokázali mluvit a definovat to, co jsou v dnešní propojené Evropě a v globalizovaném světě české zájmy.

Taková debata ale v Česku téměř neexistuje. Naopak je patrné, že vládní i opoziční demokratické strany často přebírají tvrzení, která opakují populisté. Ti prosazují, aby se Česko tvářilo v tvář problémům, jako jsou migrace nebo rostoucí mocenská a politická moc mimoevropských zemí, uzavřelo do sebe a zpřetrhalo svazky se spojenci. "Výsledkem je tendence k určitému uzavírání spíše než ke snaze podílet se na řešení problémů," shrnuje Ditrych to, jak české politické strany mluví o Evropské unii a o zahraniční politice.

Čechům sice může vadit řada jevů spojených s globalizací, jako jsou migrace nebo stále větší moc globálních technologických firem, ale představa, že se od nich mohou odstříhnout, je nerealistická. "Populisté chtějí, aby se státy uzavřely do sebe. Tím ale snižují potenciál k účinné mezinárodní koordinaci a omezení globalizace. Je to začarovaný kruh," zdůrazňuje Ditrych. Rolí institucí, jako je jeho Ústav mezinárodních vztahů, je podle něj připomínat politikům a celé veřejnosti, že "řešení složitých politických problémů nemohou být úplně jednoduchá".

Ve vleku Visegrádu

Jednou z definic populismu přitom je, že nabízí zdánlivě jednoduchá řešení problémů, které jsou přitom mnohem složitější. Podle Ditrycha si politici musí uvědomit, že v zájmu Česka je, aby nadále platila pravidla, jimiž se mezinárodní vztahy řídí a která americký prezident Donald Trump neustále zpochybňuje. Jde například o fungující mezinárodní obchod.

Ústav mezinárodních vztahů proto nedávno vydal sérii doporučení, jak by Česko mělo přistupovat ke klíčovým mezinárodním problémům, nazvanou České zájmy v roce 2019. Ditrychův kolega Jakub Eberle v ní připomíná, že současná česká vláda opakuje, že klíčové pro ni v rámci EU je spojenectví se státy visegrádské čtyřky, tedy

Slovenskem, Polskem a Maďarskem. Podle Eberleho ale v české politice nastalo "přílišné ztotožnění s Visegrádem", které přineslo řadu problémů. Česko se tak v unii "dostalo do vleku Viktora Orbána" a není schopné přicházet s vlastními tématy. Spolupráce v rámci V4 je pro Česko cenná, ale měla by mít jasné meze a Praha by měla dát najevo nesouhlas například se snahami maďarské a polské vlády o omezení nezávislosti justice, doporučuje vládě Eberle.

Podobné stanovisko zastává už delší dobu Slovensko. To se na rozdíl od ostatních států V4 odmítlo postavit proti návrhům na to, aby země unie dosáhly do roku 2050 uhlíkové neutrality, tedy omezily emise skleníkových plynů na minimum. Slováci také, na rozdíl od Čechů, nečelí žalobě pro neplnění kvót na přijímání uprchlíků. Slovensko jich sice přijalo jen minimum, stejně jako Česko, ale na rozdíl od Čechů Slováci nikdy neřekli, že budou tento evropský zákon ignorovat.

Slováci zároveň ostatním členským zemím EU zdůrazňují, že nebudou jen slepě následovat, co v rámci V4 chtějí Poláci a Maďaři. "Vždy nejdříve zhodnotíme, jestli dávají polské či maďarské požadavky smysl, nebo ne. Neexistuje, že bychom automaticky na vše říkali ano," řekl HN vysoce postavený zdroj ze slovenské diplomacie.

Ditrych z Ústavu mezinárodních vztahů připomíná, že jedním z hesel listopadové revoluce v Československu byl "návrat do Evropy". Lidé ho však vnímali různě - někteří snili o západní životní úrovni, jiní chtěli volně cestovat, pro někoho šlo hlavně o demokracii a dodržování lidských práv. "Tato očekávání musela být nevyhnutelně zklamána, když narazila na každodenní šedivou realitu," říká Ditrych. Zároveň to ale nic nemění na tom, že úzká spolupráce s ostatními zeměmi v rámci Evropské unie a NATO je pro Česko jedinou reálnou alternativou.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66675180-odklon-americanu-od-evropy-je-sanci-jak-nakopnout-vaznouci-modernizaci-ceske-armady-rika-odbornik>

Odklon Američanů od Evropy je šancí, jak nakopnout vážnoucí modernizaci české armády, říká odborník

12.11.2019 iHNed.cz str. 00

Ondřej Houska

autor: HN – Radek Úlehla Podle francouzského prezidenta Emmanuela Macrona je Severoatlantická aliance ve stadiu "klinické smrti".

Macron tvrdí, že je velkou otázkou, jestli by země NATO v případě útoku na jednoho z členů dodržely závazek o vzájemné obraně. Druhá opora stability a bezpečnosti v Evropě, Evropská unie, se potýká s plánovaným odchodem Velké Británie a v posledních letech prožila řadu krizí, například dluhovou či migrační. Podle ředitele pražského Ústavu mezinárodních vztahů Ondřeje Ditrycha by ale kvůli tomu Češi neměli strávit připomínky 30 let od pádu komunismu v přehnané nervozitě. "Bezpečnost Česka není nijak zásadně ohrožena," říká v rozhovoru pro HN.

Připomíná, že spory uvnitř NATO, například o to, kolik peněz by jednotlivé státy měly na obranu dávat, trvají už od začátku padesátých let minulého století. Evropská unie podle něj vystoupením Británie ztratí významného členu, který navíc často zastával podobné názory jako Česko. "Brexit ale není tragédií antických rozměrů. V některých okamžicích připomíná spíše venkovskou frašku," naráží Ditrych na fakt, že britští politici se ani tři a půl roku po referendu o členství v unii nedokázali domluvit, jak by měl brexit vlastně vypadat. Ostatní státy unie naopak při vyjednávání s Británií zůstaly naprosto jednotné.

Evropa i NATO se ošťásají

Neznamená to ale, že by Češi mohli být zcela klidní, byť je momentálně žádné vnější riziko neohrožuje a jejich ekonomika se opírá o volný přístup na společný evropský trh. "V Česku musíme vzít v úvahu, že NATO a EU se chvějí, dochází v nich k ořesu a vyvíjejí se. Mělo by to vést k tomu, že se budeme snažit přinášet svůj díl zodpovědnosti za bezpečnost našeho státu," je přesvědčený Ditrych. Češi by měli podpořit snahy, aby státy unie více spolupracovaly v obranné politice. Po tom, mezi jinými, volá právě francouzský prezident Macron.

Tvrdí, že země Evropské unie se už nemohou plně spoléhat na to, že je budou v případě ozbrojeného konfliktu bránit Američané.

Ondřej Ditrych (37)

? Od loňského května je ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů, což je výzkumná instituce zřízená ministerstvem zahraničí.

? Mezinárodní vztahy vystudoval na Univerzitě v Cambridgi a na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

? Působil například na Harvardově univerzitě nebo na pařížské Sciences Po.

? Věnuje se mezinárodnímu terorismu, Severoatlantické alianci a evropské bezpečnosti, konfliktům v zemích bývalého Sovětského svazu a globálním trendům a jejich předpovědím.

Je autorem několika desítek knih a odborných článků. Mluví anglicky, francouzsky a rusky.

Podle Ditrycha je zřejmé, že americký zájem na Evropě klesá, byť to rozhodně neznamená, že by spojenectví v rámci NATO ztrácelo smysl. Ať už ale ve volbách, které budou příští rok, post amerického prezidenta obhájí Donald Trump, nebo ho vystřídá někdo jiný, v americké politice se nadále budou svářet dvě tendence - jedna směřuje k izolaci od mezinárodního dění, druhá prosazuje, aby se Američané více soustředili na Asii a na to, jak se budou vyvíjet jejich vztahy s dlouhodobě sílící Čínou. V obou tendencích se pro Washington dostávají vztahy s Evropou do pozadí.

Větší obranná spolupráce mezi státy EU tak je podle Ditrycha v českém zájmu, a to nejen politicky. "Je to možnost, jak nakopnout vážnou modernizaci českých ozbrojených sil." Ředitel Ústavu mezinárodních vztahů připomíná, že Česko na svou obranu dává jen něco málo přes jedno procento hrubého domácího produktu. Cíl, který si stanovily země NATO, je přitom dvouprocentní.

"Nemáme ani vizi, jaké obranné kapacity chceme rozvíjet, v čem bychom v rámci NATO chtěli vynikat," říká Ditrych. Tento stav podle něj vede k tomu, že Česko pro své spojence není příliš čitelné a nepůsobí dojmem partnera, kterému skutečně jde o společnou bezpečnost. Česká armáda by se podle něj mohla v rámci aliance soustředit například na rozvoj vrtulníkového letectva.

Debata o českých zájmech

V případě českého členství v EU je zase nápadná velká skepse, kterou vůči ní Češi mají, byť Ditrych upozorňuje, že podle průzkumů by občané v případném referendu nehlasovali pro odchod. Připomíná, že je na politikách a společenských elitách, aby spolu dokázali mluvit a definovat to, co jsou v dnešní propojené Evropě a v globalizovaném světě české zájmy.

Taková debata ale v Česku téměř neexistuje. Naopak je patrné, že vládní i opoziční demokratické strany často přebírají tvrzení, která opakují populisté. Ti prosazují, aby se Česko tvářilo v tvář problémům, jako jsou migrace nebo rostoucí mocenská a politická moc mimoevropských zemí, uzavřelo do sebe a zpřetrhalo svazky se spojenci. "Výsledkem je tendence k určitému uzavírání spíše než ke snaze podílet se na řešení problémů," shrnuje Ditrych to, jak české politické strany mluví o Evropské unii a o zahraniční politice.

Čechům sice může vadit řada jevů spojených s globalizací, jako jsou migrace nebo stále větší moc globálních technologických firem, ale představa, že se od nich mohou odstříhnout, je nerealistická. "Populisté chtějí, aby se státy uzavřely do sebe. Tím ale snižují potenciál k účinné mezinárodní koordinaci a omezení globalizace. Je to začarovaný kruh," zdůrazňuje Ditrych. Rolí institucí, jako je jeho Ústav mezinárodních vztahů, je podle něj připomínat politikům a celé veřejnosti, že "řešení složitých politických problémů nemohou být úplně jednoduchá".

Ve vleku Visegrádu

Jednou z definic populismu přitom je, že nabízí zdánlivě jednoduchá řešení problémů, které jsou přitom mnohem složitější. Podle Ditrycha si politici musí uvědomit, že v zájmu Česka je, aby nadále platila pravidla, jimiž se mezinárodní vztahy řídí a která americký prezident Donald Trump neustále zpochybňuje. Jde například o fungující mezinárodní obchod.

Ústav mezinárodních vztahů proto nedávno vydal sérii doporučení, jak by Česko mělo přistupovat ke klíčovým mezinárodním problémům, nazvanou České zájmy v roce 2019. Ditrychův kolega Jakub Eberle v ní připomíná, že současná česká vláda opakuje, že klíčové pro ni v rámci EU je spojenectví se státy visegrádské čtyřky, tedy Slovenskem, Polskem a Maďarskem. Podle Eberleho ale v české politice nastalo "přílišné ztotožnění s Visegrádem", které přineslo řadu problémů. Česko se tak v unii "dostalo do vleku Viktora Orbána" a není schopné přicházet s vlastními tématy. Spolupráce v rámci V4 je pro Česko cenná, ale měla by mít jasné meze a Praha by měla dát najevo nesouhlas například se snahami maďarské a polské vlády o omezení nezávislosti justice, doporučuje vládě Eberle.

Podobné stanovisko zastává už delší dobu Slovensko. To se na rozdíl od ostatních států V4 odmítlo postavit proti návrhům na to, aby země unie dosáhly do roku 2050 uhlíkové neutrality, tedy omezily emise skleníkových plynů na minimum. Slováci také, na rozdíl od Čechů, nečelí žalobě pro neplnění kvót na přijímání uprchlíků. Slovensko jich sice přijalo jen minimum, stejně jako Česko, ale na rozdíl od Čechů Slováci nikdy neřekli, že budou tento evropský zákon ignorovat.

Slováci zároveň ostatním členským zemím EU zdůrazňují, že nebudou jen slepě následovat, co v rámci V4 chtějí Poláci a Maďaři. "Vždy nejdříve zhodnotíme, jestli dávají polské či maďarské požadavky smysl, nebo ne. Neexistuje, že bychom automaticky na vše říkali ano," řekl HN vysoce postavený zdroj ze slovenské diplomacie.

Ditrych z Ústavu mezinárodních vztahů připomíná, že jedním z hesel listopadové revoluce v Československu byl "návrat do Evropy". Lidé ho však vnímali různě - někteří snili o západní životní úrovni, jiní chtěli volně cestovat, pro někoho šlo hlavně o demokracii a dodržování lidských práv. "Tato očekávání musela být nevyhnutelně zklamána, když narazila na každodenní šedivou realitu," říká Ditrych. Zároveň to ale nic nemění na tom, že úzká spolupráce s ostatními zeměmi v rámci Evropské unie a NATO je pro Česko jedinou reálnou alternativou.

Ondřej Ditrych, ředitel Ústavu mezinárodních vztahů

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66675180-odklon-americanu-od-evropy-je-sanci-jak-nakopnout-vaznouci-modernizaci-ceske-armady-rika-odbornik>

Nemusíme s Macronovou vizí budoucnosti souhlasit, ale buďme rádi, že aspoň někdo nějakou má

12.11.2019 denikn.cz str. 00 Komentáře

Michael Romancov

Macronův projev, v němž před francouzskými velvyslanci předestřel většinu z toho, s čím se následně začal obracet i do zahraničí, jako první u nás výborně rozebral bývalý diplomat a bezpečnostní expert Daniel Košťoval na Info.cz. Přehledný a obsáhlý materiál začínající konstatováním: „Francouzský prezident chce mít z EU vojenskou velmoc a začít dialog s Ruskem. S Macronovou vizí má problém německá kancléřka i jeho čeští a slovenští partneři,“ přinesl i Deník N.

Přečtěte si také Macron: NATO je mrtvé. Merkelová: Nemyslím si. Víze francouzského prezidenta rozčlily spojení

Na následujících řádcích se pokusím současné francouzské aktivity zasadit do širšího historického rámce. Na úvod si dovoluji připomenout, že francouzský prezident deklaroval ambici přijít s novou vizí pro Francii, Evropu i svět už před delší dobou a že jsme o tom v Deníku N začátkem letošního roku, u příležitosti padesátého šestého výročí podpisu elysejské smlouvy, psali. Stále přitom platí, že Evropou už delší dobu zní, že potřebujeme politika vizionáře, který bude schopen přijít se strategickou vizí, jež bude mířit za horizont blížících se voleb a pokusí se dát odpovědi na otázku, jak čelit novým výzvám a obstát v rostoucí se konkurenci.

Fakt, že Francie usiluje o nezávislé mocenské postavení, nikoho informovaného nemůže překvapit. Od okamžiku, kdy byla navzdory kapitulaci z roku 1940 přijata mezi vítězné velmoci druhé světové války a díky tomu získala i křeslo stálého člena Rady bezpečnosti OSN, se tak dělo a děje neustále. Připomeňme, že se tak tehdy stalo zejména díky Winstonu Churchillovi, který pro prosazení svých vizí o budoucí podobě Evropy a světa, tváří v tvář zjevné mocenské převaze USA a SSSR, nezbytně potřeboval podporu další „staré evropské imperialistické mocnosti“.

Francie po druhé světové válce utrpěla v roce 1954 pokořující porážku v Indočíně, v jejímž důsledku se ve stejném roce musela stáhnout ze svých osad v Indii, aby o dva roky později po boku Britů zažila blamáž v Suez. Kvůli tomu se roku 1958 rozpadla po válce vzniklá konstrukce Francouzské unie, což byl pokus o přetvoření francouzského impéria do podoby globální Francie, jež by se vedle metropolitní Francie (jejíž integrální součástí už od roku 1848 tehdy byly i na opačném břehu Středozemního moře ležící alžírské departmenty) skládala z řady dalších území v Africe i Asii. Alžírsko, kde od roku 1954 probíhal ozbrojený boj proti francouzské přítomnosti, se stalo roznětkou politické krize, v jejímž důsledku se do čela Francie dostal Charles de Gaulle, který následně uvedl v život (dodnes existující) režim páté republiky, která roku 1962 Alžírsku poskytla nezávislost.

Klidně i proti USA

Navzdory dalšímu neúspěchu – neboť přesně tak podstatná část Francouzů vnímala ztrátu Alžírka – se desetiletí 1959–1969, kdy stál de Gaulle v čele Francie, stalo obdobím (jakkoli jen částečně úspěšných) pokusů o obnovu „Grandeur“. S Konrádem Adenauerem, s nímž de Gaulle navázal silný osobní vztah už roku 1958, byla dojednána Elysejská smlouva (1963), která dala vzniknout francouzsko-německému „motoru“ evropské integrace a z pohledu Francie nanejvýš uspokojivě ošetřila vojensko-bezpečnostní situaci ve vztahu k Německu, které však zároveň bezvýhradně neakceptovalo francouzskou představu o emancipaci na Američanech (a Britech).

Francii se však roku 1960 podařilo stát se čtvrtou (po USA, SSSR a Británii) jadernou mocností, a když byl roku 1966 dobudován funkční systém nosičů, vyvedl de Gaulle Francii z integrovaného vojenského vedení NATO (i když země i nadále zůstala členem a do těchto struktur ji roku 2009 vrátil zpět prezident Sarkozy). Nezávislá jaderná mocnost totiž dle jeho představ musela mít možnost realizovat politiku, která bude sledovat prioritně její zájmy, bez ohledu na potřeby a zájmy dalších mocností.

Přečtěte si také Visegrád si v sobě nese to nejhorší z c. a k. monarchie. Polsko by mohlo časem překvapit, má jinou tradici

Takový způsob chování, mimo jiné zřetelně demonstrován i navázáním diplomatických styků s komunistickou Čínou roku 1964, nepochybně velmoc charakterizuje, avšak vyjádření francouzského náčelníka generálního štábu – o němž však nikdo nepochyboval, že vyjadřuje názor prezidenta –, že francouzské jaderné síly musí být v případě nutnosti „připraveny udeřit do všech směrů“, tedy potenciálně i proti USA, představovalo v kontextu probíhající studené války něco zcela mimořádného. Moskva, jejíž politika se tehdy ve Francii těšila značné podpoře levicově smýšlejících lidí, nabídnuté příležitosti okamžitě využila a pokusila se alianční (ostatně to platilo i pro tehdejší Evropské společenství) „enfant terrible“ využít ve svůj prospěch. Francouzský prezident se stal první západní hlavou státu, která od konce druhé světové války navštívila SSSR, kde mu, vedle mimořádných ceremoniálních poct, bylo umožněno navštívit i kosmodrom Bajkonur...

Pokud Sověti doufali, že se jim prostřednictvím vůči USA se vymezující Francii podaří efektivně rozštěpit Západ, museli být nakonec zklamaní. De Gaulle sice i nadále trval na své, Sovětům tak dobře znějící tezi z roku 1959: „Ano, bude to Evropa, od Atlantiku po Ural, tedy celá Evropa, kdo rozhodne o osudech světa,“ tedy na Evropě bez Američanů a Kanadčanů, ale ani náznakem nerozporoval druhou část svého vyjádření, která ve východním bloku nikdy nezazněla, totiž že nezbytnou podmínkou pro takový vývoj je, aby SSSR přestal být tím, čím je, a znovu se stal Ruskem...

Tato podmínka je dnes splněna a Macron, jak bylo řečeno, nejenom že o dialog s Ruskem jeví zájem, ale soukromou schůzkou s Putinem, vyjádřením, že by se Rusko mohlo vrátit do G7, nebo podporou jeho návratu do těch evropských struktur, z nichž se po kritice anexy Krymu a rozpoutání války na východě Ukrajiny stáhlo,

činí i vstřícné kroky. Zároveň se nezděráhá kritizovat USA a veřejně deklarovat skepsi vůči dalšímu vývoji NATO. Máme se proto primárně před jeho slovy (a záměry) mít na pozoru?

Nepochybně musíme být opatrní a je jen dobře, že v tento okamžik se tak vyjadřují jak další spojenci v NATO, tak i generální tajemník Aliance, ale je třeba vzít v úvahu i další faktory. Tím prvním a bohužel velice důležitým je, že se na konci druhé dekady 21. století ocitáme v situaci, se kterou jsme nepočítali a na kterou zatím nejsme připraveni.

Tak co s tím NATO (2002)?

Po skončení studené války se NATO ocitlo před problémem, jak dále pokračovat. Odpověď na klíčovou otázku „Out of Area or Out of Business?“ poskytl summit Aliance v Praze roku 2002. Tehdy bylo v závěrečné deklaraci konstatováno: „My, hlavy států a vlád členských zemí Severoatlantické aliance, jsme se dnes sešli, abychom rozšířili naši alianci a dále posílili NATO tak, aby dokázalo čelit novým zásadním hrozbám a vážným bezpečnostním výzvám 21. století. Vycházejíce z naší společné vize zakotvené ve Washingtonské smlouvě, se zavazujeme transformovat NATO s novými členy, novými schopnostmi a novými vztahy s našimi partnery...“

NATO se, stejně jako Evropská unie, rozšířilo o nové členy, ale rozhodně ne o všechny, kteří o členství usilovali. Připomeňme, že i v našem případě přitom staří členové o nové nejevili přílišný zájem, že to byli Američané, kdo nakonec přemluvil Evropany, aby otevřeli dveře nám, Polákům a Maďarům. A že to posléze byli Němci a Francouzi, kdo donutil Američany akceptovat, že se dveře neotevrou pro Gruzii a Ukrajinu. Než k tomu došlo, Bushova administrativa dala najevo, že když s ní všichni Evropané nepůjdou do Iráku, Washington se bez nich obejde, neboť, ostatně stejně jako v případě Afghánistánu, „the mission determines the coalition“. První, kdo pro své vlastní účely efektivně rozdělil sjednocující se Evropu, byly USA; následně to byl prezident Obama, kdo se ve snaze plnohodnotně se věnovat Číně (tzv. Pivot to Asia) rozhodl rozvázat si ruce v Evropě a nabídl Rusku politiku tzv. resetu.

Přečtěte si také Jak je důležité mít NATO. Rusko, Čína a další země dostaly jasný vzkaz. Teď jde o to, abychom ho pochopili i u nás

Americké administrativy, ostatně stejně jako vlády jakéhokoli jiného státu, se prostě dopustily celé řady chyb a špatných odhadů, které jsou dnes zásadně umocněny nesrozumitelným, chaotickým a nekoncepčním působením Donalda Trumpa. Pokud k tomu přičteme, že si Británie vyrobila brexit, o němž ještě stále není jasno, kdy a jak (ne)proběhne a jaké budou dopady, že se Německo, minimálně pod dosluhující kancléřkou Merkelovou, nerozhoupá k žádnému razantnějšímu vystoupení v oblasti zahraniční politiky a vojensko-bezpečnostní politiky (je tristní, že se tak odpovědná země/vláda tak zoufale brání převzít odpovědnost v těchto záležitostech), kdo nám pak v Evropě, respektive na Západě zbývá, aby se za současné situace pokusil zformulovat nějaké východisko? Itálie, Španělsko či Polsko o něčem takovém sice mohou snít, ale to je asi tak vše. Austrálie, jakkoli si velmi zásadně uvědomuje, že se svět rychle a dynamicky mění k horšímu, nebo Japonsko, chovající se podobně jako Německo, nepřipadají v úvahu. Zbývá tedy jedině Francie a její prezident.

Macronovy představy se nám nemusí líbit, například jeho idea o možné obnově evropsko-ruské spolupráce na bázi kulturně-civilizační blízkosti je naivní a předem odsouzená ke krachu, úplně stejně jako představa, že s Ruskem něčeho dosáhneme prostřednictvím standardně fungujících obchodních vztahů, ale od toho máme lídry, aby se pokoušeli vést. Místo paušálního odmítání bychom o nich – samozřejmě ve spolupráci s ostatními spojenci – měli urychleně začít diskutovat, neboť se mohou stát základem, na němž bude možné stavět. Nikdo jiný v tuto chvíli není reálně schopen nabídnout ani to.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha.

V rubrice komentáře dáváme prostor různým úhlům pohledu, které nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

URL| <https://denikn.cz/230914/nemusime-s-macronovou-vizi-budoucnosti-souhlasit-ale-budme-radi-ze-aspon-nekdo-nejakou-ma/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (*Komentáře*)

Paroubek, Špidla i Nečas u jednoho stolu hájili opoziční smlouvu. Neshodli se na EU

12.11.2019 **aktualne.cz** str. 00 Domáci
Jakub Heller

Trojice premiérů hodnotila na půdě univerzity události posledních třiceti let a cestu, kterou Česká republika urazila. V jednom z historických sálů Univerzity

Odvahu či chuť přijít debatovat před studenty v sobě našli pouze tři muži, ačkoliv Politologický klub **Fakulty sociálních věd** pozval všechny bývalé premiéry. Diskuze se postupně věnovala pěti historickým etapám od roku 1989, od porevoluční transformace po nástup Andreje Babiše.

Nejvíce si však politici nerozuměli, tedy s výjimkou diskuse o kuponové privatizaci, při připomínce vstupu České republiky do Evropské unie. Špidla s Paroubkem členství země v Evropské unii a směřování evropského projektu obhajovali. "Žijeme v situaci ekonomického i politického bezpečí. Nemáme žádného souseda, který by byl naším nepřítelem nebo významným protivníkem. Nikdy jsem na ostatní státy neměli takový vliv, jaký máme dnes," uvedl Špidla, který Česko do Evropské unie jako premiér přivedl.

Petr Nečas se však ohradil, kdy mu moderátor připomněl, že právě za jeho vlády došlo v Česku k obratu veřejného mínění a velká část Čechů začala vnímat Evropskou unii negativně.

"Není povinností českých politiků zajišťovat podporu v průzkumech veřejného mínění pro nadnárodní instituci, máme jiné povinnosti," řekl Nečas a řekl, že jen těžko mohl před lidmi hájit něco, o čehož správnosti sám není přesvědčen. "Jsem naopak přesvědčen o tom, že kolej, po které jedeme, je slepá, že se tento model evropské integrace vyčerpal, a čím dříve si to uvědomíme, tím lépe," uvedl.

Dodal, že není zastáncem vystoupení Česka z EU ani skrytým nacionalistou, ale v tom pomyslném rozjetém vlaku je podle něj třeba šlápnout na brzdu. "Jsem přesvědčen, že je třeba přistoupit k částečné revoluci," řekl. Tu si představuje navrácením části pravomocí Evropské unie zpět národním státům.

Naopak Paroubek se Špidlou takový přístup označili za zaslepený. Za deset až dvacet let podle nich bude světu ekonomicky dominovat Čína, USA a možná i Indie. "Tento svět směřuje ke koncertu mocností. Mocnosti mají zájmy a nejsou hodné. Spojené státy nejsou hodné, Ruská federace není hodná, ba ani Indie není hodná. A o Číně si také nejsem jistý. Chceme-li si uchovat svůj způsob života, musíme mít kapacitu, chovat se v jistých oblastech jako supermocnost. A to prostě mimo Evropskou unii nejde," řekl Špidla.

Paroubek dodal, že ani Německo se není schopné zmíněným mocnostem samo vyrovnat, natož pak Česká republika. Do úvahy zahrnul ale i stále početnější nadnárodní společnosti. "Ty jsou tak silné, že pokud nebudou mít protiváhu, budou si dělat, co budou chtít. Evropská unie, nikoliv národní státy, je jim dostatečnou protiváhou," řekl Paroubek.

Nečas hájil kuponovou privatizaci. Podle Paroubka si její pomocí ODS koupila hlasy

Zostřenou debatu přinesla i diskuze o polistopadové transformaci České republiky z komunistického státu na republiku a zejména o takzvané kuponové privatizaci. Ta podle Špidly umožnila, aby se obrovské množství majetku dostalo do rukou relativně omezeného množství lidí.

Nečas však privatizaci státního majetku bránil jako jedinou možnost, jak vytvořit kapitalismus v zemi, kde neexistoval soukromý kapitál. Dodal, že konkrétně kuponovou privatizací byla rozprodána jen menší část majetku a šlo podle něj o způsob, jak dát obyčejným lidem něco ze státního bohatství.

"Nesouhlasím s tím, že bylo cílem dát to nějakým skupinám. Tyhle konspirační teorie nesdílím," řekl. Přiznal však, že kuponová privatizace měla řadu chyb a nedostatků, ale ty podle něj spíše pramenily z toho, že čeští právníci a ekonomové té doby byli vychovaní v komunismu a o kapitalismu se učili tak maximálně z učebnic z roku 1938.

Podle Paroubka ale měla kuponová privatizace také jednoznačně politickou rovinu. Její autor, Václav Klaus, si podle něj vlastně nakoupil pluky voličů. "Stejně to bylo za první republiky, kdy Švehlova vláda, samozřejmě za pomoci dalších stran, umožnila pozemkovou reformu, se kterou byl spjat především Švehla sám. Jak napsal novinář Ferdinand Peroutka, vytvořil si tak pluchy voličů. Stejně to udělal i Klaus. Lidé, kteří do té doby nic neměli, najednou měli naději, že něco budou mít," řekl Paroubek.

Špatně podle něj ale privatizovaly i levicové vlády, například ta Miloše Zemana. "Prodávaly se věci, které nikdy neměly být prodány. Jako voda či plynárny," dodal Paroubek.

Opoziční smlouva byla jediné řešení, notovali si expremiéři

Všichni tři politici si naopak notovali, když se jich moderátor vyptával na období takzvané opoziční smlouvy, kterou uzavřela vítězná ČSSD s opoziční ODS v roce 1998 po nenávislné kampani, která tehdejší volby předcházela. Expremiéři se totiž shodli, že nebylo jiné možnosti, jak tehdejší politickou situaci vyřešit.

Špidla, který byl jedním z politiků, kteří opoziční smlouvu dohodli, popisoval povolební vyjednávání. Miloš Zeman podle něj tehdy přišel za Čtyřkoalicí (KDU-ČSL, Unie svobody, Demokratická unie a Občanská demokratická aliance) s nabídkou vlády, kde bude mít sociální demokracie jen polovinu hlasů a premiér vzejde z řad Čtyřkoalice. "Oni na nás jen koukali a okamžitě to odmítli. Do pěti minut. Tak co jsme měli dělat? Jít do opozice, ačkoliv jsme byli vítězové?" ptal se Špidla.

Stejně se k tomu staví i Paroubek. "Myslím, že opoziční smlouva byla správně zvoleným řešením tajenky. Když nabídnete takovou nabídku, kterou nelze odmítnout, a ona je odmítnuta, tak to je politická hloupost. Pak si ty strany nezaslouží nic jiného, než aby trpěly v opozici," řekl.

Ani Nečas nevidí zpětně na opoziční smlouvě nic závadného. Dodal, že podobné dohody nejsou například ve Skandinávských zemích nic zvláštního. Podle něj v roce 1998 ODS a ČSSD čelily pokusu prezidenta Václava Havla vytvořit v Česku jakýsi poloprezidentský systém a opoziční smlouva byla nástrojem, jak tomu zabránit.

Nečas však přiznává, že smlouva měla negativní vliv na důvěru lidí v politiky. "Ta vyhocenost politické diskuze, toho střetu mezi ČSSD a ODS a potom ta vynucená dohoda mohla takhle na část veřejnosti působit a bezesporu působila. Ale v roce 1998 žádné jiné řešení nebylo, vyjma poloprezidentské vlády, kterou jsem nepovažoval za správnou pro ústavní vývoj této země," řekl Nečas.

Co stojí za pádem ČSSD?

Vzhledem k tomu, že se panelu zúčastnili i dva bývalí premiéři ČSSD, přišla řeč i na úpadek sociální demokracie v posledních letech. Podle Špidly platí nejstarší česká politická strana za dlouhodobou účast v polistopadové politice. Lidé podle něj totiž mají pocit, že Česko za třicet let svobody nedosáhlo tam, kam mohlo. "Je tam ale i celá řada dalších důvodů. Měli jsme své korupční aféry. V některých okamžicích se prostě ztratila důvěra," řekl expremiér a připomněl například bývalého ministra Davida Ratha.

Členy polistopadové ČSSD se podle něj navíc stali lidé z mnoha různorodých oblastí společnosti a to se postupem času stále více projevovalo. "ČSSD se zrodila ze starých sociálních demokratů, kteří byli v emigraci, z lidí jako já, tedy takových intuitivních sociálních demokratů, a bývalých komunistů, kteří po listopadu hledali nějaké politické zaměření. Bylo pro ně přirozené jít raději do sociální demokracie než do ODS," řekl Špidla. Tato vnitřní složitost se podle něj však nakonec projevila množstvím vnitřních sporů a nejistot a lidé přestali chápat, koho vlastně vhozením volebního lístku ČSSD volí.

Podle Paroubka však za rozkol může zejména bývalý premiér Bohuslav Sobotka, který se rozhodl odlišné hlasy v ČSSD umlčet. "Já jsem vždycky respektoval lidi, kteří měli silný názor a reprezentovali nějakou skupinu voličů, ač jsem si o nich třeba v soukromí myslel, že jsou to pitomci. Věděl jsem, že pokud se jich zbavím, zúží se pro voliče nabídka. To musí ČSSD reflektovat, nebo zahyne," řekl Paroubek.

"Věděl jsem, že s Babišem prohrájeme, ale ne, že až o tolik"

Posledním tematickým okruhem bylo období nástupu Andreje Babiše k moci. Špidla odpovídal na otázku, zda mohly tradiční strany něco udělat, aby zabránily jednomu z nejbohatších Čechů získat tak výsadní pozici na politické scéně. "Nevím, jak by se to dalo udělat," odpověděl. Podle něj se totiž devadesátá léta podepsala i na tom, že české politické strany nemají oporu ve své málo početné členské základně a jen těžko tak vzdorují obrovskému kapitálu Andreje Babiše.

Už poslední parlamentní volby podle něj proto nebyly férovým soubojem. Babišovi podle Špidly přinesla značnou výhodu média, která vlastní, i PR týmy plné drahých a špičkových odborníků. "Ta hra byla velmi nevyrovnaná. Byl jsem si už předem jistý, že prohrájeme, že Andrej Babiš bude vítězem. Čekal jsem však, že budeme mít tak dvanáct procent, těch sedm procent pro mě bylo velkým překvapením a neumím si to pořádně vysvětlit," řekl Špidla.

Podle Nečase se tradiční politické strany zatím nedokázaly vyrovnat s tím, že se vlastně zcela změnila hra, která se na české politické scéně hraje. Příklad to k tomu, že tradiční strany stále trénují na klasický evropský fotbal, ale dávno už se soupeří v americkém fotbale.

Jsme úspěšnou zemí, mohli jsme být ale dál, říká Paroubek

Když však expremiéři měli obecně zhodnotit posledních třicet let, vyznívaly jejich projevy poměrně pozitivně. "Pro mě znamenal pád bývalého režimu ohromnou osobní příležitost, kterou jsem využil a ještě využiji. Pokud jde o českou ekonomiku, mohlo být z toho všeho vytěženo více. Jsme ale z postkomunistických zemí nejúspěšnější ekonomikou. Do východního Německa cpou Němci obrovské peníze, které se rovnají našemu státnímu rozpočtu, a kde nic, tu nic. U nás jsou nějaké výsledky vidět," řekl Paroubek.

Odehrálo se podle něj ale také mnoho omylů a chyb. "Celkově klady převažují. Ne všichni ale udělali takové kariéry jako my tři tady," dodal.

Podobně to vidí i Nečas. "Přes všechny možné chyby šla republika ve všech smyslech dopředu. Hodnotím těch 30 let jako jednoznačný úspěch," řekl Nečas.

Špidla byl trochu zdrženlivější. Šlo podle něj o historický proces, který nelze hodnotit černobíle. "Kromě dílčích velmi výrazných neúspěchů, jako jsou třeba důsledky kuponové privatizace, si ale v zásadě myslím, že ten vývoj byl stejně úspěšný, nebo úspěšnější než ve srovnatelných zemích," řekl Špidla.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/paroubek-spidla-i-necas-u-jednoho-stolu-hajili-opozicni-smlo/r~0bcf92aa058d11ea88f50cc47ab5f122/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Rektor UK Zima ukončil činnost Česko-čínského centra, nechce dále poškozovat aktivity fakult

13.11.2019 lidovky.cz str. 00 Domov
ČTK

Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima. Na filozofické fakultě je stávka za klima a proti rektorovi. Názor studentů respektujeme, říká prorektor Soukup

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval. Sporné financování jej donutilo skončit ve funkci. Bývalý tajemník Balabán odchází z **FSV UK**

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Foto:
Rektor UK Tomáš Zima.
Michal Sváček, MAFRA

URL| https://www.lidovky.cz/domov/rektor-uk-zima-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-nechce-poskozovat-aktivity-fakult.A191113_131015_in_domov_ele

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
lidovky.cz

Česko-čínské centrum Univerzity Karlovy končí
13.11.2019 ČT 1 str. 26 19:00 Události

Světlana WITOWSKÁ, moderátorka

Česko-čínské centrum Univerzity Karlovy končí. Jeho činnost zastavil rektor Tomáš Zima. Jako důvod uvedl, že nechce, aby poškozovalo aktivity připravované fakultami. Už minulý měsíc 3 zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** oznámili, že kvůli spornému financování česko-čínských konferencí školu opustí.

Po kritice konec. Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra

13.11.2019 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy
Echo24, čtk

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke středě činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke středě činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami.

Zima to ve středu uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Rektor v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpurná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

V Týdeníku Echo a na EchoPrime se dozvíte více, získáte je zde.

Čtěte také: Další bouře na Karlově univerzitě. Čína skrytě financovala konference

URL| <http://echo24.cz/a/SMfpy>

Rektor Univerzity Karlovy Zima ukončil činnost Česko-čínského centra, kvůli negativní publicitě

13.11.2019 euro.cz str. 00 Události

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami.

Zima zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému

financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Pragmatismus změnil Čínu v globální mocnost

Německý průmysl varuje před čínským státním kapitalismem: EU se musí bránit

Černá listina se plní. Čínský velký bratr už rozhoduje, kdo smí do vlaku

Zeman ujistil Si Ťin-pchinga o respektování politiky jedné Číny. A požádal o další spolupráci

URL| <https://www.euro.cz:443/udalosti/rektor-univerzity-karlovy-zima-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-kvuli-negativni-publicite-1473655>

Po skandálech s financováním končí Česko-čínské centrum na Karlově univerzitě. Rektor Zima ho rozpustil

13.11.2019 blesk.cz str. 00 Praha - Zprávy
ČTK

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k 13. listopadu činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to ve středu uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/625467/po-skandalech-s-financovanim-konci-cesko-cinske-centrum-na-karlove-univerzite-rektor-zima-ho-rozpustil>

Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum

13.11.2019 prazsky.denik.cz str. 00 Moje Praha

ČTK

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to dnes uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

"Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. "Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu," uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. "V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Odcházejí, ale předají projekty

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému

financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/po-skandalech-s-financovanim-skoncilo-cesko-cinske-centrum-20191113.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prazsky.denik.cz

Po skandálech s financováním končí Česko-čínské centrum na Karlově univerzitě. Rektor Zima ho rozpustil

13.11.2019 blesk.cz str. 00

Autor: ČTK

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k 13. listopadu činnost Česko-čínskému centru UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to ve středu uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínskému centru UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínskému centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/regiony-praha-praha-zpravy/625467/po-skandalech-s-financovanim-konci-cesko-cinske-centrum-na-karlove-univerzite-rektor-zima-ho-rozpustil.html>

Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum

13.11.2019 denik.cz str. 00

ČTK

dnes 16:29 Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních

dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to dnes uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima. / Foto: Deník / Vladimír Šťastný

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. "Podpurná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu," uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. "V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí," dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Odcházejí, ale předají projekty

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun.

Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

Autor: ČTK

URL| <https://www.denik.cz/regiony/po-skandalech-s-financovanim-skoncilo-cesko-cinske-centrum-20191113.html>

Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra. Bylo spojené se sporným financováním konferencí

13.11.2019 iHNed.cz str. 00

ČTK

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK. Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to ve středu uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady centra a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. "Podpůrná stanoviska mě ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK ke středěčnímu datu," uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. "V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí," dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů financovalo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat.

Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-66676330-rektor-uk-zima-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-audit-financovani-centra-to-podle-nej-neovlivni>

Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra známého sporným financováním

13.11.2019 ct24.cz str. 00 Domáci

kolarikm

Rektor Univerzity Karlovy (UK) Tomáš Zima ukončil ke střeďečnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry.

Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí. Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal.

Odkaz

Pracovník Univerzity Karlovy lhal o čínském financování konferencí, píše Aktuálně.cz

Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů. Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server.

Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Odkaz

Peníze od úvěrové firmy Univerzita Karlova nedostane. Home Credit odstupuje od kritizovaného sponzorství

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně.

Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2976416-rektor-univerzity-karlovy-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-znameho-spornym>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Po kritice konec. Rektor Univerzity Karlovy ukončil činnost Česko-čínského centra

13.11.2019 echo24.cz str. 00
Univerzita Karlova

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke středě činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami.

Zima to ve středu uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Rektor v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 000 korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.echo24.cz/a/SMfpy/po-kritice-konec-ректор-univerzity-karlovy-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra>

Rektor Univerzity Karlovy Zima ukončil činnost Česko-čínského centra, kvůli negativní publicitě

13.11.2019 euro.cz str. 00

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami.

Zima zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady ČČC a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. „Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK k dnešnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. „V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňané zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany „zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst“. Home Credit po kritice s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

URL| <https://www.euro.cz/udalosti/rektor-univerzity-karlovy-zima-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-kvuli-negativni-publicite-1473655>

Rektor UK Zima ukončil činnost Česko-čínského centra. Audit financování centra to podle něj neovlivní

13.11.2019 iHNed.cz str. 00

ČTK

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil ke dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK. Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to ve středu uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Zima v minulých dnech oslovil stávající členy rady centra a vedení zapojených fakult s návrhem na zrušení centra. "Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK ke středečnímu datu,“ uvedl Zima.

Centrum bylo podle Zimy založeno s úmyslem podpořit a koordinovat fakultní aktivity směřující ke spolupráci s akademickými institucemi Číny. "V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,“ dodal. Zrušení centra podle něj nebude mít žádný dopad na pokračování auditu a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že bývalý tajemník centra Miloš Balabán lhal o financování česko-čínských konferencí. Podle pořadatelů těchto konferencí tvrdil, že naprostou většinu nákladů platilo samo centrum, ale konference platila čínská ambasáda, uvedl server. Například za letošní zářijovou výroční konferenci Česko-čínského centra tak podle něj Číňani zaplatili firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou Balabán založil, přes 600 tisíc korun. Balabán následně na funkci tajemníka centra rezignoval.

Minulý týden se Balabán, Libor Stejskal a Mirka Kortusová ze Střediska bezpečnostní politiky Institutu politologických studií s děkankou **FSV UK** Alicí Němcovou Tejkalovou domluvili, že z fakulty kvůli spornému financování odejdou. Podle děkanky se tak stane k 31. lednu 2020, aby měli čas předat projekty, do kterých jsou zapojeni.

Vedení UK čelilo v poslední době kritice kvůli smlouvě s firmou Home Credit ze skupiny PPF miliardáře Petra Kellnera, která patří mezi největší poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve světě. Firma má silné zastoupení i v Číně. Home Credit se ve smlouvě o spolupráci zavázal UK po dobu tří let poskytovat ročně půl milionu korun. Ve smlouvě ale byla i pasáž o tom, že se smluvní strany "zavazují zdržet... všeho, co by mohlo poškodit (jejich) dobré jméno a pověst". Home Credit po kritice od smlouvy odstoupil s prohlášením, že nechce být vtahován do iracionálních debat. Rektor Zima se pak omluvil, že neodhadl reakci na uzavření smlouvy.

"Podpůrná stanoviska mne ujistila, že jde o správnou úvahu, a proto jsem rozhodl o ukončení činnosti Česko-čínského centra UK ke střeďečnímu datu," uvedl rektor UK Tomáš Zima.

URL| <https://domaci.ihned.cz/c1-66676330-rektor-uk-zima-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-audit-financovani-centra-to-podle-nej-neovlivni>

Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum

13.11.2019 hradcany.cz str. 00

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to dnes uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

URL| <http://www.hradcany.cz/clanek/po-problemech-s-financovanim-skoncilo-cesko-cinske-centrum/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[hradcany.cz](http://www.hradcany.cz)

Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum

13.11.2019 michle.cz str. 00

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k dnešnímu dni činnost Česko-čínského centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to dnes uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý

týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

URL| <http://www.michle.cz/clanek/po-problemech-s-financovanim-skoncilo-cesko-cinske-centrum/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
michle.cz

Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum 13.11.2019 nusle.cz str. 00

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k dnešnímu dni činnost Česko-čínskému centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to dnes uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

URL| <http://www.nusle.cz/clanek/po-problemech-s-financovanim-skoncilo-cesko-cinske-centrum/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nusle.cz

Po problémech s financováním skončilo Česko-čínské centrum 13.11.2019 podoli.cz str. 00

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil k dnešnímu dni činnost Česko-čínskému centra UK (ČČC). Publicita, která se v posledních dnech zaměřila na sporné financování česko-čínských konferencí, centru podle Zimy uškodila a rektor nechce, aby to poškodilo aktivity připravované fakultami. Zima to dnes uvedl v tiskové zprávě a zdůraznil, že zrušení centra nebude mít dopad na pokračování interního auditu a jeho závěry. Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

URL| <http://www.podoli.cz/clanek/po-problemech-s-financovanim-skoncilo-cesko-cinske-centrum/>

Tři veteráni Expremiéři hodnotili vývoj v Česku po roce 1989

Foto autor| Foto: Dan Materna, MAFRA

Foto popis| Byli při tom Debatovat na **Fakultu sociálních věd** UK přišli kdysi mocní muži: Vladimír Špidla, Petr Nečas a Jiří Paroubek.

Rektor Zima ukončil činnost Česko-čínského centra

13.11.2019 novinky.cz str. 00

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil činnost Česko-čínského centra. To mělo zastřešovat spolupráci univerzity s čínskými akademickými institucemi.

„V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,” okomentoval Zima důvody, které jej ke zrušení centra vedly

Nedávno server Aktuálně upozornil, že konference, které centrum pořádalo, platila čínská ambasáda. Tajemník centra Miloš Balabán, který o financování konferencí nepravdivě informoval, následně rezignoval. Balabán spolu s dalšími dvěma lidmi ke konci ledna odejde i z **Fakulty sociálních věd** UK.

Zima již dříve označil záležitost za selhání jednotlivce.

„Chci ujistit nejen akademickou ale i širokou veřejnost, že zrušení centra v žádném případě nebude mít žádný dopad na pokračování interního auditu, který aktuálně probíhá, a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů,” dodal rektor.

Univerzita v poslední době musela řešit i smlouvu se společností Home Credit ze skupiny PPF, která se na tři roky měla stát hlavním partnerem Univerzity za půl milionu korun ročně. Úvěrová společnost následně od smlouvy odstoupila.

URL| <https://www.novinky.cz/domaci/clanek/rektor-zima-ukoncil-cinnost-cesko-cinskeho-centra-40303432>

Česko-čínské centrum na Karlově univerzitě končí

13.11.2019 novinky.cz str. 00 Domáci
jas

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima ukončil činnost Česko-čínského centra. To mělo zastřešovat spolupráci univerzity s čínskými akademickými institucemi.

„V důsledku negativní publicity, která se na centrum snesla a významně jeho obraz poškodila, mohou zcela nešťastně a nezaslouženě utrpět i aktivity připravované fakultami UK, což považuji za velmi nešťastné a nežádoucí,” okomentoval Zima důvody, které jej ke zrušení centra vedly.

Server Aktuálně nedávno upozornil na to, že konference, které centrum pořádalo, platila čínská ambasáda. Tajemník centra Miloš Balabán, který o financování konferencí nepravdivě informoval, následně rezignoval. Balabán spolu s dalšími dvěma lidmi ke konci ledna odejde i z **Fakulty sociálních věd** UK.

POUTÁK: [Pracovník Univerzity Karlovy lhal o česko-čínských konferencích, platila je Čína]
Zima již dříve označil záležitost za selhání jednotlivce.

„Chci ujistit nejen akademickou ale i širokou veřejnost, že zrušení centra v žádném případě nebude mít žádný dopad na pokračování interního auditu, který aktuálně probíhá, a na další možné kroky vyplývající z jeho závěrů,” dodal rektor.

POUTÁK: [Rektor Univerzity Karlovy: Smlouvu s Home Credit jsem chtěl vypovědět sám]
Univerzita v poslední době musela řešit i smlouvu se společností Home Credit ze skupiny PPF, která se na tři roky měla stát hlavním partnerem Univerzity za půl milionu korun ročně. Úvěrová společnost, která intenzivně podniká i v Číně, následně od smlouvy odstoupila.

URL| <https://www.novinky.cz/domaci/521684-cesko-cinske-centrum-na-karlove-univerzite-konci.html>

3.12.: Konference (Naše) veřejnoprávní média 13.11.2019 pedagogicke.info str. 00

Jeden svět na školách pořádá pro vyučující základních a středních škol konferenci k mediálnímu vzdělávání s názvem (Naše) veřejnoprávní média. Hlavním tématem konference budou veřejnoprávní média a jejich role v naší společnosti. Jak veřejnoprávní média fungují? Jaká je jejich úloha v demokratické společnosti? Proč je důležitá jejich nezávislost na politické moci? Na tyto a další otázky budou odpovídat zajímavý hosté panelových debat. V rámci odpoledního programu poté proběhnou čtyři praktické semináře, kde získáte inspiraci a zajímavé tipy do výuky. Kdy: 3. prosince 2019 (9.00 - 16.00)

Kde:

Konference je zdarma a určena primárně pro vyučující ze základních a středních škol.

Program konference

Registrace účastníků

Zahájení konference, Karel Strachota (JSNS) a Michal Kučerák (DOX)

Panelová debata Představujeme naše veřejnoprávní média, moderuje Eliška Mainclová (JSNS)

Hosty panelové debaty budou:

Radka Matesová Marková

Šéfredaktorka zpravodajství České tiskové kanceláře (ČTK). V ČTK pracuje 22 let, začínala jako zpravodajka domácí redakce, poté zpravodajka ČTK v Paříži. Držitelka ocenění Novinářská křepelka za rok 2003 pro mladé a perspektivní novináře. Od roku 2004 vedoucí zahraniční redakce ČTK, poté šéfredaktorka zpravodajství. Šéfredaktorkou zpravodajství ČTK se stala v únoru 2018 jako první žena ve stoleté historii národní agentury.

Petr Šabata

Šéfredaktor Českého rozhlasu Plus, kde se v komentářích věnuje ekonomice, školství a dění na Slovensku. V minulosti byl také šéfredaktorem deníků MF Dnes, Hospodářské noviny, slovenská Pravda a působil také v deníku SME v Bratislavě. Pro tato média psal politická a ekonomická zpravodajství, komentáře, analýzy, rozhovory i sloupky.

Jakub Železný

Novinář a rozhlasový a televizní moderátor. V současné době působí v České televizi na pozici vedoucího moderátorů zpravodajství a také od roku 2012 moderuje hlavní zpravodajskou relaci Události.

Vysokoškolské vzdělání získal na katedře žurnalistiky Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, kde absolvoval magisterský obor mediální studia a studium završil v roce 2011 doktorátem.

V minulosti pracoval více než dvacet let v Českém rozhlase. Spolupracoval také s TV Nova na sportovním vysílání nebo koncem 90. let s TV Prima na vlastním publicistickém pořadu K věci!

Coffeebreak

Panelová debata Role veřejnoprávních médií v naší společnosti, moderuje Tereza Engelová (HlídacíPes.org)

Hosty panelové debaty budou:

Angelika Bazalová

Novinářka, dramaturgyně a od roku 2019 také členka Rady České tiskové kanceláře. V minulosti působila jako redaktorka české redakce BBC v Praze. Poté se přesunula do České televize, kde začínala jako editorka zpráv, později se stala hlavní editorkou večerní zpravodajské relace Události. Následně převzala vedení redakce ranního a dopoledního vysílání zpravodajského kanálu ČT24. V roce 2013 odešla z České televize do podnikatelské sféry. V současné době mimo jiné připravuje analýzy a jiné názorové články pro Deník N, český nezávislý deník.

Jakub Macek

V současné době působí jako vedoucí Katedry mediálních studií a žurnalistiky na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. Také je členem správní rady Nadačního fondu nezávislé žurnalistiky.

Jako sociolog médií se podílel na několika výzkumných projektech, které se zaměřovaly například na roli nových a starých médií v každodenním životě jejich uživatelů. Aktuálně je hlavním řešitelem výzkumu Důvěra v média ve fragmentovaném mediálním prostředí: Případ České republiky.

Je autor řady odborných publikací, mezi jinými knih Poznámky ke studiím nových médií a Média v pohybu: K proměně současných českých publik.

Robert Čásenský

Novinář a komentátor, šéfredaktor a majitel reportážně investigativního magazínu Reportér. Za pětadvacet let života strávil více než polovinu prací v různých tištěných médiích. V roce 1993 začal psát do Českého deníku a přes Denní Telegraf a Lidové noviny doputoval až do MF Dnes. Tu potom od roku 2006 vedl jako šéfredaktor. Za jeho působení přinesla MF DNES sérii investigativních odhalení týkajících se nejvyšších pater české politiky. Při vlastnickém veletoci v českých médiích v roce 2013 se rozhodl funkci šéfredaktora opustit. Jelikož ale pořád věří, že má smysl pokoušet se o dobrou žurnalistiku, založil magazín Reportér. A protože každou redakci musí někdo řídit, stal se v Reportéru šéfredaktorem.

Tomáš Trampota

Absolvoval postgraduální studium na Katedře mediálních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. V minulosti byl ředitelem Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. V současné době je členem poradního kolegia generálního ředitele České televize a také přednáší na pražské New York University a na Univerzitě Palackého v Olomouci. Zabývá se sociologií médií a českým mediálním systémem. Je autorem knihy Zpravodajství a spoluautorem knihy Metody výzkumu médií.

Oběd

Co nového nabízíme v JSNS k mediálnímu vzdělávání?

Praktické semináře

Krok za krokem - jak učit mediální výchovu prostřednictvím filmu - KAPACITA SEMINÁŘE JE JIŽ NAPLNĚNA

Připravili jsme pro všechny učitele „výukový plán“ Krok za krokem obsahující více než čtyřicet audiovizuálních lekcí rozdělených do tří úrovní podle náročnosti témat, kterými můžete rozvíjet mediální gramotnost svých žáků. V rámci semináře si ukážeme, jak se v takovém množství materiálů zorientovat, čím začít a jak vše uvést do praxe. Vyzkoušíte si také několik praktických aktivit, které můžete následně použít ve výuce.

Pořadatel: JSNS

Lektor: Tomáš Titěra, lektor JSNS

Kapacita: 25 osob

Televize ve škole

Lektoři České televize představí projekt Televize ve vaší škole. Vysvětlí pojem školní televize a předvedou, jak může fungovat praktická mediální výuka. Promítnou účastníkům výstupy z výjezdních seminářů na českých školách, které natočili sami žáci a které se vysílaly ve Zprávičkách na ČT. Účastníci se seznámí s principem práce redakce, zkusí napsat a natočit televizní zprávu, čímž prakticky ověří své základní mediální dovednosti.

Pořadatel: Česká televize

Lektoři: Petr Kopecký, Jakub Voříšek a Václav Bešťák

Kapacita: 25 osob

Jak se tvoří zpravodajství ČTK (a kde je všude najdete) - KAPACITA SEMINÁŘE JE JIŽ NAPLNĚNA
Na příkladu aktualit z uplynulého týdne si ukážeme, jak se tvoří agenturní zpravodajství u plánovaných událostí i jak se kryje nečekaná aktualita.

Jaké formáty ČTK médiím poskytuje, kde všude její zprávy, fotografie a další výstupy najdete. Jak ČTK pracuje s různými zdroji i jak sleduje uplatnění své vlastní produkce.

A řekneme si také, jaká jsou základní pravidla a principy při tvorbě zpravodajství ČTK či jak „Četka“ s médii komunikuje.

Workshop je zároveň „ochutnávkou“ celodenního kurzu Jak vzniká zpráva, který od letošního roku nabízí učitelům Akademie ČTK.

Pořadatel: Česká tisková kancelář

Lektoři: Zdeněk Fučík, šéfreditor zpravodajství ČTK

Kapacita: 25 osob

Jak Český rozhlas ověřuje, ověřuje, ověřuje

Proč zveřejňuje Český rozhlas nikoli vždy první, ale až první ověřenou zprávu? Jak taková zpráva vzniká? Podle jakých pravidel? Jaká je role editorů, jak vypadá v praxi zásada čtyř očí, jak pracuje newsroomu? Tři příklady z Českého rozhlasu. Jaká jsou obecně – pro veřejnost – rychlá spolehlivá pravidla pro odlišení seriózních zpráv od polopravd a lží?

URL| <http://www.pedagogicke.info/2019/11/312-konference-nase-verejnopravni-media.html>

ODS škodí odpor k marketingu

13.11.2019 Lidové noviny str. 02 Domov
TOMÁŠ TOMÁNEK

Lídři opoziční strany preferují obsah před reklamou. Podle expertů to dává šanci Klausově Trikolóře

PRAHA Když ODS v březnu vyloučila ze svých řad Václava Klause mladšího, mluvilo se o tom, že si tak možná vyrobila agilního nepřítele. Na tuzemské voliče totiž do jisté míry zabírá efekt mučedníka, jímž se syn někdejšího prezidenta po svém vyhazovu pro leckoho stal. Klaus mladší navíc o pár měsíců později založil své vlastní hnutí Trikolóra, se kterým cílí na voliče, pro něž je současná ODS málo konzervativní a rétoricky výbušná. Má šanci svou bývalou stranu výrazněji ohrozit?

Zatím poslední volební model agentury Kantar CZ, čerpající z dat nasbíraných v období od 12. října do 1. listopadu, přisoudil Trikolóře zisk 3,5 procenta voličských hlasů. Obliba občanských demokratů v říjnu oproti předchozímu zářijovému šetření klesla o dvě procenta, činila 12,5 procenta. I tak však drží pozici druhé nejsilnější opoziční strany za Piráty, kteří ovšem (na rozdíl od ODS) v posledním období posílili.

Značka Klaus pořád zabírá

Odbornice na politický marketing Anna Shavit upozorňuje, že strana s modrým ptákem v logu už od dob premiéra a svého šéfa Mirka Topolánka podceňuje vlastní propagaci. „Řada jejich lídrů má odpor k politickému marketingu. Topolánek se tomu vysmíval a současný šéf Petr Fiala – i s ohledem na to, čemu se věnoval jako politolog – se raději soustředí na obsah,“ řekla expertka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Ne že by poctivá dennodenní práce byla sprosté slovo. Jenže v současnosti, kdy každý staví na příběhu a sebepropagaci, zpravidla vítězí ten, kdo má pohotovější tým „píáristů“.

„ODS úplně zbytečně podceňuje nejen marketing, ale hlavně nerespektuje to, že se okolí proměňuje. Občas je prostě dobré vědět, co společnost chce a na co bude reagovat,“ míní Shavit.

To Klaus mladší je marketingově poměrně zdatný sám o sobě. Dokáže mluvit jednoduchým jazykem, který je většině voličů srozumitelný. Navíc tak trochu kopíruje cestu, již ušel jeho otec, někdejší premiér a

prezident. Starší z Klausů vždycky vzpomínal, jak si podporu voličů počátkem 90. let doslova vydupal z ulice během nekonečných mítinků s občany.

Jeho padesátiletý syn nyní křížuje republiku v dodávce a momentky ze svých setkání „postuje“ na sociální sítě. Včera se takhle pochlubil fotkou, na níž stojí před Jadernou elektrárnou Temelín. „Trikolóra podporuje jadernou energetiku,“ napsal ke snímku.

Má tedy „junior“ šanci uspět podobně jako před lety jeho otec? „Je třeba vycházet z toho, že – pro některé možná překvapivě – je jméno Klaus v tuto chvíli pořád v Česku ohromně silná značka. Ať už senior, či jeho syn,“ uvedla Anna Shavit.

Klausovi do not navíc hraje fakt, že je dnes něčím jako „opozicí na druhou“. Není členem žádného vládního subjektu, zároveň se však neidentifikuje ani s jakoukoli stranou na opačné straně politických barikád. Může proto zvedat kontroverzní témata, na čemž si staví image a sbírá body u podobně naladěných občanů.

Přetahování se s Okamurou

„Ve své dnešní pozici si Trikolóra může dovolit mnohem extrémnější rétoriku než opoziční lídři. Na rozdíl od nich může slibovat věci, které po nějaké době v politice říkat nemůžete prostě proto, že víte, že to tak nefunguje. Strana, která je vyzyvatelkou těch současných, má v tomhle vždy volnější ruce,“ řekla Shavit.

Právě na ostrých vyjádřeních Klaus své politické projevy staví. Vyloučení z ODS si ostatně „vysloužil“ tím, že schvalování evropských nařízení přirovnal k rozhodování někdejších židovských výborů o složení transportů do nacistických koncentračních táborů.

Klaus také v projevech zpochybňoval českou armádní misi v Afghánistánu a podpořil otceva spolupracovníka Ladislava Jakla, který kandidoval do Senátu za antiimigrantskou SPD.

Odborníci se zatím přou o to, kolik voličů bude Klaus schopn své bývalé straně odlákat. Od června, kdy jeho nové hnutí vzniklo, uplynula jen krátká doba. „Zatím odhaduji, že přesun od ODS ke Trikolóře bude někde mezi půl a jedním procentem,“ řekl LN Pavel Ranocha, analytik agentury Kantar CZ.

Znatelnější je podle něj nyní hlavně přesun voličů od SPD Tomia Okamury ke Klausově subjektu. „Trikolóre se podařilo získat především vzdělanější voliče SPD,“ popsal Ranocha. Ten vidí Okamurovo a Klausovo hnutí jako jednoznačně konkurenční subjekty. Poslední výzkum agentury Kantar CZ mimochodem poprvé po dlouhé době ukázal, že by se SPD nemusela v příštích volbách v roce 2021 dostat do sněmovny. Může za to právě odliv části voličů ke „klausovcům“.

Teoreticky se přitom může stát, že se Trikolóra s SPD vzájemně oslabí a ve sněmovně nebude ani jedna. „Je to jeden z mnoha scénářů,“ uvedl Ranocha.

Bouřlivý vztah Václava Klause mladšího a ODS

* Syn bývalého prezidenta Václava Klause Václav Klaus mladší, který nedávno oslavil padesátiny, byl veřejnosti dlouho znám především jako ředitel gymnázia PORG a odborník na školství. * V roce 2002 vstoupil do ODS, kterou v té době ještě vedl jeho otec. „Junior“ stranu opustil v roce 2009 na protest proti tehdejšímu předsedovi Mirku Topolánkovi. V roce 2016 se do strany vrátil

a o rok později byl za ODS zvolen do sněmovny, ve které se stal předsedou školského výboru. * Klaus byl jedním z výrazných členů ODS, přinejmenším díky známému jménu a mnohdy vyhoceným názorům. Za ně si opakovaně vysloužil kritiku spolustraníků. „Kartáč“ dostal třeba za článek, v němž zpochybnil českou vojenskou misi v Afghánistánu. Podle tehdejší stranické kolegyně Jany Černochové

v něm uváděl nepravdivé informace. V loňských senátních volbách podpořil kandidáta SPD Ladislava Jakla proti kandidátovi občanských demokratů Vladimíru Kratinovi. * Bezprostřední příčinou vyloučení Klause z ODS bylo jeho vystoupení ve sněmovně, ve kterém přirovnal schvalování zákonů kvůli předpisům EU k rozhodování židovských výborů o složení transportů do nacistických koncentračních táborů.

Foto autor| FOTO MAFRA PATRIK UHLÍŘ, TWITTER

Foto popis| Rozdílný styl. Zářijový sněm své Trikolóry zahájil Václav Klaus mladší v Brně projevem do megafonu a průvodem mažorettek. To jeho rival na křídle konzervativní pravice a šéf ODS Petr Fiala se prezentuje uměřeněji. Pro snímek na svém Twitteru se vyfotil v obleku s knihou o Franzi Kafkovi.

Výkonové lasery: Cesta ke hvězdám, těžbě rud na asteroidech i obraně planety

13.11.2019 astro.cz str. 00

Marin Ferus

V 70. letech minulého století chtěly Spojené státy využít silného, atomovou bombou iniciovaného rentgenového laseru na obranu proti balistickým střelám. Projekt Excalibur nebyl nikdy dokončen a ještě dnes nám připadají úvahy o velkých výkonných laserových zařízeních jako z vědecko-fantastického románu. Právem? Nedávno špičkové laserové centrum HiLASE stalo místem setkání vědců z celého světa, aby diskutovali technologické možnosti využití silných laserových zdrojů pro aplikace budoucnosti.

Americký kosmolog Philip Lubin představil a detailně popsal technologická úskalí i výhody konceptu flotily stovek malých satelitů o hmotnosti kolem 10 g, které by mohly působením pole vláknových laserů o ploše kolem 900 m a celkovém výkonu kolem 100 GW dosáhnout během několika minut relativistických rychlostí. Z Lubinovy přednášky vyplynulo zajímavé zjištění: Tato mezihvězdná mise by se dala již za pomoci současných technologií připravit v horizontu dvou dekád. Po asi 20 letech technologického vývoje, jehož kroky jsou podle Lubina zcela jasně vymezeny, bychom mohli flotilu satelitů vyslat k nejbližším hvězdám systému Alfa Centauri. Po dalších asi 25 letech bychom měli k dispozici první snímky a měření. Odpovězme si však sami, jestli jsou toho lidé současnosti schopni. Možná, že naši dědové létající s tehdejší (v porovnání s dneškem) relativně primitivní technikou na Měsíc by se takové výzvy nebáli.

Motorem současnosti je globalizace a dobrý byznys. I v této oblasti však mají výkonové laserové zdroje co nabídnout. Často se diskutuje o vyčerpání nerostného bohatství na Zemi. Mnozí dobře vědí o problému s ropou či uhlím, ne tolik se ale hovoří o jiné plíživé hrozbě: vyčerpání zásob rud mědi, zinku a zejména pak vzácných kovů například pro elektroniku či optiku. Čeho se na Zemi nedostává, to je ve vesmíru celkem běžné. V pásu asteroidů se zřejmě nachází nepřeborná pokladnice rud. Ale kde je máme v oblasti někde mezi 2,1 a 3,3 AU hledat? Na tuto otázku by možná mohla odpovědět flotila sond určených pro prospekci nerostného bohatství. Přistávat na každém asteroidu družice nemohou. Mohly by však pomocí silného laserového zdroje ablovat jejich povrch a spektrometrem detekovat emisní linie vyzařované atomy kovů v plazmatu vzniklého odpařením povrchu studovaného tělesa. Rychlé, relativně levné a efektivní.

Od konceptu k realitě však vede dlouhá cesta. Jedno z úskalí takové mise se snaží vyřešit také čeští vědci z Ústavu fyzikální chemie J. Heyrovského pod vedením Martina Feruse a Miroslava Krůse z Ústavu fyziky plazmatu. Badatelé testují podmínky a parametry ablace reálných vzorků meteoritů pomocí výkonového sálového laseru PALS. Jaký laser bude skutečně ten nejlepší pro odpaření velké masy povrchu? Liší se nějak působení laserů na horniny a minerály běžné v meziplanetárním prostoru od nerostů na Zemi? Češi na workshopu představili prvotní závěry svých výzkumů provedených pomocí dvou extrémně výkonných českých laserů: PALSu (Prague Asterix Lasers System) a také interakční testy určené pro mechanické působení na centru HiLASE.

Obr. A: Ukazuje vakuovou komoru na laserové infrastruktuře PALS, kde byl vzorek meteoritu ozářen laserovým pulsem s fokusem 10 mm, délkou pulsu 350 ps, výkonem 600 J v tepelné oblasti spektra s vlnovou délkou 1064 nm (odpovídá výkonu několika tisíců jaderných bloků). Laser odpařil povrch meteoritu, přičemž uvolněný atomární plyn vykazoval teplotu odpovídající podmínkám panujícím v čelní oblasti meteoru. Spektra byla následně pořízena vysoce rozlišujícím spektrografem a observačním spektrografem, jaký používají astronomové. Interakce s atmosférou byla studována ve velkých skleněných nádobách.

Srovnání s malými laboratorními zdroji jasně ukazuje, že výkonné lasery jsou pro taková měření velmi vhodné, protože odpaří velkou část povrchu a velký výkon vede k vyzáření velmi širokého spektra atomárních čar. Kromě toho se ukazuje, že enormní výkon těchto laserů dovoluje studovat přírodní jevy, které se v laboratoři za kontrolovaných podmínek jinak velmi obtížně napodobují, ať už se jedná o dopad asteroidu na povrch planety či jen „pouhou“ padající hvězdu, tedy meteor.

Obr. B: Zachycuje 'krátery' po ostřelování meteoritů různými druhy laserů pořízené elektronovým mikroskopem a měření jejich reliéfu pomocí mikroskopu Keyence.

Velký laser na palubě satelitů, na odvrácené straně Měsíce či na Zemi by však nemusel sloužit jen k cestování ke hvězdám nebo prospekci nerostů na asteroidech. Možná jsme žili v blažené nevědomosti, ale rozvoj současných observačních technologií odhalil, jak často se kolem naší planety prožene asteroid pocházející z naší sluneční soustavy, ale i z mezihvězdných dálav. Mnohé z blízko zemních objektů velmi dobře

známe – těch tzv. nebezpečných jsou evidovány tisíce. Ochranu před nimi by mohly poskytnout právě pole výkonových laserů.

Vědci na setkání představili celou řadu konceptů a také celou řadu technických problémů, od koncentrování a slučování svazku až po problematiku mezinárodního práva. Je vysoce pravděpodobné, že i kdybychom takový laser měli, pravděpodobně by fungoval na principu postupného ablování povrchu spojeného s odkloněním dráhy. Například těleso o průměru 200 m by se podařilo laserem o výkonu 500 kW odklonit během 1 roku. Současná raketa Ariane 5 by mohla do vesmíru vynést „pouze“ satelit vybavený laserovým polem s výkonem 300 kW napájeného solárním článkem o průměru 25 m. Tento laser by asteroid odklonil za asi 3 roky. Je tedy jasné, že obrovské těleso řítící se z kosmických dálek odhalené třeba jen měsíc před dopadem tak s největší pravděpodobností nezničíme ani v horizontu příštích dekád. Lidem tak nezbude nic jiného než spoléhat na štěstí, které je zatím provází celých 200 000 let existence Homo sapiens.

Výzkum simulace spekter meteorů pomocí výkonových laserů je podporován Grantovou agenturou ČR v rámci grantu 18-27653S (Dr. Martin Ferus). Spektrální astronomické sledování meteorů je podpořeno v rámci regionální spolupráce s Hvězdárnou Valašské Meziříčí Akademií věd ČR projektem R200401801 (Dr. Martin Ferus). Observační část je vedena Ing. Liborem Lenžou, Ing. Jakubem Koukalem a Jiřím Srbou. Výzkum interakce laserového záření s meziplanetární hmotou je podpořen Technologickou agenturou ČR v rámci projektu TL01000181. Projekt je veden Dr. Nikolou Schmidtem z **Fakulty sociálních věd** UK a Ústavu mezinárodních vztahů AV ČR. Na straně centra HiLASE jsou experimenty vedeny Dr. Janem Brajerem a Dr. Tomášem Mockem. Děkujeme za pomoc s charakterizací fyzikálních účinků firmě Keyence a firmě Crytur Turnov. Kontakt za autorský kolektiv: martin.ferus@jh-inst.cas.cz, více např. na <https://www.jh-inst.cas.cz/sites/www.drupal/files/inline-files/TZ.pdf>

URL| <https://www.astro.cz/clanky/ostatni/vykonove-lasery-cesta-ke-hvezdam-tezbe-rud-na-asteroidech-i-obrane-planety.html>

Vovko, už to s tím Masarykem vybal

13.11.2019 blog.idnes.cz str. 00

Pavel Skramlík

Vždy jsem se hodně zabýval historií Československa a České republiky. Moc mě to baví. Vždycky mi velmi vadil případ úmrtí ministra zahraničních věcí Československé republiky Jana Masaryka, syna T. G. Masaryka.

Jan Masaryk, syn "tatíčka Československa", údajně v noci z 9. na 10. března 1948 ve věku 61 let, pár dnů po únorovém komunistickém převratu, který ovlivnil osud Československa na dalších 40 let, spáchal údajně sebevraždu skokem z 5. patra Černínského paláce, kde měl služební byt. Zjistil jsem ze zpravodajských serverů, že vyšetřování jeho smrti bylo v září roku 2019 opět otevřeno podáním plzeňského státního zástupce, který zvážil poznatky dvou vědců, kteří fyzikálními a metrickými údaji svého výzkumu přinesli nové podněty k otevření případu.

Masaryk by nespáchal podřadnou sebevraždu

Předně řečeno: velmi málokdo věřil tomu, že Jan Masaryk spáchal tzv. sebevraždu dobrovolně. Vůbec mě udivilo, že tento případ byl vůbec znovu otevřen. Naposledy byl uzavřen v roce 2003 jako vražda za neobjasněných okolností, provedená neznámým pachatelem.

Poskytnu k tomu jeden osobní zážitek, starý 50 let.

Jako student I. ročníku FSVP UK (dnes **Fakulta sociálních věd** UK) jsem si šel v r. 1969 na Ministerstvo zahraničí pro zápočet z předmětu novinář ve společnosti. Naším vyučujícím byl totiž pan Dobromil Ječný, autor skvělé knížky Breviář moderního člověka, úžasný muž, několikanásobný velvyslanec, který v té době pracoval v Černínském paláci jako šéf diplomatického protokolu. Měl rád své studenty a my jsme ho milovali. On nebyl profesorem toho typu, který by řekl: Dejte mi index, práci máte dobrou/blbou, ale dám/nedám vám to.

Rád si se studenty pokecal. Bral je jako sobě rovné. Ale student musel obhájit svou seminárku stejně tvrdě jako diplomku. Napsal jsem v ní něco v tom smyslu, že Jan Masaryk měl vždycky perfektně střižené a ušité obleky,

tuhé, zatímco tehdejší představitelé komunistické strany a vlády nosili konfekční obleky s ohnutými klopami a působili usmoleně. Bylo to na tehdejší dobu dost odvážné. Ječný však na to nehnul ani brvou.

Úřadoval shodou okolností ve stejné kanceláři jako v roce 1948 Jan Masaryk. Sám mi to řekl, netušil jsem to ani náhodou. Přišla tedy řeč na jeho smrt. A on mi tehdy řekl: „Milý mladý kolego. Je zcela vyloučeno, aby Jan Masaryk spáchal naprosto podřadnou sebevraždu skokem z bytu v 5. patře v noci v pyžamu a trepkách, v pyžamu oblečenému naruby. To může tvrdit jen úplný hlupák. Jan Masaryk byl mužem noblesních způsobů. Kdyby chtěl spáchat sebevraždu, tak by napsal nejprve stylisticky vybroušenou politickou závěť, jíž by se věnoval aspoň dva dny. Oblékl by se do svého nejlepšího obleku, zavolal by Benešovi a potom by se stěhl v pravé poledne z pistole za stolem v této kanceláři do srdce, aby neměl po smrti roztržštěnou a nafouklou hlavu. Vy se to jednou všechno dovíte, pane kolego, já už asi ne. Zabili ho.“

A tak na to čekám. Nikdy jsem nepozbyl víry v to, co řekl dr. Ječný.

Jan Masaryk se chtěl ženit

Jan Masaryk byl složitý člověk. Byl československým velvyslancem ve V. Británii v letech 1925 až 1938, předával britskému premiéroví Chamberlainovi protestní notu proti britskému souhlasu s okupací pohraničí Československa Hitlerem. Napsal ji sám, protože prezident Beneš byl téměř nepoužitelný, dostal od něj jen body. Pak rezignoval, cestoval, stal se v roce 1940 ministrem zahraničí londýnské exilové vlády.

Tvrdilo se o něm, že inklinoval v době pobytu v Británii k drogám, lehkým ženám a nezřízenému životu, léčil se u psychiatra. Inu, to mě moc nebere, protože o informacích o tom, jak někteří čeští politici po roce 1989 kouřili marjánu a „sjižděli lajny“, bych mohl napsat román.

Čtyři kapitoly

Mám tu šílenou vlastnost, že pořád něco čtu, a to nejen na internetu. A nejen v češtině. A tedy dost vyčtu. Jan Masaryk měl rád svůj život. Neplánoval, že by ho ukončil skokem z 5. patra Černínského paláce, kde měl služební byt. Měl naopak v plánu, že dříve či později bude muset emigrovat, protože během „Vítězného února“ v roce 1948 odmítl rezignovat jako jeden z několika nekomunistických ministrů. Jenže ho protiústavně podrazil prezident Beneš, epigon jeho otce. Jan Masaryk měl v plánu emigrovat a oženit se s americkou spisovatelkou Marcii Davenportovou, která žila v té době v Praze, ale shodou okolností odletěla 7. března do Londýna. Tam se měl odehrát i sňatek.

Čtyři kapitoly vyšetřování smrti Jana Masaryka v letech 1948, 1968 až 1969, 1993 až 1996, a 2001 až 2003, se v 90 procentech, mj. i vzhledem k záhadným úmrtím vyšetřujících policistů, lékařů, úředníků a dalších svědků, přiblížily k hypotéze, že Jana Masaryka zabili agenti sovětské NKVD. Buď ho vyhodili z okna jako pytel koksu, nebo ho srazili z římsy, po níž se jim snažil uniknout, když ho napadli v bytě.

Vovko, už to vybal

Vyprosil bych si, aby se prezident Zeman, až se příště setká s ruským prezidentem Vladimírem Putinem, obrátil na starého kámoše s dotazem: Vovko, nech sáhnout do archivů NKVD, a kápní božskou, jak to tehdy bylo. Ať tuhle kapitolu vyjasníme, protože lidi v Česku to furt se*e. Archivy těch tvých gaunerských organizací bývají velmi přesné, určitě to tam najdeš. Buď jednou frajer a prostě to vybal. Tebe se to nedotkne, ještě jsi nebyl na světě. Zase ti píchnu s Krymem a tím maglajzem na východní Ukrajině...

URL| <http://skramlik.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=735247>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

blog.idnes.cz

Denní souhrn zpráv
13.11.2019 radio.cz str. 00
Katka Brezovská

Lidé mohou antimonopolní úřad upozornit na podezřelé veřejné zakázky znovu bez poplatku

Lidé můžou znovu bez poplatku upozornit antimonopolní úřad na podezřelé veřejné zakázky Ústavní soud zrušil povinnost uhradit spolu s každým podnětem poplatek ve výši 10 tisíc korun. Vyhověl tak návrhu nevládní organizace Transparency International. Zrušené ustanovení zákona říkalo, že při podání podnětu k zahájení správního řízení vybere úřad 10.000 korun ke každé veřejné zakázce. Pokud podávalo podnět více lidí společně, vybíral se poplatek pouze jednou. Poplatky kritizovali například protikorupční aktivisté nebo ombudsmanka Anna Šabatová. Podle ní klesl po změně zákona výrazně počet podnětů k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Naopak podle zastánců měl poplatek zabránit zneužívání podnětů k zahájení správního řízení.

Dohledový úřad navrhl rozpustit nebo zastavit činnost 39 politických subjektů

Děvětatřicet politických stran a hnutí čelí návrhu na rozpuštění nebo pozastavení činnosti. Oznámil to Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a hnutí. Kvůli netransparentnímu hospodaření navrhuje vládě rozpustit čtyři subjekty - třeba uskupení PRO nebo Volba lidu 21.století. U dalších 35 subjektů navrhl úřad pozastavení činnosti. Mezi ně patří třeba Alternativa pro Česko, Romská demokratická strana nebo hnutí Slušní lidé. Všechna uskupení jsou mimoparlamentní. Podle dohledového úřadu neodevzdala opakovaně výroční finanční zprávy, nebo neoznámila adresy transparentních účtů.

Předseda jihočeské ČSSD Jiří Zimola chce v krajských volbách kandidovat za hnutí Změna 2020

Předseda ČSSD v Jihočeském kraji Jiří Zimola chce v krajských volbách příští rok kandidovat za hnutí Změna 2020. Podle něj jde o uskupení členů sociální demokracie i nestraníků. Zimola zároveň řekl, že nechce stranu nijak štěpit. Inspiroval se u stranického kolegy Michala Šmardy. Ten loni kandidoval v Novém Městě na Moravě za uskupení Lepší Nové Město, a stal se starostou. Zimola zároveň dodal, že se hnutí Změna 2020 otevře i nestraníkům, kteří ve volbách nechtějí kandidovat za ČSSD. Podle předsedy strany Jana Hamáčka postup Zimoly není stejný, bude s ním ještě o celé věci jednat. Hamáček také řekl, že pokud někdo nevěří značce ČSSD, měl by se rozhodnout, za koho chce ve volbách i politice vystupovat. Strana je podle něj otevřená a počítá s tím, že v některých krajích bude kandidovat společně s nezávislými osobnostmi, vždy ale pod značkou ČSSD.

Soud osvobodil Vitáskovou v kauze solárních podvodů

Bývalá šéfkyně Energetického regulačního úřadu Alena Vitásková je v případě solárních elektráren na Chomutovsku nevinná, rozhodl o tom Krajský soud v Brně. Viny zprostil i bývalou vedoucí odboru licencí úřadu Michaelu Schneiderovou. Obě čelily obžalobě ze zneužití pravomoci. V případě soud zkoumal licence vydané dvěma elektrárnám na Chomutovsku Zdeněk-Sun a Saša-Sun, povolení získali bratři Alexandr a Zdeněk Zemkovi. Energetickému regulačnímu úřadu ale předložili nepravdivé dokumenty, aby získali licenci na solární elektrárny ještě před koncem roku 2010. Rok poté totiž klesla cena vykupované elektřiny. Zprošťující rozsudek Vitáskové je pravomocný. U případě Schneiderové se žalobce odvolal.

tresty

Nepodmíněné tresty v kauze chomutovských solárních elektráren platí. Rozhodl o tom Ústavní soud. Ten odmítl stížnost bratrů Alexandra a Zdeňka Zemkových jako zjevně neopodstatněnou. Soudci jim tak potvrdili tresty šest let a devět měsíců vězení. Ústavní soud taky nevyhověl stížnosti čtyř dalších aktérů kauzy. Všichni byli odsouzeni za přípravu podvodu. Energetickému regulačnímu úřadu předkládali ke konci roku 2010 nepravdivé dokumenty, aby získali licenci na solární elektrárny. Rok poté totiž klesla cena vykupované elektřiny.

Rusko zařadilo Člověka v tísní mezi nežádoucí organizace

Česká humanitární organizace Člověk v tísní je v Rusku nežádoucí. Podle agentury TASS o tom rozhodlo ruské ministerstvo spravedlnosti na základě zákona o opatřeních proti osobám, které porušují základní lidská práva a svobody. Pracovníci Člověka v tísní v minulosti kritizovali zákony, které podle nich omezují projevy ruské opozice. Organizace bude podle ředitele Šimona Pánka v Rusku fungovat dál, protože považuje boj za občanské svobody v zemi za důležitý.

Ministr zahraničí Tomáš Petříček z ČSSD uvedl, že situaci považuje za absurdní a bude po ruské straně požadovat vysvětlení.

Za posprejování Karlova mostu uložil soud cizincům podmínky a pětileté vyhoštění

Obvodní soud pro Prahu 1 uložil dvěma německým turistům za posprejování Karlova mostu roční podmíněné tresty a peněžitě tresty 100 tisíc korun. Bratry Nicolase Steigera a Benjaminu Wittiga také na pět let vyhostil z České republiky. Mladší z mužů, Steiger, se k činu přiznal, druhý však vinu odmítá. "Obžalovaní jsou jednoznačně usvědčeni výpověďmi svědků," prohlásila soudkyně Pavla Hájková. Soud už cizincům uložil stejné tresty trestním příkazem, muži však proti němu později podali odpor. Wittig tvrdí, že nápis o rozměrech pět krát

dva metry nastříkal na pilíř mostu pouze jeho bratr. Steiger jeho tvrzení potvrdil. Nápis se na pilíři mostu objevil v polovině července.

Rektor Univerzity Karlovy zrušil Česko-čínské centrum

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima zrušil Česko-čínské centrum. To v minulých letech uspořádalo čtyři konference zaměřené na Čínu. Bývalý tajemník centra Miloš Balabán tvrdil, že byly placené samotným centrem. Server Aktuálně.cz ale v říjnu uvedl, že na nejméně dvě konference přispěla čínská ambasáda. Zima zrušení odůvodnil negativní publicitou, která by mohla uškodit i dalším aktivitám univerzity. Podle něj ale konec centra nebude mít vliv na interní audit a jeho závěry.

Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Státní filmový fond dostane od státu dalších 500 milionů na pobídky

Filmový průmysl v Česku získá ještě letos další půl miliardu korun na filmové pobídky. Dohodli se na tom premiér Andrej Babiš z hnutí ANO a ředitelka Státního fondu kinematografie Helena Bezděk Franková. Filmaři peníze dostanou z úspor, které ušetřilo ministerstvo financí na obsluhu státního dluhu. Investice mají zabránit tomu, aby z Česka odcházely zahraniční štáby. Filmaři už v létě vyčerpali celý rozpočet 800 milionů korun, které jim fond poskytl. Od července proto nemohl přijímat další zájemce. Loni přinesly zahraniční filmové štáby do Česka skoro 5 miliard korun.

Čeští věřící předali papeži sochu sv. Anežky a peníze ze sbírky

Představitelé české katolické církve, doprovázeni stovkami českých poutníků, ve středu předali papeži Františkovi sochu sv. Anežky. Papež jim při generální audienci na náměstí sv. Petra za sochu poděkoval, děkoval i za zpěv, kterým ceremonii doprovázely čtyři české sbory. Papež František dostal také 1,2 milionu korun pro chudé a potřebné, které mezi sebou čeští a moravští věřící vybrali. Papež se na závěr audience pozdravil s kardinálem Dominikem Dukou a českými biskupy i s delegací politiků.

Generální audience u papeže byla součástí české národní pouti, které se ve Vatikánu od pondělí účastní přes 2000 poutníků z Čech a Moravy. Připomínají si chvíle před 30 lety, kdy papež Jan Pavel II. kanonizoval Anežku Přemyslovnu. Už po 07:00 stáli poutníci ve frontě na bezpečnostní prohlídku, aby se po 09:00 dočkali příjezdu známého papamobilu s hlavou katolické církve. Na cestu speciálním autem mezi jednotlivými sektory na náměstí přizval papež do auta několik českých dětí, které měly české vlajky stejně jako mnozí poutníci. Českým účastníkům audience bylo vyhrazeno místo hned pod pódiem. Na cestě k pódiu byla už také od rána připravena socha sv. Anežky, která je odlita z bronzu a ze stříbra a jsou na ní fragmenty skleněných sklíčků v barvách české trikolory. Papež při projíždění náměstím bral některé děti do náručí a žehnal jim. Cestu automobilem s mnoha zastaveními provázal nadšený jásot věřících.

Tenista Berdych ukončí kariéru, rozlučku by měl mít v Londýně

Tenista Tomáš Berdych podle očekávání ukončí kariéru. Někdejší finalista Wimbledonu a čtvrtý hráč světa by měl odchod ze scény oznámit v sobotu na Turnaji mistrů, deníku Blesk to řekl jeho otec Martin Berdych. "Myslím, že to bude v sobotu parádní tečka," citoval list Martina Berdycha s tím, že se s manželkou rovněž chystají do Londýna, kde se rozlučka uskuteční. Konec kariéry dvojnásobného vítěze Davisova poháru Berdycha byl víceméně jasný od letošního US Open. V New Yorku tenista po vyřazení v prvním kole na otázku, jestli bude hrát v roce 2020, prohlásil: "To si myslím, že už je hodně nereálné." Letos Berdych odehrál devět turnajů a 20 zápasů. V žebříčku klesl na 103. místo a je daleko od 50. příčky, která by mu kariéru ještě prodloužila.

Čtyřiatřicetiletý Berdych má chronické problémy vyplývající z vrozené vady levé kyčle. "Nemůžu servírovat, nemůžu se pořádně ani ohnout," přiznal v jednom z rozhovorů. Během kariéry ale většinou hrál bez výraznějších komplikací, až uplynulé dva roky se opotřebením projevilo a účast na turnajích často rušil.

URL| <https://www.radio.cz/cz/rubrika/bulletin/denni-souhrn-zprav-2019-11-13>

Radio Prague International - 8.9.2019

13.11.2019 Radio Prague International str. 00

Lidé můžou antimonopolní úřad upozornit na podezřelé veřejné zakázky znovu bez poplatku

Lidé můžou znovu bez poplatku upozornit antimonopolní úřad na podezřelé veřejné zakázky Ústavní soud zrušil povinnost uhradit spolu s každým podnětem poplatek ve výši 10 tisíc korun. Vyhověl tak návrhu nevládní organizace Transparency International. Zrušené ustanovení zákona říkalo, že při podání podnětu k zahájení správního řízení vybere úřad 10.000 korun ke každé veřejné zakázce. Pokud podávalo podnět více lidí společně, vybíral se poplatek pouze jednou. Poplatky kritizovali například protikorupční aktivisté nebo ombudsmanka Anna Šabatová. Podle ní klesl po změně zákona výrazně počet podnětů k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Naopak podle zastánců měl poplatek zabránit zneužívání podnětů k zahájení správního řízení.

Dohledový úřad navrhl rozpustit nebo zastavit činnost 39 politických subjektů

Děvětatřicet politických stran a hnutí čelí návrhu na rozpuštění nebo pozastavení činnosti. Oznámil to Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a hnutí. Kvůli netransparentnímu hospodaření navrhuje vládě rozpustit čtyři subjekty - třeba uskupení PRO nebo Volba lidu 21.století. U dalších 35 subjektů navrhl úřad pozastavení činnosti. Mezi ně patří třeba Alternativa pro Česko, Romská demokratická strana nebo hnutí Slušní lidé. Všechna uskupení jsou mimoparlamentní. Podle dohledového úřadu neodevzdala opakovaně výroční finanční zprávy, nebo neoznámila adresy transparentních účtů.

Předseda jihočeské ČSSD Jiří Zimola chce v krajských volbách kandidovat za hnutí Změna 2020

Předseda ČSSD v Jihočeském kraji Jiří Zimola chce v krajských volbách příští rok kandidovat za hnutí Změna 2020. Podle něj jde o uskupení členů sociální demokracie i nestraníků. Zimola zároveň řekl, že nechce stranu nijak štěpit. Inspiroval se u stranického kolegy Michala Šmardy. Ten loni kandidoval v Novém Městě na Moravě za uskupení Lepší Nové Město, a stal se starostou. Zimola zároveň dodal, že se hnutí Změna 2020 otevře i nestraníkům, kteří ve volbách nechtějí kandidovat za ČSSD. Podle předsedy strany Jana Hamáčka postup Zimoly není stejný, bude s ním ještě o celé věci jednat. Hamáček také řekl, že pokud někdo nevěří značce ČSSD, měl by se rozhodnout, za koho chce ve volbách i politice vystupovat. Strana je podle něj otevřená a počítá s tím, že v některých krajích bude kandidovat společně s nezávislými osobnostmi, vždy ale pod značkou ČSSD.

Soud osvobodil Vitáskovou v kauze solárních podvodů

Bývalá šéfka Energetického regulačního úřadu Alena Vitásková je v případě solárních elektráren na Chomutovsku nevinná, rozhodl o tom Krajský soud v Brně. Viny zprostil i bývalou vedoucí odboru licencí úřadu Michaelu Schneiderovou. Obě čelily obžalobě ze zneužití pravomoci. V případě soud zkoumal licence vydané dvěma elektrárnám na Chomutovsku Zdeněk-Sun a Saša-Sun, povolení získali bratři Alexandr a Zdeněk Zemkovi. Energetickému regulačnímu úřadu ale předložili nepravdivé dokumenty, aby získali licenci na solární elektrárny ještě před koncem roku 2010. Rok poté totiž klesla cena vykupované elektřiny. Zprošťující rozsudek Vitáskové je pravomocný. U případě Schneiderové se žalobce odvolal.

Pro aktéry kauzy se solárními elektrárnami Ústavní soud potvrdil tresty Nepodmíněné tresty v kauze chomutovských solárních elektráren platí. Rozhodl o tom Ústavní soud. Ten odmítl stížnost bratrů Alexandra a Zdeňka Zemkových jako zjevně neopodstatněnou. Soudci jim tak potvrdili tresty šest let a devět měsíců vězení. Ústavní soud taky nevyhověl stížnosti čtyř dalších aktérů kauzy. Všichni byli odsouzeni za přípravu podvodu. Energetickému regulačnímu úřadu předkládali ke konci roku 2010 nepravdivé dokumenty, aby získali licenci na solární elektrárny. Rok poté totiž klesla cena vykupované elektřiny.

Rusko zařadilo Člověka v tísni mezi nežádoucí organizace

Česká humanitární organizace Člověk v tísni je v Rusku nežádoucí. Podle agentury TASS o tom rozhodlo ruské ministerstvo spravedlnosti na základě zákona o opatřeních proti osobám, které porušují základní lidská práva a svobody. Pracovníci Člověka v tísni v minulosti kritizovali zákony, které podle nich omezují projevy ruské opozice. Organizace bude podle ředitele Šimona Pánka v Rusku fungovat dál, protože považuje boj za občanské svobody v zemi za důležitý. Ministr zahraničí Tomáš Petříček z ČSSD uvedl, že situaci považuje za absurdní a bude po ruské straně požadovat vysvětlení.

Za posprejování Karlova mostu uložil soud cizincům podmínky a pětileté vyhoštění

Obvodní soud pro Prahu 1 uložil dvěma německým turistům za posprejování Karlova mostu roční podmíněné tresty a peněžitě tresty 100 tisíc korun. Bratry Nicolase Steigera a Benjamina Wittiga také na pět let vyhostil z České republiky. Mladší z mužů, Steiger, se k činu přiznal, druhý však vinu odmítá. "Obžalovaní jsou jednoznačně usvědčeni výpověďmi svědků," prohlásila soudkyně Pavla Hájková. Soud už cizincům uložil stejné tresty trestním příkazem, muži však proti němu později podali odpor. Wittig tvrdí, že nápis o rozměrech pět krát dva metry nastříkal na pilíř mostu pouze jeho bratr. Steiger jeho tvrzení potvrdil. Nápis se na pilíři mostu objevil v polovině července.

Rektor Univerzity Karlovy zrušil Česko-čínské centrum

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima zrušil Česko-čínské centrum. To v minulých letech uspořádalo čtyři konference zaměřené na Čínu. Bývalý tajemník centra Miloš Balabán tvrdil, že byly placené samotným centrem. Server Aktuálně.cz ale v říjnu uvedl, že na nejméně dvě konference přispěla čínská ambasáda. Zima zrušení odůvodnil negativní publicitou, která by mohla uškodit i dalším aktivitám univerzity. Podle něj ale konec centra nebude mít vliv na interní audit a jeho závěry.

Minulý týden tři zaměstnanci **Fakulty sociálních věd** UK avizovali, že kvůli spornému financování centra fakultu opustí.

Státní filmový fond dostane od státu dalších 500 milionů na pobídky

Filmový průmysl v Česku získá ještě letos další půl miliardu korun na filmové pobídky. Dohodli se na tom premiér Andrej Babiš z hnutí ANO a ředitelka Státního fondu kinematografie Helena Bezděk Franková. Filmaři peníze dostanou z úspor, které ušetřilo ministerstvo financí na obsluze státního dluhu. Investice mají zabránit tomu, aby z Česka odcházely zahraniční štáby. Filmaři už v létě vyčerpali celý rozpočet 800 milionů korun, které jim fond poskytl. Od července proto nemohl přijímat další zájemce. Loni přinesly zahraniční filmové štáby do Česka skoro 5 miliard korun.

Čeští věřící předali papeži sochu sv. Anežky a peníze ze sbírky

Představitelé české katolické církve, doprovázeni stovkami českých poutníků, ve středu předali papeži Františkovi sochu sv. Anežky. Papež jim při generální audienci na náměstí sv. Petra za sochu poděkoval, děkoval i za zpěv, kterým ceremonii doprovázely čtyři české sbory. Papež František dostal také 1,2 milionu korun pro chudé a potřebné, které mezi sebou čeští a moravští věřící vybrali. Papež se na závěr audience pozdravil s kardinálem Dominikem Dukou a českými biskupy i s delegací politiků.

Generální audience u papeže byla součástí české národní pouti, které se ve Vatikánu od pondělí účastní přes 2000 poutníků z Čech a Moravy. Připomínají si chvíle před 30 lety, kdy papež Jan Pavel II. kanonizoval Anežku Přemyslovnu. Už po 07:00 stáli poutníci ve frontě na bezpečnostní prohlídku, aby se po 09:00 dočkali příjezdu známého papamobilu s hlavou katolické církve. Na cestu speciálním autem mezi jednotlivými sektory na náměstí přizval papež do auta několik českých dětí, které měly české vlajky stejně jako mnozí poutníci. Českým účastníkům audience bylo vyhrazeno místo hned pod pódiem. Na cestě k pódiu byla už také od rána připravena socha sv. Anežky, která je odlita z bronzu a ze stříbra a jsou na ní fragmenty skleněných sklíček v barvách české trikolory. Papež při projíždění náměstím bral některé děti do náručí a žehnal jim. Cestu automobilem s mnoha zastaveními provázal nadšený jásot věřících.

Tenista Berdych ukončí kariéru, rozlučku by měl mít v Londýně

Tenista Tomáš Berdych podle očekávání ukončí kariéru. Někdejší finalista Wimbledonu a čtvrtý hráč světa by měl odchod ze scény oznámit v sobotu na Turnaji mistrů, deníku Blesk to řekl jeho otec Martin Berdych. "Myslím, že to bude v sobotu parádní tečka," citoval list Martina Berdycha s tím, že se s manželkou rovněž chystají do Londýna, kde se rozlučka uskuteční. Konec kariéry dvojnásobného vítěze Davisova poháru Berdycha byl víceméně jasný od letošního US Open. V New Yorku tenista po vyřazení v prvním kole na otázku, jestli bude hrát v roce 2020, prohlásil: "To si myslím, že už je hodně nereálné." Letos Berdych odehrál devět turnajů a 20 zápasů. V žebříčku klesl na 103. místo a je daleko od 50. příčky, která by mu kariéru ještě prodloužila.

Čtyřiatřicetiletý Berdych má chronické problémy vyplývající z vrozené vady levé kyčle. "Nemůžu servírovat, nemůžu se pořádně ani ohnout," přiznal v jednom z rozhovorů. Během kariéry ale většinou hrál bez výraznějších komplikací, až uplynulé dva roky se opotřebením projevovalo a účast na turnajích často rušil.

Počasí na čtvrtek

Polojasno, místy zataženo nízkou oblačností a ráno a dopoledne místy mlhy, zpočátku i mrznoucí. Nejvyšší teploty 1 až 5 °C, na Moravě a ve Slezsku 5 až 9 °C, na horách kolem 1 °C, v Beskydech kolem 5 stupňů Celsia.

Po stopách sametové revoluce 3: Václavské náměstí a Letná

Celý první revoluční týden provázely spontánní stávkové demonstrace na Václavském náměstí a Letenské pláni. Největší z nich, které se podle dobových odhadů zúčastnilo přes osm set tisíc lidí, proběhla na Letné 25. listopadu. Probíhaly pokojně, ačkoliv napětí bylo značné. V rámci snahy o dialog na ně Občanské fórum zvalo i bývalé a současné režimní politiky, kteří byli otevření dialogu, například Alexandra Dubčeka či Ladislava Adamce. Přes všechny snahy předsedy federální vlády Adamce pasovat se veřejně do role politika gorbačovského ražení jej veřejnost odmítala čím dál víc. Lidé požadovali radikálnější změnu než jen úpravu politického kurzu komunistické strany. Moderátorem tehdejších demonstrací byl chartista, katolický biskup Václav Malý.

Rusko zařadilo Člověka v tísní mezi nežádoucí organizace, Petříček chce vysvětlení

Česká humanitární organizace Člověk v tísní nesmí působit v Rusku. Tamní ministerstvo spravedlnosti ji zařadilo na seznam nežádoucích organizací na základě zákona o opatřeních proti osobám zapojeným do porušování lidských práv a svobod a práv a svobod Rusů. Organizace uvedla, že ji krok ruských úřadů nepřekvapil. Ministr zahraničí Tomáš Petříček bude chtít od ruského velvyslance vysvětlení.

Ministr Petříček v Etiopii: Česko pomáhá s přístupem k pitné vodě i se vzděláváním

Ministr zahraničí Tomáš Petříček v Addis Abebě setkal se zástupci organizací, které se podílejí na projektech humanitární pomoci a rozvojové spolupráce. Jde o univerzity, firmy i neziskový sektor. Česko letos v Etiopii investuje 100 milionů korun do rozvoje venkova, zemědělství, boje se suchem či vzdělávání.

Nový správce mýta: Pomalé registrace způsobí kolaps na českých dálnicích

Po spuštění nového mýtného systému, který začne fungovat 1. prosince, se na některých dálnicích v Česku mohou tvořit kolony dlouhé desítky kilometrů. Kritická situace bude především u hranic, kde fronty mohou dosahovat až k 40 kilometrům. Oznámil to nastupující provozovatel mýtného systému, společnost CzechToll. Důvodem jsou pomalé registrace malých dopravců.

Němečtí poslanci zrušili takzvanou solidární daň

14.11.2019 ČRo Plus str. 04 17:10 Den podle...

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Němečtí poslanci dnes zrušili takzvanou solidární daň pro většinu jejich plátců. Platit budou už jenom lidé s nejvyššími příjmy. Daň vznikla po znovusjednocení Německa fungovala od roku 1991 s cílem pomoci novým východo německým spolkovým zemím. Ve spojení jsem teď se Zuzanou listovou z institutu mezinárodních studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy dobrý den. Dobrý den můžete, prosím, na úvod připomenout, jak byla to ta takzvaná solidární daně pro nové spolkové země nastavena kdo a jak často ji platil.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

A jak jste měla ta daň byla zavedena v roce 1991 tedy krátce po znovusjednocení Německa a jejím účelem od počátku mělo být přispět vlastně obnovení znovu výstavby těch takzvaných nových spolkových zemí, tedy těch zemí bývalého východního Německa ta daň se platila vlastně jako určitý procentuální poměr daně z příjmu právnických fyzických osob platili tedy prakticky všichni Němci. A potom došlo k určitým omezením ale zkrátka se týkala téměř všech občanů a. Byla vlastně po dlouhou dobu daní, které klasickou daň to znamená, že by prostředky plynuly do státního rozpočtu.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Někdy bývala označována jako Marshallův plán pro nové spolkové země to přirovnání sedí.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To přirovnání trochu pokulhává, protože ten Marshallův plán samozřejmě přišel po druhé světové válce ve zcela jiná situace tehdejší západní Evropy ještě navíc přišel nejen zvenčí to znamená ze strany Spojených států amerických. Také tam byly určité. Části toho programu, které zahrnovaly třeba dodávky potravin nebo léků, což tady. V souvislosti samozřejmě k tomu nedocházelo a ty peníze byly výrazně jakoby investovány do obnovy ekonomiky západní Evropy což, tedy v případě těch východních spolkových zemí také takové stoprocentně neplatí.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jak reálně tedy ta daň pomohla existují o tom nějaké konkrétní výzkumy nějaká data.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Řekla bych že jedním z hlavních bodů kritiky této daně nebo přídavek příplatku, jak to o něm celý tají, že vlastně od počátku nebylo úplně jasné, kam ty peníze plynou agentura DPA uvádí, že od roku 1998 vlastně vůbec spolková vláda vedla nějakou evidenci výš těch plateb, které směřovaly na východ země a tím, že zkrátka další klasická daň, tak se nedá říci na co konkrétně se ty prostředky v tom velkém německém státním rozpočtu využili samozřejmě tam byla řada dalších kritik tohoto příplatku, že neúměrně zatěžuje německé daňové poplatníky, anebo že ty prostředky, které byly investované na východě nebyla vždy investovány zcela občanů.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Čili debata této daně předpokládám se lišila na východě na západě.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Samozřejmě na základě se dá říci, že dala větší vlna odporu proti této dani zejména z toho důvodu, že zkrátka po těch 30 letech se životní pod ní v řadě regionů na západě východě Německa vyrovnané nebo změnili to znamená, že řada třeba západoněmeckých obcí, přestože na tom není ekonomicky úplně dobře neměla na rozdíl od těch východoevropských sousedů nárok na to dostat určité příspěvky ze státního rozpočtu, a právě z tohoto důvodu si tedy oprávněně stěžovali.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Pro zajímavost nebo pro srovnání, jak to teď mají východoněmecké spolkové země s pomocí ze strukturálních fondů Evropské unie.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Strukturální fondy Evropské unie Německo vyplácejí podle stejného klíče jako kdekoli jinde Evropské unie to znamená, že na ně mají nárok regiony, které jsou jako slabší to znamená, že tady části těch takzvaných starých spolkových zemí nebo, tedy zemí západního Německa, ale tím že obecně se dá říci, že přece jenom ten východ ekonomicky slabší tak velká část má právě tam v minulých letech.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

No, jinými slovy někdo mohl vnímat, jestli vám dobře rozumím tak, že de facto. Nejenom Německo pomáhá Německu tedy staré spolkové země těm novým, ale zároveň ještě přichází jakoby dvojitá platba na podporu těch chudších regionů.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ano ale řekla, že je to velmi podobná debata jako u nás zkrátka třeba Praha, která je bohatší než průměr těch evropských regionů také nemá na určitý typ dotací nebo příspěvků nárok, a přitom by potřebovala třeba dotace do stavby vysokých škol a podobně, takže myslím si, že Němci samozřejmě tohle pociťují podobné míře.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

No to znamená teď předpokládám ta politická debata reflektovala tyto různé argumenty, o kterých jste se zmínila.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Řekl že, připadá mi to celkem zajímavé, že vlastně v těch posledních dnech se ani tak příliš nereflektovali tyto historické a společenské souvislosti toho solidárního při statku. Jak jsem viděla v německých médiích řeší zejména to, kdo konkrétně tím, kolik ušetří, protože samozřejmě německy na něm zůstane rok je složitý, takže závisí na výši příjmů kdo, kolik tedy ušetří za to bruslařského tisíce eur a německá média parametr celkem jakoby zajímavé signifikantní proto jedlo se ta debata vede zkrátka věnovala větší pozornost tomu, aby vypočítali na základě určitých kalkulaček, kdo občanů, co konkrétně ušetří zároveň se také hovořilo o tom, že ta daň za současné chvíli ruší z toho důvodu, že Německo hrozí hospodářská recese a že by mu to v tomto směru mohou určitým způsobem pomoci.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Klik Zuzana Lizcová z institutu mezinárodních studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuju vám na shledanou.

Oposmlouva byla nejlepší řešení

14.11.2019 Lidové noviny str. 05 Domov
ELIŠKA NOVÁ

PRAHA O opoziční smlouvě z konce devadesátých let vznikl před časem dokument, který období shrnul v názvu Vládne, nerušit. Smlouva mezi vládnoucí ČSSD (v čele s Milošem Zemanem) a podporující ODS (vedené Václavem Klausem) podle některých umožnila korupci a setřela rozdíl mezi pravíci a levíci. Bývalí

premiéři z obou stran s tím ani po letech nesouhlasí. Opoziční smlouvu hodnotí jako něco normálního, co je běžné například ve skandinávských zemích.

Politologický klub **Fakulty sociálních věd** UK uspořádal setkání bývalých premiérů k výročí třiceti let od sametové revoluce. Pozvání nakonec přijali jen tři: Vladimír Špidla, Jiří Paroubek a Petr Nečas, tedy zástupci stran, které se na opoziční smlouvě podílely.

„Tehdy bylo nemožné vytvořit velkou koalici,“ řekl na debatě se studenty Vladimír Špidla (ČSSD), který se podílel na vyjednávání. Podle něj ČSSD nabídla Čtyřkoalici (KDU-ČSL, Unie svobody, Demokratická unie a ODA), že by měla jen polovinu křesel a premiérem by byl lidovec Josef Lux. „Po pěti minutách vyjednávání odmítli. Řekli jsme jim, ať si dají ještě hodinu na rozmyšlenou. Pak se vrátili a odmítli to znovu. Tak co jsme měli dělat? Jít do opozice, i když jsme volby vyhráli? Hledali jsme další řešení, to je politika,“ pokračoval Špidla, podle kterého byla vláda založená na opoziční smlouvě menšinová, s jistými koaličními prvky. S tím souhlasil i Jiří Paroubek (dříve ČSSD). Opoziční smlouvu nazval správně zvoleným řešením tajenky. „Pokud nabídnete řešení, které nelze odmítnout a ono je odmítnuto, pak je to politická hloupost a nezaslouží si nic jiného, než aby trpěli v opozici,“ řekl. Připomněl, že jen pár měsíců poté utvořila ODS s ČSSD koalici na pražském magistrátu, Paroubek se stal náměstkem primátora Pavla Béma (dříve ODS). „Ta koalice fungovala bezvadně. Dala městu stabilitu. Pak už byl jen chaos,“ uvedl. Ani podle Petra Nečase (ODS) nebylo na opoziční smlouvě nic špatného. Dodal, že politické strany v té době čelily pokusu Václava Havla vytvořit poloprezidentský systém.

Expremiéři probrali i kuponovou privatizaci. Tentokrát shodu nenašli. Podle Paroubka si ODS skrz ni koupila hlasy do voleb. Špidla řekl, že obrovský majetek se převedl na malou skupinu lidí. Podle Nečase to byl nutný krok, jednalo se o tom, jak založit kapitalismus v zemi, kde není kapitál. „Rozhodně si nemyslím, že cílem bylo dát majetek nějakým skupinám,“ dodal.

Rozpor panoval i v otázkách EU. Podle Špidly jsme mezi ostatními státy nikdy neměli takový vliv, jaký máme nyní v Unii. Nečas pak současné směřování EU označil za kolej, která je slepá. Dodal, že není zastáncem vystoupení z Unie, měla by ale ubrat na integraci a navrátit určité pravomoci členským státům.

Foto autor| FOTO MAFRA – D. MATERNA

Foto popis| Expremiéři Vladimír Špidla, Petr Nečas a Jiří Paroubek

Karel Tůma: Dobře snášená apokalypsa

14.11.2019 Tvar str. 09 Poezie

* * *

Nejobávanější a největší šelmou je tady

Americký sen zůstává po jeho útoku prázdný sál

Přítomnost přes noc se úročí ve dne se obchoduje přes víkend se emitují toxická aktiva která přes den lidé kupují do svých portfolií a přes noc pak bohatnou bohatí a chudí

chudnou přítom stále běžný život lék na běžný život jsou pak dluhy jedna prohýřená noc přinese víc obav než celé promarněné Česko.

* * *

Proniká malým otvorem ke světlu většinou hlavou napřed rozmlouvá s druhým já vyhledává přízeň druhých svého druhu proklouzává mezi prsty dobývá jazykem chvilky štěstí nasává pachy zaschlých tělesných tekutin ulpívá za nehty život z masa a kouzel.

* * *

Otočíš obraz obloha je dole a zem nahoře zem je dole, obloha nahoře rozpouštíš závislost jinou závislostí já ale s tebou nepotřebuju bejt každé den,

řekne klečí před tebou pak na čtyřech polibek můžeš za mnou přijít v noci dávám si pozor ve vzpomínkách přecházím jez na Berounce tam a zase zpátky.

* * *

Miluju, jak utíráš stůl všude kolem po domě ta místa na koberci ohnutá přes křeslo v křesle mezi futry jen na ten stůl tě nemůžu dostat pryč to tady dělat nebudeš je sem vidět dlouhým oknem z kuchyně pevně jídelní stůl pro osm deska ze starý dubový podlahy udělej si to nebo to dej zpátky do lednice ať se to nezkaží.

* * *

Hořící vagon, souprava přijíždí do stanice otevřely se dveře a lidé nastoupili musel sem se pak jít osprchovat maminky dětem doma před usínáním čtou aby měly živé sny z technických důvodů je přerušen přísun pozitivních informací svítící lampy nočního města ovlivňují
ptactvo chemie průmyslového zemědělství likviduje
hmyzí říši věříme v určitou kvalitu, ale spokojíme se
s průměrem vyvraždění indiánů mělo vliv na klima
planety zápalný draci nám ničí klid Izrael přidal televizi Hamásu na seznam
teroristických organizací návštěvníci veřejných koupališť močí
do bazénů s oblibou teď sleduji socialistický filmy
z prostředí prohnílého kapitalismu.

* * *

U vchodu smíchovského nádraží leje ti mezi nohy pramen slin pojala tě její veřejná pusa je v ní zima obrovská prosklená ratejna postavy mezi vysokými sloupy chlapy, co si mluví sami nahlas nad pivem ruce jak když se modlí jsou to muži s dětským myšlením a sexuálními pudů dospělého člověka a jejich pouhá mysl ohýbá vidličku je v tom všem nepřehlédnutelná kde jsi byla Miládko, u Vietnamce Miládka se slavíkem v hrdle drží v ruce levný boty z Číny nejsou mi, nechceš je zazní vzduchem dírou v krku restaurace Oáza.

* * *

Nechal jsem si otevřené okno abych se mohl koukat k sobě domů teď zrovna něco píšu kočka se mi proplejtá v nohou do úplňku zbývá jen týden očekávejte postavu, která dřív nehrála
ve vašich životech žádnou roli nemusíte to vidět, abyste o tom věděli v protějším domě se rozsvítilo schodiště kapitalocén nezabráníme tomu, aby se příslušníci nový
střední třídy narodili už ve třech letech rozpoznává dítě loga
nadanárodních korporací světlo za kopcem od projíždějícího auta boží prst v opačném směru mytičtí
tvorové kapitalocénu krmí se naším nedotknutelným soukromým
vlastnictvím.

* * *

Koukám na tu sílu v nohou sedne si pak vedle mě dýchá zhluboka a vlhnutí vzduch zamlžuje
okno vyber si svojí banku, vybízí slogan některý lidi tam venku mně přijdou hezký některý těla přijímají
barvu a tvary okolí Asiatka táhne kufr po kočičích hlavách autista projevuje radost z každého nárazu
hlavou o výlohu Triumfu sfoukaný děti stojí v hloučcích s balónky
za dvě eura mikrosituace, z kterých se to všechno skládá žrát i zvracet se dá všemi smysly a každá
chvilka je určená ke konzumaci.

* * *

Otlačeniny spodního prádla na tvém těle sluší ti i když vypadají jako kůže sešitá nějakým
velikým strojem obličej vystavuješ slunci řekl jsem ti o seriálu, kde zbývá osm dní
do pádu meteoritu fakt, a kdy se to má stát náš první pediatr se chlubí 100%

proočkovaností nás, stojící u dveří, odhadl na odmítače tak jsme začali opravdu pochybovat poslala jsi mě, ať si hledám milenku ale ať se nezamiluju máme se rádi vzniká nový světadíl zatím se mu říká velká tichomořská odpadková skvrna.

* * *

Člověk takovýho formátu tolik pozornosti si snad ani nezasloužil tělo vystavený na odív každé se chce dívat proč neuhnul měl na to dost času protože prostě nechtěl páska odděluje živé od mrtvých lačné od snících ještě týden potom ležely v kolejích rozházené pomeranče.

Karel Tůma básník a fotograf. Je zakládajícím členem obrazové agentury CHOICE Images a fotografické skupiny Rovnýma nohama. Od roku 2006 do 2009 vedl tvůrčí seminář fotografie na **Fakultě sociálních věd UK** – Institutu komunikačních studií. V současné době působí jako učitel na několika výtvarných školách a věnuje se dlouhodobým dokumentárním projektům s výrazným sociálním podtextem. Za své dokumentaristické práce získal několik ocenění, mj. cenu Zlaté oko v kategorii „Každodenní život“ soutěže Czech Press Photo za cyklus Mezisvěty (2002), třetí místo v soutěži Cena Jaromíra Funkeho (2004), 3. místo Czech Press Photo v kategorii „Lidé, o nichž se mluví“ (2010) a čestné uznání Czech Press Photo v kategorii „Reportáž“ (2011). V posledních letech se vrací k psaní textů poezie a také k tvorbě obrazových básní, koláží, znovu se silným sociálním a aktivistickým obsahem.

Foto autor| foto archiv autora

Rebeka Křížanová-Bartůňková: Kdo se bojí listopadu 1989?

14.11.2019 reflex.cz str. 00 Rozhovory

Bohumil Pečinka

Symbolem dnešní doby je buďto anonymní hejtvování na sociálních sítích, nebo neochota vyjádřit svůj názor. Ani jednou z těch věcí netrpí Rebeka Křížanová-Bartůňková (47), jedna ze spoluzakladatelek Studentských listů. Na životních osudech její rodiny se současně dá pěkně popsat moderní česká historie.

Jeden z tvých prvních článků ve Studentských listech vycházel z tajné zprávy ministerstva vnitra o počtu mrtvých během sovětské okupace v roce 1968. Co říkáš tomu, že třicet let poté prohlašuje prominentní poslanec KSČM Grospič, že nešlo o okupaci a mrtví jsou většinou oběti dopravních nehod?

Ještě před pár lety bych se smála, kdyby mi někdo řekl, že tohle oznámí přestavitel strany, která se spolupodílí na vládě. Je to zneuctění těch 137 oficiálně uváděných mrtvých, pěti set těžce a stovek lehce zraněných lidí během roku 1968. Tyto výroky však svědčí o hlubší proměně společenských nálad v české společnosti.

Nezačalo to vlastně už minulý rok, když prezident Zeman ke stému výročí vzniku Československa vyznamenal dva symboly komunistického režimu, spisovatele Sýse a novináře Syručka?

A víš, co mě nejvíc fascinuje? Jak při letošním předávání státních vyznamenání prezident na jednu stranu opakovaně vyznamenává bývalé estébáky a komunisty. zároveň však řekne, že nerad vidí, že lidé, kteří stáli opodál dění, nyní zaujmají důležitá místa. Člověk, jenž to nesleduje systematicky, by si mohl myslet, že ten pan prezident to vlastně myslí dobře. Miloš Zeman tím jen mate veřejnost a zatemňuje, co je pravda a co lež.

Změnu společenských nálad vůči represivním silám minulého režimu jsem poprvé zaregistroval, když boss českého fotbalu Roman Berbr, jinak důstojník StB, prohlásil, že do této instituce šli jenom ti nejschopnější. Pár let předtím by po tomto výroku na svou funkci musel rezignovat, ale dnes už je to jedno. Ty jsi nějakou dobu pracovala v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Jak jsi viděla Státní bezpečnost (StB)?

Jednoznačně to byla organizace sloužící komunistickému vedení státu k zastrahování a fízlování občanů. Především to dělala II. správa StB, zaměřující se na tzv. boj proti vnitřnímu nepříteli. Samozřejmě že v StB existovalo pár odborníků typu generála Lorence, který byl konstruktérem moci a současně vymýšlel moderní šifrovací systémy. Základ zaměstnanců StB však tvořili průměrní až podprůměrní lidé, sluhové, kteří neměli vlastní nápady a užívali si moc, již jim dával represivní aparát. Mimochodem, z mnoha dokumentů vyplývá, že II.

správa StB byla nedůvěryhodná i pro sovětský KGB. Pro ně byli maximálně partnery lidé z rozvědky, bývalé I. správy StB, ale i ti s rezervou.

Jak StB fungovala?

Z pohledu fungování totalitní moci byla docela efektivně postavená. Předně byla založena na nedůvěře v občany, ale i vlastní zaměstnance. Neustále tam probíhaly systémy kontrol, které znemožňovaly podvody zaměstnanců StB ve vztahu k systému nebo k jejich agentům. Každý byl pod nějakou kontrolou. I během schůzek s jejich agenty byli pracovníci StB namátkově kontrolováni. Klíč k archivnímu uspořádání spisů byl registr svazků, taková matrika StB, kde byli zapsáni všichni agenti.

Co tím chceš říct?

Že i zápis do registru se odehrával pod několikerou kontrolou. Nešlo tam zapsat jen tak někoho, jak dnes tvrdí někteří agenti StB před soudy. V Česku se víc zabýváme „chudáky agenty“, ale nemluví se o velkém počtu lidí, kteří tlaku a nucení ke spolupráci odolali. Těch bylo nepoměrně víc.

Nestojí za snahou vymazat represivní podstatu minulého režimu také to, že – obrazně řečeno – historii dnes většinou píše porážení z listopadu 1989?

Je to možné. Prosakuje to například do Úřadu pro studium totalitních režimů (ÚSTR). Jeho novou koncepcí je zabývat se všedním životem v totalitním Československu. Odsunul se tak záměr zmapovat a popsat podstatu totalitního systému. Je to další příklad relativizace minulosti.

Za pár dní bude třicáté výročí 17. listopadu, což je pro většinu aktivních lidí nejprožívanější státní svátek. Prezident Zeman označil už před lety události, jež vedly k sametové revoluci, za malou šarvátku z Národní třídy. Miloš Zeman tvrdí, že na Národní byl, ale později odešel. Pokud by zůstal až do konce, musel by vidět, že šlo o mimořádně brutální zásah. Procházela jsem nedávno v České televizi záběry z té doby. Existují jen části přenosů, jak příslušníci pohotovostního pluku vytlačují a mlátí demonstranty. Jsou to pořád tytéž se opakující záběry. Ten skutečný masakr začal až později, když tam naběhl odbor zvláštního určení, tzv. červené barety.

Z toho není žádný záběr, vyjma stacionární kamery z pražské Národní třídy. Ty poskytují jen zrnitý obraz, kde vidíte neurčitý pohyb neurčitých osob, ale ne detaily. Máš představu o počtech zraněných?

Nezávislá komise zdravotníků Občanského fóra už před třiceti lety v závěrečné zprávě uvádí, že počet zraněných dosáhl čísla 568, z toho 24 bylo hospitalizovaných. Před deseti lety jsem o tom točila reportáž a měla jsem k dispozici svědectví lidí z této komise v čele s doktorem Bojarem. Na kameru se mi odhodlali mluvit tři lidé, kteří mají dodnes vážné potíže a trpí traumaty. Desítky lidí mají trvalé zdravotní následky, ale nechtěli o tom mluvit.

Zeman ale tyhle věci snad musí vědět, nebo ne?

Samozřejmě že Zeman dobře ví, jak to bylo. Svými výroky jen potvrzuje vidění světa těch lidí, kteří v listopadu 1989 necinkali klíči, o nichž si myslí, že jsou jeho voliči. Zajímavý je rozdíl mezi Babišem a Zemanem. Babiš z duše 17. listopad nenávidí, protože ohrozil jeho privilegované postavení ve společnosti.

V listopadu 1989 ale odmítla komunismus většina národa. Tak kam se ztratila tehdejší soudržnost?

Obrátil se politický cyklus. Dnešní politická reprezentace jede na retrovně, rezignovala na modernizaci společnosti a nabízí lidem klid a stabilitu. Bylas to ty, která před časem napsala, že příkázáním doby se stalo udržovat svou ledničku plnou. Na stylu „udržovat ledničku plnou“ stál i Husákův normalizační režim. Myslím, že je to důsledek toho, že v době převratu nedošlo k jasnému rozchodu s předchozí érou. My jsme v tom tak nějak pokračovali dál a stavěli demokracii na základech bývalého režimu. Mimochodem, v Jihlavě na festivalu dokumentární tvorby jsem viděla zajímavý film o neonacistických komunitách v Německu. Tihle lidé své děti vychovávají pro „jinou“ budoucnost. Je ale nemyslitelné, že by někde vystoupili na veřejnosti a říkali, že druhá světová válka byla německou civilizační misí a v koncentracích vládla přísná hygiena.

Zato u nás místopředseda parlamentní strany může tvrdit, že ruská okupace nebyla okupací. Nebo exposlankyně Semelová říká, že komunisty popravená Milada Horáková si za to může sama, protože porušila zákon, a navíc se přiznala.

Problém nejsou tyhle extrémní výroky, ale to, že je dnes v Česku akceptují velké počty lidí. Skrze tyhle výroky mají subjektivní pocit, že vládnou. Ve skutečnosti dělají kompars agrofertizaci státu. Nicméně ještě větší tragédií než výroky Grospiče a Semelové je to, jak dochází k idealizaci Ruska v prostředí klausovské pravice, jež si tím řeší své problémy s EU. Hodně to také souvisí s polistopadovou koncepcí tlusté čáry za minulostí ve stylu odpusťme si a co jsme si, to jsme si. Němci, na rozdíl od nás, po roce 1945 zavedli právní diskontinuitu s nacistickým režimem, my ne.

Přejdeme teď k osudu tvé rodiny. Novinář Peroutka kdysi napsal, že pro tento prostor jsou typická dvě slova: věčný začátek. Prostě se pořád shazují staré sochy a pálí knihy, aby se pak věčně začínalo. Jak jste tuhle moderní historii prožívali na vlastní kůži?

Můj prapradědeček byl chalupník v Hodslavicích na Valašsku, který začínal tím, že vozil dřevo z lesa na kárách, pak si pořídil koně a nakonec si založil obchod s dřevem. Můj pradědeček později nakoupil pozemky ve Valašském Meziříčí a vybudoval zde moderní parní pilu a továrnu na bedny. V tom pokračoval i jeho syn, můj dědeček. Pak přišla válka a německá správa. Po roce 1945 se mu to vrátilo zpět, ale brzy nato mu komunisté majetek zase ukradli. Dědeček se s tím nechtěl smířit a psal všem možným úřadům protestní dopisy.

Proč psal dopisy? Copak nečetl volební program KSČ?

Byl spíš obchodník a myslel si, že zkrátka není možné někomu něco jen tak sebrat. Víš, jak se v Cimrmanovi říká ten výrok o dole – to je díra v zemi, to vám přece nikdo nemůže vzít. Byla v tom naivita, že se dá s komunistickou mocí vyjednávat. Pak ho jeden četník upozornil, že se chystá jeho zatčení ze strany StB. Ještě se svým kamarádem, který za druhé světové války bojoval v zahraničí proti nacistům, se narychlo rozhodl k emigraci. Přešli hranice u Mikulova, došlo zde k přestřelce, měl při tom zabít pohraničnicka. Do Rakouska přešli, ale chytili je Rusové, kteří je předali českým úřadům. Rok byl ve vězení na Cejlu, kde byl krutě mučen, a na základě jeho kauzy vytvořila StB velkou protistátní skupinu asi 25 lidí.

Co bylo smyslem celé akce?

Jednoznačně zastrašit místní obyvatelstvo. Z dědečka udělali špióna a navázali na něj i mnoho jeho přátel a zaměstnanců. Všichni byli odsouzeni, včetně žen, za špionáž a velezradu. Dědečka i jeho kamaráda popravili. Není překvapivé, že od první chvíle se vyšetřování chopila StB, která mučením dostala z většiny lidí doznání. Z materiálů vyplývá, že výpovědi jsou téměř slovo od slova stejné, pořád se opakují dokola tytéž věty, podepsané stále víc roztrášeným, až dětským písmem. Narazila jsem na výpověď bachaře, kterého rovněž vyšetřovali, a ten potvrdil, že dědeček byl celé dny držen v železech. Brněnský Cejl patřil k věznicím, jež vypadaly jako ve středověku.

Co dělala tvoje babička?

Když se to stalo, bylo jí 34 let a měla tři syny. Kromě asi tří rodin ji všichni ve vesnici zavrhlí a přecházeli na druhý chodník. Dostávala jen ty nejpodřadnější práce a přežila pouze díky pomoci svého bratra a rodičů. Celý život už pak zůstala sama.

A po revoluci?

Babička a její synové zažádali o navrácení majetku. Zdánlivě banální restituční spor se táhl neuvěřitelných 28 let! Šlo o kombinaci několika věcí. Justice stále prolezlá komunisty, protistrana protřelých tunelářů a mafiánů, korupce a také zjevná a možná i záměrná pochybení ze strany státu. Po neuvěřitelných peripetiích jsme místo kdysi prosperujícího podniku dostali zpět doslova vyrabovanou ruinu.

Kdo byli vaši protihráči?

Na počátku stál postkomunistický management státního podniku Moravskoslezské dřevařské závody, který celý podnik a s ním protiprávně i naši pilu zprivatizoval, později klasická konkursní mafie. Až po navrácení majetku jsme zjistili, že celý areál nezákonně zatížili zástavami za bankovní úvěry u IPB ve výši téměř 100 miliónů korun. A tak naše 85letá babička dostala od konkursního správce dopis, aby tento „dluh“ uhradila, nebo jí pila bude znovu odebrána! Majetek byl navíc zatížen různými exekucemi a podobně. Tohle vše jsme museli zlikvidovat soudní cestou v několika návazných právních sporech.

Jací právníci proti vám stáli?

Mozkem protistrany byl dlouhou dobu bývalý právník Gustáva Husáka, jistý doktor Ivan Králik. Paradoxem dějin tentýž Králik, kterého můj táta vyhazoval z prezidentské kanceláře těsně po revoluci. Dodnes mě mrzí, že babička ani táta se úplného konce soudů nedožili. Dřina a energie mých předků tak byly násilně dvakrát znehodnoceny. A to je ten věčný začátek, o němž jsi mluvil.

Já myslím, že vyšší spravedlnost tyhle lidi spravedlivě ocení.

Možná. Chci tomu věřit. Mluvíme vlastně stále o stejné sortě lidí. Začínali také za minulého režimu a jejich (ne)morálka zůstala stejná. Možná se ale také dočkáme toho, že příště budou ve Vladislavském sále přebírat medaili za zásluhy o hospodářský rozvoj oni.

Rebeka Křížanová-Bartůňková vystudovala žurnalistiku na **fakultě sociálních věd** UK. Dva roky působila jako dokumentaristka v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Od roku 1995 pracovala v České televizi jako reportérka a moderátorka investigativního pořadu Nadoraz. V letech 2006–2016 byla reportérkou pořadu Reportéři ČT. Od roku 2017 pracovala v České televizi jako dramaturgyně Centra publicistické a dokumentární tvorby.

URL| <https://www.reflex.cz/clanek/98277/rebeka-krizanova-bartunkova-kdo-se-boji-listopadu-1989>

Rebeka Křížanová-Bartůňková: Kdo se bojí listopadu 1989?

14.11.2019 reflex.cz str. 00

Bohumil Pečinka

„Příkázáním doby je udržovat ledničku plnou,“ říká Rebeka Křížanová-Bartůňková • foto:

Jeden z tvých prvních článků ve Studentských listech vycházel z tajné zprávy ministerstva vnitra o počtu mrtvých během sovětské okupace v roce 1968. Co říkáš tomu, že třicet let poté prohlašuje prominentní poslanec KSČM Grospič, že nešlo o okupaci a mrtví jsou většinou oběti dopravních nehod?

Ještě před pár lety bych se smála, kdyby mi někdo řekl, že tohle oznámí přestavitel strany, která se spolupodílí na vládě. Je to zneuctění těch 137 oficiálně uváděných mrtvých, pěti set těžce a stovek lehce zraněných lidí během roku 1968. Tyto výroky však svědčí o hlubší proměně společenských nálad v české společnosti.

Nezačalo to vlastně už minulý rok, když prezident Zeman ke stému výročí vzniku Československa vyznamenal dva symboly komunistického režimu, spisovatele Sýse a novináře Syručka?

A víš, co mě nejvíc fascinuje? Jak při letošním předávání státních vyznamenání prezident na jednu stranu opakovaně vyznamenává bývalé estébáky a komunisty. Zároveň však řekne, že nerad vidí, že lidé, kteří stáli opodál dění, nyní zaujmají důležitá místa. Člověk, jenž to nesleduje systematicky, by si mohl myslet, že ten pan prezident to vlastně myslí dobře. Miloš Zeman tím jen mate veřejnost a zatemňuje, co je pravda a co lež.

Změnu společenských nálad vůči represivním silám minulého režimu jsem poprvé zaregistroval, když boss českého fotbalu Roman Berbr, jinak důstojník StB, prohlásil, že do této instituce šli jenom ti nejschopnější. Pár let předtím by po tomto výroku na svou funkci musel rezignovat, ale dnes už je to jedno. Ty jsi nějakou dobu pracovala v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Jak jsi viděla Státní bezpečnost (StB)?

Jednoznačně to byla organizace sloužící komunistickému vedení státu k zastrahování a fízlování občanů. Především to dělala II. správa StB, zaměřující se na tzv. boj proti vnitřnímu nepříteli. Samozřejmě že v StB existovalo pár odborníků typu generála Lorence, který byl konstruktérem moci a současně vymýšlel moderní šifrovací systémy. Základ zaměstnanců StB však tvořili průměrní až podprůměrní lidé, sluhové, kteří neměli vlastní nápady a užívali si moc, již jim dával represivní aparát. Mimochodem, z mnoha dokumentů vyplývá, že II. správa StB byla nedůvěryhodná i pro sovětský KGB. Pro ně byli maximálně partnery lidé z rozvědky, bývalé I. správy StB, ale i ti s rezervou.

Jak StB fungovala?

Z pohledu fungování totalitní moci byla docela efektivně postavená. Předně byla založena na nedůvěře v občany, ale i vlastní zaměstnance. Neustále tam probíhaly systémy kontrol, které znemožňovaly podvody zaměstnanců StB ve vztahu k systému nebo k jejich agentům. Každý byl pod nějakou kontrolou. I během schůzek s jejich agenty byli pracovníci StB namátkově kontrolováni. Klíč k archívnímu uspořádání spisů byl registr svazků, taková matrika StB, kde byli zapsáni všichni agenti.

Rusko nemůže změnit svět, Čína už ho mění, říká premiér tibetské exilové vlády

Co tím chceš říct?

Že i zápis do registru se odehrával pod několikerou kontrolou. Nešlo tam zapsat jen tak někoho, jak dnes tvrdí někteří agenti StB před soudy. V Česku se víc zabýváme „chudáky agenty“, ale nemluví se o velkém počtu lidí, kteří tlaku a nucení ke spolupráci odolali. Těch bylo nepoměrně víc.

Nestojí za snahou vymazat represivní podstatu minulého režimu také to, že – obrazně řečeno – historii dnes většinou píší poražení z listopadu 1989?

Je to možné. Prosakuje to například do Úřadu pro studium totalitních režimů (ÚSTR). Jeho novou koncepcí je zabývat se všedním životem v totalitním Československu. Odsunul se tak záměr zmapovat a popsat podstatu totalitního systému. Je to další příklad relativizace minulosti.

Za pár dní bude třicáté výročí 17. listopadu, což je pro většinu aktivních lidí nejprožívanější státní svátek. Prezident Zeman označil už před lety události, jež vedly k sametové revoluci, za malou šarvátku z Národní třídy.

Miloš Zeman tvrdí, že na Národní byl, ale později odešel. Pokud by zůstal až do konce, musel by vidět, že šlo o mimořádně brutální zásah. Procházela jsem nedávno v České televizi záběry z té doby. Existují jen části přenosů, jak příslušníci pohotovostního pluku vytláčují a mlátí demonstranty. Jsou to pořád tytéž se

opakující záběry. Ten skutečný masakr začal až později, když tam naběhl odbor zvláštního určení, tzv. červené barety.

Z toho není žádný záběr, vyjma stacionární kamery z pražské Národní třídy. Ty poskytují jen zrnitý obraz, kde vidíte neurčitý pohyb neurčitých osob, ale ne detaily. Máš představu o počtech zraněných?

Nezávislá komise zdravotníků Občanského fóra už před třiceti lety v závěrečné zprávě uvádí, že počet zraněných dosáhl čísla 568, z toho 24 bylo hospitalizovaných. Před deseti lety jsem o tom točila reportáž a měla jsem k dispozici svědectví lidí z této komise v čele s doktorem Bojarem. Na kameru se mi odhodlali mluvit tři lidé, kteří mají dodnes vážné potíže a trpí traumaty. Desítky lidí mají trvalé zdravotní následky, ale nechtěli o tom mluvit.

Zeman ale tyhle věci snad musí vědět, nebo ne?

Samozřejmě že Zeman dobře ví, jak to bylo. Svými výroky jen potvrzuje vidění světa těch lidí, kteří v listopadu 1989 necinkali klíči, o nichž si myslí, že jsou jeho voliči. Zajímavý je rozdíl mezi Babišem a Zemanem. Babiš z duše 17. listopad nenávidí, protože ohrozil jeho privilegované postavení ve společnosti.

Češi jako rasisti a xenofobové? Statistiku tenhle hluboce zakořeněný předsudek naprosto...

V listopadu 1989 ale odmítla komunismus většina národa. Tak kam se ztratila tehdejší soudržnost?

Obrátil se politický cyklus. Dnešní politická reprezentace jede na retrovlně, rezignovala na modernizaci společnosti a nabízí lidem klid a stabilitu. Bylas to ty, která před časem napsala, že příkázáním doby se stalo udržovat svou ledničku plnou. Na stylu „udržovat ledničku plnou“ stál i Husákův normalizační režim. Myslím, že je to důsledek toho, že v době převratu nedošlo k jasnému rozchodu s předchozí érou. My jsme v tom tak nějak pokračovali dál a stavěli demokracii na základech bývalého režimu. Mimochodem, v Jihlavě na festivalu dokumentární tvorby jsem viděla zajímavý film o neonacistických komunitách v Německu. Tihle lidé své děti vychovávají pro „jinou“ budoucnost. Je ale nemyslitelné, že by někde vystoupili na veřejnosti a říkali, že druhá světová válka byla německou civilizační misí a v koncentracích vládla přísná hygiena.

Zato u nás místopředseda parlamentní strany může tvrdit, že ruská okupace nebyla okupací. Nebo exposlankyně Semelová říká, že komunisty popravená Milada Horáková si za to může sama, protože porušila zákon, a navíc se přiznala.

Problém nejsou tyhle extrémní výroky, ale to, že je dnes v Česku akceptují velké počty lidí. Skrze tyhle výroky mají subjektivní pocit, že vládnou. Ve skutečnosti dělají kompars agrofertizaci státu. Nicméně ještě větší tragédií než výroky Grospiče a Semelové je to, jak dochází k idealizaci Ruska v prostředí klausovské pravice, jež si tím řeší své problémy s EU. Hodně to také souvisí s polistopadovou koncepcí tlusté čáry za minulostí ve stylu odpusťme si a co jsme si, to jsme si. Němci, na rozdíl od nás, po roce 1945 zavedli právní diskontinuitu s nacistickým režimem, my ne.

Přejděme teď k osudu tvé rodiny. Novinář Peroutka kdysi napsal, že pro tento prostor jsou typická dvě slova: věčný začátek. Prostě se pořád shazují staré sochy a pálí knihy, aby se pak věčně začínalo. Jak jste tuhle moderní historii prožívali na vlastní kůži?

Můj prapradědeček byl chalupník v Hodslavicích na Valašsku, který začínal tím, že vozil dřevo z lesa na kárách, pak si pořídil koně a nakonec si založil obchod s dřevem. Můj pradědeček později nakoupil pozemky ve Valašském Meziříčí a vybudoval zde moderní parní pilu a továrnu na bedny. V tom pokračoval i jeho syn, můj dědeček. Pak přišla válka a německá správa. Po roce 1945 se mu to vrátilo zpět, ale brzy nato mu komunisté majetek zase ukradli. Dědeček se s tím nechtěl smířit a psal všem možným úřadům protestní dopisy.

Generál Petr Pavel: Budu kandidovat na prezidenta, pokud to bude potřeba, za vstup do...

Proč psal dopisy? Copak nečetl volební program KSČ?

Byl spíš obchodník a myslel si, že zkrátka není možné někomu něco jen tak sebrat. Víš, jak se v Cimrmanovi říká ten výrok o dole – to je díra v zemi, to vám přece nikdo nemůže vzít. Byla v tom naivita, že se dá s komunistickou mocí vyjednávat. Pak ho jeden četník upozornil, že se chystá jeho zatčení ze strany StB. Ještě se svým kamarádem, který za druhé světové války bojoval v zahraničí proti nacistům, se narychlo rozhodl k emigraci. Přečázeli hranice u Mikulova, došlo zde k přestřelce, měl při tom zabít pohraničnicka. Do Rakouska přešli, ale chytili je Rusové, kteří je předali českým úřadům. Rok byl ve vězení na Cejlu, kde byl krutě mučen, a na základě jeho kauzy vytvořila StB velkou protistátní skupinu asi 25 lidí.

Co bylo smyslem celé akce?

Jednoznačně zastrašit místní obyvatelstvo. Z dědečka udělali špióna a navázali na něj i mnoho jeho přátel a zaměstnanců. Všichni byli odsouzeni, včetně žen, za špionáž a vlezradu. Dědečka i jeho kamaráda popravili. Není překvapivé, že od první chvíle se vyšetřování chopila StB, která mučením dostala z většiny lidí

doznání. Z materiálů vyplývá, že výpovědi jsou téměř slovo od slova stejné, pořád se opakují dokola tytéž věty, podepsané stále víc roztřeseným, až dětským písmem. Narazila jsem na výpověď bachaře, kterého rovněž vyšetřovali, a ten potvrdil, že dědeček byl celé dny držen v železech. Brněnský Cejl patřil k věznicím, jež vypadaly jako ve středověku.

Co dělala tvoje babička?

Když se to stalo, bylo jí 34 let a měla tři syny. Kromě asi tří rodin ji všichni ve vesnici zavrhli a přecházeli na druhý chodník. Dostávala jen ty nejpodřadnější práce a přežila pouze díky pomoci svého bratra a rodičů. Celý život už pak zůstala sama.

A po revoluci?

Babička a její synové zažádali o navrácení majetku. Zdánlivě banální restituční spor se táhl neuvěřitelných 28 let! Šlo o kombinaci několika věcí. Justice stále prolezlá komunisty, protistrana protřelých tunelářů a mafiánů, korupce a také zjevná a možná i záměrná pochybení ze strany státu. Po neuvěřitelných peripetiích jsme místo kdysi prosperujícího podniku dostali zpět doslova vyrabovanou ruinu.

Ministr zdravotnictví Vojtěch: Vyhláší válku alkoholu! Závislosti omezují svobodu
Kdo byli vaši protihráči?

Na počátku stál postkomunistický management státního podniku Moravskoslezské dřevařské závody, který celý podnik a s ním protiprávně i naši pilu zprivatizoval, později klasická konkursní mafie. Až po navrácení majetku jsme zjistili, že celý areál nezákonně zatížili zástavami za bankovní úvěry u IPB ve výši téměř 100 miliónů korun. A tak naše 85letá babička dostala od konkursního správce dopis, aby tento „dluh“ uhradila, nebo jí pila bude znovu odebrána! Majetek byl navíc zatížen různými exekucemi a podobně. Tohle vše jsme museli zlikvidovat soudní cestou v několika návazných právních sporech.

Jací právníci proti vám stáli?

Mozkem protistrany byl dlouhou dobu bývalý právník Gustáva Husáka, jistý doktor Ivan Králík. Paradoxem dějin tentýž Králík, kterého můj táta vyhazoval z prezidentské kanceláře těsně po revoluci. Dodnes mě mrzí, že babička ani táta se úplného konce soudů nedožili. Dřina a energie mých předků tak byly násilně dvakrát znehodnoceny. A to je ten věčný začátek, o němž jsi mluvil.

Já myslím, že vyšší spravedlnost tyhle lidi spravedlivě ocení.

Možná. Chci tomu věřit. Mluvíme vlastně stále o stejné sortě lidí. Začínali také za minulého režimu a jejich (ne)morálka zůstala stejná. Možná se ale také dočkáme toho, že příště budou ve Vladislavském sále přebírat medaili za zásluhy o hospodářský rozvoj oni.

Rebeka Křížanová-Bartůňková vystudovala žurnalistiku na **fakultě sociálních věd** UK. Dva roky působila jako dokumentaristka v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Od roku 1995 pracovala v České televizi jako reportérka a moderátorka investigativního pořadu Nadoraz. V letech 2006–2016 byla reportérkou pořadu Reportéři ČT. Od roku 2017 pracovala v České televizi jako dramaturgyně Centra publicistické a dokumentární tvorby.

Ed Sheeran a Čajkovskij? Stejná úroveň, jen jiný žánr, říká klavírista a hvězda...

Chtěl bych české občanství, říká izraelský trenér české basketbalové reprezentace Ron ...

URL| <https://www.reflex.cz/clanek/rozhovory/98277/rebeka-krizanova-bartunkova-kdo-se-boji-listopadu-1989.html>

Mohou se opakovat protiromské pochody? Nenávist teď podle politologa nemá panický potenciál

15.11.2019 rozhlas.cz str. 00

autor: Lucie Vopálenská

V roce 2011 se ve Varnsdorfu či Rumburku konaly protiromské demonstrace, které nově neorganizovala extrémní pravice. Hlavní roli hráli místní lidé. Během pochodů namířených k obydlí Romů se objevovaly i zbraně a hesla navádějící k vraždění. Podle politologa Jana Charváta z **FSV UK** byla tehdy jádrem protiromských nálad frustrace etnické majority z vlastních sociálních podmínek. V rozhovoru pro sérii Po sametu jsme s ním hovořili i o tom, jestli se pochody mohou opakovat.

V letech 2011–2013 se převážně v severočeských městech uskutečnila série pochodů namířených proti Romům. Kromě příslušníků extrémní pravice zaplnili náměstí ve Varnsdorfu, Rumburku nebo Duchcově především místní obyvatelé. Demonstrace často přerostly v násilné pochody s cílem zastrašit Romy. Někteří se po těchto událostech odstěhovali. Podle odborníků se situace sociálně vyloučených obyvatel dlouhodobě nelepší kvůli nedostatečné sociální politice státu a chybějícímu zákonu o sociálním bydlení.

Jak vnímá politolog Jan Charvát častý nenávistný narativ o tom, že Romové mají mít ve společnosti jakési nezasloužené výhody? „To není úplně pravda a nepříjemný, reálný romský život by s nimi většina lidí nevyměnila, ale tento pocit dlouhodobě přetrvává.“ Majorita je podle něj vůči Romům negativně nastavena spíše konstantně. Pokud dochází k nějakým výkyvům v postojích, pak vychází spíše z procesů, které se odehrávají v prostředí neromské většiny. A to byl i případ prudkého nárůstu protiromských nálad mezi lety 2008 a 2013.

Protesty na litvínovském sídlišti Janov byly v roce 2008 spojené s aktivitami krajní pravice – Dělnické strany a autonomních nacionalistů, kteří v regionu využili poměrně tíživé sociální situace. „Jde do značné míry o předobraz toho, co pak uvidíme na Šluknovsku. Jde o strukturální problémy regionu, které v jeden moment vybuchly,“ vysvětluje Charvát. Šluknov se stal cílem migrace několika stovek chudých Romů, kteří jsou velmi často vnímáni negativně i romskými starousedlíky. Pravicoví extremisté už ale podle Charváta nebyli schopni na lidové nálady reagovat. „Demonstrace, ke kterým došlo, už byly v režii místních obyvatel, a v první fázi se na tom dokonce podílela sociální demokracie,“ říká politolog k protestům, kterých se například v Rumburku účastnilo až 1500 lidí a neměly daleko k pogromům.

14 fotografií

Protesty se pak samy vyčerpaly. „Česká politická kultura stojí na pragmatismu a stažení se do soukromí. Nejsme zvyklí demonstrovat a brát se za svoje problémy. A to se nezměnilo ani po roce 1989. Když se lidé vybouřili, vrátili se k rezignaci, která je i typická pro oblast severních Čech,“ míní Charvát. Za problémy podle něj stojí tamní ekonomické a sociální nerovnosti, které je nutné řešit. „Je to oblast nejdál od Prahy a nejmíň někoho zajímá. Jako starosta nemáte šanci nic moc dělat.“

Jakou roli hrála v protiromských pochodech média a falešné, smyšlené zprávy? A proč policie ani úřady v 90. letech nedokázaly reagovat na rasové vraždy a další aktivity krajní pravice? Poslechněte si celý rozhovor s politologem Janem Charvátem z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy i celý díl podcastové série Po sametu věnovaný protiromským pochodům v severních Čechách.

URL| <https://wave.rozhlas.cz/mohou-se-opakovat-protiromske-pochody-nenavist-ted-podle-politologa-nema-panicky-8107654>

Tvůrčí skupina Publicistika

15.11.2019 rozhlas.cz str. 00

Autor: Martin Srb

Martin Srb redaktor publicistiky Na stanici Český rozhlas Plus připravuji tematickou řadu Člověk v rámci Magazínu Leonardo, přispívám

do populárněvědeckých rubrik Ranního Plusu. Pro pořad Meteor Českého rozhlasu Dvojka vytvářím textové verze příspěvků.

Do Českého rozhlasu jsem nastoupil coby student v roce 2008 do Tvůrčí skupiny elévů. V letech 2009–2012 jsem působil na stanici Český rozhlas Leonardo jako redaktor magazínu Ženšen, zaměřeného na člověka, zdraví a medicínu, občas jsem moderoval pořad Monitor a Víkendovou univerzitu. Počátkem roku 2013 jsem

připravoval magazín Klik-a pro Rádio Česko. V letech 2013-2014 jsem zastával funkci denního dramaturga Tvůrčí skupiny popularizace vědy.

Vystudoval jsem **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy - bakalářský obor Žurnalistika se specializací rozhlasová a televizní žurnalistika a magisterský obor Mediální studia.

E-mail: martin.srb@rozhlas.cz

URL| http://www.rozhlas.cz/lide/cv_publicistika/_zprava/martin-srb--1216656

Praha se zasnila a stojí na rozcestí, říká politolog

15.11.2019 Mladá fronta DNES str. 16 Praha

— Ivo Horváth

PRAHA Při hodnocení ročního působení pražské koalice politologové oceňují, že se do čela magistrátu dostala nová generace komunálních politiků, vítají stavbu metra i podporu školství.

Připomínají však, že se pražské koalici nevyhnuły interní spory. Primátor Zdeněk Hřib (Piráti) se z jejich pohledu nejvýrazněji zapsal nikoli v komunálu, ale na poli zahraniční politiky, a to kvůli vypovězení smlouvy s Pekingem.

Podle politologa Miroslava Mareše z Masarykovy univerzity v Brně není po ročním působení primátora Hřiba zatím vidět žádný hmatatelný výsledek jeho práce. „Po tak krátkém období to není žádný velký průšvih. Kvůli různým sporům ale koalice moc akceschopně nepůsobí,“ vysvětluje Mareš.

Konflikty Pirátů a TOP 09

Také politolog Milan Znoj z Ústavu politologie na Univerzitě Karlově si všímá pražských sporů. „Konflikty se objevily hlavně mezi Piráty a TOP 09. Vyplyývají jednak z různého ideového zaměření, protože Piráti jsou více středověky orientovaní a jsou u nich i politici s vyloženě levicovými nápady. Obě strany také cílí na stejné voliče a jsou tak vlastně konkurenty uvnitř stejné koalice,“ dodává Znoj. Oceňuje, že se do čela Prahy dostala mladá generace politiků. Ta ovšem často není ve zcela jednoduché situaci i kvůli tomu, že zatím nezískala příliš mnoho politických ostruh.

Věku vrcholných politiků v metropoli si všímá i Jan Kubáček z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který ale postrádá schopnost rychlého rozhodování či řešení problémů. „Generace dnes již politických veteránů byla mnohdy více akceschopná,“ říká. Nejvýstižnější slovo pro poslední rok pražské politiky je podle něj konflikt. „A také je to, jako by se Praha zasnila a stála někde na rozcestí,“ říká Kubáček.

Připomíná, že Pražané zažívají období zdražování. „Ceny se zvyšují v oblasti bydlení, vody, odvozu odpadu i elektrické energie. A klademe si otázku proč. Praha je jako Šípková Růženka, která se ale nemůže vymlouvat na to, že by nemohla investovat,“ míní politolog. Domnívá se také, že metropole je bohatou nevěstou, která bude dál bohatnout také v souvislosti s tím, že od občanů vybere více peněz.

Kubáček uznává, že problém s pomalou realizací investic existoval také během minulého volebního období. „Nyní to ale více dráždí, protože ty ambice byly obrovské. Praha je také v obrovském přebytku – nedá se říci, že by na různé projekty neměla peníze,“ uvádí politolog. Pro spory uvnitř koalice má označení „okopávání“, protože si podle něj „všichni všechno vracejí“. „Nejmenší procento útoků má Praha sobě Jana Čižinského, která ale nepřišla s ničím zásadním,“ dodává Kubáček.

Na politice města Kubáček oceňuje, že zahájilo výstavbu metra D. Pozitivně hodnotí i to, že Praha přispívá k navýšení platů učitelů. Běžní občané by ale podle něj spíše uvítali, pokud by nemuseli platit více za odvoz komunálního odpadu nebo domovní daň. Signál, který tak komunální politici v souvislosti se zdražováním vysílají směrem k voličům podle něj zní: „My o vás nestojíme.“

Generace dnešních politických veteránů byla mnohdy více akceschopná.

Regionalni mutace| Mladá fronta DNES - Praha

Univerzita Karlova představuje unikátní výstavu fotografií „Náš Listopad 89“

15.11.2019 ff.cuni.cz str. 00

Na Univerzitě Karlově byla 14. 11. zahájena ojedinělá fotografická výstava „Náš Listopad 89“. Univerzita ji připravila u příležitosti 30. výročí sametové revoluce v rámci projektu Svobodný listopad. Zapojila do ní občany z celé republiky a vyzvala je, aby univerzitě poslali fotografie, které nejlépe vyjádří jejich názor na sametovou revoluci a třicet let svobody.

Za dva měsíce na výzvu zareagovalo několik desítek lidí, zasláno bylo celkem 168 unikátních fotek. Výběr 30 nejzajímavějších snímků si mohou návštěvníci prohlédnout v Císařském sále pražského Karolina (Ovocný trh 3, Praha 1, přízemí, bezbariérový přístup zajištěn) až do 15. prosince 2019. Výstava je přístupná zdarma každý den od 10 do 18 hodin.

„Výstava Univerzity Karlovy „Náš Listopad 89“ je unikátní, neboť představuje dosud nepublikované fotky od občanů z celé republiky, kteří se s námi podělili o své příběhy z doby sametové revoluce i éry svobody. Mám radost z velkého počtu zaslanych fotek i pozitivních reakcí na naši výzvu. Na významných převratech v dějinách se vedle známých osobností a tváří často podílí také celá řada anonymních lidí. Právě jim chceme touto výstavou vzdát symbolickou úctu,“ uvedl rektor Univerzity Karlovy prof. Tomáš Zima.

Osobní záštitu výstavě poskytli prof. PhDr. Jan Sokol, CSc., Ph.D., signatář Charty 77, filozof a vysokoškolský pedagog z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy, a PhDr. Jana Hybášková, zvláštní zmocněnkyně pro styky s EU institucemi, členka Stávkového výboru Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Na finálním výběru fotografií se podílel prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D., prorektor Univerzity Karlovy pro tvůrčí a ediční činnost. Partnery výstavy jsou Deník a nezisková organizace Post Bellum.

Společně s třiceti fotografiemi od občanů si návštěvníci mohou prohlédnout také výběr sedmnácti snímků zástupců všech fakult Univerzity Karlovy. Pět fotografií přidaly osobnosti spojené s univerzitou a sametovou revolucí, mezi nimiž je patronka výstavy PhDr. Jana Hybášková, prof. MUDr. Jan Pirk, DrSc., přednosta Kardiocentra, IKEM, absolvent 1. lékařské fakulty UK, PhDr. Ladislav Špaček, bývalý mluvčí prezidenta Václava Havla, absolvent Filozofické fakulty UK, PhDr. Jakub Železný, moderátor České televize, absolvent **Fakulty sociálních věd** UK, a Michel Fleischmann, prezident Lagardere Active ČR.

U příležitosti výstavy vznikly ve spolupráci s Deníkem speciální noviny „Sametový zpravodaj“, které obsahují všechny vystavené fotografie, komentáře ambasadorů výstavy a zástupců univerzity i výsledky průzkumu, jak vidí lidé listopad 89. Noviny budou k dispozici zdarma všem návštěvníkům výstavy.

URL| <https://www.ff.cuni.cz/2019/11/univerzita-karlova-predstavuje-unikatni-vystavu-fotografii-nas-listopad-89/>

Ekonomická šéfka Univerzity Karlovy náhle končí. Důvody tají, s čínskou kauzou to prý nesouvisí

15.11.2019 denikn.cz str. 00 Nezařazené

Adéla Skoupá

Oliveriusová místo opustila k 14. listopadu, dnes se o tom dozvěděli členové univerzitního akademického senátu, který je klíčovým rozhodovacím orgánem školy. „Rezignaci paní inženýrky Oliveriusové pan rektor přijal s platností k danému datu a poděkoval jí za odvedenou práci,“ stojí v e-mailu, který dnes senátoři dostali od tajemnice své legislativní komise.

Svůj konec na rektorátu potvrdila Deníku N i Oliveriusová. „Ano, včera jsem skončila ve funkci kvestorky. Důvody nebudu uvádět,“ sdělila. Na dotaz, zda odešla z vlastní vůle, či po výzvě vedení univerzity, nechtěla odpovědět.

Zdůraznila ale, že její odchod nesouvisí s kauzami okolo podnikání školy. „Ani s jednou z mediálních kauz nemám nic společného. To se mě vůbec netýkalo. Byla jsem odpovědná za rozpočet a za fungování Univerzity Karlovy. Tyto věci vůbec nebyly v mém portfoliu a nemám s tím nic společného. O některých věcech jsem ani nevěděla,“ řekla Deníku N s tím, že se k věci nechce dál vyjadřovat.

Přečtěte si také Čínský Konfuciovův institut odmítla VŠE i Univerzita Karlova. Nejde jen o jazyk a kulturu, vadilo Zimovi

Server Aktuálně.cz zjistil, že akce Česko-čínského centra konané pod hlavičkou univerzity a zaštitěné rektorem Zimou financovala víc než milionem korun čínská ambasáda. Někteří sinologové také poukazovali na to, že centrum bylo příliš nekritické k čínskému komunistickému režimu. Rektor Tomáš Zima ve středu Česko-čínské centrum s okamžitou platností zrušil.

Zároveň Aktuálně.cz popsalo, že Miloš Balabán, který donedávna působil jako tajemník Česko-čínského centra, na škole vedl nejen výzkumné Středisko bezpečnostní politiky při **Fakultě sociálních věd**, ale založil si také soukromou firmu se stejným názvem. „Ta jen za poslední dva roky poslala k proplacení faktury za více než 1,2 milionu korun čínské ambasádě, a to právě za pořádání výroční česko-čínské konference,“ upozornil server. Balabán po skandálu na Univerzitě Karlově skončil.

Na rektorátu zůstane do ledna

Podle univerzity kvestorka z funkce odešla sama. „Šlo o osobní rozhodnutí paní Ing. Oliveriusové, toto rozhodnutí nijak nesouvisí se záležitostmi posledních dnů,“ odpověděl na dotaz Deníku N mluvčí univerzity Václav Hájek. „Paní kvestorka mne požádala o uvolnění z funkce a zůstává zaměstnankyní rektorátu v mojí kanceláři do konce ledna 2020,“ dodal k tomu na dotaz Deníku N rektor Zima.

Oslovení akademici prý důvody, proč kvestorka rezignovala, neznají. „Vůbec netuším, co za tím je. Je to věc rektora, tedy doopravdy nevím,“ odpověděl na dotaz Deníku N prorektor Jan Konvalinka.

Také šéf akademického senátu se o odchodu ekonomické šéfky dozvěděl z e-mailu a podrobnosti nezná. „V pondělí máme schůzi předsednictva akademického senátu. Předpokládám, že se tam k tomu něco dodá, ale já nic konkrétního nevím,“ uvedl profesor František Zahálka.

Kvestor je orgánem univerzity. Jmenuje ho rektor na základě výběrového řízení a po vyjádření akademického senátu univerzity.

Agendu, kterou měla dosud kvestorka na starost, od včerejška zastává vedoucí ekonomického odboru rektorátu Roman Karaš. Funkci bude vykonávat do doby, než z výběrového řízení vzejde nástupce Oliveriusové. „Výběrové řízení na obsazení pozice kvestora/kvestorky UK bude vyhlášeno bez zbytečných odkladů,“ stojí v e-mailu.

Přečtěte si také „Zůstaneme tady, dokud Zima neodstoupí.“ Kdo jsou „okupanti“ z Karolina a co chtějí

Na místo kvestorky nastoupila Miroslava Oliveriusová v červnu roku 2014. Vystudovala Vysokou školu ekonomickou v Praze, dříve působila na různých ekonomických pozicích na ministerstvu vnitra, nejprve jako ředitelka ekonomického odboru a posléze jako náměstkyně ministra vnitra pro ekonomiku a provoz.

Spolu s odchodem z rektorátu končí Oliveriusová také v dozorčí radě univerzitní dceřinky Charles University Innovations Prague, s. r. o. Ta se stará o převod nápadů z univerzity do byznysu. Univerzita ji založila loni, podobný model funguje na zahraničních univerzitách, jako jsou ty v Oxfordu nebo Cambridge.

Firma se stará o prodej patentů, licencování duševního vlastnictví nebo přímo vstupuje do nově vzniklých firem, takzvaných spin-offů, kde má mít podíl univerzita i investor nebo vědci. Ve výsledku tak peníze z prodeje čerpá i škola a autoři nápadů.

Karaš, který je funkcí kvestora nově pověřený, však v dozorčí radě univerzitní dceřinky působit nebude. Firma si nechala udělat právní rozbor, podle něž je členství v radě vázané přímo na funkci kvestora. „Z hlediska pracovněprávních předpisů nemá osoba nově pověřená výkonem agendy kvestora v obsahu výkonu práce členství v dozorčí radě CUIP. Současně taková osoba nevykonává funkci kvestora, nýbrž je pouze pověřena výkonem předmětné agendy,“ stojí v rozboru, který Deníku N zaslal ředitel firmy Otomar Sláma.

URL| <https://denikn.cz/234576/ekonomicka-sefka-univerzity-karlovy-nahle-konci-duvody-nereknu-ale-s-cinskou-kauzou-to-nesouvisi-rika/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (*Nezařazené*)

Home Credit se ohradil proti obvinění ze spojení s čínskými úřady, vlivu na českou politiku a Karlovu univerzitu

15.11.2019 epochtimes.cz str. 00

Milan Kajínek

Během psaní článku o konfliktu mezi projektem Karlovy univerzity a úvěrovou společností skupiny PPF jsme položili několik otázek vedoucímu oddělení vztahů s veřejností společnosti Home Credit. Odpovědi přišly až po zveřejnění článku, a proto níže nabízíme přepis e-mailové komunikace doplněné kontextem k položeným otázkám a odpovědím.

Projekt ChinafluenCE zveřejnil v roce v květnu 2018 analýzu týkající se mediálního diskurzu o Číně a Česko-čínských vztazích. V anonymním dotazníku označili respondenti za hlavní hybatele obratu české zahraniční politiky po roce 2012 vůči Číně prezidenta (77 %), byznys (36 %) a čínské aktéry (23 %), vládu (18 %) a politické strany (9 %). V možnosti upřesnění odpovědi jmenovali respondenti skupinu PPF Petra Kellnera (4x).

V diskusi během debaty 10. října 2018 řekl sinolog z Karlovy univerzity Martin Hála: „Je dobré věnovat pozornost tomu, co dělá PPF v Číně. PPF je jedním z hlavních hybatelů politické proměny v ČR (...) Rozhodnutí o změně politiky vůči Číně padla jednoznačně ze strany politiků ovlivněných PPF, potažmo Čínou.“ Což potvrzují také další zdroje [1].

Komunikace se spol. Home Credit

(Epoch Times): Zaznívá z mnoha stran (politici, sinologové, novináři), konkrétně například od senátorů Marka Hilšera a Jana Fischera, že PPF stojí za obratem české zahraniční politiky vůči Číně, a že důvodem toho, že PPF tento obrat „zafinancovala“ je vytvoření podmínek pro rozběhnutí podnikání společnosti Home Credit v ČR. Je to pravda? Jaký je váš pohled na tuto věc?

(Odpovídá Milan Tománek, vedoucí oddělení vztahů s veřejností společnosti Home Credit):

NEZAZNÍVÁ to z mnoha stran a není to pravda. Zaznívá to od několika konkrétních lidí, kteří tuto lež stále dokola opakují. A je neuvěřitelné, že prostor ve vámi zveřejněném textu mají znovu pouze tyto lidé, zatímco instituce, která zahraniční politiku země řídí (MZV), v něm nemá ani jednu řádku.

Došlo ke zrušení plánované spolupráce společnosti Home Credit s Karlovou univerzitou. Kritické hlasy, které byly proti uzavření této dohody, prohlašovaly, že společnost Home Credit, potažmo PPF, využijí spolupráci k „umlčení“ nebo „omezování“ projektu Sinopsis. Jaký je váš názor na tyto obavy kritiků?

Home Credit ctí svobodu slova – a to i v případě projektu Sinopsis, který ji zneužívá k šíření zcela nehorázných nepravd a manipulací a k zásadnímu poškozování dobrého jména společnosti Home Credit. Nejlepším dokladem našeho počínání je dopis, který jsme nedávno odeslali vedení UK a Filozofické fakulty. Nepožadujeme v něm, aby pracovníci projektu přestali své lži šířit. Jsme natolik liberální, že žádáme pouze o možnost na tyto lži reagovat přímo tam, kde vznikají – tedy na půdě (webové stránce) fakulty a univerzity. Myslím, že je to zcela korektní a demokratický požadavek.

Dalším předmětem obav spojení společnosti Home Credit (s Karlovou univerzitou) byla potenciální možnost, že čínský režim bude prostřednictvím společnosti zasahovat do akademického prostoru, podobně jak to dělá například prostřednictvím Konfuciových institutů nebo v nedávném případě Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd**. Existuje takové spojení mezi Home Creditem a čínským režimem, které by mohlo vyvolat takovéto důsledky?

Neexistuje ŽÁDNÉ spojení mezi Home Creditem a čínskými úřady s výjimkou toho, že skupina Home Credit (stejně jako v každé jiné zemi, kde působí) zde úzkostlivě dodržuje zákony a regulatorní předpisy.

Poslanec Jan Lipavský zmínil (10. října 2018), že „PPF nejprve dostala licenci v čínském Ťian-ťinu a potom po celé Číně. Její Home Credit má licenci na jeden rok a musejí vždy licenci obnovovat, díky tomu jsou permanentně pod tlakem. Což ukazuje obnovování čínského vlivu v ČR. To znamená servilitu PPF vůči Číně.“ Je pravda, že se Home Credit, potažmo PPF, dostává takovýmto způsobem pod tlak čínského režimu, aby provedl určité kroky v ČR požadované čínským režimem?

Tohle je učebnicový příklad stále dokola opakované lži, která Home Credit zásadně poškozuje. Home Credit v Číně NEMÁ licenci na jeden rok a NEMUSÍ ji obnovovat. Zbytek, o údajném setrvalém tlaku na Home Credit, je absurdní konstrukce a je zbytečné to vůbec komentovat. Prostě nic z toho není pravda.

Společnosti PPF a nedávno také Home Credit se ohradily vůči článkům projektu Sinopsis. Jaký důvod má podle Vás projekt Sinopsis k tomu, aby vás záměrně poškozoval nebo očeřoval, jak naznačujete v tiskové zprávě?

Jaký k tomu má Sinopsis důvod, to se zeptejte jich. Ale (i s ohledem na výše uvedené) máme za nepochybné, že nás poškozují, a to velmi viditelným způsobem. Publikovat tak dehonestující texty bez jediného pokusu verifikovat lživá fakta, která obsahují, je z etického i právního pohledu neospravedlnitelné – a je to také důvod, proč jsme se rozhodli bránit soudně.

Podobné otázky, jako je tato, by se ovšem daly položit nejen Sinopsis, ale i vám. Jaký máte důvod, že celý váš text je jednostranně deformovaný v neprospěch Home Creditu? Jaký máte důvod, že neuvádíte na pravou míru alespoň ty nejzákladnější chyby (ve skutečnosti nikoliv chyby, ale záměrné lži), které o nás Sinopsis napsal? Jaký máte důvod, že třetí strany ve vašem textu hovoří výhradně v neprospěch Home Creditu a není tam ani jediná, která by jeho pozici podpořila? Jaký máte důvod přebírat kompletně lživý slovník našich kritiků a psát např. to, že partnerství HC a UK bylo uzavřeno „v tichosti“ – ačkoliv to byl sám Home Credit, který o něm na sociálních sítích informoval? A tak by se dalo pokračovat dál, ještě do větších detailů.

Jak je z dostupných informací zřejmé, společnost PPF je firma holandská a společnost Home Credit daní své zisky v Číně. Jaký je přínos podnikání společnosti v Číně pro občany ČR? Ptám se na to proto, že prezident Miloš Zeman v některých svých prohlášeních obhajoval zájmy PPF v Číně a také v souvislosti s mojí první otázkou, zda PPF stojí za obratem české zahraniční politiky vůči Číně. Vláda a prezident jsou financování občany ČR a plní vůli lidu, jak je tedy opodstatněné, že takto široce pomáhají podnikání PPF? Má z toho občan ČR něco?

Vaše otázky jsou plné nepravdivých premis. Takže postupně: Home Credit daní své výnosy v zemích, odkud pocházejí: výnosy z ČR v ČR, výnosy z Indie v Indii, výnosy z USA v USA a výnosy z Číny v Číně. Vaše teze, že „společnost Home Credit daní své zisky v Číně“ je tedy pomýlená nebo minimálně úplně vytržená z kontextu.

Dále: V Nizozemsku Home Credit daní pouze dividendy – tedy už jednou zdaněné peníze. Důvod, proč v Nizozemsku, je jediný: nejde o to ušetřit (v ČR by zdaněná částka byla přesně stejná), ale být po celém světě chráněn lepšími dohodami o ochraně investic. Z tohoto důvodu je v Nizozemí registrován nejen Home Credit, ale také řada dalších českých firem, které podnikají ve světě.

Přínos skupiny Home Credit pro ČR spočívá v tom, že právě v Česku sídlí vedení HC (a také vedení skupiny PPF), v Česku obě skupiny zaměstnávají tisíce kvalifikovaných odborníků (mimořadně firmy, které patří do skupiny PPF zaměstnávají jen v ČR 15 tisíc lidí), v Česku platí za zaměstnance předepsané odvody,

přispívají na rozvojové projekty a charitu a koneckonců, jak manažerské společnosti Home Credit International, a.s., tak PPF, a.s., jakož i pan Kellner osobně jsou plátcí daně v ČR.

A konečně: jsme přesvědčeni, že i samotný fakt, že původně malá firma založená a řízená českými akcionáři a manažery se dokázala stát světovou jedničkou ve svém oboru, je nezanedbatelný. V každé jiné zemi by nebyla pranýřována, ale oslavována.

K poslední části otázky: definujte, prosím, co přesně máte na mysli tvrzením, že „vláda a prezident takto široce pomáhají podnikání PPF“. Pravda je taková, že žádná nadstandardní pomoc neexistuje. Tato země nemá mnoho světových jedniček ve svém oboru, takže například při cestách obchodních delegací jsou HC anebo mladoboleslavská Škoda Auto prostě viditelnější než firmy jiné – ale tím to končí. Prezident a vláda vždy podporují české investice v zahraničí jako celek.

Děkujeme za odpovědi.

Podnikání PPF v Číně

Již 18. ledna 2016 uvádí PPF na svých stránkách: „V současné době máme pokryto 269 měst, což znamená, že jsme překonali hranici jedné miliardy potenciálních zákazníků. Do největších měst, tedy Pekingu a Šanghaje, jsme vstoupili v loňském roce. Jejich obrovský potenciál teprve začínáme rozvíjet. Nyní máme asi pět milionů aktivních zákazníků, dosud jsme obsloužili celkem 10,5 milionu klientů. Loni v říjnu, což byl náš rekordní měsíc, jsme zpracovali zhruba 900 tisíc žádostí o úvěry, z toho jsme jich zhruba 700 tisíc poskytli. Denně jsme řešili zhruba 35 tisíc žádostí.“

URL| <https://www.epochtimes.cz/2019/11/15/home-credit-se-ohradil-proti-obvineni-ze-spojeni-s-cinskymi-urady-ivlivu-na-ceskou-politiku-a-karlovu-univerzitu/>

Pavel Pouliček: pracujeme již také na příjezdu Tigera Woodse

15.11.2019 Naše Praha 5 str. 08

Jan Bělohubý

?? Jeho hlas i tvář znají miliony Čechů. Pavel Pouliček (45) byl prvním „nováckým“ sportákem a starší jej pamatují i z Kolotoče. V kategorii sportovní komentátor má 7 cen Týty. Sport miluje a uhranul jej golf – řídí golfovou

TV i promotérskou firmu, pořádající mj. i tu největší golfovou akci u nás. Ač se známe 20 let, až nyní jsme si povídali nejen o golfu... V rozhovoru pro Naši Prahu se Pavel rozpovídal i o problémech města, ve kterém je spokojený, ale ničí ho chaos v dopravě či kolony.

* My dva nemůžeme začít jinak -jak ses ke golfu, jenž je dnes i tvou profesí, vlastně dostal?

Ke golfu jsem se dostal v srpnu v roce 1997, díky mé tehdejší hlavní profesi. Ostatně myslím, že tehdy jsme se seznámili s golfem i spolu také my dva... Měl jsem tu čest moderovat závěrečný den turnaje Czech Open v rámci série European Tour na Karlštejně. O golfu jsem měl povrchní znalosti, co bylo nutné, ale v životě by mě nenapadlo, že to bude sport, který ovlivní můj další život a stane se mým zaměstnáním. V průběhu dne probíhal program pro diváky a hosty, zapojil jsem se do takzvané akademie, kterou vedl profesionál Honza Juhaniak. Půjčil mi hole, řezal jsem do míčků celé odpoledne a hned na příští týden jsem si objednal trénink. Pak už to šlo rychle. Na golfu jsem byl pořád. Po více než 20 letech jsem dnes u golfu vlastně 24 hodin denně jako výkonný ředitel společnosti Relmost, která chystá už sedmý ročník D+D REAL Czech Masters v Albatross Golf Resortu u Prahy. Je to turnaj, který patří právě do téže nejvyšší série European Tour. Takže kruh se uzavřel! Společnost Relmost, jejímž majitelem je Petr Dědek, pořádá v Česku kromě Czech Masters další dva turnaje série Challenge Tour, to je stupeň pod European Tour. Organizujeme také největší turnaj na Slovensku pod názvem Slovakia Challenge. Všechno jsou to turnaje profesionálů, čili se hraje o takzvané prize money. Jsou to ryze sportovní akce. Ostatně i vaše Naše Praha je mediálním partnerem akce. V ní se hraje o 1 milion eur. Letos přišlo na Albatross během čtyř dnů 32 047 diváků.

* Takovou velkou akcí podporujete i turistiku...

Jak s oblibou říkám, když vysvětluji, kam bych zařadil Czech Masters, je to jako velmi dobře obsazený turnaj ATP v tenise nebo jako závod světového poháru. Ano, tím podporujeme i turistiku - žel opakovaně narážíme na magistrátu na to, že vlastně turistiku není nutné propagovat, protože turistů je v Praze dost. Promiňte, ale co je to za blábol? Pořád je nutné bojovat o každého turistu, zákazníka a mít co nejpestřejší skladbu turistů. Kromě turnajů pod společností skupiny Petra Dědka spadá také televize Golf Channel, která vysílá v Česku a na Slovensku přes 11 let. Tam mám na starosti program a provoz. Jsme exkluzivní vysílatelé veškerých golfových přenosů, s českým komentářem a českým obsahem. Relmost přímo podporuje hned i několik hráčů, patří k nim Stanislav Matuš, letos nejlepší Čech na Challenge Tour, Filip Mrůzek a další. Samozřejmě můj velký obdiv patří Kláře Spilkové, která je výkladní skříň českého golfu na nejvyšší americké sérii. Když jsme u jmen: každoročně náš srpnový turnaj zahajujeme golfovou exhibicí hlavních hvězd na Vltavě. V uplynulých 6 letech turnaj hrály ikony jako Ernie Els, John Daly, Lee Westwood. A jelikož se již nadechuješ k jisté otázce, řeknu ti to rovnou. Ano, co se týká Tigera Woodse v Česku, pracujeme na tom, ale bude to ještě chvíli trvat.

* Odhaduji, že asi nebude moc sportů, které by se ti nelíbily, ale poznamenal tě golf tedy zásadně?

Osudové bylo na začátku úplně všechno. Vztah s golfem a European Tour byly naprosto určující. Před těmi 22 lety bylo v Česku pár hřišť a golfový boom teprve za dveřmi. Stal jsem se členem klubu v Motole, bez členství tenkrát nešlo hrát turnaje, navíc v Motole dávali velké slevy studentům. Mně bylo 22 a studoval jsem na fakultě žurnalistiky, tak jsem toho využil. Ale pro turnaje jsem si oblíbil dvě hřiště – jmenovaný Karlštejn a Mariánské Lázně. Mariánky jsou pro mě srdcovka pořád pro svou starobylost, prostředí, atmosféru, tradici. Od té doby vyrostly desítky nových areálů po celé republice a hodně se změnilo. Pro mě je golf ve srovnání se začátky na konci 90. let a teď vlastně masový sport. Když bych měl říct, které hřiště aktuálně považuji za top, bude to právě Albatross. Je to komplexní hřiště ve špičkové kvalitě na světové úrovni a mě k němu pojí hlavní turnaj, který tam pořádáme.

* Co ti vlastně dává „snobský“ golf? Co jiné sporty? Provozuje se sportovním tátou vaše rodinné aktivity i dcera?

Golf je sport na celý život. Někdo může říct drahý, snobský a že to vlastně není žádný sport. Vyjmenoval bych spoustu předsudků a mýtů spojených s golfem. Co se týká nákladů, lyžování je určitě dražší. Golf hraje čím dál více mladších lidí, jak ukazují statistiky České golfové federace. Rozhodně to není zábava na procházce. Musí se to prostě zkusit, jako se to přihodilo mně. Ale není to jediný sport. Odmalička se věnuji basketbalu. Ještě před revolucí jsem hrál v týmu Spartak Karlín Dukla. Byl to příšerný název, pak se z toho stala Čechie Karlín. Dva roky jsem hrál dorosteneckou ligu za Spartu a teď se chodím vypořit jednou za týden do pražské soutěže za Sokol Královské Vinohrady. K tomu sálový fotbal na Pankráci, to je tradice, kterou jsme založili s kolegy z Novy v roce 95 a držíme to každý týden ve stejný den, samozřejmě s významnou obměnou hráčů. Ale zakladatelské jádro zůstalo. Když tak bilancuju, tradiční jsou taky moje fotbaly od jara do podzimu za tým Amfory. Jak slyšíte, mám rád, když se věci moc nemění. To u mě platí v životě obecně. Nemám rád změny, potřebuji stabilitu a vyrovnanost. Ale abych nemluvil pořád jako nějaký pamětník, na to bude ještě čas. Mám radost, že i 6letá dcera je všestranná a právě aktivity spojené s rodinou jsou naším hlavním hobby.

* Rozumím, že jsi sportovně „obšancoval“ celou Prahu. Přidáš ještě své další lokality od dětství?

Jsem rodilý Pražák, na svět jsem přišel v podolské porodnici a do 18 let bydlel ve Vysočanech. Tenkrát to byla hodně zaprášená čtvrť. Dvě ulice za domem stálo ČKD (dneska O2 arena a obchodní centrum Harfa), kousek od Rokytky, kolem které byly skládky. Mezi nimi byl rybník, kam jsme s tátou v zimě chodili bruslit, fotbal jsem hrál na Pragovce, tehdy škvárové. Měli jsme tam tělocviku se základkou. Chodil jsem do jazykové školy, která se jmenovala Jožky Jabůrkové. Prostě právě z pohledu dnešní generace. Následoval gympl na Proseku v Litoměřické a po něm žurnalistika na Smetanově nábřeží. Sport byl odmalička součástí. Fandili jsme s tátou Bohemce, chodili na hokej do Holešovic na Spartu, kam jsme měli permanentku několik sezón. Stálá místa pár řad nad střídačkou Sparty. Tohle všechno dost zásadně určilo mou touhu být sportovcům nablízku jako sportovní novinář.

* Jak z pohledu Pražáka hodnotíš svá bydliště a co tě štve na okolí tvého posledního?

Z Vysočan jsem se osamostatnil a bydlel v domě na rohu Drtinky a Holečkovy na Smíchově. Měl jsem všechno kousek, do školy, do práce, za zábavou. Pak bylo stěhování na pár let na Velkou Ohradu, pak etapa v Ďáblicích a posledních 12 let žiju na starém Barrandově, což jsou vlastně katastrálně Hlubočepy. Je to úžasné místo v těsné blízkosti centra a s přírodou za domem. I když o té blízkosti do centra poslední měsíce pochybuju, protože co způsobila oprava asi 200metrového úseku při sjezdu k Barrandovskému mostu, to je katastrofa. Neumím pochopit, že opravy na takto exponovaných místech nemají „expresní“ režim. Současný stav dopravy v návaznosti na nepochopitelnou nekoordinaci oprav dělají z města jedno parkoviště. Do toho byla jednosměrná uzavírka úseku mezi Smíchovským nádražím a lihovarem na Smíchově, takže auta si hledala cestu přes údolí Hlubočep nebo jezdila v protisměru od nás dolů. Totální amatérismus, ale hlavně nezáměr vyřešit věci rychle. Když odbočím k opravám silnic obecně. Ptal jsem se jednoho experta přes silniční stavby, proč jsou v některých opravovaných úsecích cedule „technologická přestávka“. Odpověděl mi, že vlastně mimo jiné proto, aby se oddálilo dokončení stavby! Vše je o způsobu vypsání zakázky. Musíte dodržet termín, ale nemusíte spěchat, abyste opravu dokončili dřív. Pokud je tohle skutečnost, nemám slov.

* Vraťme se k Praze rok po volbách: kdybys byl primátorem ty a teď, co bys změnil, nejlépe okamžitě?

Teď hned bych zrychlil výstavbu nebo rekonstrukci všech dopravních cest, jak jsem popsal výše. Skoro půl roku jezdím kvůli 200 metrům o 40 minut déle z Barrandova na Smíchov. Každé ráno! Zrevidoval bych a podíval se na to, proč je Praha jedno velké staveniště. Neprospívá to ekologii. Nepřispívá to náladě obyvatelů. Dopravní situace u nás v rodině ovlivňuje i to, kam dát dceru na kroužky, abychom tam měli vůbec šanci dojet. Jsou to hodiny v kolonách. Obecně zkoordinovat stavby a začít myslet na lidi. Někde jsem četl, že se chystá nový most přes Vltavu někde v Podolí. To je dobře, ale proč má být jen pro pěší a cyklisty? Co třeba myslet na to, že když se bude jednou opravovat Barrandák, Praha zkolabuje. Tak proč by ten nový most nemohl být dimenzovaný i na automobilovou dopravu, která by se na něm otvírala vždy, když v Praze nastane dopravní kolaps z důvodu oprav a rekonstrukcí. Proč se takhle nemyslí? Ano, bude to dražší, ale bude to logická investice do budoucnosti.

* A poslední nejnnutnější otázka - co se ti v Praze líbí?

Až na uvedené výhrady jsem tu naprosto spokojený.

profil Pavel Poulíček

23. 9. 1974, výška 198 cm žurnalistika, **fakulta sociálních věd** UK ředitel firmy organizující Czech Masters a televize Golf Channel, bývalý novinář, moderátor, mediální konzultant ženatý, dcera Sofi e 6 let

Foto autor| Foto: Ota Mrákota

Foto popiš| ODPÁLENOU RÁNU golfi sta už nevezme zpět. Pavlův výraz pěkně ilustruje napětí a často i hrůzu těch pár vteřin, než míček dopadne. Golfem se dnes zabývá především manažersky.

Stejná zpráva vyšla také v dalších 6 titulech:

Naše Praha 10 (*Rozhovor, str. 08*), Naše Praha 6 (*Rozhovor, str. 08*), Naše Praha 7 (*Rozhovor, str. 08*), Naše Praha 8 (*Rozhovor, str. 08*), Naše Praha 9 (*str. 08*), Naše Praha centrum (*Rozhovor, str. 08*)

Šly za premiérem Adamcem. Předat mu náladu Národní třídy, dřív než dostane živé svodky

15.11.2019 denikn.cz str.00 Česko
Eliška Černá

Dneska už se nevidají tak často, jako když spolu v 80. letech studovaly novinařinu na pražské Fakultě žurnalistiky (dnes **Fakultě sociálních věd**) Univerzity Karlovy, o to raději se potkaly nad konvičkou čaje, aby zopakovaly, čím jako dvacetileté studentky vstoupily do klíčových událostí prvních dní sametové revoluce.

Klára Jirovcová Pospíšilová a Věra Krincvajová tehdy spolu s dalšími spolužáky chtěly začít vydávat vlastní časopis Studentské listy. Studenti třetího ročníku žurnalistiky se nechtěli smířit s tím, že studují vysněnou profesi, kterou ale nebudou moci v totalitním státě vykonávat svobodně. Nechtěli se smířit s cenzurou. Byli ochotní risknout i to, že by se jejich časopis hned s prvním vydáním dostal do ilegality. Což bylo pravděpodobné, neboť v prvním čísle měl být rozhovor s Václavem Havlem.

Blízká budoucnost se ale nakonec odehrála jinak, než jak si ji dvě studentky naplánovaly. Právě 17. listopadu měly na Hrádečku nabírat rozhovor s Václavem Havlem. Místo toho ale vyrazily na Albertov. Ostatně už od Palachova týdne se i přes strach účastnily všech demonstrací.

Obavy měly vždycky, ale s pocitem, že musí něco dělat, se strach otupoval. „Nechcete v tom být, ale zároveň ve vás roste odhodlání, že se nebudete krčit a živořit, že to risknete. Strach se začal zmenšovat. Měly jsme pocit, že za nás ten boj nikdo jiný nesvede,“ popisuje Věra Krincvajová pocity, se kterými se dokázala postavit vodním dělům a síle uniformovaných ozbrojených jednotek včetně rizika, že bude lapena, zbita a někdo nahoře se postará, aby měla zničený život.

Jako na porážku

Důležitým momentem předrevolučních nálad byla pro obě studentky malá demonstrace za životní prostředí. Ve středu 15. listopadu se několik desítek lidí sešlo, aby se postavili za záchranu pražské Stromovky. Úředníci z magistrátu se s nimi bavit nechtěli. Skupina se tedy na popud jednoho z účastníků rozhodla vyrazit ještě před rumunské velvyslanectví, vyjádřit podporu hornickému povstání, krvavě potlačenému Ceau?escovým režimem. K ambasádě se vůbec nedostali. Policejní antony je zastavily na Karlově mostě a vytlačily do přilehlé Karlovy ulice.

„Tam jsem se poprvé vážně bála. Najednou už nebylo kam utéct nebo se třeba rychle vmíchat do davu. Policajti vytvořili úzkou uličku, kam si nás navedli a rozdělili do řad po pěti. Vždy dva až tři pak z každé pětice vytáhli a odvedli. Najednou kráčíte všichni v tichu jako na porážku a nemůžete s tím nic udělat. V duchu se leda modlíte, abyste to nebyla vy, ale přitom to nepřejete ani nikomu jinému,“ popisuje Věra Krincvajová. Ani jednu z nich ale nakonec náhodná ruka uniformovaných jednotek do antonu nevtáhla.

Přečtete si také Můžeme cestovat, ale k zubaři to máme 40 kilometrů. Ne všichni Češi jsou svobodou nadšení

Když zbylou skupinku přešel prvotní šok, loučili se demonstranti se slibem, že se všichni za dva dny sejdou na Albertově. „Šlo o kontinuálně rostoucí vzdor, vlastně celý rok 1989 už od Palachova týdne v lednu. Nebylo to tak, že by se najednou určitá nálada zmaterializovala až v pátek 17. listopadu,“ doplňuje Krincvajová.

V pátek se spolužáci třetího ročníku žurnalistiky i s dalšími lidmi sdruženými kolem vznikajících Studentských listů sešli na Albertově vybaveni svíčkami, květinami a odhodláním. Nechtěli si připomínat jen minulost, ale vyjádřit se hlavně k přítomnosti.

„Studovali jsme žurnalistiku, ale pracovat jako novinář ve společnosti, kde není svoboda slova, jsme nechtěli. Přijali nás sice na školu, ale víc a víc jsme si uvědomovali, že naše povolání nebudeme moct normálně dělat. I to nás razantněji vedlo k téhle formě protestu,“ vysvětluje Klára Jirovcová Pospíšilová.

Řvaly, že jim praskají kosti, kluci brečeli

Odvahu k protestu jim dalo také to, že byli první dozrálou generací, která v sobě neměla frustraci okupací potlačeného pražského jara. Jejich rodiče se do té doby jen nelehko vzpamatovávali z nespravedlnosti, zklamaných nadějí a zničených snů.

Byli první generací, která v letargii a lži prožila celý svůj dosavadní život. Proto, podle obou dam, patřila revoluce studentům a mladým lidem. Ti ale skončili zbití, přidušení a pošlapání na Národní třídě.

Bezpečnostní složky nejprve zatarasily průvodu cestu a pak ho začaly stlačovat. „Původní zpěv se proměnil v bolestný řev a šílenství. Nedaleko mě v podloubí směrem k Mikulandské ulici strašně křičely nějaké holky natlačené na zeď, že jim praskají kosti, a zoufalí kluci brečeli, protože je drtili vlastními těly, aniž to mohli zastavit. Sama jsem si říkala, že mě buď zabijou, ušlapou, nebo se udusím,“ popisuje Krincvajová.

Premiér Adamec u vyšetřovací komise uvedl, že dvě studentky otevřely pomyslné dveře pro vyjednání s opozicí.
Foto: Ludvík Hradílek, Deník N

Jediná cesta z obklíčení vedla skrze takzvané červené barety – uličkou složenou z členů speciálního komanda s protiteroristickým výcvikem, mužů oblečených v maskáčích, ozbrojených dlouhými obušky, kteří se do bezbranných studentů pustili s nevídanou brutalitou. Začal fungovat psychologický efekt cirkusového lva. Buď potlačíte instinkt hrůzy z brutálního násilí a proskočíte ohnivým kruhem, nebo zůstanete, ale riskujete ušlapání. Nevíte, které zlo je horší.

„Jedinou cestu pro sebe jsem viděla v průchodu tou krvavou uličkou,“ vzpomíná Krincvajová. Její kamarádka, kterou od ní mezitím dav odtrhl, se rozhodla stejně.

Přečtěte si také Dvacet let byli tihle lidé zlomení, ale tehdy se probudili: „Naše děti bít nebudete!“

Ven Věru nakonec protáhli kluci, kteří ji zabalili do péřovky a sami se nechali zmlátit. I přes ochranu se z Národní třídy dostaly s modřinami po celém těle, Klára měla navíc nalomená žebra od příslušníků pohotovostního pluku v bílých helmách, kteří byli možná stejně staří jako ona. „Měly jsme středně vážná zranění, modřiny od hlavy až k patě, Věra byla celá fialová,“ vzpomíná dnes už s úsměvem Pospíšilová.

Věra se vrátila na koleje a hned volala Kláře, aby zjistila, jestli se kamarádka z masakru na Národní třídě dostala domů. „Rodiče Klárce vytrhli telefon z rukou a řekli mi, že na kolejích není bezpečno, že budou razie, že my mladý nepamatujeme osmašedesátý a že pro mne okamžitě jedou, že přespím u nich,“ vzpomíná Krincvajová.

Poslové špatných zpráv

Když se ráno oklepaly z prvotního šoku, naladily vysílání Svobodné Evropy. V něm měla Eva Kantůrková projev k premiérovi Ladislavu Adamcovi, který podle ní jako jediný člen vlády neměl z minulosti ruce od krve. Apelovala na něj, aby krvavě nepotlačoval studenty, a místo toho v rámci perestrojky prozkoumal, co mladí lidé požadují.

Vyděsila je fáma, že na Národní třídě zemřel student Martin Šmíd, která se rozšířila ještě v pátek večer. Obě po zkušenostech z předchozího večera věřily, že jde o pravdivou informaci. Vědomí, že premiér Adamec Svobodnou Evropu neposlouchá a že mu zřejmě nikdo neřekne, co se na Národní třídě doopravdy stalo, je vyburcovalo k činu.

Přečtěte si také Málem je vyhnali vidlemi, psací stroj tahali na sáňkách. Jak se dělala revoluce v regionech

„Šly jsme mu jako poslové říct, co zaznělo v rádiu a co se dělo na Národní třídě, aby tu zprávu měl z první ruky, než mu dá někdo nějaké svodky,“ vzpomíná Pospíšilová. „Chtěly jsme, aby měl pravdivé informace a rozhodl se na základě nich. A ne bludů, že nějaká disidentská parta živilů zneužila studentských záměrů,“ doplňuje Krincvajová.

Ostatně na organizaci studentského průvodu se nepodílely žádné disidentské organizace, právě proto, aby představitelé moci nedostali důvod k zakázání či potlačení demonstrace.

V bytě nad knihovnou

Klára Pospíšilová prožila na Letné půl života a věděla, stejně dobře jako všichni z této části Prahy, že Adamcovi bydlí nad místní knihovnou a chodí do vedlejší samoobsluhy pro rohlíky. Jediné, co musely, bylo najít zvonek na dveřích. Otevřela jim paní Adamcová. Chtěla je vyslechnout a vše manželovi převyprávět. Premiér se ale vrátil dřív a s ním přišel i tehdejší ministr zdravotnictví Jaroslav Prokopec.

Adamec dvě dvacetileté studentky zpočátku peskoval, proč byly na demonstraci a že tam neměly co dělat, pak ale zvažněl. Zapůsobily na něj nejen svými modřinami, ale i informacemi, které mu přinesly.

Nevěděl, že studenti dlouho pokojně stáli, zpívali písničky a vyzývali k dialogu. Nevěděl ani, že byli násilně zatlačeni. Naopak se s mladými studentkami podělil o informace, kterými disponoval on – že studenti napadali policii a že chtěli za každou cenu projít na Václavské náměstí.

Hodinu mu nad zelňačkou paní Adamcové líčily nejen předchozí večer, ale i rozpoložení společnosti a studentů. „Chtěly jsme mu předat náladu, kterou jsme vnímaly kolem sebe. Navíc jsme asi dokázaly přenést emoci toho předchozího večera, takže se všichni tři – Adamec, jeho žena i ministr Prokopec – tvářili velmi vážně, premiér chvílemi mlčel,“ komentuje Pospíšilová. Už jen to, že s Adamcem dorazil ministr zdravotnictví, značilo, že je situace vážná a že na Národní třídě došlo k závažnějším zraněním, než bylo pár modřin.

Představitel OF, spisovatel a dramatik Václav Havel a předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec se zdraví před zahájením jednání delegace ÚV NF ČSSR a vlády ČSSR se zástupci Občanského fóra v Obecním domě v Praze. Foto: ČTK

Během rozhovoru Adamec dívkám mimo jiné řekl, že by si s Václavem Havlem nikdy nepodal ruku – když byl mladý, neměli jeho rodiče ani na boty, kdežto Václava Havla, buržoazního synka, vozil do školy řidič v limuzíně.

Už za týden, v neděli 26. listopadu, však pod vlivem sílících protestů lidí v ulicích názor změnil. S předním představitelům disentu se za přítomnosti kamer a mnoha fotoaparátů setkal. A oba – jak bývalý vrcholový státník, tak budoucí prezident – si podali ruce.

Čisté duše

Ten den to ale nebyla u Adamců jediná návštěva. Jen pár hodin poté, co z premiérova bytu odešly Klára Pospíšilová s Věrou Krincvajovou, zazvonili na zvonek textař Michal Horáček a hudebník Michael Kocáb z iniciativy Most, kteří si dali za cíl zprostředkovat jednání mezi komunistickou mocí a představiteli nezávislých sdružení v čele s Havlem.

Jak pak ale Adamec před vyšetřovací komisí, která se zabývala událostmi kolem 17. listopadu, opakovaně tvrdil, nebyť těch dvou studentek, které mu přišly říct, co se stalo, nepustil by Kocába s Horáčkem přes práh. Jakékoliv zástupce opozice nemohl tou dobou vystát stejně jako Havla.

Přečtěte si také První sovětský rozhovor s Havlem a interview s Klausem hozené do koše: sovětští zpravodajové vzpomínají na rok 1989

Klára s Věrou tak nechtěně dosáhly přijetí Kocába s Horáčkem, a tím pádem prvního dialogu mezi opozicí a komunistickou mocí. Přesto se necítí být hrdinkami ani vzorem pro dnešní mladé lidi. „My jsme tam tenkrát šly jako čisté duše. Nebyl v tom žádný osobní kalkul nebo politika. Nebyla to součást nějakého plánu, který by měl mít pokračování. Prostě jsme jen cítily, že to musíme udělat,“ vysvětluje Pospíšilová, která je manažerkou komunikace ve společnosti Philip Morris ČR.

Podle Krincvajové by vzorem měli být ti, kteří byli kvůli své osobní statečnosti zavírání a mučení a jejich rodiny byly decimovány. „To jsou opravdoví hrdinové. My jsme měli kliku, že to skončilo dřív a naše rodiny kvůli nám nemusely trpět,“ říká dramaturgyně České televize.

Přední představitelé zanikající moci Miroslav Šlouf, Vasil Mohorita, a Ladislav Adamec. Foto: Jaroslav Krejčí
Po revoluci obě studentky, kterým by za jejich spontánní jednání hrozily za minulého režimu represe, napnuly síly a společně s kolegy z fakulty začaly vydávat už zmíněné Studentské listy.

Sebrané vzpomínky lidí sdružených kolem Studentských listů a nejdůležitější články a rozhovory vyšly na začátku listopadu v knize Takoví jsme byli... Studentské listy po 30 letech. Křest knihy bude symbolicky 17. listopadu v Rock Café na Národní třídě.

Své místo na slunci si periodikum vydobylo ještě během prosince, kdy studenti necenzurované noviny rozdávali v pražských ulicích – také v den, kdy komunistické Federální shromáždění volilo Václava Havla prezidentem.

Psaní článků do Studentských listů je také jediná zásluha, kterou si „studentky, které šly za Adamcem“ dnes skromně připouštějí. Přesto jejich spontánní jednání může být pro dnešní mladé lidi vzorem.

URL| <https://denikn.cz/232177/sly-za-premierem-adamcem-predat-mu-naladu-narodni-tridy-driv-nez-dostane-lzive-svodky/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Nad zelňačkou premiérovi předaly náladu Národní třídy

15.11.2019 Deník N str. 26 30 let svobody

ELIŠKA ČERNÁ

Věra Krincvajová a Klára Pospíšilová si z demonstrace 17. listopadu 1989 odnesly modřiny i nalomená žebra. Hned druhý den proto navštívily tehdejšího premiéra.

Dneska už se nevidají tak často, jako když spolu v 80. letech studovaly novinařinu na pražské Fakultě žurnalistiky (dnes **Fakultě sociálních věd**) Univerzity Karlovy, o to raději se potkaly nad konvičkou čaje, aby zopakovaly, čím jako dvacetileté studentky vstoupily do klíčových událostí prvních dní sametové revoluce.

Klára Jirovcová Pospíšilová a Věra Krincvajová tehdy spolu s dalšími spolužáky chtěly začít vydávat vlastní časopis Studentské listy. Studenti třetího ročníku žurnalistiky se nechtěli smířit s tím, že studují vysněnou profesi, kterou ale nebudou moci v totalitním státě vykonávat svobodně. Nechtěli se smířit s cenzurou. Byli ochotni risknout i to, že by se jejich časopis hned s prvním vydáním dostal do ilegality. Což bylo pravděpodobné, neboť v prvním čísle měl být rozhovor s Václavem Havlem.

Blízká budoucnost se ale nakonec odehrála jinak, než jak si ji dvě studentky naplánovaly. Právě 17. listopadu měly na Hrádečku nabírat rozhovor s Václavem Havlem. Místo toho ale vyrazily na Albertov. Ostatně už od Palachova týdne se i přes strach účastnily všech demonstrací. Obavy měly vždycky, ale s pocitem, že musí něco dělat, se strach otopoval. „Nechcete v tom být, ale zároveň ve vás roste odhodlání, že se nebudete krčit a živořit, že to risknete. Strach se začal zmenšovat. Měly jsme pocit, že za nás ten boj nikdo jiný nesvede,“ popisuje Věra Krincvajová pocity, se kterými se dokázala postavit vodním dělům a síle uniformovaných ozbrojených jednotek včetně rizika, že bude lapena, zbita a někdo nahoře se postará, aby měla zničený život.

JAKO NA PORÁŽKU

Důležitým momentem předrevolučních nálad byla pro obě studentky malá demonstrace za životní prostředí. Ve středu 15. listopadu se několik desítek lidí sešlo, aby se postavili za záchranu pražské Stromovky. Úředníci z magistrátu se s nimi bavit nechtěli. Skupina se tedy na popud jednoho z účastníků rozhodla vyrazit ještě před rumunské velvyslanectví, vyjádřit podporu hornickému povstání, krvavě potlačenému Ceausescovým režimem. K ambasádě se vůbec nedostali. Policejní antony je zastavily na Karlově mostě a vytlačily do přilehlé Karlovy ulice.

„Tam jsem se poprvé vážně bála. Najednou už nebylo kam utéct nebo se třeba rychle vmíchat do davu. Policijní vytvořili úzkou uličku, kam si nás navedli a rozdělili do řad po pěti. Vždy dva až tři pak z každé pětice vytáhli a odvedli. Najednou kráčíte všichni v tichu jako na porážku a nemůžete s tím nic udělat. V duchu se leda modlíte, abyste to nebyla vy, ale přitom to nepřejete ani nikomu jinému,“ popisuje Věra Krincvajová. Ani jednu z nich ale nakonec náhodná ruka uniformovaných jednotek do antonu nevtáhla.

Když zbylou skupinku přešel prvotní šok, loučili se demonstranti se slibem, že se všichni za dva dny sejdou na Albertově. „Šlo o kontinuálně rostoucí vzdor, vlastně celý rok 1989 už od Palachova týdne v lednu. Nebylo to tak, že by se najednou určitá nálada zmaterializovala až v pátek 17. listopadu,“ doplňuje Krincvajová.

V pátek se spolužáci třetího ročníku žurnalistiky i s dalšími lidmi sdruženými kolem vznikajících Studentských listů sešli na Albertově vybaveni svíčkami, květinami a odhodláním. Nechtěli si jen připomínat minulost, ale hlavně se vyjádřit k přítomnosti.

„Studovali jsme žurnalistiku, ale pracovat jako novinář ve společnosti, kde není svoboda slova, jsme nechtěli. Přijali nás sice na školu, ale víc a víc jsme si uvědomovali, že naše povolání nebudeme moci normálně dělat. I to nás razantněji vedlo k téhle formě protestu,“ vysvětluje Klára Jirovcová Pospíšilová.

ŘVALY, ŽE JIM PRASKAJÍ KOSTI, KLUCI BREČELI

Odvahu k protestu jim dalo také to, že byli první dozrálou generací, která v sobě neměla frustraci okupací potlačeného pražského jara. Jejich rodiče se do té doby jen nelehko vzpamatovávali z nespravedlnosti, zklamaných nadějí a zničených snů.

Byli první generací, která v letargii a lži prožila celý svůj dosavadní život. Proto, podle obou dam, patřila revoluce studentům a mladým lidem. Ti ale skončili zbití, přidušení a pošlapání na Národní třídě.

Bezpečnostní složky nejprve zatarasily průvodu cestu a pak ho začaly stlačovat. „Původní zpěv se proměnil v bolestný řev a šílenství. Nedaleko mě v podloubí směrem k Mikulandské ulici strašně křičely nějaké holky natlačené na zeď, že jim praskají kosti, a zoufalí kluci brečeli, protože je drtili vlastními těly, aniž to mohli zastavit. Sama jsem si říkala, že mě buď zabijou, ušlapou, nebo se udusím,“ popisuje Krincvajová.

Jediná cesta z obklíčení vedla skrze takzvané červené barety – uličkou složenou z členů speciálního komanda s protiteroristickým výcvikem, mužů oblečených v maskáčích, ozbrojených dlouhými obuškami, kteří se do bezbranných studentů pustili s nevídanou brutalitou. Začal fungovat psychologický efekt cirkusového lva. Buď potlačíte instinkt hrůzy z brutálního násilí a proskočíte ohnivým kruhem, nebo zůstanete, ale riskujete ušlapání. Nevíte, které zlo je horší.

„Jedinou cestu pro sebe jsem viděla v průchodu tou krvavou uličkou,“ vzpomíná Krincvajová. Její kamarádka, kterou od ní mezitím dav odtrhl, se rozhodla stejně.

Ven Věru nakonec protáhli kluci, kteří ji zabalili do péřovky a sami se nechali zmlátit. I přes ochranu se z Národní třídy dostaly s modřinami po celém těle, Klára měla navíc nalomená žebra od příslušníků pohotovostního pluku v bílých helmách, kteří byli možná stejně staří jako ona. „Měly jsme středně vážná zranění, modřiny od hlavy až k patě, Věra byla celá fialová,“ vzpomíná dnes už s úsměvem Pospíšilová.

Věra se vrátila na koleje a hned volala Kláře, aby zjistila, jestli se kamarádka z masakru na Národní třídě dostala domů. „Rodiče Klárce vytrhli telefon z rukou a řekli mi, že na kolejích není bezpečno, že budou razie, že my mladý nepamatujeme osmašedesátý a že pro mne okamžitě jedou, že přespím u nich,“ vzpomíná Krincvajová.

POSLOVÉ ŠPATNÝCH ZPRÁV

Když se ráno oklepaly z prvotního šoku, naladily vysílání Svobodné Evropy. V něm měla Eva Kantůrková projev k premiérovi Ladislavu Adamcovi, který podle ní jako jediný člen vlády neměl z minulosti ruce od krve. Apelovala na něj, aby krvavě nepotlačoval studenty, a místo toho v rámci perestrojky prozkoumal, co mladí lidé požadují.

Vyděsila je fáma, že na Národní třídě zemřel student Martin Šmíd, která se rozšířila ještě v pátek večer. Obě po zkušenostech z předchozího večera věřily, že jde o pravdivou informaci. Vědomí, že premiér Adamec Svobodnou Evropu neposlouchá a že mu zřejmě nikdo neřekne, co se na Národní třídě doopravdy stalo, je vyburcovalo k činu.

„Šly jsme mu jako poslové říct, co zaznělo v rádiu a co se dělo na Národní třídě, aby tu zprávu měl z první ruky, než mu dá někdo nějaké svodky,“ vzpomíná Pospíšilová. „Chtěly jsme, aby měl pravdivé informace a rozhodl se na základě nich. A ne bludů, že nějaká disidentská parta živlů zneužila studentských záměrů,“ doplňuje Krincvajová.

Ostatně na organizaci studentského průvodu se nepodílely žádné disidentské organizace, právě proto, aby představitelé moci nedostali důvod k zakázání či potlačení demonstrace.

V LETENSKÉM BYTĚ NAD KNIHOVNOU

Klára Pospíšilová prožila na Letné půl života a věděla, stejně dobře jako všichni z této části Prahy, že Adamcovi bydlí nad místní knihovnou a chodí do vedlejší samoobsluhy pro rohlíky. Jediné, co musely, bylo najít zvonek na dveřích. Otevřela jim paní Adamcová. Chtěla je vyslechnout a vše manželovi převyprávět. Premiér se ale vrátil dřív a s ním přišel i tehdejší ministr zdravotnictví Jaroslav Prokopec.

Adamec dvě dvacetileté studentky zpočátku peskoval, proč byly na demonstraci a že tam neměly co dělat, pak ale zvážněl. Zapůsobily na něj nejen svými modřinami, ale i informacemi, které mu přinesly.

Nevěděl, že studenti dlouho pokojně stáli, zpívali písničky a vyzývali k dialogu. Nevěděl ani, že byli násilně zatlačeni. Naopak se s mladými studentkami podělil o informace, kterými disponoval on – že studenti napadali policii a že chtěli za každou cenu projít na Václavské náměstí.

Hodinu mu nad zelňačkou paní Adamcové líčily nejen předchozí večer, ale i rozpoložení společnosti a studentů. „Chtěly jsme mu předat náladu, kterou jsme vnímaly kolem sebe. Navíc jsme asi dokázaly přenést emoci toho předchozího večera, takže se všichni tři – Adamec, jeho žena i ministr Prokopec – tvářili velmi vážně, premiér chvílemi mlčel,“ komentuje Pospíšilová. Už jen to, že s Adamcem dorazil ministr zdravotnictví, značilo, že je situace vážná a že na Národní třídě došlo k závažnějším zraněním, než bylo pár modřin.

Během rozhovoru Adamec dívkám mimo jiné řekl, že by si s Václavem Havlem nikdy nepodal ruku – když byl mladý, neměli jeho rodiče ani na boty, kdežto Václava Havla, buržoazního synka, vozil do školy řidič v limuzině.

Už za týden, v neděli 26. listopadu, však pod vlivem sílících protestů lidí v ulicích názor změnil. S předním představitelům disentu se za přítomnosti kamer a mnoha fotoaparátů setkal. A oba – jak bývalý vrcholový státník, tak budoucí prezident – si podali ruce.

MĚLI JSME KLIKU, ŽE TO SKONČILO

Ten den to ale nebyla u Adamců jediná návštěva. Jen pár hodin poté, co z premiérova bytu odešly Klára Pospíšilová s Věrou Krincvajovou, zazvonili na zvonek textař Michal Horáček a hudebník Michael Kocáb z iniciativy Most, kteří si dali za cíl zprostředkovat jednání mezi komunistickou mocí a představiteli nezávislých sdružení v čele s Havlem.

Jak pak ale Adamec před vyšetřovací komisí, která se zabývala událostmi kolem 17. listopadu, opakovaně tvrdil, nebyt těch dvou studentek, které mu přišly říct, co se stalo, nepustil by Kocába s Horáčkem přes práh. Jakékoliv zástupce opozice nemohl tou dobou vystát stejně jako Havla.

Klára s Věrou tak nechtěně dosáhly přijetí Kocába s Horáčkem, a tím pádem prvního dialogu mezi opozicí a komunistickou mocí. Přesto se necítí být hrdinkami ani vzorem pro dnešní mladé lidi. „My jsme tam tenkrát šly jako čisté duše. Nebyl v tom žádný osobní kalkul nebo politika. Nebyla to součást nějakého plánu, který by měl mít pokračování. Prostě jsme jen cítily, že to musíme udělat,“ vysvětluje Pospíšilová, která je manažerkou komunikace ve společnosti Philip Morris ČR.

Podle Krincvajové by vzorem měli být ti, kteří byli kvůli své osobní statečnosti zavíráni a mučeni a jejich rodiny byly decimovány. „To jsou opravdoví hrdinové. My jsme měli kliku, že to skončilo dřív a naše rodiny kvůli nám nemusely trpět,“ říká dramaturgyně České televize.

Po revoluci obě studentky, kterým by za jejich spontánní jednání hrozily za minulého režimu represe, napnuly síly a společně s kolegy z fakulty začaly vydávat už zmíněné Studentské listy.

Své místo na slunci si periodikum vydobylo ještě během prosince, kdy studenti necenzurované noviny rozdávali v pražských ulicích – také v den, kdy komunistické Federální shromáždění volilo Václava Havla prezidentem.

Psaní článků do Studentských listů je také jediná zásluha, kterou si „studentky, které šly za Adamcem,“ dnes skromně připouštějí. Přesto jejich spontánní jednání může být pro dnešní mladé lidi vzorem.

***

Šly jsme mu jako poslové říct, co zaznělo v rádiu a co se dělo na Národní třídě, aby tu zprávu měl z první ruky, než mu dá někdo nějaké svodky. Klára Pospíšilová Studentské listy

Sebrané vzpomínky lidí sdružených kolem časopisu a nejdůležitější články a rozhovory vyšly na začátku listopadu v knize Takoví jsme byli... Studentské listy po 30 letech. Křest knihy bude symbolicky 17. listopadu v Rock Café na Národní třídě.

O autorovi| ELIŠKA ČERNÁ, redaktorka

Foto autor| FOTO: JAROSLAV KREJČÍ

Foto autor| FOTO: LUDVÍK HRADILEK, DENÍK N

Foto popis| Předseda vlády Ladislav Adamec (vpravo) s poslancem Národní rady Miroslavem Šloufem

Foto popis| a předsedou SSM Vasilem Mohoritou.

Foto popis| Věra Krincvajová (vlevo) a Klára Pospíšilová.

Zák ulisí Jakešova gestapa

15.11.2019 Téma str. 18 Rozhovor

Lubor Černohlávek

Patřil mezi studentské vůdce sametové revoluce. S praktikami příslušníků Veřejné a Státní bezpečnosti se setkal na Národní třídě coby student žurnalistiky, i poté jako ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů. Historik a spisovatel PhDr. PAVEL ŽÁČEK (50) o době před 30 lety nyní vydává čtyři knihy, z nichž se jedna jmenuje příznačně Jakešovo gestapo. „V listopadu 1989 jsem napsal za studenty prohlášení, kde jsem volal po odhalení viníků zásahu na Národní třídě. A po třiceti letech musím vydat knihu, abych si na to sám odpověděl. Beru to jako svůj úděl,“ podotýká poslanec za ODS a místopředseda sněmovního výboru pro bezpečnost.

*Jste spoluautorem knihy Čekisté, která

je o působení státní bezpečnosti v zemích bývalého sovětského bloku. Byla sovětská tajná policie zapojena i do událostí v listopadu roku 1989? Dohody s KGB samozřejmě velmi ovlivňovaly činnost Státní bezpečnosti u nás. Poslední jednání s KGB se shodou okolností konalo v Praze ve vile na Břevnově odpoledne 17. listopadu 1989. Nebylo to ale kvůli vnitropolitickým událostem, uzavírala se zde dohoda ohledně boje proti

západním službám. Jednání se zúčastnil druhý muž KGB, generálporučík Viktor Fjodorovič Gruško, náčelník hlavní správy kontrarozvědky Karel Vykypl i generálporučík Alojz Lorenc (někdejší první náměstek federálního ministra vnitra měl na povel Státní bezpečnost a věděl o všem podstatném, co se tehdy v Československu dělo, pozn. red.). A když si přitukli šampaňským, tak se sovětská delegace za doprovodu našich estébáků vydala do centra na nákupy. A stěžovali si, že se nikam nedostali, protože celá Praha byla plná studentů. Takže jsme zabránili nákupu sovětských soudruhů v Praze, to byl nečekaný efekt demonstrace. * Kdo stál za organizací pochodu studentů 17. listopadu z Albertova na Národní třídu? Objevuje se nepřesná informace, že to byla akce SSM. Nebyla. Šlo o tlak studentů zespoda, kteří chtěli uspořádat pietní pochod k uctění 50. výročí zavraždění Jana Opletala nacisty. I kdyby to nebylo povoleno. Z dokumentů vyplývá, že komunisté nakonec souhlasili hlavně kvůli tomu, aby podchytili studentské hnutí. Stanovili ovšem limity, že se průvod studentů vydá jen z Albertova na Vyšehrad a nesmí se dostat do centra Prahy. Není potvrzeno, že by plánovali velký zásah. Dělal nějaká opatření, ale ta nebyla tak velká, jako kdyby šlo o opoziční demonstraci. Proto bylo tak důležité, že byla zpočátku povolena. * O čem vypověděly svodky StB a Veřejné bezpečnosti ze samotného 17. listopadu 1989? Z hlášení je jasné, že se estébáci divili, jak demonstrace narůstá. Nejdříve přišlo 300 lidí, pak 1 000 a v jedné ze svodek VB bylo dokonce zmíněno 25 000 lidí. Což je největší číslo o počtu lidí na demonstraci 17. listopadu 1989, které jsem našel. A myslím si, že se to ve fázi, kdy šel průvod po nábřeží, mohlo blížit realitě. * Proč pohotovostní pluk čekal na studenty právě na Národní třídě? Šli jsme hodně rychle, zablokovali jsme jim tím jednu rotu pohotovostního pluku ve Vyšehradské ulici, další na náplavce na Engelsově nábřeží a oni museli poslat školní pohotovostní oddíl, který to objížděl přes Smíchov a most 1. máje. Dav automaticky mířil na Václavák do Opletalovy ulice, takže u Národního divadla zahrnul doprava na Národní třídu. A tu stihli zablokovat ze Spálené ulice až na poslední chvíli. Autobusy pohotovostního pluku přijely, když už tam dorazilo čelo davu. To bylo poslední místo, kde šlo ještě dav na Národní třídě zastavit. Když prošlo po Národní třídě prvních asi pět tisíc lidí, tak nás rozdělili, ostatní odřízli na nábřeží... Byli jsme obklíčení a oni nevěděli co s námi. Až někdo takticky na místě vymyslel únikovou uličku v podloubí pod Kaňkovým palácem. Tam nebylo nic vidět a oni mohli surově zasáhnout. Podle vnitřních norem zásahu měli povoleno uhodit obuškem od krku po kolena a nesměli nikoho mlátit přes hlavu a na páteř. A přitom všechny rány šly na hlavu a bylo jim jedno, jestli to byla starší paní nebo mladý kluk.

*Co příslušníky pohotovostního pluku tak rozzuřilo?

Z řady výpovědí víme, že jim snad úplně nejvíce vadilo skandování „Jakešovo gestapo“. Tímto pak někteří z nich zdůvodňovali, proč ty studenty začali tak surově mlátit.

*Kdo všechno na Národní třídě aktivně zasahoval?

Dosud se nikdo, ani po 30 letech, pořádně nevěnoval tomu, jaké jednotky tam byly nasazeny. To má přitom velký vliv na to, jak samotný zásah proběhl. Národní třídu přehradily tři rotu pohotovostního pluku složené z mladíků, kteří nastoupili teprve v září. Neměli žádnou osobní zkušenost z kontaktu s davem. Dále přestárly školní pohotovostní oddíl z Prahy a Středočeského kraje, v jehož rámci ovšem byla zařazena speciální protiteroristická jednotka, tzv. červené barety. Celkem 30 příslušníků odboru zvláštního určení vedených majorem Petrem Šestákem. Působili ve trojicích, vždy dva červení bareti a s nimi estébák, který určoval, jaké lidi vytáhnout z davu. Ty pak nacvičenými hmaty a chvaty pacifikovali. Z vlastní vzpomínky vím, že jim bylo jedno, jestli to byl muž nebo žena, klidně byli schopni zkopat na zemi mladou dívku...

*Nakonec bylo na Národní třídě víc policistů než studentů...

Narychlo se tam stahovaly různé zálohy složené z příslušníků místních oddělení z Prahy 1 až Prahy 10. V poslední fázi skutečně příslušníci Sboru národní bezpečnosti přečíslili demonstranty, protože z Bartolomějské ulice přibíhali i ti, kteří nebyli do akce na Národní třídu veleni. Brali si své osobní obušky a přidávali se, aby dali studentům za vyučenou a ti už příště nepřišli. Do toho přijely dva obrněné transportéry OT-64. Ty do nás začaly najíždět a tlačit radlicemi. To byla chvíle, kdy jsem si říkal, že to skončí špatně. A do toho svištěly obušky, štěkali psi... Přehnali to, ten zásah byl nesmyslný. Řídící celé akce, šéf městské správy Veřejné bezpečnosti podplukovník Michal Danišovič (za svou úlohu při zásahu na Národní třídě dostal tříletý podmíněný trest, pak se věnoval chovu králíků, pozn. red.) u výslechů říkal, že on pokyn k takovému zásahu nedal. Ale to je nesmysl, policisté by bez rozkazu shora nic neudělali.

*Na Národní třídě byl i agent StB Ludvík Zifčák, který tam pak sehrál roli „mrtvého“ studenta Šmída. To bylo předem naplánované?

Kvůli tomu, že Státní bezpečnost skartovala spis s krycím jménem Rudý, který se role pseudostudenta Zifčáka týkal, se to již úplně přesně nedozvíme. Výsledky Zifčáka nebyly zcela věrohodné, několikrát změnil svou verzi. Každopádně vybrat si takového člověka, aby hrál vysokoškoláka, když měl vůbec problém dokončit střední školu, byl nonsens sám o sobě. Intelektuálně na to neměl, ale využili toho, že nebyl znám a měl ostravský přízvuk, takže se mohl vydávat za studenta Vysoké školy báňské z Ostravy.

*Šlo o provokaci StB?

Nemyslím si, že měl za úkol si tam lehnout. Je to zřejmě absurdní paradox, že kolegové z pohotovostního pluku, ve kterém do jara 1989 sloužil jako zástupce velitele čety, ho tam majzli obuškem a on „lehnul“.

*Nicméně i kvůli tomuto momentu se záhy rozšířila fáma o zabitém studentovi Martinu Šmídovi, která dala do pohybu celý národ. Jaké bylo pozadí této poplašné zprávy?

Faktem je, že mýtus o Martinu Šmídovi vznikl z toho, že na zemi u jazykové školy ležel Zifčák. Zpráva o zabitém studentovi se pak rozletěla. Že tam zůstal nějaký Šmíd, vymyslela další zvláštní figurka – Drahomíra Dražská, která byla samotnými rodinnými příslušníky označována za osobu s vrozenou lhavostí. Ona také evidentně dostala obuškem, skončila v nemocnici a tam začala fabulovat, že na Národní zemřel její kamarád. Tím, že byla schopná to říkat věrohodně, tak do určité míry oblafla i disidenty, studenty a zahraniční novináře. A protože se to dostalo k disidentovi Petru Uhlovi několika kanály, tak ten to předal zahraničním médiím. A příslušníci Státní bezpečnosti proti němu zakročili, protože si na „Matfyzu“, kde shodou okolností studovali dva Martinové Šmídové a kde Dražská dělala jednu dobu na kolejích v Tróji vrátnou, ověřili, že to není pravda. Ale zpráva se už rozletěla a rozšířila tu jiskru dále. Paradoxem zůstává, že na zemi ležel skutečně Zifčák... Jedna z dalších fám, kterou Zifčák uvedl do protokolu, byla, že ve studentském hnutí byli dva agenti – on a Dražská. Ale je spolehlivě vyvráceno, že by se předtím znali (Dražská kontakty s StB popřela a vypověděla, že si mrtvého studenta vymyslela ze vzteku a z bezmoci nad tím, že byla na Národní třídě zmlácena, pozn. red.)

*Jak revoluční listopadové dny roku 1989 plynuly, tak bylo čím dál jasnější, že komunisté prohráli. Kdy padlo rozhodnutí začít skartovat materiály aktivních agentů StB?

Oni do 24. listopadu čekali, zda vedení komunistické strany vydá rozkaz k zásahu. Připravovali se na dvě varianty – buď tvrdý zásah, nebo se pojedje dále politickou cestou. Do toho se vzdalo Jakešovo vedení. A Sovětský svaz zjevně nechtěl, aby těsně před schůzkou s Američany na Maltě něco vypuklo. Zatímco třeba Rumunsko bylo mimo Varšavskou smlouvu a vazbu Moskvy, tak nás řídil Sovětský svaz téměř stoprocentně. V souvislosti s generální stávkou 27. listopadu příslušníci Státní bezpečnosti pochopili, že musejí něco udělat, aby se nedostali do vězení. Že je potřeba část dokumentace svědčící o jejich protizákonných činech, zločinech a provokacích zničit.

*Kolik toho stačila StB skartovat?

Aby se nikdo nedostal k seznamům agentů, tak začali ničit i osobní dokumenty příslušníků, hlavně jejich poznámkové sešity, kde si psali obsah schůzek, co jim řekl jejich šéf, že mají říct agentovi atd. Teprve z těchto poznámek se pak na psacích strojích dělala hlášení, která agenti podepisovali. Jedním z cílů bylo vyčistit šuplíky estébákům, aby nemohli prodávat informace. Jak se měnila politická situace, tak přibývalo lidí, kteří byli schopni za vlastní přežití obětovat agenty i nadřízené. A šéf StB Lorenc si uvědomoval, že to musejí stihnout co nejdříve, dokud je ještě aparát poslouchá.

*Alojz Lorenc měl k tomu volné ruce, protože se fakticky stal koncem listopadu ministrem vnitra...

Dá se to tak říci, dosavadní ministr vnitra František Kyncl dostal infarkt ve chvíli, kdy si stěžoval Jakešovi, že našel na svém stole v duté sošce Klementa Gottwalda odposlech. A začal řešit, kdo mu to tam dal... Lorenc se byl v Sanopsu (sanatorium pro funkcionáře komunistického režimu, dnes Nemocnice Na Homolce, pozn. red.) na něj podívat a věděl, že rozhodnutí o skartaci připadne na něj. Nechal připravit pokyn, který umožnil vyčistit živé svazky, zejména vše, co se týkalo vnitřního nepřítele, protože už bylo jasné, že půjdou nahoru lidé z Charty 77 a spol.

* Čeho se estébáci báli nejvíce?

Primárním úkolem bylo zakrýt agenty v politických stranách, které se podílely na jednání o nové podobě státu. Agenti

*

StB byli nejenom u lidovců a socialistů, ale i u komunistů a disidentů. Měli to pojištěné na všech stranách, takže se je zničením svazků a dokumentace o spolupráci snažili chránit. Ale když viděli, jak se vyvíjí politická situace a vše postupuje, tak se rozhodli skartovat všechny svazky vnitřního nepřítele, na nichž StB ještě 17. listopadu pracovala – tj. všech odpůrců režimu a většinu živých spisů aktivních agentů. Trochu sáhli i do archivu, ale tam se svazky uložené před 17. listopadem vesměs zachovaly.

* Státní bezpečnost ale musela mít přece už povědomí o tom, jak podobné předávání moci proběhlo v ostatních bývalých sovětských satelitech...

* Oni právě argumentovali tím, že v Německu už občané vnikli do úřadoven Stasi (tajná služba a rozvědka Německé demokratické republiky, pozn. red.), dostali se k materiálům a mohlo by tak dojít k lynčování agentů a podobně. Lorenc dokonce posléze tvrdil, že oni skartací zabezpečili sametový průběh revoluce. Jenže u nás ničení složek začalo 1. prosince a v Německu lidé vtrhli do první úřadovny Stasi až 4. prosince. Takže jasná fabulace. To spíše sovětské poradci požadovali, ať vyčistí předpolí SSSR a zlikvidují hlavně materiály o spolupráci s KGB. Další svazky, které zničili, byly totiž o agentech, které si zapůjčovali Sověti, a o jejich operacích. Skartovali i část svazků namířených proti vnějšímu nepříteli, proti ambasadám a zpravodajským službám (byly skartovány i veškeré dokumenty o Prognostickém ústavu, který podle pokynů někdejšího šéfa KGB Jurije Andropova vybudovali komunisté. V ústavu byli soustředěni reformní ekonomové, kteří pak po roce 1989 rozhodovali o všem podstatném v našem hospodářství, pozn. red.) .

* Proč za skartace nebyl nakonec nikdo soudně potrestán? Šéfa StB Lorence sice

*

v Česku odsoudili ke čtyřem letům vězení, ale to bylo za příkazy k neoprávněnému zatýkání občanů na demonstracích v letech 1988–1989. Po rozdělení Československa odešel na Slovensko, kde mu byl trest změněn na podmínku a on se na přelomu tisíciletí stal šéfem divize firemních rizik ve společnosti Penta...

Lorenc byl matematik, zabýval se kryptografií, musel mít výborné logické myšlení, a to řadě jeho kolegů chybělo. Přišel z vojenské vysoké školy, kdežto řada jiných náměstků a náčelníků byli dělníci kádři. Měl vyšší intelekt než ministr vnitra, byl nejmocnějším mužem z vedení. On byl chytrý technokrat moci. Dokonce 1. prosince řekl zastupujícímu náměstkovi Otto Sedlákovvi, že přijde důležitý pokyn od II. správy StB, ať to za něj podepíše... Když se pak vyšetřovaly okolnosti Lorencova pokynu ke skartaci, tak Sedlák řekl, že nic takového nepodepsal a že StB řídil Lorenc. Všichni byli přesvědčení, že ten dokument podepsal Lorenc, on to klidně nechal běžet, chytře si schoval originál toho rozkazu a pak ho v pravou chvíli ukázal vyšetřovatelům. (Skartace zastavil až 8. prosince nový ministr vnitra, komunist František Pinc. Náčelník hlavní správy kontrarozvědky Karel Vykypl na nápad zřít občanské hlídky, které zabrání dalším skartacím, řekl: „Mohou přijít, my jsme hotovi...“ Mimočodem – ještě 5. ledna 1990 dostal od tehdejšího ministra vnitra lidovce Richarda Sachera odměnu 2 500 korun „za věrné služby“, pozn. red.)

*Jména agentů StB se objevila v takzvaných Cibulkových seznamech. Do jaké míry byly tyto přehledy věrohodné?

Jejich věrohodnost bylo závislá na tom, jak pečlivě to přepsaly a zkontrolovaly pomocné síly komise k vyšetřování událostí 17. listopadu, odkud to uniklo. Nevím, jaký byl systém kontroly, ale vznikly tam nějaké chyby. Ale jiná varianta, než to publikovat, zjevně neexistovala. Šlo o naši velmi spletitou cestu, jak se vyrovnat s masovou agenturní sítí sovětského typu. Až po roce 2008 jsme v Archivu bezpečnostních složek dali vše na web. Padni, komu padni. Jinak na jména, která byla vydána u Cibulky, téměř stoprocentně vedla StB svazek a najdeme je v registrech. (Kdysi, v porevoluční atmosféře, bylo zveřejnění jmen spolupracovníků StB hodně třaskavé téma. Materiály z archivu StB se objevily třeba v kauze Bartončík. Tehdejší předseda lidovců Josef Bartončík byl v polovině roku 1990, těsně před volbami, obviněn tehdejším náměstkem ministra vnitra Janem Rumlem ze spolupráce s StB. Obří skandál bezpochyby ovlivnil výsledky voleb – lidovci dostali jen 8,69 % hlasů, pozn. red.)

*Co jste se v archivech StB dozvěděl o lidech z někdejší fakulty žurnalistiky?

Fakulta mě samozřejmě zajímala, stejně jako většina lidí jsem tehdy chtěl vědět, co ovlivňovalo naše osudy. Zjistil jsem například, že nás všechny lustrovali, ještě než jsme se dostali na fakultu, a pak každý rok studia. Bohužel část materiálů z let 1987 až 1989, což se týkalo i našeho ročníku, byla zničena. Ale jsou k dispozici např. agenturní záznamy o schůzkách s děkanem Stanislavem Perknerem, krycí jméno Docent, které měl během prvního týdne okupační stávkou se svým řídicím orgánem z StB Vyhnánkem. Docent ho informoval i o tom, kde přesně sedí stávkový výbor. Lidí, o které se Státní bezpečnost zajímala, nebo je využívala, bylo poměrně hodně. Některé se snažila získat rozvědka, někoho kontrarozvědka. Dá se z toho rekonstruovat, že většina agentů a spolupracovníků byla z řad pedagogů. Ale byla tam v prvním ročníku i holka (ročník 1970), kterou získali na podzim 1989. Připomínkou toho, jaká byla situace na fakultě žurnalistiky a ve studentském hnutí, je i naše kniha Takoví jsme byli, která vyjde před 17. listopadem. Je to historie Studentských listů, které vzešly ze stávkou. A je to také výpověď generace, která má v sobě prožitek „nakládačky“ z Národní třídy.

„Komunisté povolili průvod jen na Vyšehrad.“

PhDr. PAVEL ŽÁČEK, Ph. D. (50) Vystudoval **Fakultu sociálních věd** UK (dříve fakulta žurnalistiky), absolvoval studijní pobyt na Stanfordově univerzitě v USA. Po sametové revoluci působil jako šéfredaktor Studentských listů. Od roku 1993 pracoval na Úřadu dokumentace a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti, který se v roce 1995 přeměnil v Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. V letech 2008–2010 byl zakladatelem a prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů. V letech 2001 až 2003 byl členem Rady České televize. Poté pracoval v odboru pro válečné veterány Ministerstva obrany ČR a vyučoval na vysoké škole CEVRO Institut. Je autorem řady textů, odborných knih a sborníků. Nyní mu vycházejí knihy Jakešovo gestapo, Z Albertova na Národní třídu, u dalších je spoluautorem (Čekisté a Takoví jsme byli...). V současné době je poslancem za ODS a místopředsedou sněmovního výboru pro bezpečnost. „Mýtus o zabitém Šmídovi vznikl kvůli Zifčákovi.“ „Ničili dokumenty, aby se nedostali do vězení.“ „Šéf StB Lorenc byl nejmocnějším mužem u nás.“

Foto autor| Foto: ČTK

Foto autor| Foto: Tomáš Krist / MAFRA, Petr Tůma

Foto autor| Foto: Petr Tůma, archiv Pavla Žáčka

Foto autor| Foto: Petr Tůma

Foto popis| Svazky agentů StB z řad disidentů Byly Skartovány

Foto popis| ^ Události 17. listopadu 1989, které změnily československé dějiny, trvaly jen necelých osm hodin. Průvod studentů se zprvu vydal z Albertova na Vyšehrad, kam dorazilo kolem 10 tisíc lidí. Poté, co zazpívali státní hymnu, tak se vydali směr Václavské náměstí.

Foto popis| ^ Studenti tehdejší Fakulty žurnalistiky UK vyšli 27. listopadu před budovu školy, aby podpořili generální stávkou. Pavel Žáček stojí vpravo na ochozu s vlajkou, vlevo s vlajkou autor tohoto rozhovoru.

Foto popis| Snímek z listopadových dní na tehdejší Fakultě žurnalistiky UK. Zleva Martin Ondráček (nyní šéf CNN Prima News), Pavel Žáček (poslanec), Jakub Puchalský (bývalý ředitel České televize), Jan Švéd (vedoucí

magazínu Víkend), Vanda Wolfová (ředitelka agenturního sektoru Googlu pro český a slovenský trh) a Jaromír Bosák (sportovní televizní komentátor).

Foto popisl Tato fotografie, kterou pořídil tehdejší student žurnalistiky Petr Tůma, vyšla na dvoustraně v prestižním americkém časopise Life.

Třicet let od listopadu 1989; polistopadová demokracie je v troskách

15.11.2019 bohumildolezal.cz str. 00

Tento text je jakási má životní bilance. Budu se asi opakovat. Chtěl bych však, aby bylo jednou všechno sepsáno pohromadě. Třeba je to pro mne poslední příležitost.

Nejprve osobně. Jsem podjatý.

Shrnuji, co všechno jsem v životě zažil:

Nejprve protektorát Čechy a Morava. Ne úplně celý (narodil jsem se „do něj“ v lednu 1940). Pak třetí, benešovskou republiku, přestupní stanici od Hitlera ke Stalinovi. Zoufalé, politicky velmi problematické a totálně neúspěšné úsilí zachránit aspoň něco z lepších české minulosti. A konečně pět let českého stalinismu.

Potud má dětská léta.

Následovala léta dospívání a mládí: postupný a neustále se zrychlující rozklad bolševického režimu, vrcholící neslavným pokusem o „socialismus s lidskou tváří“, jemuž učinily rázný konec ruské tanky v srpnu 1968.

Pak střední věk: dvacet let odporné, vlekoucí se „normalizace“, která skončila v celkovém rozkladu „sovětského“ (rozuměj ruského komunistického) impéria.

Když všechno to hnusné skončilo, bylo mi rovných padesát.

Proti „předlistopadovému režimu“ jsem se v dospělém věku snažil něco dělat. Někteří jistě dělali víc. Jiní zase méně a jiní vůbec nic.

To, co po tom po všem následovalo a co Andrej Babiš nazývá opovrživě „dobou, kdy nám vládli politici, co nemakali a kradli“, je pro mne polistopadový demokratický režim. Po třech letech politického angažmá (dva roky poslanec Federálního shromáždění za Demokratickou iniciativu/Liberálně demokratickou stranu a poté šéfporadce premiéra ČR Klause) jsem mohl deset let učit na **Fakultě sociálních věd** ČR a zároveň po dvacet let psát do řady českých novin. Něco, o čem se mi předtím nikdy ani nesnilo. Toto období (léta 1989 – 2013) na rozdíl od všeho, co bylo předtím, a od všeho, co teď následuje, proto považuji za své a hlásím se k němu. Dnes je polistopadová demokracie v troskách. Mám pořád velkou chuť ji bránit, je to však čím dál tím těžší a beznadějnější.

Slabiny „Starých pořádků“

Demokracie má chyby. Na rozdíl od autokracií, které nemají chyby, nýbrž cenzuru a policii. I polistopadová demokracie měla velké chyby, ale byla otevřená kritice a reformám. Zde jsou některé z těch chyb.

a) Politické zápolení podle Marxe. Základní problém polistopadové politiky není nedostatek morálky, jak se nám snažili namluvit mnozí od Václava Havla až po Andreje Babiše a jeho slogan „všeci kradnú“. Problém byl v první řadě politický: systém byl čím dál tím méně funkční. Žádná vláda počínaje tou druhou Klausovou, když vynecháme různé úřednické mezihry, nedisponovala aspoň trochu přesvědčivou většinou v PS. Jistě s výjimkou té Nečasovy, jenže to byla, jak se záhy ukázalo, většina víc než iluzorní.

Politika v demokratickém státu, který staví na křesťanských základech, je nikdy nekončící vyrovnávání zájmů ve společnosti v duchu spravedlnosti. U nás se namísto toho zjevně pod vlivem východního barbarství a ideologie „marxismu-leninismu“ – a to na obou stranách politického zápasu („klausismus-vonhayekismus“ pravice i socialistický nebolševismus levice si v tom byly dost podobné) – prosadilo přesvědčení, že politika je nesmiřitelný třídní boj mezi hlavními soupeři, který se neustále zosťhuje a už proto povede ke konečnému vítězství sil dobra nad silami zla. Základní hybnou silou dějin v tomto zvráceném pojetí politického zápasu je nenávist (bezděčná inspirace u staříckého Marxe je zjevná). Občas se přitom najednou může stát, že na předscéně probíhá ukrutný nesmiřitelný třídní boj a v zákulisí si zápolící gladiátoři zároveň rozdělují koryta: viz např. „opoziční smlouva“.

(Na okraj a pro pořádek musím jen připomenout, že opoziční smlouva trvala čtyři roky. Pak se zhroutila a následovala vláda Špidlovy ČSSD s havlovskou dvoukoalicí USD-DEU a KDU-ČSL, jež se zhroutila ještě dřív. A třídní boj pokračoval.)

Během celého období 1989-2013 se účastníkům politického zápasu nepodařilo dopracovat k vědomí, že existuje něco jako „společný zájem obce“, zájem státu, na němž by se v určitých vypjatých chvílích měli umět bez velkých tahanic shodnout. Tak, aby zápas sice vyhrála tu jedna, tu druhá strana, ale ne za tu cenu, že se přitom potopí celý koráb, na jehož palubě boj probíhá. Což se u nás bohužel nakonec stalo.

b) fixlování: napřed právní stát, potom vše ostatní. Tahle ideologie je nesmyslná. Je to vlastně podvod. Napřed je prý třeba vybudovat právní stát, a teprve pak lze provozovat účinnou praktickou politiku (např. v devadesátých letech privatizaci komunisty zestátněného majetku). Ve skutečnosti právní stát a praktickou politiku je třeba budovat ruku v ruce, zároveň a od začátku. Právní stát vyrůstá z každodenní praktické politiky, jako reakce na její problémy. „Napřed právní stát a pak vše ostatní“ mělo vlastně znamenat: napřed si první politická garnitura, která se dostane k moci po nějakém zásadním převratu (většinou se tak stalo souhrou náhod, bylo tomu tak např. po roce 1989 ve všech bývalých evropských ruských koloniích) pořádně upevní náhodně nabytou mocenskou dominanci, a teprve pak je čas na to ostatní. Tahle vyčůraná technika se u nás po listopadu 1989 nakonec našťěstí neprosadila.

c) Pokus o zvláštní formu „přímé demokracie“ : totiž o politiku jako přímé prosazování morálky („Pravdy a Lásky“) v každodenním životě společnosti. Tento projekt lze označit jako politický kýč. Václav Havel kdysi v „Moci bezmocných“ o tom, že zkosnatělé tradiční („chcete-li buržoazní“) strany se k prosazování mravnosti moc nehodí a je třeba hledat nové formy: např. spontánně vznikající uskupení ad hoc, v jejichž čele stojí osobnosti nadané přirozenou autoritou. Havel samozřejmě neměl na mysli osobnosti typu Adolfa Hitlera nebo Benita Mussoliniho. Avšak to, že člověku při jeho formulacích tato jména přesto vyvstanou na mysli, svědčí o nesmyslnosti podobných nápadů.

Tak se zrodil projekt „nepolitické politiky“, představa o přímém vnášení morálky do života společnosti bez zprostředkování politických institucí nebo při jejich podstatném oslabení. V podstatě tak vzniká jako „paralelní struktura“ k demokratickému „establishmentu“ jakési virtuální ministerstvo Pravdy a Lásky (to, že si člověk vzpomene na Orwella, není taky náhoda). Může jím být např. u nás oblíbená poloinstituce „Hradu“ nebo rovněž virtuální „občanská společnost“ nezávislých iniciativ. Úmysly byly jistě dobré a např. nezávislé iniciativy mají v životě společnosti nezastupitelné místo. Problém je jen, že velmi významnou součástí „občanské společnosti“ jsou i politické strany a že činnost zmíněného virtuálního ministerstva podléhá veřejné, zejména mediální kritice – a ne, že by média měla být této „občanské společnosti“ pouhou obrněnou pěstí, jinak by neměla morální a pokud možno i faktický nárok na existenci. Pokud se podobný v podstatě nestydatý projekt podaří uskutečnit, bude nakonec chtět nechtět do společnosti vnášet nikoli Pravdu a Lásku, nýbrž cynismus.

Například: významnou úlohu hrají „whistleblowéři“ (v realitě od více či méně solidních investigativních novinářů až po obyčejné práskáče). Ti dodávají materiál exekutivě, tedy orgánům činným v trestním řízení (policii a prokurátorům). Soudní moc by pokud možno měla přijít až k hotovému, protože soudci jsou často kverulanti a jsou s nimi většinou jen potíže.

Nebo: mimořádná úloha náleží mediálně podnícené (čti zmanipulované) veřejnosti. Viz například komentované přímé přenosy ze soudních síní. Za Starých pořádků, tj. polistopadové demokracie, se to neprosazovalo příliš snadno. Je to moc dobře, protože výkon spravedlnosti se pak velmi snadno posouvá do sousedství lynče.

První zcela zdařilá, silná a komplexní realizace přímého prosazování morálky do společnosti bylo až tažení proti tzv. korupční chobotnici, která prý prorůstala hospodářstvím a politikou a zachvátila i justici. Rozběhlo se na jaře a v létě 2013 a naplno tak propukla Velká Protikorupční Revoluce. Otevřely se brány do orwellovského světa.

Velká Protikorupční Revoluce

U případu „korupční chobotnice“ se zastavme. Byl prezentován jako kriminální a jeho klíčovým momentem byly tzv. poslanecké trafiky. Šlo přitom o přímý a brutální útok na základy svobody a demokracie. Za obviněním tří exposlanců a posléze i premiéra ČR stál (a stojí, případ ještě není uzavřen) neskrývaný „právní názor“, že policisté, prokurátoři (a následně i soudy) jsou kompetentní rozhodovat o tom, zda se jednání lidí shoduje s jejich nejlepším vědomím a svědomím, a vyvozovat z toho trestněprávní důsledky. (Jen tak mimochodem, na tomto přesvědčení stály i stalinské procesy - zatímco např. Hitlerův režim byl odporný a zrůdný, ale k procesům stalinského typu se ještě plně nepropracoval; nacistům v tomto ohledu chyběla orientální fantazie). V létě 2013 ještě zasáhl Nejvyšší soud, ale proces pokračuje a spěje k závěru. Pokud se toto pojetí prosadí, bude to znamenat, že pod rouškou prosazování spravedlnosti, Pravdy a Lásky se účelově

zpolitizuje výkon spravedlnosti. Soud nemá rozhodovat o mravnosti (např. obžalovaní poslanci v tomto případě určitě nebyli žádné vzory ctnosti), ale o trestnosti. Pokud se toho nebude držet, bude to precedens dosti úděsný. (Jen na okraj ještě poznamenávám, že státní zástupci z Olomouce a lidé z vedení ÚOOZ obrátili případ naruby: podle nich ve skutečnosti nevydírali zmínění poslanci Petra Nečase, ale naopak prý on uplácel je).

Takovéto přímé uplatňování morálky ve veřejném životě pomocí mocenských orgánů nakonec vždy nutně vede k policejnímu státu nebo mírněji řečeno k něčemu, co už nemá s demokracií společného nic než jakési mimikry. Vítězem v politickém klání, jehož podstatou mělo být přímé vnášení morálky do veřejného života, se nakonec logicky stává někdo, kdo by měl být daleko spíš odstrašujícím příkladem a předmětem zájmu „orgánů činných v trestním řízení“. A rozjíždí se politický vývoj, během něhož se demokracie, vláda lidu, průběžně a nenávratně mění v autokracii (vládu několika nezodpovědných jedinců), v oligarchii (vládu několika polistopadových zbohatlíků, zvláště jednoho) a v buranokracii (vládu sprostoty, hulvátství a arogance).

Náš hlavní problém není, že se naší společnosti a našim elitám nedostává morálky. Naší společnosti a našim elitám se nedostává živé, osobní víry, bez níž je morálka jen souborem prázdných floskulí. Mluvíme záměrně o víře ve zcela obecné podobě, jako o hlubokém osobním přesvědčení, za něž člověk ručí vším, co má. (Někteří ji ovšem navíc chápou konkrétněji a „tradičněji“, já taky). Problémem českého veřejného života, který přispěl ke zhroucení polistopadové demokracie, vůbec není nedostatek morálky, nýbrž propastná bezbožnost: přes všechny duté fráze o „Pravdě a Lásce“.

Takže shrnuji: „Velká Protikorupční Revoluce“, další etapa mého života, kterou už za svou vůbec, ani náhodou neberu, trvala v plné slávě od roku 2013, a trvá vlastně dodnes (pravomocný rozsudek ve věci „poslaneckých trafik“ z ní udělá revoluci permanentní).

Podstatou VPKR je – analogicky ke slavné von Clausewitzově definici války – „pokračování demokracie jinými prostředky“. Všechno spustila ČSSD, když boj proti politickému protivníkovi s využitím postkomunistických odborů přenesla na ulici. Jistě, v zásadě se to smí, mělo by se jen počítat se všemi možnými důsledky, např. s tím, že všechno nakonec vrtáku „spouštěčí“ spadne na hlavu, což byl právě případ sociálních demokratů. Přidali se léta nespokojení stoupenci Václava Havla: v politické seberealizaci nikdy nebyli moc úspěšní, daleko víc jim šlo od ruky něco rozmlátit než něco vytvořit, ale vždy se dokázali prosadit aspoň v části médií. A konečně „orgány činné v trestním řízení“ (tedy část policie a státních zastupitelstev). Nedá se popřít, že měly řadu důvodů ke kritice a nespokojenosti. Nebyl jen žádný důvod kvůli tomu bourat demokracii, zvláště když se tak stalo velmi efektivně, důkladně a zároveň – odpusťte mi to slovo – vlastně z blbosti.

A tak na jaře 2013 vyhlásili vedoucí policisté z ÚOOZ a státní zástupci z VSZ Olomouc veřejně a okázale na tiskové konferenci válku „korupční chobotnici“. Důsledkem tažení bylo odstoupení vlády, více než půlroční vládnutí kabinetu, který si nadiktoval prezident Zeman a který nikdy nedostal důvěru parlamentu, zhroucení Poslanecké sněmovny na základě narychlo spíchnuté ústavní novely a předčasné volby, které v hysterické atmosféře nelítostného protikorupčního zápasu úplně překreslily rozvržení politických sil v zemi. Dveře k moci se dokořán otevřely, ne ovšem pro ČSSD nebo Havlovy následníky, ale pro Andreje Babiše, jemuž tito lidé posloužili jako bezděčně nabídnutý výtah k moci. Andrej Babiš přitom propojuje ekonomiku s politikou způsobem zcela nebyvalým a učinil u nás z propojování a ekonomiky a politiky nejen možnost, ale vlastně i jakousi nutnost a společenskou normu.

Pokud jde o VPKR, je tedy dnes, po více než šesti letech, možné říci: to hlavní se už stalo.

Dnešní politické uspořádání ČR: Nové pořádky

Česká republika se tak propadla do další etapy své existence, do Nových pořádků. Termín vymyslel Andrej Babiš. Nový útvar, opakují a shrnuji, vypadá takto:

a) Ve veřejné sféře má dominantní postavení mocenský konglomerát (říká se mu občas ANOfert, to si já nevymyslel): obří podnik, silné politické uskupení, mocná mediální lobby. Mluvit o střetu zájmů je nemístná bagatelizace (projev nechumelismu, viz dále). Jeho podstatou je zcela brutální porušení rovnosti politické soutěže. Něco podobného do demokracie nepatří.

b) legislativu a exekutivu ovládají ANO, SPD, KSČM a Miloš Zeman. Prezident je tu jmenován na posledním místě vlastně neprávem, je to (fakticky a u nás už tradičně) zhmotněná „mimoústavní“ autorita, podpořená dnes přímou volbou. Taky to do demokracie nepatří. Vznikla jakási skrytá koalice, jejíž účastníci nespojuje ani tak ideologie, jako mocenské zájmy. Ideologickým pojítkem je jen nespoutaný populismus. Na tomto útvaru parazituje dále ČSSD, která opatřuje alibi zároveň sobě (držíme pozice a zároveň zachraňujeme demokracii) i tomuto politickému komplexu (přece jen máme svobodu, v koalici jsou i tradiční demokraté). Je to role hanebná a zároveň taky výraz bezmocnosti té strany.

c) Demokratická opozice („tradiční“, „standardní“ politické strany) je velmi oslabena, některé strany se setrvale pohybují na pokraji zániku. Tato opozice je navíc ve stavu „permanentní menšiny“ bez vyhlídky na

změnu, což dnešnímu režimu dodává povahu demokracie potěmkinské. Souvisí to snad s tím, že průzkumy veřejného mínění jsou zfixlované? Nemyslím, aspoň ne zcela, a volby se zatím pořád ještě zfixlovat nedají. Řekl bych jen, že průzkumy už prostě nefungují, neobsahují žádné moc relevantní informace. A že je to tím, že ani veřejné mínění už nějak nefunguje.

A navíc: tradiční strany se u nás od počátku polistopadového režimu těší trvalé nepřízni lidu i intelektuálních elit a smířily se s tím. Nepodařilo se jim v té situaci vytvořit si solidní členské zázemí, které přes všechny problémy strany na Západě dodnes mají. U nás fungují vlastně jen jako výtah k mocenským postům pro stranické papaláše. Jejich dnešní procentuální zisk v průzkumech tomu odpovídá.

K demokratickým stranám vzhledem ke svým tradicím a lepší minulosti patří i ČSSD. Třeba se jednou ještě vzpamatuje. Já osobně sem počítám i Zelené, prostě proto, že v polistopadové demokratické ČR byli v parlamentu i ve vládě a k demokratičnosti Starých pořádků přispěli. Nejsem stoupencem klausismu-vonhayekismu, a když se řekne sociální demokraté nebo zelení, nevidím rudě. Malicherný fanatismus je jedním z největších hříchů polistopadového vývoje.

A třeba se v budoucnu do této demokratické rodinky stran přihlásí ještě někdo další, nový.

Rozhodně sem ovšem nepatří „Piráti“, strana Nových pořádků, která se veze na Babišově ideologii (dřív nám vládli politici, co nemakali a kradli, teď přicházíme my obyčejní lidé, abychom udělali pořádek: obvyklá rétorická finta všech, co přicházejí zničit demokracii pod záminkou, že ji obrodí, ať už jsou zrovna zabarvení do ruda, do černa, do hněda nebo do technokratična). Piráti například letos spolupracovali s komunisty na hanebném usnesení PS o „zločinech privatizace“ (tj. vlastně o údajné zločinnosti polistopadového režimu) a dokonce usnesení ještě „vylepšili“, tedy přitvrdili.

Systém politických stran Nových pořádků se tedy stabilizoval. Vzniká tu jakási falešná pluralita, něco jako simulace demokracie, která se začíná nápadně podobat politické tváři Putina Ruska: v čele silná populistická „centrální“ strana, která vlastně moderuje politiku: napravo se rýsuje nová pravice (Trikolora mladého Klause), nalevo ČSSD, která v sobě nese velký potenciál proměny v politicích jako jsou pp. Zimola, Hašek nebo Foldyna. Pak tu je SPD (obdoba ruské Liberálně demokratické strany Vladimira Žirinovského) a KSČM (stejně jako ruští komunisté zkamenělina bolševické minulosti). A dosud zbývají ještě trosky demokratických stran, které se v Rusku za Putina nakonec všechny propadly do mimoparlamentní nicoty.

d) Zbývá ještě zmínit zdevastovaná média : část jich skoupil Babiš, část je znehodnocena zhroutilím ČSSD (Právo, silný ruský vliv v něm byl aspoň v zahraničně politické části cítit už dávno předtím). Veřejnoprávní média můžou fungovat jen ve vyváženém demokratickém politickém prostředí: dominance stran Nových pořádků nakonec vede nutně k průběžné devastaci mediálních rad a představa o „nepolitický“ vytvářených radách by jak vidno v našich poměrech nevedla k ničemu jinému než k nestydatému lobbismu různých zájmových uskupení. Bakalovská média - Hospodářské noviny, Aktuálně.cz, Respekt - se už v rozpadu Velké Protikorupční Revoluce doširoka otevřela nechumelismu (viz dále) a stala se jeho hlavními hlasateli. Kvete tu havlovský kult (nápodoba toho prvorepublikánského, masarykovského: copak demokracie v těchto končinách nemůže existovat bez podobných kultů, to je přece chování nedůstojné dospělých lidí!). V Respektu se svého času nestyděli prosazovat zásadu „demokraté, spojte se s Babišem“. Nezávislá média působí jen na internetu a bojují o holý život. Vzhledem k tomu, že aspoň trochu nezávislá média existují tu a tam dokonce i v Rusku (náš nechtěný předobraz, i pokud jde o politický systém), budou zřejmě ta naše nějak vegetovat i nadále.

e) Pokud jde o nezávislé iniciativy, je tu dnes hlavně jedna, „Milion chvilék“. Má dominantní pozici především kvůli perfektně zvládnutým sociálním sítím. V souvislosti s tím, jak se prosadila, sílí v tomto prostředí něco jako spontánní program: totiž heslo „v jednotě je síla“. Považuji je za nebezpečné a zavádějící. Nikoli v jednotě, ale v politické pluralitě je síla. To platí i pro dejme intelektuální background tohoto dění. Za zmínku stojí „Prague Business Club“. Existuje už od počátku tisíciletí a sdružuje podnikatele, ovšem ne ty úplně největší (jako vhodné označení mi připadá „drobní miliardáři“). Někdy v roce 2014 vznikla jeho politická odnož, „Pátečníci.cz“. Protože prezident-předobraz tohoto uskupení zemřel v roce 1937, zastává nyní prezidentskou funkci JUDt. Marvanová. K „Milionu chvilék“ má toto uskupení nejspíš docela blízko.

Posledním úspěchem Milionu chvilék byla (bez jakékoli ironie) obrovská demonstrace na Letenské pláni na podporu justice (v první řadě státních zástupců). Státní zástupci (ne všichni) se po prázdninách odvdělili zastavením trestního stíhání Andreje Babiše a spol. ve věci Čapí hnízdo. (Formálně lze toto rozhodnutí ještě zvrátit. Řekl bych, že to bude poměrně obtížné). Zdá se, že i nezávislé iniciativy v tomto pojetí patří tak trochu – nechtěně! - k naší potěmkinské demokracii. Papalášů Nových pořádků mohou před světem říkat: podívejte se, co všechno se u nás smí!

f) Zatím sice v důležitých věcech ještě funguje nezávislá soudní moc ; ukázkový případ: nález Ústavního soudu ve věci zdanění finančních náhrad církvím a náboženským společnostem. Nezávislá soudní moc ovšem

může trvale a spolehlivě fungovat jen v demokratickém politickém prostředí. A tím Nové pořádky, jak z předchozího plyne, v dnešní podobě už ani náhodou nejsou.

g) A úplně nakonec zahraničně politický kontext, v němž probíhá rozklad české demokracie. Dnes, kdy vzpomínáme na události roku 1989, je třeba zdůraznit: vývoj je zcela jiný než tehdy, a to zrcadlově obrácený. To, co jsme vděčně přijali v roce 1989 – Rusové v defenzivě, mohutná podpora naší opozice ze Západu – je dnes pasé. Západní společenství je poměrně nestabilní (mj. i pro dosud nezvládnutou migrační krizi, kvůli iracionální zahraniční politice prezidenta Trumpa, kvůli problémům s brexitem ad.). Úměrně tomu naopak roste drzost a spontánní spolupráce autoritativních států jako je Čína, Rusko, Írán, Turecko. Zažíváme tedy něco jako „Sametovou revoluci naruby“? To by byl ukvapený závěr, vývoj západního demokratického společenství byl odjakživa nekončící řetěz krizí. Řekl bych jen, že nějakou výraznou podporu českých demokratů proti Novým pořádkům odtud v dohledné době nelze očekávat. Mají své problémy a tomu, co se děje u nás, moc nerozumějí (jak by mohli, když si pořádně nerozumíme ani my sami).

Aby nedošlo k omylu, zdůrazňuji: přesto je západní společenství naše, jsme jeho součástí a musíme je držet. I poroto, že je v něm (na rozdíl od různých orientálních despocií, některé jsem před chvílkou vyjmenoval) možná zásadní a nezávislá kritika. V tom spočívá podstata Západu. „Euroskepticismus“ pro nás není východisko ani řešení, je to jen příznak naší prohnulosti, našeho rozkladu a rozvratu.

Společná ideologie: nechumelismus

Společnou ideologií „Nových pořádků“ je nechumelismus. Je plodem VPKR a sdílají ji skoro všichni lidé veřejně činní, včetně části novinářů nezávislých na Babišovi a zbytků demokratické opozice. Nic strašného se prý neděje, nějakých větších politických reforem netřeba. Je to výraz hluboké, živelné demoralizace českých politických a intelektuálních elit. Spolu s tezí „v jednotě je síla“ vytváří ideové zázemí Nových pořádků.

Bylo by ovšem jednak chyba a jednak projev alibismu, kdyby si lidé nesoucí hlavní díl zodpovědnosti za dnešní situaci, „elity“ (politici, novináři a publicisté, ti, co se angažují v nezávislých aktivitách, tj. např. i já) vykládali situaci tak, že se elity jen přizpůsobují náladám „veřejnosti“. Ve skutečnosti je to jako vždycky úplně naopak: tak, že se veřejnost se inspirovává náladami (tedy „blbým náladami“, jak říkal Havel), které vládou v elitách. Jistě, ústavním institucím počínaje prezidentem a konče oběma komorami parlamentu (u nich je to velmi neobvyklé) důvěřuje podle průzkumů dnes hodně lidí a stav je setrvalý. Podle jiného průzkumu v ČR se u nás poměrně málo lidí (např. i ve srovnání nejen se Slovenskem, Maďarskem a Rumunskem, ale i se SRN) obává o osud demokracie. Jenže to neznamená, že nefunguje veřejnost, nýbrž že nefungují ti, co by ji měli inspirovat. Se svým nechumelismem působí jako narkotizéři.

Důsledek této narkózy je, že roste naše hrdost (tj. hrdost občanů ČR na svůj stát). V říjnu ji měřili v CVVM a zjistili, že od r. 2015 opět stoupla o 6% a je nejvyšší od roku 2007. Ještě hrdějšími jsme byli už jen v r. 2005.

Musím se přiznat, že o smysluplnosti stanovení momentálního koeficientu hrdosti občanů na svůj stát pochybuji. O tom, kam se člověk narodí, nerozhoduje on. Zároveň to, že se někam narodí, znamená závazek, že se bude starat o to, aby společenství, do něhož patří, se pohybovalo od horšího k lepšímu a ne naopak. A hrdý může být nanejvýš na to, když se mu aspoň trošku povede k tomu přispět. Zatím se pohybuje setrvalě opačným směrem.

Co se vlastně v dnešní situaci dá dělat?

Odpověď „nic“ se vnucuje sama od sebe. Zároveň je zjevné, že je to odpověď nepřijatelná a nepřipustná. Na druhé straně teď sotva dokážu zformulovat něco jiného než pár základních věcí: totiž co v této dosti ohavné situaci považují jako občan za nejnaléhavější. Snad i to může být k něčemu užitečné.

To, oč má jít, je odstranění Nových pořádků a obnovení polistopadového demokratického režimu. K projektu jako budování něčeho, co by zároveň překonalo nedostatky „Starých pořádků“ (polistopadové demokracie) a napravilo tak trošku i „chyby“, k nimž došlo za posledních dejme tomu 6-7 let, mám hlubokou nedůvěru. Nějak moc mi připomínají logiku reformně komunistických projektů z šedesátých let minulého století nebo logiku Havlových úvah z Moci bezmocných (je třeba překonat najednou jak „posttotalismus“, tak zkorumpovanou buržoazní demokracii). Je to vyčuraná manýra. Ve skutečnosti jde o totéž, oč šlo v roce 1989: zbourat dosavadní pořádky (tedy dnes ty, co si říkají „Nové“) a obnovit liberální a demokratickou společnost. Jsme v situaci, kdy není třeba vymýšlet žádné inovace, je to cesta do orientálních pekel. To je základní, technické poučení z toho, co v posledních desetiletích vyváděli různí reformátoři komunismu i reformátoři demokracie.

Problém, který je třeba řešit, není morální, ale politický. Jistě, v demokratickém státě by mělo mít v poslední instanci nad politikou navrch právo (i proto je obecné pojetí prezidentské funkce u nás od r. 1918 dodnes zcela zcestné). Zároveň však platí, že podmínkou fungujícího práva je fungující demokratická politika.

V konkrétní rovině si dovedu představit dvě věci:

Za prvé, Poslanecká sněmovna, v níž dominují Nové pořádky, zablokovala před časem ústavní žalobu na prezidenta Zemana. Fakticky nepostižitelný prezident je v Nových pořádcích klíčová figura, protože ztělesňuje dominanci exekutivy nad soudní mocí, což je základní znak despotie. Proto je nutné využít všechny prostředky, které občanům dávají ústava a zákony, k tomu, aby byla podána nová ústavní žaloba, a to tentokrát ne kvůli hrubému porušení ústavy, ale pro soustavné „jednání proti demokratickému řádu“ České republiky. Takové jednání je v naší ústavě zahrnuto pod pojem „velezrada“. Z hlediska faktické převahy exekutivy nad spravedlností to velezrada na demokracii opravdu je. Nejde o to, zda se to podaří prosadit zítra, pozítří, za rok či později. Jde o to, že problém musí zůstat otevřen, musí se řešit, musí zůstat živý. A jde o to, že občan má právo působit na politiky, kteří ho v politickém rozhodování o této věci (ústavní žaloba) zastupují, všemi prostředky, jež mu ústava a zákony dávají k dispozici. Ostatně, tito zastupitelé jsou taky občané.

Za druhé: odstranění Nových pořádků a obnova polistopadové demokratické České republiky jsou myslitelné a dosažitelné jen dlouhodobým politickým úsilím na všech úrovních života společnosti. Konečnou stanicí tohoto úsilí jsou volby, zároveň je tu stále, bez ohledu na volby, prostor pro iniciativu a „každodenní drobnou politickou práci“ jednotlivců, spolků, občanských sdružení, politických stran.

Aby to vše vůbec bylo možné, měl by tu být prostor pro setkávání těch, kteří jsou připraveni bránit Českou republiku proti Novým pořádkům. Jakási platforma pro spolupráci různých. Platí, že nikoli v jednotě, ale v pluralitě je síla. A jen na okraj podotýkám, že náměstí se k těmto účelům moc nehodí. Něco podobného zatím ani náhodou nemáme.

Z takových setkávání by snad nakonec mohlo vzniknout něco jako společný program. Východiskem by přitom mělo být: „Anibabiš“, „Antizeman“ a žádný nechumelismus.

Zničili jsme si svou indolencí demokracii a musíme ji tedy obnovit.

Je samozřejmé, že politické strany se musí soustavně vyjadřovat k dílčím problémům, které jsou zrovna na pořadu dne, musí dělat každodenní politiku. Ale každodenní politika, která neguje zásadní principy a zamlouvá obří problém, v němž se naše společnost v posledních šesti-sedmi letech octla, je nejen nesmyslná, ale zároveň i nemravná.

16. listopadu 2019; psáno pro Forum 24

URL| <http://bohumildolezal.cz/texty/rs3794.html>

Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse

16.11.2019 nasepraha10.cz str. 00

Ota Mrákota

Je hlas i tvář znají miliony Čechů. Pavel Pouliček (45) byl prvním „nováckým“ sportákem a starší jej pamatují i z Kolotoče. V kategorii sportovní komentátor má 7 cen Týtý. Sport miluje a uhranul jej golf – řídí golfovou TV i promotérskou firmu, pořádající mj. i tu největší golfovou akci u nás. Ač se známe 20 let, až nyní jsme si povídali nejen o golfu..., v rozhovoru pro Naši Prahu se Pavel rozpovídal i o problémech města, ve kterém je spokojený, ale ničí ho chaos v dopravě či kolony.

Jan Bělohubý

My dva nemůžeme začít jinak - jak ses ke golfu, jež je dnes i tvou profesí, vlastně dostal?

Ke golfu jsem se dostal v srpnu v roce 1997, díky mé tehdejší hlavní profesi. Ostatně myslím, že tehdy jsme se seznámili s golfem i spolu i my dva... Měl jsem tu čest moderovat závěrečný den turnaje Czech Open v rámci série European Tour na Karlštejně. O golfu jsem měl povrchní znalosti, co bylo nutné, ale v životě by mě nenapadlo, že to bude sport, který ovlivní můj další život a stane se mým zaměstnáním. V průběhu dne probíhal program pro diváky a hosty, zapojil jsem se do takzvané akademie, kterou vedl profesionál Honza Juhaniak. Půjčil mi hole, řezal jsem do míčků celé odpoledne a hned na příští týden jsem si objednal trénink. Pak už to šlo rychle. Na golfu jsem byl pořád. Po více než 20 letech jsem dnes u golfu vlastně 24 hodin jako výkonný ředitel společnosti Relmost, která chystá už sedmý ročník D+D REAL Czech Masters v Albatross Golf Resortu u Prahy.

Je to turnaj, který patří právě do téže nejvyšší série European Tour. Takže kruh se uzavře! Společnost Relmost, jejímž majitelem je Petr Dědek, pořádá v Česku kromě Czech Masters další dva turnaje série Challenge Tour, to je stupeň pod European Tour. Organizujeme také největší turnaj na Slovensku pod názvem Slovakia Challenge. Všechno jsou to turnaje profesionálů, čili se hraje o takzvané peníze. Jsou to ryze sportovní akce. Ostatně i vaše Naše Praha je mediálním partnerem asi. V ní se hraje o 1 milion eur. Letos přišlo na Albatross během čtyř dnů 32.047 diváků.

Takovou velkou akcí podporujete i turistiku...

Jak s oblibou říkám, když vysvětluji, kam bych zařadil Czech Masters, je to jako velmi dobře obsazený turnaj ATP v tenise nebo jako závod světového poháru. Ano, tím podporujeme i turistiku - žel opakovaně narážíme na magistrátu na to, že vlastně turistiku není nutné propagovat, protože turistů je v Praze dost. Promiňte, ale co je to za blábol? Pořád je nutné bojovat o každého turistu, zákazníka a mít co nejpestřejší skladbu turistů. Kromě turnajů pod společností skupiny Petra Dědka spadá také televize Golf Channel, která vysílá v Česku a na Slovensku přes 11 let. Tam mám na starosti program a provoz. Jsme exkluzivní vysílatel veškerých golfových přenosů, s českým komentářem a českým obsahem. Relmost přímo podporuje hned i několik hráčů, patří k nim Stanislav Matuš, letos nejlepší Čech na Challenge Tour, Filip Mrůzek a další. Samozřejmě můj velký obdiv patří Kláře Spilkové, která je výkladní skříní českého golfu na nejvyšší americké sérii. Když jsme u jmen: každoročně náš srpnový turnaj zahajujeme golfovou exhibicí hlavních hvězd na Vltavě. V uplynulých 6 letech turnaj hrály ikony jako Ernie Els, John Daly, Lee Westwood. A jelikož se již nadechuje k jisté otázce, řeknu ti to rovnou. Ano, co se týká Tigera Woodse v Česku, pracujeme na tom, ale bude to ještě chvíli trvat.

Odhaduji, že asi nebude moc sportů, které by se ti nelíbily, ale poznamenal tě golf tedy zásadně?

Osudové bylo na začátku úplně všechno. Vztah s golfem a European Tour byly naprosto určující. Před těmi 22 lety bylo v Česku pár hřišť a golfový boom teprve za dveřmi. Stal jsem se členem klubu v Motole, bez členství tenkrát nešlo hrát turnaje, navíc v Motole dávali velké slevy studentům. Mně bylo 22 a studoval jsem na fakultě žurnalistiky, tak jsem toho využil. Ale pro turnaje jsem si oblíbil dvě hřiště – jmenovaný Karlštejn a Mariánské Lázně. Mariánky jsou pro mě srdcovka pořád pro svou starobylost, prostředí, atmosféru, tradici. Od té doby vyrostly desítky nových areálů po celé republice a hodně se změnilo. Pro mě je golf ve srovnání se začátky na konci 90. let a teď vlastně masový sport. Když bych měl říct, které hřiště aktuálně považuji za top, bude to právě Albatross. Je to komplexní hřiště ve špičkové kvalitě na světové úrovni a mě k němu pojí hlavní turnaj, který tam pořádáme.

Co ti vlastně dává „snobský“ golf? Co jiné sporty? Tráví se sportovním tátou vaše rodinné aktivity i dcer a?

Golf je sport na celý život. Někdo může říct drahý, snobský, a že to vlastně není žádný sport. Vyjmenoval bych spoustu předsudků a mýtů spojených s golfem. Co se týká nákladů, lyžování je určitě dražší. Golf hraje čím dál více mladších lidí, jak ukazují statistiky České golfové federace. Rozhodně to není zábava na procházce. Musí se to prostě zkusit, jako se to přihodilo mně. Ale není to jediný sport. Odmalička se věnuji basketbalu. Ještě před revolucí jsem hrál v týmu Spartak Karlín Dukla. Byl to příšerný název, pak se z toho stala Čechie Karlín. Dva roky jsem hrál dorosteneckou ligu za Spartu a teď se chodím vypotit jednou za týden do pražské soutěže za Sokol Královské Vinohrady. K tomu sálový fotbal na Pankráci, to je tradice, kterou jsme založili s kolegy z Novy v roce 95 a držíme to každý týden ve stejný den, samozřejmě s významnou obměnou hráčů. Ale zakladatelské jádro zůstalo. Když tak bilancuju, tradiční jsou taky moje fotbaly od jara do podzimu za tým Amfory. Jak slyšíte, mám rád, když se věci moc nemění. To u mě platí v životě obecně. Nemám rád změny, potřebuji stabilitu a vyrovnanost. Ale abych nemluvil pořád jako nějaký pamětník, na to bude ještě čas. Mám radost, že i 6letá dcera je všestranná a právě aktivity spojené s rodinou, to je hlavní hobby.

Rozumím, že jsi sportovně „obšancoval“ celou Prahu. Přidáš ještě své další lokality od dětství?

Jsem rodilý Pražák, na svět jsem přišel v podolské porodnici a do 18 let bydlel ve Vysočanech. Tenkrát to byla hodně zaprášená čtvrť. Dvě ulice za domem stálo ČKD (dneska O2 aréna a obchodní centrum Harfa), kousek od Rokytky kolem které byly skládky. Mezi nimi byl rybník, kam jsme s tátou v zimě chodili bruslit, fotbal jsem hrál na Pragovce, tehdy škvárové. Měli jsme tam tělocviku se základkou. Chodil jsem do jazykové školy, která se jmenovala Jožky Jabůrkové. Prostě právě z pohledu dnešní generace. Následoval gympl na Proseku v Litoměřické a po něm žurnalistika na Smetanově nábřeží. Sport byl odmalička součástí. Fandili jsme s tátou Bohemce, chodili na hokej do Holešovic na Spartu, kam jsme měli permanentku několik sezón. Stálá místa pár řad nad střídačkou Sparty. Tohle všechno dost zásadně určilo mojí touhu být sportovcům nablízku jako sportovní novinář.

Jak z pohledu Pražáka hodnotíš svá bydliště a co tě štve na okolí tvého posledního?

Z Vysočan jsem se osamostatnil a bydlel v domě na rohu Drtinky a Holečkovy na Smíchově. Měl jsem všechno kousek, do školy, do práce, za zábavou. Pak bylo stěhování na pár let na Velkou Ohradu, pak aetapa v

Ďáblíčích a posledních 12 let žiju na starém Barrandově, což jsou vlastně katastrálně Hlubočepy. Je to úžasné místo v těsné blízkosti centra a s přírodou za domem. I když o té blízkosti do centra poslední měsíce pochybuju, protože co způsobila oprava asi 200 metrového úseku při sjezdu k Barrandovskému mostu, to je katastrofa. Neumím pochopit, že opravy na takto exponovaných místech nemají „expresní“ režim. Současný stav dopravy v návaznosti na nepochopitelnou nekoordinaci oprav dělají z města jedno parkoviště. Do toho byla jednosměrná uzavírka úseku mezi Smíchovským nádražím a lihovarem na Smíchově, takže auta si hledala cestu přes údolí Hlubočep nebo jezdila v protisměru od nás dolů. Totální amatérismus, ale hlavně nezáměr vyřešit věci rychle. Když odbočím k opravám silnic obecně. Ptal jsem se jednoho experta přes silniční stavby, proč jsou v některých opravovaných úsecích cedule „technologická přestávka“. Odpověděl mi, že vlastně mimo jiné proto, aby se oddálilo dokončení stavby! Vše je o způsobu vypsání zakázky. Musíte dodržet termín, ale nemusíte spěchat, abyste opravu dokončili dřív. Pokud je tohle skutečnost, nemám slov.

Vraťme se k Praze rok po volbách: kdybys byl primátorem ty a teď, co bys změnil, nejlépe okamžitě?

Teď hned bych zrychlil výstavbu nebo rekonstrukci všech dopravních cest. Jak jsem výše popsal. Skoro půl roku jezdím kvůli 200 metrům o 40 minut déle z Barrandova na Smíchov. Každé ráno! Zrevidoval bych a podíval se na to, proč je Praha jedno velké staveniště. Neprospívá to ekologii. Nepřispívá to náladě obyvatelů. Dopravní situace u nás v rodině ovlivňuje i to, kam dát dceru na kroužky, abychom tam měli vůbec šanci dojet. Jsou to hodiny v kolonách. Obecně, zkoordinovat stavby a začít myslet na lidi. Někde jsem četl, že se chystá nový most přes Vltavu někde v Podolí? To je dobře, ale proč má být jen pro pěší a cyklisty? Co třeba myslet na to, že když se bude jednou opravovat Barrandův, Praha zkolabuje. Tak proč by ten nový most nemohl být dimenzovaný i na automobilovou dopravu, která by se na něm otvírala vždy, když v Praze nastane dopravní kolaps z důvodu oprav a rekonstrukcí. Proč se takhle nemyslí? Ano, bude to dražší, ale bude to logická investice do budoucnosti.

A poslední nejnmutnější otázka - co se ti v Praze líbí?

Až na uvedené výhrady, jsem tu naprosto spokojený.

Medailon: Pavel Pouliček

23. 9. 1974, výška 198 cm žurnalistika, **fakulta sociálních věd** UK ředitel firmy organizující Czech Masters a televize Golf Channel, bývalý novinář, moderátor, mediální konzultant ženatý, dcera Sofie 6 let

URL| <http://www.nasepraha10.cz/zpravy-13/pavel-poulicek-pracujeme-i-na-prijezdu-tigera-w>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nasepraha10.cz

Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse

16.11.2019 nasepraha10.cz str. 00

Ota Mrákota

Jeho hlas i tvář znají miliony Čechů. Pavel Pouliček (45) byl prvním „nováckým“ sportákem a starší jej pamatují i z Kolotoče. V kategorii sportovní komentátor má 7 cen Týty. Sport miluje a uhrnul jej golf – řídí golfovou TV i promotérskou firmu, pořádající mj. i tu největší golfovou akci u nás. Ač se známe 20 let, až nyní jsme si povídali nejen o golfu..., v rozhovoru pro Naši Prahu se Pavel rozpovídal i o problémech města, ve kterém je spokojený, ale ničí ho chaos v dopravě či kolony.

Jan Bělohubý

My dva nemůžeme začít jinak - jak ses ke golfu, jež je dnes i tvou profesí, vlastně dostal?

Ke golfu jsem se dostal v srpnu v roce 1997, díky mé tehdejší hlavní profesi. Ostatně myslím, že tehdy jsme se seznámili s golfem i spolu i my dva... Měl jsem tu čest moderovat závěrečný den turnaje Czech Open v rámci série European Tour na Karlštejně. O golfu jsem měl povrchní znalosti, co bylo nutné, ale v životě by mě nenapadlo, že to bude sport, který ovlivní můj další život a stane se mým zaměstnáním. V průběhu dne probíhal program pro diváky a hosty, zapojil jsem se do takzvané akademie, kterou vedl profesionál Honza Juhaniak. Půjčil mi hole, řezal jsem do míčků celé odpoledne a hned na příští týden jsem si objednal trénink. Pak už to šlo

rychle. Na golfu jsem byl pořád. Po více než 20 letech jsem dnes u golfu vlastně 24 hodin jako výkonný ředitel společnosti Relmost, která chystá už sedmý ročník D+D REAL Czech Masters v Albatross Golf Resortu u Prahy. Je to turnaj, který patří právě do téže nejvyšší série European Tour. Takže kruh se uzavřel! Společnost Relmost, jejímž majitelem je Petr Dědek, pořádá v Česku kromě Czech Masters další dva turnaje série Challenge Tour, to je stupeň pod European Tour. Organizujeme také největší turnaj na Slovensku pod názvem Slovakia Challenge. Všechno jsou to turnaje profesionálů, čili se hraje o takzvané prize money. Jsou to ryze sportovní akce. Ostatně i vaše Naše Praha je mediálním partnerem asi. V ní se hraje o 1 milion eur. Letos přišlo na Albatross během čtyř dnů 32.047 diváků.

Takovou velkou akcí podporujete i turistiku...

Jak s oblibou říkám, když vysvětluji, kam bych zařadil Czech Masters, je to jako velmi dobře obsazený turnaj ATP v tenise nebo jako závod světového poháru. Ano, tím podporujeme i turistiku - žel opakovaně narážíme na magistrátu na to, že vlastně turistiku není nutné propagovat, protože turistů je v Praze dost. Promiňte, ale co je to za blábol? Pořád je nutné bojovat o každého turistu, zákazníka a mít co nejpestřejší skladbu turistů. Kromě turnajů pod společností skupiny Petra Dědka spadá také televize Golf Channel, která vysílá v Česku a na Slovensku přes 11 let. Tam mám na starosti program a provoz. Jsme exkluzivní vysílatel veškerých golfových přenosů, s českým komentářem a českým obsahem. Relmost přímo podporuje hned i několik hráčů, patří k nim Stanislav Matuš, letos nejlepší Čech na Challenge Tour, Filip Mrůzek a další. Samozřejmě můj velký obdiv patří Kláře Spilkové, která je výkladní skříní českého golfu na nejvyšší americké sérii. Když jsme u jmen: každoročně náš srpnový turnaj zahajujeme golfovou exhibicí hlavních hvězd na Vltavě. V uplynulých 6 letech turnaj hrály ikony jako Ernie Els, John Daly, Lee Westwood. A jelikož se již nadechuješ k jisté otázce, řeknu ti to rovnou. Ano, co se týká Tigera Woodse v Česku, pracujeme na tom, ale bude to ještě chvíli trvat.

Odhaduji, že asi nebude moc sportů, které by se ti nelíbily, ale poznamenal tě golf tedy zásadně?

Osudové bylo na začátku úplně všechno. Vztah s golfem a European Tour byly naprosto určující. Před těmi 22 lety bylo v Česku pár hřišť a golfový boom teprve za dveřmi. Stal jsem se členem klubu v Motole, bez členství tenkrát nešlo hrát turnaje, navíc v Motole dávali velké slevy studentům. Mně bylo 22 a studoval jsem na fakultě žurnalistiky, tak jsem toho využil. Ale pro turnaje jsem si oblíbil dvě hřiště – jmenovaný Karlštejn a Mariánské Lázně. Mariánky jsou pro mě srdcovka pořád pro svou starobylost, prostředí, atmosféru, tradici. Od té doby vyrostly desítky nových areálů po celé republice a hodně se změnilo. Pro mě je golf ve srovnání se začátky na konci 90. let a teď vlastně masový sport. Když bych měl říct, které hřiště aktuálně považuji za top, bude to právě Albatross. Je to komplexní hřiště ve špičkové kvalitě na světové úrovni a mě k němu pojí hlavní turnaj, který tam pořádáme.

Co ti vlastně dává „snobský“ golf? Co jiné sporty? Tráví se sportovním tátou vaše rodinné aktivity i dcer a?

Golf je sport na celý život. Někdo může říct drahý, snobský, a že to vlastně není žádný sport. Vyjmenoval bych spoustu předsudků a mýtů spojených s golfem. Co se týká nákladů, lyžování je určitě dražší. Golf hraje čím dál více mladších lidí, jak ukazují statistiky České golfové federace. Rozhodně to není zábava na procházce. Musí se to prostě zkusit, jako se to přihodilo mně. Ale není to jediný sport. Odmalička se věnuji basketbalu. Ještě před revolucí jsem hrál v týmu Spartak Karlín Dukla. Byl to příšerný název, pak se z toho stala Čechie Karlín. Dva roky jsem hrál dorosteneckou ligu za Spartu a teď se chodím vypotit jednou za týden do pražské soutěže za Sokol Královské Vinohrady. K tomu sálový fotbal na Pankráci, to je tradice, kterou jsme založili s kolegy z Novy v roce 95 a držíme to každý týden ve stejný den, samozřejmě s významnou obměnou hráčů. Ale zakladatelské jádro zůstalo. Když tak bilancuju, tradiční jsou taky moje fotbaly od jara do podzimu za tým Amfory. Jak slyšíte, mám rád, když se věci moc nemění. To u mě platí v životě obecně. Nemám rád změny, potřebuji stabilitu a vyrovnanost. Ale abych nemluvil pořád jako nějaký pamětník, na to bude ještě čas. Mám radost, že i 6letá dcera je všestranná a právě aktivity spojené s rodinou, to je hlavní hobby.

Rozumím, že jsi sportovně „obšancoval“ celou Prahu. Přidáš ještě své další lokality od dětství?

Jsem rodilý Pražák, na svět jsem přišel v podolské porodnici a do 18 let bydlel ve Vysočanech. Tenkrát to byla hodně zaprášená čtvrť. Dvě ulice za domem stálo ČKD (dneska O2 aréna a obchodní centrum Harfa), kousek od Rokytky kolem které byly skládky. Mezi nimi byl rybník, kam jsme s tátou v zimě chodili bruslit, fotbal jsem hrál na Pragovce, tehdy škvárové. Měli jsme tam tělocvičky se základkou. Chodil jsem do jazykové školy, která se jmenovala Jožky Jabůrkové. Prostě pravěk z pohledu dnešní generace. Následoval gympl na Proseku v Litoměřické a po něm žurnalistika na Smetanově nábřeží. Sport byl odmalička součástí. Fandili jsme s tátou Bohemce, chodili na hokej do Holešovic na Spartu, kam jsme měli permanentku několik sezón. Stálá místa pár řad nad střídačkou Sparty. Tohle všechno dost zásadně určilo mojí touhu být sportovcům nablízku jako sportovní novinář.

Jak z pohledu Pražáka hodnotíš svá bydliště a co tě štve na okolí tvého posledního?

Z Vysočan jsem se osamostatnil a bydlel v domě na rohu Drtinky a Holečkovy na Smíchově. Měl jsem všechno kousek, do školy, do práce, za zábavou. Pak bylo stěhování na pár let na Velkou Ohradu, pak aetapa v Ďáblicích a posledních 12 let žiju na starém Barrandově, což jsou vlastně katastrálně Hlubočepy. Je to úžasné místo v těsné blízkosti centra a s přírodou za domem. I když o té blízkosti do centra poslední měsíce pochybuju, protože co způsobila oprava asi 200 metrového úseku při sjezdu k Barrandovskému mostu, to je katastrofa. Neumím pochopit, že opravy na takto exponovaných místech nemají „expresní“ režim. Současný stav dopravy v návaznosti na nepochopitelnou nekoordinaci oprav dělají z města jedno parkoviště. Do toho byla jednosměrná uzavírka úseku mezi Smíchovským nádražím a lihovarem na Smíchově, takže auta si hledala cestu přes údolí Hlubočep nebo jezdila v protisměru od nás dolů. Totální amatérismus, ale hlavně nezáměr vyřešit věci rychle. Když odbočím k opravám silnic obecně. Ptal jsem se jednoho experta přes silniční stavby, proč jsou v některých opravovaných úsecích cedule „technologická přestávka“. Odpověděl mi, že vlastně mimo jiné proto, aby se oddálilo dokončení stavby! Vše je o způsobu vypsání zakázky. Musíte dodržet termín, ale nemusíte spěchat, abyste opravu dokončili dřív. Pokud je tohle skutečnost, nemám slov.

Vraťme se k Praze rok po volbách: kdybys byl primátorem ty a teď, co bys změnil, nejlépe okamžitě?

Ted hned bych zrychlil výstavbu nebo rekonstrukci všech dopravních cest. Jak jsem výše popsal. Skoro půl roku jezdím kvůli 200 metrům o 40 minut déle z Barandova na Smíchov. Každé ráno! Zrevidoval bych a podíval se na to, proč je Praha jedno velké staveniště. Neprospívá to ekologii. Nepřispívá to náladě obyvatelů. Dopravní situace u nás v rodině ovlivňuje i to, kam dát dceru na kroužky, abychom tam měli vůbec šanci dojet. Jsou to hodiny v kolonách. Obecně, zkoordinovat stavby a začít myslet na lidi. Někde jsem četl, že se chystá nový most přes Vltavu někde v Podolí? To je dobře, ale proč má být jen pro pěší a cyklisty? Co třeba myslet na to, že když se bude jednou opravovat Barrandák, Praha zkolabuje. Tak proč by ten nový most nemohl být dimenzovaný i na automobilovou dopravu, která by se na něm otvírala vždy, když v Praze nastane dopravní kolaps z důvodu oprav a rekonstrukcí. Proč se takhle nemyslí? Ano, bude to dražší, ale bude to logická investice do budoucnosti. A poslední, v podstatě nejnütnější otázka - co se ti v Praze líbí?

Až na uvedené výhrady, jsem tu naprosto spokojený.

Medailon:Pavel Pouliček

23. 9. 1974, výška 198 cm žurnalistika, **fakulta sociálních věd** UK ředitel firmy organizující Czech Masters a televize Golf Channel, bývalý novinář, moderátor, mediální konzultant ženatý, dcera Sofie 6 let

URL| <http://www.naseprahacentrum.cz/zpravy-45/pavel-poulicek-pracujeme-i-na-prijezdu-tigera-w>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nasepraha10.cz

Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse

16.11.2019 nasepraha3.cz str. 00

Ota Mrákota

Jeho hlas i tvář znají miliony Čechů. Pavel Pouliček (45) byl prvním „nováckým“ sportákem a starší jej pamatují i z Kolotoče.

V kategorii sportovní komentátor má 7 cen Týtý. Sport miluje a uhrnul jej golf – řídí golfovou TV i promotérskou firmu, pořádající mj. i tu největší golfovou akci u nás. Ač se známe 20 let, až nyní jsme si povídali nejen o golfu..., v rozhovoru pro Naši Prahu se Pavel rozpovídal i o problémech města, ve kterém je spokojený, ale nič ho chaos v dopravě či kolony.

Jan Bělohubý

My dva nemůžeme začít jinak - jak ses ke golfu, jež je dnes i tvou profesí, vlastně dostal?

Ke golfu jsem se dostal v srpnu v roce 1997, díky mé tehdejší hlavní profesi. Ostatně myslím, že tehdy jsme se seznámili s golfem i spolu i my dva... Měl jsem tu čest moderovat závěrečný den turnaje Czech Open v rámci série European Tour na Karlštejně. O golfu jsem měl povrchní znalosti, co bylo nutné, ale v životě by mě

nenapadlo, že to bude sport, který ovlivní můj další život a stane se mým zaměstnáním. V průběhu dne probíhal program pro diváky a hosty, zapojil jsem se do takzvané akademie, kterou vedl profesionál Honza Juhaniak. Půjčil mi hole, řezal jsem do míčků celé odpoledne a hned na příští týden jsem si objednal trénink. Pak už to šlo rychle. Na golfu jsem byl pořád. Po více než 20 letech jsem dnes u golfu vlastně 24 hodin jako výkonný ředitel společnosti Relmost, která chystá už sedmý ročník D+D REAL Czech Masters v Albatross Golf Resortu u Prahy. Je to turnaj, který patří právě do téže nejvyšší série European Tour. Takže kruh se uzavřel! Společnost Relmost, jejímž majitelem je Petr Dědek, pořádá v Česku kromě Czech Masters další dva turnaje série Challenge Tour, to je stupeň pod European Tour. Organizujeme také největší turnaj na Slovensku pod názvem Slovakia Challenge. Všechno jsou to turnaje profesionálů, čili se hraje o takzvané prize money. Jsou to ryze sportovní akce. Ostatně i vaše Naše Praha je mediálním partnerem asi. V ní se hraje o 1 milion eur. Letos přišlo na Albatross během čtyř dnů 32.047 diváků.

Takovou velkou akcí podporujete i turistiku...

Jak s oblibou říkám, když vysvětluji, kam bych zařadil Czech Masters, je to jako velmi dobře obsazený turnaj ATP v tenise nebo jako závod světového poháru. Ano, tím podporujeme i turistiku - žel opakovaně narážíme na magistrátu na to, že vlastně turistiku není nutné propagovat, protože turistů je v Praze dost. Promiňte, ale co je to za blábol? Pořád je nutné bojovat o každého turistu, zákazníka a mít co nejpestřejší skladbu turistů. Kromě turnajů pod společností skupiny Petra Dědka spadá také televize Golf Channel, která vysílá v Česku a na Slovensku přes 11 let. Tam mám na starosti program a provoz. Jsme exkluzivní vysílatelé veškerých golfových přenosů, s českým komentářem a českým obsahem. Relmost přímo podporuje hned i několik hráčů, patří k nim Stanislav Matuš, letos nejlepší Čech na Challenge Tour, Filip Mrůzek a další. Samozřejmě můj velký obdiv patří Kláře Spilkové, která je výkladní skříň českého golfu na nejvyšší americké sérii. Když jsme u jmen: každoročně náš srpnový turnaj zahajujeme golfovou exhibicí hlavních hvězd na Vltavě. V uplynulých 6 letech turnaj hrály ikony jako Ernie Els, John Daly, Lee Westwood. A jelikož se již nadechuješ k jisté otázce, řeknu ti to rovnou. Ano, co se týká Tigera Woodse v Česku, pracujeme na tom, ale bude to ještě chvíli trvat.

Odhaduji, že asi nebude moc sportů, které by se ti nelíbily, ale poznamenal tě golf tedy zásadně?

Osudové bylo na začátku úplně všechno. Vztah s golfem a European Tour byly naprosto určující. Před těmi 22 lety bylo v Česku pár hřišť a golfový boom teprve za dvěma. Stal jsem se členem klubu v Motole, bez členství tenkrát nešlo hrát turnaje, navíc v Motole dávali velké slevy studentům. Mně bylo 22 a studoval jsem na fakultě žurnalistiky, tak jsem toho využil. Ale pro turnaje jsem si oblíbil dvě hřiště – jmenovaný Karlštejn a Mariánské Lázně. Mariánky jsou pro mě srdcovka pořád pro svou starobylost, prostředí, atmosféru, tradici. Od té doby vyrostly desítky nových areálů po celé republice a hodně se změnilo. Pro mě je golf ve srovnání se začátky na konci 90. let a teď vlastně masový sport. Když bych měl říct, které hřiště aktuálně považuji za top, bude to právě Albatross. Je to komplexní hřiště ve špičkové kvalitě na světové úrovni a mě k němu pojí hlavní turnaj, který tam pořádáme.

Co ti vlastně dává „snobský“ golf? Co jiné sporty? Tráví se sportovním tátou vaše rodinné aktivity i dcer a?

Golf je sport na celý život. Někdo může říct drahý, snobský, a že to vlastně není žádný sport. Vyjmenoval bych spoustu předsudků a mýtů spojených s golfem. Co se týká nákladů, lyžování je určitě dražší. Golf hraje čím dál více mladších lidí, jak ukazují statistiky České golfové federace. Rozhodně to není zábava na procházce. Musí se to prostě zkusit, jako se to přihodilo mně. Ale není to jediný sport. Od malička se věnuji basketbalu. Ještě před revolucí jsem hrál v týmu Spartak Karlín Dukla. Byl to příšerný název, pak se z toho stala Čechie Karlín. Dva roky jsem hrál dorosteneckou ligu za Spartu a teď se chodím vypořit jednou za týden do pražské soutěže za Sokol Královské Vinohrady. K tomu sálový fotbal na Pankráci, to je tradice, kterou jsme založili s kolegy z Novy v roce 95 a držíme to každý týden ve stejný den, samozřejmě s významnou obměnou hráčů. Ale zakladatelské jádro zůstalo. Když tak bilancuju, tradiční jsou taky moje fotbaly od jara do podzimu za tým Amfory. Jak slyšíte, mám rád, když se věci moc nemění. To u mě platí v životě obecně. Nemám rád změny, potřebuji stabilitu a vyrovnanost. Ale abych nemluvil pořád jako nějaký pamětník, na to bude ještě čas. Mám radost, že i 6letá dcera je všestranná a právě aktivity spojené s rodinou, to je hlavní hobby.

Rozumím, že jsi sportovně „obšancoval“ celou Prahu. Přidáš ještě své další lokality od dětství?

Jsem rodilý Pražák, na svět jsem přišel v podolské porodnici a do 18 let bydlel ve Vysočanech. Tenkrát to byla hodně zaprášená čtvrť. Dvě ulice za domem stálo ČKD (dneska O2 aréna a obchodní centrum Harfa), kousek od Rokytky kolem které byly skládky. Mezi nimi byl rybník, kam jsme s tátou v zimě chodili bruslit, fotbal jsem hrál na Pragovce, tehdy škvárové. Měli jsme tam tělocviku se základkou. Chodil jsem do jazykové školy, která se jmenovala Jožky Jabůrkové. Prostě pravěk z pohledu dnešní generace. Následoval gympl na Proseku

v Litoměřické a po něm žurnalistika na Smetanově nábřeží. Sport byl odmalička součástí. Fandili jsme s tátou Bohemce, chodili na hokej do Holešovic na Spartu, kam jsme měli permanentku několik sezón. Stálá místa pár řad nad střídačkou Sparty. Tohle všechno dost zásadně určilo mojí touhu být sportovcům nablízku jako sportovní novinář.

Jak z pohledu Pražáka hodnotíš svá bydliště a co tě štve na okolí tvého posledního?

Z Vysočan jsem se osamostatnil a bydlel v domě na rohu Drtinky a Holečkovy na Smíchově. Měl jsem všechno kousek, do školy, do práce, za zábavou. Pak bylo stěhování na pár let na Velkou Ohradu, pak aetapa v Ďáblicích a posledních 12 let žiju na starém Barrandově, což jsou vlastně katastrálně Hlubočepy. Je to úžasné místo v těsné blízkosti centra a s přírodou za domem. I když o té blízkosti do centra poslední měsíce pochybuju, protože co způsobila oprava asi 200 metrového úseku při sjezdu k Barrandovskému mostu, to je katastrofa. Neumím pochopit, že opravy na takto exponovaných místech nemají „expresní“ režim. Současný stav dopravy v návaznosti na nepochopitelnou nekoordinaci oprav dělají z města jedno parkoviště. Do toho byla jednosměrná uzavírka úseku mezi Smíchovským nádražím a lihovarem na Smíchově, takže auta si hledala cestu přes údolí Hlubočep nebo jezdila v protisměru od nás dolů. Totální amatérismus, ale hlavně nezáměr vyřešit věci rychle. Když odbočím k opravám silnic obecně. Ptal jsem se jednoho experta přes silniční stavby, proč jsou v některých opravovaných úsecích cedule „technologická přestávka“. Odpověděl mi, že vlastně mimo jiné proto, aby se oddálilo dokončení stavby! Vše je o způsobu vypsání zakázky. Musíte dodržet termín, ale nemusíte spěchat, abyste opravu dokončili dřív. Pokud je tohle skutečnost, nemám slov.

Vraťme se k Praze rok po volbách: kdybys byl primátorem ty a teď, co bys změnil, nejlépe okamžitě?

Ted hned bych zrychlil výstavbu nebo rekonstrukci všech dopravních cest. Jak jsem výše popsal. Skoro půl roku jezdím kvůli 200 metrům o 40 minut déle z Barandova na Smíchov. Každé ráno! Zrevidoval bych a podíval se na to, proč je Praha jedno velké staveniště. Neprospívá to ekologii. Nepřispívá to náladě obyvatelů. Dopravní situace u nás v rodině ovlivňuje i to, kam dát dceru na kroužky, abychom tam měli vůbec šanci dojet. Jsou to hodiny v kolonách. Obecně, zkoordinovat stavby a začít myslet na lidi. Někde jsem četl, že se chystá nový most přes Vltavu někde v Podolí? To je dobře, ale proč má být jen pro pěší a cyklisty? Co třeba myslet na to, že když se bude jednou opravovat Barrandák, Praha zkolabuje. Tak proč by ten nový most nemohl být dimenzovaný i na automobilovou dopravu, která by se na něm otvírala vždy, když v Praze nastane dopravní kolaps z důvodu oprav a rekonstrukcí. Proč se takhle nemyslí? Ano, bude to dražší, ale bude to logická investice do budoucnosti.

A poslední, v podstatě nejnultnější otázka - co se ti v Praze líbí?

Až na uvedené výhrady, jsem tu naprosto spokojený.

Medailon:

Pavel Pouliček

23. 9. 1974, výška 198 cm žurnalistika, **fakulta sociálních věd** UK ředitel firmy organizující Czech Masters a televize Golf Channel, bývalý novinář, moderátor, mediální konzultant ženatý, dcera Sofie 6 let

URL| <http://www.nasepraha3.cz/zpravy-45/pavel-poulicek-pracujeme-i-na-prijezdu-tigera-w>

Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse

16.11.2019 nasepraha3.cz str. 00

Ota Mrákota

Jeho hlas i tvář znají miliony Čechů. Pavel Pouliček (45) byl prvním „nováckým“ sportákem a starší jej pamatují i z Kolotoče.

V kategorii sportovní komentátor má 7 cen Týtý. Sport miluje a uhranul jej golf – řídí golfovou TV i promotérskou firmu, pořádající mj. i tu největší golfovou akci u nás. Ač se známe 20 let, až nyní jsme si povídali nejen o golfu..., v rozhovoru pro Naši Prahu se Pavel rozpovídal i o problémech města, ve kterém je spokojený, ale ničí ho chaos v dopravě či kolony.

Jan Bělohubý

My dva nemůžeme začít jinak - jak ses ke golfu, jež je dnes i tvou profesí, vlastně dostal?

Ke golfu jsem se dostal v srpnu v roce 1997, díky mé tehdejší hlavní profesi. Ostatně myslím, že tehdy jsme se seznámili s golfem i spolu i my dva... Měl jsem tu čest moderovat závěrečný den turnaje Czech Open v rámci série European Tour na Karlštejně. O golfu jsem měl povrchní znalosti, co bylo nutné, ale v životě by mě nenapadlo, že to bude sport, který ovlivní můj další život a stane se mým zaměstnáním. V průběhu dne probíhal program pro diváky a hosty, zapojil jsem se do takzvané akademie, kterou vedl profesionál Honza Juhaniak. Půjčil mi hole, řezal jsem do míčků celé odpoledne a hned na příští týden jsem si objednal trénink. Pak už to šlo rychle. Na golfu jsem byl pořád. Po více než 20 letech jsem dnes u golfu vlastně 24 hodin jako výkonný ředitel společnosti Relmost, která chystá už sedmý ročník D+D REAL Czech Masters v Albatross Golf Resortu u Prahy. Je to turnaj, který patří právě do téže nejvyšší série European Tour. Takže kruh se uzavřel! Společnost Relmost, jejímž majitelem je Petr Dědek, pořádá v Česku kromě Czech Masters další dva turnaje série Challenge Tour, to je stupeň pod European Tour. Organizujeme také největší turnaj na Slovensku pod názvem Slovakia Challenge. Všechno jsou to turnaje profesionálů, čili se hraje o takzvané peníze. Jsou to ryze sportovní akce. Ostatně i vaše Naše Praha je mediálním partnerem asi. V ní se hraje o 1 milion eur. Letos přišlo na Albatross během čtyř dnů 32.047 diváků.

Takovou velkou akcí podporujete i turistiku...

Jak s oblibou říkám, když vysvětluji, kam bych zařadil Czech Masters, je to jako velmi dobře obsazený turnaj ATP v tenise nebo jako závod světového poháru. Ano, tím podporujeme i turistiku - žel opakovaně narážíme na magistrátu na to, že vlastně turistiku není nutné propagovat, protože turistů je v Praze dost. Promiňte, ale co je to za blábol? Pořád je nutné bojovat o každého turistu, zákazníka a mít co nejpestřejší skladbu turistů. Kromě turnajů pod společností skupiny Petra Dědka spadá také televize Golf Channel, která vysílá v Česku a na Slovensku přes 11 let. Tam mám na starosti program a provoz. Jsme exkluzivní vysílatelé veškerých golfových přenosů, s českým komentářem a českým obsahem. Relmost přímo podporuje hned i několik hráčů, patří k nim Stanislav Matuš, letos nejlepší Čech na Challenge Tour, Filip Mrůzek a další. Samozřejmě můj velký obdiv patří Kláře Spilkové, která je výkladní skříň českého golfu na nejvyšší americké sérii. Když jsme u jmen: každoročně náš srpnový turnaj zahajujeme golfovou exhibicí hlavních hvězd na Vltavě. V uplynulých 6 letech turnaj hrály ikony jako Ernie Els, John Daly, Lee Westwood. A jelikož se již nadechuješ k jisté otázce, řeknu ti to rovnou. Ano, co se týká Tigera Woodse v Česku, pracujeme na tom, ale bude to ještě chvíli trvat.

Odhaduji, že asi nebude moc sportů, které by se ti nelíbily, ale poznamenal tě golf tedy zásadně?

Osudové bylo na začátku úplně všechno. Vztah s golfem a European Tour byly naprosto určující. Před těmi 22 lety bylo v Česku pár hřišť a golfový boom teprve za dveřmi. Stal jsem se členem klubu v Motole, bez členství tenkrát nešlo hrát turnaje, navíc v Motole dávali velké slevy studentům. Mně bylo 22 a studoval jsem na fakultě žurnalistiky, tak jsem toho využil. Ale pro turnaje jsem si oblíbil dvě hřiště – jmenovaný Karlštejn a Mariánské Lázně. Mariánky jsou pro mě srdcovka pořád pro svou starobylost, prostředí, atmosféru, tradici. Od té doby vyrostly desítky nových areálů po celé republice a hodně se změnilo. Pro mě je golf ve srovnání se začátky na konci 90. let a teď vlastně masový sport. Když bych měl říct, které hřiště aktuálně považuji za top, bude to právě Albatross. Je to komplexní hřiště ve špičkové kvalitě na světové úrovni a mě k němu pojí hlavní turnaj, který tam pořádáme.

Co ti vlastně dává „snobský“ golf? Co jiné sporty? Tráví se sportovním tátou vaše rodinné aktivity i dcer a?

Golf je sport na celý život. Někdo může říct drahý, snobský, a že to vlastně není žádný sport. Vyjmenoval bych spoustu předsudků a mýtů spojených s golfem. Co se týká nákladů, lyžování je určitě dražší. Golf hraje čím dál více mladších lidí, jak ukazují statistiky České golfové federace. Rozhodně to není zábava na procházce. Musí se to prostě zkusit, jako se to přihodilo mně. Ale není to jediný sport. Odmalička se věnuji basketbalu. Ještě před revolucí jsem hrál v týmu Spartak Karlín Dukla. Byl to příšerný název, pak se z toho stala Čechie Karlín. Dva roky jsem hrál dorosteneckou ligu za Spartu a teď se chodím vypořit jednou za týden do pražské soutěže za Sokol Královské Vinohrady. K tomu sálový fotbal na Pankráci, to je tradice, kterou jsme založili s kolegy z Novy v roce 95 a držíme to každý týden ve stejný den, samozřejmě s významnou obměnou hráčů. Ale zakladatelské jádro zůstalo. Když tak bilancuju, tradiční jsou taky moje fotbaly od jara do podzimu za tým Amfory. Jak slyšíte, mám rád, když se věci moc nemění. To u mě platí v životě obecně. Nemám rád změny, potřebuji stabilitu a vyrovnanost. Ale abych nemluvil pořád jako nějaký pamětník, na to bude ještě čas. Mám radost, že i 6letá dcera je všestranná a právě aktivity spojené s rodinou, to je hlavní hobby.

Rozumím, že jsi sportovně „obšancoval“ celou Prahu. Přidáš ještě své další lokality od dětství?

Jsem rodilý Pražák, na svět jsem přišel v podolské porodnici a do 18 let bydlel ve Vysočanech. Tenkrát to byla hodně zaprášená čtvrť. Dvě ulice za domem stálo ČKD (dneska O2 aréna a obchodní centrum Harfa), kousek od Rokytky kolem které byly skládky. Mezi nimi byl rybník, kam jsme s tátou v zimě chodili bruslit, fotbal jsem hrál na Pragovce, tehdy škvárové. Měli jsme tam tělocviky se základkou. Chodil jsem do jazykové školy, která se jmenovala Jožky Jabůrkové. Prostě právě z pohledu dnešní generace. Následoval gympl na Proseku v Litoměřické a po něm žurnalistika na Smetanově nábřeží. Sport byl od malička součástí. Fandili jsme s tátou Bohemce, chodili na hokej do Holešovic na Spartu, kam jsme měli permanentku několik sezón. Stálá místa pár řad nad střídačkou Sparty. Tohle všechno dost zásadně určilo mojí touhu být sportovcům nablízku jako sportovní novinář.

Jak z pohledu Pražáka hodnotíš svá bydliště a co tě štve na okolí tvého posledního?

Z Vysočan jsem se osamostatnil a bydlel v domě na rohu Drtinky a Holečkovy na Smíchově. Měl jsem všechno kousek, do školy, do práce, za zábavou. Pak bylo stěhování na pár let na Velkou Ohradu, pak aetapa v Ďáblicích a posledních 12 let žiju na starém Barrandově, což jsou vlastně katastrálně Hlubočepy. Je to úžasné místo v těsné blízkosti centra a s přírodou za domem. I když o té blízkosti do centra poslední měsíce pochybuju, protože co způsobila oprava asi 200 metrového úseku při sjezdu k Barrandovskému mostu, to je katastrofa. Neumím pochopit, že opravy na takto exponovaných místech nemají „expresní“ režim. Současný stav dopravy v návaznosti na nepohodlnou nekoordinaci oprav dělají z města jedno parkoviště. Do toho byla jednosměrná uzavírka úseku mezi Smíchovským nádražím a lihovarem na Smíchově, takže auta si hledala cestu přes údolí Hlubočep nebo jezdila v protisměru od nás dolů. Totální amatérismus, ale hlavně nezáměrem vyřešit věci rychle. Když odbočím k opravám silnic obecně. Ptal jsem se jednoho experta přes silniční stavby, proč jsou v některých opravovaných úsecích cedule „technologická přestávka“. Odpověděl mi, že vlastně mimo jiné proto, aby se oddálilo dokončení stavby! Vše je o způsobu vypsání zakázky. Musíte dodržet termín, ale nemusíte spěchat, abyste opravu dokončili dřív. Pokud je tohle skutečnost, nemám slov.

Vraťme se k Praze rok po volbách: kdybys byl primátorem ty a teď, co bys změnil, nejlépe okamžitě?

Ted hned bych zrychlil výstavbu nebo rekonstrukci všech dopravních cest. Jak jsem výše popsal. Skoro půl roku jezdím kvůli 200 metrům o 40 minut déle z Barrandova na Smíchov. Každé ráno! Zrevidoval bych a podíval se na to, proč je Praha jedno velké staveniště. Neprospívá to ekologii. Nepřispívá to náladě obyvatelů. Dopravní situace u nás v rodině ovlivňuje i to, kam dát dceru na kroužky, abychom tam měli vůbec šanci dojet. Jsou to hodiny v kolonách. Obecně, zkoordinovat stavby a začít myslet na lidi. Někde jsem četl, že se chystá nový most přes Vltavu někde v Podolí? To je dobře, ale proč má být jen pro pěší a cyklisty? Co třeba myslet na to, že když se bude jednat o opravu Barrandáka, Praha zkolabuje. Tak proč by ten nový most nemohl být dimenzovaný i na automobilovou dopravu, která by se na něm otvírala vždy, když v Praze nastane dopravní kolaps z důvodu oprav a rekonstrukcí. Proč se takhle nemyslí? Ano, bude to dražší, ale bude to logická investice do budoucnosti.

A poslední, v podstatě nejnultnější otázka - co se ti v Praze líbí?

Až na uvedené výhrady, jsem tu naprosto spokojený.

Medailon:

Pavel Pouliček

23. 9. 1974, výška 198 cm žurnalistika, **fakulta sociálních věd** UK ředitel firmy organizující Czech Masters a televize Golf Channel, bývalý novinář, moderátor, mediální konzultant ženatý, dcera Sofie 6 let

URL| <http://www.nasepraha3.cz/zpravy-39/pavel-poulicek-pracujeme-i-na-prijezdu-tigera-w>

Pavel Pouliček: pracujeme i na příjezdu Tigera Woodse

16.11.2019 nasepraha.cz str. 00

Ota Mrákota

Je hlas i tvář znají miliony Čechů. Pavel Pouliček (45) byl prvním „nováckým“ sportákem a starší jej pamatují i z Kolotoče. V kategorii sportovní komentátor má 7 cen Týtý. Sport miluje a uhranul jej golf – řídí golfovou TV i promotérskou firmu, pořádající mj. i tu největší golfovou akci u nás. Ač se známe 20 let, až nyní jsme si povídali

nejen o golfu..., v rozhovoru pro Naši Prahu se Pavel rozpovídal i o problémech města, ve kterém je spokojený, ale ničí ho chaos v dopravě či kolony.

Jan Bělohubý

My dva nemůžeme začít jinak - jak ses ke golfu, jež je dnes i tvou profesí, vlastně dostal?

Ke golfu jsem se dostal v srpnu v roce 1997, díky mé tehdejší hlavní profesi. Ostatně myslím, že tehdy jsme se seznámili s golfem i spolu i my dva... Měl jsem tu čest moderovat závěrečný den turnaje Czech Open v rámci série European Tour na Karlštejně. O golfu jsem měl povrchní znalosti, co bylo nutné, ale v životě by mě nenapadlo, že to bude sport, který ovlivní můj další život a stane se mým zaměstnáním. V průběhu dne probíhal program pro diváky a hosty, zapojil jsem se do takzvané akademie, kterou vedl profesionál Honza Juhaniak. Půjčil mi hole, řezal jsem do míčků celé odpoledne a hned na příští týden jsem si objednal trénink. Pak už to šlo rychle. Na golfu jsem byl pořád. Po více než 20 letech jsem dnes u golfu vlastně 24 hodin jako výkonný ředitel společnosti Relmost, která chystá už sedmý ročník D+D REAL Czech Masters v Albatross Golf Resortu u Prahy. Je to turnaj, který patří právě do téže nejvyšší série European Tour. Takže kruh se uzavřel! Společnost Relmost, jejímž majitelem je Petr Dědek, pořádá v Česku kromě Czech Masters další dva turnaje série Challenge Tour, to je stupeň pod European Tour. Organizujeme také největší turnaj na Slovensku pod názvem Slovakia Challenge. Všechno jsou to turnaje profesionálů, čili se hraje o takzvané peníze. Jsou to ryze sportovní akce. Ostatně i vaše Naše Praha je mediálním partnerem asi. V ní se hraje o 1 milion eur. Letos přišlo na Albatross během čtyř dnů 32.047 diváků.

Takovou velkou akcí podporujete i turistiku...

Jak s oblibou říkám, když vysvětluji, kam bych zařadil Czech Masters, je to jako velmi dobře obsazený turnaj ATP v tenise nebo jako závod světového poháru. Ano, tím podporujeme i turistiku - žel opakovaně narážíme na magistrátu na to, že vlastně turistiku není nutné propagovat, protože turistů je v Praze dost. Promiňte, ale co je to za blábol? Pořád je nutné bojovat o každého turistu, zákazníka a mít co nejpestřejší skladbu turistů. Kromě turnajů pod společností skupiny Petra Dědka spadá také televize Golf Channel, která vysílá v Česku a na Slovensku přes 11 let. Tam mám na starosti program a provoz. Jsme exkluzivní vysílatel veškerých golfových přenosů, s českým komentářem a českým obsahem. Relmost přímo podporuje hned i několik hráčů, patří k nim Stanislav Matuš, letos nejlepší Čech na Challenge Tour, Filip Mrůzek a další. Samozřejmě můj velký obdiv patří Kláře Spilkové, která je výkladní skříní českého golfu na nejvyšší americké sérii. Když jsme u jmen: každoročně náš srpnový turnaj zahajujeme golfovou exhibicí hlavních hvězd na Vltavě. V uplynulých 6 letech turnaj hrály ikony jako Ernie Els, John Daly, Lee Westwood. A jelikož se již nadechuješ k jisté otázce, řeknu ti to rovnou. Ano, co se týká Tigera Woodse v Česku, pracujeme na tom, ale bude to ještě chvíli trvat.

Odhaduji, že asi nebude moc sportů, které by se ti nelíbily, ale poznamenal tě golf tedy zásadně?

Osudové bylo na začátku úplně všechno. Vztah s golfem a European Tour byly naprosto určující. Před těmi 22 lety bylo v Česku pár hřišť a golfový boom teprve za dveřmi. Stal jsem se členem klubu v Motole, bez členství tenkrát nešlo hrát turnaje, navíc v Motole dávali velké slevy studentům. Mně bylo 22 a studoval jsem na fakultě žurnalistiky, tak jsem toho využil. Ale pro turnaje jsem si oblíbil dvě hřiště – jmenovaný Karlštejn a Mariánské Lázně. Mariánky jsou pro mě srdcovka pořád pro svou starobylost, prostředí, atmosféru, tradici. Od té doby vyrostly desítky nových areálů po celé republice a hodně se změnilo. Pro mě je golf ve srovnání se začátky na konci 90. let a teď vlastně masový sport. Když bych měl říct, které hřiště aktuálně považuji za top, bude to právě Albatross. Je to komplexní hřiště ve špičkové kvalitě na světové úrovni a mě k němu pojí hlavní turnaj, který tam pořádáme.

Co ti vlastně dává „snobský“ golf? Co jiné sporty? Tráví se sportovním tátou vaše rodinné aktivity i dcer a?

Golf je sport na celý život. Někdo může říct drahý, snobský, a že to vlastně není žádný sport. Vyjmenoval bych spoustu předsudků a mýtů spojených s golfem. Co se týká nákladů, lyžování je určitě dražší. Golf hraje čím dál více mladších lidí, jak ukazují statistiky České golfové federace. Rozhodně to není zábava na procházce. Musí se to prostě zkusit, jako se to přihodilo mně. Ale není to jediný sport. Od malička se věnuji basketbalu. Ještě před revolucí jsem hrál v týmu Spartak Karlín Dukla. Byl to příšerný název, pak se z toho stala Čechie Karlín. Dva roky jsem hrál dorosteneckou ligu za Spartu a teď se chodím vypořit jednou za týden do pražské soutěže za Sokol Královské Vinohrady. K tomu sálový fotbal na Pankráci, to je tradice, kterou jsme založili s kolegy z Novy v roce 95 a držíme to každý týden ve stejný den, samozřejmě s významnou obměnou hráčů. Ale zakladatelské jádro zůstalo. Když tak bilancuju, tradiční jsou taky moje fotbaly od jara do podzimu za tým Amfory. Jak slyšíte, mám rád, když se věci moc nemění. To u mě platí v životě obecně. Nemám rád změny,

potřebuji stabilitu a vyrovnanost. Ale abych nemluvil pořád jako nějaký pamětník, na to bude ještě čas. Mám radost, že i 6letá dcera je všestranná a právě aktivity spojené s rodinou, to je hlavní hobby.

Rozumím, že jsi sportovně „obšancoval“ celou Prahu. Přidáš ještě své další lokality od dětství?

Jsem rodilý Pražák, na svět jsem přišel v podolské porodnici a do 18 let bydlel ve Vysočanech. Tenkrát to byla hodně zaprášená čtvrť. Dvě ulice za domem stálo ČKD (dneska O2 aréna a obchodní centrum Harfa), kousek od Rokytky kolem které byly skládky. Mezi nimi byl rybník, kam jsme s tátou v zimě chodili bruslit, fotbal jsem hrál na Pragovce, tehdy škvárové. Měli jsme tam tělocviky se základkou. Chodil jsem do jazykové školy, která se jmenovala Jožky Jabůrkové. Prostě pravěk z pohledu dnešní generace. Následoval gympl na Proseku v Litoměřické a po něm žurnalistika na Smetanově nábřeží. Sport byl odmalička součástí. Fandili jsme s tátou Bohemce, chodili na hokej do Holešovic na Spartu, kam jsme měli permanentku několik sezón. Stálá místa pár řad nad střídačkou Sparty. Tohle všechno dost zásadně určilo mojí touhu být sportovcům nablízku jako sportovní novinář.

Jak z pohledu Pražáka hodnotíš svá bydliště a co tě štve na okolí tvého posledního?

Z Vysočan jsem se osamostatnil a bydlel v domě na rohu Dřtiny a Holečkovy na Smíchově. Měl jsem všechno kousek, do školy, do práce, za zábavou. Pak bylo stěhování na pár let na Velkou Ohradu, pak aetapa v Ďáblicích a posledních 12 let žiju na starém Barrandově, což jsou vlastně katastrálně Hlubočepy. Je to úžasné místo v těsné blízkosti centra a s přírodou za domem. I když o té blízkosti do centra poslední měsíce pochybuju, protože co způsobila oprava asi 200 metrového úseku při sjezdu k Barrandovskému mostu, to je katastrofa. Neumím pochopit, že opravy na takto exponovaných místech nemají „expresní“ režim. Současný stav dopravy v návaznosti na nepochopitelnou nekoordinaci oprav dělají z města jedno parkoviště. Do toho byla jednosměrná uzavírka úseku mezi Smíchovským nádražím a lihovarem na Smíchově, takže auta si hledala cestu přes údolí Hlubočep nebo jezdila v protisměru od nás dolů. Totální amatérismus, ale hlavně nezáměr vyřešit věci rychle. Když odbočím k opravám silnic obecně. Ptal jsem se jednoho experta přes silniční stavby, proč jsou v některých opravovaných úsecích cedule „technologická přestávka“. Odpověděl mi, že vlastně mimo jiné proto, aby se oddálilo dokončení stavby! Vše je o způsobu vypsání zakázky. Musíte dodržet termín, ale nemusíte spěchat, abyste opravu dokončili dřív. Pokud je tohle skutečnost, nemám slov.

Vraťme se k Praze rok po volbách: kdybys byl primátorem ty a teď, co bys změnil, nejlépe okamžitě?

Teď hned bych zrychlil výstavbu nebo rekonstrukci všech dopravních cest. Jak jsem výše popsal. Skoro půl roku jezdím kvůli 200 metrům o 40 minut déle z Barrandova na Smíchov. Každé ráno! Zrevidoval bych a podíval se na to, proč je Praha jedno velké staveniště. Neprospívá to ekologii. Nepřispívá to náladě obyvatelů. Dopravní situace u nás v rodině ovlivňuje i to, kam dát dceru na kroužky, abychom tam měli vůbec šanci dojet. Jsou to hodiny v kolonách. Obecně, zkoordinovat stavby a začít myslet na lidi. Někde jsem četl, že se chystá nový most přes Vltavu někde v Podolí? To je dobře, ale proč má být jen pro pěší a cyklisty? Co třeba myslet na to, že když se bude jednou opravovat Barrandák, Praha zkolabuje. Tak proč by ten nový most nemohl být dimenzovaný i na automobilovou dopravu, která by se na něm otvírala vždy, když v Praze nastane dopravní kolaps z důvodu oprav a rekonstrukcí. Proč se takhle nemyslí? Ano, bude to dražší, ale bude to logická investice do budoucnosti.

A poslední nejnútnejší otázka - co se ti v Praze líbí?

Až na uvedené výhrady, jsem tu naprosto spokojený.

Medailon:

Pavel Pouliček

23. 9. 1974, výška 198 cm žurnalistika, **fakulta sociálních věd** UK ředitel firmy organizující Czech Masters a televize Golf Channel, bývalý novinář, moderátor, mediální konzultant ženatý, dcera Sofie 6 let

URL| <http://www.nasepraha.cz/zpravy-45/pavel-poulicek-pracujeme-i-na-prijezdu-tigera-w>

Fedor Gál: Pouhé přesuny figurek na šachovnici dnes nejsou řešením

16.11.2019 forum24.cz str. 00

Se sociologem Fedorem Gálem jsme mluvili o tom, jak není možné předvídat revoluce, co vlastně chtěl o budoucnosti prognózovat Miloš Zeman a jak vidí nebezpečí dnešní oligarchizace.

Když jsme před nedávnem dělali rozhovor s vaším kolegou Jiřím Kabelem, došlo i na Miloše Zemana, který sám sebe označoval za prognostika. Ptali jsme se, jestli tady byl ještě nějaký jiný prognostik kromě něho a on nám řekl: „Ano, modely dělala docela velká skupina, třeba Josef Alan, Josef Vavroušek, Fedor Gál reprezentující kruhy, které na Slovensku založily Veřejnost proti násilí. Co vlastně tehdy Miloš Zeman prognózoval? Byl jste u toho.“

Bylo to takhle, v 60. letech existoval tým sociologů kolem Pavla Machonina, který sepsal nehynoucí knihu Československá společnost. Machonin kolem sebe soustředil lidi jako Ivo Možný, Josef Alan, Jiří Večerník a dal jim skvělé téma a to se jmenovalo Československá společnost a vycházelo se z empirických výzkumů. Byla to první kniha, která ukázala, že něco není v pořádku. Oni je pak rozpustili, když přišla vojska. Někteří zůstali zčásti bez práce a Josef Alan se ukryl v Bratislavě na Výzkumném ústavu práce a sociálních věcí. V době normalizace na Slovensku lidé nešli rovnou do koteln, ale odkládali je do výzkumných ústavů. Tam jsem se s ním seznámil a založilo se tam prognostické oddělení. Jednou přišel Josef Alan do práce a řekl, že v Praze je Sportpropag, kde je parta lidí, která se pokouší navázat na první práci Římského klubu, která se jmenovala Meze růstu. Vycházejí z metodologie, kterou rozpracoval jeden Američanů z Massachusetts, který se jmenoval Jay Wright Forrester a nazývalo se to systémová dynamika.

Pod tím si asi běžný člověk nic nepředstaví...

To bylo v tom čase velmi atraktivní, protože šlo o počítačové simulační modely, které simulovaly chování sociálních systému. Když jste ten model sestavili, tak říkal, co se stane, když... První modely předpovídaly světový kolaps, když se nezmění strategie v oblasti kvality života a životního prostředí a tak dále. Miloš Zeman, v tom čase vedoucí Oddělení komplexního a prognostického modelování Sportpropagu, dal dohromady partičku lidí, která se pokoušela simulační modely tohoto typu aplikovat na československé realie. Protože je ale exot, tak začal vytvářet kolem sebe skupinu programátorů, matematiků, sociologů a ekonomů a podobných lidí a vytvořili československou mutaci té metody. On to nazval „komplexní prognostické modelování, KPM. Jako ďáblův advokát tam byl Václav Klaus. Já jsem tomu obětoval velký kus života a pamatuji se, jak jsme tajně po nocích pracovali na jediném velkém počítači, který byl k dispozici na Státní plánovací komisi. Celou noc počítač chrčel nekonečné sjetiny, které simulovaly vývoj československé společnosti v různých oblastech.

A Zemanovi se povedlo něco prognózovat?

Miloš Zeman, který byl vůdčí osobou týmu, měl rozpracovaný prognostický model československé tělovýchovy a ten model nebyl nikdy dokončený, protože Miloš Zeman je megaloman. Ten model měl asi čtyři tisíce rovnic, zatímco ten, který používali Donella H. Meadows a Dennis L. Meadows v Mezích růstu měl několik desítek rovnic. Model se snažil předvídat, kolik bude zlatých medailí na olympiádě a podobně. My jsme se zabývali oblastí práce a životní úrovně. Vydali jsme závěrečnou zprávu. Výhodou v čase simulačních modelů bylo, že tomu absolutně nikdo nerozuměl. Když se kdokoliv podíval na to množství matematických rovnic, tak to rovnou zavřel. Začalo to být čitelné až ve chvíli, kdy jste začali interpretovat výsledky. Když neuděláš toto, stane se toto. A pak nás vždycky zrušili. Když nás zrušili na Výzkumném ústavu práce a sociálních věcí, tak jsme pokračovali na Výzkumném ústavu životní úrovně a taky nás zrušili. Pak jsem šel dělat do výpočetního střediska Akademie věd a odtud jsem odešel na volnou nohu.

K čemu to tedy nakonec všechno prakticky bylo?

Nehynoucí poselství pro můj život spočívalo v tom, že jsem pochopil, že tato metodologie, která je velice sofistikovaná, nikam nevede a to právě proto, že k tomu potřebujete formalizovaný pohled na věc. Potřebujete sociální procesy změnit na rovnice a do těch rovnic dosazovat empirická data a ta prostě neexistovala. Pak bylo třeba si je prostě vymyslet, nebo prostřednictvím expertů nějakým způsobem rekonstruovat. Tam je začátek mé nové životní etapy, která spočívala v tom, že jsem se vrhl na kvalitativní sociologii. Jsem vděčný za to poznání, že tudy ne.

Kdybyste ta data měli v přijatelné podobě, byli byste schopni něco prognózovat?

Byli bychom schopni dělat extrapolace a mohli bychom je prolongovat dopředu, ale tento typ extrapolací má jednu zásadní chybu, že není schopen vzít v úvahu strukturální změny. Nemůžete předvídat žádné revoluce. Byli jsme schopni říci, že produktivita práce bude klesat a tak dále, ale nebyli jsme schopni simulovat žádné dramatické změny strategie řízení. I Dennis Meadows už pochopil, že modelování sociálních systému je především výborná didaktická pomůcka. Anticipativní myšlení má smysl a je dobré si simulovat, co se stane když... Nikdo už dnes ale nemá ambici, aby tímto způsobem predikoval revoluce.

Hraje tam roli svobodná vůle člověka, že nemůžeme předvídat, co lidé udělají?

Svobodnou vůli mají všichni lidé, můžeme se rozhodovat mezi dobrým skutkem a nesmyslem. Samozřejmě, že Miloš Zeman nebo Václav Klaus dnes ovlivňují atmosféru v této zemi svým chováním a svým myšlením a svými osobnostními specifiky řádově více, než já, který jsem kritický intelektuál mimo konkrétní rozhodovací pravomoci.

Není problém společenských věd ohledně předvídání v tom, že lidé se mohou zachovat jinak? Kdyby se neobjevil Klaus, třeba by se objevil jiný člověk jiných vlastností?

Je to situační chování. Platí stejně pro mě jako pro mou manželku a Václava Klause a jeho syna. Některé věci jsou triviální. Když je člověk v akci, tak ji nereflktuje. Pamatuji se na období, když jsem byl předsedou Veřejnosti proti násilí. Spolupracovníci chtěli, abych zaznamenával, co se děje přes den a dali mi na stůl kazeťák. Já jsem to nebyl schopen dělat. Někdo přišel a zase odešel a tak kolem dokola. Těch impulsů bylo nesmírně mnoho. K reflexi jsem se dostal někdy za pět nebo za 10 let. Člověk konal intuitivně. Někde v pozadí samozřejmě je všechno to, co vaši intuici živí, předchází vzdělání, zkušenost, rodiče a školy, geny a memy. Ale že bych mohl říci, že jsme reflektovali, co jsme před pěti minutami v nějakém zásadním jednání s lidmi z nějakého podniku nebo z jiných politických stran a se zahraničními návštěvami probírali, to by byl nesmysl. Nebylo to tak. Dnes žasnu, když slyším některé ty výpovědi, kde jde o přisvojování si místa v pelotonu.

Pokud jde o listopad 1989, opravdu jsme neměli tušení, co je to třeba za člověka, kterého jsme vytáhli z temnot a posadili na nějakou židli. Často stačilo, aby se o někom řeklo, že to je ekonom a už se to považovalo za známku kvalifikace. Tak se stal Klaus ekonomem Občanského fóra. Někdy úplně stačilo, aby se o někom řeklo, že umí perfektně francouzsky a stal se velvyslancem v Paříži. Pak se ukázalo, že sice umí francouzsky, ale jinak je velice nekompetentní. Nejlepší nominace byly tehdy takové, které se zakládaly na nějakých dlouhodobých vztazích a vzájemné důvěře. Takové lidi nebylo třeba tisíckrát prověřovat, ale i to bylo strašně měkké kritérium. Pak jsem ke svému úžasu zjistil že i mezi mými kamarády bylo několik agentů Státní bezpečnosti.

Když se podíváme zpátky, máte pocit, že revoluce nebo společenské zvraty mají vždycky nějaké základní fáze, kterými procházejí?

Principiálně vám řeknu, že dramatické zvraty jsou nepředvídatelné. Ani ruské a americké zpravodajské služby nevěděly, co se stane. Ani ta časová lokalizace není možná. Nedá se predikovat ani čas, ani průběh té změny. Nevíme ani to, jaké další společenské problémy se vynoří, když některé budete řešit. Jeden vyřešíte a další vyrobíte. To je normální. O budoucnosti můžeme říci se stoprocentní jistotou jenom to, že je nepředvídatelná. Současně ale říkám, že anticipativní myšlení je důležité. Když se dnes rozhodnu, že budu investovat, nebo něco postavím, tak je důležité o tom uvažovat anticipačně. Druhá věc je, že společenské vědy, od té doby co se tomuto tématu věnuji, jsou schopné zobecnit některé skutečnosti. Například Veřejnost proti násilí byla nejdříve občanským vzepětím a hnutím a pak se z toho stala politická hnutí. U občanských hnutí ta životní dráha probíhá tak, že dochází k jejich vzniku v konfrontaci s nějakým společenským problémem. V okamžiku, kdy je společenský problém jakoby vyřešen, tak ta hnutí začnou stagnovat a mizí.

Když se vrátíme k prognózám Římského klubu, lidé, kteří se kriticky staví k teoriím o změně klimatu, připomínají, že tehdy ty prognózy nevyšly...

Ti autoři to reflektují. Oni říkají, že ta jejich katastrofická prognóza neměla žádnou odezvu mezi politickými elitami. Smysl té knížky nebyl v tom, že zahyneme na smog a devastaci životního prostředí, ale v tom, že pokud nepřijmeme opatření, může dojít ke kolapsu a že ty rizikové trendy pokračují. Jako bývalý prognostik říkám, že smyslem katastrofických prognóz není, aby naše pravdomluvnost byla naplněna, ale abychom dokázali rizika včas eliminovat. Já jsem chvíli pracoval na **Fakultě sociálních věd** a předkládali jsme na Úřad vlády studii Česká republika 2020. Když mě Zeman uviděl mezi těmi autory, s Pavolem Fričem a Martinem Potůčkem, tak se na mě podíval a řekl: „Ta metoda KPM byla slepá ulička.“ Mě tehdy napadlo, co to jsou slepé uličky? Jestli jsme neudělali nic jiného, tak to bylo zjištění, že tudy cesta nevede a šel jsem jinou cestou. Mohu říci, že na svých životech jsme testovali jednu slepou uličku. To je něco jiného, než si to přečíst v Solženicynovi.

Někdy se říká, že varování před klimatickými změnami je způsob manipulace lidí, že je to způsob jak nastolit novou totalitu, že už tady takové prognózy byly a stejně nevyšly.

Já mám mobil, který když otevřu, tak mi tam naběhnou headliny. Z 60 procent je to z Parlamentních listů a je to příšerné. Stačí mi přečíst si první tři řádky a nemusím ten článek otevírat. Klaus starší říká, že klimatický alarmismus a genderismus jsou totalita jako komunismus. Tak si říkám, Klaus, ty jsi byl někdy ve vězení? Ty jsi někdy zažil na vlastní kůži, co to znamená, když nemůžeš studovat a tvoje děti nemůžou studovat? A tak dále. O čem to vykládáš? Pokud se ten alarmismus opírá o věrohodné a prokazatelné empirické trendy, tak by měl sloužit jako inspirace pro to, abychom proti tomu něco dělali. Nejhorší je cokoli ideologizovat, ekologii, ekonomii, to, že máme čtyři procenta homosexuálů. To je zločin a to tito lidé dělají. Považují se za liberálního

demokrata a nevěřicně koukám, co vykládá Okamura a Klaus starší a Klaus mladší a další lidé, kteří si z liberální demokracie udělali strašidlo. O čem to mluví? Jakým právem? Pokud mi Klaus řekne, že europeismus je hrozbou nové totality, tak mě to vytočí. Vždyť to byl náš sen, abychom byli součástí nějakého civilizačního prostoru, který má nějaký hodnotový systém a on tomu říká nová totalita. Klaus svou systematickou demagogií z České republiky udělal nejspíš nejneuroskeptičtější zemi Evropské unie. Jestli ho za něco obdivuji, tak za to, že to u něj není konjunkturální záležitost, ale byl takový vždycky.

Ta náklonnost k Rusku a nošení svatojiřské stužky a ježdění na sedánky agenta KGB Jakunina na Rhodos a medaile od Putina, to by do něj nikdo neřekl počátkem devadesátých let.

Řeknu vám to upřímně, oni mi to někteří lidé říkali. Mám přátele, kteří kdysi pracovali pro Federální bezpečnostní informační službu, ty už dávno vyhodili. A oni už v lednu nebo únoru 1990 za námi přišli a říkali nám: „Dávejte si bacha na Mečiaru. To je člověk, který komunikuje s ruskou tajnou službou.“ Ale takových informací k nám přicházelo mnoho, z toho by jeden zešlel, tak jsme to pouštěli jedním uchem tam a druhým ven. Ti samí lidé mi říkali o Klausovi, že to je člověk, který spolupracuje s ruskou tajnou službou. Nemohu je jmenovat, ale pro ně byl Klaus prostě KGB.

Takhle to tam můžu napsat?

Takhle to tam napište.

Není vám to ale trochu líto, že takoví lidé slavili úspěch?

Dneska se ptám sám sebe, jak je možné procházet minovým polem a neutrpět smrtelné zranění, tedy charakterové deficity. Mám pro to jediné vysvětlení, že je za tím morální kodex, který člověk nosí v sobě. Za 30 let jsem viděl hodně příkladů lámání charakterů ve jménu profitu, ve jménu kariéry, ve jménu moci. Znáám příběhy lidí, kteří drželi lajnu 30 let a prohrávali všechny války. Strany, které zakládali a ve kterých se angažovali, se buď nikam nedostaly, nebo se dostaly na periferii politické scény. Byli vytěsňováni a měřeno hodnotami, které lidé uznávají, patří mezi ty poražené. Ale je to porážka? Prohráli něco tyto lidé, když si zachovali charakter? Teď nastala tlačence u vrat, kdo byl první a kdo byl druhý. Nepovažuji za porážku, že si někdo zachoval čistý charakter. Je to symbol toho, že to všechno mělo smysl. Je jedno, jestli ten symbol bude sedět na čestném místě v Národním divadle. Myslím že dějiny tyto lidi ocení, i když třeba ne jmenovitě.

Teď se hodně mluví o oligarchizaci. Vidíte to také jako trend, který je nebezpečný? Z akumulovaných peněz se kupují média a zakládají strany...

Za tuto otázku jsem vděčný. Cítím osobní potřebu otevřít toto téma právě teď. Ne nějaké sentimentální a nostalgické vzpomínky. Důležité je, co je teď. Jsou tady tři takové věci o kterých je potřeba otevřít veřejnou debatu. Kdysi jsem za bývalého režimu slyšel výrok, který si stále pamatuji, že tento systém potřebuje nadkritické množství systémových změn a to nejpozději zítra. A já mám teď pocit, že tento systém potřebuje také nadkritické množství systémových změn a to nejpozději zítra. Přesuny figurek na šachovnici nejsou řešením. Benešová není solar plexus tohoto systému.

Kam tedy mířit, aby nastala nějaká podstatná změna?

Pavol Frič tvrdí už několik let, že je zapotřebí změnit systém financování politických stran. Fakticky platím ze svých daní nacionalisty a nepřátele liberální demokracie. Voliči kupují kočku v pytli. Řešením by bylo zavést daňovou asignaci pro politické strany v průběhu celého volebního období. Voliči by si měli rozhodovat, kam nasměrují peníze. Politici mohou během těch čtyř let a zklamat a lidé by mohli během této doby peníze přesměrovat jinam. Největší překážka ovšem budou politici. Druhá věc je koncept občanské společnosti. Při každém vzepětí občanské aktivity se od Klause, Fica a Orbána objevuje jméno Soros. Já jsem na to citlivý. Jsem citlivý na latentní antisemitismus, na pokus sterilizovat občanskou společnost. Ta je faktor, který hraje podstatnou roli při kontrole takzvané oficiální politiky. Já jsem třeba sympatizant Milionu chviliek, ale vadí mi tam jedna věc, že ti lidé prostě nevidí za roh. Vidí jako podstatné, aby se přeskupily figurky. Ale to je strašně málo.

A třetí věc, která je také z říše sci-fi, je, že když se nějaký bagrista uchází o zaměstnání v podniku, tak první co udělají, je to, že ho pošlou k lékaři, jestli vidí a slyší. A proč lidé, kteří se ucházejí o významné politické role, nejdu napřed k psychologovi a psychiatrovi? Výsledky takové diagnózy nemusí být veřejné, ale měl by od odborníka slyšet, že je narušená osobnost. Nemám nic proti psychopatům a sociopatům. Existují povolání, kde mohou být užitečnější a kreativnější než jejich sousedé, ale tady jde o naše životy a náš úděl. Mečiar je psychopat a Klaus je sociopat. Tyto lidi přitahuje moc, možnost manipulovat veřejností, chtějí prosazovat své nabobtnalé ego. Měl by existovat nějaký filtr stejný jako pro bagristy.

Znepokojuje mě, když vidím, jak se na politické scéně množí strany, které mají na politickou ideologii někde v pozadí. Už nejde o liberalismus a konzervativní nebo zelené myšlenky, ale o národnost a etnicitu a náboženství. Když jsem konzervativce nebo liberál nebo levičák, proč k tomu ještě potřebuji být Maďar nebo křesťan? To je nový zdroj politických konfliktů. Nejsem proti konfliktům, ale musí tady existovat nějaká hranice. Považuji téměř

za žert, kdy se u Prahy sejde parta lidí a ohlásí, že jsou bílí heterosexuální muži. A pak tam vidím Jakla vedle Vandase a Tomského. A já si říkám, o co jim jde? Co to je? Tohle vede do pekla. Já jsem také vlastenec, ale s těmito lidmi bych se nechtěl vyskytovat v jedné místnosti.

Fedor Gál / FOTO: ČT

URL| <https://www.forum24.cz/fedor-gal-pouhe-presuny-figurek-na-sachovnici-dnes-nejsou-resenim/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[forum24.cz](https://www.forum24.cz)

Třicet let od listopadu 1989: Polistopadová demokracie je v troskách, píše Doležal

16.11.2019 [forum24.cz](https://www.forum24.cz) str. 00

Významný český publicista, politolog, bývalý disident a současný předseda Klubu na obranu demokracie Bohumil Doležal poskytl deníku FORUM 24 tento zásadní text k 30. výročí Listopadu 89.

Tento text je jakási má životní bilance. Budu se asi opakovat. Chtěl bych však, aby bylo jednou všechno sepsáno pohromadě. Třeba je to pro mne poslední příležitost.

Nejprve osobně. Jsem podjatý.

Shrnuji, co všechno jsem v životě zažil:

Nejprve protektorát Čechy a Morava. Ne úplně celý (narodil jsem se „do něj“ v lednu 1940). Pak třetí, benešovskou republiku, přestupní stanici od Hitlera ke Stalinovi. Zoufalé, politicky velmi problematické a totálně neúspěšné úsilí zachránit aspoň něco z lepší české minulosti. A konečně pět let českého stalinismu.

Potud má dětská léta.

Následovala léta dospívání a mládí: postupný a neustále se zrychlující rozklad bolševického režimu, vrcholící neslavným pokusem o „socialismus s lidskou tvář“, jemuž učinily rázný konec ruské tanky v srpnu 1968.

Pak střední věk: dvacet let odporu, vlekoucí se „normalizace“, která skončila v celkovém rozkladu „sovětského“ (rozuměj ruského komunistického) impéria.

Když všechno to hnusné skončilo, bylo mi rovných padesát.

Proti „předlistopadovému režimu“ jsem se v dospělém věku snažil něco dělat. Někteří jistě dělali víc. Jiní zase méně a jiní vůbec nic.

To, co po tom po všem následovalo a co Andrej Babiš nazývá opovržlivě „dobou, kdy nám vládli politici, co nemakali a kradli“, je pro mne polistopadový demokratický režim. Po třech letech politického angažmá (dva roky poslanec Federálního shromáždění za Demokratickou iniciativu/Liberálně demokratickou stranu a poté šéfporadce premiéra ČR Klause) jsem mohl deset let učit na **Fakultě sociálních věd** ČR a zároveň dvacet let psát do řady českých novin. Něco, o čem se mi předtím nikdy ani nesnilo. Toto období (léta 1989-2013) na rozdíl od všeho, co bylo předtím, a od všeho, co teď následuje, proto považuji za své a hlásím se k němu.

Dnes je polistopadová demokracie v troskách. Mám pořád velkou chuť ji bránit, je to však čím dál tím těžší a beznadějnější.

Slabiny Starých pořádků

Demokracie má chyby. Na rozdíl od autokracií, které nemají chyby, nýbrž cenzuru a policii. I polistopadová demokracie měla velké chyby, ale byla otevřená kritice a reformám. Zde jsou některé z těch chyb.

a) Politické zápolení podle Marxe. Základní problém polistopadové politiky není nedostatek morálky, jak se nám snažili namluvit mnozí od Václava Havla až po Andreje Babiše a jeho slogan „všetci kradnou“. Problém byl v první řadě politický: systém byl čím dál tím méně funkční. Žádná vláda počínaje tou druhou Klausovou, když vynecháme různé úřednické mezihry, nedisponovala aspoň trochu přesvědčivou většinou v Poslanecké sněmovně. Jistě s výjimkou té Nečasovy, jenže to byla, jak se záhy ukázalo, většina víc než iluzorní.

Politika v demokratickém státu, který staví na křesťanských základech, je nikdy nekončící vyrovnávání zájmů ve společnosti v duchu spravedlnosti. U nás se namísto toho zjevně pod vlivem východního barbarství a ideologie „marxismu-leninismu“ – a to na obou stranách politického zápasu („klausismus-vonhayekismus“ pravice i socialistický nebolševismus levice si v tom byly dost podobné) – prosadilo přesvědčení, že politika je nesmiřitelný třídní boj mezi hlavními soupeři, který se neustále zostřuje, a už proto povede ke konečnému vítězství sil dobra nad silami zla. Základní hybnou silou dějin v tomto zvráceném pojetí politického zápasu je nenávisť (bezděčná inspirace u staříckého Marxe je zjevná). Občas se přitom najednou může stát, že na předscéně probíhá ukrutný nesmiřitelný třídní boj a v zákulisí si zápolící gladiátoři zároveň rozdělují koryta: viz např. „opoziční smlouva“.

(Na okraj a pro pořádek musím jen připomenout, že opoziční smlouva trvala čtyři roky. Pak se zhroutila a následovala vláda Špidlovy ČSSD s havlovskou dvoukoalicí US-DEU a KDU-ČSL, jež se zhroutila ještě dřív. A třídní boj pokračoval.)

Během celého období 1989–2013 se účastníkům politického zápasu nepodařilo dopracovat k vědomí, že existuje něco jako „společný zájem obce“, zájem státu, na němž by se v určitých vypjatých chvílích měli umět bez velkých tahanic shodnout. Tak, aby zápas sice vyhrála tu jedna, tu druhá strana, ale ne za tu cenu, že se přitom potopí celý koráb, na jehož palubě boj probíhá. Což se u nás bohužel nakonec stalo.

b) F ixlování: napřed právní stát, potom vše ostatní. Tahle ideologie je nesmyslná. Je to vlastně podvod. Napřed je prý třeba vybudovat právní stát, a teprve pak lze provozovat účinnou praktickou politiku (např. v devadesátých letech privatizaci komunisty zestátněného majetku). Ve skutečnosti právní stát a praktickou politiku je třeba budovat ruku v ruce, zároveň a od začátku. Právní stát vyrůstá z každodenní praktické politiky, jako reakce na její problémy. „Napřed právní stát a pak vše ostatní“ mělo vlastně znamenat: napřed si první politická garnitura, která se dostane k moci po nějakém zásadním převratu (většinou se tak stalo souhrou náhod, bylo tomu tak např. po roce 1989 ve všech bývalých evropských ruských koloniích), pořádně upevní náhodně nabytou mocenskou dominanci, a teprve pak je čas na to ostatní. Tahle vyčůraná technika se u nás po listopadu 1989 nakonec naštěstí neprosadila.

c) Pokus o zvláštní formu „přímé demokracie“: totiž o politiku jako přímé prosazování morálky („Pravdy a Lásky“) v každodenním životě společnosti. Tento projekt lze označit jako politický kýč. Václav Havel psal kdysi v Moci bezmocných o tom, že zkosnatělé tradiční („chcete-li buržoazní“) strany se k prosazování mravnosti moc nehodí a je třeba hledat nové formy: např. spontánně vznikající uskupení ad hoc, v jejichž čele stojí osobnosti nadané přirozenou autoritou. Havel samozřejmě neměl na mysli osobnosti typu Adolfa Hitlera nebo Benita Mussoliniho. Avšak to, že člověku při jeho formulacích tato jména přesto vytanou na mysli, svědčí o nesmyslnosti podobných nápadů. Tak se zrodil projekt „nepolitické politiky“, představa o přímém vnášení morálky do života společnosti bez zprostředkování politických institucí nebo při jejich podstatném oslabení. V podstatě tak vzniká jako „paralelní struktura“ k demokratickému „establishmentu“ jakési virtuální ministerstvo Pravdy a Lásky (to, že si člověk vzpomene na Orwella, není taky náhoda). Může jím být např. u nás oblíbená poloinstituce „Hradu“ nebo rovněž virtuální „občanská společnost“ nezávislých iniciativ. Úmysly byly jistě dobré a např. nezávislé iniciativy mají v životě společnosti nezastupitelné místo. Problém je jen, že velmi významnou součástí „občanské společnosti“ jsou i politické strany a že činnost zmíněného virtuálního ministerstva podléhá veřejné, zejména mediální kritice – a ne, že by média měla být této „občanské společnosti“ pouhou obrněnou pěstí, jinak by neměla morální a pokud možno ani faktický nárok na existenci. Pokud se podobný v podstatě nestydatý projekt podaří uskutečnit, bude nakonec chtět nechtět do společnosti vnášet nikoli Pravdu a Lásku, nýbrž cynismus.

Například: významnou úlohu hrají „whistlebloweri“ (v realitě od více či méně solidních investigativních novinářů až po obyčejné práskače). Ti dodávají materiál exekutivě, tedy orgánům činným v trestním řízení (policii a prokurátorům). Soudní moc by pokud možno měla přijít až k hotovému, protože soudci jsou často kverulanti a jsou s nimi většinou jen potíže.

Nebo: mimořádná úloha náleží mediálně podnícené (čti zmanipulované) veřejnosti. Viz například komentované přímé přenosy ze soudních síní. Za Starých pořádků, tj. polistopadové demokracie, se to neprosazovalo příliš snadno. Je to moc dobře, protože výkon spravedlnosti se pak velmi snadno posouvá do sousedství lynče.

První zcela zdařilá, silná a komplexní realizace přímého prosazování morálky do společnosti bylo až tažení proti tzv. korupční chobotnici, která prý prorůstala hospodářstvím a politikou a zachvátila i justici. Rozběhlo se na jaře a v létě 2013 a naplno tak propukla Velká Protikorupční Revoluce. Otevřely se brány do orwellovského světa.

Velká Protikorupční Revoluce

U případu „korupční chobotnice“ se zastavme. Byl prezentován jako kriminální a jeho klíčovým momentem byly tzv. poslanecké trafiky. Šlo přitom o přímý a brutální útok na základy svobody a demokracie. Za obviněním tří

exposlanců a posléze i expremiéra ČR stál (a stojí, případ ještě není uzavřen) neskrývaný „právní názor“, že policisté, prokurátoři (a následně i soudy) jsou kompetentní rozhodovat o tom, zda se jednání lidí shoduje s jejich nejlepším vědomím a svědomím, a vyvozovat z toho trestněprávní důsledky. (Jen tak mimochodem, na tomto přesvědčení stály i stalinské procesy – zatímco např. Hitlerův režim byl odporný a zvrůdný, ale k procesům stalinského typu se ještě plně nepropracoval; nacistům v tomto ohledu chyběla orientální fantazie.) V létě 2013 ještě zasáhl Nejvyšší soud, ale proces pokračuje a spěje k závěru. Pokud se toto pojetí prosadí, bude to znamenat, že pod rouškou prosazování spravedlnosti, Pravdy a Lásky se účelově zpolitizuje výkon spravedlnosti. Soud nemá rozhodovat o mravnosti (např. obžalovaní poslanci v tomto případě určitě nebyli žádné vzory ctnosti), ale o trestnosti. Pokud se toho nebude držet, bude to precedens dosti úděsný. (Jen na okraj ještě poznamenávám, že státní zástupci z Olomouce a lidé z vedení ÚOOZ obrátili případ naruby: podle nich ve skutečnosti nevydírali zmínění poslanci Petra Nečase, ale naopak prý on uplácel je.)

Takovéto přímé uplatňování morálky ve veřejném životě pomocí mocenských orgánů nakonec vždy nutně vede k policejnímu státu nebo mírněji řečeno k něčemu, co už nemá s demokracií společného nic než jakési mimikry. Vítězem v politickém klání, jehož podstatou mělo být přímé vnášení morálky do veřejného života, se nakonec logicky stává někdo, kdo by měl být daleko spíš odstrašujícím příkladem a předmětem zájmu „orgánů činných v trestním řízení“. A rozjíždí se politický vývoj, během něhož se demokracie, vláda lidu, průběžně a nenávratně mění v autokracii (vládu několika nezodpovědných jedinců), v oligarchii (vládu několika polistopadových zbohatlíků, zvláště jednoho) a v buranokracii (vládu sprostoty, hulvátství a arogance).

Náš hlavní problém není, že se naši společnosti a našim elitám nedostává morálky. Naši společnosti a našim elitám se nedostává živé, osobní víry, bez níž je morálka jen souborem prázdných floskulí. Mluvím záměrně o víře ve zcela obecné podobě, jako o hlubokém osobním přesvědčení, za něž člověk ručí vším, co má. (Někteří ji ovšem navíc chápou konkrétněji a „tradičněji“, já taky.) Problémem českého veřejného života, který přispěl ke zhroucení polistopadové demokracie, vůbec není nedostatek morálky, nýbrž propastná bezbožnost: přes všechny duté fráze o „Pravdě a Lásce“.

Takže shrnuji: „Velká Protikorupční Revoluce“, další etapa mého života, kterou už za svou vůbec, ani náhodou neberu, trvala v plné slávě od roku 2013 a trvá vlastně dodnes (pravomocný rozsudek ve věci „poslaneckých trafik“ z ní udělá revoluci permanentní).

Podstatou VPKR je – analogicky ke slavné von Clausewitzově definici války – „pokračování demokracie jinými prostředky“. Všechno spustila ČSSD, když boj proti politickému protivníkovi s využitím postkomunistických odborů přenesla na ulici. Jistě, v zásadě se to smí, mělo by se jen počítat se všemi možnými důsledky, např. s tím, že všechno nakonec vrtáku „spouštěč“ spadne na hlavu, což byl právě případ sociálních demokratů. Přidali se léta nespokojení stoupenci Václava Havla: v politické seberealizaci nikdy nebyli moc úspěšní, daleko víc jim šlo od ruky něco rozmlátit než něco vytvořit, ale vždy se dokázali prosadit aspoň v části médií. A konečně „orgány činné v trestním řízení“ (tedy část policie a státních zastupitelstev). Nedá se popřít, že měly řadu důvodů ke kritice a nespokojenosti. Nebyl jen žádný důvod kvůli tomu bourat demokracii, zvláště když se tak stalo velmi efektivně, důkladně a zároveň – odpusťte mi to slovo – vlastně z blbosti.

A tak na jaře 2013 vyhlásili vedoucí policisté z ÚOOZ a státní zástupci z VSZ Olomouc veřejně a okázale na tiskové konferenci válku „korupční chobotnici“. Důsledkem tažení bylo odstoupení vlády, více než půlroční vládnutí kabinetu, který si nadiktoval prezident Zeman a který nikdy nedostal důvěru parlamentu, zhroucení Poslanecké sněmovny na základě narychlo spíchnuté ústavní novely a předčasné volby, které v hysterické atmosféře nelitostného protikorupčního zápasu úplně překreslily rozvržení politických sil v zemi. Dvě k moci se dokořán otevřely, ne ovšem pro ČSSD nebo Havlovy následníky, ale pro Andreje Babiše, jemuž tito lidé posloužili jako bezděčně nabídnutý výtah k moci. Andrej Babiš přitom propojuje ekonomiku s politikou způsobem zcela nebývalým a učinil u nás z propojování ekonomiky a politiky nejen možnost, ale vlastně i jakousi nutnost a společenskou normu.

Pokud jde o VPKR, je tedy dnes, po více než šesti letech, možné říci: to hlavní se už stalo.

Dnešní politické uspořádání ČR: Nové pořádky

Česká republika se tak propadla do další etapy své existence, do Nových pořádků. Termín vymyslel Andrej Babiš. Nový útvar, opakují a shrnuji, vypadá takto:

a) Ve veřejné sféře má dominantní postavení mocenský konglomerát (říká se mu občas ANOfert, to si já nevymyslel): obří podnik, silné politické uskupení, mocná mediální lobby. Mluvit o střetu zájmů je nemístná bagatelizace (projev nechumelismu, viz dále). Jeho podstatou je zcela brutální porušení rovnosti politické soutěže. Něco podobného do demokracie nepatří.

b) L egislativu a exekutivu ovládají ANO, SPD, KSČM a Miloš Zeman. Prezident je tu jmenován na posledním místě vlastně neprávem, je to (fakticky a u nás už tradičně) zhmotněná „mimoústavní“ autorita, podpořená dnes

přímou volbou. Taky to do demokracie nepatří. Vznikla jakási skrytá koalice, jejíž účastníky nespojuje ani tak ideologie jako mocenské zájmy. Ideologickým pojítkem je jen nespoutaný populismus. Na tomto útvaru parazituje dále ČSSD, která opatřuje alibi zároveň sobě (držíme pozice a zároveň zachraňujeme demokracii) i tomuto politickému komplexu (přece jen máme svobodu, v koalici jsou i tradiční demokraté). Je to role hanebná a zároveň taky výraz bezmocnosti té strany.

c) Demokratická opozice („tradiční“, „standardní“ politické strany) je velmi oslabena, některé strany se setrvale pohybují na pokraji zániku. Tato opozice je navíc ve stavu „permanentní menšiny“ bez vyhlídky na změnu, což dnešnímu režimu dodává povahu demokracie potěmkinské. Souvisí to snad s tím, že průzkumy veřejného mínění jsou zfxlované? Nemyslím, aspoň ne zcela, a volby se zatím pořád ještě zfxlovat nedají. Řekl bych jen, že průzkumy už prostě nefungují, neobsahují žádné moc relevantní informace. A že je to tím, že ani veřejné mínění už nějak nefunguje.

A navíc: tradiční strany se u nás od počátku polistopadového režimu těší trvalé nepřízni lidu i intelektuálních elit a smířily se s tím. Nepodařilo se jim v té situaci vytvořit si solidní členské zázemí, které přes všechny problémy strany na Západě dodnes mají. U nás fungují vlastně jen jako výťah k mocenským postům pro stranické papaláše. Jejich dnešní procentuální zisk v průzkumech tomu odpovídá.

K demokratickým stranám vzhledem ke svým tradicím a lepší minulosti patří i ČSSD. Třeba se jednou ještě vzpamatuje. Já osobně sem počítám i Zelené, prostě proto, že v polistopadové demokratické ČR byli v parlamentu i ve vládě a k demokratičnosti Starých pořádků přispěli. Nejsem stoupencem klausismu-vonhayekismu, a když se řekne sociální demokraté nebo zelení, nevidím rudě. Malicherný fanatismus je jedním z největších hříchů polistopadového vývoje.

A třeba se v budoucnu do této demokratické rodinky stran přihlásí ještě někdo další, nový.

Rozhodně sem ovšem nepatří Piráti, strana Nových pořádků, která se veze na Babišově ideologii (dřív nám vládli politici, co nemakali a kradli, teď přicházíme my obyčejní lidé, abychom udělali pořádek: obvyklá rétorická finta všech, co přicházejí zničit demokracii pod záminkou, že ji obrodí, ať už jsou zrovna zabarveni do ruda, do černa, do hněda nebo do technokratična). Piráti například letos spolupracovali s komunisty na hanebném usnesení PS o „zločinech privatizace“ (tj. vlastně o údajné zločinnosti polistopadového režimu) a dokonce usnesení ještě „vylepšili“, tedy přitvrdili.

Systém politických stran Nových pořádků se tedy stabilizoval. Vzniká tu jakási falešná pluralita, něco jako simulace demokracie, která se začíná nápadně podobat politické tváři Putinova Ruska: v čele silná populistická „centrální“ strana, která vlastně moderuje politiku: napravo se rýsuje nová pravice (Trikolora mladého Klause), nalevo ČSSD, která v sobě nese velký potenciál proměny v politicích, jako jsou pp. Zimola, Hašek nebo Foldyna. Pak tu je SPD (obdoba ruské Liberálně demokratické strany Vladimira Žirinovského) a KSČM (stejně jako ruští komunisté zkamenělina bolševické minulosti). A dosud zbývají ještě trosky demokratických stran, které se v Rusku za Putina nakonec všechny propadly do mimoparlamentní nicoty.

d) Zbývá ještě zmínit zdevastovaná média: část jich skoupil Babiš, část je znehodnocena zhroucením ČSSD (Právo, silný ruský vliv v něm byl aspoň v zahraničně politické části citit už dávno předtím). Veřejnoprávní média mohou fungovat jen ve vyváženém demokratickém politickém prostředí: dominance stran Nových pořádků nakonec vede nutně k průběžné devastaci mediálních rad a představa o „nepoliticky“ vytvářených radách by jak vidno v našich poměrech nevedla k ničemu jinému než k nestydatému lobbismu různých zájmových uskupení). Bakalovská média – Hospodářské noviny, Aktuálně.cz, Respekt – se už v rozpuku Velké Protikorupční Revoluce doširoka otevřela nechumelismu (viz dále) a stala se jeho hlavními hlasateli. Kvetě tu havlovský kult (nápodoba toho prvorepublikánského, masarykovského: copak demokracie v těchto končinách nemůže existovat bez podobných kultů, to je přece chování nedůstojné dospělých lidí!). V Respektu se svého času nestyděli prosazovat zásadu „demokraté, spojte se s Babišem“. Nezávislá média působí jen na internetu a bojují o holý život. Vzhledem k tomu, že aspoň trochu nezávislá média existují tu a tam dokonce i v Rusku (náš nechtěný předobraz, i pokud jde o politický systém), budou zřejmě ta naše nějak vegetovat i nadále.

e) Pokud jde o „nezávislé iniciativy“, je tu dnes hlavně jedna: Milion chviliek. Má dominantní pozici především kvůli perfektně zvládnutým sociálním sítím. V souvislosti s tím, jak se prosadila, sílí v tomto prostředí něco jako spontánní program: totiž heslo „v jednotě je síla“. Považuji je za nebezpečné a zavádějící. Nikoli v jednotě, ale v politické pluralitě je síla. To platí i pro intelektuální background tohoto dění. Za zmínku stojí „Prague Business Club“. Existuje už od počátku tisíciletí a sdružuje podnikatele, ovšem ne ty úplně největší (jako vhodné označení mi připadá „drobní miliardáři“). Někdy v roce 2014 vznikla jeho politická odnož, „Pátečníci.cz“. Protože prezident-předobraz tohoto uskupení zemřel v roce 1937, zastává nyní prezidentskou funkci JUDr. Marvanová. K Milionu chviliek má toto uskupení nejspíš docela blízko.

Posledním úspěchem Milionu chviliek byla (bez jakékoli ironie) obrovská demonstrace na Letenské pláni na podporu justice (v první řadě státních zástupců). Státní zástupci (ne všichni) se po prázdninách odvděčili zastavením trestního stíhání Andreje Babiše a spol. ve věci Čapí hnízdo. (Formálně lze toto rozhodnutí ještě zvrátit. Řekl bych, že to bude poměrně obtížné.) Zdá se, že i nezávislé iniciativy v tomto pojetí patří tak trochu – nechtěně! – k naší potěmkinské demokracii. Papalášci Nových pořádků mohou před světem říkat: podívejte se, co všechno se u nás smí!

f) Zatím sice v důležitých věcech ještě funguje nezávislá soudní moc ; ukázkový případ: nález Ústavního soudu ve věci zdanění finančních náhrad církvím a náboženským společnostem. Nezávislá soudní moc ovšem může trvale a spolehlivě fungovat jen v demokratickém politickém prostředí. A tím Nové pořádky, jak z předchozího plyne, v dnešní podobě už ani náhodou nejsou.

g) A úplně nakonec zahraničně politický kontext , v němž probíhá rozklad české demokracie. Dnes, kdy vzpomínáme na události roku 1989, je třeba zdůraznit: vývoj je zcela jiný než tehdy, a to zrcadlově obrácený. To, co jsme vděčně přijali v roce 1989 – Rusové v defenzivě, mohutná podpora naší opozice ze Západu –, je dnes pasé. Západní společenství je poměrně nestabilní (mj. i pro dosud nezvládnutou migrační krizi, kvůli iracionální zahraniční politice prezidenta Trumpa, kvůli problémům s brexitem, atd.). Úměrně tomu naopak roste drzost a spontánní spolupráce autoritativních států, jako je Čína, Rusko, Írán, Turecko. Zažíváme tedy něco jako „Sametovou revoluci naruby“? To by byl ukvapený závěr, vývoj západního demokratického společenství byl odjakživa nekončící řetěz krizí. Řekl bych jen, že nějakou výraznou podporu českých demokratů proti Novým pořádkům odtud v dohledné době nelze očekávat. Mají své problémy a tomu, co se děje u nás, moc nerozumějí (jak by mohli, když si pořádně nerozumíme ani my sami).

Aby nedošlo k omylu, zdůrazňuji: přesto je západní společenství naše, jsme jeho součástí a musíme je držet. I proto, že je v něm (na rozdíl od různých orientálních despotií, některé jsem před chvílkou vyjmenoval) možná zásadní a nezávislá kritika. V tom spočívá podstata Západu. „Euroskepticismus“ pro nás není východisko ani řešení, je to jen příznak naší prohnitosti, našeho rozkladu a rozvratu.

Společná ideologie: nechumelismus

Společnou ideologií Nových pořádků je nechumelismus . Je plodem VPKR a sdílejí ji skoro všichni lidé veřejně činní včetně části novinářů nezávislých na Babišovi a zbytků demokratické opozice. Nic strašného se prý neděje, nějakých větších politických reform netřeba. Je to výraz hluboké, živelné demoralizace českých politických a intelektuálních elit. Spolu s tezí „v jednotě je síla“ vytváří ideové zázemí Nových pořádků.

Bylo by ovšem jednak chyba a jednak projev alibismu, kdyby si lidé nesoucí hlavní díl zodpovědnosti za dnešní situaci, „elity“ (politici, novináři a publicisté, ti, co se angažují v nezávislých aktivitách, tj. např. i já) vykládali situaci tak, že se elity jen přizpůsobují náladám „veřejnosti“. Ve skutečnosti je to jako vždycky úplně naopak: tak, že se veřejnost inspiruje náladami (tedy „blbým náladami“, jak říkal Havel), které vládnou v elitách. Jistě, ústavním institucím počínaje prezidentem a konče oběma komorami parlamentu (u nich je to velmi neobvyklé) důvěřuje podle průzkumů dnes hodně lidí a stav je setrvalý. Podle jiného průzkumu v ČR se u nás poměrně málo lidí (např. i ve srovnání nejen se Slovenskem, Maďarskem a Rumunskem, ale i se SRN) obává o osud demokracie. Jenže to neznamená, že nefunguje veřejnost, nýbrž že nefungují ti, co by ji měli inspirovat. Se svým nechumelismem působí jako narkotizéři.

Důsledek této narkózy je, že roste naše hrdost (tj. hrdost občanů ČR na svůj stát). V říjnu ji měřili v CVVM a zjistili, že od r. 2015 opět stoupla o 6 % a je nejvyšší od roku 2007. Ještě hrdějšími jsme byli už jen v r. 2005.

Musím se přiznat, že o smysluplnosti stanovení momentálního koeficientu hrdosti občanů na svůj stát pochybuji. O tom, kam se člověk narodí, nerozhoduje on. Zároveň to, že se někam narodí, znamená závazek, že se bude starat o to, aby společenství, do něhož patří, se pohybovalo od horšího k lepšímu a ne naopak. A hrdý může být nanejvýš na to, když se mu aspoň trochu povede k tomu přispět. Zatím se pohybujeme setrvale opačným směrem.

Co se vlastně v dnešní situaci dá dělat?

Odpověď „nic“ se vnučuje sama od sebe. Zároveň je zjevné, že je to odpověď nepřijatelná a nepřípustná. Na druhé straně teď sotva dokážu zformulovat něco jiného než pár základních věcí: totiž co v této dosti ohavné situaci považují jako občan za nejnaléhavější. Snad i to může být k něčemu užitečné.

To, oč má jít, je odstranění Nových pořádků a obnovení polistopadového demokratického režimu. K projektům jako budování něčeho, co by zároveň překonalo nedostatky Starých pořádků (polistopadové demokracie) a napravilo tak trochu i „chyby“, k nimž došlo za posledních dejme tomu 6–7 let, mám hlubokou nedůvěru. Nějak moc mi připomínají logiku reformně komunistických projektů z šedesátých let minulého století nebo logiku Havlových úvah z Moci bezmocných (je třeba překonat najednou jak „posttotalismus“, tak zkorumpovanou buržoazní demokracii). Je to vyčůraná manýra. Ve skutečnosti jde o totéž, oč šlo v roce 1989: zbourat

dosavadní pořádky (tedy dnes ty, co si říkají „Nové“) a obnovit liberální a demokratickou společnost. Jsme v situaci, kdy není třeba vymýšlet žádné inovace, je to cesta do orientálních pekel. To je základní, technické poučení z toho, co v posledních desetiletích vyváděli různí reformátoři komunismu i reformátoři demokracie.

Problém, který je třeba řešit, není morální, ale politický. Jistě, v demokratickém státě by mělo mít v poslední instanci nad politikou navrch právo (i proto je obecné pojetí prezidentské funkce u nás od r. 1918 dodnes zcela scestné). Zároveň však platí, že podmínkou fungujícího práva je fungující demokratická politika.

V konkrétní rovině si dovedu představit dvě věci:

Za prvé, Poslanecká sněmovna, v níž dominují Nové pořádky, zablokovala před časem ústavní žalobu na prezidenta Zemana. Fakticky nepostižitelný prezident je v Nových pořádkách klíčová figura, protože ztělesňuje dominanci exekutivy nad soudní mocí, což je základní znak despotie. Proto je nutné využít všechny prostředky, které občanům dávají Ústava a zákony, k tomu, aby byla podána nová ústavní žaloba, a to tentokrát ne kvůli hrubému porušení ústavy, ale pro soustavné „jednání proti demokratickému řádu“ České republiky. Takové jednání je v naší Ústavě zahrnuto pod pojem „velezrada“. Z hlediska faktické převahy exekutivy nad spravedlností to velezrada na demokracii opravdu je. Nejde o to, zda se to podaří prosadit zítra, pozítří, za rok či později. Jde o to, že problém musí zůstat otevřen, musí se řešit, musí zůstat živý. A jde o to, že občan má právo působit na politiky, kteří ho v politickém rozhodování o této věci (ústavní žaloba) zastupují, všemi prostředky, jež mu Ústava a zákony dávají k dispozici. Ostatně tito zastupitelé jsou taky občané.

Za druhé: odstranění Nových pořádků a obnova polistopadové demokratické České republiky jsou myslitelné a dosažitelné jen dlouhodobým politickým úsilím na všech úrovních života společnosti. Konečnou stanicí tohoto úsilí jsou volby, zároveň je tu stále, bez ohledu na volby, prostor pro iniciativu a „každodenní drobnou politickou práci“ jednotlivců, spolků, občanských sdružení, politických stran.

Aby to vše vůbec bylo možné, měl by tu být prostor pro setkávání těch, kteří jsou připraveni bránit Českou republiku proti Novým pořádkům. Jakási platforma pro spolupráci různých. Platí, že nikoli v jednotě, ale v pluralitě je síla. A jen na okraj podotýkám, že náměstí se k těmto účelům moc nehodí. Něco podobného zatím ani náhodou nemáme.

Z takových setkávání by snad nakonec mohlo vzniknout něco jako společný program. Východiskem by přitom mělo být: „Anibabiš“, „Antizeman“ a žádný nechumelismus.

Zničili jsme si svou indolencí demokracii a musíme ji tedy obnovit.

Je samozřejmé, že politické strany se musí soustavně vyjadřovat k dílčím problémům, které jsou zrovna na pořadu dne, musí dělat každodenní politiku. Ale každodenní politika, která neguje zásadní principy a zamlouvá obří problém, v němž se naše společnost v posledních šesti sedmi letech ocitla, je nejen nesmyslná, ale zároveň i nemravná.

Bohumil Doležal

Politolog a publicista Bohumil Doležal / FOTO: Lenka Smětáková

URL| <https://www.forum24.cz/tricet-let-od-listopadu-1989-polistopadova-demokracie-je-v-troskach/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

forum24.cz

Sametová revoluce po třiceti letech

17.11.2019 blisty.cz str. 00

Muriel Blaive

“Ta země, která byla ze všech nekomunističtější,” divili se začátkem devadesátých let mezinárodní pozorovatelé, “je teď nejantikomunističtější!” Nedlouho předtím se odehrála sametová revoluce. Čeští disidenti, v čele s Václavem Havlem, okouzlili svět heslem, podle něhož pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť. Ve snaze zajistit, aby revoluce zvítězila, a že je komunismus nenávratně poražen, včetně jeho reformistické varianty, disidenti předložili jediný argument, který je odlišoval od všech ostatních (včetně Slováků): možná jich

není zrovna mnoho, ale žádní komunisté to nejsou. Vlastně to byli jediní skuteční odpůrci komunistů. Byli to antikomunisté.

Analytikové se také divili, že tato nejantikomunističtější země ze všech byla také jedinou zemí ve střední Evropě, v níž dál existovala komunistická strana, která trvale v prvních dvou desetiletích antikomunismu získávala ve volbách 10 až 20 procent hlasů. Tato komunistická strana stále ještě funguje a existuje i dnes. Logickým vysvětlením by bylo, že si komunistický režim vytvořil základnu legitimacy, jejíž tvrdé jádro se nyní dalo objektivně měřit jako 10 až 20 procent voličů (což, mimochodem, je solidní základna pro diktaturu). Bylo možno argumentovat, že antikomunismus disidentů je právě ospravedlněn touto relativní popularitou komunistů. Z rychlého průzkumu veřejného mínění, které provedlo Občanské fórum v prosinci 1989, vyšlo najevo, že Václava Havla jako potenciálního kandidáta na roli prezidenta si přála jen naprosto zanedbatelná část voličů. Právě proto trvali disidenti na tom, aby nového antikomunistického prezidenta zvolil komunistický parlament a nikoliv lid.

Mezitím se antikomunističtí aktivisté zmocnili výhod skutečnosti, že byli jedinými lidmi, kteří se v roce 1989 octli na správné straně historie - říkám "v roce 1989" a ne "před rokem 1989", protože mnoho z těchto antikomunistů bylo dobrými komunistickými občany a funkcionáři až do začátku demonstrace dne 17. listopadu. Zmocnili se prominentních postavení v novém státě a tento příhodný antikomunistický narativ jim ospravedlnil, proč by měli zůstat u moci do teď. V čele státu vytvořili Václav Havel a Václav Klaus tandem, který v tomto ohledu fungoval pozoruhodně dobře: Havel chtěl být humanistou, zatímco Klaus chtěl udělat tlustou čáru za minulostí, avšak oba tolerovali narativ antikomunistů, protože oba si z něho odvozovali svou legitimitu. Havel se retrospektivně stal antikomunistickým hrdinou, zatímco Klausovi se úspěšně podařilo zdiskreditovat jako údajné komunisty celou levici všeobecně, a tím jí uštědřil smrtelnou ránu.

Tento český antikomunismus také lichořil národovectví Václava Klause. V době po roce 1989 hovořil Klaus výmluvně o tom, že Češi jsou příliš dobří nejen pro Slováky, ale i pro ostatní střední Evropu: že jsou daleko demokratičtější a daleko ekonomicky rozvinutější než ostatní střeoevropské národy a že budou prvním národem, který vstoupí do Evropské unie. Možná jako údajný znak rozvinutější demokracie byl český lustrační zákon nejtvrdší v Evropě: byla ustavena komise, která měla vyšetřovat události z listopadu a z prosince 1989, bylo založeno oddělení policie, které mělo vyšetřovat zločiny předchozího režimu, parlament vyhlásil předchozí režim za ilegální a kriminální, s tajnou podporou pracovníků ministerstva vnitra byl zveřejněn seznam spolupracovníků tajné policie.

Polsko, Maďarsko a Slovensko nebyly podle Klausova názoru tolik úspěšné jako Česká republika. Důkazem toho bylo, že se tam znovu dostali k moci bývalí komunisté jen několik let po pádu komunismu. Česká republika sice byla možná jedinou zemí, která stále měla komunistickou stranu, ale tato strana byla vyloučena z parlamentních koalic a sloužila jako výhodný strašák, který zosobňoval nebezpečí návratu komunismu. Antikomunismus se stal tak politicky korektním narativem, jakým byl jen o několik let předtím komunismus. Antikomunismus byl nyní narativem, který každému téměř jistě zaručil v Praze kariéru novináře, politika či univerzitního profesora.

Ze zpětného pohledu se zeptejme, zda ten antikomunistický narativ způsobil, že přechod České republiky od komunismu byl mimořádně úspěšný:

Byli komunističtí viníci potrestáni? Ne.

Bylo zabráněno oligarchům, aby se zmocnili ekonomiky? Ne.

Zabránilo to korupci? Ne.

Získali lidé pocit, že bylo dosaženo historické spravedlnosti? Ne.

Zmizela komunistická strana z parlamentu? Ne.

Vstoupila Česká republika do EU a do NATO dříve než její polští, maďarští či slovenští sousedi? Ne.

Omluvila se komunistická strana? Vlastně moc ne.

Obdržely oběti dostatečné odškodnění, ať symbolické nebo finanční? Taky vlastně moc ne anebo v každém případě ne dost.

Hlavním důsledkem antikomunismu jako ideologie bylo, že výborně posloužil osobním kariérám antikomunistů v intelektuální sféře. Pokud jde o obyčejné lidi, kteří zažívali v předchozím režimu pocit nespravedlnosti, antikomunismus dál otravoval jejich život nenávistí; co se týče těch občanů, kteří z éry komunismu pocit křivdy neměli, ty antikomunismus jen iritoval, a tito lidé učili své děti, že pravda je jiná - přesně tak, jak to dělali za komunismu. Většina učitelů historie raději nic neriskuje a o komunistické éře neučí vůbec.

Avšak neškodlivějším dopadem antikomunistického narativu pro soudržnost společnosti je to, že antikomunismus znemožňuje dialog. Loni jeden univerzitní učitel na **fakultě sociálních věd** v Praze, který je zároveň Slovák, kněz i sociolog, dr. Karol Lovaš, pozval generála Alojze Lorence, posledního šéfa nechvalně

známé tajné policie StB, k debatě o událostech ze 17. listopadu 1989. Jako obvykle, strážci antikomunistické ortodoxie se pokusili Lorencovi zabránit, aby promluvil: Fakulta sociálních vět se octla v ohnisku kontroverze a musela se za toto odvážné pozvání veřejně ospravedlňovat. Karol Lovaš se stal terčem vlny útoků na sociálních sítích.

Namísto možnosti nechat Alojze Lorence promluvit a pak rozdrtit jeho argumenty (bylo by to skutečně tak obtížné?) analýza byla nahrazena zuřivostí. Proč je to špatně? Protože emoce budou vždycky sdíleny jen těmi lidmi, kteří už zastávají tentýž názor jako mluvčí. Emoce přesvědčují vždycky jen lidi, kteří jsou už přesvědčeni a zároveň dělají ještě větší nepřátele z těch, kteří nesouhlasili od samého začátku. Zuřivost není argument. Utrvuje zemi v rozdělení na navzájem neslučitelné frakce a zabraňuje k tomu, aby mezi nimi došlo k dialogu. Jedinými lidmi, kteří mají prospěch z antikomunistického statu quo jsou antikomunisté a populisté. Užitečně se navzájem legitimizují: antikomunisté ospravedlňují zvou vlastní malou moc a své sociopolitické postavení, populisté (od komunistů až po Zemana a Babiše) ospravedlňují svou existenci tím, že prý představují vůči tomuto establishmentu alternativu. Nikdo z nich nemá zájem o podporu smíření a dialogu: naopak, chtějí tento konfliktní vzorec jen posilovat. Pokud jim dovolíme, aby to dělali, setkáme se znovu za deset dvacet let a nic se za tu dobu nezmění.

Při nedávné debatě na Ústavu pro lidskou vědu (IWM) ve Vídni jsem se zeptala Milana Martina Šimečky a Jiřího Příbáně, kdo mezi Českou republikou a Slovenskem byl při vyrovnávání se s komunistickou minulostí úspěšnější.

URL| <https://blisty.cz/art/97755-sametova-revoluce-po-triceti-letech.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

blisty.cz

Studentský vůdce sametové revoluce odhaluje zákulisí Jakešova gestapa

17.11.2019 iDNES.cz str. 00

Patřil mezi studentské vůdce sametové revoluce. S praktikami příslušníků Veřejné a Státní bezpečnosti se setkal na Národní třídě coby student

žurnalistiky, i poté jako ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů. Historik a spisovatel Pavel Žáček o době před 30 lety vydává čtyři knihy, z nichž se jedna jmenuje příznačně Jakešovo gestapo.

„V listopadu 1989 jsem napsal za studenty prohlášení, kde jsem volal po odhalení viníků zásahu na Národní třídě. A po třiceti letech musím vydat knihu, abych si na to sám odpověděl. Beru to jako svůj úděl,“ podotýká poslanec za ODS a místopředseda sněmovního výboru pro bezpečnost, Pavel Žáček.

Jste spoluautorem knihy Čekisté, která je o působení státní bezpečnosti v zemích bývalého sovětského bloku. Byla sovětská tajná policie zapojena i do událostí v listopadu roku 1989?

Dohody s KGB samozřejmě velmi ovlivňovaly činnost Státní bezpečnosti u nás. Poslední jednání s KGB se shodou okolností konalo v Praze ve vile na Břevnově odpoledne 17. listopadu 1989. Nebylo to ale kvůli vnitropolitickým událostem, uzavírala se zde dohoda ohledně boje proti západním službám.

Jednání se zúčastnil druhý muž KGB, generálporučík Viktor Fjodorovič Gruško, náčelník hlavní správy kontrarozvědky Karel Vykypl i generálporučík Alojz Lorenc. A když si přitukli šampaňským, tak se sovětská delegace za doprovodu našich estébáků vydala do centra na nákupy. A stěžovali si, že se nikam nedostali, protože celá Praha byla plná studentů. Takže jsme zabránili nákupu sovětských soudruhů v Praze, to byl nečekaný efekt demonstrace.

Kdo stál za organizací pochodu studentů 17. listopadu z Albertova na Národní třídu?

Objevuje se nepřesná informace, že to byla akce SSM. Nebyla. Šlo o tlak studentů zespoda, kteří chtěli uspořádat pietní pochod k uctění 50. výročí zavraždění Jana Opletala nacisty. I kdyby to nebylo povoleno. Z dokumentů vyplývá, že komunisté nakonec souhlasili hlavně kvůli tomu, aby podchytili studentské hnutí. Stanovili ovšem limity, že se průvod studentů vydá jen z Albertova na Vyšehrad a nesmí se dostat do centra Prahy. Není potvrzeno, že by plánovali velký zásah. Dělali nějaká opatření, ale ta nebyla tak velká, jako kdyby šlo o opoziční demonstraci. Proto bylo tak důležité, že byla zpočátku povolena.

O čem vypověděly svodky StB a Veřejné bezpečnosti ze samotného 17. listopadu 1989?

Z hlášení je jasné, že se estébáci divili, jak demonstrace narůstá. Nejdříve přišlo 300 lidí, pak 1 000 a v jedné ze svodek VB bylo dokonce zmíněno 25 000 lidí. Což je největší číslo o počtu lidí na demonstraci 17. listopadu 1989, které jsem našel. A myslím si, že se to ve fázi, kdy šel průvod po nábřeží, mohlo blížit realitě.

Aktuální číslo

Objednat do schránky

Proč pohotovostní pluk čekal na studenty právě na Národní třídě?

Šli jsme hodně rychle, zablokovali jsme jim tím jednu rotu pohotovostního pluku ve Vyšehradské ulici, další na náplavce na Engelsově nábřeží a oni museli poslat školní pohotovostní oddíl, který to objížděl přes Smíchov a most 1. máje. Dav automaticky mířil na Václavák do Opletalovy ulice, takže u Národního divadla zahnul doprava na Národní třídu. A tu stihli zablokovat ze Spálené ulice až na poslední chvíli. Autobusy pohotovostního pluku přijely, když už tam dorazilo čelo davu.

To bylo poslední místo, kde šlo ještě dav na Národní třídě zastavit. Když prošlo po Národní třídě prvních asi pět tisíc lidí, tak nás rozdělili, ostatní odřízli na nábřeží... Byli jsme obklíčení a oni nevěděli co s námi. Až někdo takticky na místě vymyslel únikovou uličku v podloubí pod Kaňkovým palácem. Tam nebylo nic vidět a oni mohli surově zasáhnout. Podle vnitřních norem zásahu měli povoleno uhodit obuškem od krku po kolena a nesměli nikoho mlátit přes hlavu a na páteř. A přitom všechny rány šly na hlavu a bylo jim jedno, jestli to byla starší paní nebo mladý kluk.

Co příslušníky pohotovostního pluku tak rozzuřilo?

Z řady výpovědí víme, že jim snad úplně nejvíce vadilo skandování „Jakešovo gestapo“. Tímto pak někteří z nich zdůvodňovali, proč ty studenty začali tak surově mlátit.

Havel: Revoluce nebyla sametová Kdo všechno na Národní třídě aktivně zasahoval?

Dosud se nikdo, ani po 30 letech, pořádně nevěnoval tomu, jaké jednotky tam byly nasazeny. To má přitom velký vliv na to, jak samotný zásah proběhl. Národní třídu přehradily tři rotu pohotovostního pluku složené z mladíků, kteří nastoupili teprve v září. Neměli žádnou osobní zkušenost z kontaktu s davem.

Dále přestárlý školní pohotovostní oddíl z Prahy a Středočeského kraje, v jehož rámci ovšem byla zařazena speciální protiteroristická jednotka, tzv. červené barety. Celkem 30 příslušníků odboru zvláštního určení vedených majorem Petrem Šestákem. Působili ve trojicích, vždy dva červení bareti a s nimi estébák, který určoval, jaké lidi vytáhnout z davu. Ty pak nacvičenými hmaty a chvaty pacifikovali. Z vlastní vzpomínky vím, že jim bylo jedno, jestli to byl muž nebo žena, klidně byli schopni zkopat na zemi mladou dívku...

Nakonec bylo na Národní třídě víc policistů než studentů...

Narychlo se tam stahovaly různé zálohy složené z příslušníků místních oddělení z Prahy 1 až Prahy 10. V poslední fázi skutečně příslušníci Sboru národní bezpečnosti přecísílili demonstranty, protože z Bartolomějské ulice přibíhali i ti, kteří nebyli do akce na Národní třídu veleni. Brali si své osobní obušky a přidávali se, aby dali studentům za vyučenou a ti už příště nepřišli. Do toho přijely dva obrněné transportéry OT-64.

Ty do nás začaly najíždět a tlačit radlicemi. To byla chvíle, kdy jsem si říkal, že to skončí špatně. A do toho svištěly obušky, štěkali psi... Přehnali to, ten zásah byl nesmyslný. Řídící celé akce, šéf městské správy Veřejné bezpečnosti podplukovník Michal Danišovič u výsledků říkal, že on pokyn k takovému zásahu nedal. Ale to je nesmysl, policisté by bez rozkazu shora nic neudělali.

Na Národní třídě byl i agent StB Ludvík Zifčák, který tam pak sehrál roli „mrtvého“ studenta Šmída. To bylo předem naplánované?

Kvůli tomu, že Státní bezpečnost skartovala spis s krycím jménem Rudý, který se role pseudostudenta Zifčáka týkal, se to již úplně přesně nedozvíme. Výsledky Zifčáka nebyly zcela věrohodné, několikrát změnil svou verzi. Každopádně vybrat si takového člověka, aby hrál vysokoškoláka, když měl vůbec problém dokončit střední školu, byl nonsens sám o sobě. Intelektuálně na to neměl, ale využili toho, že nebyl znám a měl ostravský přízvuk, takže se mohl vydávat za studenta Vysoké školy báňské z Ostravy

Historik a spisovatel Pavel Žáček patřil mezi studentské vůdce sametové revoluce. S praktikami příslušníků Veřejné a Státní bezpečnosti se setkal na Národní třídě coby student žurnalistiky, i poté jako ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů.

Šlo o provokaci StB?

Nemyslím si, že měl za úkol si tam lehnout. Je to zřejmě absurdní paradox, že kolegové z pohotovostního pluku, ve kterém do jara 1989 sloužil jako zástupce velitele čety, ho tam majzli obuškem a on „lehnul“.

Nicméně i kvůli tomuto momentu se záhy rozšířila fáma o zabitém studentovi Martinu Šmídovi, která dala do pohybu celý národ. Jaké bylo pozadí této poplašné zprávy?

Faktem je, že mýtus o Martinu Šmídovi vznikl z toho, že na zemi u jazykové školy ležel Zifčák. Zpráva o zabitém studentovi se pak rozletěla. Že tam zůstal nějaký Šmíd, vymyslela další zvláštní figurka – Drahomíra Dražská, která byla samotnými rodinnými příslušníky označována za osobu s vrozenou lhavostí. Ona také evidentně dostala obuškem, skončila v nemocnici a tam začala fabulovat, že na Národní zemřel její kamarád. Tím, že byla schopná to říkat věrohodně, tak do určité míry oblafla i disidenty, studenty a zahraniční novináře.

A protože se to dostalo k disidentovi Petru Uhlovi několika kanály, tak ten to předal zahraničním médiím. A příslušníci Státní bezpečnosti proti němu zakročili, protože si na „Matfyzu“, kde shodou okolností studovali dva Martinové Šmídové a kde Dražská dělala jednu dobu na kolejích v Tróji vrátanou, ověřili, že to není pravda. Ale zpráva se už rozletěla a rozšířila tu jiskru dále. Paradoxem zůstává, že na zemi ležel skutečně Zifčák... Jedna z dalších fám, kterou Zifčák uvedl do protokolu, byla, že ve studentském hnutí byli dva agenti – on a Dražská. Ale je spolehlivě vyvráceno, že by se předtím znali (Dražská kontakty s StB popřela a vypověděla, že si mrtvého studenta vymyslela ze vzteku a z bezmoci nad tím, že byla na Národní třídě zmlácena, pozn. red.).

PhDr. Pavel Žáček, Ph.D. (50)

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** UK (dříve fakulta žurnalistiky), absolvoval studijní pobyt na Stanfordově univerzitě v USA.

Po sametové revoluci působil jako šéfredaktor Studentských listů.

Od roku 1993 pracoval na Úřadu dokumentace a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti, který se v roce 1995 přeměnil v Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu.

V letech 2008–2010 byl zakladatelem a prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

V letech 2001 až 2003 byl členem Rady České televize.

Poté pracoval v odboru pro válečné veterány Ministerstva obrany ČR a vyučoval na vysoké škole CEVRO Institut.

Jak revoluční listopadové dny roku 1989 plynuly, tak bylo čím dál jasnější, že komunisté prohráli. Kdy padlo rozhodnutí začít skartovat materiály aktivních agentů StB?

Oni do 24. listopadu čekali, zda vedení komunistické strany vydá rozkaz k zásahu. Připravovali se na dvě varianty – buď tvrdý zásah, nebo se pojedede dále politickou cestou. Do toho se vzdalo Jakešovo vedení. A Sovětský svaz zjevně nechtěl, aby těsně před schůzkou s Američany na Maltě něco vypuklo. Zatímco třeba Rumunsko bylo mimo Varšavskou smlouvu a vazbu Moskvy, tak nás řídil Sovětský svaz téměř stoprocentně.

V souvislosti s generální stávkou 27. listopadu příslušníci Státní bezpečnosti pochopili, že musejí něco udělat, aby se nedostali do vězení. Že je potřeba část dokumentace svědčící o jejich protizákonných činech, zločinech a provokacích zničit.

Kolik toho stačila StB skartovat?

Aby se nikdo nedostal k seznamům agentů, tak začali ničit i osobní dokumenty příslušníků, hlavně jejich poznámkové sešity, kde si psali obsah schůzek, co jim řekl jejich šéf, že mají říct agentovi atd. Teprve z těchto poznámek se pak na psacích strojích dělala hlášení, která agenti podepisovali. Jedním z cílů bylo vyčistit šuplíky estébákům, aby nemohli prodávat informace. Jak se měnila politická situace, tak přibývalo lidí, kteří byli schopni za vlastní přežití obětovat agenty i nadřízené. A šéf StB Lorenc si uvědomoval, že to musejí stihnout co nejdříve, dokud je ještě aparát poslouchá.

Alojz Lorenc měl k tomu volné ruce, protože se fakticky stal koncem listopadu ministrem vnitra...

Dá se to tak říci, dosavadní ministr vnitra František Kíncl dostal infarkt ve chvíli, kdy si stěžoval Jakešovi, že našel na svém stole v duté sošce Klementa Gottwald a odposlech. A začal řešit, kdo mu to tam dal... Lorenc se byl v Sanopsu (sanatorium pro funkcionáře komunistického režimu, dnes Nemocnice Na Homolce, pozn. red.) na něj podívat a věděl, že rozhodnutí o skartaci připadne na něj. Nechal připravit pokyn, který umožnil vyčistit živé svazky, zejména vše, co se týkalo vnitřního nepřítele, protože už bylo jasné, že půjdou nahoru lidé z Charty 77 a spol.

Čeho se estébáci báli nejvíce?

Primárním úkolem bylo zakrýt agenty v politických stranách, které se podílely na jednání o nové podobě státu. Agenti StB byli nejenom u lidovců a socialistů, ale i u komunistů a disidentů. Měli to pojištěné na všech stranách, takže se je zničením svazků a dokumentace o spolupráci snažili chránit. Ale když viděli, jak se vyvíjí politická situace a vše postupuje, tak se rozhodli skartovat všechny svazky vnitřního nepřítele, na nichž StB ještě 17. listopadu pracovala – tj. všech odpůrců režimu a většinu živých spisů aktivních agentů. Trochu sáhli i do archivu, ale tam se svazky uložené před 17. listopadem vesměs zachovaly.

Začátek konce. - Vše odstartoval 17. listopad. Na Albertově se sešli studenti vysokých škol, aby si připomněli nacistickou zvůli roku 1939. Po pietním aktu se dav neplánovaně vydal do centra. Komunistickému režimu se začal odpočítávat jeho konec.

Státní bezpečnost ale musela mít přece už povědomí o tom, jak podobné předávání moci proběhlo v ostatních bývalých sovětských satelitech...

Oni právě argumentovali tím, že v Německu už občané vnikli do úřadoven Stasi (tajná služba a rozvědka Německé demokratické republiky, pozn. red.), dostali se k materiálům a mohlo by tak dojít k lynčování agentů a podobně. Lorenc dokonce posléze tvrdil, že oni skartací zabezpečili sametový průběh revoluce. Jenže u nás ničení složek začalo 1. prosince a v Německu lidé vtrhli do první úřadovny Stasi až 4. prosince. Takže jasná fabulace.

To spíše sovětští poradci požadovali, ať vyčistí předpolí SSSR a zlikvidují hlavně materiály o spolupráci s KGB. Další svazky, které zničili, byly totiž o agentech, které si zapůjčovali Sověti, a o jejich operacích. Skartovali i část svazků namířených proti vnějšímu nepříteli, proti ambasádám a zpravodajským službám (byly skartovány i veškeré dokumenty o Prognostickém ústavu, který podle pokynů někdejšího šéfa KGB Jurije Andropova vybudovali komunisté. V ústavu byli soustředěni reformní ekonomové, kteří pak po roce 1989 rozhodoval o všem podstatném v našem hospodářství, pozn. red.).

Proč za skartace nebyl nakonec nikdo soudně potrestán? Šéfa StB Lorence sice v Česku odsoudili ke čtyřem letům vězení, ale to bylo za příkazy k neoprávněnému zatýkání občanů na demonstracích v letech 1988–1989. Po rozdělení Československa odešel na Slovensko, kde mu byl trest změněn na podmínku a on se na přelomu tisíciletí stal šéfem divize firemních rizik ve společnosti Penta...

Lorenc byl matematik, zabýval se kryptografií, musel mít výborné logické myšlení, a to řadě jeho kolegů chybělo. Přišel z vojenské vysoké školy, kdežto řada jiných náměstků a náčelníků byli dělníci kádři. Měl vyšší intelekt než ministr vnitra, byl nejmocnějším mužem z vedení. On byl chytrý technokrat moci. Dokonce 1. prosince řekl zastupujícímu náměstkovi Otto Sedlákovi, že přijde důležitý pokyn od II. správy StB, ať to za něj podepíše...

Když se pak vyšetřovaly okolnosti Lorencova pokynu ke skartaci, tak Sedlák řekl, že nic takového nepodepsal a že StB řídil Lorenc. Všichni byli přesvědčení, že ten dokument podepsal Lorenc, on to klidně nechal běžet, chytře si schoval originál toho rozkazu a pak ho v pravou chvíli ukázal vyšetřovatelům. (Skartace zastavil až 8. prosince nový ministr vnitra, komunista František Pinc. Náčelník hlavní správy kontrarozvědky Karel Vykypěl na nápad zřídít občanské hlídky, které zabrání dalším skartacím, řekl: „Mohou přijít, my jsme hotovi...“ Mimochodem – ještě 5. ledna 1990 dostal od tehdejšího ministra vnitra lidovce Richarda Sachera odměnu 2 500 korun „za věrné služby“, pozn. red.)

Jména agentů StB se objevila v takzvaných Cibulkových seznamech. Do jaké míry byly tyto přehledy věrohodné?

Jejich věrohodnost bylo závislá na tom, jak pečlivě to přepsaly a zkontrolovaly pomocné síly komise k vyšetřování událostí 17. listopadu, odkud to uniklo. Nevím, jaký byl systém kontroly, ale vznikly tam nějaké chyby. Ale jiná varianta, než to publikovat, zjevně neexistovala. Šlo o naši velmi spletitou cestu, jak se vyrovnat s masovou agenturní sítí sovětského typu.

Až po roce 2008 jsme v Archivu bezpečnostních složek dali vše na web. Padni, komu padni. Jinak na jména, která byla vydána u Cibulky, téměř stoprocentně vedla StB svazek a najdeme je v registrech. (Kdysi, v porevoluční atmosféře, bylo zveřejnění jmen spolupracovníků StB hodně třaskavé téma. Materiály z archivu StB se objevily třeba v kauze Bartončík. Tehdejší předseda lidovců Josef Bartončík byl v polovině roku 1990, těsně před volbami, obviněn tehdejším náměstkem ministra vnitra Janem Rumlem ze spolupráce s StB. Obří skandál bezpochyby ovlivnil výsledky voleb – lidovci dostali jen 8,69 % hlasů, pozn. red.)

Účastníci manifestace před budovou Československého rozhlasu v Praze. (21. listopadu 1989)

Co jste se v archivech StB dozvěděl o lidech z někdejší fakulty žurnalistiky?

Fakulta mě samozřejmě zajímala, stejně jako většina lidí jsem tehdy chtěl vědět, co ovlivňovalo naše osudy. Zjistil jsem například, že nás všechny listrovali, ještě než jsme se dostali na fakultu, a pak každý rok studia. Bohužel část materiálů z let 1987 až 1989, což se týkalo i našeho ročníku, byla zničena. Ale jsou k dispozici např. agenturní záznamy o schůzkách s děkanem Stanislavem Perknerem, krycí jméno Docent, které měl během prvního týdne okupační stávky se svým řídicím orgánem z StB Vyhnánkem.

Docent ho informovali o tom, kde přesně sedí stávkový výbor. Lidí, o které se Státní bezpečnost zajímala, nebo je využívala, bylo poměrně hodně. Některé se snažila získat rozvědka, někoho kontrarozvědka. Dá se z toho rekonstruovat, že většina agentů a spolupracovníků byla z řad pedagogů. Ale byla tam v prvním ročníku i holka (ročník 1970), kterou získali na podzim 1989. Přípomínkou toho, jaká byla situace na fakultě žurnalistiky a ve studentském hnutí, je i naše kniha Takoví jsme byli, která vyjde před 17. listopadem. Je to historie Studentských listů, které vzešly ze stávky. A je to také výpověď generace, která má v sobě prožitek „nakládačky“ z Národní třídy.

URL| https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/pavel-zacek-totalita-17-listopad.A191113_173757_domaci_nea

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
zpravy.iDNES.cz (*Domáci*)

Oslavy 17. listopadu vyvrcholily na Václavském náměstí, přišly desítky tisíc lidí

17.11.2019 novinky.cz str. 00 Historie - 17. listopad
ren, míf, jdu, jim, miv

Češi si v neděli připomněli výročí 30 let od sametové revoluce. Na řadě míst v zemi se konaly vzpomínkové akce, koncerty i studentské průvody. Největší oslavy během dne probíhaly v Praze na Albertově a na Národní třídě a vyvrcholily večer koncertem na Václavském náměstí, kam přišly desítky tisíc lidí. Celodenní program jsme sledovali on-line.

22:00 - Koncert pro budoucnost na Václavském náměstí zakončilo promítání videomappingu k 30. výročí sametové revoluce.

Videomapping na budovu Národního muzea

21:33 - V Národním divadle byly uděleny ceny Paměti národa, které uděluje společnost Post Bellum. Obdrželi je bývalý lídr polského hnutí Solidarity Władysław Frasyniuk, bývalí političtí vězni z Maďarska, László Regéczy-Nagy, a z Německa, Dietrich Koch, herečka Dalma Špitzerová a politický vězeň Miroslav Hampl.

Miroslav Hampl v Národním divadle převzal Cenu Paměti národa u příležitosti 30. výročí sametové revoluce.

FOTO: Michal Kamaryt, ČTK

21:28 - Na Václavském náměstí byly promítnuty pozdravy z regionálních oslav výročí 30 let od sametové revoluce. Vzkazy poslaly například lidé z Písku, z Karlových Varů, z Opavy či z Liberce.

21:21 - Se svým projevem vystoupil na Václavském náměstí i generál Armády ČR a bývalý předseda vojenského výboru NATO Petr Pavel.

„Byl bych rád, abychom si uvědomili, že máme obrovské štěstí a že všechny věci, které nám vadí, tak jsou poměrně lehce opravitelné a jsou v naší moci,“ uvedl.

Generál a bývalý předseda vojenského výboru NATO Petr Pavel na akci Koncert pro budoucnost.

FOTO: Ondřej Deml, ČTK

Organizátoři koncertu také připomněli současné dění v Hongkongu, kde se v posledních dnech vyostřili střety mezi demonstrujícími a policií. „V Hongkongu se v posledních začaly ozývat z oficiálních míst hlasy, které volají po střelbě po protestujících,“ zaznělo.

20:46 - Několik tisíc lidí se dnes na bratislavském Náměstí svobody zúčastnilo shromáždění iniciativy Za slušné Slovensko k 30. výročí sametové revoluce.

Několik tisíc lidí se na bratislavském Náměstí svobody zúčastnilo shromáždění iniciativy Za slušné Slovensko k 30. výročí sametové revoluce.

FOTO: Martin Mikula, ČTK

20:38 - V Českých Budějovicích dnes proběhl průvod Rozsviťme demokracii připomínající události sametové revoluce. Účastníci průvodu se od budovy divadla vydali na náměstí Přemysla Otakara II. Tam u busty T. G. Masaryka vytvořili z hořících svíček velký nápis demokracie.

Účastníci průvodu v Českých Budějovicích se ve větrném počasí pokusili umístit svíčky na nápis demokracie.

FOTO: Václav Pancer, ČTK

20:14 - Lidé na Václavském náměstí skandovali: „Ať žije Havel!“. Organizátoři koncertu je o to požádali pro účely natáčení dokumentárního snímku o bývalém československém a českém prezidentovi.

20:04 - Na Koncertu pro budoucnost na Václavském náměstí také promluvil bývalý americký velvyslanec v Československu v letech 1983 až 1986 William Luers či ředitel Knihovny Václava Havla a spoluzakladatel Občanského fóra Michael Žantovský.

19:56 - Ve Zlíně připomněl listopadové události roku 1989 pietní akt a koncert na náměstí Míru. Konalo se také shromáždění u sochy T.G. Masaryka, které bylo součástí Festivalu svobody ve Zlíně.

Na jihlavském Masarykově náměstí byla přetvořena na Zeď svobody zeď, která uplynulý týden informovala kolemjdoucí o době nesvobody a obětech komunistického režimu. V neděli ji autor programu Petr Píša nechal proměnit. Místo ostnatého drátu nabídla pohled na volnou krajinu.

Připomínka sametové revoluce v Jihlavě.

FOTO: Luboš Pavlíček, ČTK

19:43 - Státní hymnu na Václavském náměstí zazpíval zpěvák Matěj Ruppert. Na budovu Národního muzea byla promítána Česká vlajka. Přítomní lidé následně symbolicky zvonili klíčky k připomínce sametové revoluce.

19:41 - Na budovu Národního muzea byla promítnuta projekce s názvem „Cesta ke svobodě“, která připomíná sametovou revoluci v kontextu pádu komunistického režimu v zemích východního bloku. Projekce bude promítána znovu v 22:00.

FOTO: Novinky

FOTO: Novinky

19:22 - Premiér Andrej Babiš a jeho žena Monika položili věnec k památníku Brána svobody v Bratislavě, kde si premiéři zemí V4 připomněli 30. výročí sametové revoluce.

Český premiér Andrej Babiš a jeho žena Monika položili 17. listopadu 2019 věnec k památníku Brána svobody v Bratislavě, kde si premiéři zemí V4 připomněli 30. výročí sametové revoluce.

FOTO: Dalibor Glück, ČTK

19:17 - V Liberci přišlo bezmála 1000 lidí na podvečerní happening k připomenutí sametové revoluce i aktuální politické situaci. Na náměstí u radnice vytvořili lidský řetěz. Podle organizátorů šlo o symboliku toho, aby se demokratické strany nebály a spojily se. Akci pořádal spolek Milion chviliek

19:13 - Na Václavském náměstí zaznělo poselství, které k výročí sametové revoluce pro Čechy nahrál tibetský duchovní vůdce Dalajláma. V něm zdůraznil, že odkaz Václava Havla, nadále žije v české společnosti a zmínil, že Česko je srdcí Evropy.

“Pokud se budeme snažit, může být toto století stoletím míru a soucitu a vy, Češi, můžete k tomu velmi přispět,“ zaznělo v poselství.

19:05 - Z balkónu na Národní třídě zazněla píseň Modlitba pro Martu v podání zpěvačky Anety Langerové. Na Václavském náměstí stejnou píseň zazpívala Annamária d'Almeida.

Annamária d'Almeida zapívala 17. listopadu 2019 Modlitbu pro Martu na akci Koncert pro budoucnost.

FOTO: Roman Vondrouš, ČTK

19:02 - Oslavy 17. listopadu končily v Brně lampionovým průvodem. Opět jej pořádali studenti Masarykovy univerzity jako vrchol programu na náměstí Svobody. U příležitosti výročí byl také slavnostně nasvícen hrad Špilberk.

Oslavy 17. listopadu končily v Brně lampionovým průvodem.

FOTO: Milan Vojtek, Právo

18:51 - Na Koncertu pro budoucnost vystoupili s projevem také filozofka Anna Hogenová či ředitel organizace Člověk v tísni a vůdce studentské hnutí z roku 1989 Šimon Pánek, který vyzval k překonávání rozporů ve společnosti.

„Nesmíme si myslet, že lidé, kteří dnes s námi tady nejsou, nebo věci cítí jinak, jsou naši nepřátelé, že jejich hlasy ve volbách jsou míň než naše hlasy,“ zdůraznil.

Podobné poselství přinesl i právník a sociolog Jiří Příbáň: „Politika strachu vždy vede k tyranii, zatímco politika svobody vede k otevřené společnosti a demokracii.“

Návštěvníci akce Koncert pro budoucnost 17. listopadu 2019.

FOTO: Ondřej Deml, ČTK

18:31 - „Odhadované počty účastníků na dnešním pochodu z Albertova je 8000 až 10 000, počet účastníků v ulici Národní až 40 000,“ oznámila policie před 18:30. Příliv lidí podle policistů začal již po 14:30 průvodem kopírujícím pochod demonstrantů v listopadu 1989 z Albertova na Národní třídu.

Lidé zapalují svíčky u pomníku 17. listopadu 1989 na Národní třídě.

FOTO: Petr Horník, Právo

18:30 - Zhruba 40 tisíc přišlo odpoledne podle policie na Národní třídu a podobný počet později i na Václavském náměstí. Od 18 hodin je uzavřena magistrála.

Upozorňujeme řidiče na dopravní omezení na pražské magistrále před Národním muzeem. Od 18. hodiny je komunikace uzavřena. pic.twitter.com/AM6agYd2zB

— Policie ČR (@PolicieCZ) 17. listopadu 2019 18:23 - Během koncertu pro budoucnost vystoupili také básník a spisovatel Jáchym Topol, který přednesl báseň, a bývalý senátor a studentský vůdce z roku 1989 Martin Mejstřík.

Bývalý senátor, novinář a studentský vůdce z roku 1989 Martin Mejstřík

FOTO: Roman Vondrouš, ČTK

„Naše revoluce bude dokončena v momentě, kdy kontinuita s bolševickým právem bude přetržena. Kdy bude komunistická ideologie postavena mimo zákon, stejně jako je mimo zákon postaven fašismus a nacismus,” uvedl Mejstřík.

18:19 - Letošní 17. listopad je výrazně teplejší než před 30 lety. Teplotní rekordy dnes padly zhruba na desetinu stanic, které měří alespoň 30 let. Na severu Moravy podle ČHMÚ někde naměřili i víc než 18 stupňů Celsia. V pražském Klementinu naměřili 17. listopadu 1989 maximum 3,9 stupně Celsia, dnes to bylo 15 stupňů.

18:10 - Národní třída se postupně během večeta ucpala na několika místech. Zástup se posouval kupředu jen pomalu. Řada lidí se proto snažila odejít bočními uličkami, ani to se jim ale příliš nedařilo. Žádný koridor nezůstal.

FOTO: Novinky

17:55 - Na Václavském náměstí vystoupí i biskup a bývalý mluvčí Občanského fóra Václav Malý.

POUTÁK: [Biskup Malý: Bylo dobře, že se Havel stal prezidentem. Na ostatní se zapomene]

17:50 - Praha na Národní třídě představila i videomapping.

Videomapping na Národní třídě

FOTO: Novinky

17:32 - Během Koncertu pro budoucnost na Václavském náměstí promluvil také ústavní právník Jan Kysela, který varoval před plíživým oslabováním ústavy.

„Ústava musí být samozřejmým rámcem našich životů. Ústava ignorovaná vlastně žádnou ústavou není, a kde není ústava vládne svévole,” zmínil.

Koncert pro budoucnost - 17. listopadu 2019. Václavské náměstí

FOTO: Právo

17:21 - Stovky lidí se odpoledne v Hradci Králové přišly podívat na studentský happening na Ulrichově náměstí. Vše se odehrávalo u zdi z papírových krabic, která vznikla jako rekonstrukce stavby zdi z krabic v prosinci roku 1989 na tehdejší Gottwaldově náměstí. V prosinci 1989 byla papírová zeď v krajském městě jedním z nejvýraznějších symbolů sametové revoluce.

Studenti v Hradci Králové vytvořili zeď z papírových krabic, která původně stála v prosinci roku 1989 na tehdejší Gottwaldově, dnes Ulrichově náměstí.

FOTO: David Taneček, ČTK

17:15 - Na Václavském náměstí vystoupil teolog, filozof a katolický kněz Tomáš Halík. „Před třiceti lety jsme na tomto místě odzvonili totalitě,” prohlásil.

Ve svém projevu zmínil i současné politické dění: „Problém není v politicích, ale ve voličích, kteří jsou ochotni se nechat zmanipulovat populisty, problém je v nevoličích. Biosférou demokracie je veřejná svobodná diskuze. Musíme se snažit, aby byla tato diskuze skutečně kvalitní.”

Kněz Tomáš Halík promluvil 17. listopadu 2019 na akci Koncert pro budoucnost, která se konala na Václavském náměstí v Praze

FOTO: Roman Vondrouš, ČTK

17:11 - Po celé zemi se přesně v tento čas rozezněly zvony. V rádiích přesně v tento čas hrála hymna sametové revoluce - Modlitba pro Martu od Marty Kubišové.

17:00 - Na domech na Národní třídě byla zahájena světelná projekce k připomínce výročí sametové revoluce. Projekci připravila společnost Post Bellum, ve spolupráci se spolkem Díky, že můžem. Projekce bude zopakována v 18:45 a v 20:00.

Zpěvačka Aneta Langerová vystoupila na akci Koncert pro budoucnost

FOTO: Roman Vondrouš, ČTK

16:58 - Lidé se postupně přesouvají na Václavské náměstí, kde od 16:30 probíhá Koncert pro budoucnost, na kterém už vystoupila Aneta Langerová. Dále zahrají Vypsaná fixa, Tata Bojs, Lenka Dusilová, skupiny Buty, MIG 21 nebo Matěj Ruppert.

Koncert na Václavském náměstí

FOTO: ČTK

16:55 - Národní třída je stále ucpaná. Nejvíc lidí se shromažďuje u místa někdejšího policejního zásahu u pamětní desky. Kolem hoří svíčky. Na místě zůstávala také skupina lidí s transparenty, která protestovala proti premiérovi Babišovi. Prostor je téměř neprůchozí.

Lidé zapalující svíčky na Národní třídě. 17. listopadu 2019

FOTO: David W Cerny, Reuters

16:43 - Oslavy výročí sametové revoluce probíhají i v Brně, kde se podle odhadu pořadatelů sešlo až 10 tisíc lidí. Součástí programu jsou hudební koncerty, vystoupení řečníků včetně rektorů brněnských univerzit i lampionový pochod, který vyjde z náměstí v 17:17 ke Kounicovým kolejím a náměstí Míru.

Devítihodinovým festivalem si 17. listopadu 2019 studenti v Brně připomínají 30. výročí sametové revoluce a pádu komunismu.

FOTO: Václav Šálek, ČTK

Lidé zapalující svíčky v Brně. 17. listopadu 2019

FOTO: Václav Šálek, ČTK

16:41 - Na dopravní komplikace spojené s akcemi v rámci výročí 17. listopadu upozorňují pražské řidiče dopravní tabule. Problémy jsou hlášeny například ve Wilsonově ulici či na Smetanově nábřeží.

FOTO: Pavel Jaňurek, Novinky

16:32 - Na Václavském náměstí začal Koncert pro budoucnost, akcí provází moderátorka Zuzana Tvarůžková a novinář Jindřich Šídlo.

16:20 - V případě, že se lidé na Národní třídu nedostanou, mohou svíčky a květiny položit na několika pietních místech po trase průvodu. Například na Vyšehradě nebo na Rašínově nábřeží.

16:15 - „Národní třída je naprosto ucpaná. Ani se tam nepokoušejte dostat. Vezměte to Myslíkovou ulicí rovnou na Václavské náměstí,“ vyzývají organizátoři účastníky studentského pochodu.

Lidé zapalují svíčky u pomníku 17. listopadu 1989 na Národní třídě.

FOTO: Petr Horník, Právo

16:06 - Policisté zveřejnili letecké záběry studentského průvodu mířícího z Vyšehradu na Národní třídu.

pic.twitter.com/uJeRPen2N0

— Policie ČR (@PolicieCZ) November 17, 2019 16:00 - Na Národní třídě jsou už nyní shromážděny tisíce lidí. Chtějí uctít památku listopadu 1989, zapálit svíčku nebo položit květinu. Davy pochodujících z Albertova přes Vyšehrad až na Národní přitom mají teprve dorazit.

15:32 - Maškarní průvod Sametové posvícení došel podél Smetanova nábřeží na Národní třídu. Odtud bude směřovat na Staroměstské náměstí.

Satirický průvod Sametové posvícení 17. listopadu 2019

FOTO: Michaela Říhová, ČTK

15:19 - V průvodu, který vyrazil z Albertova, je podle odhadů pořadatelů až 10 tisíc lidí. Z Vyšehradu zamíří po náplavce do centra.

15:00 - Průvod studentů, který vyrazil z Albertova, míří na Vyšehrad.

14:51 - V centru Olomouce se konala demonstrace s názvem Kdo - když ne my. Kdy - když ne teď. Demonstraci uspořádaly iniciativy 2018+ Olomouc a Milion chviliek pro demokracii.

V centru Olomouce se konala demonstrace s názvem Kdo - když ne my. Kdy - když ne teď.

FOTO: Luděk Peřina, ČTK

14:35 - Z Kamy vyrazil satirický průvod Sametové posvícení, které se koná už po osmé. Heslem průvodu je „Ulítni si včele!“. Organizátoři heslem reagují na výrok premiéra o motýlech.

Čtěte více: Babiš proslavil Lysou nad Labem. Jeho motýlí hláška baví internet

FOTO: Novinky

14:30 - Z Albertova vyrazil vzpomínkový průvod studentů. První část průvodu skončí na Vyšehradě, organizátoři plánují po cestě pouštět záznamy z vyprávění lidí, kteří v průvodu před 30 lety byli.

14:26 - Přesně v 17:11 zazní ve většině českých rádií jako připomenutí listopadu Modlitba pro Martu od Marty Kubišové. Tu na Koncertě pro budoucnost zazpívá i Aneta Langerová.

Marta Kubišová na Václavském náměstí v prosinci 1989

FOTO: Archiv, ČTK

14:09 - V 16:30 začíná na Václavském náměstí Koncert pro budoucnost, který bude zakončen videomappingem na historickou budovu Národního muzea.

14:07 - Také ve 14:30 vyrazí satirický průvod masek z Kamy na Národní třídu a pak do Hyberské.

14:05 - Ve 14:30 vyrazí průvod studentů z Albertova na Národní třídu. Studenti chtějí rekonstruovat události roku 1989, půjdou po stejné trase jako před třiceti lety.

Lidé na Národní třídě

FOTO: Milan Malíček, Právo

14:00 - Kromě akcí probíhajících na Národní třídě mohou Pražané vyrazit ještě na průvody, videomapping nebo koncert.

13:50 - Na Národní třídu přišly zapálit svíčku tisíce lidí.

Památník 17. listopadu na Národní třídě

FOTO: Milan Malíček, Právo

13:42 - V Litoměřicích odhalili skauti k výročí sametové revoluce sochu odkazující k trikoloře jako symbolu 17. listopadu 1989. Samotná socha je bronzová, spodní stranu zdobí v barvách trikolory písmena V, jakožto symbol svobody.

Akce se účastnil i europoslanec Alexandr Vondra. „Sedmnáctý listopad je svátek svobody, svoboda je dar a my ten dar budeme mít, dokud s ním budeme umět správně nakládat,” uvedl.

Na budově České spořitelny na Mírovém náměstí v Litoměřicích odhalili 17. listopadu 2019 k 30. výročí sametové revoluce dílo ve tvaru trikolory pocházející z dílny litoměřické akademické sochařky Alžběty Kumstátové.

FOTO: Ondřej Hájek, ČTK

13:33 - Policisté na twitterovém účtu zveřejnili aktuální záběry Národní třídy z policejního vrtulníku.

Aktuální záběry z policejního vrtulníku pic.twitter.com/57m134OK6D

— Policie ČR (@PolicieCZ) November 17, 2019 13:28 - V centru Brna dnes pojmenovali park při Rooseveltově ulici po Danuši Muzikářové, osmnáctileté studentce zastřelené v srpnu 1969 při ročním výročí okupace z roku 1968. Spolu s tím byla v parku odhalena její pamětní deska.

Park v Brně při Rooseveltově ulici byl pojmenovaný po Danuši Muzikářové, zastřelené 21. srpna 1969.

FOTO: Václav Šálek, ČTK

13:15 - Na Národní třídě zazněla státní hymna v podání operní pěvkyně Dagmar Peckové.

13:06 - Na Národní třídě probíhá celý den doprovodná akce Korzo Národní. V rámci ní vystupují i herci v uniformách Veřejné bezpečnosti.

Při příležitosti oslav výročí 17. listopadu 1989 se konala na Národní třídě v Praze akce Korzo Národní. Na snímku je vystoupení herců v historické uniformě Veřejné bezpečnosti.

FOTO: Michaela Říhová, ČTK

12:47 - U Hlávkovy koleje si třicetileté výročí sametové revoluce připomněli malým shromážděním i mladí komunisté, kteří mimo jiné zdůraznili, že 17. listopad je také Mezinárodním dnem studentstva. Předsedkyně výboru KSČM Marta Semelová pak ve svém projevu označila posledních třicet let za jakousi karikaturu svobody.

12:38 - Bývalá disidentka a mluvčí Charty 77 Dana Němcová zdůraznila, aby mladí lidé využili všechny možnosti a svobody k svému rozvinutí. Pietní akt na Albertově byl zakončen českou hymnou a Ódou na radost, neoficiální hymnou Evropské unie.

12:25 - Potlesk naopak obdržel rektor Masarykovy univerzity Martin Bareš.

POUTÁK: [Studenti na Albertově vypískali rektora Tomáše Zimu]

„Chtěl bych vyjádřit svou největší úctu Janu Opletalovi, protože mu bylo odepřeno šířit a snažit se pomáhat potřebným, svým pacientům. Brutální moc mu to nedovolila. Stal se pomyslným lékařem našich srdcí, myslí a naší svobody, za to mu patří velký dík,“ připomněl nacisty zavražděného studenta.

12:21 - Studenti zveřejnili výsledky průzkumu Generace svobody mapující postoje lidí narozených po roce 1989. Z něho vyplývá, že většina mladých považuje za důležité chodit k volbám, řešit klimatické otázky a ověřovat zdroje informací v médiích. Průzkum vypracovali studenti **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

12:07 - Jako druhý dostal slovo rektor Karlovy Univerzity Tomáš Zima, někteří z přítomných rušili jeho projev bučením a slovy: „Hanba!“ Na konci jeho projevu pak skandovali: „Odstup.“ Zima v posledních dnech čelí kontroverzím v souvislosti se smlouvou o spolupráci s firmou Home Credit a tajnému financování česko-čínských konferencí na univerzitě čínskou ambasádou. [celá zpráva]

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima během pietní akce na Albertově.

FOTO: Petr Horník, Právo

12:00 - Na Albertově začal pietní akt k uctění památky 17. listopadu.

11:42 - Vzpomínkové akce k 30 letům od sametové revoluce probíhají po celé republice. V Čeladné odhalili lavičku Václava Havla. V Liberci pak na schodech radnice odhalili památník připomínající výročí.

Vzpomínková akce na události roku 1989 v Liberci

FOTO: Radek Petrášek, ČTK

11:35 - Skautskou hymnu u památníku zazpívali čeští skauti a skautky.

11:13 - Položit květiny na Národní třídu přišli zástupci Pirátů. „Vidíme, že liberální demokracie nemá dnes na růžích ustláno. Jsem rád, že si dnes můžeme připomínat 30 let od sametové revoluce, i vzpomínku studentů roku 1939,“ uvedl předseda Ivan Bartoš a dodal, že se sobotní demonstrace na Letné účastnil.

„Občany zajímá vize, ne politika proti něčemu,“ odmítl Bartoš sloučení opozičních stran do velké koalice proti hnutí ANO. „Vidím tu nějaký prostor na sloučení stran, které jsou na hraně volitelnosti,“ dodal.

10:54 - Babiš v projevu v Národním muzeu poděkoval studentům, politikům, hercům, kteří v listopadu 1989 vyrazili do ulic. „Jak většina z vás ví, byl jsem členem KSČ a nejsem na to pyšný. Jak jsem mnohokrát řekl, tak jsem nebyl tak statečný a angažovaný jako Havel,“ uvedl. [celá zpráva]

Premiér Andrej při úvodním projevu k příležitosti oslav 30. výročí sametové revoluce.

FOTO: Roman Vondrouš, ČTK

10:38 - Památku uctily na Národní i špičky ODS. „Jsme přímými následovníky Občanského fóra, neseme v sobě hodnoty listopadu 1989 a uvědomujeme si to,“ řekl šéf strany Petr Fiala. Nepředpokládá, že Andrej Babiš sám odstoupí. „Jsem přesvědčen, že je třeba ho porazit ve volbách,“ dodal.

Předseda ODS Petr Fiala na Národní třídě

Šéf Senátu Jaroslav Kubera (ODS) poznamenal, že si díky převratu uskutečnil sny, o kterých se mu ani nesnilo, třeba že bude šéfem Senátu. „Jak říkal Jakeš, připadám si taky mezi nejvyššími ústavními činiteli jako kůl v plotě, ale je dobré, že tam máme svoje želízko,“ řekl Kubera.

Představitelé ODS, předseda strany Petr Fiala, místopředsedkyně Alexandra Udženija a předseda senátu Jaroslav Kubera

FOTO: Milan Malíček, Právo

10:20 - Hlasitý potlesk naopak čekal Karla Schwarzenberga. Lidé skandovali: „Ať žije Karel!“ Po něm dorazili zástupci ODS v čele s Petrem Fialou.

10:17 - Hlasitým skandováním „Hanba!“ vypískali lidé předsedu hnutí Trikolóra Václava Klause mladšího, který také dorazil na Národní třídu. Jeden z členů jeho doprovodu se pustil do strkanice s demonstrantem. Z Národní Klause a jeho příznivce doprovázela policie.

Václava Klause mladšího na Národní třídě demonstrující vypískali

FOTO: Právo

„Já jsem tu byl 17. listopadu 1989 jako student. Když tu bude teď nějaký pouliční výbor kádrovat, kdo smí a nesmí položit květinu, tak mi to přijde nedemokratické a hnusné. Já bych tu na nikoho nepískal, je to každého věc,“ uvedl Klaus mladší.

Mirek na Hrad, skandoval dav

10:09 - Potlesk čekal i finalistu prezidentské volby a senátora Jiřího Drahoše.

Při příchodu představitelů TOP 09 lidé skandovali na předsedu poslaneckého klubu strany Miroslava Kalouska: „Ať žije Míra! Mirek na Hrad!“

Životem i politickými půtkami jsem hodně otlučený, ale přiznám se bez mučení: Když Národní skandovala „Míra, Míra“, měl jsem vlhko v očích. Děkuji vám přátelé, přeji všem krásný sváteční den. pic.twitter.com/y2DGUUYNxG

— Miroslav Kalousek (@kalousekm) November 17, 2019 „Miloš Zeman a Andrej Babiš se snaží systematicky a plíživě demontovat svobody a demokracie této země. Lidé to cítí, a proto možná reagují i tím, že vypískají věnec Miloše Zemana a vypískají Andreje Babiše,“ uvedl šéf TOP 09 Jirí Pospíšil.

Miroslav Kalousek v neděli na Národní třídě.

FOTO: Michaela Říhová, ČTK

10:00 - Do Národního muzea dorazili i předsedové zemí V4, slovenský premiér Peter Pellegrini, polský předseda Mateusz Morawiecki a maďarský premiér Viktor Orbán.

POUTÁK: [Andrej Babiš hovoří v Národním muzeu. Sliboval překvapení]

9:54 - Rakušan zároveň dodal, že je podle něj špatně, když prezident v tento den mlčí. „Prezident sám o sobě tvrdí, že údajně na Národní třídě byl, ale 30 let po sametové revoluci se veřejně nevyjádří a jakoby zpochybňuje slova mladé generace. Prezident by měl mít povinnost v tento den promluvit,“ řekl Rakušan.

9:51 - K památníku na Národní třídě přišli zástupci hnutí STAN v čele s předsedou Vítem Rakušanem. „My žijeme 30 let v takové atmosféře, které si generace před námi nedokázaly ani představit. Děkujeme všem statečným, co nám to vybojovali a všem, co jsou tady,“ řekl.

9:42 - U památníku starší muž nevybíravě nadává na vládu i prezidenta: „Lidi nepotřebují peníze, ale slušné bydlení, léky... Manželka mi doma umírá a já nemám ani na pohřeb. Stydím se, že musím takto sprostě nadávat. Děkuji, že jste si mě vyslechli.“ Pár lidí mu uznale zatleskalo.

Někteří demonstrující u památníku na Národní třídě si přinesli také cedule a koláže.

Demonstranty vyrobená koláž s obličejem prezidenta Miloše Zemana.

FOTO: Novinky

Muž demonstruje proti premiérovi Andreji Babišovi a prezidentovi Miloši Zemanovi na Národní třídě v Praze

FOTO: Michaela Říhová, ČTK

9:34 - Lidé pokládají svíčky i u výklenku, kde původní památník na Národní třídě sídlil.

Svíčky před pasáží, kde památník původně sídlil

FOTO: Jiří Mach, Právo

9:20 - Na oslavy 17. listopadu se připravila i policie. Kvůli akci v Národním muzeu je plánováno omezení dopravy až do večerních hodin.

Pražská policie od časných ranních hodin zahájila v souvislosti s oslavami 17. listopadu bezpečnostní opatření. V ulicích jsou stovky policistů, kteří dohlížejí na bezproblémový průběh oslav a plynulost silničního provozu. pic.twitter.com/V3Q2q4SgNx

— Policie ČR (@PolicieCZ) November 17, 2019 9:12 - Květinu přišel na Národní třídu položit i předseda lidovců Marek Výborný. „Ta propojka se studenty i v roce 1939 je myslím klíčový okamžik,“ řekl.

Marek Výborný k 17. listopadu 1989

„Zároveň kdyby nebylo Václava Havla, tak bychom nebyli tam, kde dnes jsme,“ dodal Výborný. Demokracie je podle něj ohrožena neustále a je třeba to připomínat i demonstracemi.

Uctít památku přišli k památníku zástupci KDU-ČSL v čele s předsedou Markem Výborným

FOTO: Milan Malíček, Právo

9:09 - K památníku na Národní třídě dorazil americký velvyslanec Stephen B. King. „Přišel jsem pomoci oslavit svátek 30 let vaší svobody, demokracie a vlády práva. Byli jsme tu včera, jsme tu dnes a budeme tu zítra,“ uvedl. Lidé v jeho přítomnosti skandovali: „Děkujeme!“

9:05 - Předsedové (zleva) KDU-ČSL Marek Výborný, ODS Petr Fiala, STAN Vít Rakušan a TOP 09 Jiří Pospíšil společně položili 17. listopadu 2019 v Praze u příležitosti 30. výročí sametové revoluce květinu k hrobu Václava Havla, aby uctili jeho památku.

Předsedové (zleva) KDU-ČSL Marek Výborný, ODS Petr Fiala, STAN Vít Rakušan a TOP 09 Jiří Pospíšil společně položili u příležitosti 30. výročí sametové revoluce květinu k hrobu Václava Havla, aby uctili jeho památku.

FOTO: Michal Kamaryt, ČTK

9:01 - Probíhá vzpomínková akce u Hlávkovy koleje týkající se událostí z listopadu 1939, kdy okupanti při protinacistické demonstraci smrtelně zranili studenta Jana Opletala. Promluvil například rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima.

Slavnostní program začal tradičně u Hlávkovy koleje. „Zároveň panuje názor, že naše společnost je rozdělená, můžeme i říci rozdělena svobodou. Pojďme se více soustředit na to, co nás spojuje, než to, co nás rozděluje,” uvedl rektor Tomáš Zima. Sledujte:<https://t.co/Zm3THWbvHm>

— Univerzita Karlova (@UniKarlova) November 17, 2019 9:00 - Na Národní třídu přišel položit květinu i Pavel Telička, který byl za ANO v roce 2014 zvolen europoslancem. V roce 2019 si založil nové hnutí HLAS. „Vnímám ho jako člověka společně zodpovědného s hlavou státu za současnou situaci v této zemi, kterou vnímám jako značně problematickou,” vyjádřil se k Babišovi.

Protesty u památníku na Národní třídě mu však nepřijdou vhodné. „Rozhodně chápu 250 tisíc na Letné,” dodal.

8:50 - Premiér Andrej Babiš dorazil do Národního muzea, kde dopoledne přednese projev k výročí sametové revoluce. Dorazili i místopředsedové vlády a ministři Alena Schillerová a Karel Havlíček.

8:27 - Ohlušující pískot si naopak vyslechl u památníku hradní úředník pro administrativu Jan Novák. Po složení pocty rychle odešel, otázkám novinářů se vyhnul.

K pamětní desce 17. listopadu 1989 položil ředitel Sekce administrativní KPR Jan Novák kytici prezidenta republiky. pic.twitter.com/kROW397WeA

— Pražský hrad - Kancelář prezidenta republiky (@HradOfficial) November 17, 2019 8:24 - Na Národní třídu nedlouho po delegaci ČSSD dorazil místopředseda senátu Milan Štěch (ČSSD). Zmínil, že si musíme vážit svobody a demokracie. Vyjádřil se i k demonstrantům: „Bojovali jsme za to, aby byla svoboda projevu. Myslím, že lidé mají právo vyjadřovat své názory a pokud se nepoužívá násilí, tak to podporuji,” řekl Štěch.

POUTÁK: [Babiš: Lidé žijí ve lži, pracuju pro jejich lepší život]

8:10 - Za potlesku demonstrujících položili květiny zástupci koalice na pražském magistrátu, primátor Zdeněk Hřib za Piráty a Jan Čížinský a Hana Třeštíková za Prahu sobě. „Je načase se ohlédnout a říct si, co se povedlo, co by se dalo udělat lépe,” zmínil Hřib a připomenul protesty, které probíhají v Hongkongu.

Primátor Prahy Zdeněk Hřib položil kytici na Národní třídě v Praze při příležitosti 30. výročí sametové revoluce.

FOTO: Michaela Říhová, ČTK

Hřib se vyjádřil i k vypovězené smlouvě s Pekingem: „V Praze se nechceme zabývat otázkou interpretace jedné Číny. Chceme stavět okruhy, chceme stavět metro D, řešit dostupnou politiku bydlení, a proto nemáme čas na zahraniční politiku, kterou má vést ministerstvo zahraničí.“

Primátor Zdeněk Hřib

8:06 - K památníku na Národní třídě dorazili vládní ministři za ČSSD v čele s předsedou a ministrem vnitra Janem Hamáčkem. Demonstranti skandovali: „Hanba!”, „Paktujete se s mafí”, či „Ocásek, spolupracovník StB.”

Předseda ČSSD Jan Hamáček na Národní třídě

„Jsou to známé tváře, které na podobné akce chodí,” řekl k demonstrujícím Hamáček.

Demonstranti v neděli na Národní třídě

FOTO: Michaela Říhová, ČTK

7:52 - Ministr zahraničí Tomáš Petříček uvedl na otázku Novinek, že demonstrantům rozumí: „Některým věcem rozumím, je to součást demokratické debaty, která nám byla právě umožněna sametovou revolucí. Já bych také viděl raději někoho jiného, kdo by podporoval tuto vládu, než jsou to komunisté.“ Ministři za ČSSD uctí památku na Národní třídě společně.

Ministr zahraničí Tomáš Petříček na Národní třídě

7:45 - Prostor kolem Národní třídy už od rána hlídají policisté. Po celý den až do deseti hodin do večera bude zcela omezen provoz v ulici Národní.

7:30 - Premiér Andrej Babiš opustil i s ministry ANO Národní třídu.

Andrej Babiš na Národní třídě v Praze

Zdroj: Novinky.cz

7:25 – „Babiš nekrade, Babiš nemůže nikoho zkorumpovat,“ prohlásil Babiš. Doplnil, že sobotní demonstraci na Letné nerozumí. „Chtějí po mně, abych dal Agrofert pryč, ale to já jsem udělal. Mě už ani nepustí na valnou hromadu Agrofertu, já Agrofert nemám,“ zdůraznil premiér.

7:20 - Demonstranti střídavě skandovali: „Hanba, StB!“ Premiér, který měl na sobě kravatu v barvách trikolóry, se ale nenechal jejich kritikou vykolejit, na demonstranty vůbec nereagoval.

Premiér Andrej Babiš zapálil 17. listopadu 2019 svíčku na Národní třídě v Praze při příležitosti 30. výročí sametové revoluce.

FOTO: Ondřej Deml, ČTK

7:18 - Na Národní třídě jsou již také demonstranti. „Kam to neseš, srabe,“ pokřikoval na premiéra nesoucího věnec jeden z demonstrantů. Ostatní měli píšťalky a na premiéra uctívajícího památku sametové revoluce pískali.

Premiér @AndrejBabis spolu s členy vlády položil květiny a zapálil svíčku na Národní třídě. pic.twitter.com/5ELKVzZ5c7

— Úřad vlády ČR (@strakovka) November 17, 2019 7:13 - „Sametová revoluce pro mě znamená svobodu. Svobodu projevu i voleb,“ řekl pro Novinky Andrej Babiš. Kritiku demonstrantů si nepřipouští. „Já mám čisté svědomí a v práci budu pokračovat, pokud budu mít podporu ve volbách,“ doplnil.

7:12 - U památníku obětí dopravních nehod na nultém kilometru dálnice D1 v Praze Chodově v neděli lidé uctí památku těch, kteří zemřeli na silnicích, a připomene dlouhodobé dopady havárií. Pietní akt pořádá České sdružení obětí dopravních nehod a zahájí symbolický vzpomínkový řetězec, který bude v následujících víkendech pokračovat v kostelech v Plzni a v Moravské Chrastové na Svitavsku a v dálniční kapli na dálnici D5 nedaleko Šlovic u Plzně. ČR se tak připojí ke Světovému dni dopravních nehod.

Andrej Babiš v neděli na Národní třídě

FOTO: Novinky

6:54 - Babiš slíbil už v sobotu odpoledne, že na neděli chystá překvapení. Reagoval tak na sobotní demonstraci na Letné, kterou svolal spolek Milion chviliek.

Na akci se sešlo podle organizátorů 250 až 300 tisíc demonstrantů, policejní odhady hovoří o 250 tisících protestujících. Spolek Milion chviliek dal premiérovi ultimátum do 31. prosince, aby odvolal ministryni spravedlnosti Marii Benešovou a zbavil se Agrofertu, nebo aby odstoupil. V opačném případě svolá spolek další demonstrace, během kterých prý budou „daleko kreativnější“.

A jaké překvapení tedy premiér chystá? „Prezident jmenuje Mináře předsedou vlády,“ zavtipkoval premiér na adresu předsedy spolku Milion chviliek Mikuláše Mináře. Slibované nedělní překvapení však zatím prozradit nechtěl.

Andrej Babiš v neděli na Národní třídě

FOTO: Novinky

6:49 - Přestože premiér dorazil tak časně ráno, nevyhnul se svým příznivcům. Lidé se s ním chtěli fotit. Babiše doprovodili ministři za ANO, ministr průmyslu Karel Havlíček, ministr zdravotnictví Adam Vojtěch, ministr školství Robert Plaga, ministryně spravedlnosti Marie Benešová, ministryně financí Alena Schillerová i ministryně pro místní rozvoj Klára Dostálová. Ostatní ministři za ANO jsou v zahraničí.

Andrej Babiš dorazil na Národní třídu

6:47 - Na Národní třídu vyrazil v neděli také český premiér Andrej Babiš.

6:46 - Už od sobotního večera se na pražské Národní třídě hromadí svíčky od lidí, kteří se tak snaží uctít památku 30. výročí od sametové revoluce.

Svíčky se na Národní třídě hromadí už od sobotního večera.

FOTO: Novinky

6:44 - Premiéři Česka, Slovenska, Maďarska a Polska si dnes připomenou 30. výročí takzvané sametové revoluce také na Slovensku, kam přijedou z Prahy, kde se zúčastní vzpomínkové akce na události z listopadu 1989. V zemi pod Tatrami jsou naplánována také shromáždění opozice a občanské iniciativy Za slušné Slovensko, která stála za loňskými mohutnými protivládními demonstracemi.

6:35 - Potlačení demonstrace na Národní třídě před 30 lety připomene krátce po 17:00 po celé zemi také zvonění zvonů. K akci se přidala většina rozhlasových stanic tím, že ve stejný čas pustí píseň Modlitba pro Martu.

6:30 - I letos 17. listopad v Praze doprovodí satirický průvod masek sametové posvícení, připomene ho jako Mezinárodní den studentstva.

Protesty vyústily v pád režimu

Je to přesně třicet let od střetu studentů s příslušníky Veřejné bezpečnosti v Praze na Národní třídě, kdy odstartovala sametová revoluce. Až do konce roku 1989 pokračovaly protesty Čechů a Slováků proti komunistickému režimu, které nakonec vyústily až k pádu režimu.

POUTÁK: [SPECIÁL: 17. listopad 39/89 - 80 let od uzavření vysokých škol, 30 let od sametu]
Události konce jedenačtyřicetileté nadvlády komunismu si během víkendu Češi připomínají po celé zemi. Vzpomínají jak na tragické události z listopadu 1939, kdy okupanti při protinacistické demonstraci smrtelně zranili studenta Jana Opletala, tak i na počátky sametové revoluce 1989.

POUTÁK: [Co o 17. listopadu vědí dnešní studenti?]

V Praze se pak od rána konají například pietní akce před Hlávkovou kolejí, diskuze, přednášky a prezentace v rámci akce Korzo Národní, Pietní akt na Albertově a následný průvod na Národní třídu nebo setkání politických představitelů se zahraničními hosty v Národním muzeu.

POUTÁK: [Demonstrace na Letné? Babiš chystá na neděli překvapení]

Již v sobotu se konala na Letné demonstrace Milion chviliek pro demokracii, kde se sešlo až na 300 tisíc lidí. I oni si společně připomněli výročí 30 let od listopadu 1989.

POUTÁK: [Letná dala Babišovi ultimátum do konce roku]

URL| <https://www.novinky.cz/historie/17-listopad/522040-oslavy-17-listopadu-vyvrcholily-na-vaclavskem-namesti-prisly-desitky-tisic-lidi.html>

Miloš Doležal: Delegace vole aneb Jak jsem dělal revoluci

18.11.2019 ČRo - vltava.cz str. 00 Literatura

Petr Turek

Několik vzpomínkových fragmentů na listopadové dny roku 1989, kdy byl autor studentem **FSV UK**. Poslouchejte on-line po dobu jednoho týdne po odvysílání.

Listopadové dny roku 1989 a pád komunismu v tehdejší Československu dostaly v průběhu třiceti let rozličná přízviska – od sametové revoluce či pokojného převratu až po spiknutí dějin či technické předání moci. Jinak bude ony historické chvíle vidět příslušník komunistické strany a jinak bývalý politický vězeň, jinak emigrant i přistěhovalec a jinak i student a pamětník někdejších překotných událostí.

V povídce s názvem Delegace vole aneb Jak jsem dělal revoluci vzpomíná básník, esejista a rozhlasový redaktor Miloš Doležal na některé momenty z doby, kdy jako devatenáctiletý student **Fakulty sociálních věd UK** prožíval listopadové dny roku 1989.

URL| <http://vltava.rozhlas.cz/milos-dolezal-delegace-vole-aneb-jak-jsem-delal-revoluci-5046771>

Miloš Doležal: Delegace vole aneb Jak jsem dělal revoluci

18.11.2019 rozhlas.cz str. 00

autor: Petr Turek

Několik vzpomínkových fragmentů na listopadové dny roku 1989, kdy byl autor studentem **FSV UK**. Poslouchejte on-line po dobu jednoho týdne po odvysílání.

Listopadové dny roku 1989 a pád komunismu v tehdejší Československu dostaly v průběhu třiceti let rozličná přízviska – od sametové revoluce či pokojného převratu až po spiknutí dějin či technické předání moci. Jinak bude ony historické chvíle vidět příslušník komunistické strany a jinak bývalý politický vězeň, jinak emigrant i přistěhovalec a jinak i student a pamětník někdejších překotných událostí.

/

foto: Osobní archiv Jana Vodňanského

V povídce s názvem Delegace vole aneb Jak jsem dělal revoluci vzpomíná básník, esejista a rozhlasový redaktor Miloš Doležal na některé momenty z doby, kdy jako devatenáctiletý student **Fakulty sociálních věd UK** prožíval listopadové dny roku 1989.

Účinkuje: Jan Vondráček

V roce 2010 natočil režisér Petr Mančal.

Listopad 1989, plakáty a letáky

URL| <https://vltava.rozhlas.cz/milos-dolezal-delegace-vole-aneb-jak-jsem-delal-revoluci-50467>

Nejvíce lidí si z burgeru vyndá zeleninu

18.11.2019 Euro str. 34 Report

Jan Brož, broz@mf.cz

Podle šefa sítě Burger King Daniela Ryšky fanoušci burgerů moc nemusejí rajčata a okurky. Přesto si řetězec věří, že jako první z velkých hráčů prorazí u Čechů s bezmasým Whopperem

Na stanici I. P. Pavlova v centru Prahy se v jednom místě odehrává konkurenční boj fastfoodových gigantů. Restauraci tu má lídr branže McDonald's, KFC, Bageterie Boulevard a také Burger King. A právě zde představil minulý týden teprve osmadvacetiletý šéf pro Česko a další tři země Daniel Ryška rostlinný burger.

Burger King, který v Česku spíše zaostával za výše zmíněnou konkurencí, tentokrát ostatní řetězce předběhl a s novinkou na bázi sojových a pšeničných proteinů vyrukoval jako první. A šlo jen o první předzvěst dalších velkých změn a rozsáhlé expanze za 800 milionů korun. V následujících čtyřech letech má v Česku vzniknout na pět desítek poboček americké sítě, mimo jiné na nádražích a kolem dálnic.

* > Co očekáváte od bezmasých burgerů? Kolik procent prodejů by mohly tvořit?

Krátkodobě v rámci jednoho roku věříme, že budeme prodávat kolem pěti až sedmi procent. Dlouhodobě v porovnání s jinými trhy v západní a především severní Evropě vidíme, že bychom se mohli pohybovat 1 kolem 15 procent. Švédsko s Norskem jsou dvě země, kde se prodává absolutně nejvíce bezmasých variant. V některých restauracích dosahují i 50 procent prodejů. Tedy ne na celém trhu, ale v jednotlivých lokalitách a restauracích, kde je poptávka zákazníků obrovská.

* > Bezmasé burgery smažíte na stejném grilu jako maso, a nelze je proto označit za vegetariánské. Kdo si tedy podle vás bude Rebel Whopper objednávat?

Je takový trend a vidím to i sám na sobě, že se snažím nejíst každý den maso. Ne proto, že bych byl vegetarián, ale myslím si, že tělo není potřeba přetěžovat masem každý den. Kolem sebe vidím spoustu takových lidí, kteří nikdy moc neřešili, co jedí, v průběhu posledního půl až tři čtvrtě roku je ale vidět, že se začínají intenzivně zajímat. Pro podobný typ zákazníků je to ideální produkt. Můžou si dát něco, co je rychlé, na co jsou zvyklí, ulevit organismu a sami sobě. Myslí přitom i na ekologické aspekty spojené s konzumací masa, na udržitelnost.

* > Je pravda, že bezmasé stravování není jediný podobný trend v rychlém občerstvení v poslední době. Lokálnost, boj proti plastům a podobně jsou žhavá témata. Plánuje Burger King v Česku ještě další podobné kroky?

Vize je mít restaurace co nejvíce udržitelné, ať už jde o spotřebu energií, LED světla, nebo používání zařízení s nejlepší energetickou třídou. Pak to jsou samozřejmě brčka a víčka a omezování plastů.

* > Zavedete papírová nebo jiná brčka?

Zatím ne, brčka a víčka ale už dnes nabízíme jen na požádání a za první měsíc jsme zaznamenali obrovský pokles spotřeby o 70 procent. Do dvou let chceme mít restaurace úplně bezplastové. S výjimkou vody jsme zrušili PET lahve a používáme plechovky. Bezedný nápoj je určitě také ekologičtější.

* > Co tuzemský původ potravin? Kde nakupuje suroviny?

Podle dat za loňský rok je 65 procent zahraničních a 35 procent lokálních. V tom je ale i pepsi, která se vyrábí v Česku. Místní jsou tedy veškeré nápoje a zelenina.

* > Chtěli byste ten poměr zvyšovat?

Určitě budeme chtít uvádět prémiovější produkty složené z lokálních surovin. Ta tendence tady je, na druhé straně to nevidím jako zásadní téma. Jde o dodavatele z regionu střední Evropy, není to tak, že bychom něco dováželi z Ameriky nebo Asie.

* > Kdy se v Burger Kingu objeví samoobslužné kiosky?

Spuštění na prvních sedmi restauracích plánujeme na první polovinu prosince. Ambiciózní cíl je mít vybaveny všechny restaurace do poloviny příštího roku. Spolu s nimi uvedeme i další e-commerce aplikace. Vedle samoobslužného kiosku si budete moci objednat třeba i na vlastním telefonu.

* > As jejich pomocí si bude možné objednat bezmasý burger nejen jako Whooper, ale i v jiné verzi?

Přesně tak. Umožní to velkou flexibilitu. Ta už v podstatě funguje, protože už dneska si můžete v Burger Kingu objednat suroviny podle vlastní chuti a přidat, cokoliv vás napadne. Jenže i když to je spousta let hlavní motto Burger Kingu, tak se nám jej úplně nedařilo dostat k zákazníkům. Díky samoobslužným kioskům to bude mnohem jednodušší.

* > Kolik lidí si podle vás objedná burger podle vlastní chuti?

Počítáme, že to bude kolem deseti procent, což potvrzují zkušenosti z jiných trhů. Nejčastěji jde o přidání sýru, slaniny a papriček. Lidé mají rádi čím dál tím více pálivé chutě. Naopak bude docházet k odebrání neoblíbené zeleniny, tedy rajčete, okurky, salátu. Když během obědové špičky procházím restaurací, tak na tácech vidím vytažené rajčata a okurky.

* > Znamená to, že navzdory novinkám, jako je bezmasá alternativa, je zde stále velká zákaznická skupina, která požaduje „nezdravý“ tučný burger?

Jeden z produktů se jmenuje Bacon King a není v něm žádná zelenina. Pouze hodně masa, slaniny, sýr, kečup a majonéza. Když jsme ho měli loni poprvé v promoakci, tak šlo o jeden z nejprodávanějších produktů vůbec. Je tedy vidět, že i poptávka po naprostém opaku je extrémně silná.

* > Aktuálně má Burger King v Česku 27 restaurací. Nedávno jste oznámili, že plánujete v regionu Česko, Slovensko, Bulharsko a Rumunsko otevřít až 200 nových poboček. Dokdy to bude a kolik z nich připadne na Česko?

Mělo by to být do konce roku 2023. Pro Česko je to kolem padesátky, měla by to být jedna z největších částí. Pak Rumunsko, Slovensko a Bulharsko. K tomu je potřeba připočítat Polsko, což je náš klíčový trh s největším počtem restaurací, a tedy i největším počtem plánovaných otevření. To je ale mimo uváděná čísla.

* > Kolik plánujete do expanze investovat?

Bavíme se zhruba o 800 milionech.

* > Budete si nové pobočky provozovat přímo, nebo se poohlížíte po partnerech?

Jako AmRest jsme velký nadnárodní franšizant a na třech z těchto pěti trhů máme exkluzivitu, takže je budeme otevírat jenom my a budeme je tedy i provozovat. Vybíráme si lokalitu, investujeme. To má výhodu, že kontrolujeme provoz a marketing.

* > Cílem tedy je mít v Česku až 80 restaurací, to už není daleko od konkurenčního McDonald's, který letos otevřel stou provozovnu, ale ani sesterského KFC. Neobáváte se, že se budete vzájemně kanibalizovat?

Na trhu je určitě potenciál pro růst, minimálně u našich značek.

* > Kde konkrétně?

V Praze můžeme zdvoj- až ztrojnásobit počet současných restaurací. Vidíme potenciál ve všech krajských městech, v některých už jsme, v jiných ne. Tam, kde už jsme, chceme posílit naši přítomnost a nemít tam jen jednu restauraci. Apak také v menších městech typu Kladno nebo Kolín a v cestovním segmentu, jako jsou dálnice a nádraží.

* > Na dálnice se chce zaměřit například i Bageterie Boulevard. Znamená to, že jde o oblast, která je dnes rychlým občerstvením nepokrytá?

Přesně tak. Máme expanzní strategie, a tedy vytipované zóny, kde chceme být. V případě dálnic je to v podstatě na všech. Jediné, co se liší, je počet provozoven na konkrétní dálnici. Na D1 a D5 je jich více, jinde méně.

* > A nádraží? Máte restauraci na hlavním nádraží v Praze, ale vyplatí se otevřít provozovnu, třeba někde v Olomouci?

Právě Olomouc je jedno z nádraží, které by nás zajímalo. Je to typické město, kam dnes většina lidí pro cestu volí vlak. Pendolino tam z Prahy jede dvě hodiny a tři minuty, to je rychleji než autem. Dále to jsou Ostrava, Pardubice, to jsou přesně ty typy nádraží, kde je potenciál dlouhodobě udržitelný.

* > Proč je zatím nikdo neobsadil? Nejen Burger King, ale třeba někdo z konkurence?

Je to projekt na několik let. Nádraží jsou vlastněná státem a to je vždy dlouhý proces.

* > Tipl bych si, že Burger King na pražském hlavním nádraží je ze všech nejvýnosnější provozovna.

To souhlasí, druhá je tady na I. P. Pavlova, i když rozdíl není zase tak veliký. Na hlavním nádraží aktuálně připravujeme rekonstrukci, která by měla v brzké době proběhnout. Restaurace je historicky provozována jiným provozovatelem, který funguje jako franšizant. Takové provozovny jsou v Česku dvě a jsou historicky ještě z doby, než AmRest podepsal smlouvy o exkluzivitě pro český trh. Dodáváme jim materiály, řídíme kampaně, ale provozovny si řídí sami. •

***

Daniel Ryška (28)

• Pochází z Havlíčkova Brodu, ale velkou většinu života prožil v Praze. • Vystudoval česko-německá studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. • Zkušenosti s prací v rychlém občerstvení začal sbírat velmi brzy. Po studentských brigádách u konkurence nastoupil před sedmi lety do společnosti AmRest, která v regionu střední Evropy provozuje značky KFC, Burger King a Pizza Hut. • Původně vedl jednu z restaurací KFC, po dvou letech se přesunul do pozice regionálního manažera Burger Kingu. Dnes vede značku na českém, slovenském, rumunském a bulharském trhu.

Foto autor| FOTO: Martin Pinkas

Foto autor| FOTO: Martin Pinkas

Čekání na prezidentku

18.11.2019 Euro str. 12 Téma
Jan Novotný

Pražský hrad může poprvé v historii dobýt žena. Kandidaturu za tři roky nevylučují Věra Jourová ani Lenka Bradáčová

Měla to být kauza, ve které vrchní státní zástupkyně dohlíží na trestní stíhání obviněného premiéra. Ale nakonec z toho může být kauza, při níž se setkali dva pozdější největší soupeři v prezidentské volbě. Lenka Bradáčová ani Andrej Babiš dosud nevyloučili své zapojení do prezidentské volby, která Česko čeká za tři roky. Oba přitom reprezentují poměrně odlišné hodnoty a patrně by cílili i na zcela odlišné voliče. Zatím se však utkávají jen v souvislosti s Babišovým trestním stíháním.

O výsledku vyšetřování Čapího hnízda sice vrchní státní žalobkyně Lenka Bradáčová neměla možnost rozhodnout, ale několikrát její instituce vyjádřila nespokojenost s tím, jak je případ dozorován Městským státním zastupitelstvím v Praze. Do poloviny prosince tohoto roku by pak nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman právě ve spolupráci s Lenkou Bradáčovou měl oznámit, zda zastavení trestního stíhání premiéra bylo oprávněné. Příběh Čapího hnízda tedy ještě zdaleka není u konce, a pokud bude Babišovo trestní stíhání obnoveno, může se celý proces táhnout až do prezidentských voleb.

Pro Babiše může být kandidatura na Pražský hrad vzhledem k blížící se celosvětové ekonomické recesi, a tím i očekávanému ekonomickému zpomalení v Česku poslední šancí, jak vyhrát nějaké volby. Navíc mu za tři roky bude už 68 let, tedy stejně jako Miloši Zemanovi, když v roce 2013 nastupoval na Hrad.

„U Babiše už to teď bude hlavně o odchodu. Jakou strategii v příštích letech zvolí, tak aby neodešel s ostudou jako někteří jeho předchůdci“ říká jeden z českých miliardářů pod podmínkou anonymity. Sám premiér se zatím k otázkám na svou prezidentskou kandidaturu stavěl vyhybavě, ale nechtěl ji zcela vyloučit. Týdeníku Euro na toto téma odmítl odpovědět, což není tak důležité. Mnohem významnější je, že by si jej jako jednoho ze svých možných nástupců přál Miloš Zeman, což naposledy potvrdil před měsícem rozhlasové stanici Frekvence 1.

Havel kontra Zeman

Ani Lenka Bradáčová veřejně svou prezidentskou kandidaturu neodmítá, ale nevyjadřuje se k ní.

„Jako představitelka justice si takové otázky dovolím ponechat bez komentáře. Až ta situace nastane, tak se rozhodnu“ uvedla Bradáčová. Podle informací týdeníku Euro už dokonce tuto možnost konzultuje s některými známými osobnostmi, kteří měli blízko k Václavu Havlovi a mohli by se případně stát i součástí jejího prezidentského týmu. Bradáčové by mohl pomoci úspěšný příběh slovenské prezidentky Zuzany Čaputové, která ženám ve střední Evropě jako první proklestila cestu do nejvyšší ústavní funkce. Otázkou ale zůstává, zda právě Bradáčová může sjednotit dosavadní odpůrce prezidenta Zemana. Právě na jeho voliče by totiž mohl sázet Babiš či někdo jiný, kdo Zemanův voličský kapitál bude chtít využít.

Sám současný prezident už kromě Babiše jmenoval další dva své vysněné nástupce. Jedním z nich je prezident Hospodářské komory ČR Vladimír Dlouhý, který už neúspěšně zkusil kandidovat v roce 2013, ale nesehnal dostatečný počet platných podpisů od občanů ani dostatek podpory od poslanců či senátorů. „Sleduji to, ale považuji za předčasné se k tomu vyjadřovat“ řekl týdeníku Euro.

Dalším Zemanovým preferovaným kandidátem je předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula. Patrně nejúspěšnější odborářský boss od roku 1989, kterému se podařilo nastolit téma platů do veřejného prostoru a kterého uznávají i ideologičtí protivníci, zatím jakékoliv zapojení do aktivní politiky striktně odmítal.

Kandidaturu na funkci prezidenta ale nikdy nevyloučil. „Zatím to není téma. Do voleb je ještě daleko,“ uvedl.

Nepřijatelný by pro Zemana nemusel být ani předseda Trikolóry Václav Klaus mladší. On sám prezidentskou kandidaturu dlouhodobě nevylučuje. Má k ní i dobře nakročeno. Mezi potenciálními kandidáty patří mezi mediálně nejzdatnější: za posledního půl roku nasbíral v médiích hned po Andreji Babišovi a Věře Jourově největší počet citací. „Přeji všem lidem pevné zdraví, spokojenost a slunce v duši“ odpověděl Klaus mladší na přímý dotaz, zda by měl zájem kandidovat na Hrad.

Do voleb sice zbývají tři roky, ale už rok před samotným hlasováním začínají kandidáti svou kampaň včetně sběru podpisů. Je jich třeba dát dohromady na 50 tisíc, což většina z kandidátů při posledních prezidentských volbách řešila tím, že jich shromáždili až dvakrát tolik pro případ, že by některé podpisy ministerstvo vnitra vyřadilo jako problematické. Podpisy je navíc možné sbírat už nyní, není třeba čekat na

oficiální začátek kampaně jako v případě jejího transparentního financování. Získávání podpisů může být velmi ztíženo, pokud by se konaly prezidentské volby předčasně, a to například v případě Zemanovy rezignace. Volby se tak musejí podle ústavy konat do 90 dnů a podpisy přitom je třeba odevzdat už 66 dnů před jejich termínem. Občanští kandidáti by tedy měli pouhých 24 dní na sběr minimálně 50 tisíc platných podpisů, což se jeví jako téměř nemožné. Velkou roli by tak v tomto případě hrály politické strany. Prakticky jedinou možností pro kandidáty, jak získat nominaci do voleb, by byla podpora od 20 poslanců nebo deseti senátorů; přičemž zákonodárci už nově nebudou moci podpořit více kandidátů, ale pouze jednoho.

Pokud by Andrej Babiš v roce 2023 na prezidenta nakonec nekandidoval, může za sebe vyslat kvalitní náhradu - první českou eurokomisařku Věru Jourovou.

„Přesvědčuje mě hodně lidí a samozřejmě nad tím přemýšlím,“ uvedla ke své možné kandidatuře. Jourová je vedle Bradáčové už druhou ženou, která svůj možný nástup na Hrad nevyklučuje, a Česko by se tak už za tři roky mohlo dočkat své historicky první prezidentky.

Drahoš, Fischer i Hilšer?

„Moje kandidatura je rozhodně ve hře.

Jedním z důvodů je narůstající množství lidí, kteří mě s touto otázkou oslovují,“ říká neúspěšný kandidát z finálního kola poslední volby Jiří Drahoš. Jeho senátorským asistentem a tedy nejbližším spolupracovníkem zůstává Jakub Kleindienst, bývalý šéf jeho prezidentské kampaně.

Týdeník Euro před posledními prezidentskými volbami jako první upozornil na to, že financování tehdejší Drahošovy kampaně nebylo zcela průhledné. Velká část výdajů procházela servisní společností Whenever, která byla předtím založena právě šéfem Drahošovy kampaně Jakubem Kleindienstem. Společností Whenever protekly miliony korun, ale Kleindienst odmítal zveřejnit, komu je tato firma za jaké činnosti přeposlala.

O tom, že zkusí dobýt Pražský hrad podruhé, uvažují i Drahošovi kolegové z dva roky starých prezidentských voleb. „Občanům jsem dal příslib, chci být připraven nabídnout jim svou službu v čele státu,“ sdělil ke své možné opětovné kandidatuře senátor Pavel Fischer. O něco méně jasněji hovoří černý kůň minulých voleb, občanský aktivista a nyní také senátor Marek Hilšer. „Jasně říkám, že kandidaturu nevyklučuji, ale zatím pro ni nejsem definitivně rozhodnutý. Chci se rozhodnout v pravý okamžik,“ tvrdí.

Jak týdeník Euro zjistil pomocí analýzy citací v mediálním prostoru za posledních šest měsíců, právě o Hilšerovi se z možných prezidentských kandidátů mluví v médiích nejméně. „Mám spoustu práce, ale nejsem v Senátu předsedou výboru jako pan Drahoš nebo pan Fischer, kteří jsou díky tomu médiu více kontaktováni,“ vysvětluje Hilšer svou mediální střídmost.

Se způsobem, s jakým začal vykonávat svou funkci prezidenta Miloš Zeman, a pochopitelně i s přímou volbou, která dodala tomuto postu větší legitimitu, se prezidentský úřad stal zajímavým i pro řadu českých finančních skupin. „Zjistily, že přes prezidenta mohou změnit třeba izahraníčněpolitické směřování země a výrazně usnadnit některé obchody,“ říká jeden z českých miliardářů, který nechce být jmenován. Zástupci těchto skupin si už nyní podle informací týdeníku Euro tipují potenciální prezidentské kandidáty, kteří by si zasloužili jejich podporu.

Zima se zatím nepetejte

Svou prezidentskou kandidaturu dosud nevyločil ani rektor Univerzity Karlovy v Praze Tomáš Zima. Přestože právě čelí tlaku na svou rezignaci kvůli donátorské smlouvě univerzity s úvěrovou společností Home Credit, která měla škole každý rok posílat „závratných“ půl milionu korun, a škola na oplátku neměla dopustit veřejnou kritiku svého partnera. Zima se ale snaží přes všechny problémy, kterými trpí jeho škola, zapojovat do veřejné diskuse a více se ukazovat na veřejnosti.

Letos v únoru začal skládat platformu odborníků, kteří mají debatovat o směřování republiky. V rámci projektu nazvaného Česko! A jak dál? objíždí s odborníky regiony a debatuje na různá témata od zemědělství přes exekuce až po Evropskou unii. „Projekt vznikl na Univerzitě Karlově v loňském roce, když jsme připravovali akce k výročí sta let vzniku Československa, například mezinárodní rektorskou konferenci.

Na ní jsme diskutovali, jak posilovat třetí role univerzity ve společnosti, která stále více nabývá na významu, a tedy jak univerzity mohou přispět k řešení problémů, které mají charakter národní, ale i charakter globální,“ vysvětluje Zima.

Tento projekt zatím stál univerzitu zhruba na 650 tisíc korun a měl by podle plánů pokračovat celý příští rok. Jedna z již uskutečněných sedmi debat vyšla průměrně na 63 tisíc a univerzita si navíc k projektu objednala

inzerce v regionálních Denících. Za jeden inzerát zaplatila 30 tisíc korun. Tato inzerce má formu vkládaného speciálu s obálkou. Z pěti obálek těchto dosud publikovaných speciálů je rektor Zima na každé z nich, ve dvou případech dokonce samostatně.

„Na organizaci debat se podílejí zaměstnanci univerzity, kteří to dělají v rámci svého zaměstnání. Když jsme zkoumali, za kolik dělají podobné debaty ostatní, vyšlo nám, že jsme velice levní,“ říká k tomu mluvčí projektu a někdejší mluvčí Sobotkovy vlády Martin Ayrer, kterého si Zima před časem přivedl na rektorát jako „koordinátora strategické komunikace“. Ayrer ale není jediným člověkem v okolí Zimy se zkušenostmi z politického zákulisí.

Shavit, jedna z klíčových členek komunikačního týmu Andreje Babiše, která dříve pracovala i pro Karla Schwarzenberga. Shavit v kolegiu zasedá jako členka katedry marketingové komunikace **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Zda je Zimův komunikační tým i paleta odborníků, s nimiž diskutuje „problémy, které nás pálí“, zárodkem budoucí prezidentské kampaně, nechává Zima bez odpovědi. Novináři se ho mají prý zeptat někdy v roce 2021. •

***

Mediální výskyt

Počet zmínek v médiích za poslední půlrok

Andrej Babiš	
Lenka Bradáčová	1441
Vladimír Dlouhý	1816
Jiří Drahoš	1464
Pavel Fischer	868
Marek Hilšer	
Věra Jourová	3454
Václav Klaus ml.	3320
Michael Kocáb	830
Petr Pavel	817
Josef Středula	1250
Tomáš Zima	

ZDROJ: NEWTON MEDIA SEARCH (OBDOBÍ: 6. 5. 2019 - 6. 1. 2019)

NEVÝHODY / VÝHODY MOŽNÝCH PREZIDENTSKÝCH KANDIDÁTŮ

Andrej Babiš. Střet zájmů a stále hrozící trestní stíhání, komunistická minulost, spolupráce s StB. / Nejvýraznější politická osobnost současného Česka.

Lenka Bradáčová. Bez zkušeností z politiky, nejasné politické názory. / Vysoký morální kredit ve společnosti, nezávislost.

Vladimír Dlouhý. Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2013. / Dlouholetý politik, zkušenosti z vysokých manažerských funkcí.

Jiří Drahoš. Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018, nejasná ideologie. / Nevytváří příkopy ve společnosti, tendence ke sjednocování.

Pavel Fischer. Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018. / Zkušenosti z diplomacie.

Marek Hilšer. Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018, v posledním roce nevýrazný. / Zástupce mladé generace, jasné názory.

Věra Jourová. Život mimo ČR v posledních pěti letech, pověst evropské byrokratky. / Podpora nejsilnějšího hnutí ANO, pověst protikorupční aktivistky.

Václav Klaus ml. Narušené vztahy s ODS a odmítání značnou částí politického spektra. / Výrazná popularita.

Michael Kocáb. Osobnost minulosti (naposledy zazářil před 30 lety) / Politická zkušenost, konsenzuální a všeobecně známý kandidát

Petr Pavel. Nejasná ideologie, komunistická minulost. / Nadstranický, vojenská minulost.

Josef Středula. Bez zkušeností z politiky, v širší veřejnosti nepříliš známý. / Uznávaný napříč politickým spektrem.

Tomáš Zima. Skandály na Univerzitě Karlově, komunistická minulost. / Zkušenosti z významné exekutivní funkce.

O autorovi| Jan Novotný, novotnyj@mf.cz

Foto autor| FOTO: Hynek Glos, Tomáš Novák, Martin Pinkas, Michael Tomeš

Foto autor| FOTO ČTK

Zítřejší zase pravdu, volali na nás, vzpomíná novinářka Marta Švagrová

18.11.2019 lidovky.cz str. 00 Kultura

Marcel Kabát

LN: Svobodné slovo patřilo v rámci povolených tiskovin opravdu k těm svobodnějším. Jaká vládla před Listopadem v jeho redakci atmosféra? Hodně záleželo na tom, o které oddělení šlo. O něco se rozhodně snažila celá kulturní rubrika a část zahraničního oddělení, ty ostatní rubriky se zase tak moc do ničeho nemíchaly. Ale třeba mezi korektory byli disidenti jako Jaroslav Jírů, kteří tam byli „ukrytí“, a mimo jiné i díky nim jsme věděli, co se děje. Dostávaly se k nám i různé petice, třeba proti uvěznění Václava Havla.

LN: Ty petice v redakci přímo kolovaly? To ne, ale vždycky je někdo přinesl třeba do baru v pasáži Rokoka, Jan Rejžek nebo Jaroslav Kořán. Kdo se bál, tomu to nedávali.

LN: A kdo se nebál, tomu se pak někdy něco stalo? Nestalo. Když se podepisovalo Několik vět, to už hlásil zahraniční rozhlas všechna jména signatářů a byla to až komická situace, protože v našem třetím patře, kde sídlila redakce Svobodného slova, seděla paní, která pracovala jako tzv. manipulantka, a u ní se rádio pouštělo vždycky na plné pecky. Šéfredaktor Jaromír Mašek raději vůbec nevycházel ze své kanceláře a pak jenom říkal – pouštějte to aspoň míň nahlas, ať to neslyší celý dům. Ale nikdo nám vlastně neřekl nedělejte to. Tedy nikdo z vedení. Nepřišli šéfové nebo lidé z Československé strany socialistické, která Svobodné slovo vydávala, a neřikali, že nás vyhodí, to vůbec ne. Ale třeba jeden mladý kolega z redakce mi to vysvětlil jasně – když se vám tady nelíbí, vypadněte odtud a nechte nám budoucnost. Spolužák z fakulty, který tou dobou vedl komunistickou buňku v televizi, za námi chodil a nabádal nás, abychom mysleli na své děti. Podobně „přátelsky“ varovali třeba kolegové z Rudého práva, se kterými jsme se setkávali na tiskových konferencích.

LN: Co bylo a nebylo možné psát před Listopadem v rámci kulturní rubriky? Byli jste v kontaktu i s neoficiální kulturou? Já osobně jsem se potkávala s různými spisovateli, výtvarníky, fotografy, kteří byli tu více, tu méně oficiální. Ale nemůžu se vůbec tvářit, že bych nějak patřila do disidentské společnosti, to opravdu ne. V naší rubrice to byla třeba Irena Gerová, která s disidenty kontakty měla. Věděli jsme, co se děje, a snažili jsme se to podle možností dát lidem vědět, i když způsobem, který bude asi z dnešního pohledu vypadat velmi krotce. Vynikali jsme v psaní mezi řádky, což čtenáři oceňovali. Psali jsme soustavně o tom, co tehdy hrály progresivní scény jako HaDivadlo nebo Divadlo Na provázku, to se myslím jinde ani moc neobjevovalo. Když umřel Jaroslav Seifert, vymýšleli jsme s jeho spolupracovnicí Marií Jiráskovou, jak dát lidem vědět, kdy a kde se kromě oficiálního pohřbu národního umělce koná také ten soukromý. Měli jsme v sazárně spojení, metěra pana Jůzu,

tak jsem za ním šla a přidala oznámení do řádkové inzerce. Do dvanácti večer jsme to pak chodili hlídat, aby textík nikdo nevyhodil. Byly to drobnosti, ale my je považovali za úžasná vítězství.

LN: Dostávali jste nějaké konkrétní pokyny z vyšších míst, o čem nesmíte nebo naopak máte psát? Nikdo nás například nenutil, abychom plivali po disidentech. Nebo abychom podepisovali nějaké anticharty. Nepatřili jsme komunistům, vydavatelem Svobodného slova byla socialistická strana, to nás částečně chránilo. Stejně ale byla každý týden na ÚV KSČ porada, odkud k nám pak zprostředkovaně chodily pokyny, co nesmíme. Třeba o kterých umělcích ze světa se nemá psát, protože například odsoudili sovětskou invazi.

LN: Jak dlouhou měl takový zákaz platnost? Na věčné časy, nebo třeba na měsíc? Platilo to vždycky pro tu chvíli a pak se na to postupně zapomnělo. I oni sami na to zapomněli, protože ty lidi vlastně neznali.

LN: V Sovětském svazu už od poloviny osmdesátých let vládla „glasnost“, tu jste ale mohli tamním kolegům jen závidět... Také jsme ale mohli informace ze sovětského tisku překládat, protože to nám neškrtali. Říkala jsem si, že to je vážně paradox – od nich tady ten marasmus vzešel a najednou se o ně zase opíráme. Ale mnohé knihy, co tam tehdy vycházely, třeba Vasilij Šukšin, byly skvělé. Nebo filmy. Pokání Tengize Abuladzeho jsem poprvé viděla v Moskvě, kde jsem byla na knižním veletrhu. Největší moskevské kino bylo nabitě k prasknutí. Když projektce skončila, starší pán, který seděl vedle, se mě ptal, jestli jsem ten film jako cizinka chápala. Samozřejmě že ano, zasáhlo mě to ohromně už proto, že mého tchána se přesně tohle téma týkalo. A ten pán mi začal vyprávět, že v Rusku není rodina, která by nepoznala něco z toho, co jsme tam viděli. Každému se někdo ztratil nebo ho zavřeli nebo popravili.

LN: Rok 1989 začal ve znamení Palachova týdne – jak jste se jako novináři cítili, když jste viděli, co se děje na Václavském náměstí, a nemohli jste o tom psát? Všechno se nám to odehrávalo pod okny. To byla na jedné straně výhoda, že jsme byli v centru dění, na druhé straně hrozná nevýhoda, protože jsme bezmocně koukali na to, jak tam mydlí do lidí, stříkají na ně vodu z vodních děl a tak dále. Účastnily se toho i naše děti a my se o ně báli. Už nám ale tehdy také došlo, že takhle to dál nejde, že ten pohár už přetekl. Po demonstraci k 28. říjnu, když policie Václavák zase úplně vyčistila a jen se po něm proháněly transportéry, jsme sepsali takový dopis, který jsme adresovali předsedovi Československé strany socialistické Bohuslavu Kučerovi coby vydavateli, předsedovi vlády i svazu novinářů. Protestovali jsme v něm proti tomu, co se děje, žádali změnu a dialog. Že to je hrozně neprofesionální, když my nemůžeme napsat o událostech, které vidíme na vlastní oči. Ne že by se podepsala celá redakce, bylo nás možná takových deset a nejopatrnější byli kupodivu ti nejmladší. Šéfové byli zděšení a varovali nás, že to, co děláme, je vlastně protistátní, že zavřou nás i redakci. Šéfredaktor ale slíbil dopis doručit Kučerovi a ten vzkázal, že ho předá Jakešovi. To bylo tak všechno, nic se dál samozřejmě nestalo. Byl to asi z dnešního pohledu takový chabý pokus, ale bylo to asi to jediné, co jsme mohli dělat. Noviny nám nepatřily.

LN: Potom přišel 17. listopad. Jak jste se o tom, co se stalo, dozvěděli a jak těžké bylo dostat ty informace do novin? Celá ta naše redakční skupina šla taky na Albertov, demonstrovaly tam i naše děti. Já jsem pak z Albertova odešla na domluvenou reportáž pro vánoční vydání s lidmi, kteří byli blízko Janu Werichovi, takže na Národní třídu už jsem nedošla. Ale během té reportáže v bytě přítelkyně Werichovy rodiny paní Pekové, kde byla také jeho sekretářka Jarmila Týlová nebo zahradník a kamarád, co s ním jezdil na ryby, nám už přátelé telefonovali, takže jsme věděli, co se děje, a hodně jsme se báli o ty, kdo tam byli. V sobotu a v neděli potom do redakce přicházeli nejen studenti a vyprávěli, co na Národní třídě zažili. V neděli se sešla skoro celá redakce a začala připravovat, co se napíše do pondělních novin. Já jsem se Stanislavem Křečkem a Jiřím Vyvadilem, kteří se tehdy chopili iniciativy v Československé straně socialistické, připravovala prohlášení ČSS a redakce, které pak v pondělí vyšlo. Ještě nás při tom jistil ústřední tajemník strany Jan Škoda. Předseda Bohuslav Kučera byl jen doma na telefonu a nechtěl s námi asi nic moc mít.

Kromě toho prohlášení jsem pak do pondělních novin psala reportáž ze sobotních takzvaných Hereckých koncertů v Obecním domě, které pořádal Klub Melantrich. Odpolední představení se ještě částečně odehrálo, ale Jan Kačer ho uvedl svým stanoviskem k zásahu na Národní, Dana Kolářová referovala o jednání herců, studenti DAMU ohlašovali stávku. Večer už se pak opravdu stávkovalo.

LN: Takže výroba toho prvního revolučního vydání šla poměrně hladce? Zase tak hladce ne. Šéfredaktor Jaromír Mašek si vymínil, že mu všechny rukopisy musíme dát k náhledu. Po čase jsme zjistili, že ty texty nepouštěl dál, tak jsme to museli řešit a chodili jsme pak dolů do sazárny hlídat, jestli se skutečně otisknou. Bylo to všechno hodně hektické, zároveň se v Činoherním klubu zakládalo Občanské fórum, odkud jsme se s kolegyní Janou Šmídovou zase rychle vracely do redakce zjišťovat, jak se tam věci mají. V jednu chvíli se tam zjevili nějakí čtyři pánové, že musí mluvit se šéfredaktorem, a chtěli obtahy těch pondělních novin. Dal jim je a oni s nimi odešli. Nevěděli jsme, jestli se někdo třeba nepokusí zastavit tiskárnu, bylo to drama až do chvíle, než se skutečně v deset večer objevily první výtisky. S těmi jsme se pak zase vrátily do Činoherního klubu. A také už před Melantrichem v tu neděli večer stáli lidé a čekali na noviny. Když jsem pak šla v pondělí do redakce, už byl lidí plný Václavák a volali na nás „Zítřka zase pravdu“. Ve skutečnosti jsme toho ten první den zase ještě tolik nenapsali, ale to důležité tam bylo.

LN: A v tu chvíli už jste měli pocit, že můžete psát opravdu svobodně? Tak rychlé to nebylo. Informovali jsme pravdivě o těch událostech, to ano. Ale mezitím tam pořád byly takové ty nanicovaté články, které běžně dělala vnitropolitická nebo ekonomická rubrika. Nic nebylo hned jednoznačné a sami ti socialisti, kteří Svobodné slovo vydávali, ještě úplně nevěděli, kam se otočit. Přitom měli úžasnou historickou příležitost se v nové situaci etablovat. Ale chápali to jenom někteří. Třeba Jan Škoda, který byl zprostředkovatelem rozhovoru Václava Havla s předsedou vlády Adamcem. Svobodné slovo nicméně bylo zpočátku rozhodně svobodnější než jiné noviny, chodili k nám kolegové z Mladé fronty nebo z Lidové demokracie a nabízeli nám pomoc a své články, které u nich v těch prvních dnech ještě vyjít nemohly. Lidové demokracii je ale zase nutné přiznat to, že u nich se kratičká zpráva o Národní třídě objevila už den poté. Jinak v ČTK, v televizi nebo v rozhlase samozřejmě ani slovo.

LN: Následovalo proslulé úterní vystoupení Václava Havla a dalších na balkoně budovy Melantrichu... V tom myslím hrálo velkou roli, že zmiňovaný Jan Škoda byl spolužákem Ivana Havla a jejich rodiny se přátelily. Tušil, že tady už o něco doopravdy jde, a vzal na sebe odpovědnost. Ani tohle se ale neobešlo bez problémů. V budově tradičního vydavatelství Melantrich, která v té době paradoxně patřila tiskárně Svoboda, sídlily redakce Svobodného slova, časopisu Ahoj na sobotu i knižního nakladatelství Melantrich, ale také Lidového nakladatelství. My jsme vlastně nebyli „majiteli klíčů“ a mezi socialisty, kterým vydavatelství podléhalo, byla pořád většina těch, kteří by všechno raději utnuli.

Ředitel Lidového nakladatelství, které sedělo ve druhém patře, prohlásil, že na jejich balkon žádného disidenta nepustí. Náměstek ředitele Melantrichu Milan Nevole mu poradil – tak jdi domů, vezmi si dovolenou a my sem vnikneme násilím. A on skutečně odešel, celá jejich redakce se vyklidila a odehrál se tam ten slavný první melantrišský balkon. A v následujících dnech další. A my „domácí“ – pochopitelně ještě zdaleka ne všichni – jsme nadšeně pomáhali s organizací. Ke mně do kumbálu ve Svobodném slově přicházeli Marta Kubišová nebo Karel Kryl a ostatní do té doby zakázaní a my jsme je pak vodili na balkon a k oknům, odkud byl vidět Václavák, nabitý k prasknutí, a všechny tváře vzhlížely s očekáváním k nám nahoru. To bylo naprosto úžasné. Já jsem v těch novinách zažila srpen '68, když přišli vojáci a obsadili i naši redakci. To byla také velmi vzrušená doba, kdy se lidé v ulicích plných tanků semkli a my tajně psali, tiskli a rozvázeli zvláštní vydání novin. Tohle byla druhá taková situace, ale samozřejmě s neskonale lepším koncem. MARTA BYSTROVOVÁ (* 1947)

Novinářka v oblasti kultury, která pracovala jako redaktorka, vedoucí kulturních rubrik i zástupce šéfredaktora ve Svobodném slově, Týdnu a Lidových novinách. V těch publikuje dodnes. Několik let vedla seminář žurnalistické tvorby na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Píše pod jménem Marta Švagrová.

Foto:

I drobná vítězství se počítala, vzpomíná Marta Švagrová na prolamování komunistické cenzury.

LUKÁŠ ŽENTEL PRO PAMĚŤ NÁRODA

URL| https://www.lidovky.cz/kultura/zitřka-zase-pravdu-volali-na-nas-vzpomina-novinarka-marta-svagrova.A191111_111755_In_kultura_jto

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Odlehčené povídání s politikem do Rozhlasu patří

18.11.2019 Týden str. 26 Rozhovor

Vladimír Barák

„Je zajímavé, že pokud dnes něco politiky napříč stranami spojuje, je to neochota zvyšovat koncesionářské poplatky,“ říká generální ředitel Českého rozhlasu RENÉ ZAVORAL. V rozhovoru se zastává moderátora Luboše Xavera Veselého a také říká, že není spokojen s celkovou poslechovostí jím řízeného rádia.

* Český rozhlas je plný pozoruhodných osobností. V minulosti se řešil pan Janek Kroupa a jeho reportáže, v současnosti je mediálně sledovaný Luboš Xaver Veselý a jeho rozhovory, zejména ten s premiérem Andrejem Babišem. Jak jste vnímal kritiku, že moderátor rozhovor nezvládl a Babiš si z něj udělal politickou agitku?

Český rozhlas se svého moderátora na základě důkladného zvažování všech okolností zastal. To je první fakt. Druhým faktem je, že se touto kauzou zabývala i Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. A ta konstatovala dvě věci: nejpodstatnější je, a to prosím bych třikrát podtrhnul, že v pořadu Xavera Veselého nebyl porušen zákon. Druhým faktem je, že podle Rady moderátor občas dal panu premiérovi větší prostor k sebezprezentaci, ale to je do značné míry i otázkou dramaturgie a pojetí pořadu.

* A vy jste daný rozhovor slyšel? Co si o něm myslíte?

Pustil jsem si jej dvakrát. Xaver Veselý se hodně snažil o to, aby premiéra udržel v předem stanoveném rozsahu: mimo politiku, aby šlo o odlehčené povídání s politikem, a to pro skupinu posluchačů, na kterou cílí regionální stanice. Tedy pro lidi, které zajímá, jaký má Andrej Babiš život, co dělá ve volném čase, jak stihá rodinný život a podobně. Pan premiér se chvílkami snažil od tématu utéct do politiky. Stejně tak ale moderátor vždy stočil řeč zpátky k meritu rozhovoru. Já na něm tedy nakonec nespátroval nic závadného. Pro jistotu jsem si ale nechal vypracovat analýzu od mediálních expertů. A i ti podobně jako Rada konstatovali, že nebyl porušen ani zákon, ani Kodex Českého rozhlasu. Moderátor podle analýzy jen mohl být občas ve snaze o odpolitizování rozhovoru rychlejší a ráznější.

* Nepomohlo by, kdybyste do podobných odlehčených rozhovorů politiky vůbec nezvali?

To jsme samozřejmě řešili nejen ve vedení Rozhlasu, ale i s vedením jednotlivých stanic a zpravodajství. A nakonec jsme se shodli, že když děláme rozhovory s herci, zpěváky, lékaři, vědci, byznysmeny a podobně, že politici do této sféry známých osobností také bezpochyby patří. A že je pro posluchače atraktivní, aby se o známém politikovi dozvěděli něco víc než jen politické názory. Mimochodem, rozhovor s panem Veselým měli i vrcholní představitelé jiných významných politických stran. Hosty byli Petr Gazdík, Alexandr Vondra, Petr Fiala a další. Jediný, koho jsme ale museli v takové míře řešit, byl právě Andrej Babiš.

* Moderátor Veselý si ale následně začal vyřizovat účty. Nejdříve vyškolil reportérku ČT. Následně se pustil do internetového blogu Hlídací pes, na nějž reportérka odkazovala a který rozhovor s Babišem hlasitě kritizoval. To jste vnímal jak?

To už byla jeho soukromá aktivita. Zaznamenal jsem ale, že vámi zmíněný Hlídací pes následně publikoval, že jeho kritice dala za pravdu Rada Českého rozhlasu. Netuším, na základě čeho tato interpretace vznikla. Faktem totiž je, že Rada ČRo vzala na vědomí naše vyjádření. Neboli všechny regulační orgány se usnesly, že k žádnému porušení zákona nedošlo. Jediný, kdo se vyjádřil kriticky, byl pan místopředseda rady Jiří Vejvoda, který ale nekritizoval konkrétní rozhovor, ale jen dal v úvahu, zda do zábavného pořadu tohoto typu patří politici. Takže netuším, po jakých zasedáních Hlídací pes jezdí, ale očividně byl na jiném, než kam jsem byl pozván já.

* Každá domácnost, která drží rozhlasový přijímač, musí měsíčně platit Českému rozhlasu poplatek ve výši 45 korun. Vy jste několikrát uvedl, že by se měl zvýšit. Proč?

Poplatek v této výši je zaveden už od roku 2005. To znamená, že už 14 let ignorujeme jakoukoli inflaci, která podle našich propočtů způsobila dnešní reálnou hodnotu onoho poplatku, tedy zhruba 33 korun. A z těchto peněz platíme 20 stanic vysílajících 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Řekněme si, jakou skutečnou hodnotu dnes má 45 korun měsíčně – za to si dnes v centru Prahy nekoupíte ani kávu. A to přitom ceny za všechno šly nahoru: více platíme za energie i za technické vybavení. Přitom nesmíme zaspát – stále pracujeme na nových věcech, rozvíjíme současné projekty. Problémem ale je, že zaostáváme v platových podmínkách, což se následně projevuje v odlivu kvalitních zaměstnanců ke konkurenci. A to nemluvím jen o redaktorech či dramaturzích. Z Rozhlasu dnes za lepším odchází dokonce i údržbáři.

* Politici jsou ale vesměs proti zvyšování poplatků. Snažíte se je přemluvit?

Těch jednání, veřejných diskuzí a debat byla celá řada. A je zajímavé, že pokud dnes něco politiky napříč stranami spojuje, je to neochota zvyšovat koncesionářské poplatky. Ale já si troufnu říci, že kdybychom se zeptali posluchačů a příznivců Českého rozhlasu, tak že by navýšení třeba o pět korun, o něž žádám, pro ně nebyl žádný problém. Skousli by to právě s vidinou toho, co všechno naše instituce dělá. Podle mého názoru by stálo za to, udělat nějaký větší průzkum, zda by česká veřejnost souhlasila s navýšením koncesionářských poplatků. A třeba by byli i politici překvapeni, kolik lidí by to podpořilo.

* Nebylo by logičtější nejdříve šetřit a pak chtít peníze od lidí? Proč nezačnete výdajovou stránkou rozpočtu?

Už dnes zhruba 60 procent našeho rozpočtu činí mzdové náklady. Výraznou položkou jsou výdaje na techniku – například na vysílače. Nechováme se rozhazovačně a každou korunu několikrát zvažujeme, kde ji utratíme. Ale naštěstí ještě nejsme v situaci, kdybychom museli činit nějaké významné personální změny, jako je masové propouštění.

* Propouštěním byste ale ušetřili. Opravdu musíte mít 1400 zaměstnanců?

Český rozhlas je jako každé médium postavený především na lidech, zaměstnancích. V minulém roce jsme snížili počet pracovních míst o více než stovku – šlo z velké části o zrušení neobsazených míst. Z další části šlo o optimalizaci pracovních míst tam, kde bylo možné dané činnosti zajistit jiným způsobem, například externě. K tomuto kroku jsme sáhli mimo jiné proto, abychom mohli našim zaměstnancům zvýšit platy, udržet je v Českém rozhlasu a udržet také naši konkurenceschopnost na trhu práce. Nyní již žádný podobný krok neplánujeme.

* Kvalita se dá hodnotit různě. Vaše úspěšnost se měří prostřednictvím dat Radioprojektu, tedy oficiálního výzkumu poslechovosti rozhlasových stanic. Jak jste s výsledky, které se publikovaly minulý týden, spokojeni?

Samozřejmě mě těší výsledek Radiožurnálu, který si opět polepšil a je stále druhou nejposlouchanější stanicí v České republice. Méně spokojen jsem s výsledky ostatních stanic. Stále také čekáme, jakým způsobem se odrazí naše úsilí věnované stanici Dvojka, která prošla řadou nutných a poměrně velkých změn. Dávám tomu ještě čas a budu hodně zvědavý na další, únorové měření. Je ale také třeba říci, že kromě Radioprojektu jsou pro mě velmi důležité naše výsledky v on-line prostředí, kde konzumuje náš obsah čím dále více lidí. Tyto ukazatele považuji za stejně důležité.

* Na čem aktuálně pracujete?

Druhé pololetí 2019 se tematicky věnujeme výročí třiceti let od sametové revoluce. Připomněl bych dvě zásadní věci, které jsme v rámci výročí představili. Tou první je projekt Rozdělení svobodou, kdy jsme realizovali obrovský sociologický průzkum. Podle mého názoru jde o vynikající sondu do české veřejnosti a do toho, jak se mění v čase.

* O průzkumu se hodně psalo. Čechy jste v něm rozdělili do šesti skupin, například na nastupující kosmopolitní třídu nebo zajištěnou místní třídu. Ale někteří významní sociologové se ozvali, že toto dělení také není tak úplně povedené. Nebyla to jen snaha Rozhlasu o zviditelnění se?

Je pravda, že výsledky průzkumu hojně citovala i ostatní média. O zviditelnění by možná šlo v případě, kdy by pro nás zveřejněním výsledné zprávy vše skončilo. Ale my jsme v naší snaze pokračovali. Náš zpravodajský portál například provedl sérii rozhovorů s typickými zástupci z daných kategorií. A také jsme realizovali sérii debat. Té finální, věnující se bydlení či vzdělávání, se zúčastnili předsedové všech stran zastoupených v Poslanecké sněmovně, včetně premiéra Andreje Babiše. Tady jsme se snažili přijít na to, zda jsou političtí lídři schopni trochu vizionářského nadhledu a shodnout se na něčem, co by české společnosti pomohlo. Nebo zda i v tomto případě, kdy řešíme konkrétní, avšak nadčasová témata, zabřednou do předvolebních politických témat. Bohužel se při debatě ukázalo, že správná je spíše ta druhá varianta.

* A ten druhý hlavní projekt k třicátému výročí sametové revoluce?

Velmi hrdí jsme na uspořádání mezinárodní konference Evropa bez železné opony: 30 let svobody. Hlavními řečníky byli bývalý polský prezident a laureát Nobelovy ceny míru Lech Wałęsa, bývalý český premiér a prezident Václav Klaus. Konference se zúčastnila také bývalá diplomatka a kandidátka na slovenskou prezidentku Magda Vášáryová, spoluzakladatel strany Fidesz Tamás Deutsch a šéfredaktor deníku Gazeta Wyborcza Adam Michnik. Nejde však jen o obsah, ale samozřejmě také o technické inovace. Tady se můžeme pochlubit tím, že už osmdesát procent území České republiky je pokryto signálem DAB plus, tedy digitálním signálem, který je nástupcem klasického FM analogového vysílání. Do příštího roku plánujeme pokrytí 95 procent.

* Vaše instituce absolvovala mezinárodní hodnotící proces. Hodnotitelé jmenovaní Evropskou vysílací unií ve Štrasburku měli říci, jakým způsobem naplňujete veřejnou službu. Kromě chvály nechyběla ani kritika. Jak jste se s ní vyrovnali?

Zpětně jsem velmi rád, že jsme do tohoto hodnocení šli. Mnozí mi to vyčítali – Český rozhlas do něj totiž vstoupil dobrovolně a mnozí mí kolegové nechápali, proč se chci nechat hodnotit, když nemusím (úsměv). Ale pro mě to je důležité. Nechtěl jsem si totiž vystačit s analýzou od nějakých českých odborníků, kteří nás budou hodnotit v kontextu tuzemského mediálního prostoru. Mým cílem bylo opravdu objektivní hodnocení od mezinárodních autorit, kteří nás mohou svými doporučeními posunout zase trochu dál. A to jsme dostali. Pokud jde o kritiku: hodnotitelé se například pozastavovali nad tím, zda pro médium veřejné služby je podíl na trhu ve výši 23 procent dostatečným číslem...

* A je pro vás dostatečným číslem?

To rozhodně není. Ale pro mě osobně jejich výtky hodně znamenala. Protože kdykoli někde promluví o nutnosti zvyšování poslechovosti, vždy se najde nějaký expert nebo novinář, který hned začne bouřlivě protestovat, že pro veřejnou službu je klíčové jiné kritérium než poslechovost. A tady lidé, jako jsou zástupce ředitele Radio France, regionální ředitelka ORF či generální ředitel Radio Bremen ARD, jasně uvedli, že poslechovost musím vnímat jako prioritu. A já se tím hodlám řídit. I když samozřejmě dodávám, že poslechovost musí růst ruku v ruce s kvalitou a nikoli, aby šlo o rozevírající se nůžky.

* Co pro to děláte?

Vrhli jsme se na ty stanice, které podle nás mají velký potenciál, ale nedostatečné výsledky. Mnoho měsíců jsme se věnovali Českému rozhlasu Dvojce. Programové schéma doznalo výrazných změn. Přišla řada nových osobností a hodně si od toho slibujeme. Totéž se aktuálně děje i na Vltavě, která si prošla změnou šéfredaktora a nyní ji měníme jak po stránce programové, tak personální. Ty cíle, které jsme si stanovili, nejsou snadno dosažitelné. A to i z důvodu, že jen těžko naleznete v Evropě fragmentovanější rozhlasový trh, než je ten český. Na deset milionů obyvatel tu funguje stovka rádiových stanic.

* Posílením Dvojky můžete přebrat od konkurence diváky v produktivním věku, Vltava je oblíbená mezi staršími posluchači. Nemělo by ale vaše úsilí směřovat k zaujetí mladých lidí?

Objektivně je třeba uznat, že u posluchačů do dvaceti let věku nejsme příliš úspěšní. S mladými se snažíme pracovat, a to už od dětského věku. Proto jsme spustili Rádio Junior, proto jsme velmi posílili Radio Wave. Ale jak vyplývá ze statistik poslechnovosti, výsledky nejsou dostatečné. Ostatně i to nám hodnotitelé doporučili: máme mnohem více pracovat s daty, s našimi výzkumy. O našich posluchačích i o lidech, kteří nás neposlouchají, totiž víme řadu věcí. Ale z nějakých důvodů nejsme schopni tyto znalosti zohlednit do každodenního vysílání. Ze zprávy panelu hodnotitelů také vyplynulo, že naše portfolio stanic by mohlo být lépe sestaveno. Že oslovujeme stále stejné skupiny posluchačů: ty zvědavé, s určitým přehledem. Ale nedaří se nám zaujmout lidi s nižším vzděláním, z menších sídel – malých měst a obcí. Ale tito lidé také ze zákona platí koncesionářské poplatky a my jim musíme být schopni nabídnout kvalitní službu. Takovou, aby pro ně byla atraktivní. A to vnímám jako jeden z hlavních cílů pro následující rok 2020.

* Rozumím jednotlivým projektům Rozhlasu i potřebám změn na stanicích. Proč ale tolik síly věnujete i věcem, které s rádiovým vysíláním tolik nesouvisí? Myslím tím internetový webový portál, kamery ve studiích, videa, podcasty a podobně. Není to průnik spíše do sféry soukromých médií?

To je samozřejmě velmi legitimní otázka. Souhlasím, že veřejná služba má svá specifika a z logiky věci je naše postavení odlišné od toho, které mají média soukromá. Na stranu druhou, Český rozhlas nelze rozvíjet tím, že budeme provozovat službu jako z osmdesátek. I zákon o Českém rozhlasu stanovuje, že musíme být invenční, nastolovat a podporovat nové trendy. A pokud víme, že stále více lidí je on-line, pak i my tu pro ně musíme být on-line. Druhým bodem je, co konkrétně si máme pod veřejnoprávní službou představit. Co je jejím cílem? Jaká má být? Jak ji kontrolovat? Žádná jednoduchá, všeobecně přijímaná definice ve světě neexistuje. V některých státech světa je to řešeno chartou, případně smlouvou mezi médiem veřejné služby a státem. Stát v takové listině definuje, co je pro něj veřejnou službou. Tuzemští politici intenzivně diskutují o České televizi či o Českém rozhlasu již delší dobu. Takže je docela možné, že taková charta či smlouva někdy v budoucnu bude jednou z variant, jak veřejnoprávní média ve společnosti ukotvit konkrétněji.

* Český rozhlas Radiožurnál, ale také již zmiňovaný web iRozhlas.cz občas bývají označovány za média blízka takzvané pražské kavárně. Mám tím na mysli zejména zaměření zpravodajství. Vnímáte tyto výtky?

Jsem jednoznačně přesvědčen, že zpravodajství Českého rozhlasu je objektivní – a to, pokud jde o rádio i o web. Možná ale narážíte na něco, co ostatně říkám svým kolegům každou chvíli: že nevyrábíme rádio pro sebe, pro našich 1400 zaměstnanců rozhlasu. Protože pokud bychom to tak dělali, oslovujeme jen specifickou sociální bublinu – skupinu vzdělaných lidí, povětšinou dobře zajištěných, žijících převážně v Praze. Ale jak jsem říkal – k tomu sklouznout nesmíme, naším cílem musí být naopak co největší posluchačská základna.

* V čem se ve zpravodajství ta „sociální bublina“ projevuje?

Práci kolegů ve zpravodajství si velmi vážím. Ale nebudu říkat, že občas nevidím v našem zpravodajství určité mezery. Vy jste zmínil třeba náš web. Najdete na něm hodně politického zpravodajství, což je určité dobře. Ale některým oblastem se podle mého názoru věnujeme méně, než by si zasloužily. Jako příklady bych uvedl zemědělství či zdravotnictví. Tedy oblasti, jež zajímají právě čtenáře a posluchače ze skupin obyvatelstva, které se nám dlouhodobě nedaří efektivně oslovovat.

***

René Zavoral (43)

Generální ředitel Českého rozhlasu (ČRo). Absolvent **Fakulty sociálních věd** UK, obor politologie. Od roku 1999 poradce předsedkyně Senátu Libuše Benešové (ODS). V roce 2001 nastoupil do Českého rozhlasu na pozici marketingového a PR manažera, odkud v roce 2005 odešel do Komerční banky. Tam do září 2006 působil v korporátní komunikaci. V říjnu 2006 se vrátil do ČRo, kde zastával mimo jiné pozici náměstka

generálního ředitele pro program a vysílání. Mezi jeho koníčky patří zejména cestování, turistika, četba a hudba. Má čtyři děti. Už čtrnáct let u poplatku ignorujeme jakoukoli inflaci.

Foto autor| Foto: Karel Šanda, archiv

Foto popis| MUSÍME PŘIDAT. S poslechovostí Rozhlasu se nemohu spokojit. Rádio neděláme pro naše zaměstnance, ale pro posluchače. Je proto nutné více cílit i na venkov, méně vzdělané lidi, být atraktivní pro každého, říká René Zavoral.

Foto popis| S KLAUSEM A WAŁĘSOU. Nejvýznamnějším projektem Českého rozhlasu byla mezinárodní konference Evropa bez železné opony: 30 let svobody konaná minulý týden. Hlavními řečníky byli bývalý český premiér a prezident Václav Klaus a polský exprezident a laureát Nobelovy ceny míru Lech Wałęsa (vpravo).

Jitka Šestáková: Jsem šťastná, že jsem poznala život ve svobodě

19.11.2019 rychnovsky.denik.cz str. 00 Rychnovsko

Redakce

/FOTOGALERIE/ Foyer knihovny v Dobrušce v rámci vzpomínek na samet lákalo 14. listopadu na autorské čtení. „Jsem šťastná, že jsem poznala život ve svobodě,“ řekla v závěru setkání nad knihou 1989: Praha na konci listopadu její autorka Jitka Šestáková.

„Dokument vznikl přímo v průběhu přelomového dění. „Chodila jsem po Praze, kupovala noviny, opisovala letáky, protože jsem je nechtěla strhávat, poslouchala jsem lidi, co si mezi sebou říkají,“ popsala okolnosti bývalá novinářka s tím, že takto zaznamenala čtyřicet dnů od zbití studentů na Národní třídě až po vznik Vlády národního porozumění 10. prosince.

Stránky dokumentu chronologicky přibližují vývoj událostí, které vedly k pádu totality v zemi, ale zachycují i zajímavosti oněch převratných dnů, vtipné slogany či hesla. Nechybí ani reakce oficiálních představitelů i institucí v kontrastu s uvolňováním režimu. Za všechny zachycené si připomeňme alespoň slova osobnosti s obrovským kreditem, kardinála Františka Tomáška: „Zvedněte hlavu a vzpřimte se!“ pronesená 25. listopadu 89 během slavnostní mše ke svatořečení sv. Anežky v katedrále sv. Víta, po níž následovala „miliónová“ demonstrace na Letné.

Přestože již některé poznámky Jitky Šestákové jistě zažloutly, neztratily na autentičnosti, což oceňují zvláště pamětníci. Co však vedlo samotnou autorku ke knižnímu vydání textu s odstupem třiceti let? „Je to poděkování všem, kteří svou odvahou, vůlí a činy rozhodli o pádu komunistického totalitního režimu v naší zemi. A také jsem přitom myslela na mladé lidi, pro které je to už opravdu jenom historie.“

Jitka Šestáková o sobě: V druhé polovině šedesátých let jsem vystudovala Fakultu osvěty a novinářství, která se v průběhu studia změnila na **Fakultu sociálních věd** a publicistiky, specializace tisk a rozhlas. Zaměstnaná jsem byla v Československém rozhlase od podzimu 1968 do ledna 1970. Vrátila jsem se v roce 1990 a v zaměstnaneckém poměru zůstala do roku 1995. Mezitím jsem pracovala jako novinářka na volné noze a jako redaktorka v redakci literatury faktu nakladatelství Orbis, změněného na Panoramu, a starala se o děti. Po roce 1989 jsem kromě interní i externí práce v rozhlase občas publikovala v Lidových novinách a Respektu. Nyní jsem v důchodu, žiji v Dobrušce, kde se zajímám o komunální politiku. Jsem sympatizantkou Psychosociálního intervenčního týmu. (Zdroj: medailonek z Konference (Za) co můžou média?)

Dana Ehlová

URL| https://rychnovsky.denik.cz/zpravy_region/jitka-sestakova-spisovatelka-dobruska-lide-odvedle-knihovna-autorske-cteni191119.html

---

Student žurnalistiky na Patočkově webu: Okupační stávka je zcela v pořádku. Ať si pravičáci klidně křičí o neomarxistech

19.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

mp

Student žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy Jan Kašpárek má za to, že okupační stávka té či oné budovy, např. slavné budovy filozofické fakulty, je v pořádku, ať už si pravice křičí, co chce o strašlivých neomarxistech.

Před pár dny proběhla ve známé budově filozofické fakulty Univerzity Karlovy okupační stávka. Studenti stávkovali za zlepšení klimatu i za odstoupení rektora Tomáše Zimy ze svého postu. Ale když si tvořili transparenty, prý pomalovali podlahu, poškodili omítku v objektu a zabere nějaký čas fakultu zase dát do pořádku.

Okupační stávkující se zvěčnili na fotografiích na sociální sítích Facebook s Karlem Marxem na tričku a s hesly o tom, že je třeba změnit systém, kapitalistický systém, přičemž se svou akcí odvolávali na listopad 1989.

A Kašpárek v tom nevidí problém. Vedení univerzity totiž přislíbilo, že boj s klimatem vezme vážně a bude hledat cesty k energii z obnovitelných zdrojů a tak podobně.

Je to v pořádku i navzdory tomu, že to v některých kruzích vyvolává paniku.

„Morální paniku kolem okupační stávky lze nejlépe ilustrovat na nejnižších patrech žurnalistiky, konkrétně agrofertím bulváru *Expres.cz*. Ten pod motem ‚zprávy, které baví‘ poskytuje kromě vhledu do soukromého života celebrit také prostor pro nikým nevyvažovaná vyjádření Andreje Babiše, to vše doplněné o reklamy na ‚záračné‘ léky prodávané z ruských domén či všelijaké podvodné investice zaštitěné falešnými recenzemi. Prvním výrazným textem o stávce je cosi – tvářící se jako zpráva – s titulkem ‚Neomarxisté obsadili Karlovu univerzitu! Netěší mě to, ale nepřekvapuje, říká proděkan‘. Autorem materiálu zahrnujícího všechny definiční rysy štvavého politického bulváru je Štěpán Karlesz. Jeho portfolio se honosí skvosty typu prapodivného textu neurčitého žánru o tom, že klimatická aktivistka Greta Thunbergová čistě podle jeho mínění ‚enormně zhubla‘,“ upozornil Kašpárek s tím, že roli ve stávce hrála i Marxistická alternativa, ale většina levicových skupin tímto uskupením opovrhuje.

Kašpárek označil stávku za vcelku poklidnou, které se způsobem sobě vlastním chopil bulvár, což příliš nepomohlo tomu, aby se širší veřejnost dozvěděla, co vlastně stávkující studenti požadovali, což je podle autora vlastně to nejzásadnější.

„Bulvár a pravicoví politici budou volat na poplach, i kdyby stávkující studenti nic neobsadili a řídili se tím, co jim dovolí vedení fakulty či správa rektorátu. Na tom, co se reálně děje, jim při jejich svaté válce proti neomarxismu zpravidla záleží jen málo. Obviněním z ultralevicové agendy a páchání chaosu koneckonců čelí i snad ještě ‚slušnější‘ stávkující středoškoláci,“ pokračoval Kašpárek.

Nakonec v textu pro web Jakuba Patočky *Deník Referendum* konstatoval, že navzdory všem těmto hlasům je dobře, že okupační stávka proběhla a že na ní studenti vyslovili své požadavky.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Student-zurnalistiky-na-Patockove-webu-Okupacni-stavka-je-zcela-v-poradku-At-si-pravicaci-klidne-krici-o-neomarxistech-603964>

Student žurnalistiky na Patočkově webu: Okupační stávka je zcela v pořádku. Ať si pravičáci klidně křičí o neomarxistech

19.11.2019 [parlamentnilisty.cz](http://www.parlamentnilisty.cz) str. 00

Hans Štembera, Pečeť Univerzity Karlovy

Student žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy Jan Kašpárek má za to, že okupační stávka té či oné budovy, např. slavné budovy filozofické fakulty, je v pořádku, ať už si pravice křičí, co chce o strašlivých neomarxistech.

Před pár dny proběhla ve známé budově filozofické fakulty Univerzity Karlovy okupační stávka. Studenti stávkovali za zlepšení klimatu i za odstoupení rektora Tomáše Zimy ze svého postu. Ale když si tvořili transparenty, prý pomalovali podlahu, poškodili omítku v objektu a zabere nějaký čas fakultu zase dát do pořádku.

Okupační stávkující se zvětšili na fotografiích na sociální sítích Facebook s Karlem Marxem na tričku a s hesly o tom, že je třeba změnit systém, kapitalistický systém, přičemž se svou akcí odvolávali na listopad 1989.

A Kašpárek v tom nevidí problém. Vedení univerzity totiž přislíbilo, že boj s klimatem vezme vážně a bude hledat cesty k energii z obnovitelných zdrojů a tak podobně.

Je to v pořádku i navzdory tomu, že to v některých kruzích vyvolává paniku.

„Morální paniku kolem okupační stávky lze nejlépe ilustrovat na nejnižších patrech žurnalistiky, konkrétně agrofertim bulváru *Expres.cz*. Ten pod motem ‚zprávy, které baví‘ poskytuje kromě vhledu do soukromého života celebrit také prostor pro nikým nevyvažovaná vyjádření Andreje Babiše, to vše doplněné o reklamy na ‚zázračné‘ léky prodávané z ruských domén či všelijaké podvodné investice zaštitěné falešnými recenzemi. Prvním výrazným textem o stávce je cosi – tvářící se jako zpráva – s titulkem ‚Neomarxisté obsadili Karlovu univerzitu! Netěší mě to, ale nepřekvapuje, říká proděkan‘. Autorem materiálu zahrnujícího všechny definiční rysy štvavého politického bulváru je Štěpán Karlesz. Jeho portfolio se honosí skvosty typu prapodivného textu neurčitého žánru o tom, že klimatická aktivistka Greta Thunbergová čistě podle jeho mínění ‚enormně zhubla‘,“ upozornil Kašpárek s tím, že roli ve stávce hrála i Marxistická alternativa, ale většina levicových skupin tímto uskupením opovrhuje.

Kašpárek označil stávku za vcelku poklidnou, které se způsobem sobě vlastním chopil bulvár, což příliš nepomohlo tomu, aby se širší veřejnost dozvěděla, co vlastně stávkující studenti požadovali, což je podle autora vlastně to nejzásadnější.

„Bulvár a pravicoví politici budou volat na poplach, i kdyby stávkující studenti nic neobsadili a řídili se tím, co jim dovolí vedení fakulty či správa rektorátu. Na tom, co se reálně děje, jim při jejich svaté válce proti neomarxismu zpravidla záleží jen málo. Obviněním z ultralevicové agendy a páchání chaosu koneckonců čelí i snad ještě ‚slušnější‘ stávkující středoškoláci,“ pokračoval Kašpárek.

Nakonec v textu pro web Jakuba Patočky *Deník Referendum* konstatoval, že navzdory všem těmto hlasům je dobře, že okupační stávka proběhla a že na ní studenti vyslovili své požadavky.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Hans Štembera Popisek: Pečeť Univerzity Karlovy.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Student-zurnalistiky-na-Patockove-webu-Okupacni-stavka-je-zcela-v-poradku-At-si-pravicaci-klidne-krici-o-neomarxistech-603964>

Topol je alibista“

19.11.2019 **Mladá fronta DNES str. 02 Z domova**

Petr Kolář Eva Pospíšilová

Bývalá pravá ruka Mirka Topolánka je volná

Jak se Marek Dalík kvůli base rozešel s nejlepším přítelem.

Když se včera rozšířila zpráva, že znojemský okresní soud propustil někdejšího mocného zákulisního hráče Marka Dalíka po dvou a půl letech – v polovině trestu – podmíněně z vězení, požádala MF DNES o reakci muže, jenž mu podle policejních odposlechů na vrcholu kariéry říkal, že s ním „stojí a padá“ – Mirka Topolánka.

Odpověď expředsedy vlády i ODS přišla do minuty. „A proč?“ stálo v textové zprávě. Víc ani slovo. Na doplňující otázky už Topolánek neodpověděl.

Výmluvně to ilustruje proměnu vztahu, který spolu měli politik Topolánek a lobbista a expert na politický marketing Dalík. Ze skalních spojenců, kteří mívali byty ve stejném domě, se stali navzájem zhrzení partneři.

Na vině bylo právě soudní líčení, při kterém Marek Dalík čelil podezření, že si coby pravá ruka premiéra Topolánka řekl v roce 2007 při neformální schůzce se zástupci rakouské zbrojovky Steyr o půlmiliardový úplatek pro někoho z české vlády za kontrakt na jejich obrněné transportéry Pandur.

Dalík to popíral. Prý mělo jít o provizi, kterou pomáhal získat příteli slovenského premiéra Miroslavu Výbohovi. Soudy mu neuvěřily. Podle jednoho si řekl o úplatek. Druhý soud tvrdil, že šlo od Dalíka o podvod, protože sliboval něco, co nemohl splnit. Do vězení šel lobbista nakonec kvůli podvodu.

Právě v tom sehrál podstatnou roli Mirek Topolánek. Dalíka sice od počátku hájil s tím, že je jeho odsouzení „justiční zvůle“, u soudu mu ale neprospěl. Svým svědectvím totiž pomohl upevnit názor žalobce, že Dalík podváděl. „Všichni, co se mnou dělali, tak vědí, že jsem velmi těžko ovlivnitelný, přestože média psala opak. Mohlo to vyvolat dojem, že Markův vliv je větší, než skutečně byl,“ řekl Topolánek v květnu 2016.

Topol nic, Topol muzikant

Z pohledu bývalého premiéra to bylo logické. Kdyby Topolánek připustil, že Dalíka za zástupci firmy Steyr vyslal s jasnými „notičkami“ on sám, mohl by v kauze zabřednout také. A možná na sebe přivolat soudní stíhání. Takto byl z případu venku. Dalík holt zveličoval svůj vliv, aby si k penězům pomohl sám. Topolánek nic, on muzikant.

Marka Dalíka to rozeznilo. V posledním rozhovoru před prvním nástupem do vězení pro Neovlivní.cz se do Topolánka tvrdě pustil. V létě 2016 natvrdo řekl, že ho expremiér zklamal, protože před soudem neřekl o Pandurech pravdu.

„Věděl jsem celou dobu, že Mirek Topolánek je absolutní alibista, egoista a oportunist. Na druhou stranu jsem věřil v to dobro v něm, protože on je opravdu uvnitř dobrý člověk. Nakonec převážily ty první tři vlastnosti a on se takto nehezky zachoval i k jiným lidem. Mně by stačilo, kdyby jenom řekl pravdu,“ stěžoval si Dalík.

Sám Topolánek se k tomu vrátil v rozhovoru pro MF DNES v listopadu 2017. V týdnu, kdy Marek Dalík napodruhé nastupoval do věznice, zatímco expremiér oznamoval svoji neúspěšnou kandidaturu na prezidenta. Topolánek tehdy přiznal, že se kvůli tomu s Dalíkem už nestýkají. „O té kauze mám velké pochybnosti. (...) Na své stránky umístím svoji výpověď u soudu, kde popisují, proč k pokusu o podvod z různých důvodů nemohlo dojít. Že to soud nebral v potaz, je jiná věc. S Markem jsme se v poslední době opravdu nepotkávali a nebavili. Všichni si musí sáhnout do svědomí, co by dělali v situaci, kdy jim hrozí vězení. Strašně mě to celé mrzí, ale pomoci jsem mu opravdu nemohl,“ uvedl.

V politickém a byznysovém prostředí se tehdy spekulovalo, že jestli měli oba spojenci nějaké velké peníze a majetky v zahraničí, Dalík k nim v rámci odvety Topolánkovi přestříhl přístup. Nic konkrétního, natož jakýkoli důkaz, ale pochopitelně neexistují. Klidně může jít jen o další z řady „legend“ ve stylu: jedna paní povídala.

Faktem je, že když Topolánek v roce 2016 dával dohromady svoji knihu „Hlavně se nepo... aneb jak jsem myslel, tak řekl; jak řekl, tak udělal“, nechal si do ní od svých někdejších spolupracovníků a přátel psát osobní vzpomínky na něj. „Marek se mnou nebyl sice od začátku, ale ví o mně ze všech nejvíc. (...) Těžko jsem mohl vybrat lepší soudičku pro první kapitolu nazvanou Svěží vánek. Nicméně člověk míní, pomstychtiví lidé mění. (...) Přesto, že mi Marek úvodní slovo přislíbil, nenapsal ho a já mu rozumím. Škoda,“ napsal do knihy sám Topolánek.

„Nemohl jsem normálně žít“

Dalík se včera o svém bývalém příteli také nezmínil. Při vynesení verdiktu jej naopak dohnaly emoce, jakoby nemohl uvěřit, že se vrací na svobodu. Pro Dalíka byl pobyt ve vězení velmi traumatizujícím zážitkem. Byl zvyklý na večírky, setkávání s politiky a podnikateli na nejvyšších úrovních. Ostatně on sám včera svůj pobyt za mřížemi zhodnotil slovy: „Člověk je naprosto omezen, nemůže se stýkat se svými nejbližšími, nemůže pracovat, nemůže normálně žít.“ Dalík se na svobodu dostal nejen proto, že se „polepšil“, ale pomohly mu i kázeňské odměny. A také prý jeho pracovitost. „Konečně poznal kbelík a rozdíl mezi jarem a cifem,“ glosoval to v nadsázce jeden z jeho známých.

A Dalíkova budoucnost? Nejspíš ve Švýcarsku, kde jeho společnost koupila a opravila nemovitost a provozuje ji jako penzion.

***

Fakta Kdo je Marek Dalík (44) * Vystudoval bakalářské studium politologie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** UK. * Profesionální dráhu začal v 19 letech jako úředník na Hradě (za prezidenta Václava Havla). * Od roku 1999 byl Topolánkovým poradcem. Seznámili se, když byl Topolánek senátorem za Ostravsko a Dalík se pohyboval v oblasti public relations. * V lednu 2000 založil Dalík agenturu New Deal Communications, která měla například v roce 2009 obrát v řádu desítek milionů korun. * V létě 2009 českou politickou scénou otřásla toskánská aféra – Dalík a Topolánek si užívali dovolenou po boku lobbistů a podnikatelů. * Dalík byl za Topolánka také aktivním vyjednavatelem – třeba na přelomu let 2006 a 2007 se podílel na vyjednávání podpory koaliční Topolánkově vládě. Tu nakonec podpořili i dva sociální demokraté, takzvaní přeběhlíci.

Foto autor| Foto: Dan Materna, MAFRA

Foto autor| Foto: Michal Šula, MAFRA

Foto popis| Přátelé Když ještě táhli za jeden provaz.

Foto popis| Svoboda Marka Dalíka včera při soudním jednání o jeho propuštění v jednu chvíli trochu přemohly emoce.

Místo další Letné chce Minář do krajů

19.11.2019 Deník N str. 02 Zpravodajství

JAN WIRNITZER, JAN TVRDOŇ

Sobotní demonstrace znamenala potvrzení zájmů veřejnosti o protesty proti premiérovi. Už teď Mikuláš Minář s kolegy plánují, jak dál.

Poté co se v červnu na Letné sešlo na demonstraci nejvíc protestujících od roku 1989, se čekalo, kolik lidí proti premiéru Andreji Babišovi (ANO) vystoupí tentokrát. Mezi oběma akcemi bylo léto, které mají Češi zpravidla vyhrazeno pro všechno kromě politické angažovanosti, a také podzim, kdy státní zástupci zastavili trestní stíhání premiéra. To vše mohlo otupit zájem veřejnosti o protesty.

Spolek Milion chviliek pro demokracii, který demonstrace po celé zemi už řadu měsíců organizuje, si ale připsal velký úspěch. Podle různých odhadů se mu podařilo na Letnou dostat opět čtvrt milionu lidí, kteří vyzývali Babiše k demisi. Mikuláš Minář, kterého předseda vlády v rozhovoru pro iDnes.cz označil za „šestadvacetiletého nedostudovaného studenta“, tak dokázal proti předsedovi vlády svolat již dvě velké masové demonstrace a řadu protestů v regionech. A další chystá.

„Obvykle jsme měli buď masové a epizodické akce, například Děkujeme, odejděte, nebo kontinuální, ale nemasové. Tento protest je masový, nějakou dobu pokračuje a myslím, že vzhledem k tomu, že se premiér nesnaží na něj strategicky reagovat, nějak jej kooptovat, například oslabit jej ústupky nebo alespoň kosmetickými změnami, je dnes docela opodstatněné očekávat, že se může opakovat,“ říká sociolog Ondřej Císař z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Že chtějí vytrvat v protestech, říká i šéf spolku Milion chviliek pro demokracii. „Dál budeme trvat na nepřijatelnosti střetu zájmů. Upozorňujeme, že pokud premiér Babiš nevyvodí důsledky ze střetu zájmů a svého postavení v premiéřské funkci, prostě budeme pokračovat,“ řekl Deníku N Mikuláš Minář.

SOUBĚH S OSLAVAMI
POMOHL

Jeho spolek během sobotní demonstrace spustil novou podpisovou výzvu, ve které se lidé hlásí k tomu, že budou bránit demokracii. Během pondělí ji podepsalo už 130 tisíc lidí a jejich počet stále roste. „Nachystané facebookové statusy týmu Andreje Babiše o tom, že iniciativa ztratila dech, zůstaly v šuplíku. Ani prezident –

aspoň zatím – nebude moci zopakovat bonmot o tom, že stačí počkat a brzy bude po všem,“ říká sociolog Císař.

Milionu chviliek se v českém prostředí podařil poměrně nevídaný výkon: delší dobu udržet silné politické protesty. Podle sociologa Ondřeje Císaře za to může kombinace různých faktorů. „Koncentrace moci, mocenský blok Andreje Babiše a prezidenta, roztržitost a nečitelnost opozice, to všechno určitě roli hraje,“ popisuje faktory úspěchu Milionu chviliek Císař.

„Zároveň s tím tu vidím promyšlenou strategii na straně organizátorů, která se projevuje ve způsobu komunikace a načasování jednotlivých kroků. A je tu i trocha štěstí. Je pondělí a v Praze leje. V sobotu pomohlo i hezké počasí. Vždy je to souhra více faktorů,“ říká Císař. Velkým bonusem pro organizátory, kteří jej neváhali využít, byl souběh demonstrace s oslavami třiceti let od událostí sametové revoluce.

Iniciativa se úspěchem protestu dostala z pasti, která se pod ní rozevírala: dlouho dopředu ohlášenou demonstraci 16. listopadu, den před třicátým výročím sametové revoluce, nešlo odvolat.

Hrálo se o to, zda bude dost lidí mít motivaci přijít – a jak vládní činitelé, tak jejich komunističtí podporovatelé se snažili záminek k účasti příliš nedávat. Když jeden z nejsilnějších komunistů Stanislav Grospič řekl, že mrtví za sovětské invaze v roce 1968 byli jen oběťmi dopravních nehod, poměrně brzo se za tento výrok omluvil.

„Myslím, že účastníci protestů mají pocit, že možnosti, které byly zemi v roce 1989 dány, nebyly úplně využity. Proto se tu opakují idealistická prohlášení o slušných politicích. A proto účast na sobotní akci určitě podpořilo třicáté výročí listopadu 1989, které přímo vyzvalo ke konfrontaci nadějí roku 1989 se současností,“ říká sociolog Císař.

Minář a jeho kolegové si uvědomují, že zorganizovat a přivést na Letnou často tak početné demonstrace je velmi složité. Chtějí se tedy soustředit zejména na regiony a roli „hlídacího psa demokracie“. „Budeme intenzivněji budovat celorepublikovou síť, abychom ji posílili. Snažíme se aktivizovat občanskou společnost, aby se lidé zajímali nejen v Praze, ale po celé zemi,“ říká Minář.

NOVÝ MODEL PROTESTŮ

Kromě toho představil spolek čtyři „čáry“, které jsou z jeho pohledu nepřekročitelné. Jsou to veřejnoprávní média, justice, střet zájmů a případná prezidentská milost pro Babiše. Předseda vlády se s Minářem a spol. scházet nechce a nehodlá ani uvažovat nad demisí, k níž jej vyzývají. „Ty věci, které mi vyčítají, neexistují. Samozřejmě i ty výzvy na demonstracích jsou nesmyslné,“ řekl premiér pro iDnes.cz.

Minář však tvrdí, že jeho spolek bude hlídat právě vytyčené čtyři hranice a je odhodlán vyjít znovu do ulic. Slibuje přitom „kreativnější protesty“. „Hodně přemýšlíme o takovém modelu protestů, abychom každý týden nemuseli svolávat lidi na Letnou,“ popisuje Minář úvahy Milionu chviliek s blížící se zimou. Ostatně již před velkou letní demonstrací střídali organizátoři pražský protest s protesty v regionech.

Na otázku, zda se mají protesty potenciál rozšířit více do regionů, jak o tom ostatně mluví i Mikuláš Minář, odpovídá sociolog Císař kladně. „Dlouhodobě je politika věc přesvědčování a příležitostí. Andrej Babiš měl doposud na své straně obojí. Zdroje k tomu, aby přesvědčoval, a příležitosti politické, které mu poskytly korupční skandály tradičních stran, i ekonomické, které mu dala probíhající konjunktura,“ vypočítává s tím, že se to ovšem může změnit.

Kromě toho se Milion chviliek obrátil na opozici, aby do svých řad přijímala nové členy, aby se více otevřela a spolupracovala. V sobotu na Letné byla řada politiků různých opozičních stran. Ty jsou aktuálně ve velmi slabém postavení, jejich preference nijak nerostou (až na dlouhodobější nárůst u Pirátů). To ostatně glosoval i premiér Babiš: jsou na tom velmi špatně, když se nechají „instruovat“ právě od Mikuláše Mináře. Sociolog Císař si však nemyslí, že by demonstrace pro účastníky nahrazovaly právě fakt, že opoziční strany nemají páky na předsedu vlády. „Spíše jde o doplnění nebo rozšíření, o další možnost vyjádření. Je prokázáno, že lidi, kteří se zajímají o politiku, se s větší pravděpodobností účastní jak voleb, tak také jiných forem politické participace. Účast na demonstracích by tak neměla být vnímána jako alternativa k volbám. Z toho lze odvodit, že i mezi účastníky letenské demonstrace bylo více voličů než nevoličů,“ říká Císař.

Nespokojenost podporovatelů i spolek Milion chviliek se vnitřně potýká s tlakem veřejnosti. Kromě výhrůžek jde i o nespokojené komentáře od vlastních podporovatelů. Na spolek se snesla kritika při zastavení trestního stíhání premiéra. „Byli jsme považováni za spoluviníky, byli jsme v defenzivě a byl to asi nejtěžší moment za dva roky fungování,“ říká Veronika Vendlová, která se stará o hlavní facebookovou skupinu spolku.

O autorovi| JAN WIRNITZER JAN TVRDOŇ, redaktor redaktor

Foto autor| FOTO: GABRIEL KUČHTA, DENÍK N

Foto popis| Lídr spolku Milion chviliek pro demokracii Mikuláš Minář dokázal na Letnou přivést stovky tisíc lidí.

Letná byla úspěch díky promyšlené strategii i štěstí, hodnotí sociolog. Minář chystá „kreativnější“ protesty

19.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Jan Tvrdoň

Po červnové masové demonstraci na Letné, která byla největším protestem od roku 1989 co do počtu účastníků, se čekalo, kolik lidí proti premiéru Andreji Babišovi (ANO) vystoupí na Letenské pláni tentokrát. Mezi oběma akcemi bylo léto, které mají Češi zpravidla vyhrazeno pro všechno kromě politické angažovanosti, a také podzim, kdy státní zástupci zastavili trestní stíhání premiéra. To vše mohlo otupit zájem veřejnosti o protesty.

Spolek Milion chviliek pro demokracii, který demonstrace po celé zemi už řadu měsíců organizuje, si ale připsal velký úspěch. Podle různých odhadů se mu podařilo na Letnou dostat opět čtvrt milionu lidí, kteří vyzývali Babiše k demisi. Mikuláš Minář, kterého předseda vlády v rozhovoru pro iDnes.cz označil za „šestadvacetiletého nedostudovaného studenta“, tak dokázal proti předsedovi vlády svolat již dvě velké masové demonstrace a řadu protestů v regionech. A další chystá.

„Obvykle jsme měli buď masové a epizodické akce, například Děkujeme, odejděte, nebo kontinuální, ale nemasové. Tento protest je masový, nějakou dobu pokračuje a myslím, že vzhledem k tomu, že se premiér nesnaží na něj strategicky reagovat, nějak jej kooptovat, například oslabit jej ústupky nebo alespoň kosmetickými změnami, je dnes docela opodstatněné očekávat, že se může opakovat,“ říká pro Deník N sociolog Ondřej Císař z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Že chtějí vytrvat v protestech, říká i šéf spolku Milion chviliek pro demokracii. „Dál budeme trvat na nepřijatelnosti střetu zájmů. Upozorňujeme, že pokud premiér Babiš nevyvodí důsledky ze střetu zájmů a svého postavení v premiéřské funkci, prostě budeme pokračovat,“ řekl Deníku N Mikuláš Minář.

Přečtěte si také Babiš má skončit, opozice se spojit, žádá Milion chviliek. Statisíce lidí opět zaplnily Letnou

Jeho spolek během sobotní demonstrace spustil novou podpisovou výzvu, ve které se lidé hlásí k tomu, že budou bránit demokracii. Během pondělí ji podepsalo už 130 tisíc lidí a jejich počet stále roste. „Nachystané facebookové statusy týmu Andreje Babiše o tom, že iniciativa ztratila dech, zůstaly v šuplíku. Ani prezident – aspoň zatím – nebude moci zopakovat bonmot o tom, že stačí počkat a brzy bude po všem,“ říká sociolog Císař.

Milionu chviliek se v českém prostředí podařil poměrně nevídaný výkon: delší dobu udržet silné politické protesty. Podle sociologa Ondřeje Císaře za to může kombinace různých faktorů. „Koncentrace moci, mocenský blok Andreje Babiše a prezidenta, roztržičnost a nečitelnost opozice, to všechno určitě roli hraje,“ popisuje faktory úspěchu Milionu chviliek Císař.

„Zároveň s tím tu vidím promyšlenou strategii na straně organizátorů, která se projevuje ve způsobu komunikace a načasování jednotlivých kroků. A je tu i trocha štěstí. Je pondělí a v Praze leje. V sobotu pomohlo i hezké počasí. Vždy je to souhra více faktorů,“ říká Císař. Velkým bonusem pro organizátory, kteří jej neváhali využít, byl souběh demonstrace s oslavami 30 let od událostí sametové revoluce.

Iniciativa se úspěchem protestu dostala z pasti, která se pod ní rozevírala: dlouho dopředu ohlášenou demonstraci 16. listopadu, den před třicátým výročím sametové revoluce, nešlo odvolat. Hrlo se o to, zda bude dost lidí mít motivaci přijít – a jak vládní činitelé, tak jejich komunističtí podporovatelé se snažili záminek k účasti

příliš nedávat. Když jeden z nejskalnějších komunistů Stanislav Grospič řekl, že mrtví za sovětské invaze v roce 1968 byli jen oběťmi dopravních nehod, poměrně brzo se za tento výrok omluvil.

Přečtěte si také **Minář**: Hrozili nám likvidací i zmrzačením. Nečekáme, že Babiš sklapne podpatky a rezignuje

„Myslím, že účastníci protestů mají pocit, že možnosti, které byly zemi v roce 1989 dány, nebyly úplně využity. Proto se tu opakují idealistická prohlášení o slušných politicích. A proto účast na sobotní akci určitě podpořilo třicáté výročí listopadu 1989, které přímo vyzvalo ke konfrontaci nadějí roku 1989 se současností,“ říká pro Deník N sociolog Ondřej Císař.

Přitom i sám spolek Milion chviliek se vnitřně potýká s tlakem veřejnosti. Kromě výhrůžek jde i o nespokojené komentáře od vlastních podporovatelů. Na spolek se snesla kritika při zastavení trestního stíhání premiéra. „Byli jsme považováni za spoluviníky, byli jsme v defenzivě a byl to asi nejtěžší moment za dva roky fungování,“ uvádí Veronika Vendlová, která se stará o hlavní facebookovou skupinu spolku.

Kam dál?

Minář a jeho kolegové si uvědomují, že zorganizovat a přivést na Letnou často tak početné demonstrace je velmi složité. Chtějí se tedy soustředit zejména na regiony a roli „hlídacího psa demokracie“. „Budeme intenzivněji budovat celorepublikovou síť, abychom ji posílili. Snažíme se aktivizovat občanskou společnost, aby se lidé zajímali nejen v Praze, ale po celé zemi,“ říká Minář.

Kromě toho představil spolek čtyři „čáry“, které jsou z jeho pohledu nepřekročitelné. Jsou to veřejnoprávní média, justice, střet zájmů a případná prezidentská milost pro Babiše. Předseda vlády se s Minářem a spol. scházet nechce a nehodlá ani uvažovat nad demisí, k níž jej vyzývají. „Ty věci, které mi vyčítají, neexistují. Samozřejmě i ty výzvy na demonstracích jsou nesmyslné,“ řekl premiér pro iDnes.cz.

Minář však tvrdí, že jeho spolek bude hlídat právě vytyčené čtyři hranice a je odhodlán vyjít znovu do ulic. Slibuje přitom „kreativnější protesty“. „Hodně přemýšlíme o takovém modelu protestů, abychom každý týden nemuseli svolávat lidi na Letnou,“ popisuje Minář úvahy Milionu chviliek s blížící se zimou. Ostatně již před velkou letní demonstrací střídali organizátoři pražský protest s protesty v regionech.

Na otázku, zda se mají protesty potenciál rozšířit více do regionů, jak o tom ostatně mluví i Mikuláš Minář, odpovídá sociolog Císař kladně. „Dlouhodobě je politika věc přesvědčování a příležitostí. Andrej Babiš měl doposud na své straně obojí. Zdroje k tomu, aby přesvědčoval, a příležitosti politické, které mu poskytly korupční skandály tradičních stran, i ekonomické, které mu dala probíhající konjunktura,“ vypočítává s tím, že se to ovšem může změnit.

Přečtěte si také **Nebyl jsem statečný jako Havel**, prohlásil Babiš. Žijí ve lžích, řekl o lidech, kteří ho vypískali na Národní

Kromě toho se Milion chviliek obrátil na opozici, aby do svých řad přijímala nové členy, aby se více otevřela a spolupracovala. V sobotu na Letné byla řada politiků různých opozičních stran. Ty jsou aktuálně ve velmi slabém postavení, jejich preference nijak nerostou (až na dlouhodobější nárůst u Pirátů). To ostatně glosoval i premiér Babiš: jsou na tom velmi špatně, když se nechají „instruovat“ právě od Mikuláše Mináře. Sociolog Císař si však nemyslí, že by demonstrace pro účastníky nahrazovaly právě fakt, že opoziční strany nemají páky na předsedu vlády.

„Spíše jde o doplnění nebo rozšíření, o další možnost vyjádření. Je prokázáno, že lidi, kteří se zajímají o politiku, se s větší pravděpodobností účastní jak voleb, tak také jiných forem politické participace. Účast na demonstracích by tak neměla být vnímána jako alternativa k volbám. Z toho lze odvodit, že i mezi účastníky letenské demonstrace bylo více voličů než nevoličů,“ říká Císař.

Přečtěte si také Hlasy seniorů z Letné: Babišova minulost má být mementem, lidé by neměli tolerovat prospěcháře

Ani tyto velké protesty, které lze je stěží přehlédnout, zatím neoslabují popularitu Babiše a hnutí ANO. Nejsilnější hnutí totiž i nadále vévodí všem průzkumům preferencí a konstantně si drží zhruba 30% podporu. Sám Babiš je nejpoblíbenějším českým politikem, podle agentury STEM dokonce jeho obliba mezi lidmi přes léto stoupla o sedm procentních bodů. Mikuláš Minář si uvědomuje, že očekávat rezignaci premiéra není reálné.

„Kdybych rezignoval, padá celá vláda. Co by se stalo potom? Pan prezident by musel jmenovat nového premiéra. Koho? To zase rozhodne pan Minář na Letné, nebo co? Nechápu to,“ vysvětlil svůj postoj předseda vlády Babiš.

URL| <https://denikn.cz/236628/letna-byla-uspech-diky-promyslene-strategii-i-stesti-hodnoti-sociolog-minar-chysta-kreativnejsi-protesty/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Muriel Blaive tvrdí, že antikomunismus selhal a že debatovat máme i s generálem Lorencem

19.11.2019 forum24.cz str. 00

Francouzská historička Muriel Blaive, která dost zaujala už svou myšlenkou, že komunistický režim s lidmi jednával, se teď pustila do rozboru antikomunismu.

Ten podle ní selhal. A zase máme pocit, že popisuje jinou zemi, než ve které jsme žili a žijeme. Nemělo by úplně význam polemizovat s něčím, co vyšlo jinde (Britské listy, 17. 11., celý článek ZDE .), kdyby Muriel Blaive nebyla například v letech 2013-2014 místopředsedkyní Vědecké rady ÚSTR a nepředstavovala jeden proud myšlení, který nám tvrdí, jak jsme minulý režim nepochopili a že se věci mají jinak. Letos v březnu ve svém článku napsala: „Historie je složitá a chaotická. Rádi dětem povídáme jednoduché příběhy s jednoduchým morálním poučením, ale děti musejí jednoho dne dosáhnout věku dospělosti.“

A teď, když jsme nepochopili náš komunismus, se ukazuje, že jsme zřejmě nepochopili ani náš antikomunismus. Jen několik citátů, ve výše uvedeném odkazu si to zájemce může přečíst celé: „Česká republika sice byla možná jedinou zemí, která stále měla komunistickou stranu, ale tato strana byla vyloučena z parlamentních koalic a sloužila jako výhodný strašák, který zosobňoval nebezpečí návratu komunismu. Antikomunismus se stal tak politicky korektním narativem, jakým byl jen o několik let předtím komunismus. Antikomunismus byl nyní narativem, který každému téměř jistě zaručil v Praze kariéru novináře, politika či univerzitního profesora.“

Nebo: „Avšak neškodlivějším dopadem antikomunistického narativu pro soudržnost společnosti je to, že antikomunismus znemožňuje dialog. Loni jeden univerzitní učitel na **fakultě sociálních věd** v Praze, který je zároveň Slovák, kněz i sociolog, dr. Karol Lovaš, pozval generála Alojze Lorence, posledního šéfa nechvalně známé tajné policie StB, k debatě o událostech ze 17. listopadu 1989. Jako obvykle, strážci antikomunistické ortodoxie se pokusili Lorencovi zabránit, aby promluvil: Fakulta sociálních věd se octla v ohnisku kontroverze a musela se za toto odvážné pozvání veřejně ospravedlňovat. Karol Lovaš se stal terčem vlny útoků na sociálních sítích. Namísto možnosti nechat Alojze Lorence promluvit a pak rozdrtit jeho argumenty (bylo by to skutečně tak obtížné?) analýza byla nahrazena zuřivostí.

A ještě: „Co je tak děsivého na dialogu mezi komunisty, minulými i dnešními, a ostatním národem? Asi to, že by to mohlo vést, tak jak by to mělo vést, k určité formě společenského smíření. Ale kdyby se komunisté omluvili, to neznamená, že je možno popírat populární rysy života za komunismu, k nimž v první řadě patřil silný sociální stát. Má-li společnost komunistům odpustit, neznamená to, že by měla začít přehlížet perzekuce nevinných lidí.“

Dospět k smíření neznamena zapomínat. Znamená to jít dopředu konstruktivním způsobem a nikoliv zůstat pořád uprostřed válek z minulosti.“

A uzavírá myšlenkou: „Antikomunismus selhal – je nejvyšší čas zkusit smíření.“

Pokud jde o to smíření, člověk by řekl, že s komunisty jsme smíření docela dost. Jeden bývalý komunista je prezidentem a zve si na 21. srpna komunisty k sobě na posezení a řeční na jejich sjezdu. Druhý bývalý komunista je premiérem. Jeden aktuální komunista a šéf strany je místopředsedou Sněmovny. Komunisté vystupují v médiích, kde bezostyšně a se stále větší drzostí lžou o minulosti, kterou si pořád ještě dost pamatujeme a oni to musí vědět.

V tom by zřejmě paní Blaive viděla právě to selhání antikomunismu, stejně jako v tom, že někteří komunisté se dokázali přeměnit hbitě v dravé kapitalisty. To ovšem není plodem antikomunismu, ale výsledek metastázování komunistů do těla společnosti a jejich schopnosti těžit dodnes z privilegií, jaká kdysi měli. Především pokud jde o sociální kapitál, který se snadno přeměňuje ve finanční. Že jedním z hnízd, kde se tyto síly zplodily, byl Podnik zahraničního obchodu, je celkem zákonitě.

Aktivního antikomunismu u nás bylo spíš málo. Naštěstí se aspoň povedlo prosadit a udržet lustrační zákony, jinak by ta bída byla ještě horší.

Základní omyl ale je, když někdo předpokládá, že jsou tu jakoby dvě rovnocenné strany, které spolu mohou nezaujatě diskutovat. Dovede si někdo představit, že by v německé televizi mohl diskutovat u jednoho stolu bývalý velitel koncentráku s bývalým vězněm? Všechny komunisty, kteří by snad mohli být nějakým přijatelným partnerem, strana sama už před desítkami let popravila, nebo vyloučila, nebo vyhnala do exilu. Diskutovat s primitivními brežněvisty – a nic jiného už komunisté nejsou – nemá velký význam. Komunisté nejsou politická síla jako každá jiná. To jsme si nevymysleli, to je jejich vlastní sebepojetí. Oni jsou „lidé zvláštního ražení“. My jsme ovšem lidé docela obyčejného ražení, tak se snadno nenaladíme na stejnou vlnu a ani k tomu nemáme důvod. Leda bychom chtěli trénovat na komunikaci s mimozemšťany, ale to může ještě chvíli počkat.

Naše současné problémy skutečně nemají kořeny v tom, že jsme proti komunismu bojovali až příliš. Je naopak devastující, že tu byl zločinný režim, ale nějak se moc nepovedlo dohledat ty zločince a především je potrestat. To je ovšem obtížné v zemi, kde jsme zdědili policii a soudce z bývalého režimu a jeho činovníci za sebou navíc pilně zametali stopy. Skartované svazky, údajná ztráta paměti, rozkazy vydávané jen ústně, vzájemné krytí zločinců mezi sebou. Těžko se ale antikomunismus promění v zavírání komunistů, když soudce věří víc výpovědím estébáků než tomu, co sami po sobě písemně kdysi v rámci své činnosti zanechali.

Opravdu si někdo myslí že se dozvíme něco nového v rámci akademické debaty s prohnaným generálem Lorenzem? Nebo že by měli Lubomír Štrougal a Miloš Jakeš jezdit po školách a diskutovat s žáky a studenty? Teď se objevila celá řada takzvaných mladých historiků, kteří se pokoušejí nedívat se na minulost takzvané černobíle. Výsledkem jsou banality, které jsou vydávány za nějaký velký a kvalitativně nový objev. Takže se dozvíme, kolik traktorů se za socialismu vyrobilo, kolik se postavilo paneláků, že byla zavedeno plošné očkování dětí a že vlastně lidé netoužili po svobodě, ale po západním konzumu jak ho znali z katalogů firmy Neckermann. Časem se snad přejde i k tomu, že se dozvíme, jak socialismus zatočil se sociální nerovností, protože tu nebyla propast mezi chudými a bohatými a nebyly exekuce a nezaměstnaní. Jestli nás to nějak obohatí, není skutečně moc jisté. Ostatně příznačné, že už se zpochybňuje sám pojem totality a že komunisté jízlivě vyhlašují, že u nás žádný komunismus nebyl. Jako by snad nebylo jasné, že bývalý režim není nazýván podle formy společenského uspořádání, ale podle názvu strany, která tu měla mocenský monopol.

Ale má snad nějaký význam ztrácet čas podobnými debatami? Generál Lorenc jako velmi protřelý muž, může velmi snadno vyhrávat v jakékoli debatě, protože když půjde o minulost, může lhát a vymýšlet si neexistující svědectví a fakta, nebo může mlžít, takže bude velmi obtížné mu to na místě prokázat. Když se to udělá dodatečně, výsledný dojem už bude stejně zanechán. Známe to ostatně docela dobře i z běžných politických debat, kde nějaký činitel chrlí různá čísla o stavu ekonomiky, protože dobře ví, nikdo nemůže v tu chvíli vždycky zkontrolovat, jak se věci mají. Prostě to celé nemá žádný velký smysl.

Právě v téhle době jsme svědky toho, jak komunisté a nikterak kající bývalí komunisté pookřáli. Bylo by snad zbytečné jejich nové sebevědomí ještě posilovat.

Muriel Blaive / FOTO: ČTK

URL| <https://www.forum24.cz/muriel-blaive-tvrdi-ze-antikomunismus-selhal-a-ze-debatovat-mame-i-s-generalem-lorencem/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
forum24.cz

Trump před novináři

20.11.2019 ČRo Plus str. 04 21:10 Den v 60 minutach

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Americký prezident dnes odvětil na otázky novinářů zásadní domácí události jen poměrně stroze. Moc dobře ho neznám nemluvil jsem s ním často jeví se, ale jako dobrý chlapík. Donald Trump to prohlásil o americkém velvyslanci při Evropské unii Gordonu sond Lindovi ten se dostavil před výbor Sněmovny reprezentantů pro tajné služby, aby podal výpověď k Trumpově takzvané ukrajinské kauze. Na jejím základě chtějí demokraté prosadit odvolání prezidenta, protože se prý snažil přimět ukrajinské úřady, aby obnovili protikorupční vyšetřování bývalého amerického viceprezidenta Joea Bidena a zdiskreditovali tak možného Trumpova volebního soupeře. A velvyslanec sond Land podle některých komentátorů doslova vhodil do celého procesu bombu, když uvedl, že sám skutečně na prezidentův pokyn naléhá na Ukrajince, aby zajistili informace, které by mu pomohly ke znovuzvolení. Sonnen novou výpověď sledoval i náš další host Kryštof Kozák vedoucí katedry severoamerických studií na **fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy dobrý večer dobrý večer, kterou pasáž z toho vystoupení byste označil za stěžejní nebo které pasáže.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií **FSV UK**

Tak určitě studiu pasáž byla ta, kdy Gordon Campbell potvrdil, že opravdu se jednalo o něco za něco, že američtí představitelé, včetně jeho samého vlastně Ukrajincům jasně naznačovaly, že pokud obnoví vyšetřování Joe Bidena a jeho syna huntera tak dostanou. Jednak pozvání do Bílého domu a jeto zadržované vojenskou pomoc ve výši asi 400 000 000 USD, takže to něco to potvrzení něčeho za něco je velmi důležité, protože Donald Trump, například do teďka popírá.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

A proč je právě americký velvyslanec při unii považován za klíčového svědka v tom Kongresovém slyšení, protože on vlastně přinejmenším donedávna patřil do Trumpova tábora. A podílel se před lety na financování jeho volební kampaně.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií **FSV UK**

Tak jedná se o vysoce postaveného vlastně úředníka vysoce postavenou osobou, která dělá u všech těch klíčových klíčových jednáních, a právě je považován za klíčovou klíčového z toho z toho důvodu, že se nedá nedá říct, že by to byl nějaký jsem to nefér sympatizant demokratů navíc on je tu svoji výpověď byl byl schopen doložit maily textovými zprávami to znamená, že je ta jeho důvěryhodnost je poměrně vysoká, a protože ta jeho výpověď celkově pro Donalda Trumpa relativně velmi poškozující.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Nakolik přesvědčivě se prezident Trump jeho právník Rudy Giuliani další pokouší vyvrátit tu dnešní výpověď velvyslance sond Linda.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií **FSV UK**

Já jsem se Koukal třeba server Fox News, který je jakoby pro Trump pustí, tak ti se tam chytají tady té věty, že vlastně tu klíčovou pasáž něco něco tak orgán on Land nikdy neslyšel přímo od prezidenta Trumpa nicméně.

Spíše právě přes Rudy Giuliani a jeho a další nejbližší poradce nicméně sami další jako pokud. Chceme vypnout systém z té dlouhé nebo z toho dlouhého zkušenosti. Ještě nějakou důležitou věc tak on on tvrdí, že vlašské Gordon fondem tvrdí, že. Vlastně všichni o tom věděli, že kartel něco za něco, že to nebyla, že to nebylo vlastně nic tajného ale všichni zainteresovaní, kteří vytvářeli vlastní politiku vůči Ukrajině si byli vědomi tohoto tohoto nátlaku.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Řekl byste, tedy že tahle řečeno s Trumpem dobrý chlapík výrazně ztížil prezidentovi snahu odrážet obvinění demokratů ukrajinské aféry posouvá ta dnešní výpověď celý příběh možného impeachmentu nějakým zásadním způsobem.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií **FSV UK**

Jako určitě došlo k určitému posunu právě právě v tom, že se podařilo, nebo že se demokratům v kongresu podařilo prokázat to je vzkaz, že opravdu jako došlo k protiprávnímu jednání, kam je potřeba zdůraznit, že z hlediska amerického právního řádu tak opravdu není možné žádat cizí mocnosti o pomoc ve volební kampani, nebo. To znamená, že je to opravdu jako potvrzení nezákonnosti postupu administrativy Donalda Trumpa a. Takže v tom v tomto ohledu se jedná o určitý posun. Za to bude stačit republikánů. Republikánskému senátu, tak o tom můžeme podepsat tento chvíli v tuto chvíli pouze spekulovat.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Takže se teď nedá říct, jestli to nakonec nebude jenom ztráta času, jak tvrdí republikáni ty stovky hodin slyšení v kongresu za peníze daňových poplatníků.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií **FSV UK**

Já si myslím, že je to poměrně důležitá otázka právě z hlediska celého fungování vůbec právního státu, že je dobré, aby si prezident Trump uvědomil, že existují nějaké mantinely pro jeho chování a že, pokud se dopouští trestných činů a. Něco něco tento jako nátlak nezákonný vyvíjený dle Ukrajina je trestným činem, takže hlavním ponese nebo za něj ponese politickou odpovědnost, i když zatím to vypadá a vůdce republikánské většiny senátu než pan Connell. Netváří, že by ten impeachment, nebo že by to odvolání nakonec ztrátu prošlo, tak si myslím, že to důležitý signál toho, že na vlastně nějakým způsobem tam americká demokracie jako funguje, respektive snaží se korigovat ty největší největší prezidentovi excesy.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Upozorňuje amerikanista Kryštof Kozák z **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy děkuji na slyšenou.

Minářova výzva ke spolupráci stran je problematická, míní experti. Piráti stojí stranou, ostatní se bojí

20.11.2019 lidovky.cz str. 00 Domov

Michal Bernáth

Na sobotní akci Milionu chviliek pro demokracii vyzvala jeho hlavní tvář Mikuláš Minář demokratické opoziční strany k užší spolupráci proti hnutí ANO Andreje Babiše. Strany jako ODS, Piráti, TOP 09, lidovci a STAN by podle něj měly začít uvažovat o formování koalic. Položil tak ale na stůl požadavek, o kterém se mluví už řadu let, nikdy k němu ale příliš blízko nebylo. Třeba Piráti navíc nechtějí o možné spolupráci se subjekty jako ODS ani slyšet. Nabízí se tak otázka, nakolik je takové řešení vlastně realistické. Na Letnou přišlo 300 tisíc lidí, odhadli organizátoři. Babiš je podle Mináře v ofsajdu

„Ke koalici jsem skeptický. O koalici od středu do prava se hovoří už posledních dvacet let, výsledkem toho byla třeba Čtyřkoalice. Nakonec ale vše ztroskotalo,“ řekl serveru Lidovky.cz Miloš Brunclík, politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**). Podle toho hraje navíc roli i fakt, že si strany již vybudovaly jistou značku, o kterou by mohly při spolupráci přijít. A Piráti či ODS jsou na tom prý navíc o poznání lépe a nemají tak motivaci vstupovat do koalic. Piráti jsou jiní než ostatní, shodují se politologové

Případ strany pod vedením předsedy Ivana Bartoše je navíc specifický. Piráti stojí oproti ostatním čtyřem stranám stranou. „Piráti se z tohoto procesu víceméně sami vylučují. Myslím, že ze svého pohledu činí správně,“ uvedl pro server Lidovky.cz politolog Lukáš Linek ze Sociologického ústavu Akademie věd.

Podle Brunclíka jsou Piráti sice liberálové podobně jako ostatní, jenže se nacházejí spíše vlevo. „Svým elektorátem a filozofií v pozadí strany se blíží spíše Zeleným. A ti jsou zpravidla vždy nalevo,“ konstatuje politolog z **FSV UK**. Linek sice Piráty vidí jako spíše liberální pravici, tendenci spolupracovat podle něj ale nemají.

Předsedové (zleva) KDU-ČSL Marek Výborný, ODS Petr Fiala, STAN Vít Rakušan a TOP 09 Jiří Pospíšil přicházejí společně položili 17. listopadu 2019 v Praze u příležitosti 30. výročí sametové revoluce květiny k hrobu Václava Havla, aby uctili jeho památku. Předsedu Pirátů Bartoše prý nikdo nezval.

„Vyjádření Ivana Bartoše ukazují, že chtějí ještě víc. Nemají důvody ke spolupráci,“ řekl politolog z Akademie věd. Na spolupráci zbylé čtveřice by podle něj dokonce vydělali – stali by se druhou alternativou k Andreji Babišovi. V současnosti jsou jen jednou z pěti. Bartoš navíc svými víkendovými vyjádřeními pro LN dal jasně najevo, že spolupráce třeba s ODS je jen těžko myslitelná. Klauzule hatí koalici spolupráci

Spolupráce se tak podle obou odborníků rýsuje spíše mezi velmi podobnými TOP09 a ODS nebo lidovci a hnutím STAN. „Upřímně řečeno sám nevidím důvod, proč by měly existovat tři pětiprocentní a jedna desetiprocentní strana,“ podivil se Linek. Zmíněné strany se podle něj překrývají jak programem, tak paletou svých voličů. V úterý už navíc šéf STAN Vít Rakušan avizoval, že očekává pro nadcházející krajské a parlamentní volby tvorbu širších koalic. Hlasy z Letné. Babiš rozkládá demokracii, jeho kombinace se Zemanem je příšerná, zaznělo od lidí

Jenže formovat volební koalici může být pro tři pětiprocentní strany nebezpečné, od dob opoziční smlouvy v sobě totiž má český volební systém zahrnutou tzv. Aditivní klauzuli. Ta způsobuje, že hranice se pro každou koalici zvedá o pět procent za každou zahrnutou stranu. Potenciální koalice TOP09 + STAN + KDU-ČSL by tak musela získat 15 % hlasů, aby se do parlamentu dostala.

„Myslím, že jediná příležitost se naskytne, až se v Česku začne demokracie skutečně hroutit. Třeba kdyby Andrej Babiš či někdo jiný výrazně omezil svobodu projevu či nezávislost justice. Politické strany o tomto sice často hovoří, ale zřejmě to nevnímají jako natolik zásadní věc, aby je to přimělo ke slučování,“ řekl Brunclík a doplnil, že pokus o podobné spojení už tu byl.

V roce 2017 se na koalici domluvili lidovci s hnutím STAN. Tři měsíce před parlamentními volbami v téže roce se tento projekt rozpadl a zůstalo po něm jen nevyužitá a kritizovaná logo. K volební klauzuli pro koalici je Brunclík kritický. „V našem volebním systému je tato klauzule podle mého špatně. Ve sněmovně přece chceme spíše méně stran, fragmentovanost nedělá příliš dobrotu,“ vysvětlil pražský docent.

Leták Milionu chviliek pro demokracii.

Lukáš Linek však upozorňuje, že strany takzvaného „demobloku“ mohou klauzuli snadno obejít. „Formální předvolební koalice je ale jen jeden způsob. Jedna ze stran také může podat kandidátku, kde budou zastoupeni všichni ostatní. Tím by jim stačilo i pět procent. Stejně tak mohou zaregistrovat novou stranu, něco na způsob „Spojená pravice“ a pod ní kandidovat dohromady. Na druhou stranu to vysílá signál, že si příliš nevěří,“ nabídl další varianty odborník na politickou sociologii.

Požadavek, který na Letné padl, je podle něj oprávněný. „Způsob, jakým si strany přerozdělují mandáty, preferuje větší partaje. Takže třikrát po pěti procentech je horší, než jednou patnáct,“ zanalyzoval situaci Linek. Podle toho existuje jedna věc, která by integraci na pravici mohla výrazně uspíšit – klesající volební preference stran v této části spektra.

Foto:

Na snímku je jeden z řečníků, předseda spolku Milion chviliek Mikuláš Minář.

ČTK

URL| https://www.lidovky.cz/domov/experti-minarova-vyzva-ke-spolupraci-stran-je-problematicka-pirati-stoji-stranou-ostatni-se-boji.A191119_172946_In_domov_mber

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

lidovky.cz

V Bratislavě se uskuteční druhý ročník ocenění Lúč z tmy. Záštitu poskytla prezidentka Čaputová

20.11.2019 romea.cz str. 00 zahraniční

voj

Občanské sdružení eduRoma - Roma education project spolu s Ústavem romologických studií **Fakulty sociálních věd** a zdravotnictví Univerzity Konstantina Filozofa v Nitře předají tento pátek večer ocenění jménem romských organizací a nezávislých osobností Lúč z tmy. Záštitu nad 2. ročníkem ocenění Lúč z tmy převzala slovenská prezidentka Zuzana Čaputová.

Lúč z tmy je ocenění, které již druhý rok udělují romské organizace a nezávislé osobnosti těm, kteří se dlouhodobě zasazují o zlepšení postavení Romů v různých oblastech života nebo se významným způsobem podílejí na budování mostů mezi Romy a většinou společností. Cílem ocenění je objevovat, prezentovat veřejnosti a oslavovat pozitivní příklady osobností z řad Romů i neromů a zároveň motivovat laureáty, aby ve svém úsilí nepolevili a nadále ve své lidskosti vytrvali.

Jednou z loňských laureátek ceny Lúč z tmy, etnoložka a historička Zuzana Kumanová, se stala novou posilou týmu výběrové komise, která rozhoduje o letošních oceněních. Dalším členem komise je například Csaba Horváth, generální tajemník sdružení Společnými silami za rozkvět Gemera a zároveň předseda neformální iniciativy Opre Roma - Romové za lepší Slovensko a Evropu.

Ocenění Lúč z tmy tvoří zároveň živou celoroční interaktivní platformu, která otevírá ve veřejnosti aktuální témata týkající se současného postavení Romů na Slovensku a v Evropě.

Slavnostní akce se uskuteční 22. listopadu v prostorách Caffè Berlinka v Bratislavě.

Více informací o ocenění Lúč z tmy naleznete na facebookové stránce www.facebook.com/luczmtmy/

URL| <http://www.romea.cz/cz/zpravodajstvi/zahranicni/v-bratislave-se-uskutecni-druhy-rocnik-oceneni-luc-z-tmy.zastitu-poskytla-prezidentka-caputova>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

romea.cz

Aktuální volební průzkum Phoenix Research

20.11.2019 Prima str. 04 18:55 Velké zprávy

Roman ŠEBRLE, moderátor

Trikolóře Václava Klause mladšího poslední průzkum společnosti Phoenix Research poprvé přisoudil více než 5 % voličů. Tedy hranici nutnou pro vstup do Poslanecké sněmovny. Do té by se naopak podle tohoto průzkumu nedostaly některé strany, které teď v dolní komoře křesla drží. Ale až 15 % dotázaných neví komu by svůj hlas nakonec dalo.

Jan MARVAN, redaktor

Volby do Poslanecké sněmovny se konaly před dvěma lety. Podle aktuálního průzkumu Phoenix Research by se obsazení dolní komory v případě, že bychom šli k urnám nyní, změnilo. První příčky by zůstaly stejné. Téměř 27 procenty by zvítězilo ANO. Na druhém místě by byli Piráti a na třetím ODS.

Jana HAVELKOVÁ, mluvčí ODS

ODS výzkumy nikdy nekomentuje a už vůbec ne ty, o jejichž důvěryhodnosti panují velké pochybnosti. Ve volbách před několika měsíci byla ODS druhá s přibližně 15 procenty.

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak je tam ta velká početná skupina stran, která nějak osciluje kolem té životně důležité pětiprocentní hranice.

Jan MARVAN, redaktor

Nad tu by se podle průzkumu nedostali například komunisté ani Starostové a nezávislí.

Tomáš PREGŤ, mluvčí STAN

Necítíme potřebu tento průzkum komentovat. Děkuji za pochopení.

Petr ŠIMŮNEK, 1. místopředseda strany /KSČM/

Těch agentur, který dneska komentují je mnoho. Ještě před 10 dny jsme měli kolem sedmi procent.

Jan MARVAN, redaktor

Kartami podle průzkumu zamíchala nová strana Trikolóra Václava Klause mladšího, která by získala 5,1 %.

Václav KLAUS ML., poslanec /Trikolóra/

Hájíme vlastenectví. Nestydíme se za to, že jsme Češi, že máme hájit svoje. Ne to cizí. Že hájíme lidi, kteří pracují a platí daně a vychovávají děti, a že hájíme to, co taky tisíc let platí.

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Nedávný průzkum byl vyhodnocen jako důvěryhodný politik pro značnou část veřejnosti. Ty voliči měli přicházet od SPD Tomia Okamury. Pak samozřejmě od ODS.

Jan MARVAN, redaktor

Politické strany ale čeká boj i voliče, kteří zatím svého favorita nemají. Těch bylo v průzkumu až 15 %.

Josef MLEJNEK, politolog a odborník na Polsko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Existuje takový známý jev. Pokud jde o vztah voličů k průzkumu veřejného mínění, že zejména voliči extrémních stran často tady ty své preference.

Jan MARVAN, redaktor

Nejbližší řádné volby, které teď Česko čekají budou krajské, a to už příští rok. Jan Marvan, televize Prima.

Lidovci začínají hledat nového předsedu, bude muset zastavit propad strany. Zatím je ve hře devět jmen

20.11.2019 iHNed.cz str. 00

Kateřina Frouzová

autor: Patrik Uhlíř / Mafra / Profimedia V příštích volbách získáme přes deset procent hlasů a stranu proměníme tak, že bude lákat všechny

voliče, podobně jako německá CDU, vyhlašoval na jaře předseda lidovců Marek Výborný. Příležitost naplnit své plány už ale mít nebude, po osmi měsících ve funkci končí. Po tragické smrti manželky se rozhodl věnovat především rodině. Odlepit lidovce od hranice pěti procent hlasů se bude pokoušet nový šéf, kterého strana zvolí na mimořádném sjezdu v lednu.

Přestože byla KDU-ČSL v devíti českých vládách z dosavadních patnácti, k výsledkům německých lidovců kancléřky Angely Merkelové má daleko. Podle politologů to výměna v čele strany změní jen těžko. "Žádný křesťansko-demokratický lídr s tím v českých poměrech nemůže nic udělat," říká politolog Lubomír Kopeček z Masarykovy univerzity.

Kdo může vést KDU-ČSL

Lidovci uvažují o tom, kdo nynějšího předsedu Marka Výborného na lednovém sjezdu v čele KDU-ČSL nahradí. Podle informací zevnitř strany daly HN dohromady seznam devíti možných uchazečů.

Jan Bartošek

Šéf lidoveckých poslanců chtěl stranu vést na březnovém sjezdu, kde však dostal přednost Výborný. Patří ke kritikům možné spolupráce s ANO, za spojence lidovců považuje ODS.

Ondřej Benešík

Jako poslanec se angažuje ve výboru pro evropské záležitosti. Byl už členem vedení strany, letos post místopředsedy neobhájil. Od roku 2004 je zastupitelem Zlínského kraje.

Jiří Čunek

Hejtman Zlínského kraje byl ministrem a také předsedou strany. Od října 2006 je senátorem. Čelil kritice za kontroverzní výroky, musel se hájit poté, co přestěhoval Romy do obytných buněk. Byl stíhaný pro korupci, státní zástupce ale případ zastavil.

Petr Hladík

Náměstek brněnské primátorky a někdejší předseda Mladých lidovců může reprezentovat novou i tradiční tvář strany. Pracuje jako informatik a je otcem čtyř dětí, specializuje se na digitalizaci a klimatickou změnu.

Šárka Jelínková

První místopředsedkyně strany a senátorka by byla logickou volbou, o vedení ale zájem nemá. Původní profesí je vychovatelka, na Kroměřížsku se léta starala o seniory a zdravotně postižené.

Marian Jurečka

Bývalý ministr zemědělství se už o post předsedy ucházel. Má za sebou tradiční moravské voliče, výhrady k němu mají ti, kteří by chtěli stranu podobnou německé CDU/CSU.

Vít Kaňkovský

Primář a bývalý ředitel havlíčkobrodské nemocnice je poslancem od roku 2013. Do nejvyšších stranických pozic se mu i kvůli jeho pracovnímu vytížení dosud nechtělo.

Michaela Šojdrová

Patří mezi původní porevoluční členy, od roku 2014 je europoslankyní. Stranu v roce 2010 vedla jako dočasná předsedkyně. Stalo se tak poté, co funkci opustil Cyril Svoboda.

Tomáš Zdechovský

Druhé volební období je europoslancem, angažoval se v tématu dvojí kvality potravin a patřil mezi hlasité kritiky možného střetu zájmů premiéra Andreje Babiše.

Vlivní představitelé strany si problémy uvědomují a nyní hledají lídra, který by dokázal situaci zvrátit. Zatím našli devět lidí, kteří by na předsedu mohli kandidovat.

Výborný zůstane poslancem. "Rezignuji na post předsedy k mimořádnému sjezdu, který se uskuteční v sobotu 25. ledna," uvedl. "Nechci být pokrytec. Být táta na plný úvazek a vést naplno politickou stranu prostě zodpovědně nejde. Být tátou je mnohem víc než být předsedou," vysvětlil v úterý v dopisu svým spolustraníkům.

Po jarním odchodu Pavla Bělobrádka z čela strany se tak lidovcům nedaří najít výrazného lídra. Právě Bělobrádek dostal KDU-ČSL v roce 2013 po tříleté odmlce znovu do Poslanecké sněmovny.

Řešením by mohl být náměstek brněnské primátorky Petr Hladík, o kterém lidovci často mluví a považují jej za ambiciózního politika. Vytýkají mu ale nulové parlamentní zkušenosti, upozorňují také na to, že by musel v Praze trávit několik dní v týdnu. "Pokud by nebyl ve sněmovně, tak to nemůže být funkční," říká jeho kolega z brněnské KDU-ČSL, poslanec Jiří Mihola.

Předsedou tak mohou být muži, kteří se o to pokoušeli už na jarním sjezdu, poslanci Jan Bartošek a Marian Jurečka. První vede poslanecký klub, druhý byl ministrem zemědělství ve vládě Bohuslava Sobotky (ČSSD). Zda budou kandidovat, ale včera nechtěli potvrdit.

Bartošek věc nekomentoval. Jurečka, který z jarního sjezdu odešel po Výborného kritice s hořkostí, si zase pochvaluje, že ve vedení není. Kandidaturu však nevyklučuje. "Jsem spokojený, že se mi daří kombinovat politiku s rodinou. Nevím, jestli to chci měnit, musel bych to probrat i doma," reagoval. Hladík se včera odpovědi vyhnul.

Ať už lidovce povede kdokoli, politolog Kopeček je přesvědčen, že mezi možnými kandidáty není nikdo, kdo by stranu nasměroval jinam. Podobně to vidí poslanec Ondřej Benešík, kterého lidovci mezi potenciální kandidáty také řadí. "Ani Jiří Čunek by nás nevedl novým směrem," říká.

Jméno zlínského hejtmana Čunka přitom na některé lidovce působí jako rozbuška. Přesto i o něm část strany uvažuje. Kritici mu zazlívají hlavně benevolenci k hnutí ANO Andreje Babiše a obávají se, aby nechtěl s premiérem spolupracovat. Vedení v posledních dvou letech spolupráci s Babišem odmítalo.

Kopeček upozorňuje, že strana může mít šanci na úspěch, pokud vytvoří alianci s jiným parlamentním uskupením. Blízcí jsou jí starostové, TOP 09 a ODS. Bartošek a Výborný mají blíže k ODS, Jurečka si rozumí se Starosty. O společných kandidátkách představitelé středových a pravicových stran diskutují, k dohodě pro sněmovní volby v roce 2021 však zatím nedošli.

"Na základě dosavadních zkušeností s českou politikou bych byl spíše skeptický k tomu, že se dokážou dohodnout," komentoval letos vyjednávání politolog Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Lidovci ve spolupráci s dalšími stranami vidí příležitost zopakovat úspěch z roku 2002, kdy se Čtyřkoalicí získali 14,3 procenta hlasů.

Od té doby však podobného výsledku nedosáhli. Hlavním problémem, se kterým bojoval i bývalý předseda Bělobrádek, je přesvědčit voliče, že lidovci nejsou jen stranou pro věřící. "Potřebují rozšířit elektorát, ale křesťanů tu víc není. Mají tedy velmi omezené možnosti," varuje Kopeček.

Německá CDU tento problém zvládla, daří se jí pohlcovat různé společenské proudy a získávat podporu všude, tedy i mezi nevěřícími. Bělobrádek se nálepky strany "pro ty, co chodí do kostela" snažil zbavit před sněmovními volbami v roce 2017 vytvořením společné kandidátky se starosty. Nakonec ale vedení obou stran z plánu vycouvala.

Na březnovém sjezdu vystřídal v čele lidovců Marek Výborný po více než osmi letech Pavla Bělobrádka. Ke zvolení mu gratulovala i Šárka Jelínková, první místopředsedkyně strany.

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66680570-lidovci-zacinaji-hledat-noveho-predsedu-bude-muset-zastavit-propad-strany-zatim-je-ve-hre-devet-jmen>

Lidovci začínají hledat nového předsedu. Bude muset zastavit propad strany

20.11.2019 **Hospodářské noviny** str. 03 Události

Kateřina Frouzová, Ondřej Leinert

V příštích volbách získáme přes deset procent hlasů a stranu proměníme tak, že bude lákat všechny voliče, podobně jako německá CDU, vyhlášoval na jaře předseda lidovců Marek Výborný. Příležitost naplnit své plány už ale mít nebude, po osmi měsících ve funkci končí. Po nečekané smrti manželky se rozhodl věnovat rodině. Odlepit lidovce od hranice pěti procent hlasů se bude pokoušet nový šéf, kterého strana zvolí na mimořádném sjezdu v lednu.

Přestože byla KDU-ČSL v devíti českých vládách z dosavadních patnácti, k výsledkům německých lidovců kancléřky Angely Merkelové má daleko. Podle politologů to výměna v čele strany změní jen těžko. „Žádný křesťansko-demokratický lídr s tím v českých poměrech nemůže nic udělat,“ říká politolog Lubomír Kopeček z Masarykovy univerzity.

Vlivní představitelé strany si problémy uvědomují a nyní hledají lídra, který by dokázal situaci zvrátit. Zatím našli devět lidí, kteří by na předsedu mohli kandidovat.

Výborný zůstane poslancem. „Rezignuji na post předsedy k mimořádnému sjezdu, který se uskuteční v sobotu 25. ledna,“ uvedl. „Nechci být pokrytec. Být táta na plný úvazek a vést naplno politickou stranu prostě zodpovědně nejde. Být tátou je mnohem víc než být předsedou,“ vysvětlil v úterý v dopisu svým spolustraníkům.

Po jarním odchodu Pavla Bělobrádka z čela strany se tak lidovcům nedaří najít výrazného lídra. Právě Bělobrádek dostal KDU-ČSL v roce 2013 po tříleté odmlce znovu do Poslanecké sněmovny.

Řešením by mohl být náměstek brněnské primátorky Petr Hladík, o kterém lidovci často mluví a považují jej za ambiciózního politika. Vytýkají mu ale nulové parlamentní zkušenosti, upozorňují také na to, že by musel v Praze trávit několik dní v týdnu. „Pokud by nebyl ve sněmovně, tak to nemůže být funkční,“ říká jeho kolega z brněnské KDU-ČSL, poslanec Jiří Mihola.

Předsedou tak mohou být muži, kteří se o to pokoušeli už na jarním sjezdu, poslanci Jan Bartošek a Marian Jurečka. První vede poslanecký klub, druhý byl ministrem zemědělství ve vládě Bohuslava Sobotky (ČSSD). Zda budou kandidovat, ale včera nechtěli potvrdit.

Bartošek věc nekomentoval. Jurečka, který z jarního sjezdu odešel po Výborného kritice s hořkostí, si zase pochvaluje, že ve vedení není. Kandidaturu však nevyklučuje. „Jsem spokojený, že se mi daří kombinovat politiku s rodinou. Nevím, jestli to chci měnit, musel bych to probrat i doma,“ reagoval. Hladík se včera odpovědi vyhnul.

Ať už lidovce povede kdokoli, politolog Kopeček je přesvědčen, že mezi možnými kandidáty není nikdo, kdo by stranu nasměroval jinam. Podobně to vidí poslanec Ondřej Benešík, kterého lidovci mezi potenciální kandidáty také řadí. „Ani Jiří Čunek by nás nevedl novým směrem,“ říká.

Jméno zlínského hejtmána Čunka přitom na některé lidovce působí jako rozbuška. Přesto i o něm část strany uvažuje. Kritici mu zazlívají hlavně benevolenci k hnutí ANO Andreje Babiše a obávají se, aby nechtěl s premiérem spolupracovat. Vedení v posledních dvou letech spolupráci s Babišem odmítalo.

Kopeček upozorňuje, že strana může mít šanci na úspěch, pokud vytvoří alianci s jiným parlamentním uskupením. Blízcí jsou jí starostové, TOP 09 a ODS. Bartošek a Výborný mají blíže k ODS, Jurečka si rozumí se Starosty. O společných kandidátkách představitelé středových a pravicových stran diskutují, k dohodě pro sněmovní volby v roce 2021 však zatím nedošli.

„Na základě dosavadních zkušeností s českou politikou bych byl spíše skeptický k tomu, že se dokážou dohodnout,“ komentoval letos vyjednávání politolog Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Lidovci ve spolupráci s dalšími stranami vidí příležitost zopakovat úspěch z roku 2002, kdy se Čtyřkoalicí získali 14,3 procenta hlasů.

Od té doby však podobného výsledku nedosáhli. Hlavním problémem, se kterým bojoval i bývalý předseda Bělobrádek, je přesvědčit voliče, že lidovci nejsou jen stranou pro věřící. „Potřebují rozšířit elektorát, ale křesťanů tu víc není. Mají tedy velmi omezené možnosti,“ varuje Kopeček.

Německá CDU tento problém zvládla, daří se jí pohlcovat různé společenské proudy a získávat podporu všude, tedy i mezi nevěřícími. Bělobrádek se nálepky strany „pro ty, co chodí do kostela“ snažil zbavit před sněmovními volbami v roce 2017 vytvořením společné kandidátky se starosty. Nakonec ale vedení obou stran z plánu vycouvala.

KDO MŮŽE VÉST KDU-ČSL

Lidovci uvažují o tom, kdo nynějšího předsedu Marka Výborného na lednovém sjezdu v čele KDU-ČSL nahradí. Podle informací zevnitř strany daly HN dohromady seznam devíti možných uchazečů.

Jan Bartošek Šéf lidoveckých poslanců chtěl stranu vést na březnovém sjezdu, kde však dostal přednost Výborný. Patří ke kritikům možné spolupráce s ANO, za spojence lidovců považuje ODS.

Ondřej Benešík Jako poslanec se angažuje ve výboru pro evropské záležitosti. Byl už členem vedení strany, letos post místopředsedy neobhájil. Od roku 2004 je zastupitelem Zlínského kraje.

Jiří Čunek Hejtman Zlínského kraje byl ministrem a také předsedou strany. Od října 2006 je senátorem. Čelil kritice za kontroverzní výroky, musel se hájit poté, co přestěhoval Romy do obytných buněk. Byl stíhaný pro korupci, státní zástupce ale případ zastavil.

Petr Hladík Náměstek brněnské primátorky a někdejší předseda Mladých lidovců může reprezentovat novou i tradiční tvář strany. Pracuje jako informatik a je otcem čtyř dětí, specializuje se na digitalizaci a klimatickou změnu.

Šárka Jelínková První místopředsedkyně strany a senátorka by byla logickou volbou, o vedení ale zájem nemá. Původní profesí je vychovatelka, na Kroměřížsku se léta starala o seniory a zdravotně postižené.

Marian Jurečka Bývalý ministr zemědělství se už o post předsedy ucházel. Má za sebou tradiční moravské voliče, výhrady k němu mají ti, kteří by chtěli stranu podobnou německé CDU/CSU.

Vít Kaňkovský Primář a bývalý ředitel havlíčkobrodské nemocnice je poslancem od roku 2013. Do nejvyšších stranických pozic se mu i kvůli jeho pracovnímu vytížení dosud nechtělo.

Michaela Šojdrová Patří mezi původní porevoluční členy, od roku 2014 je europoslankyní. Stranu v roce 2010 vedla jako dočasná předsedkyně. Stalo se tak poté, co funkci opustil Cyril Svoboda.

Tomáš Zdechovský Druhé volební období je europoslancem, angažoval se v tématu dvojí kvality potravin a patřil mezi hlasité kritiky možného střetu zájmů premiéra Andreje Babiše.

O autorovi| Kateřina Frouzová, Ondřej Leinert, autori@economia.cz

Foto autor| Foto: Patrik Uhlíř / Mafra / Profimedia

Foto popis| Výměna, která nevyšla Na březnovém sjezdu vystřídal v čele lidovců Marek Výborný po více než osmi letech Pavla Bělobrádka. Ke zvolení mu gratulovala i Šárka Jelínková, první místopředsedkyně strany.

Lidovci začínají hledat nového předsedu, bude muset zastavit propad strany. Zatím je ve hře osm jmen

20.11.2019 iHNed.cz str. 00

Kateřina Frouzová, Ondřej Leinert

V příštích volbách získáme přes deset procent hlasů a stranu proměníme tak, že bude lákat všechny voliče, podobně jako německá CDU, vyhlášoval na jaře předseda lidovců Marek Výborný. Příležitost naplnit své plány už ale mít nebude, po osmi měsících ve funkci končí. Po tragické smrti manželky se rozhodl věnovat především rodině. Odlepit lidovce od hranice pěti procent hlasů se bude pokoušet nový šéf, kterého strana zvolí na mimořádném sjezdu v lednu.

Přestože byla KDU-ČSL v devíti českých vládách z dosavadních patnácti, k výsledkům německých lidovců kancléřky Angely Merkelové má daleko. Podle politologů to výměna v čele strany změní jen těžko. "Žádný

křesťansko-demokratický lídr s tím v českých poměrech nemůže nic udělat," říká politolog Lubomír Kopeček z Masarykovy univerzity.

Lidovci uvažují o tom, kdo nynějšího předsedu Marka Výborného na lednovém sjezdu v čele KDU-ČSL nahradí. Podle informací zevnitř strany daly HN dohromady seznam možných uchazečů.

Ondřej Benešík

Jako poslanec se angažuje ve výboru pro evropské záležitosti. Byl už členem vedení strany, letos post místopředsedy neobhajoval. Od roku 2004 je zastupitelem Zlínského kraje.

Jan Bartošek

Šéf lidoveckých poslanců chtěl stranu vést na březnovém sjezdu, kde však dostal přednost Výborný. Patří ke kritikům možné spolupráce s ANO, za spojence považuje ODS.

Jiří Čunek

Hejtman Zlínského kraje byl ministrem a také předsedou strany. Od října 2006 je senátorem. Čelil kritice za kontroverzní výroky, musel se hájit poté, co přestěhoval Romy do obytných buněk. Byl stíhaný pro korupci, státní zástupce ale případ zastavil.

Šárka Jelínková

První místopředsedkyně strany a senátorka by byla logickou volbou, o vedení ale zájem nemá. Původní profesí je vychovatelka, na Kroměřížsku se léta starala o seniory a zdravotně postižené.

Marian Jurečka

Bývalý ministr zemědělství se už o post předsedy ucházel. Má za sebou tradiční moravské voliče, výhrady k němu mají ti, kteří by chtěli stranu podobnou německé CDU/CSU.

Vít Kaňkovský

Primář a bývalý ředitel havlíčkobrodské nemocnice je poslancem od roku 2013. Do nejvyšších stranických pozic se mu i kvůli jeho pracovnímu vytížení dosud nechtělo.

Michaela Šojdrová

Patří mezi původní porevoluční členy, od roku 2014 je europoslankyní. Stranu v roce 2010 vedla jako dočasná předsedkyně. Stalo se tak poté, co funkci opustil Cyril Svoboda.

Tomáš Zdechovský

Druhé volební období je europoslancem, angažoval se v tématu dvojí kvality potravin a patřil mezi hlasité kritiky možného střetu zájmů premiéra Andreje Babiše.

Vlivní představitelé strany si problémy uvědomují a nyní hledají lídra, který by dokázal situaci zvrátit. Zatím našli devět lidí, kteří by na předsedu mohli kandidovat.

Výborný zůstane poslancem. "Rezignuji na post předsedy k mimořádnému sjezdu, který se uskuteční v sobotu 25. ledna," uvedl. "Nechci být pokrytec. Být táta na plný úvazek a vést naplno politickou stranu prostě zodpovědně nejde. Být tátou je mnohem víc než být předsedou," vysvětlil v úterý v dopisu svým spolustraníkům.

Po jarním odchodu Pavla Bělobrádka z čela strany se tak lidovcům nedaří najít výrazného lídra. Právě Bělobrádek dostal KDU-ČSL v roce 2013 po tříleté odmlce znovu do Poslanecké sněmovny.

Řešením by podle spolustraníků mohl být i náměstek brněnské primátorky Petr Hladík, o kterém lidovci často mluví a považují jej za ambiciózního politika. Vytýkají mu ale nulové parlamentní zkušenosti, upozorňují také na to, že by musel v Praze trávit několik dní v týdnu. "Pokud by nebyl ve sněmovně, tak to nemůže být funkční," říká jeho kolega z brněnské KDU-ČSL, poslanec Jiří Mihola.

Sám Hladík ovšem ve středu uvedl, že na nejvyšší stranický post kandidovat nehodlá. "Pro KDU-ČSL chci pracovat nadále, ale jsem zavázán i Brňanům a mám před sebou spoustu práce pro Brno, proto kandidovat na post předsedy KDU-ČSL na mimořádném sjezdu nebudu," napsal Hladík.

Předsedou tak mohou být muži, kteří se o to pokoušeli už na jarním sjezdu, poslanci Jan Bartošek a Marian Jurečka. První vede poslanecký klub, druhý byl ministrem zemědělství ve vládě Bohuslava Sobotky (ČSSD). Zda budou kandidovat, ale včera nechtěli potvrdit.

Bartošek věc nekomentoval. Jurečka, který z jarního sjezdu odešel po Výborného kritice s hořkostí, si zase pochvaluje, že ve vedení není. Kandidaturu však nevyklučuje. "Jsem spokojený, že se mi daří kombinovat politiku s rodinou. Nevím, jestli to chci měnit, musel bych to probrat i doma," reagoval. Hladík se včera odpovědi vyhnul.

Ať už lidovce povede kdokoli, politolog Kopeček je přesvědčen, že mezi možnými kandidáty není nikdo, kdo by stranu nasměroval jinam. Podobně to vidí poslanec Ondřej Benešík, kterého lidovci mezi potenciální kandidáty také řadí. "Ani Jiří Čunek by nás nevedl novým směrem," říká.

Jméno zlínského hejtmana Čunka přitom na některé lidovce působí jako rozbuška. Přesto i o něm část strany uvažuje. Kritici mu zazlívají hlavně benevolenci k hnutí ANO Andreje Babiše a obávají se, aby nechtěl s premiérem spolupracovat. Vedení v posledních dvou letech spolupráci s Babišem odmítalo.

Kopeček upozorňuje, že strana může mít šanci na úspěch, pokud vytvoří alianci s jiným parlamentním uskupením. Blízcí jsou jí starostové, TOP 09 a ODS. Bartošek a Výborný mají blíže k ODS, Jurečka si rozumí se Starosty. O společných kandidátkách představitel středových a pravicových stran diskutují, k dohodě pro sněmovní volby v roce 2021 však zatím nedošli.

"Na základě dosavadních zkušeností s českou politikou bych byl spíše skeptický k tomu, že se dokážou dohodnout," komentoval letos vyjednávání politolog Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Lidovci ve spolupráci s dalšími stranami vidí příležitost zopakovat úspěch z roku 2002, kdy se Čtyřkoalicí získali 14,3procenta hlasů.

Od té doby však podobného výsledku nedosáhli. Hlavním problémem, se kterým bojoval i bývalý předseda Bělobrádek, je přesvědčit voliče, že lidovci nejsou jen stranou pro věřící. "Potřebují rozšířit elektorát, ale křesťanů tu víc není. Mají tedy velmi omezené možnosti," varuje Kopeček.

Německá CDU tento problém zvládla, daří se jí pohlcovat různé společenské proudy a získávat podporu všude, tedy i mezi nevěřícími. Bělobrádek se nálepky strany "pro ty, co chodí do kostela" snažil zbavit před sněmovními volbami v roce 2017 vytvořením společné kandidátky se starosty. Nakonec ale vedení obou stran z plánu vycouvala.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66680570-lidovci-zacinaji-hledat-noveho-predsedu-bude-muset-zastavit-propad-strany-zatim-je-ve-hre-devet-jmen>

Chyby nechyby, i po 30 letech máme co slavit

20.11.2019 e15.cz str. 00

• FOTO: Anna Sochorová

prev nextNárodní třída 17. 11. 2019• FOTO: Anna SochorováBarbora Doubravová20. listopadu 2019• 10:00
Mají oslavy třiceti let po pádu komunismu hořkosladkou příchutí? Máme vůbec co slavit? Zjištění Českého rozhlasu nás dělí do tříd a zkoumá také naše názory na polistopadový vývoj a spokojenost s politikou. Malý průzkum mezi lidmi přímo z oslav na Národní třídě vám třeba ukáže, že i když se, jak říká historik Timothy Garton Ash, v době třetího desetiletí po sametové revoluci nejspíš někde stala chyba, pořád si můžeme říkat co chceme, chodit kam chceme, nebo třeba pokládat květiny tam, kam chceme. Autor:Barbora Doubravová

Připomínáme si třicáté výročí od pádu komunismu, což je také čas pro bilancování nad uplynulým vývojem. Já jsem se přímo v den oslav 17. listopadu na Národní třídě zeptala lidí různých věkových skupin na otázky, které se právě odkazu sametové revoluce týkají. Nedávný sociologický průzkum Českého rozhlasu nám dává odpovědi na to, jak jsme nyní spokojeni se situací v naší zemi. Některé závěry výzkumu jsem uvedla pro srovnání s názory lidí oslavujících na Národní třídě.

Kde se stala chyba

Po roce 1989 se u nás už párkrát demonstrovalo. Připomeňme například protest z roku 2012 proti fiskální politice premiéra Petra Nečase a ministra financí Miroslava Kalouska, kde se sešlo kolem 100 tisíc lidí. Spolek Milion chviliek pro demokracii pořádal demonstraci za nezávislost české justice a za demisi premiéra Babiše na Letné v červnu 2019. Přilákala asi 250 tisíc lidí, a byla tak největší od roku 1989. Sobotní druhá letenská demonstrace tento počet podle organizátorů překonala, sešlo se skoro 300 tisíc lidí. O nespokojených Čechách v předvečer výročí sametové revoluce referují i nejvýznamnější světové deníky. Článek CNN nese titul: „Třicet let po sametové revoluci jsou Češi zpátky v ulicích.“ Britský Guardian píše: „Disidenti ze sametové revoluce varují před novými hrozbami pro českou demokracii.“

Anglický historik Timothy Garton Ash v eseji v posledním přepracovaném vydání své knihy Rok zázraků: Svědectví o revoluci roku 1989 ve Varšavě, Budapešti, Berlíně a Praze srovnává jednotlivé tři dekády od pádu komunismu v Evropě. Připomíná, že v době desátého výročí roku 1989 jsme slavili triumf původních sametových revolucí a velký, následně dosažený, pokrok. O deset let později, roku 2009, se středoevropské země přičlenily do NATO a EU. Politologové tou dobou řadu z nich označovali jako „konsolidované demokracie.“ Dnes se nám při třicátém výročí naopak podle Ashe děje na mysl vážná otázka: „Kde se stala chyba?“

Porevoluční přešlapy

Český rozhlas publikoval reportážní sérii s názvem Česká společnost po třiceti letech aneb Rozdělení svobodou . Jedná se o důkladný sociologický výzkum, který mapuje českou společnost právě 30 let po sametové revoluci. Pomocí statistické analýzy bylo z nasbíraných dat mezi občany naší země vysledováno 6 tříd, a to dvě vyšší střední třídy, tři typy nižší střední třídy a pak třída strádající (pomocí jejich kalkulačky si sami můžete zjistit, do jaké třídy se řadíte.)

Procentuálně jsou mezi více než čtyřmi tisíci respondentů třídy zastoupeny následovně: 22 % zajištěná střední třída, 12 % nastupující kosmopolitní třída, 14 % tradiční pracující třída, 12 % třída místních vazeb, 22 % ohrožená třída a 18 % strádající třída.

Lidé z jednotlivých tříd se mezi sebou liší hodnotou majetku, spokojeností se svou životní úrovní, ale také například tím, jak rozsáhlé mají kontakty a vazby s jinými lidmi. Výzkum však dává velký prostor i vyjádření spokojenosti lidí s polistopadovým vývojem. Jasně z něj vyplývá, že ti, kteří změnou režimu něco získali a jsou s vývojem ČR po roce 1989 spokojeni, by se dali označit za „vítěze revoluce“. Naopak lidé, kteří převratem nic nezískali, či dokonce něco ztratili, nejsou přesvědčeni o tom, že se společnost po roce 1989 ubírala správným směrem.

Respondenti napříč třídami odpovídali v 50 % nesouhlasně na otázku, zda se společnost po revoluci vyvíjí správně. Na otázku, zda Politici a lídři v posledních 30 letech většinu věcí zkazili , odpovídaly všechny třídy docela jednoznačně. Většina lidí je toho názoru, že činy politiků za posledních 30 let byly ve velké míře promarněné příležitosti a přešlapy.

Na pochybnost o správnost politického vývoje ČR po roce 1989 jsem se ptala také oslavujících na Národní třídě. Stejně jako ukazuje průzkum Rozhlasu, jednotlivé politiky a jejich kroky vnímají lidé rozpačitě. „Vadí mi, že má komunistická strana podíl na vládě, ale určitě se od revoluce udělala spousta dobrých věcí pro všechny lidi. Já to cítím tak, že se prostě dějí od té doby dobré věci, jen ta cesta není vždy úplně správná. Hlavně tedy ti, kdo nám vládnou v současnosti, by nám vládnout neměli,“ odpovídá paní Ladislava Sasková,

pracovnice v divadle. Studentka střední školy, která přijela až z Jihlavy, zdůrazňuje: „Já myslím, že do jisté chvíle byl ten vývoj dobrý. To se změnilo, když přišel pan prezident Klaus a pak prezident Zeman.“

Mnozí na moji následující otázku Co Vám v politice v posledních 30 letech vadilo/vadí nejvíce odpovídali, že vnímají jako chybu to, že nedošlo k zákazu komunistické strany. „Komunistická strana se určitě měla zakázat hned po revoluci. To, že se tak nestalo, vnímám bohužel jako největší chybu Václava Havla,“ říká důchodkyně Anna Kudličková. Paní Sasková namítá: „No to je právě ta demokracie, zakázat úplně ne, ale rozhodně by neměli být dnes ve vládě.“ „Ono to s tím zákazem bylo trochu složitější, navíc nikdo nečekal, že komunisty budou lidé po revoluci volit. Nicméně zpětně si opravdu myslím, že je zakázat měli, nebo případně alespoň omezit,“ podotýká středoškolský učitel.

Na slavnostním místě bývalých sametových protestů se scházeli hlavně ti, kteří jsou za události roku 1989 rádi a změnu vnímají pozitivně, chtěla jsem však vědět, co by tito lidé vzkázali opačné názorové skupině (můžeme pořád slyšet tvrzení typu „za komunismu bylo lépe“, „vývoj po roce 1989 se mi nelíbí“ a podobně). Dokáží se do nich vcítit?

Paní Kudličková s dlouhým zamyšlením pronáší: „Nevím, těm lidem nevidím do hlavy. Já osobně to kvůli zkušenosti mojí rodiny pochopit nedokážu. Moji tetu například v roce 1948 vyhodili z práce jen proto, že nechtěla vstoupit do strany, poté ji už nikam nevzali, a tak ji komunisti zavřeli jako osobu trvale se štítící práce.“ Navíc si myslím, že ke komunismu se často pozitivně vracejí takoví ti konzumnější lidé, kteří se nezajímají o svět kolem sebe, nehledají si informace, jde jim třeba jen o to, že byl dříve levnější rohlík. Nedochozí jim ale, že dnes máme lepší životní podmínky, platy, důchody. Neznamená to ovšem, že bych kolem sebe neměla lidi, se kterými nesouhlasím. Moje kamarádka má třeba ráda Andreje Babiše, věřila například fámám, že demonstranti na Letné za to dostali zapláceno.“

Podobně odpovídá i paní Sasková: „Tento názor pochopit nedokážu, ale musíme se o to všichni alespoň snažit. Já sama mám ve své rodině mezi tou starší generací lidí, kteří přemýšlí tím směrem, že před rokem 1989 měli svoje jistoty, které teď už nemají. My se v rodině o politice raději nebavíme, máme mezi sebou takový střet.“ Martina Arltová, studentka žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** UK, s empatií konstatuje: „Já se domnívám, že mají realitu hodně zkreslenou tím, že před revolucí byli třeba mladí, nebo že tehdy zažívali nějaký profesní či osobní úspěch. Obecně si vzpomínky idealizujeme, to je normální, ale měli bychom se tomu snažit vyvarovat.“

Svoboda pokládání květin

V loňském roce oslavy výročí 17. listopadu poznamenaly protesty proti premiéru Babišovi. Již v ranních hodinách lidé u památníku na Národní třídě chtěli zabránit přístupu některých politiků k pamětní desce. Letos sklídl opět Babiš, Hamáček, Okamura, ale i třeba Václav Klaus mladší u pokládání květin k památníku snad ještě větší křik odpůrců. V roce 2014 se v den výročí revoluce konal protest „červená karta pro Zemana“ proti krokům prezidenta. Moje otázka byla, zda je podle návštěvníků správně využít státní svátek k protestům proti státní moci, nebo bychom měli spíše slavit 30 let od pádu komunismu pozitivně a hledat úspěchy.

Paní Kudličková považuje to, že loni protestující vyhodili u památníku květiny od některých politiků do odpadkového koše, jako neúctu. Paní Sasková má jasno: „Na listopadové dny bychom měli určitě vzpomínat pozitivně, ale jak vím, tak pan premiér sem přišel velmi brzo ráno, právě, aby se vyhnul lidem, tak to přeci ukazuje, že on není člověk, který by si vážil demokracie. Jenže právě proto, že demokracii máme, tak premiér má samozřejmě právo na Národní třídu přijít. Já bych ho tu však rozhodně potkat nechtěla a asi bych také utrousila nějakou nevhodnou poznámku.“ „Já s těmi protestujícími souhlasím, ale to je ta svoboda, že si každý smí položit květinu kam chce, říct co chce, zajít kam chce a odjet, kam chce. To je to, co jsme tehdy chtěli a mělo by to tak být,“ říká paní Freibauerová, prodavačka z Jihlavy. Postarší pán, dříve pracující v účtárně, nyní důchodce, dodává: „Ty protesty vnímám jako takovou menší neúctu k politické funkci. Na druhou stranu, ono je to těžké, protože když tam například řečnil pan Okamura o demokracii, tak chápu, že se lidi nesouhlasně ozývali.“

Havla není nikdy dost

Václav Havel je symbol sametové revoluce i svobody a podle odpovědí na mou otázku, zda bychom se od něj už neměli oprostít a hledat nové morální autority, jím nejspíše navždycky bude. „Odkaz prezidenta Havla by měl zůstat, tak jako odkaz Masaryka. Václav Havel je morální jistota, měli bychom si ho připomínat pořád,“ říká rozhodně paní Kudličková.

Středoškolský učitel zase konstatuje: „Domnívám se, že tyto dvě skutečnosti se nevyklučují. Můžeme přece vzhlížet k lidem z minulosti, kteří již třeba nežijí nebo nejsou aktivní veřejně a zároveň hledat autority a vzory nové. Takže ano, k panu Havlovi se máme a musíme stále vracet, vždyť toho udělal tolik dobrého!“

Nicméně nezastávám názor některých lidí, že dnes nemáme ke komu vzhlízet. Myslím, že výrazných a morálních osobností najdeme pár i v současnosti.“

Jako odpověď na dotaz, jak si představují politickou scénu za čtyři roky, po nových prezidentských volbách, se opakovaly věty jako „hlavně ať nám vládne někdo spravedlivý“ nebo „především by měl lidi spojovat.“ Také se však objevovaly obavy, kam bude společnost směřovat a tvrzení o ohrožení právního státu. To ostatně koresponduje také se zmíněným výzkumem Českého rozhlasu, ve kterém na tezi Vývoj dnešní společnosti nelze předvídat, což mě zneklidňuje reagovala většina respondentů spíše souhlasně.

Oslavy třiceti let svobody a demokracie se nesly po celý den v příjemném a nostalgickém duchu, řada lidí se dokonce v odpovědi na mou poslední otázku Zda tedy dnes, po 30 letech, máme vůbec co slavit neubránila dojetí. „Samozřejmě, že je to důvod k oslavám, zároveň musíme být pozorní a nesmíme dovolit, aby se minulost opakovala! Já tady jsem, jelikož mi tady před třiceti lety mlátili syna, a také kvůli dnešní situaci, kdy máme komunisty podporovanou vládu,“ zdůrazňuje paní Anna Kudličková. „Máme svobodu, máme se nejlépe, co jsme se kdy měli,“ vyhrkne studentka střední školy. „Určitě máme co slavit, hodně se toho totiž změnilo. Je to pro mě velmi dojemná chvíle a hodně důležitá věc v mém životě,“ dodává paní Sasková. Studentka žurnalistiky rozhodně prohlašuje: „Určitě si musíme toto výročí připomínat, abychom neopakovali svoje chyby, a taky to dlužíme těm studentům, kteří se tady před třiceti lety nechali zmlátit za nás.“

V rozhlasovém průzkumu Rozdělení svobodou se kolem 80 % dotázaných z každé společenské třídy vyjádřilo, že jsou hrdí na příslušnost ke svému národu. Je potěšující, že jedním z důvodů k oné hrdosti je pro občany této země právě sametová revoluce.

Související články

URL| <https://www.e15.cz/the-student-times/chyby-nechyby-i-po-30-letech-mame-co-slavit-1364329>

Chyby nechyby, i po 30 letech máme co slavit

20.11.2019 e15.cz str. 00 The Student Times

Barbora Doubravová

Mají oslavy třiceti let po pádu komunismu hořkosladkou příchutí? Máme vůbec co slavit? Zjištění Českého rozhlasu nás dělí do tříd a zkoumá také naše názory na polistopadový vývoj a spokojenost s politikou. Malý průzkum mezi lidmi přímo z oslav na Národní třídě vám třeba ukáže, že i když se, jak říká historik Timothy Garton Ash, v době třetího desetiletí po sametové revoluci nejspíš někde stala chyba, pořád si můžeme říkat co chceme, chodit kam chceme, nebo třeba pokládat květiny tam, kam chceme.

Připomínáme si třicáté výročí od pádu komunismu, což je také čas pro bilancování nad uplynulým vývojem. Já jsem se přímo v den oslav 17. listopadu na Národní třídě zeptala lidí různých věkových skupin na otázky, které se právě odkazu sametové revoluce týkají. Nedávný sociologický průzkum Českého rozhlasu nám dává odpovědi na to, jak jsme nyní spokojeni se situací v naší zemi. Některé závěry výzkumu jsem uvedla pro srovnání s názory lidí oslavujících na Národní třídě.

Kde se stala chyba

Po roce 1989 se u nás už párkrát demonstrovalo. Připomeňme například protest z roku 2012 proti fiskální politice premiéra Petra Nečase a ministra financí Miroslava Kalouska, kde se sešlo kolem 100 tisíc lidí. Spolek Milion chviliek pro demokracii pořádal demonstraci za nezávislost české justice a za demisi premiéra Babiše na Letné v červnu 2019. Přílákala asi 250 tisíc lidí, a byla tak největší od roku 1989. Sobotní druhá letenská demonstrace tento počet podle organizátorů překonala, sešlo se skoro 300 tisíc lidí. O nespokojených Čechách v předvečer výročí sametové revoluce referují i nejvýznamnější světové deníky. Článek CNN nese titul: „Třicet let po sametové revoluci jsou Češi zpátky v ulicích.“ Britský Guardian píše: „Disidenti ze sametové revoluce varují před novými hrozbami pro českou demokracii.“

Anglický historik Timothy Garton Ash v eseji v posledním přepracovaném vydání své knihy Rok zázraků: Svědectví o revoluci roku 1989 ve Varšavě, Budapešti, Berlíně a Praze srovnává jednotlivé tři dekády od pádu komunismu v Evropě. Připomíná, že v době desátého výročí roku 1989 jsme slavili triumf původních

sametových revolucí a velký, následně dosažený, pokrok. O deset let později, roku 2009, se střeoevropské země přičlenily do NATO a EU. Politologové tou dobou řadu z nich označovali jako „konsolidované demokracie.“ Dnes se nám při třicátém výročí naopak podle Ashe dere na mysl vážná otázka: „Kde se stala chyba?“

Porevoluční přešlapy

Český rozhlas publikoval reportážní sérii s názvem Česká společnost po třiceti letech aneb Rozdělení svobodou. Jedná se o důkladný sociologický výzkum, který mapuje českou společnost právě 30 let po sametové revoluci. Pomocí statistické analýzy bylo z nasbíraných dat mezi občany naší země vysledováno 6 tříd, a to dvě vyšší střední třídy, tři typy nižší střední třídy a pak třída strádající (pomocí jejich kalkulačky si sami můžete zjistit, do jaké třídy se řadíte.)

Procentuálně jsou mezi více než čtyřmi tisíci respondentů třídy zastoupeny následovně: 22 % zajištěná střední třída, 12 % nastupující kosmopolitní třída, 14 % tradiční pracující třída, 12 % třída místních vazeb, 22 % ohrožená třída a 18 % strádající třída.

Lidé z jednotlivých tříd se mezi sebou liší hodnotou majetku, spokojeností se svou životní úrovní, ale také například tím, jak rozsáhlé mají kontakty a vazby s jinými lidmi. Výzkum však dává velký prostor i vyjádření spokojenosti lidí s polistopadovým vývojem. Jasně z něj vyplývá, že ti, kteří změnou režimu něco získali a jsou s vývojem ČR po roce 1989 spokojeni, by se dali označit za „vítěze revoluce“. Naopak lidé, kteří převratem nic nezískali, či dokonce něco ztratili, nejsou přesvědčeni o tom, že se společnost po roce 1989 ubírala správným směrem.

Respondenti napříč třídami odpovídali v 50 % nesouhlasně na otázku, zda se společnost po revoluci vyvíjí správně. Na otázku, zda Politici a lídři v posledních 30 letech většinu věcí zkazili, odpovídaly všechny třídy docela jednoznačně. Většina lidí je toho názoru, že činy politiků za posledních 30 let byly ve velké míře promarněné příležitosti a přešlapy.

Na pochybnost o správnosti politického vývoje ČR po roce 1989 jsem se ptala také oslavujících na Národní třídě. Stejně jako ukazuje průzkum Rozhlasu, jednotlivé politiky a jejich kroky vnímají lidé rozpačitě. „Vadí mi, že má komunistická strana podíl na vládě, ale určitě se od revoluce udělala spousta dobrých věcí pro všechny lidi. Já to cítím tak, že se prostě dějí od té doby dobré věci, jen ta cesta není vždy úplně správná. Hlavně tedy ti, kdo nám vládou v současnosti, by nám vládnout neměli,“ odpovídá paní Ladislava Sasková, pracovnice v divadle. Studentka střední školy, která přijela až z Jihlavy, zdůrazňuje: „Já myslím, že do jisté chvíle byl ten vývoj dobrý. To se změnilo, když přišel pan prezident Klaus a pak prezident Zeman.“

Mnozí na moji následující otázku Co Vám v politice v posledních 30 letech vadilo/vadí nejvíce odpovídali, že vnímají jako chybu to, že nedošlo k zákazu komunistické strany. „Komunistická strana se určitě měla zakázat hned po revoluci. To, že se tak nestalo, vnímám bohužel jako největší chybu Václava Havla,“ říká důchodkyně Anna Kudličková. Paní Sasková namítá: „No to je právě ta demokracie, zakázat úplně ne, ale rozhodně by neměli být dnes ve vládě.“ „Ono to s tím zákazem bylo trochu složitější, navíc nikdo nečekal, že komunisty budou lidé po revoluci volit. Nicméně zpětně si opravdu myslím, že je zakázat měli, nebo případně alespoň omezit,“ podotýká středoškolský učitel.

Na slavnostním místě bývalých sametových protestů se scházeli hlavně ti, kteří jsou za události roku 1989 rádi a změnu vnímají pozitivně, chtěla jsem však vědět, co by tito lidé vzkázali opačné názorové skupině (můžeme pořád slyšet tvrzení typu „za komunismu bylo lépe“, „vývoj po roce 1989 se mi nelíbí“ a podobně). Dokáží se do nich vcítit?

Paní Kudličková s dlouhým zamyšlením pronáší: „Nevím, těm lidem nevidím do hlavy. Já osobně to kvůli zkušenosti mojí rodiny pochopit nedokážu. Moji tetu například v roce 1948 vyhodili z práce jen proto, že nechtěla vstoupit do strany, poté ji už nikam nevzali, a tak ji komunisti zavřeli jako osobu trvale se štítící práce.“ Navíc si myslím, že ke komunismu se často pozitivně vracejí takoví ti konzumnější lidé, kteří se nezajímají o svět kolem sebe, nehledají si informace, jde jim třeba jen o to, že byl dříve levnější rohlík. Nepochází jim ale, že dnes máme lepší životní podmínky, platy, důchody. Neznamená to ovšem, že bych kolem sebe neměla lidi, se kterými nesouhlasím. Moje kamarádka má třeba ráda Andreje Babiše, věřila například fámám, že demonstranti na Letné za to dostali zapláceno.“

Podobně odpovídá i paní Sasková: „Tento názor pochopit nedokážu, ale musíme se o to všichni alespoň snažit. Já sama mám ve své rodině mezi tou starší generací lidí, kteří přemýšlí tím směrem, že před rokem 1989 měli svoje jistoty, které teď už nemají. My se v rodině o politice raději nebavíme, máme mezi sebou takový střet.“ Martina Arltová, studentka žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** UK, s empatií konstatuje: „Já se domnívám, že mají realitu hodně zkreslenou tím, že před revolucí byli třeba mladí, nebo že tehdy zažívali nějaký profesní či osobní úspěch. Obecně si vzpomínky idealizujeme, to je normální, ale měli bychom se tomu snažit vyvarovat.“

Svoboda pokládání květin

V loňském roce oslavy výročí 17. listopadu poznamenaly protesty proti premiéru Babišovi. Již v ranních hodinách lidé u památníku na Národní třídě chtěli zabránit přístupu některých politiků k pamětní desce. Letos sklídl opět Babiš, Hamáček, Okamura, ale i třeba Václav Klaus mladší u pokládání květin k památníku snad ještě větší křik odpůrců. V roce 2014 se v den výročí revoluce konal protest „červená karta pro Zemana“ proti krokům prezidenta. Moje otázka byla, zda je podle návštěvníků správně využít státní svátek k protestům proti státní moci, nebo bychom měli spíše slavit 30 let od pádu komunismu pozitivně a hledat úspěchy.

Paní Kudličková považuje to, že loni protestující vyhodili u památníku květiny od některých politiků do odpadkového koše, jako neúctu. Paní Sasková má jasno: „Na listopadové dny bychom měli určitě vzpomínat pozitivně, ale jak vím, tak pan premiér sem přišel velmi brzo ráno, právě, aby se vyhnul lidem, tak to přeci ukazuje, že on není člověk, který by si vážil demokracie. Jenže právě proto, že demokracii máme, tak premiér má samozřejmě právo na Národní třídu přijít. Já bych ho tu však rozhodně potkat nechtěla a asi bych také utrousila nějakou nevhodnou poznámku.“ „Já s těmi protestujícími souhlasím, ale to je ta svoboda, že si každý smí položit květinu kam chce, říct co chce, zajít kam chce a odjet, kam chce. To je to, co jsme tehdy chtěli a mělo by to tak být,“ říká paní Freibauerová, prodavačka z Jihlavy. Postarší pán, dříve pracující v účtárně, nyní důchodce, dodává: „Ty protesty vnímám jako takovou menší neúctu k politické funkci. Na druhou stranu, ono je to těžké, protože když tam například řečnil pan Okamura o demokracii, tak chápu, že se lidi nesouhlasně ozývali.“

Havla není nikdy dost

Václav Havel je symbol sametové revoluce i svobody a podle odpovědí na mou otázku, zda bychom se od něj už neměli oprostit a hledat nové morální autority, jím nejspíše navždycky bude. „Odkaz prezidenta Havla by měl zůstat, tak jako odkaz Masaryka. Václav Havel je morální jistota, měli bychom si ho připomínat pořád,“ říká rozhodně paní Kudličková.

Středoškolský učitel zase konstatuje: „Domnívám se, že tyto dvě skutečnosti se nevyklučují. Můžeme přece vzhlížet k lidem z minulosti, kteří již třeba nežijí nebo nejsou aktivní veřejně a zároveň hledat autority a vzory nové. Takže ano, k panu Havlovi se máme a musíme stále vracet, vždyť toho udělal tolik dobrého! Nicméně nezastávám názor některých lidí, že dnes nemáme ke komu vzhlížet. Myslím, že výrazných a morálních osobností najdeme pár i v současnosti.“

Jako odpověď na dotaz, jak si představují politickou scénu za čtyři roky, po nových prezidentských volbách, se opakovaly věty jako „hlavně ať nám vládne někdo spravedlivý“ nebo „především by měl lidi spojovat.“ Také se však objevovaly obavy, kam bude společnost směřovat a tvrzení o ohrožení právního státu. To ostatně koresponduje také se zmíněným výzkumem Českého rozhlasu, ve kterém na tezi Vývoj dnešní společnosti nelze předvídat, což mě zneklidňuje reagovala většina respondentů spíše souhlasně.

Oslavy třiceti let svobody a demokracie se nesly po celý den v příjemném a nostalgickém duchu, řada lidí se dokonce v odpovědi na mou poslední otázku Zda tedy dnes, po 30 letech, máme vůbec co slavit neubrnila dojetí. „Samozřejmě, že je to důvod k oslavám, zároveň musíme být pozorní a nesmíme dovolit, aby se minulost opakovala! Já tady jsem, jelikož mi tady před třiceti lety mlátili syna, a také kvůli dnešní situaci, kdy máme komunisty podporovanou vládu,“ zdůrazňuje paní Anna Kudličková. „Máme svobodu, máme se nejlépe, co jsme se kdy měli,“ vyhrkne studentka střední školy. „Určitě máme co slavit, hodně se toho totiž změnilo. Je to pro mě velmi dojemná chvíle a hodně důležitá věc v mém životě,“ dodává paní Sasková. Studentka žurnalistiky rozhodně prohlašuje: „Určitě si musíme toto výročí připomínat, abychom neopakovali svoje chyby, a taky to dlouhíme těm studentům, kteří se tady před třiceti lety nechali zmlátit za nás.“

V rozhlasovém průzkumu Rozdělení svobodou se kolem 80 % dotázaných z každé společenské třídy vyjádřilo, že jsou hrdí na příslušnost ke svému národu. Je potěšující, že jedním z důvodů k oné hrdosti je pro občany této země právě sametová revoluce.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1364329/chyby-nechyby-i-po-30-letech-mame-co-slavit>

Česká republika je za roky 2010-2018 zemí s pátým největším nárůstem počtu nově nakažených virem HIV

21.11.2019 ČRo Plus str. 02 17:10 Den podle...

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Česká republika je za roky 2010-2018 zemí s pátým největším nárůstem počtu nově nakažených virem HIV. Množství nakažených se zvýšilo o 128 %. Žebříček zveřejněný evropskou mutací portálu Politico vedou Filipíny, následované Egyptem a Madagaskarem, v těchto zemích se počet nakažených virem HIV zhruba zdvojnásobil. Epidemiologickou situaci, ale také novými trendy v léčbě AIDS a jejími komplikacemi se dnes a zítra zabývají vědci a lékaři na mezinárodním sympoziu ke světovému dni AIDS. To sympozium se koná v Plzni. U telefonu je Dalibor Sedláček, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň. Pane doktore, můžete jenom na úvod stručně připomenout nejnovější čísla, pokud jde o počet nakažených virem HIV v Česku?

Dalibor SEDLÁČEK, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň

Poslední údaje hovoří o zlepšení celkové situace. V posledních třech letech víme došlo i k mírnému poklesu počtu nakažených, nicméně letošní rok se zdá, že se mírně počet zvýší, ale není to zase nějaké velké velké nárůst proti těm minulým letům. Pohybujeme se někde kolem 200-220 jedinců v letošním roce.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

A pokud jde vysloveně o nemocné, kolik je v Česku lidí s AIDS?

Dalibor SEDLÁČEK, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň

V Česku jen kolem 600 lidí, kteří mají již diagnostikovanou nemoc, plně rozvinutou, nicméně máme asi 3 a půl tisíce lidí nakažených, o kterých víme.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

A kolik lidí nakažených virem HIV zůstává podle vašich odhadů bez diagnózy?

Dalibor SEDLÁČEK, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň

Zatím tím matematickým modelováním, které jsme právě dneska tady prezentovali, se zdá, že něco kolem 520 lidí je zřejmě ještě jaksí nezachycených a čekají, než se prokáže u nich pozitivita. Pak jsou patřičně zahájeny vyšetřovací a léčebné postupy u těchto lidí.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Populace lidí nakažených HIV i v Česku stárne, jaké problémy to s sebou nese?

Dalibor SEDLÁČEK, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň

Stárnutí populace HIV pozitivní je dáno i tou běžnou běžným stárnutím normální populace, to znamená přibývá cukrovky, přibývají i metabolické různé problémy, týká se to tukového metabolismu, týká se to kostních poruch a ledvinných funkcí a chronických plicních onemocnění a hlavně kardiovaskulárních nemocí. Samozřejmě i ti naši pacienti mají stejné obtíže a navíc některé, které jsou trošku jaksí potencovány těmi léčebnými režimy a vlastním virem HIV, který způsobuje chronický zánět v tom organismu a vede k urychlování těchto procesů.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jaké jsou tedy ty související největší praktické obtíže při léčbě lidí s nemocí AIDS? Souvisí to hlavně nákladností léčby, dostupnost léků myslím tady takový problém není?

Dalibor SEDLÁČEK, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň

V naší zemi není problém s dostupností léků. Máme dostatek i nejmodernějších přípravků, nejnovějších kombinací různých režimů, které jsou zaváděny na západě, okamžitě jsou přejímány s našimi pracovníky HIV center, takže můžeme říci, že naše péče o naše pacienty je na velice dobré úrovni, můžeme říct srovnatelná s ostatním světem.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Mluvili jste také ale na sympoziu o stigmatizaci pacientů S HIV nebo AIDS. Český rozhlas třeba před časem informoval o potížích lidí s HIV najít si zubaře. A jaké jsou vaše zkušenosti, dobré, jinými slovy, jak se s tím dá bojovat?

Dalibor SEDLÁČEK, přednosta kliniky cestovních nemocí a medicíny na fakultní nemocnici Plzeň

Ano, s některými lékaři je trošku problém. Nicméně v našem regionu plzeňském máme tomu dobře zařízenou stomatologickou péči na klinice. Víím, že v některých regionech je trošku obtíž sehnat zubního lékaře, ale určitým úsilím se i tato situace většinou daří našim pacientům, jaksí podaří vyřešit. Nemám zprávy o tom, že by někdo měl zanedbaný chrup jenom z toho důvodu, že nemůže nikde najít svého zubního lékaře.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Dalibor Sedláček z Fakultní nemocnice v Plzni, lékař, děkuju vám. A u telefonu je sociální pracovník, zakladatel a koordinátor projektu Šance László Šimek. Vy pomáháte hlavně dětem a mladým lidem, kteří jsou komerčně sexuálně zneužívání, jak často se při své práci setkáváte s lidmi nakaženými HIV nebo už rozvinutou nemocí AIDS?

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

Prakticky každý den, bohužel je to tak.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jak se to liší od těch dob, kdy jste začínal? Vy už máte letitou zkušenost desítek let této praxe.

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

Před lety lidi se báli. Dnes se už se vůbec nebojí, tím pádem nemají zájem o prevenci jako takovou, jak to bylo před lety.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jinými slovy AIDS není brán mezi mladými lidmi, s nimiž přicházíte do kontaktu, jako strašák?

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

Ano, protože jednoduše tak se to i prezentuje, že to není konečná, že to lze ale lehce léčit, není problém. A o čem se lidi nebojí, přestanou v podstatě respektovat.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jsou nebo nejsou mladí lidé, kteří žijí rizikovým způsobem života, dnes ochotnější než před těmi 30 lety se nechat testovat, pokud třeba se s nějakým tím reálným rizikem setkali?

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

Ne, ne, všechno změnilo. Hodnoty se posunuly, všechno instantní, to znamená rychlé, nezajímá je budoucnost, zajímá je jenom současnost, to, co s nima bude za 2 roky nebo za 5 let, jak jim to říkáme že, kam to může vést, tak to je vůbec nezajímá už i protože i v médiích tak se to prezentuje, že to dnes už není problém.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Setkala jsem se v Africe se způsobem prevence, kdy lidé, kteří skutečně mají nemoc AIDS, chodí mezi mladé lidi, viděla jsem v semináři teenagery, a vyprávějí jim o své životní zkušenosti. Máte šanci nějak takový kontakt zprostředkovat, čili mít jakože živé skutečné pacienty, kteří by mohli těm vašim klientům nějak pomoci?

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

My jsme to před lety i dělali, ale postupem času najednou ztratil se zájem ze strany těch organizací, škol, kde bychom to mohli dělat. Všeobecně o prevenci není takový zájem, jaký byl před lety.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Co tedy můžete dělat? Rozumíme-li tomu dobře, tak de facto sociální pracovník nebo streetworker je jediným kontaktem, který může těm našim mladým lidem říct o nebezpečí AIDS?

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

Ano, ano, a nabízíme pravidelné kontroly, testování, dovedeme je například do Státního zdravotního ústavu, když vyjde pozitivní, tak ho zase doprovodí na Bulovku, na AIDS centrum, snažíme maximálně. Ale tady selhává zodpovědnost sám za sebe, za svůj život.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Dá se tedy říct, že když vyhodnotíte to stigma, které s sebou nese HIV, tak, jak se o něm mluvilo před několika lety, tak jak jsme o něm slyšeli před několika lety jako dnes už oslabené mimořádně v tom smyslu, že jako není v podstatě z toho co říkáte jako není není žádná jiná cesta než ta vlastní ochota toho mladého člověka nechat se testovat nechat se zkontrolovat.

László ŠIMEK, zakladatel a koordinátor projektu Šance

Samozřejmě a pak dál, když onemocní nebo je pozitivní, aby žil zodpovědný život, to znamená, aby to nešířil dál.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

László Šimek, zakladatel, koordinátor a sociální pracovník projektu Šance, který pracuje s mladými lidmi, kteří jsou komerčně sexuálně zneužíváni. Děkuju za rozhovor i vám na shledanou.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Čínský premiér Li-kche Čchiang dnes jednal s představiteli mezinárodních finančních institucí: světové banky, Mezinárodního měnového fondu, světové obchodní organizace a dalších. Nevládní organizace Global Energy Monitor zároveň představila právě studii, podle níž Čína jde proti cílům klimatické dohody z Paříže. Podle zmíněné zprávy se teď v Číně budují uhelné bloky o skoro stejném výkonu, jako mají všechny současné uhelné elektrárny v Evropské unii. Mým hostem je teď Prof. Michal Mejstřík z institutu ekonomických studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Na tom klima summitu minulém se Čína ještě prezentovala jako země, která čte ty trendy v oblasti klimatické změny, zajímá se o to. Je možné, že teď trochu ustupuje ze záměru být energeticky progresivní a pokud ano, proč?

Prof. Michal MEJSTRÍK, Institut ekonomických studií fakulty sociálních věd UK

Tak za prvé Čína je v situaci, kdy se tváří, že je stále ještě rozvíjící se zemí, a tudíž má právo budovat si, byť třeba /nesrozumitelné/ závadné a nicméně takové kapacity pro výrobu elektřiny, aby byla schopna zásobovat tou elektřinou zase své občany. Musíme ovšem připomenout, že Čína je nejenom producentem těch zmíněných uhelných elektráren, ale ona je současně nejenom největším spotřebitelem, ale i výrobcem solárních panelů na světě, stejně jako v případě větrných elektráren. Takže ten jediný problém, který ta Čína v tuto chvíli má, že prostě těch ta poptávka roste obecně rychleji po elektřině a ona ji uspokojuje zčásti tím svým domácím zdrojem, kterým je právě již zmíněné uhlí. Ještě poslední poznámka, oni dotovali velice zásadním způsobem třeba výstavbu solárních parků. Vlastně v takových částech severní, které ovšem nejsou propojeny s těmi takzvanými přenosovými sítěmi, takže tím se přihodilo to, že ty solární parky na jedné straně díky dotacím vybudovali, ale jejich využití najednou zůstalo na 10 - 15 % a teď jsou v situaci podobně jako je například v Německu, že musí propojit ty solární parky vlastně s místy spotřeby. To, znamená to jsou takové některé faktory, které přece jenom zpomalují tu tendenci, kterou oni avizovali.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jestli jsem vám tedy dobře rozuměla tak ten růst spotřeby a bohatnutí země provází tedy i ten příklon ke start-upům novým technologiím, včetně ekologických.

Prof.michal MEJSTRÍK, Institut ekonomických studií fakulty sociálních věd UK

Naprosto jednoznačně. Podívejme se třeba na Evropu. Evropa, která se hlásila k tezi změně náš průmysl takzvaným Greeningem, tak koneckonců největší problém, který v tuto chvíli má z hlediska obchodní /nesrozumitelné/ je právě v oblasti solárních panelů, protože jediný zdroj v podstatě levných solárních panelů je z Číny, takže v některých oblastech opravdu ta Čína jde touto cestou. Já bych jenom připomněl, ona Čína díky tomu, že to je velká země podobně jako Spojené státy, tak má tu tendenci vlastně vyrábět si stále více všechno sama, a právě proto i potřebuje tolik té energie. To znamená ona se svým způsobem uzavírá, protože ona si vysoce vědecky technické, technicky náročné technologie podobně jako Spojené státy vyrábí sama a zatímco ona se jakoby uzavírá do budoucna, protože si to vyrábí sama, když se podívejme na telefony, kde už vlastně ty výrobci jsou mnozí na světě tak na straně druhé nebo právě ty zmíněné solární panely nebo větrné elektrárny tak na straně druhé vlastně celá řada zemí je na čínské poptávce stále více závislá.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Podle autorů té studie, podle organizace Global Energy Monitor by Čína měla omezit výkon svých uhelných elektráren o 40 %, aby bylo možné udržet do roku 2030 ten růst průměrné teploty světové do dvou stupňů oproti období před průmyslovou revolucí. To je ten známý cíl z pařížských jednání. Ono se zdá, jestli jsem to dobře pochopila, že ačkoliv je pro Čínu typická centralizace, tak tady hrají roli rozhodnutí místních zpráv, které převzaly pravomoc povolovat stavby elektráren od Pekingů.

Prof.michal MEJSTRÍK, Institut ekonomických studií fakulty sociálních věd UK

No připomeňme si, že Čína má miliardu 1 350 000 000 obyvatel, to znamená celá řada činností, například i bankovníctví má ten charakter, že jsou vlastně svěřovány, delegovány /nesrozumitelné/ provinciím, ale každá z těch provincií, malé z těch provincií mají velikost třeba Německa nebo Francie, takže z tohoto hlediska ono to není až tak úplně zcela překvapivé, že ta delegace jde někdy ještě o krok dále.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Jak může to, řekněme, ekologické nastavení Číny ovlivnit její pozice ve světové ekonomice a obchodní války se Spojenými státy?

Prof.michal MEJSTRÍK, Institut ekonomických studií fakulty sociálních věd UK

No upřímně řečeno ten největší problém, který Čína má, je uvnitř té země. Jak dobře víme, tak celá řada těch významných, ať už provinčních nebo těch největších měst, je zatížena právě tou ekologickou stopou do té míry, že celá řada občanů už to pociťuje skutečně jako naprosto zásadní překážku pro vlastně svůj budoucí komfort. Mnozí vlastně avizují, že se tam objevuje taková situace jako jsme tady zažili v Evropě, kdy vlastně část toho vzdoru ve východní Evropě proti východnímu socialismu spočívala právě v tom, že lidé začali pečovat a přemýšlet o tom, že ta ekologická stopa je stejně významnou součástí života jako cokoliv jiného. A dá se očekávat, že se to projevilo i v Číně, samozřejmě zatím ne všude, ale zejména v těch hlavních částech Číny, takže já bych v tomto směru čekal i větší odpovědnost, větší jaksi iniciativu ze strany těch místních.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Teď se vrátím ještě ke schůzkám čínského premiéra se zástupci světových institucí. Co vy myslíte, je jejich hlavní náplní, jejich hlavním důvodem. Přece jenom je to trochu netypické, že se setká významný představitel ze zástupci hned několika těch mezinárodních ekonomických institucí zároveň.

Prof. Michal MEJSTRÍK, Institut ekonomických studií fakulty sociálních věd UK

Tak právě jeden z těch momentů je, že /nesrozumitelné/ instituce. Myslíme třeba tím banky, například asijská rozvojová banka, a tak dále, tak se zavázaly, že nebudou, například finančně bankovně podporovat rozvoj fosilních zdrojů. V tomto směru ta Čína jde trochu zatím jinou cestou. Já si myslím, že to je takový, v souvislosti s tou vámi citovanou zprávou jeden z těch momentů, tím dalším z těch zmíněných momentů je fakt, že na druhé straně Čína se svým patnáctiprocentním podílem, ač je to jen HDP, se trošičku cítí v rámci Mezinárodního měnového fondu, kterému mimochodem předsedá šéfka, která je bulharského původu, tak to je vlastně problém, protože oni mají šestiprocentní podíl, který tiše vlastně zvláštní právě čerpání, a oni by vlastně očekávali, že jim bude věnována i z tohoto hlediska mnohem větší pozornost právě díky tomu 15 procentnímu podílu světovém HDP, takže to jsou takové některé stránky, které přicházejí z té Číny samotné.

Martina MAŠKOVÁ, moderátorka

Říká Michal Mejstřík z institutu ekonomických studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Vnitřní politická stabilita Číny je inspirativní

21.11.2019 Haló noviny str. 03 Z domova

Roman BLAŠKO

Rozhovor Haló novin s Petrou Prokšanovou, místopředsedkyní pražské Komise mládeže KSČM

* Nedávno jste se vrátila z dvoutýdenního pobytu v Číně. Co bylo cílem vaší cesty a jak ji v krátkosti hodnotíte? Pozvání přišlo z čínské ambasády v Praze, která zprostředkovává kontakty mezi Českou republikou a Čínskou lidovou republikou na různých úrovních. Čínská strana organizovala koncem října workshop nevládních organizací ze střední a východní Evropy, a protože jsem členkou několika takových organizací, považovala jsem tuto příležitost za zajímavou. Konkrétně jsem doufala, že v Číně najdu inspiraci nebo se přímo podaří navázat spolupráci v oblasti ženských otázek a mládežnických organizací.

Byla to moje první cesta do asijské země vůbec, takže jsem byla samozřejmě zvědavá na kulturní rozdíly, jinou krajinu, jídlo, mentalitu lidí, politickou situaci. Cestou jsem si psala důkladně zápisky, a když jsem je pak doma dávala dohromady, vyšlo mi z nich devět zajímavých témat, která jistě stojí za zmínku. Je příznačné, že je těch témat právě tolik, neboť v Číně se za císařství věřilo, že číslo 9 je posvátné, a mohl je používat pouze panovník. To už dnes dávno neplatí a devítka tak patří lidu, stejně jako celá země.

* Návštěva Číny tedy byla přínosem? Která z těch zmíněných devíti témat byste vyzdvihla, či považovala za prioritní? Začít musíme určitě tím, že Čína má sáhodlouhou historii, ze které dodnes čerpá svou moudrost a přístup k životu. Vzpomeňme Konfucia, který dal světu mezi jinými myšlenku, že »lepší je zapálit alespoň malou

svíčku, než proklínat tmu«. Čína byla odedávna zdrojem různých inovací, namátkou vzpomeňme střelný prach, papír nebo kompas. A tato zvědavost a touha po objevování nového je v čínské společnosti pevně ukotvená.

Dalším tématem, které je ale spojujícím prvkem několika dalších, je vedoucí úloha Komunistické strany Číny. Dnes už na světě není mnoho zemí, které fungují na tomto principu, a už vůbec ne pod vedením strany, která má v názvu komunistická. Ačkoliv je znát, že revoluční nadšení vlády Mao Ce-tunga v průběhu času pohasíná, »Velký kormidelník« se v zemi stále těší úctě. Jeho podobiznu najdete na čínských bankovkách, jeho portrét je vyvěšen na Bráně Nebeského klidu – na hlavním vstupu do Zakázaného města v Pekingu, kde také stojí honosná budova s mauzoleem této významné osobnosti čínských dějin. Je ale také oblíbeným motivem různých suvenýrů pro turisty.

Když se bavíte s mladšími lidmi, je cítit respekt k současnému politickému uspořádání. Komunistická strana objektivně vede zemi k větší prosperitě, a tak málokdo má důvod její roli zpochybňovat. Vyzdvihována je také větší stabilita země díky tomu, že se každých pár let nemění vláda a Komunistická strana Číny tak může kontinuálně pracovat na naplnění svých cílů. Sympatické je, že se v Číně často setkáte s vyobrazením srpu a kladiva, vnímaného jako symbol mezinárodního komunistického hnutí. Tuto praxi známe např. ze zemí Latinské Ameriky nebo jižní Evropy. U nás je tento symbol úzce spjat s obdobím sovětského vlivu a bude nejspíš ještě chvíli trvat, než se jeho význam začne znovu vnímat správně a pozitivně.

* Mluvila jste o kontinuální práci a stabilitě, to je něco, co v kapitalistických systémech neplatí. Jak to bylo přesně myšleno?

Ano, myslím, že právě ta vnitřní politická stabilita je něco, co by pro naši zemi mohlo být velkou inspirací. Díky ní se Číně daří rozvíjet zemi takovým značným tempem. Číňané mají všeobecně velmi silného obchodního ducha, ale zároveň si chtějí být svými rozhodnutími jisti, a proto navazují obchodní i partnerské vztahy jen s těmi, koho dobře znají. Zdá se, že lidem v Číně velmi záleží na tom, aby udělali dobrý dojem a aby před vámi neztratili svou tvář. S tím souvisí i často deklarovaný závazek dodržovat dané sliby.

Čínský trh je v současné době obchodování s Evropou velmi otevřen a obchodní příležitost samozřejmě vycítily i západní země. Jen u nás je víc v kurzu míchat se do vnitřních záležitostí suverénního státu, než myslet na možnou spolupráci se zemí, se kterou nás až do listopadu 1989 spojoval nejen obchod, ale i spolupráce v oblasti vzdělávání a kultury.

* Když mluvíte o kultuře, setkala jste se v Číně s něčím, co vás osobně kulturně obohatilo?

Představovala jsem si, že kulturní revoluce znamenala destrukci prakticky všeho původního umění. Naštěstí to tak ale není a Čína se honosí spoustou památek. Měla jsem možnost navštívit např. Zakázané město, Chrám nebes, Yellow crane tower ve Wuhanu i historickou čtvrť v tomtéž městě. Velký rozdíl je samozřejmě v jídle i stolování. My jsme z Čech zvyklí na vlastní porci na talíři, vidličku a nůž. V Číně jsou stále populární otočné stoly, na které se jednotlivé pokrmy pokládají, a člověk si na talíř bere to, co ho zaujme. Používají se samozřejmě hůlky, které krom toho, že je pro nás zábavné se s nimi učit jíst, nesou v sobě i určitou symboliku. A tou je vyrovnanost a balanc, které ovládání hůlek vyžaduje. Koneckonců i první znak názvu Číny má podobný význam. A Čína sama sebe považuje za světového hráče, který má do světového dění vnášet určitou rovnováhu. Tradičně se v Číně jedí nudle, polévky, mořské plody a různé maso, vše přiměřeně ostré. Je na škodu, že tradiční čínské stravování je v posledních letech upozaděno příchodem populárních fastfoodů a obezita se stává velkým zdravotním rizikem čínské společnosti. Věřím ale, že stejně jako zažívá renesanci tradiční čínská medicína, dojde v budoucnu i k návratu k tradičnímu stravování.

* A překvapilo vás něco negativního? Musím přiznat, že na mě nepůsobí dobře neustálé bezpečnostní kontroly. Při vstupu do metra musí cestující nechat projít batoh nebo kabelku scannerem, při vstupu na náměstí Nebeského klidu je potřeba předložit doklad totožnosti. Na ulicích člověk potká mnoho policistů a vojáků, mnohem více než u nás. Chápu, že jsou to opatření posilující vnitřní bezpečnost státu, ale zároveň ve mně vzbuzují určitý neklid. Pro tamní obyvatele jsou ale něčím naprosto běžným.

Další věc, která na mě nezapůsobila příliš dobře, jsou megalomansky osvětlená města. Nemyslím si, že je nutnost investovat prostředky do toho, aby se za tmy z měst stávaly zářící ostrovy. Navíc to není zdravé ani pro lidský, ani pro zvířecí organismus. Ovšem příjezd do takového města za tmy určitě zanechá obrovský dojem. * Zmínila jste, že cílem vaší návštěvy bylo navázání spolupráce. Co to znamená konkrétně?

Ano, to se do určité míry povedlo. Během konferencí a návštěv různých institucí jsme měli možnost se osobně setkat se zástupci nevládních organizací, které jsou v Číně sdruženy v China NGO Network for International Exchanges (CNIE). Čína je otevřena nejen obchodním nabídkám, ale i vzájemnému rozvoji lidí, podpoře vzdělávání, výměnným pobytům, výměně know-how. Prostřednictvím nevládních organizací je pro čínskou stranu taková spolupráce jistější a dlouhodobější, protože neziskové nevládní organizace zůstávají stabilní bez ohledu na politickou situaci v zemi.

Nejvíce na mě zapůsobila návštěva dvou univerzit – Pekingské univerzity zahraničních studií a Wuhanské univerzity. Jsou to vysoké školy, na kterých studují desetitisíce studentů z celého světa. K dispozici mají nejnovější moderní technologie, neustále se modernizující zázemí a dobré podmínky pro následné uplatnění. Zaujalo mě, že Wuhanská univerzita každoročně otevírá na **Fakultě sociálních věd** studijní program Marxismus, který je otevřen i zahraničním studentům. Pekingská univerzita zase projevila zájem o vzájemnou publikační činnost, což vidím jako velkou příležitost pro výměnu současné, především odborné literatury. Ve spojení jsem také s Pekingskou ženskou asociací pro vzájemnou výměnu.

* V Číně funguje hospodářství pod názvem »socialismus s čínskými rysy«, co vy sama si pod tímto pojmem představujete?

Vlastně jsem si pod tím nedokázala nic představit, dokud jsem nemluvila s lidmi přímo v Číně a neviděla ty procesy na vlastní oči. Jde o tržní prostředí, ve kterém funguje státní i soukromé vlastnictví. Jde vlastně o kapitalismus se silnou úlohou státu. Jak ale skloubit kapitalismus a socialismus? Mně osobně se zdá, že Komunistická strana Číny využívá kapitalismus jako nástroj k ekonomickému růstu země a ke zlepšení životních podmínek co největšího množství občanů, ale ideologicky se stále snaží směřovat k socialismu.

Velké investice jdou poslední dobou také do rozvoje venkova, který odchodem mladých lidí do měst stárne, a je cílem vytvořit na vesnicích takové podmínky, aby mladí lidé zůstávali, nacházeli zde zaměstnání i možnost osobního rozvoje. Pro Čínu je tento druh kapitalismu v tuhle chvíli velmi výhodná cesta, jak pokročit kupředu, a ne náhodou je díky tomu druhou nejsilnější ekonomikou světa. Zkrátka dokázali tzv. chytit příležitost za pačesy. A koneckonců je to výhodná cesta i pro zbytek světa, protože v rámci tohoto rozvoje investuje Čína do mezinárodní infrastruktury, ekologie, vzdělávání.

* Můžete uvést zcela konkrétní případ, jak se v Číně bojuje s chudobou?

Jak nám bylo představeno, funguje to zhruba tak, že do vesnice je v první řadě přivedena infrastruktura z nejbližšího města. To znamená, že se vybuduje silnice nebo železniční spojení. Ve vesnici je pak na státní náklady postavena jakási společenská budova, kterou má ve správě Komunistická strana Číny. Zde se pořádají různé semináře, školení, mohou se zde scházet obyvatelé vesnice při různých příležitostech, v blízkosti bývá i sportovní hřiště. Obyvatelé vesnice pak sami rozhodnou, v jakém odvětví se mohou v jejich podmínkách rozvíjet, a tímto směrem se pak celý vývoj ubírá.

Ve vesnici, kterou jsme navštívili, se věnují pěstování mandarinek tanžerina. To zaměstná zhruba 100 lidí z 800, kteří ve vesnici žijí. Zaměstnanci se věnují pěstování plodin samotných, někteří jsou zaškoleni na práci s počítačem, z některých se stávají obchodníci. Ve výsledku se tak vybuduje ekosystém, kdy je vesnice schopna vyřizovat objednávky přes internet a dodávat díky infrastruktuře na stoly lidí ve městech čerstvé zboží z ekologického zemědělství doslova do druhého dne.

Vedle toho je ve vesnici mnoho lidí, kteří obdělávají půdu, kterou mají bezúplatně propůjčenou od státu a jejíž výnosy mohou využít pro vlastní obživu nebo následný obchod. Jak vesnice postupně vzkvétá, otevírají se např. ordinace lékaře, kam lékaři z měst pravidelně docházejí a lidé z vesnice je tedy nemusí navštěvovat daleko od svého bydliště. Stejně tak se myslí i na nejmenší, a protože je základní školní docházka v Číně povinná jako u nás, dohlíží stát na to, aby školy fungovaly v dostupné vzdálenosti pro všechny děti i mimo město. Myslím, že pro zemi, která je neuvěřitelně rozlehlá, je toto dobrý způsob, jak provázat infrastrukturou a službami veškeré obyvatelstvo. * Pojdme si teď říci nějakou závěrečnou myšlenku...

Vzhledem k tomu, že jsem Čínu navštívila jako delegát mezinárodního setkání, neměla jsem příliš příležitosti vidět zemi v její skutečné každodenní podobě. Nicméně viděla jsem to, jakou zemi chce Čína být, viděla jsem, že má svou vizi a k jejímu naplnění odhodlaně kráčí. To jí rozhodně s naším přístupem »ode zdi ke zdi« můžeme jen závidět. Navíc touto cestou kráčí nenásilně, a ač se mi může zdát jako ne úplně ideální, je to cesta mírového rozvoje, kterou neprovází krvežíznivé imperialistické běsnění. Velmi mě inspirovala slova jednoho soudruha na konferenci o rozvoji Číny: »Je pro všechny výhodnější vytvářet taková spolenectví, která bojují za něco, než taková, která bojují proti něčemu.« Je to, jako když se s někým vedete po ulici za ruku. Neznamena to, že ty ostatní kolemjdoucí musíte fackovat.

Velmi mě inspirovala slova o rozvoji Číny – je pro všechny výhodnější vytvářet taková spolenectví, která bojují za něco, než taková, která bojují proti něčemu.

U nás je víc v kurzu míchat se do vnitřních záležitostí suverénního státu, než myslet na možnou spolupráci se zemí, se kterou nás až do roku 1989 spojovaly obchod i spolupráce v kultuře.

Jak vesnice postupně vzkvétá, otevírají se např. ordinace lékařů, kam lékaři z měst pravidelně docházejí a lidé z vesnice je tedy nemusí navštěvovat daleko od svého bydliště.

Foto popis|

Vnitřní politická stabilita Číny je inspirativní

21.11.2019 halonoviny.cz str. 00

Roman Blaško

Rozhovor Haló novin s Petrou Prokšanovou, místopředsedkyní pražské Komise mládeže KSČM

Nedávno jste se vrátila z dvoutýdenního pobytu v Číně. Co bylo cílem vaší cesty a jak ji v krátkosti hodnotíte?

Pozvání přišlo z čínské ambasády v Praze, která zprostředkovává kontakty mezi Českou republikou a Čínskou lidovou republikou na různých úrovních. Čínská strana organizovala koncem října workshop nevládních organizací ze střední a východní Evropy, a protože jsem členkou několika takových organizací, považovala jsem tuto příležitost za zajímavou. Konkrétně jsem doufala, že v Číně najdu inspiraci nebo se přímo podaří navázat spolupráci v oblasti ženských otázek a mládežnických organizací.

Byla to moje první cesta do asijské země vůbec, takže jsem byla samozřejmě zvědavá na kulturní rozdíly, jinou krajinu, jídlo, mentalitu lidí, politickou situaci. Cestou jsem si psala důkladně zápisky, a když jsem je pak doma dávala dohromady, vyšlo mi z nich devět zajímavých témat, která jistě stojí za zmínku. Je příznačné, že je těch témat právě tolik, neboť v Číně se za císařství věřilo, že číslo 9 je posvátné, a mohl je používat pouze panovník. To už dnes dávno neplatí a devítka tak patří lidu, stejně jako celá země.

Návštěva Číny tedy byla přínosem? Která z těch zmíněných devíti témat byste vyzdvihla či považovala za prioritní?

Začít musíme určitě tím, že Čína má sáhodlouhou historii, ze které dodnes čerpá svou moudrost a přístup k životu. Vzpomeňme Konfucia, který dal světu mezi jinými myšlenku, že »lepší je zapálit alespoň malou svíčku, než proklínat tmu«. Čína byla odedávna zdrojem různých inovací, namátkou vzpomeňme střelný prach, papír nebo kompas. A tato zvědavost a touha po objevování nového je v čínské společnosti pevně ukotvená.

Dalším tématem, které je ale spojujícím prvkem několika dalších, je vedoucí úloha Komunistické strany Číny. Dnes už na světě není mnoho zemí, které fungují na tomto principu, a už vůbec ne pod vedením strany, která má v názvu komunistická. Ačkoliv je znát, že revoluční nadšení vlády Mao Ce-tunga v průběhu času pohasíná, »Velký kormidelník« se v zemi stále těší úctě. Jeho podobiznu najdete na čínských bankovkách, jeho portrét je vyvěšen na Bráně Nebeského klidu – na hlavním vstupu do Zakázaného města v Pekingu, kde také stojí honosná budova s mauzoleem této významné osobnosti čínských dějin. Je ale také oblíbeným motivem různých suvenýrů pro turisty.

Když se bavíte s mladšími lidmi, je cítit respekt k současnému politickému uspořádání. Komunistická strana objektivně vede zemi k větší prosperitě, a tak málokdo má důvod její roli zpochybňovat. Vyzdvihována je také větší stabilita země díky tomu, že se každých pár let nemění vláda a Komunistická strana Číny tak může kontinuálně pracovat na naplnění svých cílů. Sympatické je, že se v Číně často setkáte s vyobrazením srpu a kladiva, vnímaného jako symbol mezinárodního komunistického hnutí. Tuto praxi známe např. ze zemí Latinské Ameriky nebo jižní Evropy. U nás je tento symbol úzce spjat s obdobím sovětského vlivu a bude nejspíš ještě chvíli trvat, než se jeho význam začne znovu vnímat správně a pozitivně.

Mluvila jste o kontinuální práci a stabilitě, to je něco, co v kapitalistických systémech neplatí. Jak to bylo přesně myšleno?

Ano, myslím, že právě ta vnitřní politická stabilita je něco, co by pro naši zemi mohlo být velkou inspirací. Díky ní se Číně daří rozvíjet zemi takovým značným tempem. Číňané mají všeobecně velmi silného obchodního ducha, ale zároveň si chtějí být svými rozhodnutími jisti, a proto navazují obchodní i partnerské vztahy jen s těmi, koho dobře znají. Zdá se, že lidem v Číně velmi záleží na tom, aby udělali dobrý dojem a aby před vámi neztratili svou tvář. S tím souvisí i často deklarovaný závazek dodržovat dané sliby.

Čínský trh je v současné době obchodování s Evropou velmi otevřen a obchodní příležitost samozřejmě vycítily i západní země. Jen u nás je víc v kurzu míchat se do vnitřních záležitostí suverénního státu, než myslet

na možnou spolupráci se zemí, se kterou nás až do listopadu 1989 spojoval nejen obchod, ale i spolupráce v oblasti vzdělávání a kultury.

Když mluvíte o kultuře, setkala jste se v Číně s něčím, co vás osobně kulturně obohatilo?

Představovala jsem si, že kulturní revoluce znamenala destrukci prakticky všeho původního umění. Naštěstí to tak ale není a Čína se honosí spoustou památek. Měla jsem možnost navštívit např. Zakázané město, Chrám nebes, Yellow crane tower ve Wuhanu i historickou čtvrť v tomtéž městě. Velký rozdíl je samozřejmě v jídle i stolování. My jsme z Čech zvyklí na vlastní porci na talíři, vidličku a nůž. V Číně jsou stále populární otočné stoly, na které se jednotlivé pokrmů pokládají, a člověk si na talíř bere to, co ho zaujme. Používají se samozřejmě hůlky, které kromě toho, že je pro nás zábavné se s nimi učit jíst, nesou v sobě i určitou symboliku. A tou je vyrovnanost a balanc, které ovládání hůlek vyžaduje. Koneckonců i první znak názvu Číny má podobný význam. A Čína sama sebe považuje za světového hráče, který má do světového dění vnášet určitou rovnováhu.

Tradičně se v Číně jedí nudle, polévky, mořské plody a různé maso, vše přiměřeně ostré. Je na škodu, že tradiční čínské stravování je v posledních letech upozaděno příchodem populárních fastfoodů a obezita se stává velkým zdravotním rizikem čínské společnosti. Věřím ale, že stejně jako zažívá renesanci tradiční čínská medicína, dojde v budoucnu i k návratu k tradičnímu stravování.

A překvapilo vás něco negativního?

Musím přiznat, že na mě nepůsobí dobře neustálé bezpečnostní kontroly. Při vstupu do metra musí cestující nechat projít batoh nebo kabelku scannerem, při vstupu na náměstí Nebeského klidu je potřeba předložit doklad totožnosti. Na ulicích člověk potká mnoho policistů a vojáků, mnohem více než u nás. Chápu, že jsou to opatření posilující vnitřní bezpečnost státu, ale zároveň ve mně vzbuzují určitý neklid. Pro tamní obyvatele jsou ale něčím naprosto běžným.

Další věc, která na mě nezapůsobila příliš dobře, jsou megalomansky osvětlená města. Nemyslím si, že je nutnost investovat prostředky do toho, aby se za tmy z měst stávaly zářící ostrovy. Navíc to není zdravé ani pro lidský, ani pro zvířecí organismus. Ovšem příjezd do takového města za tmy určitě zanechá obrovský dojem.

Zmínila jste, že cílem vaší návštěvy bylo navázání spolupráce. Co to znamená konkrétně?

Ano, to se do určité míry povedlo. Během konferencí a návštěv různých institucí jsme měli možnost se osobně setkat se zástupci nevládních organizací, které jsou v Číně sdruženy v China NGO Network for International Exchanges (CNIE). Čína je otevřena nejen obchodním nabídkám, ale i vzájemnému rozvoji lidí, podpoře vzdělávání, výměnným pobytům, výměně know-how. Prostřednictvím nevládních organizací je pro čínskou stranu taková spolupráce jistější a dlouhodobější, protože neziskové nevládní organizace zůstávají stabilní bez ohledu na politickou situaci v zemi.

Nejvíce na mě zapůsobila návštěva dvou univerzit – Pekingské univerzity zahraničních studií a Wuhanské univerzity. Jsou to vysoké školy, na kterých studují desetitisíce studentů z celého světa. K dispozici mají nejnovější moderní technologie, neustále se modernizující zázemí a dobré podmínky pro následné uplatnění. Zaujalo mě, že Wuhanská univerzita každoročně otevírá na **Fakultě sociálních věd** studijní program Marxismus, který je otevřen i zahraničním studentům. Pekingská univerzita zase projevila zájem o vzájemnou publikační činnost, což vidím jako velkou příležitost pro výměnu současné, především odborné literatury. Ve spojení jsem také s Pekingskou ženskou asociací pro vzájemnou výměnu.

V Číně funguje hospodářství pod názvem »socialismus s čínskými rysy«, co vy sama si pod tímto pojmem představujete?

Vlastně jsem si pod tím nedokázala nic představit, dokud jsem nemluvila s lidmi přímo v Číně a neviděla ty procesy na vlastní oči. Jde o tržní prostředí, ve kterém funguje státní i soukromé vlastnictví. Jde vlastně o kapitalismus se silnou úlohou státu. Jak ale skloubit kapitalismus a socialismus? Mně osobně se zdá, že Komunistická strana Číny využívá kapitalismus jako nástroj k ekonomickému růstu země a ke zlepšení životních podmínek co největšího množství občanů, ale ideologicky se stále snaží směřovat k socialismu.

Velké investice jdou poslední dobou také do rozvoje venkova, který odchodem mladých lidí do měst stárne, a je cílem vytvořit na vesnicích takové podmínky, aby mladí lidé zůstávali, nacházeli zde zaměstnání i možnost osobního rozvoje. Pro Čínu je tento druh kapitalismu v tuhle chvíli velmi výhodná cesta, jak pokročit kupředu, a ne náhodou je díky tomu druhou nejsilnější ekonomikou světa. Zkrátka dokázali tzv. chytit příležitost za pačesy. A koneckonců je to výhodná cesta i pro zbytek světa, protože v rámci tohoto rozvoje investuje Čína do mezinárodní infrastruktury, ekologie, vzdělávání.

Můžete uvést zcela konkrétní případ, jak se v Číně bojuje s chudobou?

Jak nám bylo představeno, funguje to zhruba tak, že do vesnice je v první řadě přivedena infrastruktura z nejbližšího města. To znamená, že se vybuduje silnice nebo železniční spojení. Ve vesnici je pak na státní náklady postavena jakási společenská budova, kterou má ve správě Komunistická strana Číny. Zde se pořádají různé semináře, školení, mohou se zde scházet obyvatelé vesnice při různých příležitostech, v blízkosti bývá i sportovní hřiště. Obyvatelé vesnice pak sami rozhodnou, v jakém odvětví se mohou v jejich podmínkách rozvíjet, a tímto směrem se pak celý vývoj ubírá.

Ve vesnici, kterou jsme navštívili, se věnují pěstování mandarinek tanžerina. To zaměstná zhruba 100 lidí z 800, kteří ve vesnici žijí. Zaměstnanci se věnují pěstování plodin samotných, někteří jsou zaškoleni na práci s počítačem, z některých se stávají obchodníci. Ve výsledku se tak vybuduje ekosystém, kdy je vesnice schopna vyřizovat objednávky přes internet a dodávat díky infrastruktuře na stoly lidí ve městech čerstvé zboží z ekologického zemědělství doslova do druhého dne.

Vedle toho je ve vesnici mnoho lidí, kteří obdělávají půdu, kterou mají bezúplatně propůjčenou od státu a jejíž výnosy mohou využít pro vlastní obživu nebo následný obchod. Jak vesnice postupně vzkvétá, otevírají se např. ordinace lékaře, kam lékaři z měst pravidelně docházejí a lidé z vesnice je tedy nemusí navštěvovat daleko od svého bydliště. Stejně tak se myslí i na nejmenší, a protože je základní školní docházka v Číně povinná jako u nás, dohlíží stát na to, aby školy fungovaly v dostupné vzdálenosti pro všechny děti i mimo město. Myslím, že pro zemi, která je neuvěřitelně rozlehlá, je toto dobrý způsob, jak provázat infrastrukturou a službami veškeré obyvatelstvo.

Pojďme si teď říci nějakou závěrečnou myšlenku...

Vzhledem k tomu, že jsem Čínu navštívila jako delegát mezinárodního setkání, neměla jsem příliš příležitostí vidět zemi v její skutečné každodenní podobě. Nicméně viděla jsem to, jakou zemi chce Čína být, viděla jsem, že má svou vizi a k jejímu naplnění odhodlaně kráčí. To jí rozhodně s naším přístupem »ode zdi ke zdi«můžeme jen závidět. Navíc touto cestou kráčí nenásilně, a ač se mi může zdát jako ne úplně ideální, je to cesta mírového rozvoje, kterou neprovází krvežíznivé imperialistické běsnění. Velmi mě inspirovala slova jednoho soudruha na konferenci o rozvoji Číny:»Je pro všechny výhodnější vytvářet taková spojenectví, která bojují za něco, než taková, která bojují proti něčemu.«Je to, jako když se s někým vedete po ulici za ruku. Neznamená to, že ty ostatní kolemjdoucí musíte fackovat.

Roman BLÁŠKO

URL| <http://www.halonoviny.cz/articles/view/52526496>

Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví

21.11.2019 **Náš region str. 04 Rozhovor**

Andrea Cerqueirová

Dospěl podle svých slov do věku, kdy píše knihy a přebírá ocenění za celoživotní dílo. Stanislav Hložek, který letos oslavil pětadesátiny, je ale stále v zápřahu a aktivně zpívá. Žije mezi Prahou, Kolínkem a Moravou, kde zpívá své 96leté mamince lidové písničky, které ho kdysi naučila.

* V písničce Velikánský umění, kterou jste nazpíval s Hanou Zagorovou, zpíváte, že „to chce znát, dobře znát sebe sám“. Znáte se za ta léta?

Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale dalo by se říct, že o sobě vím.

* Zpíváte tam také, že je dobré znát, „co smíš a nesmíš“. Co by člověk neměl?

Neměl by dělat to, co nechce, ale jen to, co ho baví, což však kolikrát nejde.

* Myslíte, že by také neměl dělat to, co nechce, aby druzí dělali jemu?

Bylo by to ideální, ale ideální stav, jak všichni dobře víme, neexistuje.

* A citace ze zmíněné písničky do třetice - zpíváte, že je velikánské umění, „když máš vztek, a než bys vylít, jít do ohně vodu přilít“. Děláte to, nebo se také umíte rozčlít? Abych řekla pravdu, moc si vás rozčileného neumím představit.

To mi říká hodně lidí. Samozřejmě že když narazím na nějakou nespravedlnost, naštvete mě to. Trvá mi ale déle, než se vytočím. Někdy se vytočím zbytečně, pak si říkám, proč jsem se nechal vytočit blbcem, vždyť mi to za to nestojí.

* Na druhou stranu je to zdravé - člověk ze sebe dostane pryč negativní emoce...

To je pravda. Víím ale o sobě, že na některé nenadálé věci neumím okamžitě reagovat tak, jak bych chtěl. Když odpovídám na nečekanou otázku, často si pak říkám: „Kurňa, mohl jsem to říct líp, něco tam přihodit.“ Myslím ale, že v tom nejsem sám.

* To určitě ne, máme to tak skoro všichni. Ale zpět k písničkám. Silný text má i Taková je láska má. „Já vím, jak v lásce vyhrát,“ zpíváte. Vyhrál jste?

Toť otázka. Odmalička jsem byl vůči holkám stydlík. Třeba se mi nějaká líbila, ale neuměl jsem jí to dát najevo, styděl jsem se, měl v sobě takovou křeč, až to působilo trapně. Holky se mi líbily a líbí dodnes, teď už jsem ale starší amám životní zkušenosti. Tenkrát jsem to bral moc živočišně.

* A dá se říci, že jste tedy v lásce vyhrál?

V lásce nemůže nikdy nikdo vyhrát.

* Nedávno jsem byla ve Františkových Lázních, kde v jednom z podniků lázeňští hosté tančili na písničku Krejčí z vašeho repertoáru, kterou znali nazpaměť mladí i staří. Jaký je to pocit, když písnička zlidoví?

Jsem rád, že to říkáte. Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví, když je lidi znají. Tam nahoře mě občas mají rádi a měli mě rádi, když jsme s Petrem Kotvaldem zpívali Bílou královnu, Holky z naší školky, Můj čas ze Sanitky, V pohodě a podobně. A i sólové písničky jako právě třeba Krejčí. Je to obrovský dar z nebe, který mám v sobě doteď. Když někde zpívám, všichni tyto písničky chtějí a zpívají je se mnou. Nějaký čas jsem nejezdil na Slovensko, po letech jsem tam začal jezdit pravidelně, a jelikož tam v rádiích hrají tony muziky, bál jsem se, jestli lidi ještě tyhle písničky znají. Potěšilo mě, že znají. Mám dokonce pocit, že mnohde na Slovensku jsou lidé temperamentnější než tady.

* Z vašich sólových písniček se mi moc líbí Táňo, hraj, kterou otextovala Hana Zagorová. Je to vyznání saxofonistce, která hraje v hotýlku na předměstí. Podle mě neprávem zapadla, nemyslíte?

Jsem rád, že je vám ta písnička známá. To bylo tak. Na konci roku 1989 jsem natočil elpíčko sestavené z písniček, které mi napsali kolegové pěvci. Třeba Karel Černoch mi napsal Jsme lidi, nejsme stroje, kterou jsme nazpívali jako duet. Hanka mi napsala text k vámi vzpomenuté písničce Táňo, hraj, což je parádní věc, ke které hudbu složil náš tehdejší kytarista Honza Rotter. Hanička je i autorkou nádherného textu k písničce Za to může déšť, ne já. Ta se jí taky povedla, je to zlatá kamarádka. Další písničku složil Michal David a tak dále. Tehdy po listopadu 1989 však byla taková atmosféra, že se najednou zahodilo všechno, co bylo předtím, takže elpíčko, které už bylo hotové, nevyšlo. Až po letech, kdy už se tak neseletovalo, vyšlo album digitálně.

* Na písničku Táňo, hraj jsem si vzpomněla na nedávném narozeninovém koncertě Petry Rázové, která je nejen zpěvačkou, ale také saxofonistkou. Vy jste jí gratuloval na dálku z plátna. Nenapadlo vás někdy si s ní tuhle písničku zazpívat?

Klidně, ale museli bychom to předem nazkoušet. Vzpomínám si však, že kdysi jsem na tu písničku točil televizní klip, režisér vybral saxofonistku, která měla obrovské vnady a k tomu jí oblékli tak, aby ještě víc vynikly. Kolegové muzikanti byli u vytržení, kde jsem takovou Táňu sehnal.

* V Českém rozhlase Brno jste moderoval pořad Písničky pro duši, přičemž nyní moderujete podobný pořad Strom lásky můj, pojmenovaný po jedné z vámi nazpívaných písní. Můžete jej představit?

Posлуhačům posílám lístky ze stromu v podobě písni, je to hodinka, která se vysílá každou neděli od pěti do šesti. Vymyslel jsem krásnou rubriku, u které mi kolegové závidí, že je také nenapadla. Jmenuje se jednoduše jako facka - podle lidové písničky Muzikanti, co děláte. Po telefonu volám kolegům a ptám se: „Jak se máš, co děláš?“ Už jsem tam měl skoro všechny známé zpěváky, protože od letošního února vysílám každý týden. V rádiu machruju: „Kluci, všimli jste si, že jsem ještě neměl stejného hosta dvakrát?“ Vždycky najdu originálního hosta, přičemž zvu nejen zpěváky, i když ti převažují, ale i dýdžeje nebo textaře. Zkrátka ty, kteří mají něco společného s hudbou.

* Jaký je rozdíl mezi tím vést rozhovor a odpovídat na otázky?

Mám obrovskou výhodu, že můžu klást otázky úplně jinak než klasický redaktor. Ty lidi dobře znám amohu si dovolit říct něco, co by si redaktor nedovolil. Proto jsou ty rozhovory uvolněné. Baví to jak mě, tak i kolegy, kteří se rozprávají, amůžeme si ze sebe vzájemně dělat legraci.

* Pocházíte z Moravy a opakovaně jste se nechal slyšet, že jste vyrostl na lidových písničkách, které vám máma pořád zpívala. Vzpomínáte na to rád?

Nejen vzpomínám. Na Moravu jezdím každý týden jednak kvůli rozhlasovému pořadu a jednak právě proto, že maminku, které je 96 a půl, hlídám. Už skoro nemluví, nechodí a já jí zpívám ty stejné lidovky, které kdysi zpívala ona mně. Vzpomíná na ně, a i když je ze sebe mnohdy nedokáže dostat, oči jí svítí. Paradoxem je, že když na ni mluvím česky, odpovídá těžce, ale když na ni spustím německy, odpovídá bez potíží v němčině, nedávno mi dokonce recitovala německé básničky.

* Ve středu 27. listopadu budete vystupovat v pražském Divadle Hybernia na koncertě, který připomene osmdesátiny Orchestru Karla Vlacha. Jak na Karla Vlacha vzpomínáte?

Osobně jsem se s ním nesešel, ale zpíval jsem se všemi možnými orchestry - Václava Hybše, Gustava Bromy nebo Václava Zahradníka. Měl jsem čest zpívat i s Orchestrem Karla Vlacha, ale to už tam dirigoval někdo jiný. Z doslechu vím, jak kolegové, kteří s ním měli možnost spolupracovat, ho dodnes milují. Stejně tak Gustava Bromy, kterého pro mě byla čest vmuzice potkat. Na osmdesátinách Orchestru Karla Vlacha zazpívám jednu písničku a rád potkám kolegy, kterých tam bude asi dvacet a dlouho jsem je neviděl.

* Žijete mezi Prahou a Moravou. Kde se cítíte doma?

Narodil jsem se v kroměřížské porodnici, takže Kroměříž je pro mě srdcovka. Dětství jsem prožil v Hulíně, kde mám maminku, o kterou se se svými sestrami starám, a také pečuju o barák. Léta jsem navíc bydlel ve Zlíně. Nyní mám trvalé bydliště v Praze na Smíchově a u Kolína jsme si pořídili chalupu, kde jsem často, protože pražský byt okupuje náš mladej. Takže míst, kde se cítím jako doma, je hodně. Je ale doma a doma. Doma jsem tam, kde mám rodinu, ale taky tam, kde mě lidi mají rádi. Kdybych měl vybírat, domov je pro mě asi Morava, ale jak v jedné pohádce říká babička: „Jsem všude zdejší.“

* Nebo „doma jsem tam, kde si pověsím klobouk“...

To je pravda. V Hulíně mám pověšený valašský klobouk, protože ho nemám kam dát a po ulici v něm nechodím.

* Oslavil jste pětadesátku a jste pořád v záprahu. Co pracovního nyní chystáte?

K narozeninám jsem si udělal radost a s novinářkou Maruškou Formáčkovou napsal knížku Zběsilé osmdesátky. Při korekturách jsem Marušce říkal, že je ďábel, protože rychleji píše, než já čtu. Maruška už mě kvůli napsání knihy naháněla před pěti lety -tehdy jsem se z toho vykroutil, že knihy píšou ti, co už končí, takže ji napíšeme později. Pět let uteklo jako voda a letos přišla zase. Řekl jsem jí, že jsem některé věci přehodnotil a hlavně některé zapomínám, proto je čas knihu napsat. Vzpomněl jsem si na Hanku Zagorovou, která vydala knížku s názvem ... než to zapomenou, což je geniální. Je pravda, že než ta moje knížka vyšla, vybavil jsem si plno věcí, na které jsem při psaní zapomněl. Maruška reagovala pohotově: „Vidíš, Stando, budeme muset vydat ještě druhý díl.“ Uvidíme, jaký bude ohlas.

* A zpívání?

Na 5. prosince jsem dostal nabídku zpívat ve Zlíně na náměstí, kde budu hrát s kapelou Fredy Bittner Band a vystoupení spojím s třetím křtem knížky, kterou jsem pokřtil již na pražském Střeleckém ostrově a v letním kině v Hulíně, kde jsem v rámci svatováclavských oslav pořádal narozeninový koncert. Letos mě čeká taky například koncert u příležitosti 40. narozenin fotbalové Amfory. Je toho hodně, včetně charitativních akcí. A abych nezapomněl - dostal jsem dvě ocenění, jedno od uměleckého sdružení Artes Mistr zábavního umění a druhé od Intergramu Senior Grand Prix, tam se ale myslím malinko spletli, protože ceny dávají až umělcům od sedmdesátky výš. Byl jsem tam suverénně nejmladší. Zkrátka jsem dospěl do věku, kdy jsem napsal knihu a dostávám ceny.

***

Doma jsem tam, kde mám rodinu, ale taky tam, kde mě lidi mají rádi. Odmalička jsem byl vůči holkám stydlík. Třeba se mi nějaká líbila, ale neuměl jsem jí to dát najevo, styděl jsem se, měl v sobě takovou křeč, až to působilo trapně.

STANISLAV HLOŽEK (65)

* Narodil se v Kroměříži, získal druhé místo v soutěži Intertalent, v roce 1980 začal spolupracovat s Karlem Vágnerem, Hanou Zagorovou a Petrem Kotvaldem, z čehož vzniklo plno hitů. * Koncem 80. let se vydal na sólovou dráhu, která trvá dodnes. * tehdy vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. * Koncertuje s kapelami Fredy Bittner Band, Charlie Band a SH Band, moderoval televizní pořady, účinkuje v muzikálu tři mušketýři v pražském divadle Broadway a v Brně, moderuje rozhlasový pořad, společně s novinářkou Marií Formáčkovou napsal autobiografickou knihu.

Foto autor| Foto: archiv Stanislava Hložka (2x)
Foto popis| Standa Hložek stále pilně koncertuje...
Foto popis| ... přesto si najde čas i na zábavu
Regionalni mutace| Náš region - jihovýchod

Od politiky jsem utekl k fikci

21.11.2019 Týdeník Echo str. 18 Rozhovor
ONDŘEJ ŠTINDL

S ONDŘEJEM GABRIELEM, SCENÁRISTOU SERIÁLU BEZ VĚDOMÍ

Sedmnáctého listopadu zpřístupnila stanice HBO ambiciózní a nákladný šestidílný seriál Bez vědomí režirovaný Ivanem Zachariášem (Pustina). Komplikovaný příběh pojednávající mimo jiné o střetu velmocenský tajných služeb v těsně předrevoluční a porevoluční Praze. Autorem scénáře všech dílů je Ondřej Gabriel, debutant, který ještě nedávno pracoval jako politický poradce, na poli audiovizuální tvorby je tedy začínající „outsider“, který ovšem vstupuje na scénu šestihodinovým a na české poměry velkoryse realizovaným dílem, které se navíc vrací k událostem, jejichž výročí se v současnosti masivně připomíná. Jejich obraz v seriálu je ale spíš

chladný, soustředěný na mocenské hry. Rozhovor s ním vedl redaktor Týdeníku Echo Ondřej Štindl, který má rovněž zkušenost scenáristického outsidersa, jenž debutoval filmem z prostředí komunistické tajné služby (Pouta). Interview tak někdy připomínalo konverzaci kolegů, kteří si srovnávají svoje v mnohém podobné zkušenosti.

* Mluvíme spolu krátce předtím, než se seriál Bez vědomí dostane k divákům. Jste z toho nervózní?

Jsem trochu napjatý. Očekávám, že seriál vzbudí hodně rozporné reakce. Už teď se to děje.

* Recenze máte, pokud vím, velice příznivé.

Ne jenom. Taky jsem si přečetl, že ten seriál je příliš studený, je v něm málo emocí. Dost mě mrzí, když se v recenzi objeví nějaké spoilery, v nichž se vyzrazuje děj pozdějších dílů seriálu.

* Taky jsem si před premiérou Pouta dělal tyhle starosti, měl jsem pocit, že trailer toho prozrazuje zbytečně moc. Pak ale přijdete na to, že tyhle věci si stejně nikdo nepamatuje, při sledování filmu diváky neruší, nanejvýš si při sledování nějaké scény uvědomí, že už ji viděli v traileru. Ale nemají během sledování filmu na paměti, co všechno v upoutávce viděli, a nedovozují z toho, jak se příběh bude odvíjet dál. Aspoň moje divácká zkušenost je taková. Ale budu se při přepisu snažit spoilerům vyhnout. Na druhou stranu mi přišlo, že to, co je v závěru prezentováno jako velké odhalení, je z děje evidentní už celkem brzo.

Ale vy jste jiný, specifický typ diváka, díváte se jinak, ledasčeho si všimnete. Právě proto mě zajímají reakce různých lidí, protože jejich vnímání bude různé a jejich hodnocení jistě taky. (Následovala dlouhá debata plná spoilerů, v níž Ondřej Štindl vypočítával situace, které mu přišly nepřesvědčivé, a Ondřej Gabriel přesvědčivě vysvětloval, že se tak většinou stalo kvůli nutnému krácení scénáře, z něhož pak mohly vypadnout motivace chování postav – pozn. red.)

* Napsat šestihodinový seriál je spousta práce, váš příběh je navíc hodně komplikovaný. Co pro vás představovalo to hlavní téma, důvod, proč vás ten příběh zajímá, stojí za všechno to úsilí?

Situace emigranta, který se vrací domů, to místo zná a zároveň ho nepoznává, je mu nějak cizí, nezapadá do něj, patří tam i nepatří. To je zkušenost, kterou mi mnozí emigranti popisovali. A taky pohled na svět tajných služeb přes někoho, kdo s ním nemá nic společného a vůbec ho nezná. O střední Evropě se často mluví jako o hřišti, kde se utkávají zájmy velmocí. Chtěl jsem ten střet ukázat očima člověka, který mezi velké hráče nepatří a o jejich hře ani nic neví, nezná její pravidla. Tuhle nedotčenost hlavní hrdinky Marie, kterou hraje Táňa Pauhofová, jsem během přepisování scénáře ještě zdůraznil. V prvních verzích byla starší, omladili jsme ji, udělali z ní houslistku, protože hudba nějak asociuje nevinnost. Je to mladá žena, sice pochází z disidentského prostředí, ale nemá k němu nějaký silný vztah. Dlouho žila v emigraci a její původ pro ni dřív doma představoval překážku v hudební kariéře. I HBO stála o to, natočit seriál s ženskou protagonistkou, která ale je osobnostně úplně normální. Seriálů s různě narušenými nebo traumatizovanými hrdinkami se totiž teď točí strašně moc. Proto jsme také ze scénáře škrtnli Mariin alkoholismus, který v něm původně byl. Chtěli jsme ji ukázat jako ženu, která zpočátku není nijak paranoidní, ví, že existuje nějaká StB, její příslušníky ale zná jako lidi, kteří v bytě rodičů občas udělali prohlídku nebo je jinak šikanovali, ne jako lidi, kteří také vyvíjejí nějakou zpravodajskou činnost. Další silné téma pro mě představovala atmosféra země v očekávání veliké změny, o níž ale není jasné, jak bude vypadat, kdy přesně přijde a jak dlouho bude trvat. Nepřijímám ty dnešní řeči o tom, jak bylo tenkrát všechno každému jasné. Snad nikdo tenkrát neměl tušení, že – slovy Petra Pitharta – je ta hruška už tak shnilá, že spadne za pár dnů.

* Příběh vašeho seriálu v něčem nahrává paranoidním, třeba i konspiračním výkladům událostí roku 1989. Skutečně je tak vnímáte?

Ne. Napsal jsem fiktivní příběh, nepovažuji listopad 1989 za výsledek nějaké dopředu dané hry. Jsem nakloněný věřit tomu, že se tehdy nějaké křídlo uvnitř režimu snažilo nějakou hru hrát, nějakým způsobem kormidlovat vývoj k třeba reformované verzi komunistického režimu, mám teď na mysli akci mrtvý student, ti lidé ale vůbec neodhadli sílu lidové nespokojenosti. Je ale nepřesné mluvit o těch událostech jako o revoluci, bylo to

předání moci. Nechci tím nijak snižovat brutalitu zásahu na Národní třídě. Způsob, jakým se to výročí dnes oslavuje, mi ale připadá přepjatý. Asi je to mým osobnostním založením. Nemám rád kýč.

* Seriál Bez vědomí bude uveden v době, kdy mezi témata veřejné debaty patří také ruský vliv, nebo dokonce ruská infiltrace. Před třemi roky, kdy jste scénář začínal psát, to tak ještě nebylo. Těm dnešním představám o zásadním vlivu Ruska vyznění vašeho seriálu může v něčem nahrávat.

Jsem alergický na to, když lidi vysvětlují veškeré problémy dneška ruským vlivem. Nepopírám, že existují fake news a ruští trollové, přikládá se jim ale příliš velký význam. Pokud vůbec tady někdo v politice jedná v režii cizí mocnosti, je to, myslím, důsledek vazeb, které vznikly až v porevolučních letech, třeba i někdy nedávno. Vnímání významu tajných služeb se podle mě pohybuje v extrémních polohách. Někdy jsou podceňovány a někdy se jejich moc zas přeceňuje. Dnes jsme ve fázi přeceňování, tím netvrdím, že tajné služby na politiku nemají žádný vliv – mají, protože politikům předkládají nějaké zpravodajské materiály. Jiná věc ale je, co si z nich ti politici vyberou.

* Ve světě politiky jste se nějakou dobu pohyboval jako poradce. Byla to pro vás nějaká inspirace? Ne nutně v tom smyslu, že byste byl svědkem rejdní tajných služeb, ale člověk si představuje, že v tom politickém prostředí může někdy panovat docela paranoidní atmosféra – už vzhledem k tomu, jak se někteří politici občas vyjadřují.

V politice už nepůsobím, teď se věnuji jenom psaní scénářů. A žádnou v tomhle ohledu inspirující zkušenost z politiky nemám. Vystudoval jsem politologii, pracoval jsem pro Petru Buzkovou, Ondřeje Lišku, Milana Štecha, což jsou lidé, kteří paranoii netrpí, navíc ani nemají svou specializaci k tajným službám nijak blízko. Pokud se o politice a hrách tajných služeb mluví jako o velké šachové partii, tak já jsem ji z této stránky rozhodně nepoznal. Na druhou stranu možná právě ta zkušenost ze světa politiky, který bývá hodně nudný a člověk v něm může snadno dospět k pocitu, že jenom marný čas, mě vedla k tomu, že jsem psal čistě fiktivní příběh. Dopřál jsem si svobodu neohlížet se tolik na známou historii a někdy jsem si taky dovolil se od ní odchýlit. Roky v politice mi přinesly zásadní poznání – tenhle svět není pro mě. Na druhou stranu: píšu zrovna seriál, ve kterém jsou postavy politika a jeho manželky, lidé, kteří ty scénáře posuzovali, říkají, že ty postavy působí uvěřitelně a živě, je prý znát, že jsem se v tom prostředí pohyboval. Takže to aspoň k něčemu bylo.

* Jak jste se od politiky ke scenáristice vůbec dostal?

Dělal jsem divadlo, s kamarády jsme pak napsali scénář o hilsneriádě, nabízeli jsme ho všude možně, jenomže Česká televize tehdy udělala film na stejné téma a na tom jsme skončili. V HBO mi ale řekli, že se jim ten scénář líbí, i když ho nebudou natáčet, a zeptali se, jestli nemám něco jiného. Vybral jsem asi dvacet námětů, nebo spíš jenom nápadů, někdy ani to ne. Čtyři z toho byly špionážní, tenhle si vybrali. Asi za rok a něco jsem měl hotovu první verzi.

* Začínající scenárista a velká nadnárodní firma. Kromě nadšení to v člověku může vzbudit taky obavy z toho, že ta výrobní mašinerie jeho dílo nějak přetvoří, uzpůsobí si ho.

Musím říct, že ke mně přistupovali partnersky, ten scénář jsme vyvíjeli společně. A připomínky, které ke scénáři vznesli, byly v naprosté většině správné. Příběh se oproti původní verzi v leččems změnil, vypadly z něj nějaké dřív důležité postavy. Taky jsem ze začátku hodně akcentoval realismus fungování StB se vši její byrokratičností, což by asi pro diváka bylo dost nudné. Některé situace také byly v dalších verzích spíš zjednodušené. Ale mně se finální scénář oproti původnímu líbí víc.

* HBO je mezinárodní společnost, víc myslí na mezinárodní publikum. Asi jste musel scénář upravovat také v tom smyslu, aby byl snáz pochopitelný i pro zahraničního diváka.

Na to dohlížel hlavně šéfdramaturg HBO Europe Steve Matthews. On říkal, kdy se scénář stává nesrozumitelný pro lidi na Západě. Šlo třeba o nějaké detaily z disidentského prostředí. Já jsem se zase snažil korigovat někdy trochu divoké západní představy o tom, jak to tady chodilo, že se každý den ztráceli lidé na ulici

apod. Jinak jsem taky měl poradce, externího konzultanta CIA a sběratele špionážní techniky Keithe Meltona. Díky němu jsou v seriálu přesné repliky operativní techniky užívané britskou tajnou službou.

* Sešel jste se během psaní s nějakými estébáky?

Sešel. Byla to cenná sonda do toho, jak tam probíhal každodenní provoz. Ten se samozřejmě lišil podle toho, o jakou část StB šlo, jestli zaměřenou na boj s disidenty, nebo zahraničními tajnými službami.

* V čem je pro vás svět tajných služeb přitažlivý jako pro autora dramatického díla? V čem vidíte jeho mysterium, dramatickou sílu?

To drama vytváří už jenom skutečnost, že v tomhle světě nikdy nevíte, na čem jste. Nemůžete mluvit o tom, co děláte v práci a co jste se přitom dozvěděl, a ta povinnost mlčet nebo i lhát vytváří bariéru i mezi vámi a vašimi nejbližšími. Někdy při té práci překračujete hranice zákona, což věřím, že se v téhle zemi výjimečně děje i dnes. Vedete vnitřně velmi osamělý život, protože skutečně rozumět vám mohou jenom lidé, kteří vedou stejnou existenci. Je v tom nějaká tragičnost, snad až romantická. Jsou to lidé zvláštního ražení, musejí hodně lhát, pokud chtějí dělat dobře svou práci. Samozřejmě je rozdíl mezi tajnou službou totalitního a demokratického státu.

* Ta lež může být zároveň projevem věrnosti, loajality, tyhle dvě charakteristiky se přitom ve světě nás, normálních smrtelníků, vylučují, v něm platí, že kdo je loajální, nelže. Někaká osamělá tragičnost v tom je. Přiznávám ale, že moje setkání s bývalými estébáky při psaní Pout obraz tragické romantičnosti nijak nepotvrzovala. K tomuhle, jak říkáte, taky dost byrokratickému světu ale patří zvlášť ve střední Evropě taky nějaká grotesknost. Vždycky mi dělalo dobře, když se na projekci Pout diváci v sále taky smáli, přestože ten film je dost temný. Protože ukazuje také svět, který je nějakým studeným způsobem dost směšný. Váš seriál ale působí důsledně vážně.

Pár drobných fórků tam je. Třeba tam jsou garáže Flora jako odkaz k pověstnému filmu Kamarád do deště z osmdesátých let. Nebo je tam malá postava Martina Sitty jako kšeftmana s auty s exkluzivním účesem.

* Seriál Bez vědomí vyznívá dost pesimisticky. Jste pesimista?

Jsem velký pesimista v pohledu na ekologii a budoucnost planety. Taky jsem celoživotní levičák starého typu, ale moderní progresivistická levice mě dost štve. Vadí mi sebemrškačství v pohledu na západní civilizaci jako celek i v pohledu na českou společnost. Slyším někoho stěžovat si na to „naše švejkování“, ale já mám Švejka hodně rád a jsem hrdý na to, že vznikl tady. Zároveň si myslím, že tenhle národ má na víc, třeba zrovna na poli kultury, kde se oba pohybujeme. Byly časy, kdy jsme víc dokázali.

***

NAPSAL JSEM FIKTIVNÍ PŘÍBĚH, NEPOVAŽUJI LISTOPAD 1989 ZA VÝSLEDEK NĚJAKÉ DOPŘEDU DANÉ HRY. V POLITICE UŽ NEPŮSOBÍM, TEĎ SE VĚNUJI JENOM PSANÍ SCÉNÁŘŮ. A ŽÁDNOU V TOMHLE OHLEDU INSPIRUJÍCÍ ZKUŠENOST Z POLITIKY NEMÁM. V HBO MI ALE ŘEKLI, ŽE SE JIM TEN SCÉNÁŘ LÍBÍ, I KDYŽ HO NEBUDOU NATÁČET, A ZEPTALI SE, JESTLI NEMÁM NĚCO JINÉHO.

ONDŘEJ GABRIEL (1979)

Vystudoval politologii na **Fakultě sociálních věd** UK, většinu pracovního života se pohyboval v prostředí veřejné správy a v oblasti public relations. K psaní televizních

scénářů se dostal přes amatérské divadlo a zatím nerealizovaný filmový scénář o hilsneriádě s názvem Rituál. Šestidílné špionážní drama Bez vědomí je jeho debutem. JSEM VELKÝ PESIMISTA V POHLEDU NA EKOLOGII A BUDOUCNOST PLANETY.

Foto autor| Foto: Jan Zatorsky

Foto popis| Režisér Ivan Zachariáš svůj osobitý filmařský rukopis, známý divákům seriálu Pustina, vtiskl i do Bez vědomí. Foto: HBO

Foto popis| Nedotčenost hlavní hrdinky Marie, kterou hraje Táňa Pauhofová, jsem během přepisování scénáře ještě zdůraznil, říká scenárista Ondřej Gabriel. Foto: HBO

Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví

21.11.2019 Náš region str. 04 Rozhovor

Andrea Cerqueirová

Dospěl podle svých slov do věku, kdy píše knihy a přebírá ocenění za celoživotní dílo. Stanislav Hložek, který letos oslavil pětadesátiny, je ale stále v zápahu a aktivně zpívá. Žije mezi Prahou, Kolínkem a Moravou, kde zpívá své 96leté mamince lidové písničky, které ho kdysi naučila.

* V písničce Velikánský umění, kterou jste nazpíval s Hanou Zagorovou, zpíváte, že „to chce znát, dobře znát sebe sám“. Znáte se za ta léta?

Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale dalo by se říct, že o sobě vím.

* Zpíváte tam také, že je dobré znát, „co smíš a nesmíš“. Co by člověk neměl?

Neměl by dělat to, co nechce, ale jen to, co ho baví, což však kolikrát nejde.

* Myslíte, že by také neměl dělat to, co nechce, aby druzí dělali jemu?

Bylo by to ideální, ale ideální stav, jak všichni dobře víme, neexistuje.

* A citace ze zmíněné písničky do třetice - zpíváte, že je velikánské umění, „když máš vztek, a než bys vylít, jít do ohně vodu přilít“. Děláte to, nebo se také umíte rozčlíit? Abych řekla pravdu, moc si vás rozčileného neumím představit.

To mi říká hodně lidí. Samozřejmě že když narazím na nějakou nespravedlnost, naštvě mě to. Trvá mi ale déle, než se vytočím. Někdy se vytočím zbytečně, pak si říkám, proč jsem se nechal vytočit blbcem, vždyť mi to za to nestojí.

* Na druhou stranu je to zdravé - člověk ze sebe dostane pryč negativní emoce...

To je pravda. Víím ale o sobě, že na některé nenadálé věci neumím okamžitě reagovat tak, jak bych chtěl. Když odpovídám na nečekanou otázku, často si pak říkám: „Kurňa, mohl jsem to říct líp, něco tam přihodit.“ Myslím ale, že v tom nejsem sám.

* To určitě ne, máme to tak skoro všichni. Ale zpět k písničkám. Silný text má i Taková je láska má. „Já víím, jak v lásce vyhrát,“ zpíváte. Vyhrál jste?

Toť otázka. Odmalička jsem byl vůči holkám stydlík. Třeba se mi nějaká líbila, ale neuměl jsem jí to dát najevo, styděl jsem se, měl v sobě takovou křeč, až to působilo trapně. Holky se mi líbily a líbí dodnes, teď už jsem ale starší amám životní zkušenosti. Tenkrát jsem to bral moc živočišně.

* A dá se říci, že jste tedy v lásce vyhrál?

V lásce nemůže nikdy nikdo vyhrát.

* Nedávno jsem byla ve Františkových Lázních, kde v jednom z podniků lázeňští hosté tančili na písničku Krejčí z vašeho repertoáru, kterou znali nazpaměť mladí i staří. Jaký je to pocit, když písnička zlidoví?

Jsem rád, že to říkáte. Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví, když je lidi znají. Tam nahoře mě občas mají rádi a měli mě rádi, když jsme s Petrem Kotvaldem zpívali Bílou královnu, Holky z naší školky, Můj čas ze Sanitky, V pohodě a podobně. A i sólové písničky jako právě třeba Krejčí. Je to obrovský dar z nebe, který mám v sobě doteď. Když někde zpívám, všichni tyto písničky chtějí a zpívají je se mnou. Nějaký čas jsem nejezdil na Slovensko, po letech jsem tam začal jezdit pravidelně, a jelikož tam v rádiích hrají tony muziky, bál jsem se, jestli lidi ještě tyhle písničky znají. Potěšilo mě, že znají. Mám dokonce pocit, že mnohde na Slovensku jsou lidé temperamentnější než tady.

* Z vašich sólových písniček se mi moc líbí Táňo, hraj, kterou otextovala Hana Zagorová. Je to vyznání saxofonistce, která hraje v hotýlku na předměstí. Podle mě neprávem zapadla, nemyslíte?

Jsem rád, že je vám ta písnička známá. To bylo tak. Na konci roku 1989 jsem natočil elpíčko sestavené z písniček, které mi napsali kolegové pěvci. Třeba Karel Černoch mi napsal Jsme lidi, nejsme stroje, kterou jsme nazpívali jako duet. Hanka mi napsala text k vámi vzpomenuuté písničce Táňo, hraj, což je parádní věc, ke které hudbu složil náš tehdejší kytarista Honza Rotter. Hanička je i autorkou nádherného textu k písničce Za to může déšť, ne já. Ta se jí taky povedla, je to zlatá kamarádka. Další písničku složil Michal David a tak dále. Tehdy po listopadu 1989 však byla taková atmosféra, že se najednou zahodilo všechno, co bylo předtím, takže elpíčko, které už bylo hotové, nevyšlo. Až po letech, kdy už se tak neseletovalo, vyšlo album digitálně.

* Na písničku Táňo, hraj jsem si vzpomněla na nedávném narozeninovém koncertě Petry Rézové, která je nejen zpěvačkou, ale také saxofonistkou. Vy jste jí gratuloval na dálku z plátna. Nenapadlo vás někdy si s ní tuhle písničku zazpívat?

Klidně, ale museli bychom to předem nazkoušet. Vzpomínám si však, že kdysi jsem na tu písničku točil televizní klip, režisér vybral saxofonistku, která měla obrovské vnady a k tomu jí oblékli tak, aby ještě víc vynikly. Kolegové muzikanti byli u vytržení, kde jsem takovou Táňu sehnal.

* V Českém rozhlasu Brno jste moderoval pořad Písničky pro duši, přičemž nyní moderujete podobný pořad Strom lásky můj, pojmenovaný po jedné z vámi nazpívaných písní. Můžete jej představit?

Posluchačům posílám lístky ze stromu v podobě písni, je to hodinka, která se vysílá každou neděli od pěti do šesti. Vymyslel jsem krásnou rubriku, u které mi kolegové závidí, že je také nenapadla. Jmenuje se jednoduše jako facka - podle lidové písničky Muzikanti, co děláte. Po telefonu volám kolegům a ptám se: „Jak se máš, co děláš?“ Už jsem tam měl skoro všechny známé zpěváky, protože od letošního února vysílám každý týden. V rádiu machruju: „Kluci, všimli jste si, že jsem ještě neměl stejného hosta dvakrát?“ Vždycky najdu originálního hosta, přičemž zvu nejen zpěváky, i když ti převažují, ale i dýdžeje nebo textaře. Zkrátka ty, kteří mají něco společného s hudbou.

* Jaký je rozdíl mezi tím vést rozhovor a odpovídat na otázky?

Mám obrovskou výhodu, že můžu klást otázky úplně jinak než klasický redaktor. Ty lidi dobře znám amohu si dovolit říct něco, co by si redaktor nedovolil. Proto jsou ty rozhovory uvolněné. Baví to jak mě, tak i kolegy, kteří se rozpovídají, amůžeme si ze sebe vzájemně dělat legraci.

* Pocházíte z Moravy a opakovaně jste se nechal slyšet, že jste vyrostl na lidových písničkách, které vám máma pořád zpívala. Vzpomínáte na to rád?

Nejen vzpomínám. Na Moravu jezdím každý týden jednak kvůli rozhlasovému pořadu a jednak právě proto, že maminku, které je 96 a půl, hlídám. Už skoro nemluví, nechodí a já jí zpívám ty stejné lidovky, které kdysi zpívala ona mně. Vzpomíná na ně, a i když je ze sebe mnohdy nedokáže dostat, oči jí svítí. Paradoxem je, že když na ni mluvím česky, odpovídá těžce, ale když na ni spustím německy, odpovídá bez potíží v němčině, nedávno mi dokonce recitovala německé básničky.

* Ve středu 27. listopadu budete vystupovat v pražském Divadle Hybernia na koncertě, který připomene osmdesátiny Orchestru Karla Vlacha. Jak na Karla Vlacha vzpomínáte?

Osobně jsem se s ním nesešel, ale zpíval jsem se všemi možnými orchestry - Václava Hybše, Gustava Broma nebo Václava Zahradníka. Měl jsem čest zpívat i s Orchestrem Karla Vlacha, ale to už tam dirigoval někdo jiný. Z doslechu vím, jak kolegové, kteří s ním měli možnost spolupracovat, ho dodnes milují. Stejně tak Gustava Broma, kterého pro mě byla čest vmuzice potkat. Na osmdesátinách Orchestru Karla Vlacha zazpívám jednu písničku a rád potkám kolegy, kterých tam bude asi dvacet a dlouho jsem je neviděl.

* Žijete mezi Prahou a Moravou. Kde se cítíte doma?

Narodil jsem se v kroměřížské porodnici, takže Kroměříž je pro mě srdcovka. Dětství jsem prožil v Hulíně, kde mám maminku, o kterou se se svými sestrami starám, a také pečuju o barák. Léta jsem navíc bydlel ve Zlíně. Nyní mám trvalé bydliště v Praze na Smíchově a u Kolína jsme si pořídili chalupu, kde jsem často, protože pražský byt okupuje náš mladej. Takže míst, kde se cítím jako doma, je hodně. Je ale doma a doma. Doma jsem tam, kde mám rodinu, ale taky tam, kde mě lidi mají rádi. Kdybych měl vybírat, domov je pro mě asi Morava, ale jak v jedné pohádce říká babička: „Jsem všude zdejší.“

* Nebo „doma jsem tam, kde si pověším klobouk“...

To je pravda. V Hulíně mám pověšený valašský klobouk, protože ho nemám kam dát a po ulici v něm nechodím.

* Oslavil jste pětadesátku a jste pořád v zápřahu. Co pracovního nyní chystáte?

K narozeninám jsem si udělal radost a s novinářkou Maruškou Formáčkovou napsal knížku Zběsilé osmdesátky. Při korekturách jsem Marušce říkal, že je ďábel, protože rychleji píše, než já čtu. Maruška už mě kvůli napsání knihy naháněla před pěti lety - tehdy jsem se z toho vykroutil, že knihy píšou ti, co už končí, takže ji napíšeme později. Pět let uteklo jako voda a letos přišla zase. Řekl jsem jí, že jsem některé věci přehodnotil a hlavně některé zapomínám, proto je čas knihu napsat. Vzpomněl jsem si na Hanku Zagorovou, která vydala knížku s názvem ... než to zapomenu, což je geniální. Je pravda, že než ta moje knížka vyšla, vybavil jsem si plno věcí, na které jsem při psaní zapomněl. Maruška reagovala pohotově: „Vidíš, Stando, budeme muset vydat ještě druhý díl.“ Uvidíme, jaký bude ohlas.

* A zpívání?

Na 5. prosince jsem dostal nabídku zpívat ve Zlíně na náměstí, kde budu hrát s kapelou Fredy Bittner Band a vystoupení spojím s třetím křtem knížky, kterou jsem pokřtil již na pražském Střeleckém ostrově a v letním kině v Hulíně, kde jsem v rámci svatováclavských oslav pořádal narozeninový koncert. Letos mě čeká taky například koncert u příležitosti 40. narozenin fotbalové Amfory. Je toho hodně, včetně charitativních akcí. A abych nezapomněl - dostal jsem dvě ocenění, jedno od uměleckého sdružení Artes Mistr zábavního umění a druhé od Intergramu Senior Grand Prix, tam se ale myslím malinko spletli, protože ceny dávají až umělcům od sedmdesátky výš. Byl jsem tam suverénně nejmladší. Zkrátka jsem dospěl do věku, kdy jsem napsal knihu a dostávám ceny.

***

Doma jsem tam, kde mám rodinu, ale taky tam, kde mě lidi mají rádi.

STANISLAV HLOŽEK (65)

* Narodil se v Kroměříži, získal druhé místo v soutěži intertalent, v roce 1980 začal spolupracovat s Karlem Vágnerem, Hanou Zagorovou a Petrem Kotvaldem, z čehož vzniklo plno hitů. * Koncem 80. let se vydal na sólovou dráhu, která trvá dodnes. * tehdy vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. *

Koncertuje s kapelami Fredy Bittner Band, Charlie Band a SH Band, moderoval televizní pořady, účinkuje v muzikálu tři mušketýři v pražském Divadle Broadway a v Brně, moderuje rozhlasový pořad, společně s novinářkou Marií Formáčkovou napsal autobiografickou knihu.

Odmalička jsem byl vůči holkám stydlík. Třeba se mi nějaká líbila, ale neuměl jsem jí to dát najevo, stydlík jsem se, měl v sobě takovou křeč, až to působilo trapně.

Foto autor| Foto: archiv Stanislava Hložka (2x)
Foto popis| Standa Hložek stále pilně koncertuje...
Foto popis| ... přesto si najde čas i na zábavu
Regionalni mutace| Náš region - jihozápad

Pod tlakem deseti milionů akcionářů

21.11.2019 Ekonom str. 18 Téma čísla
JAN NĚMEC

Petr DVORÁK

Vedení Budějovického Budvaru převzal Petr Dvořák po dlouholetém řediteli Jiřím Bočkovi, který v čele tohoto posledního českého národního podniku působil od začátku 90. let. Přestože Dvořák šéfuje Budvaru ani ne tři roky, jeho stopy už jsou v areálu pivovaru dobře patrné. Nový ředitel rozjel řadu investičních akcí za více než miliardu korun: firma postavilo nové logistické centrum, dokončuje novou lahvočnu a rozšiřuje také kapacity ležáckých sklepů.

Budvar pod jeho vedením navíc začal vařit i nová piva, kterými chce oslovit ty pivaře, jimž sladší budějovický ležák „nesedí“.

Ostatně z hlediska marketingu považuje pivo za jednu z nejzajímavějších kategorií. „O čem jiném, co stojí 15 korun, jsou lidé ochotni dlouze diskutovat?“ říká.

* Budějovický Budvar je posledním národním podnikem a nabízí se otázka: Proč by měl stát provozovat pivovar?

Má to hlavně svoje historické a známkoprávně technické důvody. Já se na to ale dívám z jiného pohledu: ve chvíli, kdy už stát pivovar vlastní, si kladu otázku, jakým způsobem by ten pivovar měl fungovat.

* A jak by měl fungovat?

Raději než o národním podniku hovořím o národním pivovaru. Budvar je pivovar, který de facto vlastní každý z nás, má 10 milionů akcionářů. A měl by plnit především dvě velké role. Zaprvé by měl pečovat a rozvíjet pivní kulturu v České republice. A zadruhé protože je Budvar velmi silně exportně orientovaný, měl by také dělat českému pivu dobré jméno ve světě. Jsem přesvědčený, že tuzemské pivo je chuťovým profilem nejzajímavější na světě. Naše pivní styly, ať už plzeňský, nebo budějovický, kopírují pivovary po celém světě. Ale když se podíváte, jaký je podíl českého piva ve světě, nehrajeme žádnou dominantní roli.

* Jaký ten podíl je a jaký má podle vás české pivo potenciál?

Když jsem to naposledy počítal, došel jsem k tržnímu globálnímu podílu 0,2 procenta. Mělo by být cílem nás všech českých pivovarníků tyto pozice rozšířit. To se sice daří, export roste, ale prostor je výrazně větší. I kdybychom měli na globálním trhu jenom jedno procento, kdyby každé sté pivo na světě bylo české, nevyvážíme tři miliony hektolitrů, ale 15 milionů hektolitrů, což by mělo vliv na regionální pivovary, zaměstnanost, zemědělství.

* Mluvil jste o tom, že Budvar má fakticky 10 milionů akcionářů. Co jim přináší? Jaký přínos má pivovar pro stát?

Má několik úrovní. Od toho, že spoluvytváří image českého piva a ostatně i státu, až po finanční stránku. Například na DPH a spotřební dani odvádíme velký balík peněz.

* To byste odváděli ale i jako soukromá firma.

Ano, ale pak jsou tu ještě odvody ze zisků. Loni jsme do státního rozpočtu odvedli půl miliardy korun.

* Vláda v poslední době hledá každou korunu. Tlačí i na vás, abyste odváděli do rozpočtu co nejvíce?

Stát se na to dívá progresivním pohledem. Nedívá se tedy jen na to, co může z pivovaru krátkodobě dostat, ale i na to, aby se nezapomínalo investovat a pivovar rozvíjet.

* Kdyby se stát rozhodl Budvar prodat, kolik by mohl dostat?

Obecně se na globálním trhu pivovary při fúzí a akvizicích oceňují zhruba násobky dosažené EBITDA – tuším někde 10–15násobek. Navíc v našem případě by do toho vstupovalo oceňování potenciálu značky. Nicméně to je nyní bezpředmětné, jak bylo několikrát deklarováno vládou, Budvar není na prodej.

* Jak fungujete ve vztahu k ministerstvu zemědělství, pod něž spadáte?

Existuje řada formálních interakcí, které s ministerstvem máme. Pravidelně reportujeme dozorčí radě, která se schází jednou za čtyři až šest týdnů. Teď je to zrovna ještě intenzivnější, protože se řeší rozpočet a plány na příští. Reportujeme výsledky podniku, jak se pohybujeme vůči plánu, jak se vyvíjí investiční aktivita, jak se nám daří v jednotlivých odvětvích a tak dále. Na ministerstvo samozřejmě pravidelně posíláme měsíční výkazy, tak jako bychom je posílali každému vlastníkovvi.

* Je stát stejně přísný majitel jako akcionáři firmy?

Je jiný majitel. Pracoval jsem pro různé typy firem a různé vlastníky a každý má svá specifika. Když pracujete pro firmu, která je pod diktátem burzy, případně investorů a bankéřů, tak ta se víc dívá na poměrové ukazatele, které jsou důležité z hlediska burzy. Stát je přísnější v administrativních záležitostech, je mnohem formálnější. Je to jiný styl, kterému se musíte přizpůsobit. Ale jako v každé firmě o našem úspěchu nakonec stejně rozhodují naše produkty a jejich úspěch u spotřebitelů. A ti se nerozhodují podle toho, kdo koho vlastní.

* Pro vás jako pivovar má nějakou výhodu, že vás vlastní stát? Pomáhá vám to třeba otevírat dveře v zahraničí?

Ministerstvo se ale snaží propagovat české zemědělství obecně, otevírat dveře českým firmám. Nemyslím si, že bychom jako národní podnik měli nějaké přednostní zacházení oproti jiným firmám. V přístupu na zahraniční trhy je spíš důležité, jaké má kdo v kterém regionu zastoupení. Když jste součástí globální firmy, má to tu výhodu, že ve většině zemí máte nějaké zastoupení, někoho místního, kdo trhu rozumí. Což je jiný přístup, než když s nadsázkou vystoupíte z letadla v cizí zemi a máte tam začít prodávat pivo.

* V jednom starším rozhovoru krátce po vašem příchodu do firmy jste říkal, že Budvar je spící Růženka s velkým potenciálem. Podařilo se vám ji probudit?

Máme mnohem větší inovační potenciál. Taky se snažíme pivovar polidštit a přiblížit lidem, aby byl sociálnější, přátelštější. Mně jako spotřebiteli, když jsem v Budvaru ještě nebyl, připadal trochu „nafoukaný“, tvářil se, že snědl veškerou moudrost světa, ale byl relativně málo přístupný.

* Když jsme si prohlíželi pivovar, je vidět, že investuje. O jakou částku od vašeho příchodu do čela podniku se jedná?

Od začátku rozvojového programu jsme proinvestovali zhruba 1,5 miliardy korun. A ještě nás nějaké investice čekají. Letos jsme dokončili logistický areál, tento měsíc bychom měli spouštět do zkušebního provozu novou linku, na začátku příštího roku otevřeme nové kvasné kapacity. Pak nás bude čekat ještě rozšíření varny.

* Loni jste dosáhli stropu kapacity. Kam ji tyto investice zvednou?

Zvýší se ze současného 1,5 milionu hektolitrů zhruba na dva miliony. Ale jedna věc je kapacita pivovaru a druhá věc kapacita trhů. Směřujeme k tomu, že v Budvaru přestaneme používat slovo kapacita a začneme používat slova produktivita a trh. V roce 2017 jsme měli problém s kapacitami, to jsme krutě nestíhali. V roce 2018 jsme s oděrkami stíhali a letošní sezonu jsme zvládli bez problémů, byli jsme schopni dodávat a stali jsme se spolehlivějším partnerem pro zákazníky. Příští rok by už problémy s kapacitou měly být vyřešené úplně. Loni jste dosáhli rekordních tržeb 2,55 miliardy korun.

* Překonáte je letos?

Jsme na dobré cestě, abychom je překonali. Významná část produkce Budvaru jde na export. Když plánujete expanzi – bude zaměřená víc na domácí, nebo zahraniční trhy? Obojí. Chceme dál ve světě posilovat pozice českého piva. Chceme posilovat značku Budvar na trzích, kde už jsme, a samozřejmě chceme hledat také nové trhy. Ty budou z větší části mimoevropské. Ale domácí trh je pro nás taky důležitý. Chceme být zajímavou alternativou v prémiovém segmentu, kterou Budvar historicky býval. Republika bývala rozdělena víceméně rovnoměrně mezi Budvar a Plzeňský Prazdroj, ale Budvar část pozic postupně poztrácel, už není tak silný, jak býval. To chceme měnit.

* Kde je Budvar nejsilnější exportně?

Jsme největší importovaná značka na německém trhu. Jsme největší česká značka v Rakousku, na ruském trhu, v Polsku, zajímavé pozice máme ve Velké Británii. Naopak výrazně ztrácíme ve Spojených státech, což je způsobeno spory s americkým Budweiserem – nesmíme tam používat svoji značku, takže vyvážíme pod značkou Czechvar. O to je to složitější. A taky jsme zatím slabší na asijských trzích.

* Kolik loni činil export Budvaru?

Už loni jsme prorazili hranici milionu hektolitrů a letos máme našlápnuto nad 1,1 milionu. V jakém stavu je vlastně váš spor s americkým Budweiserem? Když jsem si k tomu hledal informace, našel jsem nejčerstvější zprávu z roku 2016, kdy jste vyhráli spor v Portugalsku. Dvě tři dekády po roce 1989 byly věnovány tomu, jakým způsobem vykolíkovat svět, a tomu byla podřízena ze strany Budvaru i komerční a marketingová strategie. Cílem bylo ubránit značku na zásadních trzích. Většina sporů je dnes už ale u konce. Teď jde o to, jak dál rozšiřovat nebo udržovat pozice. Například posíláme dopisy, když vidíme, že někteří importéři zapomenou a snaží se nám na naše trhy importovat americký Budweiser. Čili dnes už máte každý své hřiště, které si jen bráníte? Především rozvíjíme. Hřiště už jsou vykolíkována a teď se to přesouvá do toho, jak my na těchto hřištích budeme hrát svoji hru a rozvíjet značku Budvar.

* Pod jakými značkami exportujete?

Dnes používáme tři druhy značek. Tam, kde máme právo používat název Budweiser, používáme Budweiser Budvar, tam, kde ne, používáme Budějovický Budvar. Na některých trzích nemůžeme používat spojení Bud, takže vyvážíme pod značkou Czechvar. Mluvil jste o Británii jako o významném trhu. Co by pro vás znamenal brexit, pokud k němu tedy někdy dojde? Británie patří do našich pěti top trhů. A brexit... Shodou okolností jsme zrovna dnes s kolegy řešili Británii a rozpočty na příští rok. Od britského referenda jsme měli už asi třikrát cvičení na téma „tento měsíc bude brexit“, řešili jsme předzásobením a další věci. Dělal jsem si legraci, že ještě dvakrát nebo třikrát to bude planý poplach a nás to ukolébá. Ale vážně. Určitě očekáváme krátkodobou nestabilitu, ale bude záviset na tom, jak bude brexit vypadat. V případě té nejtvrďší varianty by to samozřejmě krátkodobě znamenalo velký dopad. Ale dlouhodobě ne. Významnou část naší produkce vozíme mimo Evropskou unii, to také, takže si nemyslím, že by brexit měl mít dlouhodobě nějaký dramatický efekt.

* Když se vrátíme k domácímu trhu – Budvar je mezi českými pivaři zapsán jako sladké pivo, které nechutná každému. Byl to důvod, proč jste začali vařit Budvar 33? Chcete jím oslovit fanoušky plzeňského piva nebo hořčících ležáků obecně?

Snažíme se hrát silnější portfoliovou hru. Možná jste zaznamenal také pivo s názvem Společné z Budvaru, které vařil náš sládek Aleš Dvořák s Pavlem Paloušem z minipivovaru Cobolis. Na vánoční trh budeme uvádět další zajímavý počín s malými pivovary. Snažíme se s portfoliem pracovat tak, abychom zdůraznili řemeslo, náš tradiční způsob vaření, výběr ingrediencí. To jsou věci, které tento pivovar „dělají“. I spotřebitelé oceňují širší možnosti a další nová piva. Proto jdeme cestou rozšiřování portfolia, chceme ukázat, že Budvar se nerovná jedno prémiové pivo. Třiatřicítka byla taková první vlašťovka.

* Jaký měla tato novinka úspěch?

Jsme s ní velmi spokojeni, má větší úspěch, než jsme plánovali. Přestože byla letos jen v pár hospodách, je vidět, že tohle pivo má velmi zajímavý potenciál a je schopné si najít konzumenty. Dostáváme k němu od zákazníků velmi povzbuzující komentáře. Budeme ho rozvíjet i dál.

* Budvar moc není vidět v Praze. Jsou tu Kozlovny, Plzeňské restaurace, ale Budvar vlastní podniky nemá. Budete zkoušet prorazit v Praze i vlastními restauracemi?

Nevím, jestli to budou čistě značkové restaurace, je to také cesta. Ale Praha je samozřejmě důležitá a snažíme se. Upgradovali jsme náš pražský tým, abychom dosáhli toho, že bude v Praze více míst, kam si na Budvar zajít.

* Mluvil jste o pivu, které jste uvažili s malými pivovary. Jak idea spolupráce s minipivovary vznikla?

Řešili jsme, jakým způsobem rozšiřovat naše portfolio. Došli jsme k tomu, že to chceme dělat nejen vlastními inovacemi. Razíme filozofii, že Budvar je expert na ležáky. Zároveň ale cítíme, že spotřebitelé chtějí ochutnávat i jiné druhy piv, chtějí více experimentovat a to je přesně to, co malé pivovary umějí nabídnout. Než vyvíjet vlastní IPA, APA nebo kyseláče, nám přišlo lepší vydat se cestou spolupráce s minipivovary, které se na ně specializují a umějí je.

* Jak jste vybírali, s kým z těch téměř pěti stovek minipivovarů budete spolupracovat?

Vybírali jsme buď už ikoničtější pivovary, nebo experty v každém určitém odvětví. Když se bavíme o tom, kdo v Čechách dělá nejzajímavější pšeničné pivo, bude to Zvíkov. Pokud jde o americký pale ale, budeme se bavit o Permonu, skvělé kyseláče dělá zase Zichovec. Hledali jsme tak, abychom měli zajímavé portfolio a špičku v téměř každém pivním stylu.

* Jak spolupráce vypadá, vedle společné várky piva?

Úrovní spolupráce je víc. Ale ta úplně nejzákladnější je, že jsme tyto pivovary zařadili do našeho portfolia a nabízíme je našim zákazníkům.

* Takže pro ně děláte velkoobchod.

Celý obchod. Nejen distribuci, ale i naši obchodní zástupci jejich piva nabízejí v restauracích. To je z jejich pohledu určitě zajímavé, získají díky tomu sílu obchodu většího pivovaru. Je to zajímavé samozřejmě i pro zákazníky, protože získávají větší portfolio a navíc prověřené.

* Jak funguje spolupráce ekonomicky?

V podstatě formou velkoobchodu. My jejich pivo koupíme a s nějakou marží ho prodáváme dál.

* Zatím jste vybrali sedm minipivovarů. Je to konečné číslo, nebo se poohlížíte po dalších?

Pokud budeme spolupráci rozšiřovat, určitě ne nějak dramaticky. Cílem není mít v portfoliu 300 pivovarů. Vedeme konverzace s dalšími pivovary, ale hlavní je pro nás nabízet kvalitní pivo od každého stylu, a to od takových pivovarů, které to umějí. Vedle toho máme pravidlo, že ležáky bychom považovali za konkurenci, takže se zaměřujeme na „neležáky“. Nicméně zájemců z řad minipivovarů by určitě bylo víc.

* Jak jste se vlastně dostal k pivovarnictví?

Kariéru jsem začínal v marketingu a reklamě a pivo mi přišlo zajímavé v tom, že je to v Česku jeden z produktů, který má marketing, investuje se do něj. Navíc se mi líbilo, že se vyváží jako finální produkt, český výrobek od začátku do konce. Taky je zajímavý z emocionálního pohledu. O čem jiném, co stojí 10 nebo 15 korun, jsou lidé ochotní dlouze diskutovat? Pivo má hezkou emoci a příběh pivní kultury má i sociální aspekt. Je to jedna z nejzajímavějších kategorií, na kterých se dá marketingově pracovat.

* Pilsner Urquell byla vaše první štače v pivovarnictví?

Původně jsem pracoval v marketingu Staropramenu. Ten byl tenkrát součástí skupiny InBev, díky čemuž jsem získal i zahraniční zkušenosti. Potom jsem na chvíli od piva odešel, věnoval jsem se telekomunikacím. Ale když mě oslovila skupina SAB Miller, jestli se nechci vrátit k pivu a pracovat pro ně v Londýně, byla to extrémně zajímavá zkušenost. Od roku 2006 jsem dělal pivo, ale mimo Čechy, na mezinárodních trzích. Díky tomu jsem dostal zajímavou perspektivu, jak vnímají pivo v zahraničí, v jiných zemích, jak fungují jiné trhy.

* Jak se pivní trhy liší?

Třeba v Kanadě je nákupčím stát, který si od vás pivo přebere v přístavu a zbytek distribuce a prodeje dělá přes svoje obchody s alkoholem. Podobně funguje Švédsko. Británie je zajímavá tím, že tam fungují velké řetězce se stovkami restaurací, což vyžaduje také jiný přístup prodeje.

* Proč jste se vrátil do Česka? Bylo to kvůli Budvaru?

Rozhodovali jsme se s rodinou, jestli zůstat v cizině, nebo se vrátit do Čech. Byli jsme v zahraničí skoro devět let. Přestěhovali jsme se zpátky a v té době mě oslovila agentura, která organizovala výběrové řízení na ředitele Budvaru, jestli se nechci přihlásit. Tak jsem se přihlásil...

Stát se na Budvar dívá progresivně. Nejde mu jen o to, co může z pivovaru rychle dostat, ale i o to, aby se rozvíjel. Od začátku rozvojového programu jsme proinvestovali zhruba 1,5 miliardy korun. Dokončili jsme logistický areál, budeme spouštět novou lahvací linku a další investice nás čekají příští rok. Hřiště máme po sporech s americkým Budweiserem vykolíkováno. Teď jde o to, jak na nich budeme hrát svou hru. Petr Dvořák (43) vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Univerzitě Karlově. Od počátku kariéry se věnoval marketingu, jeho první „pivovarská“ štače byla skupina Pivovary Staropramen. Po intermezzu v oblasti telekomunikací se vrátil do pivovarského byznysu, tentokrát do Pilsner Urquell patřící tehdy do skupiny SABMiller, pro nějž pracoval v Londýně. Po návratu do Česka vyhrál v roce 2017 konkurz na ředitele Budvaru.

České pivo je v marketingu jedna z nejzajímavějších kategorií. O čem jiném, co stojí 15 korun, jsou lidé ochotní dlouze diskutovat?

Foto autor| – FOTO– PEPA DVOŘÁČEK

Foto popis| „Rozšiřujeme naši kapacitu z 1,5 na dva miliony hektolitrů ročně. Dřív jsme v některých letech nestíhali, od příštího roku už bude tento problém vyřešený,“ říká Petr Dvořák.

Foto popis| „Spotřebitelé oceňují naše nová piva. Proto jdeme cestou rozšiřování portfolia,“ říká šéf Budvaru Petr Dvořák.

Máme deset milionů akcionářů, říká šéf Budvaru, posledního národního podniku, Petr Dvořák

21.11.2019 iHNed.cz str. 00

Jan Němec

autor: Pepa Dvořáček Vedení Budějovického Budvaru převzal Petr Dvořák po dlouholetém řediteli Jiřím Bočkovi, který v čele tohoto posledního českého národního podniku působil od začátku 90. let.

Přestože Dvořák šéfuje Budvaru ani ne tři roky, jeho stopy už jsou v areálu pivovaru dobře patrné. Nový ředitel rozjel řadu investičních akcí za více než miliardu korun: firma postavilo nové logistické centrum, dokončuje novou lahvovnu a rozšiřuje také kapacity ležáčkových sklepů. Budvar pod jeho vedením navíc začal vařit i nová piva, kterými chce oslovit ty pivaře, jimž sladší budějovický ležák "nesedí".

Ostatně z hlediska marketingu považuje pivo za jednu z nejzajímavějších kategorií. "O čem jiném, co stojí 15 korun, jsou lidé ochotni dlouze diskutovat?" říká.

Budějovický Budvar je posledním národním podnikem a nabízí se otázka: Proč by měl stát provozovat pivovar?

Má to hlavně svoje historické a známkoprávně technické důvody. Já se na to ale dívám z jiného pohledu: ve chvíli, kdy už stát pivovar vlastní, si kladu otázku, jakým způsobem by ten pivovar měl fungovat.

A jak by měl fungovat?

Raději než o národním podniku hovořím o národním pivovaru. Budvar je pivovar, který de facto vlastní každý z nás, má 10 milionů akcionářů. A měl by plnit především dvě velké role. Zaprvé by měl pečovat a rozvíjet pivní kulturu v České republice. A zadruhé protože je Budvar velmi silně exportně orientovaný, měl by také dělat českému pivu dobré jméno ve světě. Jsem přesvědčený, že tuzemské pivo je chuťovým profilem nejzajímavější na světě. Naše pivní styly, ať už plzeňský, nebo budějovický, kopírují pivovary po celém světě. Ale když se podíváte, jaký je podíl českého piva ve světě, nehrajeme žádnou dominantní roli.

Stát se na Budvar dívá progresivně. Nejde mu jen o to, co může z pivovaru rychle dostat, ale i o to, aby se rozvíjel.

Jaký ten podíl je a jaký má podle vás české pivo potenciál?

Když jsem to naposledy počítal, došel jsem k tržnímu globálnímu podílu 0,2 procenta. Mělo by být cílem nás všech českých pivovarníků tyto pozice rozšířit. To se sice daří, export roste, ale prostor je výrazně větší. I kdybychom měli na globálním trhu jenom jedno procento, kdyby každé sté pivo na světě bylo české, nevyvážíme tři miliony hektolitřů, ale 15 milionů hektolitřů, což by mělo vliv na regionální pivovary, zaměstnanost, zemědělství.

Mluvil jste o tom, že Budvar má fakticky 10 milionů akcionářů. Co jim přináší? Jaký přínos má pivovar pro stát?

Má několik úrovní. Od toho, že spoluvytváří image českého piva a ostatně i státu, až po finanční stránku. Například na DPH a spotřební dani odvádíme velký balík peněz.

To byste odváděli ale i jako soukromá firma.

Ano, ale pak jsou tu ještě odvody ze zisků. Loni jsme do státního rozpočtu odvedli půl miliardy korun.

„Rozšiřujeme naši kapacitu z 1,5 na dva miliony hektolitřů ročně. Dřív jsme v některých letech nestíhali, od příštího roku už bude tento problém vyřešený,“ říká Petr Dvořák.

Foto: Pepa Dvořáček

Vláda v poslední době hledá každou korunu. Tlačí i na vás, abyste odváděli do rozpočtu co nejvíc?

Stát se na to dívá progresivním pohledem. Nedívá se tedy jen na to, co může z pivovaru krátkodobě dostat, ale i na to, aby se nezapomínalo investovat a pivovar rozvíjet.

Kdyby se stát rozhodl Budvar prodat, kolik by mohl dostat?

Obecně se na globálním trhu pivovary při fúzích a akvizicích oceňují zhruba násobky dosažené EBITDA - tuším někde 10-15násobek. Navíc v našem případě by do toho vstupovalo oceňování potenciálu značky. Nicméně to je nyní bezpředmětné, jak bylo několikrát deklarováno vládou, Budvar není na prodej.

Jak fungujete ve vztahu k ministerstvu zemědělství, pod něž spadáte?

Existuje řada formálních interakcí, které s ministerstvem máme. Pravidelně reportujeme dozorcí radě, která se schází jednou za čtyři až šest týdnů. Teď je to zrovna ještě intenzivnější, protože se řeší rozpočet a plány na příští rok. Reportujeme výsledky podniku, jak se pohybuje vůči plánu, jak se vyvíjí investiční aktivita,

jak se nám daří v jednotlivých odvětvích a tak dále. Na ministerstvo samozřejmě pravidelně posíláme měsíční výkazy, tak jako bychom je posílali každému vlastníkovi.

Je stát stejně přísný majitel jako akcionáři firmy?

Je jiný majitel. Pracoval jsem pro různé typy firem a různé vlastníky a každý má svá specifika. Když pracujete pro firmu, která je pod diktátem burzy, případně investorů a bankéřů, tak ta se víc dívá na poměrové ukazatele, které jsou důležité z hlediska burzy. Stát je přísnější v administrativních záležitostech, je mnohem formálnější. Je to jiný styl, kterému se musíte přizpůsobit. Ale jako v každé firmě o našem úspěchu nakonec stejně rozhodují naše produkty a jejich úspěch u spotřebitelů. A ti se nerozhodují podle toho, kdo koho vlastní.

Pro vás jako pivovar má nějakou výhodu, že vás vlastní stát? Pomáhá vám to třeba otevírat dveře v zahraničí?

Ministerstvo se ale snaží propagovat české zemědělství obecně, otevírat dveře českým firmám. Nemyslím si, že bychom jako národní podnik měli nějaké přednostní zacházení oproti jiným firmám. V přístupu na zahraniční trhy je spíš důležité, jaké má kdo v kterém regionu zastoupení. Když jste součástí globální firmy, má to tu výhodu, že ve většině zemí máte nějaké zastoupení, někoho místního, kdo trhu rozumí. Což je jiný přístup, než když s nadsázkou vystoupíte z letadla v cizí zemi a máte tam začít prodávat pivo.

Od začátku rozvojového programu jsme proinvestovali zhruba 1,5 miliardy korun. Dokončili jsme logistický areál, budeme spouštět novou lahvací linku a další investice nás čekají příští rok.

V jednom starším rozhovoru krátce po vašem příchodu do firmy jste říkal, že Budvar je spící Růženka s velkým potenciálem. Podařilo se vám ji probudit?

Máme mnohem větší inovační potenciál. Taky se snažíme pivovar polidštit a přiblížit lidem, aby byl sociálnější, přátelštější. Mně jako spotřebiteli, když jsem v Budvaru ještě nebyl, připadal trochu "nafoukaný", tvářil se, že snědl veškerou moudrost světa, ale byl relativně málo přístupný.

Když jsme si prohlíželi pivovar, je vidět, že investuje. O jakou částku od vašeho příchodu do čela podniku se jedná?

Od začátku rozvojového programu jsme proinvestovali zhruba 1,5 miliardy korun. A ještě nás nějaké investice čekají. Letos jsme dokončili logistický areál, tento měsíc bychom měli spouštět do zkušebního provozu novou lahvací linku, na začátku příštího roku otevřeme nové kvasné kapacity. Pak nás bude čekat ještě rozšíření varny.

Loni jste dosáhli stropu kapacity. Kam ji tyto investice zvednou?

Zvýší se ze současného 1,5 milionu hektolitrů zhruba na dva miliony. Ale jedna věc je kapacita pivovaru a druhá věc kapacita trhů. Směřujeme k tomu, že v Budvaru přestaneme používat slovo kapacita a začneme používat slova produktivita a trh. V roce 2017 jsme měli problém s kapacitami, to jsme krutě nestíhali. V roce 2018 jsme s oděrkami stíhali a letošní sezonu jsme zvládli bez problémů, byli jsme schopni dodávat a stali jsme se spolehlivějším partnerem pro zákazníky. Příští rok by už problémy s kapacitou měly být vyřešené úplně.

Loni jste dosáhli rekordních tržeb 2,55 miliardy korun. Překonáte je letos?

Jsme na dobré cestě, abychom je překonali.

Významná část produkce Budvaru jde na export. Když plánujete expanzi - bude zaměřená víc na domácí, nebo zahraniční trhy?

Obojí. Chceme dál ve světě posilovat pozice českého piva. Chceme posilovat značku Budvar na trzích, kde už jsme, a samozřejmě chceme hledat také nové trhy. Ty budou z větší části mimoevropské. Ale domácí trh je pro nás taky důležitý. Chceme být zajímavou alternativou v prémiovém segmentu, kterou Budvar historicky býval. Republika bývala rozdělena víceméně rovnoměrně mezi Budvar a Plzeňský Prazdroj, ale Budvar část pozic postupně poztrácel, už není tak silný, jak býval. To chceme měnit.

Hříště máme po sporech s americkým Budweiserem vykolíkováno. Teď jde o to, jak na nich budeme hrát svou hru.

Kde je Budvar nejsilnější exportně?

Jsme největší importovaná značka na německém trhu. Jsme největší česká značka v Rakousku, na ruském trhu, v Polsku, zajímavé pozice máme ve Velké Británii. Naopak výrazně ztrácíme ve Spojených státech, což je způsobeno spory s americkým Budweiserem - nesmíme tam používat svoji značku, takže vyvážíme pod značkou Czechvar. O to je to složitější. A taky jsme zatím slabší na asijských trzích.

Kolik loni činil export Budvaru?

Už loni jsme prorazili hranici milionu hektolitrů a letos máme našlápnuto nad 1,1 milionu.

V jakém stavu je vlastně váš spor s americkým Budweiserem? Když jsem si k tomu hledal informace, našel jsem nejčerstvější zprávu z roku 2016, kdy jste vyhráli spor v Portugalsku.

Dvě tři dekády po roce 1989 byly věnovány tomu, jakým způsobem vykolíkovat svět, a tomu byla podřízena ze strany Budvaru i komerční a marketingová strategie. Cílem bylo ubránit značku na zásadních trzích. Většina sporů je dnes už ale u konce. Teď jde o to, jak dál rozšiřovat nebo udržovat pozice. Například posíláme dopisy, když vidíme, že někteří importéři zapomenou a snaží se nám na naše trhy importovat americký Budweiser.

Čili dnes už máte každý své hřiště, které si jen bráníte?

Především rozvíjíme. Hřiště už jsou vykolíkována a teď se to přesouvá do toho, jak my na těchto hřištích budeme hrát svoji hru a rozvíjet značku Budvar.

„Spotřebitelé oceňují naše nová piva. Proto jdeme cestou rozšiřování portfolia,“ říká šéf Budvaru Petr Dvořák.

Foto: Pepa Dvořáček

Pod jakými značkami exportujete?

Dnes používáme tři druhy značek. Tam, kde máme právo používat název Budweiser, používáme Budweiser Budvar, tam, kde ne, používáme Budějovický Budvar. Na některých trzích nemůžeme používat spojení Bud, takže vyvážíme pod značkou Czechvar.

Mluvil jste o Británii jako o významném trhu. Co by pro vás znamenal brexit, pokud k němu tedy někdy dojde?

Británie patří do našich pěti top trhů. A brexit... Shodou okolností jsme zrovna dnes s kolegy řešili Británii a rozpočty na příští rok. Od britského referenda jsme měli už asi třikrát cvičení na téma "tento měsíc bude brexit", řešili jsme předzásobením a další věci. Dělal jsem si legraci, že ještě dvakrát nebo třikrát to bude planý poplach a nás to ukolébá. Ale vážně. Určitě očekáváme krátkodobou nestabilitu, ale bude záviset na tom, jak bude brexit vypadat. V případě té nejtvrďší varianty by to samozřejmě krátkodobě znamenalo velký dopad. Ale dlouhodobě ne. Významnou část naší produkce vozíme mimo Evropskou unii, umíme to také, takže si nemyslím, že by brexit měl mít dlouhodobě nějaký dramatický efekt.

Když se vrátíme k domácímu trhu - Budvar je mezi českými pivaři zapsán jako sladké pivo, které nechutná každému. Byl to důvod, proč jste začali vařit Budvar 33? Chcete jím oslovit fanoušky pilsenského piva nebo hořčích ležáků obecně?

Snažíme se hrát silnější portfoliovou hru. Možná jste zaznamenal také pivo s názvem Společné z Budvaru, které vařil náš sládek Aleš Dvořák s Pavlem Paloušem z minipivovaru Cobolis. Na vánoční trh budeme uvádět další zajímavý počín s malými pivovary. Snažíme se s portfoliem pracovat tak, abychom zdůraznili řemeslo, náš tradiční způsob vaření, výběr ingrediencí. To jsou věci, které tento pivovar "dělají". I spotřebitelé oceňují širší možnosti a další nová piva. Proto jdeme cestou rozšiřování portfolia, chceme ukázat, že Budvar se nerovná jedno prémiové pivo. Třiatřicítka byla taková první vlašťovka.

Jaký měla tato novinka úspěch?

Jsme s ní velmi spokojeni, má větší úspěch, než jsme plánovali. Přestože byla letos jen v pár hospodách, je vidět, že tohle pivo má velmi zajímavý potenciál a je schopné si najít konzumenty. Dostáváme k němu od zákazníků velmi povzbuzující komentáře. Budeme ho rozvíjet i dál.

Petr Dvořák (43)

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Univerzitě Karlově. Od počátku kariéry se věnoval marketingu, jeho první "pivovarská" štače byla skupina Pivovary Staropramen. Po intermezzu v oblasti telekomunikací se vrátil do pivovarského byznysu, tentokrát do Pilsner Urquell patřící tehdy do skupiny SABMiller, pro nějž pracoval v Londýně. Po návratu do Česka vyhrál v roce 2017 konkurz na ředitele Budvaru.

Budvar moc není vidět v Praze. Jsou tu Kozlovny, Pilsenské restaurace, ale Budvar vlastní podniky nemá. Budete zkoušet prorazit v Praze i vlastními restauracemi?

Nevím, jestli to budou čistě značkové restaurace, je to také cesta. Ale Praha je samozřejmě důležitá a snažíme se. Upgradovali jsme náš pražský tým, abychom dosáhli toho, že bude v Praze více míst, kam si na Budvar zajít.

Mluvil jste o pivu, které jste uvařili s malými pivovary. Jak idea spolupráce s minipivovary vznikla?

Řešili jsme, jakým způsobem rozšiřovat naše portfolio. Došli jsme k tomu, že to chceme dělat nejen vlastními inovacemi. Razíme filozofii, že Budvar je expert na ležáky. Zároveň ale cítíme, že spotřebitelé chtějí ochutnávat i jiné druhy piv, chtějí více experimentovat a to je přesně to, co malé pivovary umějí nabídnout. Než vyvíjet vlastní IPA, APA nebo kyseláče, nám přišlo lepší vydat se cestou spolupráce s minipivovary, které se na ně specializují a umějí je.

Jak jste vybírali, s kým z těch téměř pěti stovek minipivovarů budete spolupracovat?

Vybírali jsme buď už ikoničtější pivovary, nebo experty v každém určitém odvětví. Když se bavíme o tom, kdo v Čechách dělá nejzajímavější pšeničné pivo, bude to Zvíkov. Pokud jde o american pale ale, budeme se bavit o Permonu, skvělé kyseláče dělá zase Zichovec. Hledali jsme tak, abychom měli zajímavé portfolio a špičku v téměř každém pivním stylu.

Jak spolupráce vypadá, vedle společné várky piva?

Úrovní spolupráce je víc. Ale ta úplně nejzákladnější je, že jsme tyto pivovary zařadili do našeho portfolio a nabízíme je našim zákazníkům.

Takže pro ně děláte velkoobchod.

Celý obchod. Nejen distribuci, ale i naši obchodní zástupci jejich piva nabízejí v restauracích. To je z jejich pohledu určitě zajímavé, získají díky tomu sílu obchodu většího pivovaru. Je to zajímavé samozřejmě i pro zákazníky, protože získávají větší portfolio a navíc prověřené.

České pivo je v marketingu jedna z nejzajímavějších kategorií. O čem jiném, co stojí 15 korun, jsou lidé ochotní dlouze diskutovat?

Jak funguje spolupráce ekonomicky?

V podstatě formou velkoobchodu. My jejich pivo koupíme a s nějakou marží ho prodáváme dál.

Zatím jste vybrali sedm minipivovarů. Je to konečné číslo, nebo se poohlížíte po dalších?

Pokud budeme spolupráci rozšiřovat, určitě ne nějak dramaticky. Cílem není mít v portfolio 300 pivovarů. Vedeme konverzace s dalšími pivovary, ale hlavní je pro nás nabízet kvalitní pivo od každého stylu, a to od takových pivovarů, které to umějí. Vedle toho máme pravidlo, že ležáky bychom považovali za konkurenci, takže se zaměřujeme na "neležáky". Nicméně zájemců z řad minipivovarů by určitě bylo víc.

Jak jste se vlastně dostal k pivovarnictví?

Kariéru jsem začínal v marketingu a reklamě a pivo mi přišlo zajímavé v tom, že je to v Česku jeden z produktů, který má marketing, investuje se do něj. Navíc se mi líbilo, že se vyváží jako finální produkt, český výrobek od začátku do konce. Taky je zajímavý z emocionálního pohledu. O čem jiném, co stojí 10 nebo 15 korun, jsou lidé ochotní dlouze diskutovat? Pivo má hezkou emoci a příběh pivní kultury má i sociální aspekt. Je to jedna z nejzajímavějších kategorií, na kterých se dá marketingově pracovat.

Pilsner Urquell byla vaše první štace v pivovarnictví?

Původně jsem pracoval v marketingu Staropramenu. Ten byl tenkrát součástí skupiny InBev, díky čemuž jsem získal i zahraniční zkušenosti. Potom jsem na chvíli od piva odešel, věnoval jsem se telekomunikacím. Ale když mě oslovila skupina SAB Miller, jestli se nechci vrátit k pivu a pracovat pro ně v Londýně, byla to extrémně zajímavá zkušenost. Od roku 2006 jsem dělal pivo, ale mimo Čechy, na mezinárodních trzích. Díky tomu jsem dostal zajímavou perspektivu, jak vnímají pivo v zahraničí, v jiných zemích, jak fungují jiné trhy.

Jak se pivní trhy liší?

Třeba v Kanadě je nákupčím stát, který si od vás pivo přebere v přístavu a zbytek distribuce a prodeje dělá přes svoje obchody s alkoholem. Podobně funguje Švédsko. Británie je zajímavá tím, že tam fungují velké řetězce se stovkami restaurací, což vyžaduje také jiný přístup prodeje.

Proč jste se vrátil do Česka? Bylo to kvůli Budvaru?

Rozhodovali jsme se s rodinou, jestli zůstat v cizině, nebo se vrátit do Čech. Byli jsme v zahraničí skoro devět let. Přestěhovali jsme se zpátky a v té době mě oslovila agentura, která organizovala výběrové řízení na ředitele Budvaru, jestli se nechci přihlásit. Tak jsem se přihlásil...

Šéf Budvaru Petr Dvořák

URL| <https://ekonom.ihned.cz/c1-66680850-pod-tlakem-deseti-milionu-akcionaru>

Pod tlakem deseti milionů akcionářů

21.11.2019 ekonom.cz str. 00

Jan Němec

Vedení Budějovického Budvaru převzal Petr Dvořák po dlouholetém řediteli Jiřím Bočkovi, který v čele tohoto posledního českého národního podniku působil od začátku 90. let. Přestože Dvořák šéfuje Budvaru ani ne tři roky, jeho stopy už jsou v areálu pivovaru dobře patrné. Nový ředitel rozjel řadu investičních akcí za více než miliardu korun: firma postavilo nové logistické centrum, dokončuje novou lahovnu a rozšiřuje také kapacity ležáckých sklepů. Budvar pod jeho vedením navíc začal vařit i nová piva, kterými chce oslovit ty pivaře, jimž sladší budějovický ležák "nesedí".

Ostatně z hlediska marketingu považuje pivo za jednu z nejzajímavějších kategorií. "O čem jiném, co stojí 15 korun, jsou lidé ochotni dlouze diskutovat?" říká.

Budějovický Budvar je posledním národním podnikem a nabízí se otázka: Proč by měl stát provozovat pivovar?

Má to hlavně svoje historické a známkoprávně technické důvody. Já se na to ale dívám z jiného pohledu: ve chvíli, kdy už stát pivovar vlastní, si kladu otázku, jakým způsobem by ten pivovar měl fungovat.

A jak by měl fungovat?

Raději než o národním podniku hovořím o národním pivovaru. Budvar je pivovar, který de facto vlastní každý z nás, má 10 milionů akcionářů. A měl by plnit především dvě velké role. Zaprvé by měl pečovat a rozvíjet pivní kulturu v České republice. A zadruhé protože je Budvar velmi silně exportně orientovaný, měl by také dělat českému pivu dobré jméno ve světě. Jsem přesvědčený, že tuzemské pivo je chuťovým profilem nejzajímavější na světě. Naše pivní styly, ať už plzeňský, nebo budějovický, kopírují pivovary po celém světě. Ale když se podíváte, jaký je podíl českého piva ve světě, nehrajeme žádnou dominantní roli.

Stát se na Budvar dívá progresivně. Nejde mu jen o to, co může z pivovaru rychle dostat, ale i o to, aby se rozvíjel.

Jaký ten podíl je a jaký má podle vás české pivo potenciál?

Když jsem to naposledy počítal, došel jsem k tržnímu globálnímu podílu 0,2 procenta. Mělo by být cílem nás všech českých pivovarníků tyto pozice rozšířit. To se sice daří, export roste, ale prostor je výrazně větší. I kdybychom měli na globálním trhu jenom jedno procento, kdyby každé sté pivo na světě bylo české, nevyvážíme tři miliony hektolitřů, ale 15 milionů hektolitřů, což by mělo vliv na regionální pivovary, zaměstnanost, zemědělství.

Mluvil jste o tom, že Budvar má fakticky 10 milionů akcionářů. Co jim přináší? Jaký přínos má pivovar pro stát?

Má několik úrovní. Od toho, že spoluvytváří image českého piva a ostatně i státu, až po finanční stránku. Například na DPH a spotřební dani odvádíme velký balík peněz.

To byste odváděli ale i jako soukromá firma.

Ano, ale pak jsou tu ještě odvody ze zisků. Loni jsme do státního rozpočtu odvedli půl miliardy korun.

Vláda v poslední době hledá každou korunu. Tlačí i na vás, abyste odváděli do rozpočtu co nejvíc?

Stát se na to dívá progresivním pohledem. Nedívá se tedy jen na to, co může z pivovaru krátkodobě dostat, ale i na to, aby se nezapomínalo investovat a pivovar rozvíjet.

Kdyby se stát rozhodl Budvar prodat, kolik by mohl dostat?

Obecně se na globálním trhu pivovary při fúzích a akvizicích oceňují zhruba násobky dosažené EBITDA - tuším někde 10-15násobek. Navíc v našem případě by do toho vstupovalo oceňování potenciálu značky. Nicméně to je nyní bezpředmětné, jak bylo několikrát deklarováno vládou, Budvar není na prodej.

Jak fungujete ve vztahu k ministerstvu zemědělství, pod něž spadáte?

Existuje řada formálních interakcí, které s ministerstvem máme. Pravidelně reportujeme dozorčí radě, která se schází jednou za čtyři až šest týdnů. Teď je to zrovna ještě intenzivnější, protože se řeší rozpočet a plány na příští rok. Reportujeme výsledky podniku, jak se pohybujeme vůči plánu, jak se vyvíjí investiční aktivita, jak se nám daří v jednotlivých odvětvích a tak dále. Na ministerstvo samozřejmě pravidelně posíláme měsíční výkazy, tak jako bychom je posílali každému vlastníkovi.

Je stát stejně přísný majitel jako akcionáři firmy?

Je jiný majitel. Pracoval jsem pro různé typy firem a různé vlastníky a každý má svá specifika. Když pracujete pro firmu, která je pod diktátem burzy, případně investorů a bankéřů, tak ta se víc dívá na poměrové ukazatele, které jsou důležité z hlediska burzy. Stát je přísnější v administrativních záležitostech, je mnohem formálnější. Je to jiný styl, kterému se musíte přizpůsobit. Ale jako v každé firmě o našem úspěchu nakonec stejně rozhodují naše produkty a jejich úspěch u spotřebitelů. A ti se nerozhodují podle toho, kdo koho vlastní.

Pro vás jako pivovar má nějakou výhodu, že vás vlastní stát? Pomáhá vám to třeba otevírat dveře v zahraničí?

Ministerstvo se ale snaží propagovat české zemědělství obecně, otevírat dveře českým firmám. Nemyslím si, že bychom jako národní podnik měli nějaké přednostní zacházení oproti jiným firmám. V přístupu na zahraniční trhy je spíš důležité, jaké má kdo v kterém regionu zastoupení. Když jste součástí globální firmy, má to tu výhodu, že ve většině zemí máte nějaké zastoupení, někoho místního, kdo trhu rozumí. Což je jiný přístup, než když s nadsázkou vystoupíte z letadla v cizí zemi a máte tam začít prodávat pivo.

Od začátku rozvojového programu jsme proinvestovali zhruba 1,5 miliardy korun. Dokončili jsme logistický areál, budeme spouštět novou lahvací linku a další investice nás čekají příští rok.

V jednom starším rozhovoru krátce po vašem příchodu do firmy jste říkal, že Budvar je spící Růženka s velkým potenciálem. Podařilo se vám ji probudit?

Máme mnohem větší inovační potenciál. Taky se snažíme pivovar polidštit a přiblížit lidem, aby byl sociálnější, přátelštější. Mně jako spotřebiteli, když jsem v Budvaru ještě nebyl, připadal trochu "nafoukaný", tvářil se, že snědl veškerou moudrost světa, ale byl relativně málo přístupný.

Když jsme si prohlíželi pivovar, je vidět, že investuje. O jakou částku od vašeho příchodu do čela podniku se jedná?

Od začátku rozvojového programu jsme proinvestovali zhruba 1,5 miliardy korun. A ještě nás nějaké investice čekají. Letos jsme dokončili logistický areál, tento měsíc bychom měli spouštět do zkušebního provozu novou lahvací linku, na začátku příštího roku otevřeme nové kvasné kapacity. Pak nás bude čekat ještě rozšíření varny.

Loni jste dosáhli stropu kapacity. Kam ji tyto investice zvednou?

Zvýší se ze současného 1,5 milionu hektolitrů zhruba na dva miliony. Ale jedna věc je kapacita pivovaru a druhá věc kapacita trhů. Směřujeme k tomu, že v Budvaru přestaneme používat slovo kapacita a začneme používat slova produktivita a trh. V roce 2017 jsme měli problém s kapacitami, to jsme krutě nestíhali. V roce 2018 jsme s oděrkami stíhali a letošní sezonu jsme zvládli bez problémů, byli jsme schopni dodávat a stali jsme se spolehlivějším partnerem pro zákazníky. Příští rok by už problémy s kapacitou měly být vyřešené úplně.

Loni jste dosáhli rekordních tržeb 2,55 miliardy korun. Překonáte je letos?

Jsmo na dobré cestě, abychom je překonali.

Významná část produkce Budvaru jde na export. Když plánujete expanzi - bude zaměřená víc na domácí, nebo zahraniční trhy?

Obojí. Chceme dál ve světě posilovat pozice českého piva. Chceme posilovat značku Budvar na trzích, kde už jsme, a samozřejmě chceme hledat také nové trhy. Ty budou z větší části mimoevropské. Ale domácí trh je pro nás taky důležitý. Chceme být zajímavou alternativou v prémiovém segmentu, kterou Budvar historicky býval. Republika bývala rozdělena víceméně rovnoměrně mezi Budvar a Plzeňský Prazdroj, ale Budvar část pozic postupně poztrácel, už není tak silný, jak býval. To chceme měnit.

Hřiště máme po sporech s americkým Budweiserem vykolíkována. Teď jde o to, jak na nich budeme hrát svou hru.

Kde je Budvar nejsilnější exportně?

Jsme největší importovaná značka na německém trhu. Jsme největší česká značka v Rakousku, na ruském trhu, v Polsku, zajímavé pozice máme ve Velké Británii. Naopak výrazně ztrácíme ve Spojených státech, což je způsobeno spory s americkým Budweiserem - nesmíme tam používat svoji značku, takže vyvážíme pod značkou Czechvar. O to je to složitější. A taky jsme zatím slabší na asijských trzích.

Kolik loni činil export Budvaru?

Už loni jsme prorazili hranici milionu hektolitřů a letos máme našlápnuto nad 1,1 milionu.

V jakém stavu je vlastně váš spor s americkým Budweiserem? Když jsem si k tomu hledal informace, našel jsem nejčerstvější zprávu z roku 2016, kdy jste vyhráli spor v Portugalsku.

Dvě tři dekády po roce 1989 byly věnovány tomu, jakým způsobem vykolíkovat svět, a tomu byla podřízena ze strany Budvaru i komerční a marketingová strategie. Cílem bylo ubránit značku na zásadních trzích. Většina sporů je dnes už ale u konce. Teď jde o to, jak dál rozšiřovat nebo udržovat pozice. Například posíláme dopisy, když vidíme, že někteří importéři zapomenou a snaží se nám na naše trhy importovat americký Budweiser.

Čili dnes už máte každý své hřiště, které si jen bráníte?

Především rozvíjíme. Hřiště už jsou vykolíkována a teď se to přesouvá do toho, jak my na těchto hřištích budeme hrát svoji hru a rozvíjet značku Budvar.

Pod jakými značkami exportujete?

Dnes používáme tři druhy značek. Tam, kde máme právo používat název Budweiser, používáme Budweiser Budvar, tam, kde ne, používáme Budějovický Budvar. Na některých trzích nemůžeme používat spojení Bud, takže vyvážíme pod značkou Czechvar.

Mluvil jste o Británii jako o významném trhu. Co by pro vás znamenal brexit, pokud k němu tedy někdy dojde?

Británie patří do našich pěti top trhů. A brexit... Shodou okolností jsme zrovna dnes s kolegy řešili Británii a rozpočty na příští rok. Od britského referenda jsme měli už asi třikrát cvičení na téma "tento měsíc bude brexit", řešili jsme předzásobením a další věci. Dělal jsem si legraci, že ještě dvakrát nebo třikrát to bude planý poplach a nás to ukolébá. Ale vážně. Určitě očekáváme krátkodobou nestabilitu, ale bude záviset na tom, jak bude brexit vypadat. V případě té nejtvrďší varianty by to samozřejmě krátkodobě znamenalo velký dopad. Ale dlouhodobě ne. Významnou část naší produkce vozíme mimo Evropskou unii, umíme to také, takže si nemyslím, že by brexit měl mít dlouhodobě nějaký dramatický efekt.

Když se vrátíme k domácímu trhu - Budvar je mezi českými pivaři zapsán jako sladké pivo, které nechutná každému. Byl to důvod, proč jste začali vařit Budvar 33? Chcete jím oslovit fanoušky plzeňského piva nebo hořčích ležáků obecně?

Snažíme se hrát silnější portfoliovou hru. Možná jste zaznamenal také pivo s názvem Společné z Budvaru, které vařil náš sládek Aleš Dvořák s Pavlem Paloušem z minipivovaru Cobolis. Na vánoční trh budeme uvádět další zajímavý počín s malými pivovary. Snažíme se s portfoliem pracovat tak, abychom zdůraznili řemeslo, náš tradiční způsob vaření, výběr ingrediencí. To jsou věci, které tento pivovar "dělají". I spotřebitelé oceňují širší možnosti a další nová piva. Proto jdeme cestou rozšiřování portfolia, chceme ukázat, že Budvar se nerovná jedno prémiové pivo. Třiatřicítka byla taková první vlašťovka.

Jaký měla tato novinka úspěch?

Jsme s ní velmi spokojeni, má větší úspěch, než jsme plánovali. Přestože byla letos jen v pár hospodách, je vidět, že tohle pivo má velmi zajímavý potenciál a je schopné si najít konzumenty. Dostáváme k němu od zákazníků velmi povzbuzující komentáře. Budeme ho rozvíjet i dál.

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Univerzitě Karlově. Od počátku kariéry se věnoval marketingu, jeho první "pivovarská" štače byla skupina Pivovary Staropramen. Po intermezzu v oblasti telekomunikací se vrátil do pivovarského byznysu, tentokrát do Pilsner Urquell patřící tehdy do skupiny SABMiller, pro nějž pracoval v Londýně. Po návratu do Česka vyhrál v roce 2017 konkurz na ředitele Budvaru.

Budvar moc není vidět v Praze. Jsou tu Kozlovny, Plzeňské restaurace, ale Budvar vlastní podniky nemá. Budete zkoušet prorazit v Praze i vlastními restauracemi?

Nevím, jestli to budou čistě značkové restaurace, je to také cesta. Ale Praha je samozřejmě důležitá a snažíme se. Upgradovali jsme náš pražský tým, abychom dosáhli toho, že bude v Praze více míst, kam si na Budvar zajít.

Mluvil jste o pivu, které jste uvažili s malými pivovary. Jak idea spolupráce s minipivovary vznikla?

Řešili jsme, jakým způsobem rozšiřovat naše portfolio. Došli jsme k tomu, že to chceme dělat nejen vlastními inovacemi. Razíme filozofii, že Budvar je expert na ležáky. Zároveň ale cítíme, že spotřebitelé chtějí ochutnávat i jiné druhy pív, chtějí více experimentovat a to je přesně to, co malé pivovary umějí nabídnout. Než vyvíjet vlastní IPA, APA nebo kyseláče, nám přišlo lepší vydat se cestou spolupráce s minipivovary, které se na ně specializují a umějí je.

Jak jste vybírali, s kým z těch téměř pěti stovek minipivovarů budete spolupracovat?

Vybírali jsme buď už ikoničtější pivovary, nebo experty v každém určitém odvětví. Když se bavíme o tom, kdo v Čechách dělá nejzajímavější pšeničné pivo, bude to Zvíkov. Pokud jde o americký pale ale, budeme se bavit o Permonu, skvělé kyseláče dělá zase Zichovec. Hledali jsme tak, abychom měli zajímavé portfolio a špičku v téměř každém pivním stylu.

Jak spolupráce vypadá, vedle společné várky piva?

Úrovní spolupráce je víc. Ale ta úplně nejzákladnější je, že jsme tyto pivovary zařadili do našeho portfolia a nabízíme je našim zákazníkům.

Takže pro ně děláte velkoobchod.

Celý obchod. Nejen distribuci, ale i naši obchodní zástupci jejich piva nabízejí v restauracích. To je z jejich pohledu určitě zajímavé, získají díky tomu sílu obchodu většího pivovaru. Je to zajímavé samozřejmě i pro zákazníky, protože získávají větší portfolio a navíc prověřené.

České pivo je v marketingu jedna z nejzajímavějších kategorií. O čem jiném, co stojí 15 korun, jsou lidé ochotní dlouze diskutovat?

Jak funguje spolupráce ekonomicky?

V podstatě formou velkoobchodu. My jejich pivo koupíme a s nějakou marží ho prodáváme dál.

Zatím jste vybrali sedm minipivovarů. Je to konečné číslo, nebo se poohlížíte po dalších?

Pokud budeme spolupráci rozšiřovat, určitě ne nějak dramaticky. Cílem není mít v portfoliu 300 pivovarů. Vedeme konverzace s dalšími pivovary, ale hlavní je pro nás nabízet kvalitní pivo od každého stylu, a to od takových pivovarů, které to umějí. Vedle toho máme pravidlo, že ležáky bychom považovali za konkurenci, takže se zaměříme na "neležáky". Nicméně zájemců z řad minipivovarů by určitě bylo víc.

Jak jste se vlastně dostal k pivovarnictví?

Kariéru jsem začínal v marketingu a reklamě a pivo mi přišlo zajímavé v tom, že je to v Česku jeden z produktů, který má marketing, investuje se do něj. Navíc se mi líbilo, že se vyváží jako finální produkt, český výrobek od začátku do konce. Taky je zajímavý z emocionálního pohledu. O čem jiném, co stojí 10 nebo 15 korun, jsou lidé ochotní dlouze diskutovat? Pivo má hezkou emoci a příběh pivní kultury má i sociální aspekt. Je to jedna z nejzajímavějších kategorií, na kterých se dá marketingově pracovat.

Pilsner Urquell byla vaše první štace v pivovarnictví?

Původně jsem pracoval v marketingu Staropramenu. Ten byl tenkrát součástí skupiny InBev, díky čemuž jsem získal i zahraniční zkušenosti. Potom jsem na chvíli od piva odešel, věnoval jsem se telekomunikacím. Ale když mě oslovila skupina SAB Miller, jestli se nechci vrátit k pivu a pracovat pro ně v Londýně, byla to extrémně zajímavá zkušenost. Od roku 2006 jsem dělal pivo, ale mimo Čechy, na mezinárodních trzích. Díky tomu jsem dostal zajímavou perspektivu, jak vnímají pivo v zahraničí, v jiných zemích, jak fungují jiné trhy.

Jak se pivní trhy liší?

Třeba v Kanadě je nákupčím stát, který si od vás pivo přebere v přístavu a zbytek distribuce a prodeje dělá přes svoje obchody s alkoholem. Podobně funguje Švédsko. Británie je zajímavá tím, že tam fungují velké řetězce se stovkami restaurací, což vyžaduje také jiný přístup prodeje.

Proč jste se vrátil do Česka? Bylo to kvůli Budvaru?

Rozhodovali jsme se s rodinou, jestli zůstat v cizině, nebo se vrátit do Čech. Byli jsme v zahraničí skoro devět let. Přestěhovali jsme se zpátky a v té době mě oslovila agentura, která organizovala výběrové řízení na ředitele Budvaru, jestli se nechci přihlásit. Tak jsem se přihlásil...

URL| <http://EKONOM.IHNED.CZ/c1-66680850-pod-tlakem-deseti-milionu-akcionaru>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

modernirizeni.iHNed.cz

BUDEME VYSÍLAT ŽIVĚ od 19 hodin: Slavnostního předávání ocenění Lúč z tmy

22.11.2019 romea.cz str. 00 zahraniční
ryz

Přímý přenos slavnostního předávání ocenění Lúč z tmy, které každoročně udělují romské organizace a nezávislé osobnosti těm, kteří se dlouhodobě zasazují o zlepšení postavení Romů v různých oblastech života

nebo se významným způsobem podílejí na budování mostů mezi Romy a většinovou společností. Záštitu nad 2. ročníkem ocenění Lúč z tmy převzala slovenská prezidentka Zuzana Čaputová. Přenos z bratislavského Caffè Berinka odvysílá ROMEA TV od 19 hodin.

Akci pořádá občanské sdružení eduRoma - Roma education project spolu s Ústavem romologických studií **Fakulty sociálních věd** a zdravotnictví Univerzity Konstantina Filozofa v Nitře.

URL| <http://www.romea.cz/cz/zpravodajstvi/zahranicni/budeme-vysilat-zive-od-19-hodin-slavnostniho-predavani-oceneni-luc-z-tmy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

romea.cz

Maličký ostrovní stát Tuvalu odmítl nabídku čínských firem, že mu postaví náhradní umělé ostrovy

22.11.2019 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Vladimír KROC, moderátor

Maličký ostrovní stát Tuvalu, kterému kvůli stoupající hladině Tichého oceánu hrozí zatopení odmítl nabídku čínských firem, že mu postaví náhradní umělé ostrovy. Podle tamního ministra zahraničí Simona Coveneyho se totiž Čína tímto způsobem snaží v oblasti Oceánie snížit vliv Tchajwanu. U telefonu je politický geograf Univerzity Karlovy Michal Romancov, dobrý den.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Tuvalu má kromě Vatikánu nejmenší počet obyvatel ze všech nezávislých států na světě a leží ve velice odlehle oblasti jižního Pacifiku. Proč by se u něho měla zajímat právě Čína?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak vedle toho co už bylo naznačeno to znamená soupeření s Tchaj wanem je třeba si uvědomit, že tyhle ty z našeho pohledu odlehle státy disponují potenciálně obrovským bohatstvím díky nástroji, který mezinárodní společenství přijalo v osmdesátých letech, a to je nový režim fungování námořního práva. V důsledku tohoto režimu každý stát, který má přístup ke světovému oceánu má právo vlastně na zábor, ekonomický zábor území sahající až 200 námořních mil, což je zhruba nějakých 370 km toho světového oceánu, což v případě takových zemí, jako je on v podstatě znamená, že můžete kolem těch ostrovů opsat kružnici o poloměru 200 námořních mil, že tam se najednou jedná v některých případech až o milionové, nebo ovšem o miliony kilometrů čtverečních rozlohy exkluzivní ekonomické zóny, což má obrovský význam pro rybolov, případně další ekonomické činnosti.

Vladimír KROC, moderátor

Kam tedy už pokročily snahy Číny posílit svůj vliv v oblasti oceánie nebo vůbec Pacifiku?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak Čína momentálně můžeme sledovat její diplomatickou, řekněme, ekonomickou, případně vojensko-politickou aktivitu úplně všude ve světě, včetně tedy Pacifiku. Vedle rybolovu, což je pro Čínu samozřejmě důležitý zdroj jaksi potravin. Je třeba zmínit to, že některé tyhle ty odlehlé ostrovy v Pacifiku mají obrovský význam pro výzkum vesmíru, protože odtamtud jsou udržována spojení přes satelity, případně s posádkami na oběžných drahách. Odtamtud se potom jaksi koordinují některé záležitosti právě při vypouštění raket a Čína jakožto velmoc, která se chce plnohodnotně bydlet v dvacátém století etablovat tak má třeba zájem i na tomhle tom fenoménu.

Vladimír KROC, moderátor

No a naopak, jaký vliv má v této oblasti Tchaj-Wan?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tchaj-Wan se snaží vlastně kompenzovat všemožně v poslední době nepříliš úspěšně právě vliv Číny, střední Amerika, Karibik, a právě Pacifik. Tamější malé státy jsou vlastně momentálně těmi posledními místami zemí, které udržují diplomatické styky s Tchaj-wanem a nikoliv kontinentální Čínou. Zatím se Tchajwanců příliš, nebo v posledních letech se Tchajwancům příliš nedaří tak uvidíme, jestli se ten trend podaří nějakým způsobem zvrátit.

Vladimír KROC, moderátor

A co by stavba umělých ostrovů, jak to Tuvalu nabídli čínské firmy obnášel?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Čína by si chtěla nebo chtěla Tuvalu, jaksi zavázat, respektive připoutat k ho sobě. Víme, že v případě některých zemí typickým příkladem je ŠiLanka se tak stalo prostřednictvím té takzvané dluhové pasti, když se ukázalo, že na první pohled výhodné čínské půjčky a úvěry nakonec ŠiLanka není schopná jaksi splácet a výměnou za to tedy Čína začíná na ostrově realizovat některé další svoje kroky, tak to je to jedno riziko. Druhé riziko potom, že je otázkou nakolik by mi ty umělé ostrovy zásadně řešili situaci, ve které se tento stát může ocitnout, protože asi nikdo není schopen garantovat, že by nakonec bylo funkční řešení. Čili Čína sice má zkušenost s výstavbou umělých ostrovů, řekněme i o jihočínském moři, ale ten otevřený Pacifik asi přece jenom představuje trošičku jaksi jiné prostředí.

Vladimír KROC, moderátor

A jenom krátce, jak je pravděpodobné, že ostrovy státu Tuvalu skutečně skončí pod vodou?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na to nejsem kompetentní, abych odpovídal. To by byla z mé strany čistá spekulace. To se budete spíše zeptat nějakých oceánologů nebo klimatologů.

Vladimír KROC, moderátor

Dobře, politický geograf z Univerzity Karlovy Michal Romancov. Děkuju, na shledanou.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Praha je podle průzkumu 13. nejlepší místo pro život - Brno se propadlo na 56. místo

22.11.2019 Prima str. 14 18:55 Velké zprávy

Gabriela LAŠKOVÁ, moderátorka

Praha je podle nového průzkumu společnosti D&L Partners třináctým nejlepším městem pro život.

Matěj MISAŘ, moderátor

Nechala za sebou například Londýn, Paříž, New York nebo Brno, které skončilo na padesátém osmém místě. Na poslední příčce ze 113 hodnocených skončila egyptská Káhira.

Gabriela LAŠKOVÁ, moderátorka

Česká metropole uspěla mimo jiné díky bezpečnosti a kvalitní zdravotní péči.

Jakub NAKLÁDAL, redaktor

Nová studie hodnotila napříč světovými městy přístup ke vzdělání, výši příjmů obyvatel, kvalitu infrastruktury a také pracovní příležitosti společně s dostupností bydlení.

Zdeněk HŘIB, primátor hl. m. Prahy /Piráti/

Přece jenom nespíme tady na vavřínech. Víme, že ještě spousta práce je před námi.

Jiřina ŠIKLOVÁ, sociologička

Není tu dost parků. Nejsou tu prostory, kam se dá jít na procházku. Málo zeleně, kdybych to měla říct.

Petr SOUKUP, sociolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Chybí oproti Vídni a Budapešti prostory, které jsou určené veřejnosti k různým aktivitám, vznikají v Praze pouze zcela sporadicky.

mluvčí

Určitě by se měla zlepšit dopravní situace. V Praze mi chybí čistější prostředí a větší řešení sociálních podmínek.

Jakub NAKLÁDAL, redaktor

I když se Brno umístilo na padesátém osmém místě, místní na něj nedají dopustit. Na jihomoravské metropoli nejvíce oceňují klid pro život a dobrou dopravní obslužnost.

mluvčí

Okolí je nádherný. Všude je dostupnost úžasná. My se nemůžeme stěžovat. Takže nechápu, kdo ten žebříček staví.

mluvčí

Rozkopaný jak Praha, tak Brno. Takže tam to se nedá nic nijak posuzovat. Aby bylo Brno horší než Praha, to já myslím ne.

Jakub NAKLÁDAL, redaktor

Podle sociologů je třeba zahrnout do průzkumu více kritérií.

Jiřina ŠIKLOVÁ, sociologička

Napřed musíte se zeptat lidí co považují, jakým způsobem žijí. A teprve když zjistíte, co oni považují za kritéria, tak pak by se z toho mohli odvodit, co je za dobrý život a zda to splňuje.

Jakub NAKLÁDAL, redaktor

Jinak podle socioložky Jiřiny Šiklové pouze přijímáme cizí představy o nejlepším životě. Vladimír Procházka a Jakub Nakládal, televize Prima.

Stanislav Hložek: Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví

22.11.2019 nasregion.cz str. 00

NasRegion.cz

Dospěl podle svých slov do věku, kdy píše knihy a přebírá ocenění za celoživotní dílo. Stanislav Hložek, který letos oslavil pětadesátiny, je ale stále v zápřahu a aktivně zpívá. Žije mezi Prahou, Kolínem a Moravou, kde zpívá své šestadevadesátileté mamince lidové písničky, které ho kdysi naučila.

V písničce Velikánský umění, kterou jste nazpíval s Hanou Zagorovou, zpíváte „to chce znát, dobře znát, sebe sám“. Znáte se za ta léta?

Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale dalo by se říct, že o sobě vím.

Zpíváte tam také, že je dobré znát, „co smíš a nesmíš“. Co by člověk neměl?

Neměl by to dělat to, co nechce, ale jen to, co ho baví, což však kolikrát nejde.

Myslíte, že by také neměl dělat to, co nechce, aby druzí dělali jemu?

Bylo by to ideální, ale ideální stav, jak všichni dobře víme, neexistuje.

A citace ze zmíněné písničky do třetice – zpíváte, že je velikánský umění „když máš vztek a než bys vylít, jít do ohně vodu přilít“. Děláte to, nebo se taky umíte rozčílit? Abych řekla pravdu, moc si vás rozčileného neumím představit.

To mi říká hodně lidí. Samozřejmě, že když narazím na nějakou nespravedlnost, naštvě mě to. Trvá mi ale déle, než se vytočím. Někdy se vytočím zbytečně, pak si říkám, proč jsem se nechal vytočit blbcem, vždyť mi to za to nestojí.

Zase, na druhou stranu, je to zdravé – člověk ze sebe dostane pryč negativní emoce...

To je pravda. Víam ale o sobě, že na některé nenadálé věci neumím okamžitě reagovat tak, jak bych chtěl. Když odpovídám na nečekanou otázku, často si pak říkám „kurňa, mohl jsem to říct líp, něco tam přihodit“. Myslím ale, že v tom nejsem sám.

To určitě ne, máme to tak skoro všichni. Ale zpět k písničkám. Silný text má i Taková je láska má. „Já vím, jak v lásce vyhrát,“ zpíváte. Vyhrál jste?

Toť otázka. Odmalička jsem byl vůči holkám stydlík. Třeba se mi nějaká líbila, ale neuměl jsem jí to dát najevo, styděl jsem se, měl v sobě takovou křeč, až to působilo trapně. Holky se mi líbily a líbí dodnes, teď už jsem ale starší a mám životní zkušenosti. Tenkrát jsem to bral moc živočišně.

A dá se říci, že jste tedy v lásce vyhrál?

V lásce nemůže nikdy nikdo vyhrát.

Nedávno jsem byla ve Františkových Lázních, kde v jednom z podniků lázeňští hosté tančili na písničku Krejčí z vašeho repertoáru, kterou znali nazpaměť mladí i staří. Jaký je to pocit, když písnička zlidoví?

Jsem rád, že to říkáte. Co víc si může zpěvák přát, než že jeho písničky zlidoví, když je lidi znají. Tam nahoře mě občas mají rádi a měli mě rádi, když jsme (s Petrem Kotvaldem) zpívali Bílou královnu, Holky z naší školky, Můj čas ze Sanitky, V pohodě a podobně. A i sólové písničky jako právě třeba Krejčí. Je to obrovský dar z nebe, který mám v sobě doteď. Když někde zpívám, všichni tyto písničky chtějí a zpívají je se mnou. Nějaký čas jsem nejezdil na Slovensku, po letech jsem tam začal jezdit pravidelně, a jelikož tam v rádiích hrají tuny muziky, bál jsem se, jestli lidi ještě tyhle písničky znají. Potěšilo mě, že znají. Mám dokonce pocit, že mnohde na Slovensku jsou lidé temperamentnější než tady.

Z vašich sólových písniček se mi moc líbí Táňo, hraj, kterou otextovala Hana Zagorová. Je to vyznání saxofonistce, která hraje v hotýlku na předměstí. Podle mě neprávem zapadla, nemyslíte?

Jsem rád, že je vám ta písnička známá. To bylo tak. Na konci roku 1989 jsem natočil elpíčko sestavené z písniček, které mi napsali kolegové-pěvci. Třeba Karel Černoch mi napsal Jsme lidi, nejsme stroje, kterou jsme nazpívali jako duet. Hanka mi napsala text k vámi vzpomenuté písničce Táňo, hraj, což je parádní věc, ke které hudbu složil náš tehdejší kytarista Honza Rotter. Hanička je i autorkou nádherného textu k písničce Za to může déšť, ne já. Ta se jí taky povedla, je to zlatá kamarádka. Další písničku složil Michal David a tak dále. Tehdy po listopadu 1989 však byla taková atmosféra, že se najednou zahodilo všechno, co bylo předtím, takže elpíčko, které už bylo hotové, nevyšlo. Až po letech, kdy už se tak neselektovalo, vyšlo album digitálně.

Na písničku Táňo, hraj jsem si vzpomněla na nedávném narozeninovém koncertě Petry Rézové, která je nejen zpěvačkou, ale také saxofonistkou. Vy jste jí gratuloval z plátna. Nenapadlo vás někdy si s ní tuhle písničku zazpívat?

Klidně, ale museli bychom to předem nazkoušet. Vzpomínám si však, že kdysi jsem na tu písničku točil televizní klip, režisér vybral saxofonistku, která měla obrovské vnady a k tomu jí oblékli tak, aby ještě víc vynikly. Kolegové muzikanti byli u vytržení, kde jsem takovou Táňu sehnal.

V Českém rozhlasu Brno jste moderoval pořad Písničky pro duši, přičemž nyní moderujete podobný pořad Strom lásky mý, pojmenovaný po jedné z vámi nazpívaných písní. Můžete jej představit?

Posluchačům posílám lístky v podobě písní ze stromu, je to hodinka, která se vysílá každou neděli od pěti do šesti. Vymyslel jsem krásnou rubriku, u které mi kolegové závidí, že je také nenapadla. Jmenuje se jednoduše jak facka – podle lidové písničky Muzikanti, co děláte. Po telefonu volám kolegům a ptám se „Jak se máš, co děláš?“. Už jsem tam měl skoro všechny známé zpěváky, protože od letošního února vysílám každý týden. V rádiu machruji: „Kluci, všimli jste si, že jsem ještě neměl stejného hosta dvakrát.“ Vždycky najdu originálního hosta, přičemž zvu nejen zpěváky, i když ti převažují, ale i dydžeje nebo textaře. Zkrátka ty, kteří mají něco společného s hudbou.

Jaký je rozdíl mezi tím vést rozhovor a odpovídat na otázky?

Mám obrovskou výhodu, že můžu klást otázky úplně jinak než klasický redaktor. Ty lidi dobře znám a mohu si dovolit říct něco, co by si redaktor nedovolil. Proto jsou ty rozhovory uvolněné. Baví to jak mě, tak i kolegy, kteří se rozpovídají a můžeme si ze sebe vzájemně dělat legraci.

Pocházíte z Moravy a opakovaně jste se nechal slyšet, že jste vyrostl na lidových písničkách, které vám máma pořád zpívala. Vzpomínáte na to rád?

Nejen vzpomínám. Na Moravu jezdím každý týden jednak kvůli rozhlasovému pořadu a jednak právě proto, že maminku, které je 96 a půl, hlídám. Už skoro nemluví, nechodí a já jí zpívám ty stejné lidovky, které kdysi zpívala ona mně. Vzpomíná na ně, a i když je ze sebe mnohdy nedokáže dostat, hlava a oči jí svítí. Paradoxem je, že když na ni mluvím česky, odpovídá těžce, ale když na ni spustím německy, odpovídá bez potíží v němčině, nedávno mi dokonce recitovala německé básničky.

Ve středu 27. listopadu budete vystupovat v pražském Divadle Hybernia na koncertě, který připomene osmdesátiny Orchestru Karla Vlacha. Jak na Karla Vlacha vzpomínáte?

Osobně jsem se s ním nesešel, ale zpíval jsem se všemi možnými orchestry – Václava Hybše, Gustava Broma nebo Václava Zahradníka. Měl jsem čest zpívat i s orchestrem Karla Vlacha, ale to už tam dirigoval někdo jiný. Z doslechu vím, jak kolegové, kteří s ním měli možnost spolupracovat, ho dodnes milují. Stejně tak Gustava Broma, kterého pro mě byla čest v muzice potkat. Na osmdesátinách Orchestru Karla Vlacha zazpívám jednu písničku a rád potkám kolegy, kterých tam bude asi dvacet a dlouho jsem je neviděl.

Žijete mezi Prahou a Moravou. Kde se cítíte doma?

Narodil jsem se v kroměřížské porodnici, takže Kroměříž je pro mě srdcovka. Dětství jsem prožil v Hulíně, kde mám maminku, o kterou se se svými sestrami starám, a také pečuju o barák. Léta jsem navíc bydlel ve Zlíně. Nyní mám trvalé bydliště v Praze na Smíchově a u Kolína jsme si pořídili chalupu, kde jsem často, protože pražský byt okupuje náš mladej. Takže míst, kde se cítím jako doma, je hodně. Je ale doma a doma. Doma

jsem tam, kde mám rodinu, ale taky tam, kde mě lidi mají rádi. Když bych měl vybírat, domov je pro mě asi Morava, ale jak v jedné pohádce říká babička: „Jsem všude zdejší“.

Nebo „doma jsem tam, kde si pověsím klobouk“...

To je pravda. V Hulíně mám pověšený valašský klobouk, protože ho nemám kam dát a po ulici v něm nechodím.

Oslavil jste pětadesátku a jste pořád v zápřahu. Co pracovního nyní chystáte?

K narozeninám jsem si udělal radost a s novinářkou Maruškou Formáčkovou napsal knížku Zběsilé osmdesátky. Při korekturách jsem Marušce říkal, že je ďábel, protože rychleji píše, než já čtu. Maruška už mě kvůli napsání knihy naháněla před pěti lety – tehdy jsem se z toho vykrotit, že knihy píší ti, co už končí, takže ji napíšeme později. Pět let uteklo jako voda a letos přišla zase. Řekl jsem jí, že jsem některé věci přehodnotil a hlavně některé zapomínám, proto je čas knihu napsat. Vzpomněl jsem si na Hanku Zagorovou, která vydala knížku s názvem ...než to zapomenou, což je geniální. Je pravda, že než ta moje knížka vyšla, vybavil jsem si plno věcí, na které jsem při psaní zapomněl. Maruška reagovala pohotově: „Vidíš, Stando, budeme muset vydat ještě druhý díl.“ Uvidíme, jaký bude ohlas.

A zpívání?

Na pátého prosince jsem dostal nabídku zpívat ve Zlíně na náměstí, kde budu hrát s kapelou Fredy Bittner Band a vystoupení spojmů s třetím křtem knížky, kterou jsem pokřtil již na pražském Střeleckém ostrově a v letním kině v Hulíně, kde jsem v rámci svatováclavských oslav pořádal narozeninový koncert. Letos mě čeká taky například koncert u příležitosti čtyřicátých narozenin fotbalové Amfory. Je toho hodně, včetně charitativních akcí. A abych nezapomněl – dostal jsem dvě ocenění, jedno od uměleckého sdružení Artes Mistr zábavního umění a druhé od Intergramu Senior Grand Prix, tam se ale myslím malinko spletli, protože ceny dávají až umělcům od sedesátky výš. Byl jsem tam suverénně nejmladší. Zkrátka jsem dospěl do věku, kdy jsem napsal knihu a dostávám ceny.

Stanislav Hložek (65)

Narodil se v Kroměříži, získal druhé místo v soutěži Intertalent, v roce 1980 začal spolupracovat s Karlem Vágnerem, Hanou Zagorovou a Petrem Kotvaldem, z čehož vzniklo plno hitů. Koncem 80. let se vydal na sólovou dráhu, která trvá dodnes. Tehdy vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Koncertuje s kapelami Fredy Bittner Band, Charlie Band a SH Band, moderoval televizní pořady, účinkuje v muzikálu Tři mušketýři v pražském Divadle Broadway a v Brně, moderuje rozhlasový pořad, společně s novinářkou Marií Formáčkovou napsal autobiografickou knihu.

URL| <https://nasregion.cz/stanislav-hlozek-co-vic-si-muze-zpevak-prat-nez-ze-jeho-pisnicky-zlidovi-138792/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nasregion.cz

OBRAZEM: Vysokoškolské časopisy sehrály významnou roli v přípravě studentské stávky

23.11.2019 nasregion.cz str. 00

[NasRegion.cz](https://nasregion.cz)

Dlouho jsem zvažoval, zda ještě zvyšovat počet článků, oslavujících třicet let od studentské stávky a Sametové revoluce. Nakonec mi přišlo, že je přeci jen možné připomenout úlohu vysokoškolských časopisů před vznikem studentské stávky a některé jejich osobnosti. Zvu vás tedy na prohlídku do svého fotoarchivu.

Nejprve ale aspoň pár slov.

Studentské časopisy byly platformou vyjádření se pro generaci, která vstoupila na vysoké školy po roce 1986. Ano, byly kompromisem možného, vycházely pod hlavičkou Socialistického svazu mládeže (SSM), protože jinak to nešlo, měly-li oslovit širší okruh čtenářů.

30. března 1989 vzniklo v Klubu U bílého koníčka na Staroměstském náměstí 20 Studentské tiskové a informační středisko (STIS). Založili ho redaktoři vysokoškolských časopisů Kavárna A.F.F.A., Proto, Situace, ŠUM, EM '88 a dalších (AMU, FŽUK, FFUK, VŠUP a FVL UK).

STIS oficiálně zaštitila Městská vysokoškolská rada SSM v Praze.

„Vysokoškoláci získali ve STISu legální platformu, na níž se mohli scházet a diskutovat o problémech spojených s vydáváním časopisů, o jejich zaměření, ale i o aktuálních politických záležitostech. Byl místem, kde studenti ztráceli strach, přispěl k překonání izolace mezi angažovanými vysokoškoláky a aktivisté jeho prostřednictvím získali větší autoritu, neboť mohli jednat jménem pražských vysokoškoláků. Cílem STISu bylo také soustředování a archivace vysokoškolských časopisů, bulletinů, občasníků a zřízení čítárny, kde si (nejen) vysokoškoláci časopisy mohli číst.“

Dovolil jsem si vypůjčit slova z bakalářské práce studentky **Fakulty sociálních věd** (dříve Fakulty žurnalistiky) UK Dorotey Mejstříkové.

Pod hlavičkou SSM se začala pořádat různá diskusní fóra většinou na půdě vysokých škol (+ Fórum AMU v Městské knihovně 3. dubna 1989, Pražské vysokoškolské fórum na Ořechovce 6. listopadu 1989), školení redaktorů vysokoškolských časopisů (středisko Československého svazu novinářů na Roztěži 4. a 5. dubna 1989) a výjezdní zasedání (MVR v Harrachově 16. a 17. září 1989).

Na půdě STISu vznikla i myšlenka pořádat 17. listopadu studentskou manifestaci. Tato iniciativa nakonec našla odvahu spojit se s nezávislými studenty, což vyvrcholilo akcí na Albertově, Vyšehradě a nakonec dramatem na Národní.

A když poté nastal okamžik, kdy bylo třeba zorganizovat stávkou vysokoškoláků, ve zdárný průběh se postaraly kontakty vytvořené při vydávání fakultních časopisů. Ve zkratce řečeno, díky časopisům měli organizátoři připravený dokonalý telefonní seznam.

A se spojením bylo i velení.

Ale dost řečí, ať mluví obrazy.

URL| <https://nasregion.cz/obrazem-vysokoskolske-casopisy-sehraly-vyznamnou-rolu-v-priprave-studentske-stavky-139684/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nasregion.cz

Čekání na prezidentku. Pražský hrad může poprvé v historii dobýt žena

23.11.2019 euro.cz str. 00 Politika

Jan Novotný

Kandidaturu na prezidentku České republiky za tři roky nevykloučují Věra Jourová ani Lenka Bradáčová. Kdo vystřídá Miloše Zemana?

Měla to být kauza, ve které vrchní státní zástupkyně dohlíží na trestní stíhání obviněného premiéra. Ale nakonec z toho může být kauza, při níž se setkali dva pozdější největší soupeři v prezidentské volbě. Lenka Bradáčová ani Andrej Babiš dosud nevykloučili své zapojení do prezidentské volby, která Česko čeká za tři roky. Oba přitom reprezentují poměrně odlišné hodnoty a patrně by cílili i na zcela odlišné voliče. Zatím se však utkávají jen v souvislosti s Babišovým trestním stíháním.

O výsledku vyšetřování Čapího hnízda sice vrchní státní žalobkyně Lenka Bradáčová neměla možnost rozhodnout, ale několikrát její instituce vyjádřila nespokojenost s tím, jak je případ dozorován Městským státním

zastupitelstvím v Praze. Do poloviny prosince tohoto roku by pak nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman právě ve spolupráci s Lenkou Bradáčovou měl oznámit, zda zastavení trestního stíhání premiéra bylo oprávněné. Příběh Čapího hnízda tedy ještě zdaleka není u konce, a pokud bude Babišovo trestní stíhání obnoveno, může se celý proces táhnout až do prezidentských voleb.

Pro Babiše může být kandidatura na Pražský hrad vzhledem k blížící se celosvětové ekonomické recesi, a tím i očekávanému ekonomickému zpomalení v Česku poslední šancí, jak vyhrát nějaké volby. Navíc mu za tři roky bude už 68 let, tedy stejně jako Miloši Zemanovi, když v roce 2013 nastupoval na Hrad.

„U Babiše už to teď bude hlavně o odchodu. Jakou strategii v příštích letech zvolí, tak aby neodešel s ostudou jako někteří jeho předchůdci,“ říká jeden z českých miliardářů pod podmínkou anonymity. Sám premiér se zatím k otázkám na svou prezidentskou kandidaturu stavěl vyhýbavě, ale nechtěl ji zcela vyloučit. Týdeníku Euro na toto téma odmítl odpovědět, což není tak důležité. Mnohem významnější je, že by si jej jako jednoho ze svých možných nástupců přál Miloš Zeman, což naposledy potvrdil před měsícem rozhlasové stanici Frekvence 1.

Havel kontra Zeman

Ani Lenka Bradáčová veřejně svou prezidentskou kandidaturu neodmítá, ale nevyjadřuje se k ní.

„Jako představitelka justice si takové otázky dovolím ponechat bez komentáře. Až ta situace nastane, tak se rozhodnu,“ uvedla Bradáčová. Podle informací týdeníku Euro už dokonce tuto možnost konzultuje s některými známými osobnostmi, kteří měli blízko k Václavu Havlovi a mohli by se případně stát i součástí jejího prezidentského týmu. Bradáčové by mohl pomoci úspěšný příběh slovenské prezidentky Zuzany Čaputové, která ženám ve střední Evropě jako první prokrestila cestu do nejvyšší ústavní funkce. Otázkou ale zůstává, zda právě Bradáčová může sjednotit dosavadní odpůrce prezidenta Zemana. Právě na jeho voliče by totiž mohl sázet Babiš či někdo jiný, kdo Zemanův voličský kapitál bude chtít využít.

Sám současný prezident už kromě Babiše jmenoval další dva své vysněné nástupce. Jedním z nich je prezident Hospodářské komory ČR Vladimír Dlouhý, který už neúspěšně zkoušel kandidovat v roce 2013, ale nesehnal dostatečný počet platných podpisů od občanů ani dostatek podpory od poslanců či senátorů. „Sleduji to, ale považuji za předčasné se k tomu vyjadřovat,“ řekl týdeníku Euro.

Dalším Zemanovým preferovaným kandidátem je předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula. Patrně nejúspěšnější odborářský boss od roku 1989, kterému se podařilo nastolit téma platů do veřejného prostoru a kterého uznávají i ideologičtí protivníci, zatím jakékoliv zapojení do aktivní politiky striktně odmítal. Kandidaturu na funkci prezidenta ale nikdy nevyločil. „Zatím to není téma. Do voleb je ještě daleko,“ uvedl.

Nepřijatelný by pro Zemana nemusel být ani předseda Trikolóry Václav Klaus mladší. On sám prezidentskou kandidaturu dlouhodobě nevyklučuje. Má k ní i dobře nakročeno. Mezi potenciálními kandidáty patří mezi

mediálně nejzdatnější: za posledního půl roku nasbíral v médiích hned po Andreji Babišovi a Věře Jourové největší počet citací. „Přeji všem lidem pevné zdraví, spokojenost a slunce v duši“ odpověděl Klaus mladší na přímý dotaz, zda by měl zájem kandidovat na Hrad.

Mediální výskyt potenciálních prezidentských kandidátů(Autor: Euro)

Do voleb sice zbývají tři roky, ale už rok před samotným hlasováním začínají kandidáti svou kampaň včetně sběru podpisů. Je jich třeba dát dohromady na 50 tisíc, což většina z kandidátů při posledních prezidentských volbách řešila tím, že jich shromáždili až dvakrát tolik pro případ, že by některé podpisy ministerstvo vnitra vyřadilo jako problematické. Podpisy je navíc možné sbírat už nyní, není třeba čekat na oficiální začátek kampaně jako v případě jejího transparentního financování.

Získávání podpisů může být velmi ztíženo, pokud by se konaly prezidentské volby předčasně, a to například v případě Zemanovy rezignace. Volby se tak musejí podle ústavy konat do 90 dnů a podpisy přitom je třeba odevzdat už 66 dnů před jejich termínem. Občanští kandidáti by tedy měli pouhých 24 dní na sběr minimálně 50 tisíc platných podpisů, což se jeví jako téměř nemožné. Velkou roli by tak v tomto případě hrály politické strany. Prakticky jedinou možností pro kandidáty, jak získat nominaci do voleb, by byla podpora od 20 poslanců nebo deseti senátorů; přičemž zákonodárci už nově nebudou moci podpořit více kandidátů, ale pouze jednoho.

Pokud by Andrej Babiš v roce 2023 na prezidenta nakonec nekandidoval, může za sebe vyslat kvalitní náhradu - první českou eurokomisařku Věru Jourovou. „Přesvědčuje mě hodně lidí a samozřejmě nad tím přemýšlím,“ uvedla ke své možné kandidatuře. Jourová je vedle Bradáčové už druhou ženou, která svůj možný nástup na Hrad nevyklučuje, a Česko by se tak už za tři roky mohlo dočkat své historicky první prezidentky.

Drahoš, Fischer i Hilšer?

„Moje kandidatura je rozhodně ve hře. Jedním z důvodů je narůstající množství lidí, kteří mě s touto otázkou oslovují,“ říká neúspěšný kandidát z finálního kola poslední volby Jiří Drahoš. Jeho senátorským asistentem a tedy nejbližším spolupracovníkem zůstává Jakub Kleindienst, bývalý šéf jeho prezidentské kampaně. Týdeník Euro před posledními prezidentskými volbami jako první upozornil na to, že financování tehdejší Drahošovy kampaně nebylo zcela průhledné. Velká část výdajů procházela servisní společností Whenever, která byla předtím založena právě šéfem Drahošovy kampaně Jakubem Kleindienstem. Společností Whenever protekly miliony korun, ale Kleindienst odmítl zveřejnit, komu je tato firma za jaké činnosti přeposlala.

O tom, že zkusí dobýt Pražský hrad podruhé, uvažují i Drahošovi kolegové z dva roky starých prezidentských voleb. „Občanům jsem dal příslib, chci být připraven nabídnout jim svou službu v čele státu,“ sdělil ke své možné opětovné kandidatuře senátor Pavel Fischer. Občanský aktivista a nyní také senátor Marek Hilšer, černý kůň minulých voleb, už svou kandidaturu tento týden dokonce potvrdil. „Je předběžně vykládat karty na stůl z hlediska programu,“ uvedl poté, co představil obecnou vizi své kandidatury. „Horká kampaň teprve přijde, toto beru jako předpolí pro lidi, aby věděli, že kandiduji. Neplánuji nějakou rozsáhlou kampaň,“ uvedl.

Christine Lagardeová (Autor: čtk/AP)

Jak týdeník Euro zjistil pomocí analýzy citací v mediálním prostoru za posledních šest měsíců, právě o Hilšerovi se z možných prezidentských kandidátů mluví v médiích nejméně. „Mám spoustu práce, ale nejsem v Senátu předsedou výboru jako pan Drahoš nebo pan Fischer, kteří jsou díky tomu médií více kontaktováni,“ vysvětluje Hilšer svou mediální střídmost.

Se způsobem, s jakým začal vykonávat svou funkci prezidenta Miloš Zeman, a pochopitelně i s přímou volbou, která dodala tomuto postu větší legitimitu, se prezidentský úřad stal zajímavým i pro řadu českých finančních skupin. „Zjistily, že přes prezidenta mohou změnit třeba i zahraničněpolitické směřování země a výrazně usnadnit některé obchody,“ říká jeden z českých miliardářů, který nechce být jmenován. Zástupci těchto skupin si už nyní podle informací týdeníku Euro tipují potenciální prezidentské kandidáty, kteří by si zasloužili jejich podporu.

Zimy se zatím neptejte

Svou prezidentskou kandidaturu dosud nevyloučil ani rektor Univerzity Karlovy v Praze Tomáš Zima. Přestože právě čelí tlaku na svou rezignaci kvůli donátorské smlouvě univerzity s úvěrovou společností Home Credit, která měla škole každý rok posílat „závratných“ půl milionu korun, a škola na oplátku neměla dopustit veřejnou kritiku svého partnera. Zima se ale snaží přes všechny problémy, kterými trpí jeho škola, zapojovat do veřejné diskuse a více se ukazovat na veřejnosti.

Letos v únoru začal skládat platformu odborníků, kteří mají debatovat o směřování republiky. V rámci projektu nazvaného Česko! A jak dál? objíždí s odborníky regiony a debatuje na různá témata od zemědělství přes exekuce až po Evropskou unii. „Projekt vznikl na Univerzitě Karlově v loňském roce, když jsme připravovali akce k výročí sta let vzniku Československa, například mezinárodní rektorskou konferenci. Na ní jsme diskutovali, jak posilovat třetí role univerzity ve společnosti, která stále více nabývá na významu, a tedy jak univerzity mohou přispět k řešení problémů, které mají charakter národní, ale i charakter globální,“ vysvětluje Zima.

Solné jezero v Bolívii Salar de Uyuni, ilustrační foto(Autor: Profimedia.cz)

Tento projekt zatím stál univerzitu zhruba na 650 tisíc korun a měl by podle plánů pokračovat celý příští rok. Jedna z již uskutečněných sedmi debat vyšla průměrně na 63 tisíc a univerzita si navíc k projektu objednala inzerci v regionálních Denících. Za jeden inzerát zaplatila 30 tisíc korun. Tato inzerce má formu vkládaného speciálu s obálkou. Z pěti obálek těchto dosud publikovaných speciálů je rektor Zima na každé z nich, ve dvou případech dokonce samostatně.

„Na organizaci debat se podílejí zaměstnanci univerzity, kteří to dělají v rámci svého zaměstnání. Když jsme zkoumali, za kolik dělají podobné debaty ostatní, vyšlo nám, že jsme velice levní,“ říká k tomu mluvčí projektu a někdejší mluvčí Sobotkovy vlády Martin Ayrer, kterého si Zima před časem přivedl na rektorát jako „koordinátora strategické komunikace“. Ayrer ale není jediným člověkem v okolí Zimy se zkušenostmi z politického zákulisí. Shavit, jedna z klíčových členek komunikačního týmu Andreje Babiše, která dříve pracovala i pro Karla Schwarzenberga. Shavit v kolegiu zasedá jako členka katedry marketingové komunikace **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Zda je Zimův komunikační tým i paleta odborníků, s nimiž diskutuje „problémy, které nás pálí“, zárodkem budoucí prezidentské kampaně, nechává Zima bez odpovědi. Novináři se ho mají prý zeptat někdy v roce 2021.

Výhody a nevýhody možných prezidentských kandidátů

Výhody   Nevýhody

Andrej Babiš   Premiér Andrej Babiš (Autor: čtk)

Nejvýraznější politická osobnost současného Česka.   Střet zájmů a stále hrozící trestní stíhání, komunistická minulost, spolupráce s StB.

Lenka Bradáčová   Lenka Bradáčová(Zdroj: čtk, Autor: čtk)

Vysoký morální kredit ve společnosti, nezávislost.   Bez zkušeností z politiky, nejasné politické názory.

Vladimír Dlouhý   Vladimír Dlouhý(Autor: Martin Pinkas/Euro)

Dlouholetý politik, zkušenosti z vysokých manažerských funkcí.   Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2013.

Jiří Drahoš   Jiří Drahoš(Autor: Hynek Glos/Euro)

Nevytváří příkopy ve společnosti, tendence ke sjednocování.   Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018, nejasná ideologie.

Pavel Fischer Pavel Fischer(Autor: čtk)
Zkušenosti z diplomacie. Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018.

Marek Hilšer Marek Hilšer(Autor: čtk)
Zástupce mladé generace, jasné názory. Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018, v posledním roce nevýrazný.

Věra Jourová Eurokomisařka Věra Jourová, ilustrační foto(Autor: EPA-EFE/ Profimedia)
Podpora nejsilnějšího hnutí ANO, pověst protikorupční aktivistky. Život mimo ČR v posledních pěti letech, pověst evropské byrokraty.

Václav Klaus ml. Václav Klaus mladší (Autor: ČTK)
Výrazná popularita. Narušené vztahy s ODS a odmítání značnou částí politického spektra.

Michael Kocáb Michael Kocáb(Autor: Jiří Janda)
Politická zkušenost, konsenzuální a všeobecně známý kandidát. Osobnost minulosti (naposledy zazářil před 30 lety).

Petr Pavel Petr Pavel(Autor: Hynek Glos)
Nadstranický, vojenská minulost. Nejasná ideologie, komunistická minulost.

Josef Středula Předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula(Zdroj: čtk, Autor: čtk)
Uznávaný napříč politickým spektrem. Bez zkušeností z politiky, v širší veřejnosti nepřiliš známý.

Tomáš Zima Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima (Autor: Anna Vacková)
Zkušenosti z významné exekutivní funkce. Skandály na Univerzitě Karlově, komunistická minulost.

Komentář: Kde vzít na předvolební guláš

Z představitelů stran lidé nejvíc věří Babišovi, nejméně Okamurovi, vyplývá z průzkumu

Na Hradě se každý zblázní: Českým prezidentům překáží ústava

Čekání na prezidentku. Pražský hrad může poprvé v historii dobýt žena

23.11.2019 euro.cz str. 00

Jan Novotný

Kandidaturu na prezidentku České republiky za tři roky nevyloučí Věra Jourová ani Lenka Bradáčová. Kdo vystřídá Miloše Zemana?

Měla to být kauza, ve které vrchní státní zástupkyně dohlíží na trestní stíhání obviněného premiéra. Ale nakonec z toho může být kauza, při níž se setkali dva pozdější největší soupeři v prezidentské volbě. Lenka Bradáčová ani Andrej Babiš dosud nevyloučili své zapojení do prezidentské volby, která Česko čeká za tři roky. Oba přitom reprezentují poměrně odlišné hodnoty a patrně by cílili i na zcela odlišné voliče. Zatím se však utkávají jen v souvislosti s Babišovým trestním stíháním.

O výsledku vyšetřování Čapího hnízda sice vrchní státní žalobkyně Lenka Bradáčová neměla možnost rozhodnout, ale několikrát její instituce vyjádřila nespokojenost s tím, jak je případ dozorován Městským státním zastupitelstvím v Praze. Do poloviny prosince tohoto roku by pak nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman právě ve spolupráci s Lenkou Bradáčovou měl oznámit, zda zastavení trestního stíhání premiéra bylo oprávněné. Příběh Čapího hnízda tedy ještě, a pokud bude Babišovo trestní stíhání obnoveno, může se celý proces táhnout až do prezidentských voleb.

Pro Babiše může být kandidatura na Pražský hrad vzhledem k blížící se celosvětové ekonomické recesi, a tím i očekávanému ekonomickému zpomalení v Česku poslední šancí, jak vyhrát nějaké volby. Navíc mu za tři roky bude už 68 let, tedy stejně jako Miloši Zemanovi, když v roce 2013 nastupoval na Hrad.

This is a modal window.

Havel kontra Zeman

Ani Lenka Bradáčová veřejně svou prezidentskou kandidaturu neodmítá, ale nevyjadřuje se k ní.

„Jako představitelka justice si takové otázky dovolím ponechat bez komentáře. Až ta situace nastane, tak se rozhodnu,“ uvedla Bradáčová. Podle informací týdeníku Euro už dokonce tuto možnost konzultuje s některými známými osobnostmi, kteří měli blízko k Václavu Havlovi a mohli by se případně stát i součástí jejího prezidentského týmu. Bradáčové by mohl pomoci úspěšný příběh slovenské prezidentky Zuzany Čaputové, která ženám ve střední Evropě jako první prokrestila cestu do nejvyšší ústavní funkce. Otázkou ale zůstává, zda právě Bradáčová může sjednotit dosavadní odpůrce prezidenta Zemana. Právě na jeho voliče by totiž mohl sázet Babiš či někdo jiný, kdo Zemanův voličský kapitál bude chtít využít.

Sám současný prezident už kromě Babiše jmenoval další. Jedním z nich je prezident Hospodářské komory ČR Vladimír Dlouhý, který už neúspěšně zkoušel kandidovat v roce 2013, ale nesehnal dostatečný počet platných podpisů od občanů ani dostatek podpory od poslanců či senátorů. „Sleduji to, ale považuji za předčasné se k tomu vyjadřovat,“ řekl týdeníku Euro.

Dalším Zemanovým preferovaným kandidátem je předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula. Patrně nejúspěšnější odborářský boss od roku 1989, kterému se podařilo nastolit téma platů do veřejného prostoru a kterého uznávají i ideologičtí protivníci, zatím jakékoliv zapojení do aktivní politiky striktně odmítal. Kandidaturu na funkci prezidenta ale nikdy nevyloučil. „Zatím to není téma. Do voleb je ještě daleko,“ uvedl.

Nepřijatelný by pro Zemana nemusel být ani předseda Trikolóry Václav Klaus mladší. On sám prezidentskou kandidaturu dlouhodobě nevylučuje. Má k ní i dobře nakročeno. Mezi potenciálními kandidáty patří mezi mediálně nejzdatnější: za posledního půl roku nasbíral v médiích hned po Andreji Babišovi a Věře Jourové největší počet citací. „Přeji všem lidem pevné zdraví, spokojenost a slunce v duši“ odpověděl Klaus mladší na přímý dotaz, zda by měl zájem kandidovat na Hrad.

Do voleb sice zbývají tři roky, ale už rok před samotným hlasováním začínají kandidáti svou kampaň včetně sběru podpisů. Je jich třeba dát dohromady na 50 tisíc, což většina z kandidátů při posledních prezidentských volbách řešila tím, že jich shromáždili až dvakrát tolik pro případ, že by některé podpisy

ministerstvo vnitra vyřadilo jako problematické. Podpisy je navíc možné sbírat už nyní, není třeba čekat na oficiální začátek kampaně jako v případě jejího transparentního financování. Získávání podpisů může být velmi ztíženo, pokud by se konaly prezidentské volby předčasně, a to například v případě Zemanovy rezignace. Volby se tak musejí podle ústavy konat do 90 dnů a podpisy přitom je třeba odevzdat už 66 dnů před jejich termínem. Občanští kandidáti by tedy měli pouhých 24 dní na sběr minimálně 50 tisíc platných podpisů, což se jeví jako téměř nemožné. Velkou roli by tak v tomto případě hrály politické strany. Prakticky jedinou možností pro kandidáty, jak získat nominaci do voleb, by byla podpora od 20 poslanců nebo deseti senátorů; přičemž zákonodárci už nově nebudou moci podpořit více kandidátů, ale pouze jednoho.

Pokud by Andrej Babiš v roce 2023 na prezidenta nakonec nekandidoval, může za sebe vyslat kvalitní náhradu - první českou eurokomisařku Věru Jourovou. „Přesvědčuje mě hodně lidí a samozřejmě nad tím přemýšlím,“ uvedla ke své možné kandidatuře. Jourová je vedle Bradáčové už druhou ženou, která svůj možný nástup na Hrad nevyklučuje, a Česko by se tak už za tři roky mohlo dočkat své historicky první prezidentky.

„Moje kandidatura je rozhodně ve hře. Jedním z důvodů je narůstající množství lidí, kteří mě s touto otázkou oslovují,“ říká neúspěšný kandidát z finálního kola poslední volby Jiří Drahoš. Jeho senátorským asistentem a tedy nejbližším spolupracovníkem zůstává Jakub Kleindienst, bývalý šéf jeho prezidentské kampaně. Týdeník Euro před posledními prezidentskými volbami jako první upozornil na to, že financování tehdejší Drahošovy kampaně nebylo zcela průhledné. Velká část výdajů procházela servisní společností Whenever, která byla předtím založena právě šéfem Drahošovy kampaně Jakubem Kleindienstem. Společností Whenever protékly miliony korun, ale Kleindienst odmítal zveřejnit, komu je tato firma za jaké činnosti přeposlala.

O tom, že zkusí dobýt Pražský hrad podruhé, uvažují i Drahošovi kolegové z dva roky starých prezidentských voleb. „Občanům jsem dal příslib, chci být připraven nabídnout jim svou službu v čele státu,“ sdělil ke své možné opětovné kandidatuře senátor Pavel Fischer. Občanský aktivista a nyní také senátor Marek Hilšer, černý kůň minulých voleb, už svou kandidaturu tento týden. „Je předběžné vykládat karty na stůl z hlediska programu,“ uvedl poté, co představil obecnou vizi své kandidatury. „Horká kampaň teprve přijde, toto beru jako předpolí pro lidi, aby věděli, že kandiduji. Neplánuji nějakou rozsáhlou kampaň,“ uvedl.

Jak týdeník Euro zjistil pomocí analýzy citací v mediálním prostoru za posledních šest měsíců, právě o Hilšerovi se z možných prezidentských kandidátů mluví v médiích nejméně. „Mám spoustu práce, ale nejsem v Senátu předsedou výboru jako pan Drahoš nebo pan Fischer, kteří jsou díky tomu médiu více kontaktováni,“ vysvětluje Hilšer svou mediální střídmost.

Se způsobem, s jakým začal vykonávat svou funkci prezidenta Miloš Zeman, a pochopitelně i s přímou volbou, která dodala tomuto postu větší legitimitu, se prezidentský úřad stal zajímavým i pro řadu českých finančních skupin. „Zjistily, že přes prezidenta mohou změnit třeba i zahraničněpolitické směřování země a výrazně usnadnit některé obchody,“ říká jeden z českých miliardářů, který nechce být jmenován. Zástupci těchto skupin si už nyní podle informací týdeníku Euro tipují potenciální prezidentské kandidáty, kteří by si zasloužili jejich podporu.

Svou prezidentskou kandidaturu dosud nevyločil ani rektor Univerzity Karlovy v Praze Tomáš Zima. Přestože právě čelí tlaku na svou rezignaci kvůli donátorské smlouvě univerzity, která měla škole každý rok posílat „závratných“ půl milionu korun, a škola na oplátku neměla dopustit veřejnou kritiku svého partnera. Zima se ale snaží přes všechny problémy, kterými trpí jeho škola, zapojovat do veřejné diskuse a více se ukazovat na veřejnosti.

Letos v únoru začal skládat platformu odborníků, kteří mají debatovat o směřování republiky. V rámci projektu nazvaného Česko! A jak dál? objíždí s odborníky regiony a debatuje na různá témata od zemědělství přes exekuce až po Evropskou unii. „Projekt vznikl na Univerzitě Karlově v loňském roce, když jsme připravovali akce k výročí sta let vzniku Československa, například mezinárodní rektorskou konferenci. Na ní jsme diskutovali, jak posilovat třetí role univerzity ve společnosti, která stále více nabývá na významu, a tedy jak univerzity mohou přispět k řešení problémů, které mají charakter národní, ale i charakter globální,“ vysvětluje Zima.

Tento projekt zatím stál univerzitu zhruba na 650 tisíc korun a měl by podle plánů pokračovat celý příští rok. Jedna z již uskutečněných sedmi debat vyšla průměrně na 63 tisíc a univerzita si navíc k projektu objednala inzerci v regionálních Denících. Za jeden inzerát zaplatila 30 tisíc korun. Tato inzerce má formu vkládaného speciálu s obálkou. Z pěti obálek těchto dosud publikovaných speciálů je rektor Zima na každé z nich, ve dvou případech dokonce samostatně.

„Na organizaci debat se podílejí zaměstnanci univerzity, kteří to dělají v rámci svého zaměstnání. Když jsme zkoumali, za kolik dělají podobné debaty ostatní, vyšlo nám, že jsme velice levní,“ říká k tomu mluvčí

projektu a někdejší mluvčí Sobotkovy vlády Martin Ayer, kterého si Zima před časem přivedl na rektorát jako „koordinátora strategické komunikace“. Ayer ale není jediným člověkem v okolí Zimy se zkušenostmi z politického zákulisí. Shavit, jedna z klíčových členek komunikačního týmu Andreje Babiše, která dříve pracovala i pro Karla Schwarzenberga. Shavit v kolegiu zasedá jako členka katedry marketingové komunikace **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Zda je Zimův komunikační tým i paleta odborníků, s nimiž diskutuje „problémy, které nás pálí“, zárodkem budoucí prezidentské kampaně, nechává Zima bez odpovědi. Novináři se ho mají prý zeptat někdy v roce 2021.

Výhody a nevýhody možných prezidentských kandidátů

Výhody Nevýhody

Premiér Andrej Babiš (Autor: čtk)

Nejvýraznější politická osobnost současného Česka.Střet zájmů a stále hrozící trestní stíhání, komunistická minulost, spolupráce s StB.

Lenka Bradáčová (Zdroj: čtk, Autor: čtk)

Vysoký morální kredit ve společnosti, nezávislost.Bez zkušeností z politiky, nejasné politické názory.

Vladimír Dlouhý (Autor: Martin Pinkas/Euro)

Dlouholetý politik, zkušenosti z vysokých manažerských funkcí.Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2013.

Jiří Drahoš (Autor: Hynek Glos/Euro)

Nevytváří příkopy ve společnosti, tendence ke sjednocování.Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018, nejasná ideologie.

Pavel Fischer (Autor: čtk)

Zkušenosti z diplomacie.

Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018.

Marek Hilšer (Autor: čtk)

Zástupce mladé generace, jasné názory.

Neúspěšný prezidentský kandidát z roku 2018, v posledním roce nevýrazný.

Eurokomisařka Věra Jourová, ilustrační foto (Autor: EPA-EFE/ Profimedia)

Podpora nejsilnějšího hnutí ANO, pověst protikorupční aktivistky.Život mimo ČR v posledních pěti letech, pověst evropské byrokraty.

Václav Klaus mladší (Autor: ČTK)

Výrazná popularita.

Narušené vztahy s ODS a odmítání značnou částí politického spektra.

Michael Kocáb (Autor: Jiří Janda)

Politická zkušenost, konsenzuální a všeobecně známý kandidát.Osobnost minulosti (naposledy zazářil před 30 lety).

Petr Pavel (Autor: Hynek Glos)

Nadstranícký, vojenská minulost.Nejasná ideologie, komunistická minulost.

Předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula (Zdroj: čtk, Autor: čtk)

Uznávaný napříč politickým spektrem.Bez zkušeností z politiky, v širší veřejnosti nepřiliš známý.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima (Autor: Anna Vacková)

Zkušenosti z významné exekutivní funkce.Skandály na Univerzitě Karlově, komunistická minulost.

URL| <https://www.euro.cz/politika/cekani-na-prezidentku-1474196>

Antropologie bolesti podle Martina Soukupa

23.11.2019 finmag.cz str. 00 Kaleidoskop

Zuzana Válková

Bolest je málo prozkoumaná lidská zkušenost, která nás přivádí k transcendenci, pomstě i jednoho k druhému. Jaké jsou rozdíly v přístupu k bolesti v různých kulturách v rozhovoru líčí antropolog Martin Soukup.

Zdálo by se, že zmizeli s posledními bílými místy na mapách. Mořeplavci, objevitelé, vypravěči příběhů z dalekých krajů, které s všední realitou nemají zdánlivě nic společného, přesto se z nich dozvídáme leccos o nás samých.

Seriózní vědec, antropolog, se za dobrodruha 21. století pochopitelně označit nenechá. Pohybuje se ve složitých teoretických rámcích, disponuje metodou, zná její i svá vlastní omezení. Přesto. Vyprávění českého kulturního antropologa Martina Soukupa, nositele Ceny Neuron pro mladé vědce, který je ve 42 letech autorem dvou přehledových titulů o téměř tisíci stranách, na posluchače působí stejně podmanivě, jako kdyby jim naslouchal v dobách, kdy žádné z jeho tvrzení nebylo možné ověřit.

Odborník na život na druhém největším ostrově světa, Papui-Nové Guineji, a znalec kulturního areálu Melanésie pro sebe před časem objevil nové téma, jehož aspekty se mu podařilo postihnout ve dvou starších knihách: *Tělo a Tělo 2.0*. Dnes se Soukup pouští do komplexního průzkumu lidské bolesti. Vědcův zájem o ni umocnil „největší antropologický zážitek jeho života“, kvůli kterému ale ani nemusel opustit rodnou Prahu.

V roce 2016 Soukup navštívil Hell Party, krvavý spektakl, během něž s úžasem sledoval, jak lidé dobrovolně podstupují bolestivé tělesné úpravy: rozřezávají si jazyky, muži dokonce penisy, nechávají se zavěšovat na háky.

Jaký jste si k tématu bolesti vybral klíč? Antropolog se může zabírat například tím, jak ji různé kultury projevují na veřejnosti, ale stejně tak může analyzovat příčiny nebo důsledky opiátové krize ve Spojených státech.

Podle mých poznatků se lidstvo dělí do dvou skupin. Jedna část se bolesti vyhýbá, druhá ji vyhledává. Ti, kdo ji vyhledávají, se také dělí do dvou skupin: buď ji chtějí způsobovat, anebo podstupovat. My, obyvatelé Západu, se bolesti vyhýbáme. Jsme společností růžové pilulky, kterou si vezmeme pokaždé, když si všimneme, že bychom mohli zažít něco nepříjemného. Až do 19. století a objevu anestetik přitom byla bolest základní lidskou zkušeností. Docela se jí nevyhneme ani dnes: zraníme se, onemocníme, pozná ji prostě každý.

Které kultury bolest vyhledávaly nebo vyhledávají?

Některé severoamerické nativní kultury ji s požitkem způsobovaly druhým. Dokázaly brutálním způsobem trýznit své nepřátele. Válečníci chytli zajatce, bílé osadníky, odřezali jim kůži na chodidlech a pak je pustili. Když je zaživa skalpovali, skalpovali i s ušima. Něco podobného známe i z tradičních kultur na Filipínách, kde se pořádaly lovy lebek. Ty popsal americký kulturní antropolog Renato Rosaldo, který je studoval u kmene Ilongotů. Měli pro ně přímočaré odůvodnění – potřebovali si ulevit, když jim zemřel někdo blízký.

Vražda tedy byla zvláštním způsobem, jak se vyrovnat s žalem?

Ilongoti věřili, že jde o „vzteky zrozené ze smutku“ a že to nejlepší, co můžou udělat, je jít a setnout někomu hlavu. Lebky si nenechávali jako trofeje. Zahazovali je, kopalí do nich, nadávali jim. Rosaldo údajně sám pochopil „vzteky zrozené ze smutku“, když mu při terénním výzkumu tragicky zemřela manželka. V jiných oblastech byl lov lebek iniciačním rituálem pro mladé muže vstupující do dospělosti. Členové papuánské kulturní skupiny Marind-animů kvůli němu odcházeli do vzdálených vesnic. Papua je známá tím, že se tam používá téměř 800 jazyků. Marind-animští lovci ovšem potřebovali získat jméno toho, koho zabíjeli, aby si ho mohli přisvojit. Kvůli jazykovému zmatení nakonec často nosili bizarní jména, protože nerozuměli tomu, co jim umírající říká. Místo jména to bylo třeba: *mami, pomoz mi, nech mě, to bolí*.

Proč podle vás bolest vyhledává moderní člověk žijící na Západě? Třeba členové hnutí modern primitives, kteří pořádají akce typu Hell Party?

Jde o hraniční zkušenost, transgresi, při níž nezemřete. K něčemu podobnému ostatně sloužily iniciační rituály. Nová Guinea zná systémy brutálního mučení noviců, během nichž je starší rodu tloukli, trápili je hladu a žízni,

strašili je. Papuánci z kulturní skupiny Sambíů zase mladým mužům způsobovali krvácení z nosu zlomeným stéblem tuhé trávy. Krvácení z nosu přitom Sambiové chápali jako to, které nejvíc ohrožuje život. Vystavovali mladíky obrovskému stresu.

Proč to dělali? Aby je naučili „když přežiješ tohle, přežiješ už všechno“?

Antropolog Harvey Whitehouse se domnívá, že mučení tohoto typu má jednoznačný důvod. Malé skupiny obyvatel byly vystavené riziku ztráty mezigeneračních znalostí. Při iniciaci předáváte druhému člověku důležité kompetence, přičemž stres zajistí, aby si je pamatoval. Možná i vy jste jako malá dostala na pamětnou. V našem starém právu se podobné prvky také objevují. Chlapec, který měl zdědit rodinné pozemky, chodil s příbuznými po hranicích, kde ho příbuzní zbili, aby si pamatoval, kde končí. Jde o fenomén zábleskové paměti, který se dostavuje, když je organismus vystaven některým typům stresu. Například lidé, kteří prošli autonehodou, si obvykle pamatují všechno do detailu, což ostatně můžu potvrdit.

Zažil jste autohavárii?

Před pár lety, na výzkumu na Altaji, jsme se s dalšími kolegy málem zabili v autě. Kopec, který jsme vyjeli, jsme si dali ještě jednou pozpátku. Dodnes přesně vím, jak lítaly batohy i my. Dobře si také vzpomínám, že kolegyně krátce před tím řekla, že řidiči zatleskáme, že vyjel tak prudký kopec. Od té doby v letadle vždycky doufám, že cestující nebudou tleskat pilotům. Ani těsně před cílem ještě nemáte vyhráno.

Potlačení nepříjemného zážitku tedy souvisí spíš s psychickým traumatem?

Pravděpodobně ano. Dám vám ještě jiný příklad toho, co si lidé byli ochotni způsobovat: severoameričtí Indiáni si například prořízli kůži nad bradavkami, zavěsili se na řemeny a tančili tak dlouho, dokud se neutrhli. Buď praskly řemeny nebo jejich kůže. Na tomto příkladu jsou také zřetelné dva mechanismy: buď vás k podstupování bolesti vede společnost, anebo se pro ni rozhodnete dobrovolně.

Kde na světě najdeme takovou individuální „vůli k bolesti“?

Letos jsem byl na pilotním výzkumu na Filipínách. Vydali jsme se tam s kolegy v době Velikonoc a navštívili jsme San Fernando, město, kde se každý Velký pátek lidé křížují na památku Kristovy oběti. Jeden člověk, Ruben Eraje, se nechává křížovat už 30 let – dá si probodnout dlaně a nohy hřeby. Na Velký pátek jde o velkou turistickou show. Když ale spektakl skončí a štáby z celého světa založí fotoaparáty, přijdou další lidé, kteří se nechávají ukřížovat. O těch už se moc neví.

Co pro naši civilizaci znamená, když bolest poznáváme až ve chvíli, kdy nám od ní nikdo nedokáže pomoci? Bolestivé iniciační rituály jsme v podstatě opustili.

Myslím, že jsme tomu přivykli. Je také otázka, jak si budeme bolest definovat. Primárně ji spojujeme s tělem, se zraněním a neduhy. V antice však k sobě měla blízko tělesná bolest i ta emocionální. Oddělili jsme je od sebe relativně nedávno, přesto dodnes říkáme, že nám „někdo zlomil srdce“ nebo nám „vrazil kudlu do zad“. Vyjadřování negativních emocí máme také spojené s tělem.

Naše kultura je ke zvládnutí fyzické bolesti dobře vybavená. Mnoho pochopení ale nemáme ani pro bolest psychickou – i po pohřbu se druhý den vracíme do práce. A když své trápení někdo nezvládá, pošleme ho k psychiatrovi. Čím to je?

Jsme vysoce individualizovaná společnost, jakkoliv je to vlastně protimluv, a jsme vedeni k tomu, abychom věci zvládali sami. Psychoterapie jako nástroj k léčení bolesti ale zatím v Česku kdovíjak rozšířená není. V tradičních společnostech bývá bolest často záležitostí celé komunity. My se chodíme s niternými zkušenostmi vypovídat cizímu člověku, kterému za to platíme.

Trpícího člověka tím navíc pro část populace stigmatizujeme.

Ano, ačkoliv já si myslím, že chodit k terapeutovi je super věc a jednou za život by to užil každý. Tím spíš, když kolektivního zpracování prožitků téměř nejsme schopni. Americká antropoložka Catherine Lutzová napsala skvělou knihu *Unnatural Emotions*. Dělal výzkum na ostrovech v Mikronésii a ukázala, že západní chápání emocí je také kulturní konstrukt.

Co to znamená?

K emocím přistupujeme jako k iracionálnímu projevu osobnosti, který stojí v protikladu k rozumu. Občas je označujeme za „zženštilé“, což je typický stereotyp. William James, zakladatel americké psychologie, tvrdil, že každou emoci můžeme vysléct až na kost – že jde o sebeobrannou reakci na stav organismu. Catherine Lutzová naopak ukázala, že jsme toto pojetí na Západě „vynalezli“. V Mikronésii jsou emoce kolektivní povahy – něco, co pro nás téměř není představitelné.

Možná trochu ano – radost nebo dojetí označujeme za „nakažlivé“.

Leda tak. Na Nové Guineji jsem byl svědkem mnoha událostí, které by byly pro jedince traumatizující, ale tam je řešila komunita. Vloni se například do vesnice o 400 obyvatelích vrátil mladík z vězení. Každá rodina snesla na hromádku jídlo, lidé mladíka přivítali, sešli se i předáci klanů a přišel pastor, který ve vesnici působí. Komunita kluka přijala zpátky. Podobné to bylo i během pohřbu. Myslím, že jsem docela otrlý člověk, ale to, co oněhdy zvládli místní muži ve spolupráci s naším terénním asistentem, bylo hodně i na mě. Jeden chlapec z vesnice zemřel po pádu během lovu a nebyl na něj vůbec hezký pohled. Muži z vesnice mu vykopali hrob a uložili ho do země. My tohle neznáme – máme hrobníky. V mnoha případech nedokážeme na pohřbu ani vystoupit s proslovem. Na to máme další zástupné instituce: například kněze.

Pokračování zítra

=====

Martin Soukup

-----

doc. PhDr. Martin Soukup, PhD., je kulturolog a kulturní antropolog, laureát Ceny Neuron pro mladé vědce roku 2017 a člen American Anthropological Association. Působí na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde se zároveň podílí na prestižním výzkumném projektu Sinofon studujícím vliv Číny na řadu světových regionů. Dále vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Posledních deset let se v rámci terénního výzkumu vrací do údolí řeky Uruwa na Papui-Nové Guineji, kde je jeho domovem vesnice Yawan. Zatím nejosobnější knihou, již o svých zkušenostech odsud publikoval, je nejnovější *Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, boom* (Pavel Mervart, 2019), v níž kombinuje osobní postřehy a zážitky v reportážním duchu s odkazy na teorii oboru i doplňující literaturu.

Pro českého, širěji evropského čtenáře může být mimořádně zajímavá starší Soukupova kniha *Cizinci mezi Papuánci s podtitulem První kontakty na Nové Guineji* (Pavel Mervart, 2017), z níž je patrná povaha Západu v dobách koloniálních výpadů během posledních dvou set let. Jejich ekonomické, sociální i kulturní dozvuky je možné zaznamenat i dnes, tedy v časech, kdy si Evropa připadá „slabá“.

Zdaleka nejucelenější poutí po dějinách a východiscích „vědy o tom, jaký je člověk“, je Soukupova přehledová *Antropologie: teorie, koncepty, osobnosti* (Pavel Mervart, 2019). Pro laického čtenáře jde o hutného i místy vtipného průvodce způsoby, jakými lze promýšlet, co všechno je lidské, přináší fakta i postřehy z kultur celého světa.

=====

URL| <https://finmag.penize.cz/kaleidoskop/411054-antropologie-bolesti-podle-martina-soukupa>

Dobré víly sametové revoluce

23.11.2019 Lidové noviny str. 13 Orientace - Téma
PETR ZÍDEK

Listopad 1989 byl značně machistický: o všem důležitém rozhodovali muži, ženy se musely spokojit s rolí nenápadných pomocnic

Podíváme-li se s odstupem třiceti let na dění sametové revoluce, uhodí nás do očí nepřítomnost žen. Na tribunách i v zákulisí byli muži v drtivé převaze. Ženy ale tehdy nikdo nepostrádal, dokonce ani samotné ženy.

Pátek 8. prosince, tehdejší Palác kultury. V budově, v níž se konaly sjezdy komunistické strany, se scházejí zástupci „rozhodujících politických sil“, aby se dohodli na složení a charakteru nové federální vlády, jejíž jmenování o dva dny později ukončí jednu etapu listopadového převratu. Proti představitelům stran sdružených v Národní frontě usedá delegace Občanského fóra, kterou vede jeho neformální lídr Václav Havel. Ten se také ujme představení členů svého týmu. Spisovatelku Edu Kriseovou – jedinou přítomnou ženu – uvádí těmito slovy: „To je spisovatelka Eda Kriseová, naše dobrá víla, která se do tohoto jednání nebude vůbec plést, ale jenom bude vysílat paprsky, aby bylo úspěšné. Ale jestli s tím nesouhlasíte, může čekat venku.“ Připusťme, že tento výrok byl míněn v žertu, o čemž svědčí následný smích moderátora setkání Radima Palouše. I tak ale zní dnes naprosto nepřipadně. Aby šla Eda Kriseová za dveře, ale nakonec nikdo nepožadoval a spisovatelka se také nespokojila s rolí, kterou jí Václav Havel určil. Do jednání se aktivně zapojila případnými stylistickými připomínkami ke společnému prohlášení.

Eda Kriseová byla jedinou ženou v jádru Občanského fóra a také jedinou, která se v listopadu a prosinci 1989 za Občanské fórum účastnila jednání s tehdejšími představiteli moci. Do této role se dostala dost kuriózním způsobem. Na začátku prvního revolučního týdne zavolala Václavu Havlovi, s nímž se přátelila, zda nepotřebuje pomoc. „Odpověděl hned přijed“, vzpomíná na to dnes. O její účasti na klíčových jednáních rozhodlo to, že si Ladislav Adamec na první setkání přivedl vedle představitelů různých tehdejších společenských organizací také předsedkyni Československého svazu žen Miroslavu Němcovou (nezaměňovat s pozdější místopředsedkyní ODS). „Pojd' s náma, Adamec tam má nějakou ženskou, tak ať to nevypadá blbě,“ řekl Kriseové Havel.

Proč bylo v Občanském fóru tak málo žen a ty, které zde působily, byly považovány spíše za „dobré víly“ do počtu jako Eda Kriseová? A jak to, že si toho za těch třicet let téměř nikdo nepovšiml?

Občanské fórum bylo založeno v neděli 19. listopadu v pražském Činoherním klubu. Organizátoři, tedy Václav Havel a jeho nejbližší spolupracovníci, od počátku usilovali o to, aby fórum reprezentovalo co nejširší část společnosti.

„Hrozně málo žen“

Setkání tak začalo tím, že Alexandr Vondra na pódium ze sálu svolával představitele nezávislých iniciativ, studentů, umělců, spisovatelů, dělníků či ekologů. Mezi pozvanými na jevišti dominovali muži, čehož si byl Vondra dobře vědom. „Dál tady mezi námi hrozně rád uvítám, protože je tady zatím hrozně málo žen, svoji kolegyni, mluvčí Charty 77 Danu Němcovou.“ Dana Němcová byla přijata bouřlivým potleskem, sedla si do rohu a po zbytek setkání nepromluvila.

Kolik žen se na pódium dostalo, není úplně jasné. Kromě Dany Němcové určitě ještě další dvě disidentky, Jana Petrová a Marta Kubišová. Vondrou byla vyvolána i autorka dětských knížek Eliška Horelová, která měla zastupovat oficiální Svaz českých spisovatelů. Z její reakce je ale patrné, že se jí na pódium moc nechtělo. Na dobových snímcích stojí na pódiu v pozadí ještě jedna či dvě neidentifikovatelné ženy. Maximální počet se tedy dá odhadnout na pět šest, mužů bylo minimálně pětkrát tolik. V každém případě ustavující prohlášení Občanského fóra, které požadovalo demisi nejzprofanovanějších figur normalizace, vyšetření zásahu na Národní třídě a propuštění politických vězňů, podepsalo kolem desáté hodiny osmnáct lidí. Sedmnáct z nich byli muži. Jedinou ženou, jejíž podpis najdeme na historickém dokumentu, se stala představitelka Nezávislého mírového sdružení Jana Petrová (dnes Marco). Dokument, který měl programově spojit co nejširší část společnosti, téměř opominul polovinu populace, ženy. A nikomu to tenkrát ani později nepřišlo zvláštní.

„Tehdy se zastoupení jednotlivých pohlaví nevěnovala taková pozornost,“ říká dnes Jana Petrová Marco. V době revoluce jí bylo třidvacet a měla za sebou devítiměsíční věznění za pokus položit během tzv. Palachova týdne v lednu 1989 kytičku k soše svatého Václava. Na pozvání Olgy Havlové se již v neděli 19.

listopadu zúčastnila v bytě manželů Havlových porad o dalším postupu. Navzdory tomu, že podepsala úvodní prohlášení Občanského fóra, v revoluci žádnou velkou roli nesehrála. V druhé polovině listopadu a v prosinci objížděla spolu s herci a studenty venkov a vysvětlovala lidem, co se v Praze děje. To ji vzdálilo mocenskému centru kolem Václava Havla, v němž se přijímala klíčová rozhodnutí. Podle ní ale to, že byla žena, nehrálo zásadní roli. „Měla jsem velmi malé zkušenosti, takže ten vklad, který bych tomu mohla dát, byl omezený ve srovnání se staršími lidmi,“ říká dnes.

Socioložka Jitka Gelnarová spočítala, že v rejstříku knihy Jiřího Suka *Labyrintem revoluce*, která je dnes považována za nejvýznamnější historickou práci o listopadové revoluci, se vyskytuje pouze asi jedno procento ženských jmen. Podívali se do interních dokumentů Občanského fóra, které vydal tentýž autor v roce 1998, jsou v nich ženy uváděny jen marginálně. Hnutí, které se postavilo do čela revoluce, začalo již v prvním týdnu po zásahu na Národní třídě vytvářet svou strukturu. První vznikla 24. listopadu a aktivisté fóra se v ní rozdělili do pěti komisí. V operační, odborné a technické neměly ženy žádné zastoupení. V koncepční komisi pak na čtrnáct mužů připadla jedna žena – Hana Marvanová. Nejvíce žen – tři – mělo působit v informační komisi vedle třinácti mužů. Mezi uvedenými třemi ženami najdeme i Annu Šabatovou. Dnešní ombudsmanka ale říká, že nikdy v žádné podobné komisi nepracovala a celý první revoluční týden strávila doma, protože její muž Petr Uhl byl v sobotu 18. listopadu uvězněn za rozšíření falešné zprávy o úmrtí studenta Martina Šmída a ona se musela starat o rodinu.

Pokračování na straně 14 Dobré víly sametové revoluce

Dokončení ze strany 13

Podle historika Jiřího Suka byly pro vnitřní vývoj Koordinačního centra Občanského fóra v prvních měsících „charakteristické tendence k hierarchizaci a oligarchizaci“. To by se dalo doplnit také tendencí k prosazení dominance mužů. Ta vyvrcholila 11. prosince, kdy byla ustavena rada Koordinačního centra OF. Polovinu jejich členů jmenoval Václav Havel a druhou Petr Pithart. Mezi nimi nebyla žádná žena. Tento výsledek změnil teprve sněm OF, který 23. prosince do rady zvolil Janu Petrovou. Jako jedinou ženu z 26 lidí.

Holky pro všechno

Tehdejší studentka Fakulty tělesné výchovy a sportu Magdaléna Staňková (dnes Pospíchalová) se do centra Občanského fóra dostala přes stávkový výbor své školy, v němž se objevila výzva, že v Laterně magie potřebují pomáhat. „Pro takové ty pomocné práce – běhat v zázemí, vařit kafe, telefonovat, organizovat – se více hodily dívky,“ říká. Práce v Občanském fóru se podle ní mohli věnovat jen lidé, kteří se pro revoluční práci dokázali uvolnit na 24 hodin denně, což vylučovalo nejen ty, kteří se nemohli uvolnit z práce, ale i matky menších dětí. I Eda Kriseová, která měla dvě dcery na střední škole, vzpomíná, jak jí pak vyčítaly, že si dělá revoluce a doma není nic k jídlu. Magdaléna Staňková byla ve struktuře fóra zařazena do oddělení s tajemnou zkratkou HPV, pod níž se skrýval prozaický popis – Holky pro všechno. I toto oddělení však vedl muž – novinář Jan Urban.

Pokud dnes bývalí aktivisté Občanského fóra dostanou otázku, kdo byla v jejich řadách nejvlivnější žena, v odpovědích se příliš neshodnou. Konsensus snad panuje jen o Ritě Klímové, která se díky své výborné znalosti angličtiny stala i jednou z tváří Občanského fóra. „Rita byla všeobecně respektovaná jako hotová osobnost,“ říká bývalý disident a aktivista Občanského fóra Petr Pospíchal. A dodává, že měla také velmi blízko k Václavu Havlovi, což byla pro „kariéru“ ve struktuře Občanského fóra jedna z nejdůležitějších vlastností. Když se konala v neděli ráno před založením hnutí velká porada v Havlově bytě, přinesla mu Rita Klímová, jak byla v tomto ročním období zvyklá, sklenici husího sádla. Pozdější československá velvyslankyně ve Spojených státech má historickou zásluhu na tom, že účinně lobbovala za Václava Klause, aby se stal ministrem financí. „On je sice osobně nesnesitelný, ale lepší odborník na to místo není,“ přesvědčovala své kolegy.

Plínky, dudlík a kašička

Dcera Rity Klímové a reformně komunistického politika Zdeňka Mlynáře, dnešní levicově orientovaná profesorka dějin umění Milena Bartlová, se revoluci věnovat nemohla, protože byla matkou roční dcery. Své zkušenosti popsala nedávno pro server A2larm.cz. „Měla jsem na konci roku 1989 sice spoustu prudce rostoucího sociálního kapitálu, v praxi to však znamenalo, že od 20. listopadu všichni blížící někde „dělali revoluci“, kdežto

já jsem se stejně jako předtím i potom věnovala plínkám, dudlíkům a zeleninové kašičce. (...) Ve čtvrtek se manžel uvolil večer zůstat doma, abych mohla zažít část jedné demonstrace na Václaváku.“ Milena Bartlová si klade otázku, zda svou neúčastí v revoluci o něco přišla, nakonec ale dochází k závěru, že také něco získala: „Kdybych byla aktérkou dění, bylo by něco jinak? Nepochybně, ale jen pro můj osobní život. Téměř s jistotou bych se první dva tři roky pohybovala, v politice“ a pak bych si užila roční stipendijní pobyt na nějaké lepší americké univerzitě. Nedokázala bych ale zastávat jinou politiku, než do jaké se vrhli historičtí vítězové.“

Před dvěma lety vyšla kniha Marcely Linkové a Nadi Strakové *Bytová revolta: jak ženy dělaly disent*, která ukazuje, že v prostředí Charty 77 byla celá řada velmi aktivních žen, které v mnohém překračovaly dobové genderové stereotypy. Přestože i zde genderově podmíněné rozdělení rolí fungovalo – např. samizdaty přepisovaly většinou ženy – prosadily se ženy i do čelných funkcí. Z tří mluvčích Charty byla zpravidla jedna žena. Proč tato parita nevydržela i v čase Občanského fóra? Pokud tuto otázku položíme aktérkám dobového dění, většinou se dozvíme, že neměly o politickou kariéru zájem. „Ženy neusilovaly o to se prosadit,“ říká Dana Němcová. Jiřině Šiklové prý nabízel post ministryně zdravotnictví, ale odmítla, protože věděla, že na to není. „My ženy jsme se do toho nehrnuly, politika je chlapská záležitost,“ říká psychoterapeutka Jitka Vodňanská, která nicméně v roce 1992 kandidovala za ODA spolu s dalšími ženami se sloganem „Nejsme stranou jednoho muže“ do Federálního shromáždění. Zvolena ale nebyla.

Hlavním „personalistou“ sametové revoluce byl Václav Havel. Jádro Občanského fóra tvořili až na pár výjimek lidé, kterým důvěřoval a které dlouho znal. Také v obsazení ministerstev a dalších postů měl rozhodující slovo. Z hlediska výsledku tohoto procesu je tedy namísto otázky, do jaké míry Václav Havel podléhal genderovým stereotypům. Byl schopen považovat ženu za rovnocenného politického partnera? Bývalá disidentka Helena Klímová k tomu říká: „Václav Havel se k ženám choval dvorně a laskavě, v oblasti tvorby, ať už literární, či tvorby občanských postojů, jsem neviděla, že by nějak degradoval či neuznával ženskou tvořivost. Naopak, k ženám tvořivým vyjadřoval obdiv, např. k Madeleine Albrightové.“ Havlova přítelkyně Jitka Vodňanská odmítá, že by byl machista. „Nikdy ženami nepohrdal, naopak k nim měl takovou zvláštní havlovskou úctu.“ Úcta a dvornost k ženám může nicméně mít zcela patriarchální rámeček, což byl zřejmě případ Václava Havla, který byl vychován v měšťanské rodině dominantní matkou, proti níž v dospívání revoltoval. Je otázka, zda byl Havel v ženě schopen uctívat ještě něco jiného než matku, manželku či milenku, tedy ženy definované svým postavením v tradičním řádu. V roce 1985 v esejí „Anatomie jedné zdrženlivosti“ napsal, že feminismus se v našem prostředí jeví „prostě jako dada“. Že by tento svůj postoj během revoluce nebo po ní nějak přehodnotil, není známo. Na druhé straně ale navrhl na post ministryně spravedlnosti Dagmar Burešovou, vzal na Hrad několik žen jako blízkých spolupracovnic a později zval ženy například na diskusní setkání ve vile Amálie. Šlo však o ženy, které mu byly loajální a nijak se feministicky neprofilovaly.

Chlapci, pojdte se domluvit

Vládlo podobné genderové rozdělení rolí, které je patrné v centru Občanského fóra, také v dalších ohniscích revoluce, tedy ve stávkových výborech jednotlivých vysokých škol? Pro nějaké obecné tvrzení nemáme dost pramenů, ale z dobových svědectví je patrné, že zřejmě ano.

Pavla Knoblochová (dnes Fáberová) popisuje situaci na Vysoké škole chemickotechnologické v Praze, kde působila jako členka stávkového výboru, taktó: „Na VŠCHT, podobně jako na ostatních technických vysokých školách, většina studentů pojala stávku jako prázdniny. Z těch, kteří zůstali a aktivně se zapojovali, většina kluků stála o pozice vůdčí – mluvit do mikrofonu, sednout si ve stávkovém výboru před TV kamery, aby byli ve zprávách, a podobně. Většina dívek naopak byla ochotná se zapojit do podpůrných prací – zajistit kopírování tiskovin, zorganizovat malování plakátů a malovat je, nakoupit jogurty, aby bylo co jíst.... Na obou stranách byly samozřejmě výjimky.“

Pavla Knoblochová se během revoluce setkala i s přezíráním z důvodu svého pohlaví: „Když jsme šli jako zástupci fakult jednat s rektorem školy, tak jsme byli tři kluci a já jedna dívka. Pan rektor Doležal nás oslovoval výhradně: „Chlapci, pojdte se nějak rozumně domluvit...““ To, co existovalo ve stávkových výborech jednotlivých vysokých škol, se promítalo i do celostátního koordinačního stávkového výboru, který fungoval v divadle Disk. Nejvýraznější studentský vůdce Šimon Pánek vzpomíná na tehdejší situaci s odstupem zhruba půl roku v publikaci *Studenti psali revoluci*. Ženy zmiňuje jen jako telefonistky, sekretářky a tajemnice, které „držely chod centra a především spojení s fakultami a ostatními místy. Bez nich bychom vyřídili sotva polovinu věcí. (...) Při tom všem jim ještě zbyl čas na to, aby mazaly chleby a ohřívaly konzervy, aby každý z nás ‚velitelů‘, něco jedl. Vařily kávu nebo čaj a dohlížely i na to, aby každý alespoň několik hodin denně spal. Posílaly nás pozdě v noci na kutě, přestože mnohdy měl člověk pocit, že není vůbec unaven a všechno vydrží a spát ani nemusí (...)

Každou chvíli někdo z nás někam odjížděl a myslím, že dispečerky na taxislužbě musely už znát po hlase všechny naše dobré víly, které neúnavně volaly jedno auto za druhým.“

Jedinou studentskou vůdkyní, která se dokázala prosadit do velké politiky, se stala Monika Pajerová z Filozofické fakulty UK.

Pavla Knoblochová nicméně dokázala tehdejší stereotypní pohled na ženy využít v pozoruhodné a velmi viditelné akci. Když měla začít schůze Federálního shromáždění před volbou prezidenta, vítala přicházející poslance před budovou spolu s kolegyní ze stávkového výboru v kroji s chlebem a solí. Okrojované dívky se odvážily obětovat málokdo a obě studentky využily situace jednak k demonstraci, že revolucionáři jsou mírumilovní a nechtějí komunistickým poslancům ubližovat, jednak k agitaci za zvolení Havla prezidentem. Navzdory tomuto happeningu to bylo právě Federální shromáždění, kde vyvrcholil patriarchální charakter sametové revoluce. Během takzvaných kooptací došlo v prosinci až únoru k obměně části poslanců obou komor způsobem, který ženy v zákonodárném sboru ještě více marginalizoval. V řeči čísel vypadaly kooptace následovně: Ve Sněmovně lidu rezignovalo nebo bylo odvoláno 76 poslanců a 16 poslankyň. Na jejich místa bylo zvoleno 88 poslanců a 4 poslankyně (Jana Petrová, Vlasta Parkanová, Eleonora Sándorová a Božena Fuková). V české části Sněmovny národů to dopadlo z hlediska zastoupení žen ještě tristněji: odvoláno bylo 24 poslanců a 8 poslankyň a nahradilo je 29 poslanců a jedna poslankyně – Dana Němcová. Právě zde se rodila česká demokratická politická kultura, pro niž je od 90. let do současnosti charakteristické slabé zastoupení žen v zákonodárných sborech i exekutivě.

Archetypální záležitost

Přestože genderové přístupy jsou v dnešní historiografii populární, ba dokonce módní, sametovou revoluci z tohoto hlediska kupodivu téměř nikdo nezkoumal. V českém prostředí na toto téma existuje zřejmě jen jedna bakalářská práce, obhájená v roce 2016 na **Fakultě sociálních věd** UK (Anna Fišerová: Sametová revoluce: genderová perspektiva), která vychází z rozhovorů s několika aktérkami revoluce.

Na Slovensku je situace o něco málo příznivější, tématu se v několika studiích věnuje sociální vědkyně Zuzana Maďarová. Ta se ve své poslední knize *Ako odvrávať novemburu 1989*, která právě vychází, zabývá tím, jak se genderové stereotypy promítají do dnešních vyprávění o listopadu 1989. Dochází k následujícímu závěru: „Aj keď ženy boli prítomné vo verejnom priestore a verejne vystupovali, často zostali nezapamätané. Ukazuje sa, že ženy si pamätáme najmä vtedy, ak konajú v súlade s rodovo stereotypnými rolami, teda ako manželky či pomocníčky. Takáto reprodukčná práca sa však nepovažuje za plnohodnotnú revolučnú aktivitu a vo väčšine obrazov revolúcie je neprítomná.“

Vraťme se k úvodní otázce, proč byly ženy v revoluci neviditelné. „Revoluce byla archetypální záležitost, kam ženy dvakrát nepatří,“ říká Jitka Vodňanská. Tato odpověď má jistě mnoho do sebe, po třiceti letech je však načase, abychom tento „mýtus Listopadu“ kriticky rozebrali, a to i z genderového hlediska.

Jedinou ženou, jejíž podpis najdeme na úvodním prohlášení Občanského fóra, se stala představitelka Nezávislého mírového sdružení Jana Petrová (dnes Marco). Je otázka, zda byl Havel v ženě schopen uctívat ještě něco jiného než matku, manželku či milenku, tedy ženy definované svým postavením v tradičním řádu

V české části Sněmovny národů bylo odvoláno 24 poslanců a osm poslankyň a nahradilo je 29 poslanců a jedna poslankyně – Dana Němcová

Přestože genderové přístupy jsou v dnešní historiografii populární, ba dokonce módní, sametovou revoluci z tohoto hlediska kupodivu téměř nikdo nezkoumal

O autorovi| P E T R Z Í D E K, historik a redaktor LN

Foto autor| Foto ČTK

Foto autor| KRESBA LELA GEISLEROVÁ

Foto popis| Ženy v akci. Studentka Pavla Knoblochová (vpravo) spolu se svou kolegyní přesvědčují 19. prosince před Federálním shromážděním poslance, aby volili Václava Havla. Studentky nemohly vědět, že Marián Čalfa zvolení Havla v zákulisí již prosadil mnohem účinnějšími prostředky.

Medaile a Ceny Josefa Hlávky předány

24.11.2019 iforum.cuni.cz str. 00

Mgr Zuzana Vojteková

V předvečer studentského svátku 17. listopadu převzali přední akademičtí pracovníci Univerzity Karlovy a mladí vědci z této univerzity ocenění Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových. Slavnostní vyhlášení proběhlo už tradičně na zámku v Lužanech u Přeštic.

Na návrh rektora Univerzity Karlovy ocenění převzal prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc., který je právem považován za jednu z nejvýraznějších osobností akademického, společenského i politického života České republiky po roce 1989. Byl signatářem Charty 77, po listopadu 1989 se aktivně zapojil do politického života české společnosti. Je jedním ze zakladatelů a prvním děkanem Fakulty humanitních studií UK. Odborné práce, přednášková i tvůrčí činnost, občanská angažovanost, přátelský a inspirující přístup stejně jako osobní kvality ovlivnily již několik generací studentů i akademiků. Jeho odborné práce pokrývají především témata filozofické antropologie, vztahu filozofie a náboženství, filozofie a vědy nebo filozofie a politiky.

Na návrh předsedkyně Akademie věd České republiky bylo ocenění uděleno prof. PhDr. Josefu Žemličkovi, DrSc., který se specializuje především na dějiny přemyslovského období s důrazem na problematiku středověké kolonizace, vznik a rozmach městského života. Z dalších témat se systematictěji věnuje počátkům státnosti ve střední a středovýchodní Evropě, procesu christianizace a transformaci středověké společnosti, mechanismům středověké vlády a moci či proměně středověké krajiny. Od roku 1970 působí v Historickém ústavu AV ČR, do roku 2012 jako vedoucí oddělení středověkých dějin. Od roku 1991 působí na Filozofické fakultě UK a od roku 2003 i v Centru mediavelistických studií. Vychoval řadu mladých nadějných historiků.

Cenu Josefa Hlávky za rok 2019 obdrželi následující studenti Univerzity Karlovy:

Mgr. Lucie Novotná Krtoušová, Ph.D., Právnická fakulta

Mgr. Anežka Tichá, Ph.D., 1. lékařská fakulta

Mgr. Iva Truxová, Ph.D., 2. lékařská fakulta

MUDr. Jan Rambousek, 3. lékařská fakulta

MUDr. Michael Michal, Ph.D., Lékařská fakulta v Plzni

MUDr. David Astapenko, Ph.D., Lékařská fakulta v Hradci Králové

PharmDr. Andrej Kováčik, Ph.D., Farmaceutická fakulta

Mgr. et Mgr. Jakub Sláma, Filozofická fakulta

Mgr. Antonín Macháč Ph.D., Přírodovědecká fakulta

Mgr. Adéla Melcrová, Matematicko-fyzikální fakulta

Mgr. et Mgr. Markéta Škutová, Pedagogická fakulta

Mgr. Bc. Jakub Tesař, Ph.D., **Fakulta sociálních věd**

Mgr. Zuzana Vojteková, Fakulta humanitních studií

URL| <https://iforum.cuni.cz/IFORUM-16616.html>

Šéf Burger Kingu Ryška: Nejvíce lidí vyndá z burgeru zeleninu

24.11.2019 euro.cz str. 00 Byznys

Jan Brož

Podle šefa sítě Burger King Daniela Ryšky fanoušci burgerů moc nemusejí rajčata a okurky. Přesto si řetězec věří, že jako první z velkých hráčů prorazí u Čechů s bezmasým Whopperem.

Na stanici I. P. Pavlova v centru Prahy se v jednom místě odehrává konkurenční boj fastfoodových gigantů. Restauraci tu má lídr branže McDonald's, KFC, Bageterie Boulevard a také Burger King. A právě zde představil minulý týden teprve osmadvacetiletý šéf pro Česko a další tři země Daniel Ryška rostlinný burger.

Burger King, který v Česku spíše zaostával za výše zmíněnou konkurencí, tentokrát ostatní řetězce předběhl a s novinkou na bázi sojových a pšeničných proteinů vyrukoval jako první. A šlo jen o první předzvěst dalších velkých změn a rozsáhlé expanze za 800 milionů korun. V následujících čtyřech letech má v Česku vzniknout na pět desítek poboček americké sítě, mimo jiné na nádražích a kolem dálnic.

Co očekáváte od bezmasých burgerů? Kolik procent prodeje by mohly tvořit?

Krátkodobě v rámci jednoho roku věříme, že budeme prodávat kolem pěti až sedmi procent. Dlouhodobě v porovnání s jinými trhy v západní a především severní Evropě vidíme, že bychom se mohli pohybovat i kolem 15 procent. Švédsko s Norskem jsou dvě země, kde se prodává absolutně nejvíce bezmasých variant. V některých restauracích dosahují i 50 procent prodeje. Tedy ne na celém trhu, ale v jednotlivých lokalitách a restauracích, kde je poptávka zákazníků obrovská.

Bezmasé burgery smažíte na stejném grilu jako maso, a nelze je proto označit za vegetariánské. Kdo si tedy podle vás bude Rebel Whopper objednávat?

Je takový trend a vidím to i sám na sobě, že se snažím nejíst každý den maso. Ne proto, že bych byl vegetarián, ale myslím si, že tělo není potřeba přetěžovat masem každý den. Kolem sebe vidím spoustu takových lidí, kteří nikdy moc neřešili, co jedí, v průběhu posledního půl až tři čtvrtě roku je ale vidět, že se začínají intenzivně zajímat. Pro podobný typ zákazníků je to ideální produkt. Můžou si dát něco, co je rychlé, na co jsou zvyklí, ulevit organismu a sami sobě. Myslí přitom i na ekologické aspekty spojené s konzumací masa, na udržitelnost.

Je pravda, že bezmasé stravování není jediný podobný trend v rychlém občerstvení v poslední době. Lokálnost, boj proti plastům a podobně jsou žhavá témata. Plánuje Burger King v Česku ještě další podobné kroky?

Vize je mít restaurace co nejvíce udržitelné, ať už jde o spotřebu energií, LED světla, nebo používání zařízení s nejlepší energetickou třídou. Pak to jsou samozřejmě brčka a víčka a omezování plastů.

Zavedete papírová nebo jiná brčka?

Zatím ne, brčka a víčka ale už dnes nabízíme jen na požádání a za první měsíc jsme zaznamenali obrovský pokles spotřeby o 70 procent. Do dvou let chceme mít restaurace úplně bezplastové. S výjimkou vody jsme zrušili PET lahve a používáme plechovky. Bezodný nápoj je určitě také ekologičtější.

Co tuzemský původ potravin? Kde nakupuje suroviny?

Podle dat za loňský rok je 65 procent zahraničních a 35 procent lokálních. V tom je ale i pepsi, která se vyrábí v Česku. Místní jsou tedy veškeré nápoje a zelenina.

Daniel Ryška (28)

- Pochází z Havlíčkova Brodu, ale velkou většinu života prožil v Praze.
- Vystudoval česko-německá studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.
- Zkušenosti s prací v rychlém občerstvení začal sbírat velmi brzy. Po studentských brigádách u konkurence nastoupil před sedmi lety do společnosti AmRest, která v regionu střední Evropy provozuje značky KFC, Burger King a Pizza Hut.
- Původně vedl jednu z restaurací KFC, po dvou letech se přesunul do pozice regionálního manažera Burger Kingu. Dnes vede značku na českém, slovenském, rumunském a bulharském trhu.

Chtěli byste ten poměr zvyšovat?

Určitě budeme chtít uvádět prémiovější produkty složené z lokálních surovin. Ta tendence tady je, na druhé straně to nevidím jako zásadní téma. Jde o dodavatele z regionu střední Evropy, není to tak, že bychom něco dováželi z Ameriky nebo Asie.

Kdy se v Burger Kingu objeví samoobslužné kiosky?

Spuštění na prvních sedmi restauracích plánujeme na první polovinu prosince. Ambiciózní cíl je mít vybaveny všechny restaurace do poloviny příštího roku. Spolu s nimi uvedeme i další e-commerce aplikace. Vedle samoobslužného kiosku si budete moci objednat třeba i na vlastním telefonu.

A s jejich pomocí si bude možné objednat bezmasý burger nejen jako Whooper, ale i v jiné verzi?

Přesně tak. Umožní to velkou flexibilitu. Ta už v podstatě funguje, protože už dneska si můžete v Burger Kingu objednat suroviny podle vlastní chuti a přidat, cokoliv vás napadne. Jenže i když to je spousta let hlavní motto Burger Kingu, tak se nám jej úplně nedařilo dostat k zákazníkům. Díky samoobslužným kioskům to bude mnohem jednodušší.

Kolik lidí si podle vás objedná burger podle vlastní chuti?

Počítáme, že to bude kolem deseti procent, což potvrzují zkušenosti z jiných trhů. Nejčastěji jde o přidání sýru, slaniny a papriček. Lidé mají rádi čím dál tím více pálivé chutě. Naopak bude docházet k odebírání neoblíbené zeleniny, tedy rajčete, okurky, salátu. Když během obědové špičky procházím restaurací, tak na tácech vidím vytažené rajčata a okurky.

Znamená to, že navzdory novinkám, jako je bezmasá alternativa, je zde stále velká zákaznická skupina, která požaduje „nezdravý“ tučný burger?

Jeden z produktů se jmenuje Bacon King a není v něm žádná zelenina. Pouze hodně masa, slaniny, sýr, kečup a majonéza. Když jsme ho měli loni poprvé v promoakci, tak šlo o jeden z nejprodávanějších produktů vůbec. Je tedy vidět, že i poptávka po naprostém opaku je extrémně silná.

Daniel Ryška (Autor: Martin Pinkas/Euro)

Aktuálně má Burger King v Česku 27 restaurací. Nedávno jste oznámili, že plánujete v regionu Česko, Slovensko, Bulharsko a Rumunsko otevřít až 200 nových poboček. Dokdy to bude a kolik z nich připadne na Česko?

Mělo by to být do konce roku 2023. Pro Česko je to kolem padesátky, měla by to být jedna z největších částí. Pak Rumunsko, Slovensko a Bulharsko. K tomu je potřeba připočítat Polsko, což je náš klíčový trh s největším počtem restaurací, a tedy i největším počtem plánovaných otevření. To je ale mimo uváděná čísla.

Kolik plánujete do expanze investovat?

Bavíme se zhruba o 800 milionech.

Budete si nové pobočky provozovat přímo, nebo se poohlížíte po partnerech?

Jako AmRest jsme velký nadnárodní franšizant a na třech z těchto pěti trhů máme exkluzivitu, takže je budeme otevírat jenom my a budeme je tedy i provozovat. Vybíráme si lokalitu, investujeme. To má výhodu, že kontrolujeme provoz a marketing.

Cílem tedy je mít v Česku až 80 restaurací, to už není daleko od konkurenčního McDonald's, který letos otevřel stou provozovnu, ale ani sesterského KFC. Neobáváte se, že se budete vzájemně kanibalizovat?

Na trhu je určitě potenciál pro růst, minimálně u našich značek.

Kde konkrétně?

V Praze můžeme zdvoj- až ztrojnásobit počet současných restaurací. Vidíme potenciál ve všech krajských městech, v některých už jsme, v jiných ne. Tam, kde už jsme, chceme posílit naši přítomnost a nemít tam jen jednu restauraci. A pak také v menších městech typu Kladno nebo Kolín a v cestovním segmentu, jako jsou dálnice a nádraží.

Na dálnice se chce zaměřit například i Bageterie Boulevard. Znamená to, že jde o oblast, která je dnes rychlým občerstvením nepokrytá?

Přesně tak. Máme expanzní strategie, a tedy vytipované zóny, kde chceme být. V případě dálnic je to v podstatě na všech. Jediné, co se liší, je počet provozoven na konkrétní dálnici. Na D1 a D5 je jich více, jinde méně.

A nádraží? Máte restauraci na hlavním nádraží v Praze, ale vyplatí se otevřít provozovnu, třeba někde v Olomouci?

Právě Olomouc je jedno z nádraží, které by nás zajímalo. Je to typické město, kam dnes většina lidí pro cestu volí vlak. Pendolino tam z Prahy jede dvě hodiny a tři minuty, to je rychleji než autem. Dále to jsou Ostrava, Pardubice, to jsou přesně ty typy nádraží, kde je potenciál dlouhodobě udržitelný.

Proč je zatím nikdo neobsadil? Nejen Burger King, ale třeba někdo z konkurence?

Je to projekt na několik let. Nádraží jsou vlastněná státem a to je vždy dlouhý proces.

Tipl bych si, že Burger King na pražském hlavním nádraží je ze všech nejvýnosnější provozovna.

To souhlasí, druhá je tady na I. P. Pavlova, i když rozdíl není zase tak veliký. Na hlavním nádraží aktuálně připravujeme rekonstrukci, která by měla v brzké době proběhnout. Restaurace je historicky provozována jiným

provozovatelem, který funguje jako franšizant. Takové provozovny jsou v Česku dvě a jsou historicky ještě z doby, než AmRest podepsal smlouvy o exkluzivitě pro český trh. Dodáváme jim materiály, řídíme kampaně, ale provozovny si řídí sami.

Veggie burger, prosím. Zájem o rostlinnou stravu roste i u lidí, kteří maso jedí

Rostlinné burgery nejsou tak úplně eko, prozradil nezávislý test

Sladké fiasko. Dr. Oetker přestal vyrábět kalorickou bombu čokopizzu

Podnikání bez hranic. Růžička chce vyvíjet nové potraviny

Nenápadná a výživná potravina budoucnosti. Obyčejné žaludy

URL| <https://www.euro.cz:443/byznys/sef-bruger-kingu-ryska-nejvice-lidi-vynda-z-burgeru-zeleninu-1474043>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

euro.cz (*Domáci*), euro.cz (*Domáci*)

Martin Soukup: Třetí světovou vyhrají antropologové

24.11.2019 finmag.cz str. 00 Kaleidoskop

Zuzana Válková

V prvním dílu rozhovoru s antropologem Martinem Soukupem jsme se věnovali tomu, jak vnímají různé kultury – včetně té naší – na světě bolest a jak se z těchto rozdílů poučit.

První díl rozhovoru:

* Antropologie bolesti podle Martina Soukupa

Naznačil jste, že žijeme v iluzi, že naše emoce jsou jasně ohraničené a definovatelné, jsou jen „naše“. Existuje nějaká emoce, kterou ve srovnání s kulturami, které studujete, nemáme?

Nad tím se budu muset zamyslet. Ve chvíli, kdy nejsme schopni přemýšlet v pojmech, tak si je nedokážeme uvědomit. Půjčím si klasické moudro filozofa Ludwiga Wittgensteina: o čem nelze mluvit, o tom je třeba mlčet. V plné síle jsem si to uvědomil při pohřbu v Yawanu, vesnici na Papui-Nové Guineji, kam se vracím pravidelně deset let. Místní lidé chodili každý večer truchlit. Postavili si stan a když zapadlo sluníčko, vlezli si do něj, vařili si

čaj a hráli na kytaru. Během dne nás s kolegou zastavil terénní asistent a ptal se: přijdete zase za námi pod tu modrou plachtu? Přijdeme, říkali jsme mu, ale myslíš tu zelenou plachtu? On na to: tu modrou, ano. Já na to: vždyť je zelená. On na to: takže přijdete pod modrou plachtu? Uvědomil jsem si, že tu něco nehraje. Vzpomněl jsem si na klasifikaci barev, která se často používá jako příklad lingvistického a kulturního relativismu čili pojmů, které se proměňují v závislosti na tom, kde zrovna jste. S kolegou jsme celé odpoledne strávili tím, že jsme si dělali pořádek v označeních pro barvy. Napadlo nás, že místní třeba nerozlišují mezi modrou a zelenou, jinak nám to nedávalo smysl. Ukázalo se, že nungonský jazyk má jasně definovaný rozdíl mezi modrou a zelenou. Ale zároveň mají zvláštní způsob, jak označovat odstíny, které jsou vyšisované. Plachta, o kterou jsme se přeli, skutečně kdysi bývala modrá. Ohnuli jsme šev a ověřili si to. Pro mluvčího se ale kognitivně nezměnila.

Jakým způsobem je možné poznávat emoce a prožitky v kulturách, které fungují v jiném hodnotovém či jazykovém systému? Mají třeba úplně jiné pojetí času a jinak vnímají přítomnost, minulost a budoucnost?

Tohle je zajímavé téma, které souvisí s lingvistickým a kulturním relativismem. V antropologii je dnes v kurzu takzvaný ontologický obrat. Nevím jistě, jak ho chtějí kolegové uchopit metodologicky, ale svým způsobem mají pravdu. Kulturní antropologie je, zjednodušeně řečeno, snahou přeložit cizí kulturu do pojmů kultury vlastní. Ta naše přitom stojí na několika základních konceptech, o nichž se spolu vůbec nemusíme bavit – prostě víme, že „tak věci jsou“. Víme, že okolní objekty rozdělujeme na živé a neživé, vnímáme člověka, zvíře, rostlinu... Ontologický obrat staví na přijetí ontologie těch, které zkoumáme. Jenže v tom případě ztrácí obor srozumitelné výsledky pro „domácí“ publikum. Některé věci jsou přitom úplně základní. Každý z nás má jméno a příjmení, které si neseme po celý život. V jiných kulturách, kterých je řada, se jméno v průběhu života mění...

Máte pocit, že vám cesty na Papuu-Novou Guineu, kde jste byl naposledy před dvěma měsíci, kompenzují něco, co vám zdejší společnost nedává?

Nepochybně ano, i když ty potřeby se v průběhu života mění. Když jsem tam byl poprvé, bylo mi 32 let, měl jsem jiné představy o životě a jiné ambice. Vesnice Yawan se také mění. Přednedávnm jsem oslavil desáté výročí své první cesty a při té příležitosti dopsal knihu, kterou jsem podle známé dětské říkanky nazval Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, boom. Jde o přirovnání k tomu, co jsem na Nové Guineji zažil. Když děláte klasický terénní výzkum, strávíte na jednom místě třeba rok. Je to relevantní zkušenost: zažijete prostředí, navážete vztahy, ale zároveň neprožijete takové štronzko, jako když se na stejné místo vracíte průběžně a s odstupem. Ve zmiňované dětské hře vždycky někdo odpočítává, pak se rychle otočí a všichni se musí zastavit uprostřed pohybu. Já díky svým návratům do Yawanu vidím nové domky, dospívající děti, mladé lidi, kteří mají vlastní děti. Navíc tam zažívám luxus, na jaký doma nemůžu ani pomyslet.

Jaký?

Čas na přemýšlení. Životní rytmus ve vesnici bez elektřiny je jednoduchý. Dvanáct hodin je světlo, pak je dvanáct hodin tma. Když v šest odpoledne poblíž rovníku padne noc, a ona padne během pár minut, nevidíte vůbec nic. Máte sice čelovku a teoreticky si můžete číst, jenže čelovka přitahuje hmyz. To je otravné. To dlouho nevydržíte. Tak ji zhasnete. Spát se vám ale nechce, protože je šest. Máte hromadu času. Uvědomíte si význam nudy. Nuda – alespoň za denního světla –, člověka nevede k lelkování, protože jsme činorodí. Obvykle jdeme něco dělat. Víte, kolik jsem se na Nové Guineji naučil básní, kterými teď obtěžuji při přednáškách? Doma svůj čas strukturujeme do čtvrt hodin, plníme ho spoustou drobných věcí, jako bychom rozdávali mince. A nakonec nám z nich nic nezůstane.

Zkusím trochu shrnout to, co jste mi pověděl. Jako obyvatelka Západu pravděpodobně nikdy s velkou pompou neprožiju zrození ani smrt. Mám jasně vykolíkové emoce – vím, co si můžu dovolit, před kým a kdy. S utrpením půjdu k lékaři, extrémním štěstím nebudu nikoho obtěžovat. Fyzické slasti jsou společensky regulované, touha po transcenci je podezřelá, a ještě k tomu nemám čas na přemýšlení.

To je humorný seznam.

Vidíte v něm nějakou pointu?

Třeba ještě na nějakou přijdeme. Mimochodem, víte, kteří vědci vyhráli první světovou válku?

Nevím.

Chemikové. Chemické zbraně. Víte, kdo vyhrál druhou světovou válku?

Fyzikové? S jadernou bombou?

Ano. A říká se, že třetí světovou válku vyhrají antropologové. Znalosti o lidech a jejich chování, kterými obor disponuje, jsou zásadní. Už na konci 2. světové války působila v armádních službách řada antropologů. Nejznámějším příkladem je asi Ruth Benedictová, která v roce 1946 vydala knihu snázvem Chryzantéma a meč – šlo o přepracovanou verzi její zprávy pro americkou armádu. Benedictová provedla takzvaný terénní výzkum na dálku, protože do Japonska jako americká občanka vycestovat nemohla.

S čím tedy pracovala?

Analyzovala filmy a krásnou literaturu, vedla rozhovory s japonskými emigranty a podobně. Předpověděla, jak se Japonci zachovají, až dojde k jejich porážce, o čemž v době, kdy zprávu psala, už nikdo nepochyboval. Benedictová dospěla k závěru, že Japonsko je kolektivistická kultura, která má situační etiku – podřídí se situaci, jež nastane. Tvrdila, že nebude nutné sesadit císaře, nezačnou vznikat partyzánské skupiny. Měla pravdu. Antropologie nemá koloniální kořeny náhodou.

Protože vznikla jako studium kultur, které bylo třeba naučit se ovládat?

Ano. Chcete-li někoho vykořisťovat, musíte o něm něco vědět. Na oboru leží černý stín. Řada klasiků by se mnou nesouhlasila, tvrdili by, že vždy stáli na straně utlačovaných. Jejich poznatky však pomáhaly podrobovat si obyvatelstvo v různých koutech světa. Jednou z nejzajímavějších postav je pro mě Francis Edgar Williams, australský vládní antropolog první poloviny 20. století, který studoval teritorium Papuánců. Platil ho koloniální aparát, Williams však zároveň dělal terénní výzkum a z dobového hlediska měl ze všech tehdejších odborníků nejvíc zkušeností. Na sklonku života se sám označil za Jekylla a Hydeu antropologie, protože výsledky jeho práce pomáhaly exploatovat obyvatelstvo. Začal si klást otázku: jakým právem měníme něčí způsob života? Po svém posledním výzkumu na Nové Guineji Williams řekl: „Víte, co bylo na skupině, kterou jsem zkoumal, nejzajímavější? Vůbec nic. Ti lidé se dostali do situace, kdy jim už nezbylo nic jiného než nosit ubohé kaliko, špinavá tílka a modlit se. Protože my – a misionáři – jsme jim zničili život.“

Když zmiňujete moc antropologie – neměla by nás znervózňovat jakási „primitivní antropologizace“ kultury, kterou v současnosti provozují národovecké a protofašistické skupiny? Neustále nám vysvětlují, co je „naše“ a co „cizí“. Co s tím?

Nejlíp se člověk učí ze zkušeností. Pamatuji si na jeden kurz, který jsem vedl a který měl i na mě samého neuvěřitelný terapeutický efekt. Učil jsem interkulturní komunikaci zážitkovou formou. Přišel jsem na přednášku a řekl studentům, že nastal Den D. Dal jsem jim dvě minuty na to, aby si do igelitové tašky sbalili svůj život, protože se s vysokou pravděpodobností nikdy nevrátí domů. Požádal jsem je, aby napsali seznam věcí, které si s sebou vezmou, a pak z toho na tabuli udělal seznam. Co myslíte, že s sebou měli? Co byste si vzala vy?

Těžko říct. Něco obchodovatelného čili cennosti a k nim teplý kabát?

Jste pragmatická.

Nedávno jsem dočetla knihu Arnošta Lustiga Modlitba za Kateřinu Horovitzovou. Příběh sice skončil tragicky, ale majetek chvíli zvyšoval šanci hrdinů na přežití.

Překvapilo mě, že všichni studenti si chtěli vzít klíče od domova. Možná z nostalgie, možná je přes mé varování neopustila naděje, že se jednou vrátí. Chtěli si vzít oblečení. Úplně každý s sebou však chtěl mít mobilní telefon. Stál jsem u tabule, když se z pléna ozvalo: „Ty vole!“ Byla to studentka, které došlo, nač jsme tímhle testem

zarámovaným migrační krizí přišli. Zeptal jsem se jí, jak si výsledek vysvětluje. „To je přece jednoduché,“ řekla. „Když mám SIMkarta a trochu peněz, můžu být v kontaktu s rodinou. Můžu si zavolat pomoc a neztratím se.“ Tím jsme rozbili mýtus o „mladých mužích s drahými telefony“, kteří podle některých lidí přicházejí do Evropy snižovat nám naši životní úroveň.

Jak jsme k němu vůbec dospěli? Na základě mediálního obrazu?

Jako lidé máme tendenci dívat se na ostatní zjednodušujícím způsobem: „cizí“ jsou buď takoví, nebo onací. Zobecňujeme, protože je to pohodlné. Stereotyp v principu nechápu jako něco špatného, pakliže nemá negativní vliv na naše chování. Dokonce ho občas potřebujeme, protože jsme vystaveni takovému množství podnětů, že bychom se bez třídění zbláznili. Ale musíme si umět odpovědět na základní otázky. Co je špatného na tom, že někdo chce budoucnost pro své děti? Jde ostatně o dopad kolonialismu: celá desetiletí někoho poučujeme o demokracii, ekonomických principech a svobodách, tak proč by nám nezaklepal na dveře a neřekl „já chci taky“?

Úvahy o tom, jaké solidarity je naše společnost schopná, jsou čím dál abstraktnější. Ztratili jsme cit pro komunitu, ve větších městech je vzácné i obyčejné sousedství.

Sousedé jsou z antropologického hlediska také strašně zajímaví. Co se stane, když je nemáme – anebo o ně z nějakého důvodu přijdeme? Kulturní antropolog Ralph Linton, charakterem zmetek, který za protikomunistického tažení amerického senátora McCarthyho v 50. letech 20. století donášel na své kolegy, napsal vynikající esej Stoprocentní Američan. Popisuje v ní den běžného Američana od momentu, kdy se probudí, do chvíle, kdy se vydává do práce. Linton dokladuje, že všechno, s čím přijde od kontaktu – co jí, pije, čím se myje i co si obléká – je neamerické. Vrcholí to odchodem protagonisty textu na nádraží, kde si „stoprocentní Američan“ kupuje noviny z materiálu vynalezeného v Číně, posetého znaky, které vymysleli Féničané, vytištěné metodou objevenou v Německu. Zaplatí za ně penězi spojovanými se starobyrou Lýdií a nasedá do vlaku, což je „nеспěchající britský vynález“. Celé to končí tím, že nepřestává v indoevropském jazyce děkovat hebrejskému Bohu za to, že je „stoprocentní Američan“, přičemž desítkovou soustavu vynalezli Řekové a Amerika samotná se jmenuje podle italského geografa Ameriga Vespucciho. Linton dokazuje, že všechno, co nás obklopuje, jsou kulturní výpůjčky. Hrozně zajímavé je taky zamýšlet se nad tím, co se stane, když nemáte, kde krást.

A co se stane?

Antropologové zdokumentovaný osud starých Tasmánců, kteří na ostrově jižně od Austrálie žili ještě přibližně před 150 lety. Šlo údajně o nejprimitivnější skupinu, jakou jsme kdy zaznamenali. Když tito lidé doputovali na místo, byla doba ledová, během níž klesla hladina světových moří. Tasmánie s Austrálií tvořila jeden kontinent a lidé sdíleli stejnou úroveň materiální kultury. Během oteplování se však hladina moře zvýšila a Tasmánci zůstali na ostrově sami. Mělo to jeden zajímavý důsledek. Jejich materiální kultura – o té duchovní toho bohužel moc nevíme – začala oslabovat. Dodnes se vedou debaty, zdali byli schopni rozdělovat oheň. Tvrdí se, že sice uměli vyrábět háčky na ryby, ale zapomněli prý, k čemu jsou. Když prý viděli první Brity, jak loví ryby a jedí je, považovali to za ohavnost. Mezikulturní kontakt je skutečně důležitější než svojskost a domnělá esence nějaké kultury. I té naší.

=====
Martin Soukup
-----

doc. PhDr. Martin Soukup, PhD., je kulturolog a kulturní antropolog, laureát Ceny Neuron pro mladé vědce roku 2017 a člen American Anthropological Association. Působí na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde se zároveň podílí na prestižním výzkumném projektu Sinofon studujícím vliv Číny na řadu světových regionů. Dále vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Posledních deset let se v rámci terénního výzkumu vrací do údolí řeky Uruwa na Papui-Nové Guineji, kde je jeho domovem vesnice Yawan. Zatím nejosobnější knihou, již o svých zkušenostech odsud publikoval, je nejnovější Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, boom (Pavel Mervart, 2019), v níž kombinuje osobní postřehy a zážitky v reportážním duchu s odkazy na teorii oboru i doplňující literaturu.

Pro českého, šířeji evropského čtenáře může být mimořádně zajímavá starší Soukupova kniha Cizinci mezi Papuánci s podtitulem První kontakty na Nové Guineji (Pavel Mervart, 2017), z níž je patrná povaha Západu v dobách koloniálních výpadů během posledních dvou set let. Jejich ekonomické, sociální i kulturní dozvuky je možné zaznamenat i dnes, tedy v časech, kdy si Evropa připadá „slabá“.

Zdaleka nejucelenější poutí po dějinách a východiscích „vědy o tom, jaký je člověk“, je Soukupova přehledová Antropologie: teorie, koncepty, osobnosti (Pavel Mervart, 2019). Pro laického čtenáře jde o hutného i místy vtipného průvodce způsoby, jakými lze promýšlet, co všechno je lidské, přináší fakta i postřehy z kultur celého světa.

=====

URL| <https://finmag.penize.cz/kaleidoskop/411058-martin-soukup-treti-svetovou-vyhraj-i-antropologove>

Jiří Valenta

25.11.2019 prvnizpravy.cz str. 00

Jiří Valenta, PhDr. Ing. Mgr. et Mgr. Narozen v roce 1965 v Plzni. Od roku 2004 člen KSČM. Vystudoval Pedagogickou a Filozofickou fakultu ZČU v Plzni, Provozně ekonomickou fakultu ČZU v Praze a rigorózní zkoušky složil na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze. Od roku 1990 dosud pracuje jako metodik prevence sociálně – patologických jevů a vychovatel na VOŠ a SPŠE – domově mládeže v Plzni. Od roku 2006 je členem zastupitelstva statutárního města Plzně a členem odborných komisí Rady města Plzně a Rady Plzeňského kraje. V supervolebním roce 2010 kandidoval v komunálních volbách na post primátora města Plzně jako lídr kandidátní listiny KSČM a stal se též se prvním náhradníkem KSČM v Plzeňském kraji do PS PČR. V roce 2013 byl zvolen poslancem PS PČR za KSČM.

URL| <http://www.prvnizpravy.cz/sid=adabe2742e54be9e0859b0511061ec7d/profily/jiri-valenta/>

Vizuální smog v ulicích Plzně se možná stane snesitelnější

25.11.2019 qap.cz str. 00

Jak kultivovat reklamu ve veřejném prostoru bude tématem konference, kterou pořádá Útvar koncepce a rozvoje města Plzně ve spolupráci s iniciativou Vizuální smog v Plzni 27. listopadu od 17 hodin v Moving Station. Vstup je pro veřejnost volný, bez nutnosti registrace.

Konference má zahájit diskusi o možnostech kultivace reklamy ve veřejném prostoru města Plzně. Na jejím základě má vzniknout Manuál dobré praxe označování provozoven a venkovní reklamy. "Cílem není reklamu zakázat, ale kultivovat ji, najít rozumné mantinely a vytvořit harmonii mezi podnikáním a přívětivým městským prostředím. Připravovaný manuál, který v širším centru definuje jasná pravidla, nebude nástrojem restrikce, ale naopak podanou rukou a návodem," řekl Martin Pecuch z Magistrátu města Plzně.

V úvodu představí Šimon Andresek, absolvent Marketingové komunikace a public relations na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, definici vizuálního smogu vztaženou ke komerčním komunikátům. Kristýna Drápalová, koordinátorka pro vizuální smog na Magistrátu hlavního města Prahy, pohovoří o současné situaci v hlavním městě a jejich připravovaném konceptu. Následně představí zástupci Útvaru koncepce a rozvoje města

Plzně záměr vytvoření Manuálu dobré praxe označování provozoven a reklamy ve veřejném prostoru a postupu jeho uvedení do praxe.

Po přestávce a drobném občerstvení vystoupí básník Filip Koryta aka Dr. Filipitch se svým slamem, po kterém bude následovat diskusní panel s přednášejícími a diváky, kam budou přizváni i známí grafičtí designéři Lukáš Pumpr ze Studia Petrohrad, Martin Bušek a Jan Dienstbier.

Iniciativa Vizualní smog v Plzni je nezávislá platforma, která vznikla prostřednictvím sociálních sítí, přednášek a komentovaných procházek.

Dalším důležitým krokem do budoucna budou takzvané pracovní kulaté stoly s vybranými odborníky, zástupci města, dotčených orgánů, podnikatelů v oboru reklamy, majitelů domů a provozovatelů.

FOTO: Magistrát města Plzně

Plzeňané, které obtěžuje přehnaná a nevkusná reklama v ulicích města, se mohou zúčastnit konference na téma "vizualní smog". Akce se koná ve středu 27. listopadu. Vstup zdarma!

URL| <https://www.qap.cz/object/vizualni-smog-v-ulicich-plzne-se-mozna-stane-snesitelnejsi-108505>

Za videem, v němž se ženy omlouvají mužům, je byznys s výživovými doplňky i s kurzy

**25.11.2019 ct24.cz str. 00 Domáci
spicakovak**

Miloslava Matoušová a další ženy se na videu natočeném v lese omlouvají mužům, že dostatečně neplnily svou ženskou roli. Zároveň jim děkují za lekce, které je znovu naučili. Kontroverzní video už má na Facebooku milion zhlédnutí. Upozornilo ale na byznys se sídlem v daňovém ráji. Podrobnosti zjišťovali pro pořad 168 hodin reportéři Jana Gerleová a Jan Novák.

Manželé Matoušovi, kteří za videem s omluvou žen mužům stojí, nabízejí na více než desítku webů placené internetové kurzy. Bývalá učitelka Miloslava a elektrotechnik Ivan provozují numerologii a karmalogii, určují typologii krevních skupin, nabízejí astrologii devíti planet a orientální diagnostiku. To vše má čtenáře přivést k nákupu kosmetiky, potravinových a výživových doplňků. Jak sami manželé Matoušovi říkají, jde o princip multilevelového marketingu.

„Tím více peněz vydělají, kolik budou mít prodejců například vitaminů, které nabízejí, nebo různých přístrojů na zlepšení zdraví, které mimochodem nejsou homologované v Evropské unii,“ varuje Denisa Hejlová z Katedry marketingové komunikace a PR **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

„Je to taktika. Na první pohled to není e-shop, je to pod záminkou různého vztahového poradenství. Některé weby jsou o životním stylu, některé o partnerských vztazích, o oživení vztahu po letech soužití. Některé věci směřují k ochraně přírody. Je to spousta témat, které ale končí u jedné komerční aktivity,“ doplnil ředitel reklamní agentury Ogilvy Ondrej Obluk.

Firma sídlí v USA

Za Matoušovými stojí společnost King Scotty. Ta má sídlo v americkém státě Delaware, takzvaném daňovém ráji. Podle tamního osvědčení je majitelem firmy Attila Nagy z Budapešti.

„Jsem Miluška Matoušová a tvořím pro tebe projekt Žena je láska. Mám knížku a kurz a kruh Žena je láska. A pokud ti pomáhá, je to super,“ láká Matoušová.

„Dole si malým písmem přečtete to úplně nejdůležitější. Cituji: Společnost King Scotty neposkytuje lékařské, léčebné ani žádné jiné odborné poradenství a neměla by tak být chápána,“ upozornil internista a psychosomatik Jan Hnízdlil.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Produkty, které Matoušovi nabízí

Zdroj: ČT24

Manželé Matoušovi to ale nechtěli komentovat, momentálně jsou pryč mimo republiku. Matoušová rozhovor s reportérkou ČT odmítla po zaslání otázek, Matouš ho záhy ukončil. „Proč bych vám měl odpovídat? To je váš problém, že vás to zajímá,“ řekl na dotaz, proč je jeho firma registrovaná ve Spojených státech.

„Na mě to působí jednoduše: podle mě někdo poměrně kvalifikovaně věděl, jak zařídit a zorganizovat právní a účetní věci firmy tak, aby byly výhodné. Aby na ně nedoléhala česká regulace, aby měli jednodušší vykazování a aby měli možnost ušetřit na daních,“ tvrdí Ladislav Mejzlík, děkan Fakulty financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické.

Omlouváme se mužům za svou pýchu, tvrdí klientky

Manželé Matoušovi na sebe upozornili kontroverzním šestiminutovým videem, v němž čtyřicet devět žen a klientek jejich kurzů vzkazuje mužům: „Omlouváme se moc a moc za naši pýchu, díky které jsme si myslely, že jsme lepší.“

„Působí to jako společenství, které nebude mít daleko k principům sekty a zároveň terapeutického kruhu, taková kombinace obojího,“ řekla po jeho zhlédnutí psycholožka Tereza Konrádová.

Odkaz

Matriarchát? Ničemu nepomůže, ale muži by si měli zvyknout, že se kolem nich nekmítá, říká socioložka

Internista a psychosomatik Hnízdlil s Konrádovou souhlasí: „Na mě to dělalo dojem indoktrinace. Jako by těm ženám někdo vymyl mozek a ony memorovaly naučený text. Jako by je nějaký duchovní vůdce, guru, naučil vystupovat.“

Námět videa kajících se žen, které se omlouvají mužům, není původní. Podobný šot natočili už před rokem v Německu.

Matoušová radí v partnerském životě

Videí už vytvořili Matoušovi stovky. Svěrázně v nich ženám radí například v partnerském životě. „Penis muže je jeho srdce a odmítáním sexu odmítáme jeho,“ říká v jednom z nich Matoušová. Na dalším varuje: „Nedovolte, aby vztahy k dětem zničily vaše partnerství. Partner je na prvním místě i před našimi dětmi.“

Ani s obsahem těchto videí psycholožka Konrádová nesouhlasí. „To se v terapii nedělá. Terapeut nedává rady, terapeut se vás snaží přimět k tomu, abyste si pomohl sám,“ tvrdí Konrádová.

Odkaz

Milionová pokuta pro léčitele bez povolení. Ministerstvo chce trestat i neúplnou informaci, škodlivou radu

„Glukóza je láska“

Matoušová radí i v oblasti zdraví. „Cukrovka je zkreslené pojetí lásky. Glukóza neboli cukr je láska,“ říká na dalším videu Matoušová. Jindy tvrdí, že „bércové vředy se probouzejí nejmíc na podzim“.

Také to považuje Hnízdil za přinejmenším pozoruhodné: „Je to snůška nevzdělanosti, pomatenosti, víry umně zabalené do slov o lásce, spiritualitě – ale napojené na sofistikovaný byznys.“

„(Jejich) byznys model je zaměřit se na zoufalé lidi, kteří už nedůvěřují oficiálním metodám pomoci a jsou ochotní i zaplatit těmto lidem, kteří nemají odborné vzdělání a nenesou žádnou odpovědnost,“ varuje advokátka Zuzana Candigliota.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2985842-za-videem-v-nemz-se-zeny-omlouvaji-muzum-je-byznys-s-vyzivovymi-doplňky-i-s-kurzy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Literární vyhlídky (25. listopadu až 1. prosince)

25.11.2019 literarky.cz str. 00

Napsal Petr Nagy Kategorie: Kultura Zveřejněno: 25. listopad 2019

Z řady literárních pozvánek, které nabízí poslední listopadový týden, si dovoluujeme upozornit na středeční debatu Literárních novin nad Knihou měsíce, která bude věnována novému románu Jana Němce Možnosti milostného románu. Závěr týdne také nabídne hned dvě premiéry dramatizací úspěšných českých próz, a to Vyhánění Gerty Schnirch od Kateřiny Tučkové a Jezera Bianky Bellové. Na závěr jako obvykle připojujeme několik (audio)knížních tipů.

POZVÁNKY
25. 11.

Praha / Od 16.45 se na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy (v budově Hollar) uskuteční diskuse se spisovatelem a publicistou Jáchymem Topolem o nezávislých médiích. Oceňovaný prozaik stál na jaře 1989 u zrodu politického časopisu Sport, který se po 17. listopadu změnil v Informační servis a pak během roku 1990 na časopis Respekt, kde byl Jáchym Topol až do roku 1991 redaktorem. Současně působil do roku 1993 jako šéfredaktor a do roku 1994 jako redaktor Revolver Revue. V letech 2009–2011 působil v redakci deníku Lidové noviny a od roku 2011 pracuje jako programový ředitel Knihovny Václava Havla.

Ústí nad Labem / V 18 hodin zavítá do Severočeské vědecké knihovny v Ústí nad Labem básnířka, redaktorka, editorka a literární kritička Simona Martínková Racková. Držitelka Drážďanské ceny lyriky za rok 2016 je autorkou básnických sbírek Přítelkyně (2007), Město, které není (2009), Tance (2015) a Zatímco hlídací psi spí (2017). Byla editorkou ročenky Sto nejlepších českých básní 2012 a dvoudílné Antologie české poezie (2007 a 2009). Od třinácti se věnuje tanci, nyní zejména flamencu. Moderuje spisovatel Radek Fridrich.

Praha / Od 19.30 nabídne Božská Lahvice literární večer nazvaný Jack Kerouac: 50 let na cestě. Odkaz života i děl, který dotyčný autor zanechal, žije dodnes. V rámci literárně-performačního večera formou projekcí, hlasů, hudby a četbou z životopisu i díla Kerouaca prožijete jeho téměř padesát let života. Vystoupí Matěj Senft, Lukáš Senft, Matěj Ptáček, Jan Čermák a Vojta Vilém Cibulka.

26. 11.

Praha / Od 18 hodin se v oddělení naučné literatury Městské knihovny v Praze uskuteční další z cyklu přednášek Světová poezie, pořádaného pod patronací Básnířky města Prahy Sylvie Fischerové a věnovaného

zejména epické poezii v různých dobách a kulturách: od indické Mahábháraty přes Homéra a Vergiliovu Aeneidu až po Apollinairovo Pásmo. Tentokrát vystoupí Jan Čermák s přednáškou na téma Kalevala.

Praha / V 19.30 zavítá do kavárny Fra chorvatský básník, překladatel a esejista Marko Pogačar, jeden z nejoceňovanějších básníků současné Evropy, působící mimo jiné v literárním časopisu Quorum. Na programu bude čtení, debata, nové překlady. Moderuje Adam Borzič, překladatel Pogačarovy poezie.

27. 11.

Praha / Od 18 hodin proběhne v prostoru naučné literatury Ústřední knihovny (Městská knihovna v Praze, Mariánské nám. 98/1) další debata nad Knihou měsíce podle redakce Literárních novin, věnovaná tentokrát novému románu Jana Němce Možnosti milostného románu (Host 2019). Debatovat o ní budou básník a výtvarník Miroslav Huptych a šéfredaktor Literárních novin Petr Bílek. Rozhovor s autorem si můžete přečíst ZDE.

Praha / V 18 hodin nabídne Pražský literární dům dvojici přednášky na téma Rok 1989/90 v české a německé literatuře. Prof. Ilse Nagelschmidt z Lipské univerzity vystoupí s přednáškou nazvanou Ostdeutsche Literatur nach 1989. Grenzen und Grenzerfahrungen (Východoněmecká literatura po roce 1989. Hranice a přeshraniční zkušenosti). A přelomovým událostem roku 1989/90 v zrcadle české literatury se bude věnovat prof. Pavel Janoušek z Ústavu pro českou literaturu AV ČR.

Hořovice / V 19 hodin zavítají do Klubu Labe v rámci cyklu Poezie ve středu architektka, urbanistka a básnička Anna Beata Hábllová, autorka knih Města zdí (2017) a Nemísta měst (2019), a oceňovaný básník a překladatel Petr Borkovec, mimo jiné autor sbírky Herbář k čemusi horšímu (2018) nominované na cenu Magnesia Litera za poezii. Program nabídne i hudební vystoupení Jiřího Smrže, úvodní slovo pronese básnička Jitka N. Srbová.

Praha / Od 19 hodin bude v Knihovně Václava Havla představeno české vydání knihy reportáží Slon na Zemplíně (Absynt 2018, česky 2019 v překladu Miroslava Zelinského) slovenského fotografa a reportéra Andreje Bána. Rok 2018 kompletně změnil tvář slovenské společnosti. Vražda novináře Jána Kuciaka a jeho snoubenky Martiny Kušnírové hluboce zasáhla celou společnost a na povrch vyplavila vzájemné kontakty mafie s politickými špičkami. Andrej Bán byl při tom, stejně jako při všech dalších důležitých událostech, které se na Slovensku udály za posledních třicet let. Kniha je pestrou freskou příběhů ze země, která nám je nejbližší a známe ji ze všech nejméně. Večerem provází Jan Urban.

Praha / V 19.30 začne v Kampusu Hybernská literární večer revue Prostor na téma Znovu objevit Zemi, kde bude představeno nové 112. ekologické číslo zkoumající soužití člověka s dalšími obyvateli planety, vliv řek na vznik civilizací nebo spolupráci horníků a hlívy ústřičné. Vystoupí mimo jiné Kristina Dvořáková, Marie Heřmanová, Ivo Bystrčan a Lukáš Senft. Na programu je rovněž přednáška Petra Bittnera a Pavla Šplíchala „Manifest pravicové ekologie“ aneb Kapitalismus nabízí hned tři způsoby, jak bezproblémově zvládnout klimatickou změnu nebo projekce autorského videa Anny Petruželové a Tadeáše Poláka ke zmíněnému číslu revue Prostor.

28. 11.

Krnov / Od 18 hodin nabídne Městská knihovna Krnov v rámci projektu Spisovatelé do knihoven setkání s básničkou, spisovatelkou a dramatičkou Kateřinou Rudčenkovou, která za svou básnickou sbírku Chůze po dunách získala v roce 2014 Magnesii Literu za nejlepší poezii a za divadelní hru Niekur zase druhé místo v Dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka. Kromě psaní se v rámci divadelního spolku Antonín Puchmajer věnuje i herectví.

Praha / V 18 hodin zavítá do Domu čtení (pobočky MKP) v rámci projektu Spisovatelé do knihoven básník, pořadatel kulturních akcí a literární kritik Ondřej Hložek. Pochází z Opavy, kde vystudoval českou literaturu na Slezské univerzitě. Vydal pět básnických knih: Tížiny (2011), Domů (2013), Ulicí Dolorosa (2017), Teď (2017) a nejnovější Řez kamenem, která vyšla v září tohoto roku. Jeho texty byly přeloženy a publikovány v řadě evropských jazyků, například ve slovinštině, rumunštině, bosenštině, polštině aj. Je zastoupen ve sbornících Nejlepší české básně 2017 a 2018, vydávaných nakladatelstvím Host.

Praha / Od 18 hodin se ve Studiu Paměť uskuteční křest knihy pro děti Neskutečná dobrodružství Florentina Flowerse od spisovatele Marka Tomana, kterou ilustrovala Magdalena Rutová a kterou vydalo nakladatelství Baobab. Nejprve Divadlo Čučka sehraje divadelního Florentina, pak bude křest a poté zahraje Eva Černá a band.

Praha / V 18 hodin bude v knihovně Libri prohibiti uvedena kniha Eduarda Vacka s názvem Občanský průkaz, prosím (Pulchra 2019), ve které autor zpracoval do románové podoby své zkušenosti z ročního pobytu ve vězení, kam byl v 80. letech zavřen za vydávání samizdatů. V kontextu všeobecně známé a již publikované

věžeňské literatury je Vackova kniha cenným dokumentem nejen pro její samotné literární zpracování, ale především proto, že textů o československých socialistických věznicích v osmdesátých letech je jen velmi málo.

Praha / Od 18 hodin nabídne Pražský literární dům diskusní večer dvou významných literátů a pamětníků, kterým minulý režim zásadním způsobem ovlivnil život. Oba hosté – Jürgen Serke a Milan Uhde – se podělí o své zkušenosti a vzpomínky: od vnímání zakázaných spisovatelů východního bloku, přes možnosti a problémy publikování za totalitního režimu až po dění na počátku devadesátých let. Moderuje František Černý.

Praha / V 18 hodin proběhne v Topičově salonu další večer z cyklu Literární čtvrtek, kde soudobé básničky a básníci představují klasičky a klasiky. Tentokrát přijde na řadu postava a dílo Wislawy Szymborské (1923–2012), básničky a esejistky, laureátky Nobelovy ceny za literaturu v roce 1996. Básničku představí Zofia Baldyga, bohemistka, překladatelka a autorka tří básnických sbírek.

Praha / Od 19.30 se v Božské Lahvici uskuteční křest Bláznova deníku, 17. svazku edice Xin vydávané nakladatelstvím Verzone. Výboru z díla čínského spisovatele Lu Süna pokřtí překladatelka a sinoložka Zuzana Li a literární historik a komparatista Martin Bedřich.

29. 11.

Praha / V pátek 29. listopadu a v sobotu 30. listopadu bude mít v Žižkovském divadle Jára Cimrmana premiéru inscenace Vyhnutí Gerty Schnirch podle stejnojmenné prózy Kateřiny Tučkové – románu o jednom osudu zlomeném dějinami, o vině Čechů a Němců, o tom, zda je možno odpustit a porozumět. Příběh jedné „malé“ a obyčejné ženy, jejíž život několikrát převrátí naruby „velké“ a dramatické dějiny 20. století (od protektorátu přes poválečné divoké odsuny až po nástup brutálního „osvoboditelského“ režimu), nastudovala s divadelní společností 3D Company režisérka Diana Šoltýsová.

Praha / V 10 hodin proběhne v Národní knihovně ČR (zasedací místnost č. 136) křest sady S knížkou do života / Bookstart. Součástí programu bude také křest malovaného kalendáře výtvarnice a ilustrátorky Markéty Vydrové a příspěvky dalších hostů. Akce se uskuteční v Klementinu pod záštitou ministra kultury Lubomíra Zaorálka.

Praha / Od 18 hodin bude v Baru Cobra uvedena nová kniha Petry Soukupové s názvem Klub divných dětí (Host 2019). Její čtyři hrdinové na začátku nejsou ani přátelé, spíš divné děti, co spolu tráví čas. Pak ale společně naplánují útěk z domova a zažijí něco, na co se nezapomíná. Moderuje Adéla Elbel, kmotrou knihy bude Aňa Geislerová.

Praha / V 19 hodin začne v kavárně Dark Velvet křest sbírky Liliový prach – básnického debutu Arthurky Višňové, který vychází pod nakladatelstvím Otevření. Vázaný verš z úst básničky na vlnách melancholie, avantgardy i baladického snění zazní za doprovodu pianisty Jana Malého, jenž představí také svou tvorbu. Těšit se můžete na hudební vstup básníka a hudebníka Petra Suchana, kmotra knihy. Vše pod taktovkou veršotepce Davida Pillowa.

30. 11.

Praha / V A studiu Rubín bude mít premiéru inscenace Jezero podle cenami ověřeného stejnojmenného románu Bianky Bellové. Nami žije s bábou a dědkem celý život v Borosu, koupe se v jezeře, co pomalu vysychá a v mlhavých vzpomínkách vidí svojí matku, kterou touží poznat. Pak se dědek ztratí v bouři, bábou pošlou na jezero a Nami potká Zazu. A pak se vydá do hlavního města, aby poznal, co všechno je na druhém břehu. V režii Lucie Ferenzové hrají Vojtěch Hrabák, Jakub Gottwald, Jiří Štrébl a Anita Krausová.

1. 12.

Praha / Od 16 hodin proběhne v Kampusu Hybernská štafetový maraton adventního čtení knihy Gunnara Gunnarssona Advent v překladu Heleny Kadečkové, a to v podání přátel a spolupracovníků zesulé překladatelky a s hudebním doprovodem Štěpána Axmanna ml. Výtěžek akce bude věnován na projekt Nocleženka Armády spásy. Novela Advent Islandřana Gunnara Gunnarssona (1889–1975) přináší prostý, ale velkolepý příběh o shánění ovcí na zimu nabyt díky realistické ukotvenosti v drsné, zasněžené přírodě severního Islandu obecnou platností. Advent, napsaný původně dánsky (knižně 1937), došel velké popularity po celém světě. Česky ho vydalo nakladatelství Kalich již v roce 1938 v překladu Niny Neumannové. Zhruba o deset let později si příběh přečetla jako studentka Helena Kadečková (1932–2018) a otevřel se jí tak svět severské literatury. Předávání skandinávského a zejména islandského písemnictví i kultury do českého prostředí pak zasloučila život. Jako poslední knihu přeložila právě Advent (Kalich 2017).

Praha / V 18 hodin začne v Klubu FAMU předvánoční Večer Revolver Revue, na kterém z nově vydaných románů Marlen Haushofer Zeď a Martina Ryšavého Zlaté vidění budou číst Gabriela Míčová a Ivana Uhlířová za přítomnosti překladatelky Kateřiny Lepic a výše jmenovaného českého autora. Uvedeno bude též zimní číslo Revolver Revue

URL| <https://literarky.cz/kultura/553-literarni-vyhličky-25-listopadu-az-1-prosince553>

Plzeň: Kultivace reklam ve veřejném prostoru tématem konference

26.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

PV

Vizuální smog a reklama ve veřejném prostoru budou tématem konference, kterou pořádá Útvar koncepce a rozvoje města Plzně ve spolupráci s iniciativou Vizuální smog v Plzni ve středu 27. listopadu od 17 hodin v sále Moving Station, Koperníkova 56, Plzeň. Vstup je pro veřejnost volný, bez nutnosti registrace.

Konference má být zahájením diskuze o možnostech kultivace reklamy ve veřejném prostoru města Plzně, na jejímž základě má vzniknout Manuál dobré praxe označování provozoven a venkovní reklamy. Cílem není reklamu zakázat, ale kultivovat ji, najít rozumné mantinely a vytvořit harmonii mezi podnikáním a přívětivým městským prostředím. Připravovaný manuál, který v širším centru definuje jasná pravidla, nebude nástrojem restrikce, ale naopak podanou rukou a návodem.

V úvodu představí Šimon Andresek, absolvent Marketingové komunikace a public relations na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, definici vizuálního smogu vztaženou ke komerčním komunikátům. Kristýna Drápalová, koordinátorka pro vizuální smog na Magistrátu hlavního města Prahy, pohovoří o současné situaci v hlavním městě a jejich připravovaném konceptu. Následně představí zástupci Útvaru koncepce a rozvoje města Plzně záměr vytvoření Manuálu dobré praxe označování provozoven a reklamy ve veřejném prostoru a postupu jeho uvedení do praxe.

Po přestávce a drobném občerstvení vystoupí básník Filip Koryta aka Dr. Filipitch se svým slamem, po kterém bude následovat diskusní panel s přednášejícími a diváky, kam budou přizváni i známí grafičtí designéři Lukáš Pumpr ze Studia Petrohrad, Martin Bušek a Jan Dienstbier.

Iniciativa Vizuální smog v Plzni je nezávislá platforma, která vznikla prostřednictvím sociálních sítí, přednášek a komentovaných procházek.

Dalším důležitým krokem do budoucna budou takzvané pracovní kulaté stoly s vybranými odborníky, zástupci města, dotčených orgánů, podnikatelů v oboru reklamy, majitelů domů a provozovatelů.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/politika/obce-volicum/Plzen-Kultivace-reklam-ve-verejnem-prostoru-tematem-konference-604638>

Plzeň: Kultivace reklam ve veřejném prostoru tématem konference

26.11.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

Vizuální smog a reklama ve veřejném prostoru budou tématem konference, kterou pořádá Útvar koncepce a rozvoje města Plzně ve spolupráci s iniciativou Vizuální smog v Plzni ve středu 27. listopadu od 17 hodin v sále Moving Station, Koperníkova 56, Plzeň. Vstup je pro veřejnost volný, bez nutnosti registrace.

Konference má být zahájením diskuze o možnostech kultivace reklamy ve veřejném prostoru města Plzně, na jejímž základě má vzniknout Manuál dobré praxe označování provozoven a venkovní reklamy. Cílem není

reklamu zakázat, ale kultivovat ji, najít rozumné mantinely a vytvořit harmonii mezi podnikáním a přívětivým městským prostředím. Připravovaný manuál, který v širším centru definuje jasná pravidla, nebude nástrojem restrikce, ale naopak podanou rukou a návodem.

V úvodu představí Šimon Andresek, absolvent Marketingové komunikace a public relations na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, definici vizuálního smogu vztaženou ke komerčním komunikátům. Kristýna Drápalová, koordinátorka pro vizuální smog na Magistrátu hlavního města Prahy, pohovoří o současné situaci v hlavním městě a jejich připravovaném konceptu. Následně představí zástupci Útvaru koncepce a rozvoje města Plzně záměr vytvoření Manuálu dobré praxe označování provozoven a reklamy ve veřejném prostoru a postupu jeho uvedení do praxe.

Po přestávce a drobném občerstvení vystoupí básník Filip Koryta aka Dr. Filipitch se svým slamem, po kterém bude následovat diskusní panel s přednášejícími a diváky, kam budou přizváni i známí grafičtí designéři Lukáš Pumpr ze Studia Petrohrad, Martin Bušek a Jan Dienstbier.

Iniciativa Vizuální smog v Plzni je nezávislá platforma, která vznikla prostřednictvím sociálních sítí, přednášek a komentovaných procházek.

Dalším důležitým krokem do budoucna budou takzvané pracovní kulaté stoly s vybranými odborníky, zástupci města, dotčených orgánů, podnikatelů v oboru reklamy, majitelů domů a provozovatelů.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: plzen.eu Popisek: Plzeňská radnice.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/politika/obce-voicum/Plzen-Kultivace-reklam-ve-verejnem-prostoru-tematem-konference-604638>

Firma, do níž tekly čínské peníze, odmítla dohodu s UK. Auditora si vybrala sama

27.11.2019 staloseted.cz str. 00

Spor o audit souvisí se zjištěními, o kterých v minulých týdnech psal deník Aktuálně.cz. Akademici Univerzity Karlovy pracovali ve školním výzkumném Středisku bezpečnostní politiky, avšak zároveň roky kasírovali peníze přes stejnojmennou soukromou firmu Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o., (SBP) za akce na půdě školy, které pořádali. Nejméně 1,2 milionu korun do ní poslala například čínská ambasáda.

Univerzita obratem ujistila, že bude žádat audit, který by financování univerzitních akcí Čínou detailně objasnil. Pokud však chce zjistit, kdo všechno přesně a na co peníze posílal, nevystačí si s vlastními záznamy. To klíčové je utajeno v účetnictví soukromé firmy SBP jejich zaměstnanců, nad kterou nemá vedení školy naprosto žádnou kontrolu.

Ač podle předchozího zjištění Aktuálně.cz právě přes tuto společnost protekly například čínské peníze na konference, které na Karlově univerzitě zaštilil přímo její rektor Tomáš Zima, nebo dokonce výuku předmětu. Obojí podle části expertů vychýlené ve prospěch propagandy komunistického státu.

Počáteční sliby blízkého spolupracovníka rektora Zimy Miloše Balabána, že se podvolí auditu, který přesně specifikuje smlouva s univerzitou a provede ho jedna z prestižních auditorských firem takzvané velké čtyřky, však vzaly za své. Nyní se ukazuje, že Balabán a jeho spolupracovníci z firmy MC&A (SBP se mezitím přejmenovalo) sice audit udělají, ale na vlastní pěst. Zadali ho navíc úplně jiné firmě, než škola požadovala. Není tak jasné, zda škole bude výsledek stačit.

„Společnost MC&A spustila dle informací svého právního zástupce minulý týden forenzní šetření firmou Grant Thornton Advisory, která však nespadá do tzv. velké čtyřky, jak **FSV UK** požadovala. Z tohoto důvodu tedy nemohla být mezi **FSV UK** a MC&A uzavřena smlouva o součinnosti při provedení forenzního šetření, na což **FSV UK** společnost MC&A upozornila prostřednictvím své právní zástupkyně,“ řekl Aktuálně.cz Jakub Říman, mluvčí **Fakulty sociálních věd** (FSV), pod níž výzkumné Středisko bezpečnostní politiky spadá.

Škola tak podle něj bude požadovat alespoň to, aby výsledný audit dostala. Jakou část informací získá, ale rovněž není jisté. Spolumajitelé firmy a zaměstnanci univerzity v jedné osobě už na předchozích jednáních argumentovali, že firma má i podnikání, které s univerzitou nesouvisí, a to spadá pod obchodní tajemství.

„Požadavek **FSV UK** o předložení výsledků forenzního šetření nicméně trvá, a to s tím, že riziko zvolené auditorské firmy co do dodržení požadované kvality a úplnosti v souladu s požadavky **FSV UK** nese plně společnost MC&A. Podle srovnání výsledků forenzního šetření a paralelně probíhajícího interního fakultního auditu pak vedení **FSV UK** podnikne další právní kroky,“ dodal mluvčí Říman.

Balabán společně s dalšími spolumajiteli firmy Liborem Stejskalem, Janem Ludvíkem a Mirkou Kortusovou s Aktuálně.cz komunikovat odmítají. Najali si PR agenturu. A podle ní nemá škola do toho, jak bude vypadat audit peněz, které dostali za akce univerzity, co mluvit.

„MC&A je soukromou společností a FSV v žádném případě nemůže pod žádnou záminkou zasahovat do jejích rozhodovacích procesů. Výběr společnosti pro forenzní šetření spadá výhradně do kompetence MC&A, tedy ani FSV, ani sdělovacích prostředků. Přijatý postup je výsledkem jednání právních zástupců obou stran,“ konstatoval jejich mediální zástupce Michal Donath. Proč nakonec firma nerespektuje hlasování akademického senátu, kterému slibovali se podvolit, komentovat odmítl.

Je to skandální, napsal rektorovi Moravec

Předseda Akademického senátu **FSV UK** Václav Moravec, jinak také moderátor ČT, je rozezlený. „Jednatelé nereagují na výzvy k plnění nabídky na uzavření smlouvy o součinnosti při vyhotovení forenzního auditu. Chování kolegyně a kolegů, kteří si zprivatizovali část fakulty, na niž působí jako zaměstnanci, považují za skandální. Neschopnost dostát veřejně zformulovaným slibům za ještě skandálnější,“ napsal už dříve v dopise rektorovi Moravec.

Nejde přitom jen o konference Česko-čínského centra, kterému Balabán šéfoval a které rektor Zima po textech Aktuálně.cz zrušil. Ambasáda komunistického státu proplatila i sedmdesátitřicetivou fakturu za předmět o Nové hedvábné stezce, který na škole Balabán učil. A z pátrání Aktuálně.cz a týdeníku Respekt plyne, že následně Balabán osobně vybral trojici nejúspěšnějších studentů a daroval jim osmidenní výlet do Číny, který opět platila čínská ambasáda.

Přesně před takovými praktikami přitom varuje Bezpečnostní informační služba (BIS) ve své veřejné výroční zprávě, kterou v úterý zveřejnila. Podle kontrarozvědky mimo jiné Čína cílí právě na české akademiky.

„BIS zaznamenala rostoucí počet čínských pozvání adresovaných českým občanům na školení, semináře a poznávací zájezdy. Čínská strana nabízí pozvaným hradit veškeré výdaje (dopravu, ubytování, stravné, zápisné) a nadto ještě přidává kapesné. Organizace takových cest zajišťuje čínské straně řadu výhod – Čína si jimi vytváří kontaktní síť osob, které jí budou nakloněny, resp. si budou vědomy toho, že ČLR „něco dluží“, a budou ochotny jí vycházet vstříc,“ uvádí BIS.

Šetření policie

Krom auditu, který si akademici a spolumajitelé firmy zadali sami na sebe, přitom s největší pravděpodobností toky peněz prověří i policie. Ta se podle dokumentů, se kterými se deník Aktuálně.cz seznámil, začala na popud trestního oznámení záležitosti věnovat. Detektivové prověřují, zda tím, že akademici brali peníze za akce Karlovy univerzity, se kterou ale jejich soukromá firma neměla oficiálně nic společného, nespáchali podvod.

Do společnosti zaměstnanců univerzity, které mezitím univerzita s koncem roku chce propustit, přitom zdaleka neplynuly jen peníze čínské ambasády. Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky Balabán zároveň pravidelně pořádal bezpečnostní konference. A zval na ně ty nejlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry.

Partneři konferencí dle dostupných dokumentů opět ale neprůhledně a nejspíše i v rozporu s fakultními předpisy nepřispívali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o. Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral celkem přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolumajitelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

Peníze mu převedl zbrojařský kolos miliardáře Jaroslava Strnada Czechoslovak Group, další zbrojař Ompipol, Česká zbrojovka, polostátní energetická firma ČEZ nebo komunikační firma Huawei, kterou dnes západní tajné služby podezřívají ze špionáže pro čínskou vládu. Server Seznam Zprávy přitom už upozornil na to, že do soukromé firmy místo univerzitě peníze posílaly i státní firmy – Lesy ČR, Vojenské lesy či Národní institut pro další vzdělávání.

Jak už navíc upozornil Respekt, další peníze za partnerství konferencí některé státní firmy platily dokonce jen jednatelce firmy a finanční manažerce univerzitního střediska Mirce Kortusové. Dvěma státním

organizacím – Správě železniční dopravní cesty a firmě Čepro – naučtovala na své jméno desítky tisíc. A použila na to hlavičkový papír univerzity.

Balabán tvrdí, že příspěvky všech firem pak vynaložil na náklady konference – letenky, tlumočení či občerstvení. Ověřit to ale nelze.

URL| <https://www.staloseded.cz/aktualne-cz/firma-do-niz-tekly-cinske-penize-odmitla-dohodu-s-uk-auditora-si-vybrala-sama/>

Firma, do níž tekly čínské peníze, odmítla dohodu s UK. Auditora si vybrala sama

27.11.2019 [aktualne.cz](https://www.aktualne.cz) str. 00 Domáci
Lukáš Valášek

Financování akcí Univerzity Karlovy čínskou ambasádou začala prověřovat policie. Obdržela totiž trestní oznámení. Veškeré pochybnosti rozptýlíme profesionálním

Spor o audit souvisí se zjištěními, o kterých v minulých týdnech psal deník Aktuálně.cz. Akademici Univerzity Karlovy pracovali ve školním výzkumném Středisku bezpečnostní politiky, avšak zároveň roky kasírovali peníze přes stejnojmennou soukromou firmu Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o., (SBP) za akce na půdě školy, které pořádali. Nejméně 1,2 milionu korun do ní poslala například čínská ambasáda.

Univerzita obratem ujistila, že bude žádat audit, který by financování univerzitních akcí Čínou detailně objasnil. Pokud však chce zjistit, kdo všechno přesně a na co peníze posílal, nevystačí si s vlastními záznamy. To klíčové je utajeno v účetnictví soukromé firmy SBP jejích zaměstnanců, nad kterou nemá vedení školy naprosto žádnou kontrolu.

Ač podle předchozího zjištění Aktuálně.cz právě přes tuto společnost protekly například čínské peníze na konference, které na Karlově univerzitě zaštilil přímo její rektor Tomáš Zima, nebo dokonce výuku předmětu. Obojí podle části expertů vychýlené ve prospěch propagandy komunistického státu.

Počáteční sliby blízkého spolupracovníka rektora Zimy Miloše Balabána, že se podvolí auditu, který přesně specifikuje smlouva s univerzitou a provede ho jedna z prestižních auditorských firem takzvané velké čtyřky, však vzaly za své. Nyní se ukazuje, že Balabán a jeho spolupracovníci z firmy MC&A (SBP se mezitím přejmenovalo) sice audit udělají, ale na vlastní pěst. Zadali ho navíc úplně jiné firmě, než škola požadovala. Není tak jasné, zda škole bude výsledek stačit.

"Společnost MC&A spustila dle informací svého právního zástupce minulý týden forenzní šetření firmou Grant Thornton Advisory, která však nespadá do tzv. velké čtyřky, jak **FSV UK** požadovala. Z tohoto důvodu tedy nemohla být mezi **FSV UK** a MC&A uzavřena smlouva o součinnosti při provedení forenzního šetření, na což **FSV UK** společnost MC&A upozornila prostřednictvím své právní zástupkyně," řekl Aktuálně.cz Jakub Říman, mluvčí **Fakulty sociálních věd** (FSV), pod níž výzkumné Středisko bezpečnostní politiky spadá.

Škola tak podle něj bude požadovat alespoň to, aby výsledný audit dostala. Jakou část informací získá, ale rovněž není jisté. Spolumajitelé firmy a zaměstnanci univerzity v jedné osobě už na předchozích jednáních argumentovali, že firma má i podnikání, které s univerzitou nesouvisí, a to spadá pod obchodní tajemství.

"Požadavek **FSV UK** o předložení výsledků forenzního šetření nicméně trvá, a to s tím, že riziko zvolené auditorské firmy co do dodržení požadované kvality a úplnosti v souladu s požadavky **FSV UK** nese plně

společnost MC&A. Podle srovnání výsledků forenzního šetření a paralelně probíhajícího interního fakultního auditu pak vedení **FSV UK** podnikne další právní kroky," dodal mluvčí Říman.

Balabán společně s dalšími spolujednateli firmy Liborem Stejskalem, Janem Ludvíkem a Mirkou Kortusovou s Aktuálně.cz komunikovat odmítají. Najali si PR agenturu. A podle ní nemá škola do toho, jak bude vypadat audit peněz, které dostali za akce univerzity, co mluvit.

"MC&A je soukromou společností a FSV v žádném případě nemůže pod žádnou záminkou zasahovat do jejich rozhodovacích procesů. Výběr společnosti pro forenzní šetření spadá výhradně do kompetence MC&A, tedy ani FSV, ani sdělovacích prostředků. Přijatý postup je výsledkem jednání právních zástupců obou stran," konstatoval jejich mediální zástupce Michal Donath. Proč nakonec firma nerespektuje hlasování akademického senátu, kterému slibovali se podvolit, komentovat odmítl.

Je to skandální, napsal rektorovi Moravec

Předseda Akademického senátu **FSV UK** Václav Moravec, jinak také moderátor ČT, je rozezlený. "Jednatelé nereagují na výzvy k plnění nabídky na uzavření smlouvy o součinnosti při vyhotovení forenzního auditu. Chování kolegyne a kolegu, kteří si zprivatizovali část fakulty, na niž působí jako zameštanec, považují za skandální. Neschopnost dostat veřejně zformulovaným slibům za ještě skandálnější," napsal už dříve v dopise rektorovi Moravec.

Nejde přitom jen o konference Česko-čínského centra, kterému Balabán šéfoval a které rektor Zima po textech Aktuálně.cz zrušil. Ambasáda komunistického státu proplatila i sedmdesátitisícovou fakturu za předmět o Nové hedvábné stezce, který na škole Balabán učil. A z pátrání Aktuálně.cz a týdeníku Respekt plyne, že následně Balabán osobně vybral trojici nejúspěšnějších studentů a daroval jim osmidenní výlet do Číny, který opět platila čínská ambasáda.

Přesně před takovými praktikami přitom varuje Bezpečnostní informační služba (BIS) ve své veřejné výroční zprávě, kterou v úterý zveřejnila. Podle kontrarozvědky mimo jiné Čína cílí právě na české akademiky.

"BIS zaznamenala rostoucí počet čínských pozváání adresovaných českým občanům na školení, semináře a poznávací zájezdy. Čínská strana nabízí pozvaným hradit všechny výdaje (dopravu, ubytování, stravu, zápisné) a nadto ještě přidává kapesné. Organizace takových cest zajišťuje čínské straně řadu výhod - Čína si jimi vytváří kontaktní síť osob, které jí budou nakloněny, resp. si budou vědomy toho, že ČLR 'něco dluží', a budou ochotny jí vycházet vstříc," uvádí BIS.

Šetření policie

Krom auditu, který si akademici a spolujednatelé firmy zadali sami na sebe, přitom s největší pravděpodobností toky peněz prověří i policie. Ta se podle dokumentů, se kterými se deník Aktuálně.cz seznámil, začala na popud trestního oznámení záležitosti věnovat. Detektivové prověřují, zda tým, že akademici brali peníze za akce Karlovy univerzity, se kterou ale jejich soukromá firma neměla oficiálně nic společného, nespáchali podvod.

Do společnosti zaměstnanců univerzity, které mezitím univerzita s koncem roku chce propustit, přitom zdaleka neplynuly jen peníze čínské ambasády. Pod hlavičkou univerzitního Střediska bezpečnostní politiky Balabán zároveň pravidelně pořádal bezpečnostní konference. A zval na ně ty nejvlivnější postavy české bezpečnostní komunity, zákonodárce i ministry.

Partneři konferencí dle dostupných dokumentů opět ale neprůhledně a nejspíše i v rozporu s fakultními předpisy nepřispívali přímo univerzitě, ale platili soukromé s. r. o. Balabán vedení fakulty přiznal, že na konference konané na FSV vybral celkem přes svou firmu v letech 2015 až 2019 na 3,3 milionu korun. Akademici a zároveň spolujednatelé firmy uvedli, že ve všech případech peníze použili na náklady akcí.

Peníze mu převedl zbrojařský kolos miliardáře Jaroslava Strnada Czechoslovak Group, další zbrojař Omnipol, Česká zbrojovka, polostátní energetická firma ČEZ nebo komunikační firma Huawei, kterou dnes západní tajně

služby podezřívají ze špionáže pro čínskou vládu. Server Seznam Zprávy přitom už upozornil na to, že do soukromé firmy místo univerzitě peníze posílaly i státní firmy - Lesy ČR, Vojenské lesy či Národní institut pro další vzdělávání.

Jak už navíc upozornil Respekt, další peníze za partnerství konferencí některé státní firmy platily dokonce jen jednatele firmy a finanční manažerce univerzitního střediska Mirce Kortusové. Dvěma státním organizacím - Správě železniční dopravní cesty a firmě Čepro - naučtovala na své jméno desítky tisíc. A použila na to hlavičkový papír univerzity.

Balabán tvrdí, že příspěvky všech firem pak vynaložil na náklady konference - letenky, tlumočení či občerstvení. Ověřit to ale nelze.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/bez-dohody-s-karlovou-univerzitou-firma-do-niz-tekly-cinske/r~39689418103811ea84260cc47ab5f122/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Plzeň připravuje konferenci o vizuálním smogu

27.11.2019 ceskoaktualne.cz str. 00

Vizuální smog a reklama ve veřejném prostoru budou tématem konference, kterou pořádá Útvar koncepce a rozvoje města Plzně ve spolupráci s iniciativou Vizuální smog v Plzni ve středu 27. listopadu od 17 hodin v sále Moving Station, Koperníkova 56, Plzeň. Vstup je pro veřejnost volný, bez nutnosti registrace.

Konference má být zahájením diskuze o možnostech kultivace reklamy ve veřejném prostoru města Plzně, na jejímž základě má vzniknout Manuál dobré praxe označování provozoven a venkovní reklamy. Cílem není reklamu zakázat, ale kultivovat ji, najít rozumné mantinely a vytvořit harmonii mezi podnikáním a přívětivým městským prostředím. Jak se uvádí v tiskové zprávě, připravovaný manuál, který v širším centru definuje jasná pravidla, nebude nástrojem restrikce, ale naopak podanou rukou a návodem.

V úvodu představí Šimon Andrešek, absolvent Marketingové komunikace a public relations na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, definici vizuálního smogu vztaženou ke komerčním komunikátům. Kristýna Drápalová, koordinátorka pro vizuální smog na Magistrátu hlavního města Prahy, pohovoří o současné situaci v hlavním městě a jejich připravovaném konceptu. Následně představí zástupci Útvaru koncepce a rozvoje města Plzně záměr vytvoření Manuálu dobré praxe označování provozoven a reklamy ve veřejném prostoru a postupu jeho uvedení do praxe.

Na akci vystoupí také básník Filip Koryta aka Dr. Filipitch se svým slamem, po kterém bude následovat diskusní panel s přednášejícími a diváky, kam budou přizváni i známí grafičtí designéři Lukáš Pumpr ze Studia Petrohrad, Martin Bušek a Jan Dienstbier.

Iniciativa Vizuální smog v Plzni je nezávislá platforma, která vznikla prostřednictvím sociálních sítí, přednášek a komentovaných procházek.

Dalším důležitým krokem do budoucna budou takzvané pracovní kulaté stoly s vybranými odborníky, zástupci města, dotčených orgánů, podnikatelů v oboru reklamy, majitelů domů a provozovatelů.

(SCa, ČA, foto: Pixabay)

URL| <https://ceskoaktualne.cz/2019/11/zpravy-z-domova/plzen-pripavuje-konferenci-o-vizualnim-smogu/>

Oříšky ho živí

27.11.2019 Českobudějovický týden str. 09

PŘEDSTAVUJEME VAŠE SOUSEDY. Náš projekt Lidé odvedle vám pravidelně každý týden přináší příběh člověka z Českobudějovicka. Jsou to lidé z vašeho okolí.

Najdete mezi nimi své sousedy, známé nebo lidi, které třeba denně potkáváte a vlastně o nich nic nevíte. My vás seznámíme. Každou středu na tomto místě.

Petr Voves, podnikatel z Českých Budějovic, nabízí lidem široký sortiment ořechů, sušených plodů a další dobroty. Podle něho je před Vánoci velký zájem o vlašské ořechy, naturální mandle a kešu. Do budoucna by rád prodával ořechy ve skleněných dózách. Inspiraci hledá především v zahraničí.

V malé rodinné firmě, která se zabývá velkoobchodním a maloobchodním prodejem oříšků a sušeného ovoce, pracuje Petr Voves z Českých Budějovic pět let. Vystudoval mezinárodní vztahy na Univerzitě Karlově, ale v oboru pracovat nechtěl. „Rozhodl jsme se, že se zapojím do rodinné firmy, ke které mám vztah, funguje díky tátovi už dvaadvacet let. Nyní máme sklad v Čakovci na Českobudějovicku a já jsem spustil e-shop. Náš sortiment lidé najdou na webu ochutnejorech.

cz,“ popsal jednatel firmy. „Přešli jsme z kamenné prodejny na internetový prodej, zájem o něj stoupá,“ dodává.

(jd)

Foto popis| **PROMOCE V ROCE 2017.** Úspěšné zakončení magisterského studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Na snímku je s manželkou Kateřinou Vovsovou. Rodičům vypomáhal ve firmě už při studiích. „Mamka se mě ptala, jestli nechci radši hledat práci v oboru, ale já vidím budoucnost v rodinném podniku, který má pevný základ,“ vylíčil.

Foto popis| **VE SKLADU V ČAKOVCI.** „Nabízíme všechny druhy ořechů, naturální i ochucené, pražené či oříšky v čokoládě. Na sociálních sítích se prezentujeme jako e-shop pro fitkaře, ale i mlsouny. Necháváme si posílat vzorky, které ochutnáváme, a to je základ firmy,“ vysvětluje.

Foto popis| **PRODEJ OŘECHŮ Z ROKU 2011.** Jednalo se o první prodej oříšků a sušeného ovoce v dárkových kornoutech na malém vánočním trhu v Kamenném Újezdu. „Balíčky pomáhala připravovat i má manželka,“ vypráví.

Foto popis| **HLEDÁNÍ ZAHRANIČNÍ INSPIRACE.** Petr Voves se pracovně vydal do Londýna, kde sbíral inspiraci na londýnském veletrhu potravin. Se zahraničními dodavateli komunikuje v angličtině.

Zapomínáme, že jsme závislí na přírodě, která nás živí

27.11.2019 Veřejná správa str. 20 Rozhovor

Lucie Sýkorová

Vladimír Kořen:

Na indexu kvality života společnosti Obce v datech se Říčany umístily podruhé za sebou na prvním místě z 205 obcí s rozšířenou působností. Šestnáctitisícové městečko v těsném sousedství Prahy ale není bezproblémovou oázou, potýká se s řadou výzev. Mezi ty hlavní patří vlastní rozvoj. Udržet nad ním kontrolu a zajistit tak místním kvalitu života je úkol, který rozhodně není pro zbabělé. Za svůj si ho vzal Vladimír Kořen, známý televizní publicista, moderátor a popularizátor vědy a životního prostředí, který je už devět let říčanským starostou.

Když nastupoval v roce 2010 do funkce starosty, byly Říčany dvanáctitisícové městečko. Teď mají více než šestnáct a půl tisíce obyvatel. „Územní plán, který byl schválen v roce 1998 a rozšířen v roce 2002 a 2006, navrhl rozvoj města až na 25 tisíc obyvatel. Další územní plán pak chtěl tento výhled navýšit dokonce na 30 tisíc. To byl pro mě osobně impuls k tomu, abych se zde začal politicky angažovat.“

* Jaká jsou hlavní úskalí rychlého rozvoje města?

Člověk by si mohl říct, že rozvoj města je pozitivní záležitost, nicméně tento rozvoj je spojen s nutnými investicemi do infrastruktury vodárenské, dopravní, školské, ale i do oblasti životního prostředí. To stojí řádově miliardy korun. Na každých 5 000 obyvatel to znamená například jednu novou školu, což představuje 400 – 500 milionů korun. A příliv peněz do městské pokladny, který přichází s novými obyvateli, je velmi pomalý. Městu tak může hrozit velmi vysoké zadlužení. Podfinancovanost Říčán je nyní velmi výrazná. Už v roce 2010 mělo město dluh 280 milionů korun a rozpočet necelých 400 milionů.

* Máte spočítáno, kolik by bylo potřeba v Říčanech investovat, aby město nebylo podfinancované?

Určitě miliardy. V suburbanizovaných územích je velmi časté, že majitel rozparceluje pole a nabídne parcely stavebníkům s tím, že obec v oblasti určitě jednou vybuduje komunikace a sítě. Lidé začnou stavět a doufají, že obec infrastrukturu opravdu zafinancuje. V Říčanech máme množství ulic, které jsou ve velmi špatném stavu, nebo v nich dokonce nebyly komunikace nikdy vybudovány. Jsou to pozůstatky realitního klondiku, který nastoupil ke konci 90. let. Mnohá města a obce jsou oběťmi tohoto období, lidé v řadě oblastí dodnes chodí večer s čelovkami a v zimě se brodí v blátě, protože obec umožnila rozsáhlou výstavbu, ale nemá na vybudování komunikací a osvětlení.

* Jaký počet obyvatel by tedy byl podle vás pro Říčany únosný?

Já nechci říkat, kde by měly mít Říčany horní hranici počtu obyvatel, a nejsem bojovníkem proti rozvoji města a developerům. Jde mi o trvalou udržitelnost postupného rozvoje. I když si myslím, že například z hlediska životního prostředí limity existují. Ale pro mě je to především ekonomická otázka. Výstavbu je potřeba usměrnit a dát jí takovou kadenci, která bude pro město udržitelná. Musíme mít promyšlené investiční skoky, kdy se obec posune z hlediska přípravy infrastruktury.

* Jaké konkrétní investice máte na mysli?

Takovým milníkem může být výstavba nové školy, rozšíření čistírny odpadních vod nebo dostavba pražského okruhu. Teď víme, že dopravu nezvládáme. To není v moci starosty, ale krajského úřadu Středočeského kraje a ŘSD. Ale když doprava kolabuje, je nesmysl podporovat další výstavbu, která by situaci ještě zhoršila. Přišli jsme proto s konceptem územního plánu, který navrhuje nejprve postupně vybudovat infrastrukturu a pak až povolit další výstavbu. V současné době víme, že pro nárůst na 20 tisíc obyvatel potřebujeme novou školu, rozšířit školky a čistírnu odpadních vod, zprůchodnit některé klíčové dopravní stavby a upravit systém parkování. A potřebujeme také zelenou infrastrukturu kolem města, aby zde lidé měli kvalitní život a aby rozvoj města neomezoval nově přichozí ani stávající obyvatele. Další etapa při přechodu z 20 na 25 tisíc obyvatel už je pak vázána na dostavbu pražského okruhu.

* Soukromí investoři chystali v Říčanech výstavbu 24 čtyřpatrových bytových domů, zastupitelstvo ale v minulém roce územní studii na projekt neodsouhlasilo. Jaký je aktuální stav?

V lokalitě platí historická stavební uzávěra, která zatím nebyla zrušena. Město s touto výstavbou počítá podle etapizace v novém územním plánu až ve fázi, která je vázána na dokončení pražského okruhu. Majitelé pozemků by samozřejmě chtěli bližší termín výstavby. Ale 24 bytových domů a k tomu 25 rodinných domů je v podstatě celá nová čtvrť a za současné situace by nebylo zodpovědné nechat to bez jakéhokoliv kroku ze strany radnice. V dohledné době nás proto čeká soud, který o tom rozhodne.

* Už jste řešili podobnou situaci v minulosti?

Když jsme v roce 2014 přijali nový územní plán, řešili jsme několik soudních sporů. V některých případech týkajících se důležitých území jsme byli úspěšní, v dalších se nám podařilo dohodnout se s majiteli pozemků na jiném řešení. Některé pozemky jsme odkoupili, aby na nich mohla vzniknout občanská infrastruktura.

* V Říčanech funguje také od roku 2017 participativní rozpočet. Zapojují se místní občané do veřejného dění?

Snažíme se o to, aby se zapojovali. Koncept zastupitelské demokracie někdy funguje tak, že občan vstupuje do procesu rozhodování jen jednou za čtyři roky při volbách a jinak se o věci veřejné starají jen zvolení zastupitelé. To mi přijde málo. Myslím, že je lepší, aby se lidé mohli vyjadřovat k otázkám týkajícím se směřování města a vzhledu prostoru, ve kterém žijí, i v průběhu volebního období. Pro politika je důležité hledat zpětnou vazbu od lidí, aby se od nich příliš nevzdálil.

* V roce 2016 se v Říčanech uskutečnilo referendum, v němž se občané vyjadřovali k návrhu, aby počet obyvatel nepřesáhl do roku 2030 dvacetitisícovou hranici. Referendum ale bylo neplatné kvůli nedostatečné účasti. Jak si to vysvětlujete, není téma regulace výstavby pro občany zajímavé?

Referenda se zúčastnilo několik tisíc lidí, což ukázalo, že toto téma ve společnosti rezonuje. A o jeho neplatnosti nakonec rozhodlo jen pár desítek hlasů, které chyběly. A to i přesto, že politici, kteří jsou na straně developerů a nevidí ten ekonomický aspekt, vyzývali své voliče, aby v referendu nehlasovali. Navíc na některé otázky dává odpověď i samotná zastupitelská demokracie. Naše uskupení Klidné město se vždy deklarovalo jako to, které chce regulovat výstavbu. A to, že jsme získali drtivou převahu už ve třetím volebním období (v minulých volbách to bylo přes 50 % hlasů), dokazuje, že téma regulace výstavby je pro většinu občanů v Říčanech důležité.

* Uskupení Klidné město ale nezůstalo jednotné, někteří členové jej opustili. Co se stalo? Znamenalo to pro vás problém?

To proběhlo před posledními volbami, už do nich jsme šli rozdělení. Projevily se nějaké názorové neshody i na témata převyšující úroveň města a u některých členů také vyšší politické ambice. Klidné město bylo založeno jako uskupení, které se mělo zabývat politikou jen na úrovni města. Pro mě osobně byla regulace výstavby klíčovým tématem a jedním z mála důvodů, proč jsem odešel dočasně z televizního světa, vnímám to jako ohrožení kvality života ve městě. Ale s některými kolegy jsme se začali názorově rozcházet, měli jiný pohled na způsob regulace výstavby nebo na investiční záměry, které jsme připravovali. V některých případech se jednalo i relativně o detaily. Například jsme dostali nabídku od partnerského polského města na chov zubrů, což je záležitost zajímavá především z ochranného hlediska. Uměl jsem si představit, že bychom se mohli na záchraně zubra takto podílet. Ale kolegové, s nimiž jsme se později rozešli, o to nestáli a vadilo jim, že by chov zubrů mohl přilákat příliš návštěvníků, a že by se z toho mohlo stát něco jako lunapark.

* Nemáte teď obavy, že se téma regulace výstavby, kvůli kterému jste vstoupil do politiky, nepodaří uhájit?

Člověk by měl dělat všechno, co může, když dostane příležitost. Ale neměl by to brát příliš sebestředně, pokud nebudu já, budou jiní, kteří to téma zvednou. Že je pro občany důležité, dokázal i náš úspěch ve volbách. Je zde velký tlak ze strany investičních skupin, které vidí, že je poptávka po bytech. Ale ta je – obzvláště v Praze – neukojitelná. A je velmi naivní si myslet, že se tento problém vyřeší výstavbou určitého počtu nových bytů. V Praze by chtěly bydlet statisíce lidí z různých koutů světa. Všechna velkoměsta jsou pod tímto velkým tlakem. Já bych ale varoval před tvrzením developerů, že Praha to potřebuje. Mladí lidé potřebují byty, to je problém – ale souvisí to s počtem nových bytů, které se v Praze postaví? Ty získají vždycky ti nejmovitější a to nebyvají mladé české rodiny.

* Jak vnímáte index kvality života, v němž se Říčany umístily už podruhé na prvním místě? Je užitečné sestavovat takový žebříček?

Řekl bych, že tam určitě existuje jistá míra nespravedlnosti. Do velké míry rozhodují geografické podmínky a demografická struktura obyvatel. A s tím toho starosta příliš nenadělá. Tento žebříček bych rozhodně nevnímал jako soutěž. Měl by sloužit k tomu, abychom pomáhali tam, kde kvalita života není tak vysoká, a zamýšleli se nad tím, čím to je. Důležité je dát těmto oblastem vizi. To, že je Orlová na posledním místě, je ostuda celé České republiky. Není to problém jen lidí v Orlové, ale nás všech. Role takového žebříčku by neměla spočívat v tom, že tomu, kdo je na tom špatně, potvrdíme, že je na tom špatně, a ještě ho tím utlučeme. Naopak.

* Co by se tedy mělo udělat?

Na výsledky takového žebříčku by měl navazovat krok, kdy by se chytré hlavy daly dohromady, zajely do Orlové a začaly pracovat na vizi pro tento region. A to se neděje a je to podle mě chyba. Měly by hledat příležitosti, každý člověk má něco, co může nabídnout ostatním, v čem je lepší než průměr. Člověk bez vysoké školy může být například šikovný řemeslník. A stejně tak se dá pracovat s městy, každé má nějaký genius loci, něco, čím vyniká. Na to se dá zaměřit a pracovat s tím. A jestliže v takovém městě nejsou dočasné finance na to, aby se to rozhýbalo, tak to je role státu, aby tam tzv. fouknul energii do křídel. Z člověka, který je v depresi, neuděláme někoho, kdo přystí energií, aniž bychom ho zbavili té deprese. Díky tomu, že je moje manželka šachistka, vím, že z Orlové pochází dvě nejlepší české šachistky. Takové věci a osobnosti by se měly hledat a stavět na nich. Ale chce to mít otevřené oči.

* Jste známým popularizátorem životního prostředí. V současné době se mluví o řadě problémů v této oblasti – voda, odpady, CO2 atd. Který z problémů by podle vás bylo potřeba nejvíce popularizovat?

Velkým tématem je klimatická změna. Já nepochybuji o tom, že probíhá a je potřeba ji řešit. Ale pro mě osobně je největším problémem pokles biodiverzity. To je věc, která v debatě o změně klimatu trochu zapadá, ale je pro nás přitom zásadně ohrožující. Dramaticky umírá hmyz, a to i nejběžnější druhy. Jeho úbytek může mít fatální následky na zemědělství, potřebujeme opylovače. Ale týká se to i ptactva, obojživelníků, je to frontální útok. Člověk mění krajinu tempem, ze kterého se příroda v některých ohledech velmi těžko vzpamatuje. A probíhá to globálně, velkým problémem je přeměna pralesů na plantáže, protože prales je zásobárnou biodiverzity. Obrovským tempem se mění také ekosystémy v mořích, klesají počty ryb... Toto si tedy myslím, že je ještě větší problém než samotné oteplování, které predikují klimatologové. Zapomínáme, že i my jsme závislí na přírodě, která nás živí. A jestliže přeměňujeme velkou část naší krajiny na jednodruhové plantáže a vše podmiňujeme jen výnosu, tak na to dřív nebo později doplatíme.

* Jak vnímáte Gretu Thunberg, studentské hnutí za klima a reakce některých českých politiků na ně?

Nechci komentovat jednu dívku, celá tato debata se stočila úplně jiným směrem. Já pocházím z Teplic a tam probíhaly v listopadu 1989 demonstrace hodně zaměřené na životní prostředí. Byl jsem tehdy studentem gymnázia a zasáhlo mě to velmi silně. Pokračovali jsme v tom pak jako středoškolští studenti v 90. letech, a musím říct, že s odstupem času je mi líto, že jsme nebyli radikálnější. Probíhaly tam tehdy debaty o energetice a nechali jsme se uchlácolit, bylo přislíbeno, že bude vypnuto 2000 megawattů. Samozřejmě, na severu došlo k velkému odsíření, ale elektřinu jsme po celou dobu v tomto množství vyváželi, nepotřebovali jsme ji. Měli jsme být radikálnější v tom, že jsme měli fosilní zdroje mnohem víc chránit. Nikdo z majitelů nebo akcionářů ČEZU na tom ale neměl samozřejmě zájem, tak jsme je zbytečně prokouřili do atmosféry a z hlediska životního prostředí to bylo špatně.

* Takže neodsuzujete středoškolské studenty, když stávkují za klima?

Nechtěl bych to hodnotit pozitivně nebo negativně, ale jako právo. Pokud se cítí nesví kvůli tomu, jak politici reagují na problém klimatické změny, mají jakožto nastupující generace právo říct, že je něco špatně a že je potřeba s tím něco dělat. Pozná se až časem, jestli způsob jejich uvažování byl správný, nebo ne. Je snadné to odsuzovat, stejně jako tomu nekriticky fandit. Ale středoškoláci a vysokoškoláci představují vždycky vrstvu, která má největší dynamiku a ohromný zdroj nového poznání. Vždycky to byla síla, která svět někam posouvala. Žijeme v takovém střetu generací, někdo se upíná k starým tradičním pořádkům a je neklidný z toho, že se mu svět mění až moc rychle před očima, snaží se v něm ukotvit a má z toho strach. Ale to je chytání zrn písku, protože staré časy už protekly mezi prsty. Společnost se vyvíjí i z hlediska konceptu toho, co kdysi bylo tradiční, protože vše dospělo do jiného stadia poznání. Možná za 50 let budou mít lidé jiné znalosti o schopnostech rostlin a zvířat a budou se na nás zpětně dívat jako na barbary, podobně jako se my dnes díváme například na otrokáře. Věda nás může dostat do stadia, kdy se nám začne měnit i morální koncept, který je pro nás teď tradičním paradigmatem. Ale společnost se takto zkrátka posouvá.

* Myslíte, že žijeme v přelomové době?

Každá doba je přelomová. I každý den přináší nějaké nové poznání, radost nebo zklamání. Naši rodiče měli nějaký řád, který byl ve své době akceschopný. Ale teď je doba dynamická, pro někoho to znamená strach, úzkost nebo nepochopení. Někdy to přináší i odcizení v rodinách, protože generace se neprolínají v tématech, a může to vyvolávat i konflikty. V Říčanech žil Václav Postránecký, občas jsme spolu debatovali a on mi jednou u vína řekl: platí jeden zákon – všechno se mění, každý den je změna. Lpět na něčem, co by bylo v proudu času trvanlivé, je nesmysl. Neexistuje nic trvanlivého. Změna probíhá kontinuálně a je to tak správně.

* A kdy vy plánujete změnu a návrat z politiky zpět do médií?

Nevím. A je otázka, jestli je vůbec možné se vrátit v tom rozsahu, který jsem měl ve zpravodajství ČT. Teď je pro mě klíčovou otázkou územní plán v Říčanech a toto téma mě drží.

* Oslavili jsme 30 let od sametové revoluce, které provázely demonstrace. V jakém stavu je podle vás demokracie u nás?

Myslím, že demokracie zažívá celosvětově trochu kritické období. Ukazují se věci, které platily už v antickém období, že demokracie je v některých momentech zranitelná. Sofisté dokázali rozvrátit ty nejlepší a nejušlechtilejší cíle, než všichni pochopili celé spektrum záležitostí a fint, které sofisté dokázali využívat. A v současné době se opakuje to, co se opakovalo v historii už několikrát. Ukazuje se také nerozhodnost některých demokratických institucí. Například brexit je typickou ukázkou toho, že je možné spoustu lidí naštvat proti demokratickým principům. A diskuse v evropské kolébce demokracie je tak překvapivě neakceschopná, že to nakonec naštvá jak příznivce brexitu, tak ty, kteří chtějí v EU setrvat. Kdo může prohrát, je britský parlament a demokracie, která je s ním spojená. Dalším faktorem byl vznik elektronických médií, s nimiž se rozvinula nová vlna demokratické diskuse. Ta se vede tak široce, že jsou z toho všichni překvapení, a naráží to na základní prvek demokracie, kterým je svoboda vyjadřování. Hledají se hranice toho, co je možné říct a co už ne. Ale společnost se tím učí, poznává a kultivuje, mluví se o právech lidí, o kterých se píše. O tom, co se může napsat, jestli lze někoho osobně napadnout a urazit. Ale zároveň jsou sociální sítě velmi zranitelné populisty a lidmi, kteří demokratický systém neberou jako vzor toho, jak by se mělo rozhodovat. Takoví dravci, kteří chtějí vystupovat silovou formou, a demokratický systém je může zdržovat v rozhodování, jsou v každé společnosti. Myslím, že to pochopila část politické reprezentace a snaží se této zranitelnosti využít.

* Nevnímate to jako bezprostřední nebezpečí pro demokracii?

Je potřeba s tím počítat a uvědomovat si, že demokracie je systém, který nám dává nejvíc svobod. Svoboda je zásadní kvalitou, bez které nemá lidský život dlouhodobě valného smyslu. Bez demokracie se může snadno stát, že nám nějaký systém určí řád a pravidla, a pokud podle nich nebudeme jednat, vládnoucí skupina nás rozřeže na orgány a „promění naše kosti v prach“ – jak se nedávno vyjádřil komunistický vůdce Číny. Takto se žít nedá, občané jsou tím stavěni na úroveň hospodářských zvířat. Tohle je důležité si uvědomit, svoboda je nedělitelná a v tomto je listopad 89 pro nás nebyvale cennou zkušeností. Ti, co zažili období nesvobody, vědí, jaká je hodnota svobody.

***

„Potřebujeme zelenou infrastrukturu kolem města, aby zde lidé měli kvalitní život a aby rozvoj města neomezoval nově příchozí ani stávající obyvatele.“

Vladimír Kořen

Televizní publicista a moderátor, více než 20 let pracoval v České televizi a stal se uznávaným popularizátorem vědy a životního prostředí v České republice. Přípravoval a moderoval pořady jako České hlavy, Živé srdce Evropy, Zázraky přírody, Tajemství vody. Pochází z Teplic, vystudoval žurnalistiku se zaměřením na politologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Od roku 2010 je starostou Říčan. Za zásluhy o popularizaci vědy získal v roce 2007 čestnou medaili Vojtěcha Náprstka Akademie věd České republiky. V roce 2014 byl zařazen

mezi 100 nejvýraznějších inovátorů střední a východní Evropy. „Velkým tématem je klimatická změna. Já nepochybuji o tom, že probíhá a je potřeba ji řešit.“

„V Říčanech žil Václav Postránecký, občas jsme spolu debatovali a on mi jednou u vína řekl: platí jeden zákon – všechno se mění, každý den je změna.“

„Ukazuje se také nerozhodnost některých demokratických institucí. Například brexit je typickou ukázkou toho, že je možné spoustu lidí naštvat proti demokratickým principům.“

Foto autor| FOTO: ARCHIV STAROSTY 2x

Foto popis| Vladimír Kořen na akci k výročí sametové revoluce

---

Zavoral: Odlehčené povídání s politikem do Rozhlasu patří

28.11.2019 tyden.cz str. 00 Televize a rádia

Vladimír Barák

"Je zajímavé, že pokud dnes něco politiky napříč stranami spojuje, je to neochota zvyšovat koncesionářské poplatky," říká generální ředitel Českého rozhlasu René Zavoral. V rozhovoru se zastává moderátora Luboše Xavera Veselého a také říká, že není spokojen s celkovou poslechovitostí jím řízeného rádia.

Český rozhlas je plný pozoruhodných osobností. V minulosti se řešil pan Janek Kroupa a jeho reportáže, v současnosti je mediálně sledovaný Luboš Xaver Veselý a jeho rozhovory, zejména ten s premiérem Andrejem Babišem. Jak jste vnímal kritiku, že moderátor rozhovor nezvládl a Babiš si z něj udělal politickou agitku?

Český rozhlas se svého moderátora na základě důkladného zvažování všech okolností zastal. To je první fakt. Druhým faktem je, že se touto kauzou zabývala i Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. A ta konstatovala dvě věci: nejpodstatnější je, a to prosím bych třikrát podtrhnul, že v pořadu Xavera Veselého nebyl porušen zákon. Druhým faktem je, že podle Rady moderátor občas dal panu premiérovi větší prostor k sebe prezentaci, ale to je do značné míry i otázkou dramaturgie a pojetí pořadu.

A vy jste daný rozhovor slyšel? Co si o něm myslíte?

Pustil jsem si jej dvakrát. Xaver Veselý se hodně snažil o to, aby premiéra udržel v předem stanoveném rozsahu: mimo politiku, aby šlo o odlehčené povídání s politikem, a to pro skupinu posluchačů, na kterou cílí regionální stanice. Tedy pro lidi, které zajímá, jaký má Andrej Babiš život, co dělá ve volném čase, jak stihá rodinný život a podobně. Pan premiér se chvílkami snažil od tématu utéct do politiky. Stejně tak ale moderátor vždy stočil řeč zpátky k meritu rozhovoru. Já na něm tedy nakonec nespátroval nic závadného. Pro jistotu jsem si ale nechal vypracovat analýzu od mediálních expertů. A i ti podobně jako Rada konstatovali, že nebyl porušen ani zákon, ani Kodex Českého rozhlasu. Moderátor podle analýzy jen mohl být občas ve snaze o odpolitizování rozhovoru rychlejší a ráznější.

Nepomohlo by, kdybyste do podobných odlehčených rozhovorů politiky vůbec nezvali?

To jsme samozřejmě řešili nejen ve vedení Rozhlasu, ale i s vedením jednotlivých stanic a zpravodajství. A nakonec jsme se shodli, že když děláme rozhovory s herci, zpěváky, lékaři, vědci, byznysmeny a podobně, že politici do této sféry známých osobností také bezpochyby patří. A že je pro posluchače atraktivní, aby se o známém politikovi dozvěděli něco víc než jen politické názory. Mimochodem, rozhovor s panem Veselým měli i vrcholní představitelé jiných významných politických stran. Hosty byli Petr Gazdík, Alexandr Vondra, Petr Fiala a další. Jediný, koho jsme ale museli v takové míře řešit, byl právě Andrej Babiš.

Moderátor Veselý si ale následně začal vyřizovat účty. Nejdříve vyškolil reportérku ČT. Následně se pustil do internetového blogu Hlídací pes, na nějž reportérka odkazovala a který rozhovor s Babišem hlasitě kritizoval. To jste vnímal jak?

To už byla jeho soukromá aktivita. Zaznamenal jsem ale, že vámi zmíněný Hlídací pes následně publikoval, že jeho kritice dala za pravdu Rada Českého rozhlasu. Netuším, na základě čeho tato interpretace vznikla. Faktem totiž je, že Rada ČRo vzala na vědomí naše vyjádření. Neboli všechny regulační orgány se usnesly, že k žádnému porušení zákona nedošlo. Jediný, kdo se vyjádřil kriticky, byl pan místopředseda rady Jiří Vejvoda, který ale nekritizoval konkrétní rozhovor, ale jen dal v úvahu, zda do zábavného pořadu tohoto typu patří politici. Takže netuším, po jakých zasedáních Hlídací pes jezdí, ale očividně byl na jiném, než kam jsem byl pozván já.

Každá domácnost, která drží rozhlasový přijímač, musí měsíčně platit Českému rozhlasu poplatek ve výši 45 korun. Vy jste několikrát uvedl, že by se měl zvýšit. Proč?

Poplatek v této výši je zaveden už od roku 2005. To znamená, že už 14 let ignorujeme jakoukoli inflaci, která podle našich propočtů způsobila dnešní reálnou hodnotu onoho poplatku, tedy zhruba 33 korun. A z těchto peněz platíme 20 stanic vysílajících 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Řekněme si, jakou skutečnou hodnotu dnes má 45 korun měsíčně - za to si dnes v centru Prahy nekoupíte ani kávu. A to přitom ceny za všechno šly nahoru: více platíme za energie i za technické vybavení. Přitom nesmíme zaspát - stále pracujeme na nových věcech, rozvíjíme současné projekty. Problémem ale je, že zaostáváme v platových podmínkách, což se následně projevuje v odlivu kvalitních zaměstnanců ke konkurenci. A to nemluvím jen o redaktorech či dramaturzích. Z Rozhlasu dnes za lepším odcházejí dokonce i údržbaři.

Politici jsou ale vesměs proti zvyšování poplatků. Snažíte se je přemluvit?

Těch jednání, veřejných diskuzí a debat byla celá řada. A je zajímavé, že pokud dnes něco politiky napříč stranami spojuje, je to neochota zvyšovat koncesionářské poplatky. Ale já si troufnu říci, že kdybychom se zeptali posluchačů a příznivců Českého rozhlasu, tak že by navýšení třeba o pět korun, o něž žádám, pro ně nebyl žádný problém. Skousli by to právě s vidinou toho, co všechno naše instituce dělá. Podle mého názoru by stálo za to, udělat nějaký větší průzkum, zda by česká veřejnost souhlasila s navýšením koncesionářských poplatků. A třeba by byli i politici překvapeni, kolik lidí by to podpořilo.

Nebylo by logičtější nejdříve šetřit a pak chtít peníze od lidí? Proč nezačnete výdajovou stránkou rozpočtu?

Už dnes zhruba 60 procent našeho rozpočtu činí mzdové náklady. Výraznou položkou jsou výdaje na techniku - například na vysílače. Nechováme se rozchazovačně a každou korunu několikrát zvažujeme, kde ji utratíme. Ale naštěstí ještě nejsme v situaci, kdybychom museli činit nějaké významné personální změny, jako je masové propouštění.

Propouštěním byste ale ušetřili. Opravdu musíte mít 1400 zaměstnanců?

Český rozhlas je jako každé médium postavený především na lidech, zaměstnancích. V minulém roce jsme snížili počet pracovních míst o více než stovku - šlo z velké části o zrušení neobsazených míst. Z další části šlo o optimalizaci pracovních míst tam, kde bylo možné dané činnosti zajistit jiným způsobem, například externě. K tomuto kroku jsme sáhli mimo jiné proto, abychom mohli našim zaměstnancům zvýšit platy, udržet je v Českém rozhlasu a udržet také naši konkurenceschopnost na trhu práce. Nyní již žádný podobný krok neplánujeme.

Kvalita se dá hodnotit různě. Vaše úspěšnost se měří prostřednictvím dat Radioprojektu, tedy oficiálního výzkumu poslechovosti rozhlasových stanic. Jak jste s výsledky, které se publikovaly minulý týden, spokojeni?

Samozřejmě mě těší výsledek Radiožurnálu, který si opět polepšil a je stále druhou nejposlouchanější stanicí v České republice. Méně spokojen jsem s výsledky ostatních stanic. Stále také čekáme, jakým způsobem se odrazí naše úsilí věnované stanici Dvojka, která prošla řadou nutných a poměrně velkých změn. Dávám tomu ještě čas a budu hodně zvědavý na další, únorové měření. Je ale také třeba říci, že kromě Radioprojektu jsou

pro mě velmi důležité naše výsledky v on-line prostředí, kde konzumuje náš obsah čím dále více lidí. Tyto ukazatele považuji za stejně důležité.

Na čem aktuálně pracujete?

Druhé pololetí 2019 se tematicky věnujeme výročí třiceti let od sametové revoluce. Připomněl bych dvě zásadní věci, které jsme v rámci výročí představili. Tou první je projekt Rozdělení svobodou, kdy jsme realizovali obrovský sociologický průzkum. Podle mého názoru jde o vynikající sondu do české veřejnosti a do toho, jak se mění v čase.

O průzkumu se hodně psalo. Čechy jste v něm rozdělili do šesti skupin, například na nastupující kosmopolitní třídu nebo zajištěnou místní třídu. Ale někteří významní sociologové se ozvali, že toto dělení také není tak úplně povedené. Nebyla to jen snaha Rozhlasu o zviditelnění se?

Je pravda, že výsledky průzkumu hojně citovala i ostatní média. O zviditelnění by možná šlo v případě, kdy by pro nás zveřejněním výsledné zprávy vše skončilo. Ale my jsme v naší snaze pokračovali. Náš zpravodajský portál například provedl sérii rozhovorů s typickými zástupci z daných kategorií. A také jsme realizovali sérii debat. Té finální, věnující se bydlení či vzdělávání, se zúčastnili předsedové všech stran zastoupených v Poslanecké sněmovně, včetně premiéra Andreje Babiše. Tady jsme se snažili přijít na to, zda jsou političtí lídři schopni trochu vizionářského nadhledu a shodnout se na něčem, co by české společnosti pomohlo. Nebo zda i v tomto případě, kdy řešíme konkrétní, avšak nadčasová témata, zabřednou do předvolebních politických témat. Bohužel se při debatě ukázalo, že správná je spíše ta druhá varianta.

A ten druhý hlavní projekt k třicátému výročí sametové revoluce?

Velmi hrdí jsme na uspořádání mezinárodní konference Evropa bez železné opony: 30 let svobody. Hlavními řečníky byli bývalý polský prezident a laureát Nobelovy ceny míru Lech Wałęsa, bývalý český premiér a prezident Václav Klaus. Konference se zúčastnila také bývalá diplomatka a kandidátka na slovenskou prezidentku Magda Vášáryová, spoluzakladatel strany Fidesz Tamás Deutsch a šéfredaktor deníku Gazeta Wyborcza Adam Michnik. Nejde však jen o obsah, ale samozřejmě také o technické inovace. Tady se můžeme pochlubit tím, že už osmdesát procent území České republiky je pokryto signálem DAB plus, tedy digitálním signálem, který je nástupcem klasického FM analogového vysílání. Do příštího roku plánujeme pokrytí 95 procent.

Vaše instituce absolvovala mezinárodní hodnotící proces. Hodnotitelé jmenovaní Evropskou vysílací unií ve Štrasburku měli říci, jakým způsobem naplňujete veřejnou službu. Kromě chvály nechyběla ani kritika. Jak jste se s ní vyrovnali?

Zpětně jsem velmi rád, že jsme do tohoto hodnocení šli. Mnozí mi to vyčítali - Český rozhlas do něj totiž vstoupil dobrovolně a mnozí mí kolegové nechápali, proč se chci nechat hodnotit, když nemusím (úsměv). Ale pro mě to je důležité. Nechtěl jsem si totiž vystačit s analýzou od nějakých českých odborníků, kteří nás budou hodnotit v kontextu tuzemského mediálního prostoru. Mým cílem bylo opravdu objektivní hodnocení od mezinárodních autorit, kteří nás mohou svými doporučeními posunout zase trochu dál. A to jsme dostali. Pokud jde o kritiku: hodnotitelé se například pozastavovali nad tím, zda pro médium veřejné služby je podíl na trhu ve výši 23 procent dostatečným číslem...

A je pro vás dostatečným číslem?

To rozhodně není. Ale pro mě osobně jejich výtka hodně znamenala. Protože kdykoli někde promluví o nutnosti zvyšování poslechovosti, vždy se najde nějaký expert nebo novinář, který hned začne bouřlivě protestovat, že pro veřejnou službu je klíčové jiné kritérium než poslechovost. A tady lidé, jako jsou zástupce ředitele Radio France, regionální ředitelka ORF či generální ředitel Radio Bremen ARD, jasně uvedli, že poslechovost musím vnímat jako prioritu. A já se tím hodlám řídit. I když samozřejmě dodávám, že poslechovost musí růst ruku v ruce s kvalitou a nikoli, aby šlo o rozevírající se nůžky.

Co pro to děláte?

Vrhli jsme se na ty stanice, které podle nás mají velký potenciál, ale nedostatečné výsledky. Mnoho měsíců jsme se věnovali Českému rozhlasu Dvojce. Programové schéma doznalo výrazných změn. Přišla řada nových osobností a hodně si od toho slibujeme. Totéž se aktuálně děje i na Vltavě, která si prošla změnou šéfredaktora a nyní ji měníme jak po stránce programové, tak personální. Ty cíle, které jsme si stanovili, nejsou snadno dosažitelné. A to i z důvodu, že jen těžko naleznete v Evropě fragmentovanější rozhlasový trh, než je ten český. Na deset milionů obyvatel tu funguje stovka rádiových stanic.

Posílením Dvojky můžete přebrat od konkurence diváky v produktivním věku, Vltava je oblíbená mezi staršími posluchači. Nemělo by ale vaše úsilí směřovat k zaujetí mladých lidí?

Objektivně je třeba uznat, že u posluchačů do dvaceti let věku nejsme příliš úspěšní. S mladými se snažíme pracovat, a to už od dětského věku. Proto jsme spustili Rádio Junior, proto jsme velmi posílili Radio Wave. Ale jak vyplývá ze statistik poslechovosti, výsledky nejsou dostatečné. Ostatně i to nám hodnotitelé doporučili: máme mnohem více pracovat s daty, s našimi výzkumy. O našich posluchačích i o lidech, kteří nás neposlouchají, totiž víme řadu věcí. Ale z nějakých důvodů nejsme schopni tyto znalosti zohlednit do každodenního vysílání. Ze zprávy panelu hodnotitelů také vyplynulo, že naše portfolio stanic by mohlo být lépe sestaveno. Že oslovujeme stále stejné skupiny posluchačů: ty zvědavé, s určitým přehledem. Ale nedaří se nám zaujmout lidi s nižším vzděláním, z menších sídel - malých měst a obcí. Ale tito lidé také ze zákona platí koncesionářské poplatky a my jim musíme být schopni nabídnout kvalitní službu. Takovou, aby pro ně byla atraktivní. A to vnímám jako jeden z hlavních cílů pro následující rok 2020.

Rozumím jednotlivým projektům Rozhlasu i potřebám změn na stanicích. Proč ale tolik síly věnujete i věcem, které s rádiovým vysíláním tolik nesouvisí? Myslím tím internetový webový portál, kamery ve studiích, videa, podcasty a podobně. Není to průnik spíše do sféry soukromých médií?

To je samozřejmě velmi legitimní otázka. Souhlasím, že veřejná služba má svá specifika a z logiky věci je naše postavení odlišné od toho, které mají média soukromá. Na stranu druhou, Český rozhlas nelze rozvíjet tím, že budeme provozovat službu jako z osmdesátek. I zákon o Českém rozhlasu stanovuje, že musíme být invenční, nastolovat a podporovat nové trendy. A pokud víme, že stále více lidí je on-line, pak i my tu pro ně musíme být on-line. Druhým bodem je, co konkrétně si máme pod veřejnoprávní službou představit. Co je jejím cílem? Jaká má být? Jak ji kontrolovat? Žádná jednoduchá, všeobecně přijímaná definice ve světě neexistuje. V některých státech světa je to řešeno chartou, případně smlouvou mezi médiem veřejné služby a státem. Stát v takové listině definuje, co je pro něj veřejnou službou. Tuzemští politici intenzivně diskutují o České televizi či o Českém rozhlasu již delší dobu. Takže je docela možné, že taková charta či smlouva někdy v budoucnu bude jednou z variant, jak veřejnoprávní média ve společnosti ukotvit konkrétněji.

Český rozhlas Radiožurnál, ale také již zmiňovaný web iRozhlas.cz občas bývají označovány za média blízka takzvané pražské kavárně. Mám tím na mysli zejména zaměření zpravodajství. Vnímáte tyto výtky?

Jsem jednoznačně přesvědčen, že zpravodajství Českého rozhlasu je objektivní - a to, pokud jde o rádio i o web. Možná ale narážíte na něco, co ostatně říkám svým kolegům každou chvíli: že nevyrábíme rádio pro sebe, pro našich 1400 zaměstnanců rozhlasu. Protože pokud bychom to tak dělali, oslovujeme jen specifickou sociální bublinu - skupinu vzdělaných lidí, povětšinou dobře zajištěných, žijících převážně v Praze. Ale jak jsem říkal - k tomu sklouznout nesmíme, naším cílem musí být naopak co největší posluchačská základna.

V čem se ve zpravodajství ta "sociální bublina" projevuje?

Práci kolegů ve zpravodajství si velmi vážím. Ale nebudu říkat, že občas nevidím v našem zpravodajství určité mezery. Vy jste zmínil třeba náš web. Najdete na něm hodně politického zpravodajství, což je určitě dobře. Ale některým oblastem se podle mého názoru věnujeme méně, než by si zasloužily. Jako příklady bych uvedl

zemědělství či zdravotnictví. Tedy oblasti, jež zajímají právě čtenáře a posluchače ze skupin obyvatelstva, které se nám dlouhodobě nedaří efektivně oslovovat.

René Zavoral (43)

Generální ředitel Českého rozhlasu (ČRo). Absolvent **Fakulty sociálních věd** UK, obor politologie. Od roku 1999 poradce předsedkyně Senátu Libuše Benešové (ODS). V roce 2001 nastoupil do Českého rozhlasu na pozici marketingového a PR manažera, odkud v roce 2005 odešel do Komerční banky. Tam do září 2006 působil v korporátní komunikaci. V říjnu 2006 se vrátil do ČRo, kde zastával mimo jiné pozici náměstka generálního ředitele pro program a vysílání. Mezi jeho koníčky patří zejména cestování, turistika, četba a hudba. Má čtyři děti.

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/media/televize-a-radia/zavoral-odlehcene-povidani-s-politikem-do-rozhlasu-patri_535784.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tyden.cz

Kam šly peníze od Číňanů, zatím audit UK neobjasnil. Smlouvy nemáme, řekl rektor Zima

29.11.2019 staloseted.cz str. 00

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na česko-čínské konference na univerzitě firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo. Například na zářijovou akci dali Číňané údajně zhruba 600 000 korun.

Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd** UK. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. a Česko-čínské centrum UK Zima v reakci na kauzu zrušil.

Podle rektora zatím univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňané údajně na konferenci poslali Balabánově firmě. Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili.

Podle předběžných výsledků kontroly se nepřesunuly žádné peníze mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor.

Závěry budou k dispozici na začátku příštího roku

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra UK od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd** UK, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvážila reorganizaci tohoto střediska. Podobně jako už dříve rektor i senát **FSV UK** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvážit podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

URL| <https://www.stalosedet.cz/aktualne-cz/kam-sly-penize-od-cinanu-zatim-audit-uk-neobjasnil-smlouvy-nemame-rekl-reaktor-zima/>

Audit zatím neobjasní financování česko-čínských konferencí, řekl rektor. Univerzita se obrátila na policii

29.11.2019 lidovky.cz str. 00 Domov
ČTK

Univerzita proto v pátek odeslala zástupcům firmy výzvu, aby to vysvětlili. Obrátila se také na policii kvůli podezření ze spáchání podvodu. Na jednání akademického senátu UK to v pátek řekl rektor školy Tomáš Zima. Konečné výsledky kontroly podle něj budou známy na začátku příštího roku. Rektor UK Zima označil chování Balabána za selhání jednotlivce. Dodržování etiky nelze vymáhat

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na česko-čínské konference na univerzitě firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník česko-čínského centra UK Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo. Například na zářijovou akci dali údajně Číňané zhruba 600 000 korun. Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd** UK. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. a Česko-čínské centrum UK Zima v reakci na kauzu zrušil.

Podle rektora zatím univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňani údajně na konferenci poslali Balabánově firmě. Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili. Čínská ambasáda skrytě platila konference Univerzity Karlovy. Akce byly pod záštitou rektora Zimy

Podle předběžných výsledků kontroly se nepřesunuly žádné peníze mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor. Závěry auditu budou na začátku roku 2020

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra UK od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd** (FSV) UK, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvažila reorganizaci tohoto střediska. Podobně jako už dříve rektor i senát **FSV UK** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvažít podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

Foto:
Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima na Albertově.
ČTK

URL| https://www.lidovky.cz/domov/audit-uk-zatim-neobjasnil-zdroje-financovani-cesko-cinskych-konferenci-vysledky-budou-podle-rektora-.A191129_141942_In_domov_ele

Univerzitní audit zatím neodhalil financování konferencí, věc šetří i policie

29.11.2019 prazsky.denik.cz str. 00 Praha

ČTK

Vnitřní kontrola účetnictví Univerzity Karlovy zatím neobjasnila, na co šly peníze od čínského velvyslanectví při sporném financování česko-čínských konferencí. Audit dosud nenašel žádný přesun peněz mezi univerzitou a čínskými úřady ani mezi školou a firmou akademika Miloše Balabána, která údajně peníze na akce od Číňanů dostala. Univerzita proto dnes odeslala zástupcům firmy výzvu, aby to vysvětlili. Obrátila se také na policii kvůli podezření ze spáchání podvodu. Na jednání akademického senátu UK to dnes řekl rektor školy Tomáš Zima. Konečné výsledky kontroly podle něj budou známy na začátku příštího roku.

"Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na česko-čínské konference na univerzitě firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo. Například na zářijovou akci dali údajně Číňané zhruba 600 tisíc korun.

Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd** UK. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. a Česko-čínské centrum UK Zima v reakci na kauzu zrušil.

Podle rektora zatím univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňani údajně na konferenci poslali Balabánově firmě. Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili.

Správa centra nedodala všechny dokumenty

Podle předběžných výsledků kontroly se nepřesunuly žádné peníze mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor.

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra UK od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd** (FSV) UK, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvažila reorganizaci tohoto střediska. Podobně jako už dříve rektor i senát **FSV UK** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky

neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvážit podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

URL| https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/univerzitetni-audit-zatim-neodhalil-financovani-konferenci-vec-setri-i-policie-20191129.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prazsky.denik.cz

Kam šly peníze od Číňanů, zatím audit UK neobjasnil. Smlouvy nemáme, řekl rektor Zima

29.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci
ČTK

Audit dosud nenašel žádný přesun peněz mezi univerzitou a čínskými úřady ani mezi školou a firmou akademika Miloše Balabána. Vnitřní kontrola účetnictví

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na česko-čínské konference na univerzitě firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo. Například na zářijovou akci dali Číňané údajně zhruba 600 000 korun.

Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd** UK. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. a Česko-čínské centrum UK Zima v reakci na kauzu zrušil.

Podle rektora zatím univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňané údajně na konferenci poslali Balabánově firmě. Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili.

Podle předběžných výsledků kontroly se nepřesunuly žádné peníze mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor.

Závěry budou k dispozici na začátku příštího roku

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra UK od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd** UK, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvážila reorganizaci tohoto střediska. Podobně jako už dříve rektor i senát **FSV UK** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvážit podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

Šéf akademického senátu Václav Moravec: Audit v kauze peněz od čínské ambasády bude do konce roku

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/audit-uk-konference-cina-ректор-zima/r~349c3324129d11ea8776ac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Univerzita se kvůli Balabánově „čínské“ aféře obrátila na policii, zda nedošlo k podvodu

29.11.2019 ct24.cz str. 00 Domáci
kutekl

Vnitřní kontrola účetnictví Univerzity Karlovy zatím neobjasnila, na co šly peníze od čínského velvyslanectví při sporném financování česko-čínských konferencí. Audit dosud nenašel žádný přesun peněz mezi univerzitou a čínskými úřady ani mezi školou a firmou akademika Miloše Balabána, která údajně peníze na akce od Číňanů dostala. Univerzita proto odeslala zástupcům firmy výzvu k vysvětlení. Obrátila se také na policii kvůli podezření ze spáchání podvodu.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na univerzitní česko-čínské konference firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Miloš Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo.

Například na zářijovou akci dali údajně Číňané zhruba 600 tisíc korun. Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd**. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. a Česko-čínské centrum UK rektor školy Tomáš Zima v reakci na kauzu zrušil.

Nyní na jednání akademického senátu avizoval, že konečné výsledky kontroly budou známy na začátku příštího roku. Zatím ale univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňani údajně na konferenci poslali Balabánově firmě.

Odkaz

Pracovník Univerzity Karlovy lhal o čínském financování konferencí, píše Aktuálně.cz

Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili.

Předběžné výsledky kontroly zatím naznačují, že se nepřesunuly žádné peníze mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor.

Zaostřeno na tři roky

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra UK od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Odkaz

Lhaní o financování česko-čínských konferencí bylo podle rektora Zimy selhání jednotlivce

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd**, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvážila reorganizaci tohoto střediska.

Podobně jako už dříve rektor i senát **FSV UK** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvážit podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2990894-univerzita-se-kvuli-balabanove-cinske-afere-obratila-na-policii-zda-nedoslo-k-podvodu>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Audit UK zatím neobjasnil financování česko-čínských konferencí. Konečné výsledky budou podle rektora známy příští rok

29.11.2019 lidovky.cz str. 00

Michal Sváček

Praha Vnitřní kontrola účetnictví Univerzity Karlovy zatím neobjasnila, na co šly peníze od čínského velvyslanectví při sporném financování Česko-čínských konferencí.

Audit dosud nenašel žádný přesun peněz mezi univerzitou a čínskými úřady ani mezi školou a firmou akademika Miloše Balabána, která údajně peníze na akce od Číňanů dostala.

Univerzita proto v pátek odeslala zástupcům firmy výzvu, aby to vysvětlili. Obrátila se také na policii kvůli podezření ze spáchání podvodu. Na jednání akademického senátu UK to v pátek řekl rektor školy Tomáš Zima. Konečné výsledky kontroly podle něj budou známy na začátku příštího roku.

Rektor UK Zima označil chování Balabána za selhání jednotlivce. Dodržování etiky nelze vymáhat. Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na česko-čínské konference na univerzitu firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník Česko-čínského centra UK Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo. Například na zářijovou akci dali údajně Číňané zhruba 600 000 korun. Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd** UK. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis s.r.o. a Česko-čínské centrum UK Zima v reakci na kauzu zrušil.

Podle rektora zatím univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňani údajně na konferenci poslali Balabánově firmě. Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili.

Čínská ambasáda skrytě platila konference Univerzity Karlovy. Akce byly pod záštitou rektora Zimy

Podle předběžných výsledků kontroly se nepřesunuly žádné peníze mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským

centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor.

Kompletní závěry budou k dispozici na začátku roku 2020

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra UK od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd** (FSV) UK, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvážila reorganizaci tohoto střediska. Podobně jako už dříve rektor i senát **FSV UK** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvážit podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

URL| https://www.lidovky.cz/domov/audit-uk-zatim-neobjasnil-financovani-cesko-cinskych-konferenci-konecne-vysledky-budou-podle-rektora.A191129_141942_In_domov_ele

---

Loni to byla doba horka, neboli "heiße Zeit"

29.11.2019 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Loni to byla doba horka, neboli "heiße Zeit". Letos je německým slovem roku podle společnosti pro německý jazyk výraz „respekterente“. Jeho význam teď rozklíčujeme se Zuzanou Liscovou z institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý den.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

„Respekterente“, co to znamená.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

„Respekterente“ je výraz, který je spojením slova respekt a renta, což znamená německý důchod, a to znamená, že to je výše důchodu, která určitým způsobem odráží respekt k jednotlivým osobám, které během svého života pracovaly, odváděly peníze do sociálních systémů a v současné době vlastně tady jsou v tom důchodovém věku a dostávají penzi. A právě to „respekterente“ tedy, řekla bych důchod v respektovatelné výši nebo který vyjadřuje respekt k těm lidem znamená, že ti lidé by měli dostávat dostatečně vysoký důchod na to, aby se jim od společnosti dostávalo určitého uznání jejich životního výkonu a toho, že zkrátka dlouho dobu pracovali.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Proč je ten výraz aktuální právě pro rok 2019? Jak ožehavé je to v Německu téma, znamená to že hodně lidí si myslí, že nemá ten důchod dostatečný a spravedlivý?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
V Německu se již několik let vede velká debata o chudobě ve stáří. Zkrátka v poslední době se objevuje stále více lidí, kteří pracovali celý svůj život, ale důchod jim nestačí na pokrytí základních životních potřeb, že se zkrátka jejich přímé ocitají pod životním minimem. A právě současná německá vláda velké koalice v posledních měsících intenzivně diskutovalo o podmínkách, jak lidem, kteří pracovali déle než 35 let a standardní odváděli příspěvky do sociálního systému zajistit, aby se právě této době ve stáří vyhnuli. Takže je to ožehavé společenské téma, které určovalo německou politickou diskusi ty poslední měsíce.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Vás ta volba slova roku překvapila nebo ta slovo „respekterente“ odpovídá tomu, co se tenhle rok v Německu důležitého dělo a bude dít?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ono to odpovídá pravidlům té ankety, která vlastně nebolí. Jakoby je nejdůležitější nebo nejčastěji používané slovo toho roku, ale volí roku o slovo, které v tom roce nejlépe odráží tu společenskou diskusi a společenskou realitu. Takže si myslím, že v tomto směru je to skutečně relevantní.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Máte vy osobně nějaký tip na německé slovo roku 2019, protože by se německém podrobně zabýváte? Já třeba doplním, že na třetím místě se letos umístil výraz "Fridays for Future" tedy protestní akce studentů na podporu boje proti změnám klimatu. Na druhém místě je výraz "Rollechaos".

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já jsem se dívala do toho seznamu slov, které se dostane do finále, a právě třeba slovo "rollechaos" mi přišlo zajímavé, protože charakterizuje jako věc, kterou my dobře známe z každodenního života větších měst, že zkrátka ty rolery jak se říká, německy nebo česky elektronické koloběžky se povalují různě po chodnicích a vzniká z toho velký dopravní chaos, takže to je také slovo, které určitým způsobem zrcadlí dnešní skutečno. A pak mi přišlo třeba zajímavý slovní slepenec "brexit nude", což znamená určitá únava z brexitu nebo ze zpravodajství o tomto nekončící politickém procesu.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Můžete ještě krátce říct, kdo tedy ten základní důchod, když se vrátím k tomu slovu „respekterente“ v Německu prosazuje?

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Hlavní politickou silou, která stojí za tímto konceptem je německá sociální demokracie, která se v podstatě zabývá sociálně slabými ve společnosti a sociální demokracie se snažila prosadit tuto „respekterente“ nebo tedy přiměřenou výši důchodu bezpodmínečně. To znamená vlastně bez zkoumání toho, zda ti lidé skutečně potřebují ty důchody navýšit, nebo jestli třeba nemají nějaký další majetek ale kvůli tomu, že vládne dohromady s křesťanskodemokratickou stranou, křesťanskodemokratickou unií, tak vlastně došlo nakonec k určitému kompromisu a zdá se že tedy snad tento návrh bude uveden do praxe.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Zuzana Liscová z institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** univerzity Karlova byla ve vysílání. Děkuju vám za to, na slyšenou.

Zuzana LISCOVÁ, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Také děkuju, na shledanou.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tolik polední publicistika. Teď už jsou tu aktuální zprávy.

Rektor Zima: Audit nenašel žádný přesun peněz mezi Univerzitou Karlovou, Balabánovou firmou a Čínou

29.11.2019 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova
ČTK

Vnitřní kontrola účetnictví Univerzity Karlovy zatím neobjasnila, na co šly peníze od čínského velvyslanectví při sporném financování česko-čínských konferencí. Audit dosud nenašel žádný přesun peněz mezi univerzitou a čínskými úřady ani mezi školou a firmou akademika Miloše Balabána, která údajně peníze na akce od Číňanů dostala. Univerzita proto podle rektora Tomáše Zimy v pátek odeslala zástupcům firmy výzvu, aby to vysvětlili.

Zároveň se univerzita obrátila také na policii kvůli podezření ze spáchání podvodu. Konečné výsledky kontroly podle něj budou známy na začátku příštího roku.

Server Aktuálně.cz v říjnu napsal, že čínská ambasáda posílala peníze na česko-čínské konference na univerzitě firmě Středisko bezpečnostní politiky, kterou založil bývalý tajemník Česko-čínského centra Univerzity Karlovy Balabán. Podle serveru lhal, když tvrdil, že konference platí centrum samo.

Například na zářijovou akci dali údajně Číňané zhruba 600 000 korun. Balabán v říjnu na funkci tajemníka rezignoval a spolu se dvěma pracovníky firmy má v lednu odejít i z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Firma se na konci října přejmenovala na Multilateral Consulting & Analysis, s. r. o., a Česko-čínské centrum UK Zima v reakci na kauzu zrušil.

Podle rektora zatím univerzitní audit nenalezl smlouvu s žádnou firmou, která se podle pracovníků správy Česko-čínského centra na pořádání konferencí podílela. Není tedy ani zřejmé, na co přesně se při pořádání akce letos použily peníze, které Číňani údajně na konferenci poslali Balabánově firmě.

Podle dřívějšího vyjádření vlastníků společnosti šly peníze na úhradu přímých nákladů spojených s konferencí. Zástupci univerzity nyní vyzvali jednatele firmy, aby to vysvětlili.

Smlouvy pouze se školami

Žádné peníze se mezi univerzitou a Balabánovou firmou ani mezi školou a čínskými úřady nepřesunuly, vyplývá z předběžných výsledků kontroly. Audit zjistil, že škola nemá žádnou smlouvu s Čínou, její ambasádou či jinými institucemi s výjimkou některých čínských univerzit, řekl Zima. K pořádání letních škol Česko-čínským centrem zástupci rektorátu dosud nedostali od pracovníků správy centra všechny dokumenty, jak žádali, dodal rektor.

Mimořádný interní audit školy zkoumá hospodaření Česko-čínského centra Univerzity Karlovy od roku 2016 do konce letoška. Kompletní závěry z něj budou k dispozici na počátku roku 2020, sdělil rektor. Škola podle něj spolupracuje s policií, které podala podnět k vyšetřování kvůli podezření ze spáchání trestného činu podvodu.

Pro audit se rozhodla také **Fakulta sociálních věd** (FSV) UK, kde Balabán řídil Středisko bezpečnostní politiky, tedy pracoviště se stejným názvem, jako měla firma. Akademický senát fakulty na svém nedávném zasedání vyzval děkanku Alici Němcovou Tejkalovou, aby zvážila reorganizaci tohoto střediska.

Podobně jako už dříve rektor, i senát **fakulty sociálních věd** označil aktivity firmy a všech zaměstnanců střediska na fakultě za eticky neakceptovatelné. Se Zimou se shodl na tom, že by škola podle vývoje kauzy měla zvážit podání trestního oznámení pro podezření na podvod.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/univerzita-karlova-tomas-zima-audit-cina_1911291342_dok

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz)

Policie vyšetřuje na Karlově univerzitě. Zajímá ji tajný sponzoring z Číny

29.11.2019 seznamzpravy.cz str. 00 Kauzy, Stalo se

Zdislava Pokorná

Policie řeší možný podvod na Univerzitě Karlově kvůli čínskému centru. Pořádané konference tajně platila čínská ambasáda skrze soukromou firmu bývalého tajemníka.

Policie vyšetřuje podle zjištění Deníku N podezření z podvodu v kauze Česko-čínského centra Univerzity Karlovy. Konference centra totiž tajně platila čínská ambasáda skrze firmu bývalého tajemníka Miloše Balabána. Rektor univerzity Tomáš Zima o tom informoval na akademickém senátu, na kterém se řešil předběžný výsledek audit Česko-čínského centra.

„Na právním odboru nejsou žádné smlouvy mezi UK, Čínskou lidovou republikou, čínskou ambasádou, ani jinými vládními institucemi a nejsou žádné informace, že by existovaly. Existují pouze smlouvy s některými čínskými univerzitami, které UK reprezentuje,“ řekl na akademickém senátu rektor Tomáš Zima.

„V účetnictví rektorátu nejsou evidovány žádné finanční toky od či k čínské ambasádě či jiným státním orgánům Čínské lidové republiky,“ řekl na akademickém senátu rektor Tomáš Zima.

Zima se ohradil i proti bývalým spolupracovníkům v čele s Balabánem.

„Smlouvy se sponzory na pořádání konferencí Česko-čínského centra bývalí zaměstnanci nepředali, proto jsem se na ně obrátil, aby tak učinili. Jinak běží podezření ze spáchání podvodu, jsme v součinnosti s policií,“ doplnil rektor Zima.

Zima už před měsícem Česko-čínské centrum zavřel. Jako hlavní důvod uvedl negativní publicitu, nikoli problém, že konference centra podle zjištění serveru Aktuálně.cz tajně financovala čínská ambasáda. Financování konferencí se provádělo skrze soukromou firmu.

Seznam už minulý měsíc popsal, že čtveřice lidí z vedení univerzitní organizace založila vlastní společnost s ručením omezeným a dala jí téměř totožný název – Středisko bezpečnostní politiky, s. r. o.

Na konto této společnosti pak partneri akcí, které oficiálně pořádalo univerzitní Středisko bezpečnostní politiky, poukazovali sjednanou finanční podporu.

V současné době probíhá audit na rektorátu univerzity i **Fakultě sociálních věd**. Balabán ale odmítl, že by jejich soukromá firma měla s vedením fakulty. „V žádném případě ne. Není žádní smlouva. Prostě nic,“ řekl Seznamu Balabán. Na otázku, zda Tomáš Zima o soukromé firmě věděl, řekl, že neví.

Sám Zima Seznamu řekl, že o spolupráci nevěděl. „V žádném případě ne. O ničem jsem nevěděl a pokud se potvrdí, že SBP bralo peníze od fakultních sponzorů, tak je to pro nás závažné,“ uvedl.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/policie-vysetruje-na-karlove-univerzite-zajima-ji-tajny-sponzoring-z-ciny-83706>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Sinologové ze Sinopsis šíří lživé články, napsala Zimovi firma Home

Credit. Univerzita se od projektu distancovala

29.11.2019 denikn.cz str. 00 Česko

Jakub Zelenka

„Sinopsis je projekt Ústavu dálného východu FF UK v Praze a AcaMedia. Jeho cílem je podávat pravidelný přehled o dění v Číně z pohledu čínských, českých a světových médií a pozorovatelů,“ stálo donedávna na webu projektu Sinopsis, který tvoří vyučující i studenti sinologie na Univerzitě Karlově. Tvář projektu je mimo jiné i ředitelka Ústavu Dálného východu na Filozofické fakultě UK Olga Lomová.

Nyní musela být tato formulace změněna, a to především kvůli nátlaku společnosti Home Credit, kterou ovládá nejbohatší Čech Petr Kellner. „Sinopsis je projekt neziskové organizace AcaMedia z.ú., realizovaný za odborné spolupráce s Katedrou sinologie FF UK v Praze,“ píše se nově na stránkách.

Home Credit a Sinopsis jsou ve sporu od října, kdy sinologové začali překládat kritické články z čínských médií, které popisovaly praktiky firmy s rychlými půjčkami. Silné vyjádření o „králi lichvářů“, jak o Kellnerovi píšou v Číně, firma odmítá a podala na projekt předžalobní výzvu. Čína je pro Home Credit důležitý trh, tamní totalitní režim je navíc citlivý na kritiku zvenčí.

Hlavička Sinopsis před a po intervenci školy. Nahoře je původní formulace, dole nová. Foto: Sinopsis.cz
„Děkan si mě předvolal v situaci, kdy přišla předžalobní výzva od Home Creditu, a ptal se, jaké jsou právní konsekvence pro fakultu,“ popisuje Lomová schůzku s děkanem Filozofické fakulty Michalem Pullmanem z první poloviny listopadu.

Přečtěte si také Na „Havlíčkově škole“ vzniklo Čínou podporované centrum. Chybí nám nestranné analýzy, říká ministr

„Ujistila jsem ho, že nemáme s Filozofickou fakultou žádnou smlouvu a nejsme z univerzity ani placeni,“ řekla Lomová. „Z právního hlediska Home Credit může žalovat AcaMedia (neziskovka s podílem v Sinopsis) a ne FF UK,“ vysvětluje Lomová. Na žádost děkana pak Sinopsis na webu změnil formulaci, která projekt se školou nespojuje.

Na otázku, zda tedy univerzita od projektu dává ruce pryč, Lomová odpověděla: „V jistém smyslu ano.“ Dopis od Home Creditu podle svých slov viděla jen letmo a doteď ho od děkana Pullmanna nezískala, i když o něj požádala.

Univerzita Deníku N potvrdila, že dopis adresovaný rektorovi Tomáši Zimovi dostala. „Navzdory tomu, že projekt byl vždy veřejností i mediálně považován za aktivitu katedry sinologie FF UK, se ukazuje, že se jedná o aktivitu, která není formálně spojená s Univerzitou Karlovou, ale že jde o ryze soukromou aktivitu některých pracovníků, absolventů a studentů Filozofické fakulty UK,“ řekl Deníku N mluvčí univerzity Václav Hájek.

„Mezi Univerzitou Karlovou ani její Filozofickou fakultou na straně jedné a společností AcaMedia, z.s. (provozovatelem projektu Sinopsis) na straně druhé neexistuje smluvně uzavřená formální spolupráce. Není a nikdy v minulosti nebyla podepsána žádná smlouva, která by takovou spolupráci definovala,“ doplnil.

AcaMedia je nezisková organizace, která provozuje projekt Sinopsis. Její jednatelé pracují a učí na Univerzitě Karlově a na projektu se podílí i se studenty. AcaMedia vznikla v roce 2016 jako reakce na veřejnou diskusi o Číně. Ta nekriticky popisovala Čínu jako zemi, která může pozitivně pomoci české ekonomice investicemi. Rozmrazování vztahů s Čínou podporovala vláda Bohuslava Sobotky (ČSSD) i prezident Miloš Zeman. Home Credit Deníku N sdělil, že odpověď školy na dopis ještě neobdržela. „Požádali jsme UK a FF UK, aby nám sdělily, zda je projekt Sinopsis s univerzitou či s fakultou propojen, anebo zda se UK a FF UK od lživých a manipulativních článků projektu Sinopsis distancují. Na odpověď zatím čekáme,“ řekl mluvčí společnosti Milan Tomek.

„Předpokládáme, že nějaká vazba by existovat měla, protože tvůrci projektu Sinopsis byli nejhlasitějšími kritiky partnerství UK s Home Creditem s argumentací, že se obávají o zásahy do své akademické publikační činnosti. Pokud by spojení projektu Sinopsis s UK neexistovalo, byla by taková obava z partnerství Home Creditu s univerzitou zcela irelevantní,“ dodal.

Home Credit začátkem října s univerzitou podepsal tříletou partnerskou smlouvu. Kellnerova společnost za to chtěla škole posílat zhruba půl milionu korun ročně. Kvůli kritice sinologů i studentů ale nakonec ze spolupráce sešlo. Kritika padla i na hlavu rektora Tomáše Zimy, který dohodu podepsal.

Můžeme vás zažalovat

Dopis, který redakci Home Credit poskytl, má dvě strany, byl odeslán 4. listopadu a je pod ním podepsaný advokát Vladimír Uhde. Ten v něm popisuje texty, které napsali akademici ze Sinopsis a vyšly na serveru Hlídací pes. Odkazuje také na předžalobní výzvu, v níž firma projektu vyčítá údajné manipulace.

„Naši klienti prozatím nehodlají v souvislosti s šířením lživých a manipulativních článků ze strany projektu Sinopsis podnikat právní kroky vůči Univerzitě Karlově a její Filozofické fakultě, která projekt zaštiťuje,“ píše advokát Vladimír Uhde za společnost Home Credit univerzitě. Firma také požaduje, aby na webu Sinopsis mohla publikovat své stanovisko.

Úryvek z dopisu společnosti Home Credit Univerzitě Karlově.

„Věříme, že Filozofická fakulta UK vyjde tomuto návrhu vstříc a prostor pro reakce společností ze skupiny Home Credit na uvedeném webu zajistí. Zároveň jsme přesvědčeni, že naplnění tohoto oprávněného požadavku našich klientů bude dobrým a oboustranně prospěšným řešením situace. Zajistí totiž nejen ochranu pověsti a oprávněných zájmů skupiny Home Credit před nepravdivými a manipulativními výpady, ale vyloučí také jakékoli podezření, že by se Univerzita Karlova jako celek, resp. její Filozofická fakulta staly nástrojem jednostranné a lživé propagandy,“ končí dopis.

Děkan Filozofické fakulty Pullmann se k věci nechtěl po telefonu vyjadřovat. Později přes e-mail schůzku s Lomovou i přijetí dopisu potvrdil. „FF UK nemůže od projektu dávat ruce pryč, jelikož spolupráce mezi FF UK a projektem Sinopsis není nijak oficiálně definována. Sinopsis je soukromý projekt realizovaný některými zaměstnanci a studenty FF UK v jejich volném čase,“ reagoval pro Deník N.

Zima: Sinopsis nepatří pod UK

Také rektor Zima se na dnešním jednání Akademického senátu UK od projektu Sinopsis distancoval. „Žádné formální vazby neexistují. Skutečnost, že Sinopsis je projekt Ústavu Dálného východu FF UK v Praze a AcaMedia z.ú, jak je uvedeno na jejich stránkách, neodpovídá skutečnosti. Jedná se o projekt, na kterém se jako soukromé osoby podílejí studenti a vyučující této katedry,“ řekl Zima před akademií.

Přečtěte si také Tvrdíkova CEFC koupila obraz za stovky milionů korun. Beze stopy zmizel v Číně

Lomová i další významná tvář Sinopsis Martin Hála považují projekt za plnění takzvané třetí role univerzit – tedy že se akademici snaží pomáhat formovat veřejnou debatu a šířit důležité informace. K tomuto poslání se nyní při oslavě 30 let sametové revoluce ostatně přihlásila i Filozofická fakulta v čele s děkanem Pullmannem.

Hála nyní lituje, že při startu projektu neuzavřeli se školou žádnou smlouvu. „Zdá se, že je tady jistý tlak zvenčí na oddělení Sinopsis od univerzity. Nepokládali jsme tehdy smlouvu za nutnou, a vlastně to nepokládám za nutné ani teď. Původní formulace byla, že jde o ‚společný projekt‘,“ vysvětluje.

Tým Sinopsis mimo jiné před třemi lety upozorňoval na konferenci o Číně, které pořádal Miloš Balabán z **Fakulty sociálních věd**. Novináři z Aktuálně.cz nově upozornili na to, že tyto akce zaštitěné rektorem Zimou skrytě financovala čínská ambasáda v Praze. Balabánově společnosti na ně poslala 1,2 milionu korun.

URL| <https://denikn.cz/243806/sinologove-ze-sinopsis-siri-lzive-clanky-napsala-zimovi-firma-home-credit-univerzita-se-od-projektu-distancovala/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Nadšenci ve Velvarech obnovili plovárnu. Na jejich brigádách se zrodil starosta

29.11.2019 staloseted.cz str. 00

Velvary leží asi 40 kilometrů od Prahy, kolem tři čtvrtě hodiny autem či vlakem. V době koňských povozů sem ale cesta trvala přesně den. Proto se tady nocovalo, jedlo a užívalo. Královské město bohatlo, návštěvníci chudli, jak to líčí lidová píseň „Ó Velvary, kde jsou mé tovary? Jedl jsem, pil jsem, hodoval jsem, hezké holky miloval jsem.“

„Měli jsme tu čtyři zájezdní hostince, tři kostely a dva bordely,“ usmívá se zdejší starosta Radim Wolák, původně občanský aktivista, učitel na Katedře mediálních studií **Fakulty sociálních věd** UK a spoluautor mnoha knih o mediální výchově či mediální logice, nyní uvolněný starosta.

Najdeme tu také někdejší synagogu, kde nyní sídlí kulturně-vzdělávací centrum Kostka. „Máme tu moc šikovné ženy na mateřské dovolené, které tu vedou celou řadu kroužků a suplují nám tak dům dětí a mládeže,“ vysvětluje Wolák.

Podobně jako řada dalších mladých rodin se sem přestěhoval z nedalekých Kralup nad Vltavou. Malebnější, historičtější a menší Velvary se jim zkrátka více líbily pro rodinný život.

Ač mají parametry maloměsta, žije to tu. Ostatně sídlí tu hned patnáct spolků, mezi nimi hasiči, fotbalisti, jiu jitsu, šachisti, chovatelé zvířat, občanské sdružení Človíček organizující zábavu pro malé či sdružení Natvrdlí, které se zaměřuje hlavně na kulturní dění a zapojování všech do veřejného života. Když se Radim Wolák přistěhoval, stal se jedním z Natvrdlých. Jejich hlavní zápis do zdejších dějin měl teprve přijít.

Někdejší slavná etapa Velvar byla sice velkolepá, ale dnes má třítisícové městečko se svými velkolepými stavbami problémy. Není jednoduché starat se o tři kostely a k tomu křísit obrovské objekty, jako jsou někdejší kulturní dům Záložna, prvorepublikové kino, sokolovna, velikánská škola pro šest set dětí či bývalá plovárna.

Začalo to Malvaňákem

Právě ta se nakonec stala zásadní pro další chod města. Psal se rok 2014 a kolem opuštěného a zarostlého areálu u Malovarského rybníka, místními zvaného Malvaňák, začali brousit soukromníci, kteří ho chtěl oplotit a provozovat po svém. To se ale místním nelíbilo, protože takhle už po revoluci nedobře skončil místní kulturní dům, který nový vlastník dovedl téměř k záhubě.

Na bouřlivém jednání městského zastupitelstva vystoupil právě Radim Wolák s přáteli s návrhem, že by mohli využít programu Nadace Via Město, kde žijeme. Jenže do uzávěrky žádostí zbývaly dva dny a potřebných podkladů bylo mnoho.

Lidem kolem Woláka se ale podařilo vyvolat tak velké nadšení a zájem spolků, že podklady společně připravili. Nakonec to stihli jen tak tak, dopis odesílali z pošty dvě minuty před její zavíračkou. A byli vybráni. Za

rok a půl se jim pod vedením nadace podařilo uspořádat několik velkých veřejných setkání, připravit projekt proměny místa, zapojit do něj celé město a uspořádat mnoho pracovních setkání, na která chodily desítky lidí všeho věku i zaměření. Lidé začali nejen proměňovat místo a mít vztah k veřejnému, ale i se více poznávali a mluvili spolu.

Zkrášlovací práce organizoval právě Radim Wolák a vyhlídla si ho tu paní starostka Jitka Linhartová. Už delší dobu uvažovala, že by ráda místo starostování trávila čas s vnoučaty, ale další osud Velvar jí ležel na srdci, aktivně proto za sebe hledala náhradu. Když viděla 37letého muže plného elánu, nápadů a chuti k práci, věděla, že to je přesně ten, koho hledá.

Představila ho i dalším subjektům na radnici jako kandidáta na starostu. On poskládal společnou kandidátku většiny místních občanských spolků a šli do komunálních voleb 2014 pod názvem Oživme Velvary! Skončili těsně druzí s 33 procenty za spřátelenou kandidátkou Sdružení nezávislých kandidátů Velvary (37 procent). Radim Wolák se stal starostou. Symbolicky v den, kdy akorát u Malvaňáku oslavovali dokončení první části díla.

Svou další nadšenou prací pro obec voliče přesvědčili a v roce 2018 obdrželi 47,7 procenta, s přehledem zvítězili a starosta obhájil své křeslo.

Záložna? To je to nejlepší, co tady máme!

Škola i sokolovna už jsou opravené, areál plovárny revitalizovaný. Jenže lidé se u Malvaňáku stále houfně scházeli na brigády, a tak se rozhodli pokračovat dál – začali s obnovou vody v rybníce a s výstavbou komunitního centra. Podle jeho tvaru se jmenuje Účka a otevíralo se v říjnu 2019. Dobrovolnické aktivity občanů se nakonec přelily do celého města.

„Do plánování a opravy se zapojilo celé město, byly to krásné chvíle, měli jsme nakonec velké problémy utratit grantový příspěvek na realizaci prvních prací, protože nám pořád všichni dávali vše zadarmo,“ říká starosta. Budova Účka však už byla nad brigádnické síly a byla postavena z dotačních prostředků.

Kino s obrovským sálem na svou opravu teprve čeká, i to se ale místní snaží oživit. Ostatně se starostou se nepotkáváme v jeho úřadě, ale právě ve zchátralé budově kina, kde instaluje elektrotechniku na provizorní promítání. Jelikož se v době pořizování reportáže blížilo třicáté výročí sametové revoluce, na programu měl být materiál Paměti národa Čtyři příběhy revoluce – ráno pro osmáky a deváťáky ze zdejší základní školy, večer pro veřejnost.

„Ve větších městech mají starostové na všechno lidi, ale na maloměstě si musíte pomoci sami. Ale jelikož jsem uvolněný starosta, snažím se toho dělat co nejvíce,“ vysvětluje a při tom natahuje elektrickou šňůru. Pak si bere plakáty zvoucí na akci, polepí si ruku ústřížky izolopy a jdeme vylepovat po městě. „Na fakultě už učím jen jednou za čtrnáct dnů, vezmu to komplet od klasických studentů přes dálkaře až po univerzitu třetího věku. Jinak jsem plně v městských službách,“ vypráví cestou.

Míříme do Záložny, což je někdejší městský kulturní dům, jiný tu ani nemají. ZUŠce tak chybí sál na větší koncerty, škola aula. Tuhle budovu a náměstí, na kterém stojí, zná každý, kdo viděl československý film Kam slunce nechodí. Starosta města, které si zahrály právě Velvary, zde ubytuje kameníka Waldemara Matušku se slovy „To je to nejlepší, co tady máme. Hotel Vika – tam se budete cítit jako doma.“ Momentálně jde spíše skoro o to nejhorší, co tady mají, ale brzy se to může změnit.

„Došlo tu k nevydařené privatizaci, majitel tam chvíli balil čaje, pak to zavřel, nová majitelka tu měla cukrárnu a dělala zde výprodeje obuvi, což byla jediná „kulturní“ akce, která se tu děla.“ Když se stal starostou a dělal si anketu, co by si občané nejvíce přáli, říkali, že by chtěli mít zas zpátky Záložnu. To se ale ukazovalo jako nemožné. „Začal jsem proto za paní majitelkou každé pondělí chodit do cukrárny na čaj a ptát se jí, jestli Záložnu prodá. Ona mi pokaždé řekla, že neprodá.“

Po dvou letech a mnoha návštěvách s prodejem souhlasila, ale za 15 milionů. Tak je začal shánět. S místní firmou, která je největším zdejším zaměstnavatelem, se podařilo domluvit, že Záložnu koupí a dá ji městu darem. „Příště jsem tam šel na čaj s majitelem firmy. Ona říkala, že prodá, on říkal, že koupí. A koupil.“

Po převzetí se ale ukázalo, že do budovy čtyřicet let zatékalo, na střeše rostly stromy. „Udělal jsem proto veřejné sezení a řekli lidem, ať nečekají, že to bude hned,“ vypráví Wolák. Město vypracovalo projekt, on ho osobně donesl na ministerstvo pro místní rozvoj, nyní radnice získala od ministerstva pro místní rozvoj dotaci ve výši 30 milionů korun, což pokryje polovinu nákladů na rekonstrukci.

Kromě sálu vhodného pro kulturu i pořádání konferencí by zde měly fungovat i malý pivovar a hospoda. „Já už to tady úplně vidím, bude to nádherný hasičský pivovar, kde se bude čepovat hasičské pivo, tudy projdete a ocitnete se ve foyer se sametovými taburetkami, tudy vstoupíte do nejhezčího připražského kulturního sálu, kde se budou pořádát významné akce,“ líčí, když opatrně překračuje harampádí na dvorku,

vevnitř pak díry v podlaze a ukazuje zdevastované propadlé jeviště. Nezapře v sobě, že je zároveň kralupským ochotnickým hercem. Ke svému nadšení ale dodává, že není zas až tak těžké věci oživit, jako je uživit. A to je třeba dobře promyslet.

Vejsce natvrdo Velvary proslavily

Velvary nejsou známé jen lidovou písní, ale i první českou hasičskou zbrojnicí nebo tím, že na stavbu Karlova mostu přivezli do malty nikoli syrová vejce, ale uvařená natvrdo. Na tuto legendu jsou dodnes velmi hrdí. Jak říká starosta, není to o hlouposti, ale o schopnosti vyložit si hloupý rozkaz po svém.

Několik let tu ostatně pořádají pochod, kdy odsud vyrážejí s nůši plnou uvařených vajec pěšky do Prahy. Jdou čtyřicet kilometrů i přes noc, tři hodiny spí na poloviční cestě v Klecanech na radnici a druhý den ráno jsou již na Karlově mostě, vyzbrojení transparenty jako „Naše vejce na vaše mosty“ či „Natvrdoosti ke šťastným zítřkům“. Vítají je zde desítky Pražanů a vajíčka slavnostně předají pražskému primátorovi.

Narodilo se tu také několik známých osobností, například hudební skladatel Leopold Koželuh, současník Mozarta, který ho nahradil u vídeňského dvora. Kousek od jeho rodného domu, který tu také chtějí opravit a zpřístupnit veřejnosti, najdeme také rodný dům Václava Klementa, zakladatele automobilky Laurin a Klement. Bydlel tu také akademický malíř Jiří Corvin.

„Jsou nás jen tři tisíce, kupní síla je mrňavá, snažíme se sem proto natáhnout co nejvíce návštěvníků odjinud. Už k nám jezdí pražské a přípražské školy, neboť jsme jim schopni sestavit vzdělávací program na celý den. Začíná sem jezdit i širší veřejnost, protože se už doslechla, že se tady dá strávit den i víkend a člověk se rozhodně nudit nebude.“

Mají tu také Městské muzeum a nově zřídili Muzeum technických hraček, protože zde bydlí jejich významný sběratel, za městem postavili rozhlednu. „Chtěl bych tu udělat ještě i hasičské muzeum, na dvoře máme i starou kůlnu, což byla ta nejstarší hasičárna, takže vlastně kolébka českého hasičstva. Snad to stihneme dřív, než spadne,“ plánuje starosta.

Mezitím se dostáváme do kostela svatého Jiří na zdejším hřbitově. Ten zas budou znát diváci Tmavomodrého světa, neboť tu političtí vězňové, včetně anglických letců, drali peří. Na filmaře tu nemají moc dobré vzpomínky, protože jim svou technikou poničili interiér.

Podporují nás i staré babičky

Iniciativě Oživme Velvary! fandí nejen mladí, kteří se aktivně vrhají do všech změn, ale i starousedlíci. „Podporují nás i staré babičky, které si pamatují, jak město vypadalo dřívě, a jsou rády, že se někdo snaží o jeho obnovu,“ vysvětluje Radim Wolák. Zatímco za komunismu byly povinné nejrůznější pracovní soboty či akce zeť, po komunismu se naopak do toho nikomu nechtělo a všechno, co zavánělo nějakým zangažováním občanů, bylo podezřelé, dnes mají lidé opět chuť podílet se na zlepšování svého okolí. Tentokrát však dobrovolně.

„Snažíme se právě ctít tu dobrovolnost. Nevyčleňovat nikoho, kdo se zapojit nechce. Někteří lidé jsou spíše samotáři, nechtějí se sdružovat a je potřeba to respektovat. Tak jim říkáme, že to nevádí a ať nám třeba napečou buchtu. Nebo ať na nás myslí v dobrým.“

Starat se o věci veřejné a své okolí může doporučit každému, rozhodně se to prý vyplatí. Jen toho teď prý jako starosta udělá méně, než když na radnici ještě nebyl. „Večer si doma něco naplánuju, co bychom tady ještě mohli ve městě udělat, ale pak přijdu na úřad a tam mě zavalí úplně jiné věci, takový ten běžný provoz, který není vidět, ale je nezbytný.“

Opozice? Na to si nehrajeme

Redakce Aktuálně.cz se snažila získat i nějaký opoziční hlas. Ale opozice se ve Velvarech prakticky nevyskytuje. Na radnici se dostalo pouze Wolákovo sdružení Oživme Velvary! (47,68 % hlasů), Starostové a nezávislí (27,14 % hlasů), odkud je bývalá starostka, která si ho sama vybrala nástupcem, a pak rovněž spřátelená ODS (20,79 % hlasů). „My si tu na opozici nehrajeme. Snažíme se vše dělat bez takovýchto křečů, je to tak jednodušší,“ říká Zdeněk Vojtěchovský, jednička kandidátky ODS, zdejší podnikatel, jenž se zabývá zemědělskou výrobou.

Zkoušeli jsme pátrat také na Facebooku, tam jsou většinou hlasy občanů velmi upřímné. Jenže na stránkách Velvar si místní sdělují, že viděli ztraceného papouška, našli zatoulaného pejska či že mají přebytek ořechů. Zřejmě je tedy nic zásadního na chodu obce netrápí. Na facebookových stránkách starosty se to hemží gratulacemi k úspěšným projektům, jediný negativní ohlas se vyskytuje u oznámení, že na opravu Záložny byla schválena dotace 30 milionů korun: „To jsem zvědav, kdo se na tom dále bude přiživovat. Za ty prachy můžou

být tři. A pivovar k tomu," píše Don Karlos. Hned pod ním je ale typická velvarská reakce: „Pane starosto, velká gratulace a ohromná radost! Jste bourák! Děkuji za to naše milé městečko," napsala na Facebook zdejší občanka Jaroslava Nožičková.

Za všechno může radnice!

Wolák ale připouští, že ne vždy se mu vše daří tak, jak by si přál a jak by si přáli občané. Jenže město nedisponuje zdaleka vším, co se zde nachází, něco je v soukromých rukách, něco patří kraji.

Třeba když byl v podstatě celé jeho první funkční období uzavřen ve Velvarech most přes Bakovský potok, což město rozdělilo na dvě půlky a značně lidem zkomplikovalo život. „Jenže silnice je kraje a já jsem nemohl nic jiného dělat než úřady a pana cestmistra bombardovat dotazy a žádostmi o urychlení stavby. Někteří lidé si to ale spojí s radnicí a přijde jim, že je neschopná. Důležité je proto všechno trpělivě a klidně individuálně vysvětlovat – co všechno můžeme a nemůžeme dělat a jaké kroky plánujeme.“

URL| <https://www.stalosed.cz/aktualne-cz/nadsenci-ve-velvarech-obnovili-plovarnu-na-jejich-brigadach-se-zrodil-starosta/>

Nadšenci ve Velvarech obnovili plovárnu. Na jejich brigádách se zrodil starosta

29.11.2019 aktualne.cz str. 00 Domáci
Zuzana Hronová

Vše začalo obnovováním zarostlé prvorepublikové plovárny, do níž se zapojili staří i mladí. Práci organizoval Radim Wolák a zaujal starostku. Vše začalo obnovou

Velvary leží asi 40 kilometrů od Prahy, kolem tři čtvrtě hodiny autem či vlakem. V době koňských povozů sem ale cesta trvala přesně den. Proto se tady nocovalo, jedlo a užívalo. Královské město bohatlo, návštěvníci chudli, jak to líčí lidová píseň "Ó Velvary, kde jsou mé tovary? Jed' jsem, pil jsem, hodoval jsem, hezké holky miloval jsem."

"Měli jsme tu čtyři zájezdní hostince, tři kostely a dva bordely," usmívá se zdejší starosta Radim Wolák, původně občanský aktivista, učitel na Katedře mediálních studií **Fakulty sociálních věd** UK a spoluautor mnoha knih o mediální výchově či mediální logice, nyní uvolněný starosta.

Najdeme tu také někdejší synagogu, kde nyní sídlí kulturně-vzdělávací centrum Kostka. "Máme tu moc šikovné ženy na mateřské dovolené, které tu vedou celou řadu kroužků a suplují nám tak dům dětí a mládeže," vysvětluje Wolák.

Podobně jako řada dalších mladých rodin se sem přestěhoval z nedalekých Kralup nad Vltavou. Malebnější, historičtější a menší Velvary se jim zkrátka více líbily pro rodinný život.

Ač mají parametry maloměsta, žije to tu. Ostatně sídlí tu hned patnáct spolků, mezi nimi hasiči, fotbalisti, jiu jitsu, šachisti, chovatelé zvířat, občanské sdružení Človíček organizující zábavu pro malé či sdružení Natvrdlí, které se zaměřuje hlavně na kulturní dění a zapojování všech do veřejného života. Když se Radim Wolák přistěhoval, stal se jedním z Natvrdlých. Jejich hlavní zápis do zdejších dějin měl teprve přijít.

Někdejší slavná etapa Velvar byla sice velkolepá, ale dnes má třítisícové městečko se svými velkolepými stavbami problémy. Není jednoduché starat se o tři kostely a k tomu křísit obrovské objekty, jako jsou někdejší kulturní dům Záložna, prvorepublikové kino, sokolovna, velikánská škola pro šest set dětí či bývalá plovárna.

Začalo to Malvaňákem

Právě ta se nakonec stala zásadní pro další chod města. Psal se rok 2014 a kolem opuštěného a zarostlého areálu u Malovarského rybníka, místními zvaného Malvaňák, začali brousit soukromníci, kteří ho chtěl oplotit a provozovat po svém. To se ale místním nelíbilo, protože takhle už po revoluci nedobře skončil místní kulturní dům, který nový vlastník dovedl téměř k záhubě.

Na bouřlivém jednání městského zastupitelstva vystoupil právě Radim Wolák s přáteli s návrhem, že by mohli využít programu Nadace Via Město, kde žijeme. Jenže do uzávěrky žádostí zbývaly dva dny a potřebných podkladů bylo mnoho.

Lidem kolem Woláka se ale podařilo vyvolat tak velké nadšení a zájem spolků, že podklady společně připravili. Nakonec to stihli jen tak tak, dopis odesílali z pošty dvě minuty před její zavíračkou. A byli vybráni. Za rok a půl se jim pod vedením nadace podařilo uspořádat několik velkých veřejných setkání, připravit projekt proměny místa, zapojit do něj celé město a uspořádat mnoho pracovních setkání, na která chodily desítky lidí všeho věku i zaměření. Lidé začali nejen proměňovat místo a mít vztah k veřejnému, ale i se více poznávali a mluvili spolu.

Zkrášlovací práce organizoval právě Radim Wolák a vyhlídla si ho tu paní starostka Jitka Linhartová. Už delší dobu uvažovala, že by ráda místo starostování trávila čas s vnoučaty, ale další osud Velvar jí ležel na srdci, aktivně proto za sebe hledala náhradu. Když viděla 37letého muže plného elánu, nápadů a chuti k práci, věděla, že to je přesně ten, koho hledá.

Představila ho i dalším subjektům na radnici jako kandidáta na starostu. On poskládal společnou kandidátku většiny místních občanských spolků a šli do komunálních voleb 2014 pod názvem Oživme Velvary! Skončili těsně druzí s 33 procenty za spřátelenou kandidátkou Sdružení nezávislých kandidátů Velvary (37 procent). Radim Wolák se stal starostou. Symbolicky v den, kdy akorát u Malvaňáku oslavovali dokončení první části díla.

Svou další nadšenou prací pro obec voliče přesvědčili a v roce 2018 obdrželi 47,7 procenta, s přehledem zvítězili a starosta obhájil své křeslo.

Záložna? To je to nejlepší, co tady máme!

Škola i sokolovna už jsou opravené, areál plovárny revitalizovaný. Jenže lidé se u Malvaňáku stále houfně scházeli na brigády, a tak se rozhodli pokračovat dál - začali s obnovou vody v rybníce a s výstavbou komunitního centra. Podle jeho tvaru se jmenuje Účko a otevřelo se v říjnu 2019. Dobrovolnické aktivity občanů se nakonec přelily do celého města.

"Do plánování a opravy se zapojilo celé město, byly to krásné chvíle, měli jsme nakonec velké problémy utratit grantový příspěvek na realizaci prvních prací, protože nám pořád všichni dávali vše zadarmo," říká starosta. Budova Účka však už byla nad brigádnické síly a byla postavena z dotačních prostředků.

Kino s obrovským sálem na svou opravu teprve čeká, i to se ale místní snaží oživovat. Ostatně se starostou se nepotkáváme v jeho úřadě, ale právě ve zchátralé budově kina, kde instaluje elektrotechniku na provizorní promítání. Jelikož se v době pořizování reportáže blížilo třicáté výročí sametové revoluce, na programu měl být materiál Paměti národa Čtyři příběhy revoluce - ráno pro osmáky a devátáky ze zdejší základní školy, večer pro veřejnost.

"Ve větších městech mají starostové na všechno lidi, ale na maloměstě si musíte pomoci sami. Ale jelikož jsem uvolněný starosta, snažím se toho dělat co nejvíce," vysvětluje a při tom natahuje elektrickou šňůru. Pak si bere plakáty zvoucí na akci, polepí si ruku ústřížky izolepy a jdeme vylepovat po městě. "Na fakultě už učím jen jednou za čtrnáct dnů, vezmu to komplet od klasických studentů přes dálkaře až po univerzitu třetího věku. Jinak jsem plně v městských službách," vypráví cestou.

Míříme do Záložny, což je někdejší městský kulturní dům, jiný tu ani nemají. ZUŠce tak chybí sál na větší koncerty, škole aula. Tuhle budovu a náměstí, na kterém stojí, zná každý, kdo viděl československý film Kam slunce nechodí. Starosta města, které si zahrály právě Velvary, zde ubytuje kameníka Waldemara Matušku se slovy "To je to nejlepší, co tady máme. Hotel Vika - tam se budete cítit jako doma." Momentálně jde spíše skoro o to nejhorší, co tady mají, ale brzy se to může změnit.

"Došlo tu k nevydařené privatizaci, majitel tam chvilku balil čaje, pak to zavřel, nová majitelka tu měla cukrárnu a dělala zde výprodeje obuvi, což byla jediná ‚kulturní‘ akce, která se tu děla." Když se stal starostou a dělal si anketu, co by si občané nejvíce přáli, říkali, že by chtěli mít zas zpátky Záložnu. To se ale ukazovalo jako nemožné. "Začal jsem proto za paní majitelkou každé pondělí chodit do cukrárny na čaj a ptát se jí, jestli Záložnu prodá. Ona mi pokaždé řekla, že neprodá."

Po dvou letech a mnoha návštěvách s prodejem souhlasila, ale za 15 milionů. Tak je začal shánět. S místní firmou, která je největším zdejším zaměstnavatelem, se podařilo domluvit, že Záložnu koupí a dá ji městu darem. "Příště jsem tam šel na čaj s majitelem firmy. Ona říkala, že prodá, on říkal, že koupí. A koupil."

Po převzetí se ale ukázalo, že do budovy čtyřicet let zatékalo, na střeše rostly stromy. "Udělali jsme proto veřejné sezení a řekli lidem, ať nečekají, že to bude hned," vypráví Wolák. Město vypracovalo projekt, on ho osobně donesl na ministerstvo pro místní rozvoj, nyní radnice získala od ministerstva pro místní rozvoj dotaci ve výši 30 milionů korun, což pokryje polovinu nákladů na rekonstrukci.

Kromě sálu vhodného pro kulturu i pořádání konferencí by zde měly fungovat i malý pivovar a hospoda. "Já už to tady úplně vidím, bude to nádherný hasičský pivovar, kde se bude čepovat hasičské pivo, tudy projdete a ocitnete se ve foyer se sametovými taburetkami, tudy vstoupíte do nejhezčího přípražského kulturního sálu, kde se budou pořádát významné akce," líčí, když opatrně překračuje harampádí na dvorku, vevnitř pak díry v podlaze a ukazuje zdevastované propadlé jeviště. Nezapře v sobě, že je zároveň kralupským ochotnickým hercem. Ke svému nadšení ale dodává, že není zas až tak těžké věci oživit, jako je uživit. A to je třeba dobře promyslet.

Vejsce natvrdo Velvary proslavily

Velvary nejsou známé jen lidovou písní, ale i první českou hasičskou zbrojnicí nebo tím, že na stavbu Karlova mostu přivezli do malty nikoli syrová vejce, ale uvařená natvrdo. Na tuto legendu jsou dodnes velmi hrdí. Jak říká starosta, není to o hlouposti, ale o schopnosti vyložit si hloupý rozkaz po svém.

Několik let tu ostatně pořádají pochod, kdy odsud vyrážejí s nůši plnou uvařených vajec pěšky do Prahy. Jdou čtyřicet kilometrů i přes noc, tři hodiny spí na poloviční cestě v Klecanech na radnici a druhý den ráno jsou již na Karlově mostě, vyzbrojení transparenty jako "Naše vejce na vaše mosty" či "Natvrdotí ke šťastným zítřkům". Vítají je zde desítky Pražanů a vajíčka slavnostně předají pražskému primátorovi.

Narodilo se tu také několik známých osobností, například hudební skladatel Leopold Koželuh, současník Mozarta, který ho nahradil u vídeňského dvora. Kousek od jeho rodného domu, který tu také chtějí opravit a zpřístupnit veřejnosti, najdeme také rodný dům Václava Klementa, zakladatele automobilky Laurin a Klement. Bydlel tu také akademický malíř Jiří Corvin.

"Jsou nás jen tři tisíce, kupní síla je mrňavá, snažíme se sem proto natáhnout co nejvíce návštěvníků odjinud. Už k nám jezdí pražské a přípražské školy, neboť jsme jim schopni sestavit vzdělávací program na celý den. Začíná sem jezdit i širší veřejnost, protože se už doslechla, že se tady dá strávit den i víkend a člověk se rozhodně nudit nebude."

Mají tu také Městské muzeum a nově zřídili Muzeum technických hraček, protože zde bydlí jejich významný sběratel, za městem postavili rozhlednu. "Chtěl bych tu udělat ještě i hasičské muzeum, na dvoře máme i starou kůlnu, což byla ta nejstarší hasičárna, takže vlastně kolébka českého hasičstva. Snad to stihneme dřív, než spadne," plánuje starosta.

Mezitím se dostáváme do kostela svatého Jiří na zdejší hřbitově. Ten zas budou znát diváci Tmavomodrého světa, neboť tu političtí vězňové, včetně anglických letců, drali peří. Na filmaře tu nemají moc dobré vzpomínky, protože jim svou technikou poničili interiér.

Podporují nás i staré babičky

Iniciativě Oživme Velvary! fandí nejen mladí, kteří se aktivně vrhají do všech změn, ale i starousedlíci. "Podporují nás i staré babičky, které si pamatují, jak město vypadalo dříve, a jsou rády, že se někdo snaží o jeho obnovu," vysvětluje Radim Wolák. Zatímco za komunismu byly povinné nejrůznější pracovní soboty či akce zeť, po komunismu se naopak do toho nikomu nechtělo a všechno, co zavánělo nějakým zangažováním občanů, bylo podezřelé, dnes mají lidé opět chuť podílet se na zlepšování svého okolí. Tentokrát však dobrovolně.

"Snažíme se právě ctít tu dobrovolnost. Nevyčleňovat nikoho, kdo se zapojit nechce. Někteří lidé jsou spíše samotáři, nechtějí se sdružovat a je potřeba to respektovat. Tak jim říkáme, že to nevadí a ať nám třeba napečou buchtu. Nebo ať na nás myslí v dobrým."

Starat se o věci veřejné a své okolí může doporučit každému, rozhodně se to prý vyplatí. Jen toho teď prý jako starosta udělá méně, než když na radnici ještě nebyl. "Večer si doma něco naplánuju, co bychom tady ještě mohli ve městě udělat, ale pak přijdu na úřad a tam mě zavalí úplně jiné věci, takový ten běžný provoz, který není vidět, ale je nezbytný."

Opozice? Na to si nehrajeme

Redakce Aktuálně.cz se snažila získat i nějaký opoziční hlas. Ale opozice se ve Velvarech prakticky nevyskytuje. Na radnici se dostalo pouze Wolákovo sdružení Oživme Velvary! (47,68 % hlasů), Starostové a nezávislí (27,14 % hlasů), odkud je bývalá starostka, která si ho sama vybrala nástupcem, a pak rovněž spřátelená ODS (20,79 % hlasů). "My si tu na opozici nehrajeme. Snažíme se vše dělat bez takovýchto křečů, je to tak jednodušší," říká Zdeněk Vojtěchovský, jednička kandidátky ODS, zdejší podnikatel, jenž se zabývá zemědělskou výrobou.

Zkoušeli jsme pátrat také na Facebooku, tam jsou většinou hlasy občanů velmi upřímné. Jenže na stránkách Velvar si místní sdělují, že viděli ztraceného papouška, našli zatoulaného pejska či že mají přebytek ořechů. Zřejmě je tedy nic zásadního na chodu obce netrápí. Na facebookových stránkách starosty se to hemží gratulacemi k úspěšným projektům, jediný negativní ohlas se vyskytuje u oznámení, že na opravu Záložny byla schválena dotace 30 milionů korun: "To jsem zvědav, kdo se na tom dále bude přizívat. Za ty prachy můžou být tři. A pivovar k tomu," píše Don Karlos. Hned pod ním je ale typická velvarská reakce: "Pane starosto, velká gratulace a ohromná radost! Jste bourák! Děkuji za to naše milé městečko," napsala na Facebook zdejší občanka Jaroslava Nožičková.

Za všechno může radnice!

Wolák ale připouští, že ne vždy se mu vše daří tak, jak by si přál a jak by si přáli občané. Jenže město nedisponuje zdaleka vším, co se zde nachází, něco je v soukromých rukách, něco patří kraji.

Třeba když byl v podstatě celé jeho první funkční období uzavřen ve Velvarech most přes Bakovský potok, což město rozdělilo na dvě půlky a značně lidem zkomplikovalo život. "Jenže silnice je kraje a já jsem nemohl nic jiného dělat než úřady a pana cestmistra bombardovat dotazy a žádostmi o urychlení stavby. Někteří lidé si to ale spojí s radnicí a přijde jim, že je neschopná. Důležité je proto všechno trpělivě a klidně individuálně vysvětlovat - co všechno můžeme a nemůžeme dělat a jaké kroky plánujeme."

Loučíme se před jeho domem, jenž má fasádu natřenou včelím voskem. Radim Wolák se totiž dal na včelaření, protože se jeho manželka věnuje profesionálnímu pečení desítek druhů perníku. Navazuje tak i na odkaz zdejšího akademického malíře Jiřího Corvina, který měl jako zálibu perníkářské řemeslo, sbíral recepty a pečící formy. Manželka se snaží obnovit tradici perníku jako kvalitního poctivého pokrmu. "Divili byste se, kolik podob v

minulosti perník měl a co vše se z něj dá vykouzlit. Přitom je zdravý a v některých případech vyložené léčivý, třeba silně kořeněné perníky na zažívání. Je to krása, až nebudu starosta, budu perníkářský pacholek," uzavírá.

Video: Z ruiny uprostřed Velvar bude nejlepší sál v okolí, plánuje starosta

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/velvary-plovarna-malvanak-radim-wolak/r~0e0ac00a0d3d11ea858fac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Kellnerův Home Credit v tažení proti nepohodlným českým akademikům přitvrzuje

30.11.2019 forum24.cz str. 00

Petr Kellner má Home Credit a ten podniká v Číně. Kellnerův muž Vladimír Mlynář nám vysvětluje, že se nesmíme na Čínu dívat černobíle. A odborníci na Čínu, kteří vytvořili internetový projekt

Sinopsis , tento růžový a navoněný obrázek narušují. Tak potom je třeba zasáhnout.

Když se nějak nepovedlo dát almužničku Karlově univerzitě a do smlouvy napsat, že obě strany si nebudou vzájemně poškozovat dobré jméno, bojují kellnerovci srdatě na další frontě. Zatím se povedlo dosáhnout toho, že se Univerzita Karlova od projektu Sinopsis distancovala. Děje se to ve stejné době, kdy Home Credit poslal Sinopsis předžalobní výzvu.

Jak to popsal Deník N , muselo na stránkách projektu dojít k úpravě. Dříve tam bylo uvedeno: „Sinopsis je projekt Ústavu dálného východu FF UK v Praze a AcaMedia. Jeho cílem je podávat pravidelný přehled o dění v Číně z pohledu čínských, českých a světových médií a pozorovatelů.“

Teď tam stojí: „Sinopsis je projekt neziskové organizace AcaMedia z.ú., realizovaný za odborné spolupráce s Katedrou sinologie FF UK v Praze,“ píše se nově na stránkách.

Podle Deníku N sinoložka Olga Lomová, jedna z osobností, která se na práci Sinopsis významně podílí, řekla: „Děkan si mě předvolal v situaci, kdy přišla předžalobní výzva od Home Creditu, a ptal se, jaké jsou právní konsekvence pro fakultu.“

Home Credit Deníku N prostřednictvím mluvčího Milana Tomka sdělil: „Požádali jsme UK a FF UK, aby nám sdělily, zda je projekt Sinopsis s univerzitou či s fakultou propojen, anebo zda se UK a FF UK od lživých a manipulativních článků projektu Sinopsis distancují. Na odpověď zatím čekáme.“

Těch hříchů proti „pokrokovému“ chápání Číny, kde Home Credit tak hezky působí a chce mít klid na práci, bylo víc.

Olga Lomová 5. 11. na Sinopsis napsala: „Nedávno se provalily skandály Miloše Balabána, ředitele Střediska bezpečnostní politiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, který si na soukromou firmu účtoval čínské peníze za pořádání propagandistických konferencí pod hlavičkou univerzitního Česko-čínského centra, které zahajoval rektor po boku čínské velvyslankyně (a po jejím odvolání v souvislosti se zmizením Zemanova čínského poradce nový velvyslanec). Odhalení vedlo k okamžité rezignaci Miloše Balabána z pozice tajemníka Česko-čínského centra, v jehož čele nominálně stojí rektor Zima. Rektor osobní zodpovědnost nepřipustil, od Balabána a jeho konferencí se distancoval a prohlásil, že nemůže vědět vše o tisících zaměstnanců univerzity a ručit za jejich morální profil.

Toto vysvětlení není přesvědčivé, konference se konaly v reprezentativních univerzitních prostorách a Miloš Balabán nebyl jeden z tisíců zaměstnanců UK, ale člověk, kterého rektor Zima osobně přivedl do Česko-čínského centra, učinil ho výkonným tajemníkem a de facto ho nechal centrum řídit, přestože nominálně měl jako tajemník být pouze zodpovědný za svolávání pravidelných schůzí rady a vedení zápisu.“

A pak ještě něco o Home Creditu: „Hlavní činností centra byly ony problematické konference zaštitěné rektorem. Není bez zajímavosti, že generálním partnerem konference v září 2018 s názvem ‚40 let reforem: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám‘ byl Home Credit.

No jistě, „svět nových hedvábných stezek“. Když se tak čínský expanzionismus, který je spojený s ovlivňováním politiky zemí, které do hedvábné pasti spadnou, nazve takhle, je to hned tak nějak lepší. Poetika, není-liž pravda? Lepší než představa sítě, do které se zamotá muška a pavouk číhající nedaleko, ji pozře.

Pokud jde o předžalobní výzvy, je to zřejmě nějaký čínský rituál. U nás už to provozovala společnost CEFC, která pak neslavně skončila a její představitel (a poradce prezidenta Zemana) zmizel kdesi v útrobách čínského komunistického vyšetřovacího aparátu. Budiž mu stabilita lehká.

Sinolog Martin Hála k tomu na Aktuálně.cz napsal: „Zdá se, že se teď Home Credit rozhodl vydat ve šlépějích CEFC i v otázce právních výhrůžek českým médiím. Minulý týden oznámil v tiskové zprávě, že podává žalobu na náš projekt Sinopsis za článek uveřejněný na portálu Hlídací pes.

Zpráva je poněkud zmatečná, takže není úplně jasné, na co si Home Credit vlastně stěžuje. Inkriminovaný text totiž ani není autorským článkem Sinopsis, ale překladem dvou investigativních reportáží o praktikách Home Creditu v Číně. Texty publikovala zavedená čínská média, včetně renomovaného listu Nan-fang čou-mo. Články vyšly více než měsíc před shrnutím Sinopsis, a není známo, že by na ně společnost Home Credit nějak reagovala.

Jako by se opakovala situace před třemi lety, kdy se CEFC snažila potlačit informaci publikovanou v Hlídacím psu, která přitom pocházela úplně odjinud – v tehdejší případě dokonce z vlastních zdrojů CEFC.“

Ale hlavně ať se kšeftíkům daří a nikdo tu o ničem nepříjemném nepíše a je klid na práci. Oni by se jinak soudruzi v Pekingu mohli moc a moc zlobit a třeba by nebyli k českému (vlastně nadnárodnímu), podnikání tak vstřícní.

Bylo by hezké, kdyby se Kellnerovci starali o své podnikání, ale netahali do toho ostatní.

No kromě toho je třeba připomenout, že by rektor Zima už konečně mohl odejít z funkce.

URL| <https://www.forum24.cz/kellneruv-home-credit-v-tazeni-proti-nepohodlnym-ceskym-akademikum-pritvrzuje/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

forum24.cz